BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

... 2022

Știința românească în prag de an nou

Acasă la Tudor Arghezi

Momente internaționale

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul IV Nr. 117 ★ Sîmbătă 2 ianuarie 1960 ★ 12 pagini — 1,50 lei

ÎN NUMELE REPUBLICII!

Satul se tupila sfiit și umil la poalele munților Neamțului. Casele mici, cu acoperișuri țuguiate de șindrilă, abia ieșeau de sub omăt. Bistrița se ascundea și ea adînc între malurile bolovănoase și înghețate, înăbușindu-și pornirile de prăvălire, ca oamenii din Borca — mîinile.

În seara aceea de sfîrșit de decembrie a anului '47, rebegiți de ger, borcenii se strînseră de vreme în jurul vetrelor. Numai cîțiva, nu se știa de ce, aburcau prin troiene, spre casa lui Moș Cîrstel. Nistor Fedeleș se trezi în prag cu Simion Pavel.

— Îmbracă-te bade și hai, că au venit doi tovarăși de la „județeană".

Nistor nu întrebă nimic. Își aruncă sumanul pe umeri și trase peste urechi o mițoasă neagră. Ieșiră împreună în uliță și o apucară în sus, frămîntînd sub opinci omătul înghețat.

— Ce-i Simioane, de ce ne cheamă? rupse Nistor, într-un tîrziu, făcerea. Celălalt ridică din umeri, în semn că nu știe, și mări pasul. Cînd ajunseră sub acoperișul ctrpăcit al izbei moșneagului, găsiră adunată în încăperea scundă toată celula de partid a comuniștilor din Borca: vreo 10—12 oameni. Pe o laviță ședeau cei doi tovarăși veniți de la partid. Unul — tînăr, lat în spate, cu fața mare, plină de sănătate, celălalt — ceva mai în vîrstă, gînditor, cu obrazul puțin veștejit, palid. Răspunseră la binețe domol, moldovenește și, stringînd cu putere mîinile noilor veniți, își spuseră numele.

— Condrea, miner! — spuse cu voce gravă tînărul.

— Petreanu, muncitor! — se recomandă cel cu obrazul bolit.

Simion și Nistor rămaseră în picioare. Toate locurile, pînă și cel de pe tăpșanul sobei, erau ocupate. Ținînd în mîini cușmele mari, aburite de gerurală, așteptară dimpreună cu ceilalți să afle pentru ce anume au fost adunați. Dar cei doi oaspeți începură să se intereseze ce mai e nou prin sat, cum merge lucrul în pădure la buștenii și cum îi mai plătește administrația „Domeniilor coroanei". Cîțiva oftară cu năduf.

— Noi tot cu vătafii regelui în circă, scrîșni Ignat Bălăceanu. Alții au scăpat de boieri. Noi, de tatăl lor — ba. Stau uneori și mă gîndesc: guvernul e al poporului... atunci de ce să ne împiedicăm la tot pasul de jonfu ăsta de rege și să nu-i facem bagajele".

— Șarpelui, dacă nu-i dai la cap, mușcă! grăi cu privirea aprinsă Simion Pavel.

— Dar în noi o să-și rupă dinții, ca acum cîteva zile slugoiul de Aanei — rise rece Pantelimon Braniște.

La îndemnul ce-l primiră, oamenii povestiră, luîndu-și unul altuia vorba din gură, ședința întîmplată de curînd între ei și paznicii moșiei regale.

I. CIURDARU

● (Continuare în pag. 4-a)

Din sumarul acestui număr:

REVELION 1960!
O pagină de satiră și umor

•

Ornamentația interiorului pentru seara de revelion

Cu Dan Iordăchescu
despre 10 țări și 46 de concerte

•

5 minute cu *tenorul ION DACIAN*

Mic dicționar de expresii celebre

•

Pățaniile lui Țop
povestite de el însuși

„Un revelion cu care nu mă voi mai întîlni"
Schiță de Leonid Lenci

„Ce făgăduiți teatrelor pentru 1960?"
— O anchetă la care răspund mai mulți autori dramatici —

CEI MAI BUNI 10 SPORTIVI AI ANULUI 1959

A doua ediție a „Cupei MAGAZIN" la șah

•

Rebus - Magazin

LA MULȚI ANI 1960!

În clișeu marele nostru comedian, artistul poporului GR. VASILIU-BÎRLIC

Fotografia: Mihai POPESCU

IZVORUL MILIOANELOR

Pe un șantier al construcției socialiste: Combinatul de îngrășăminte azotoase de la Roznov

Închipuiți-vă o întindere uriașă de teren, cîteva sute de hectare, peste care au apărut ca prin miracol hale lungi și spațioase, îmbrăcate încă în dantelăria schelelor, turnuri gigantice, în forme ciudate, rezervoare uriașe, macarale, toate înlănțuite. Și printre ele, autocamioane, tractoare, oameni.

Așa îi apare noului venit privelișteа șantierului combinatului de îngrășăminte azotoase de la Roznov. Firește că această priveliște nu rămîne mereu aceeași. Ea se schimbă de la o zi la alta. Acolo unde cu o săptămînă, două în urmă se înălțau doar niște ziduri, acum se află o hală în toată regula; unde știai un petec de pămînt s-au și turnat fundațiile unei noi construcții.

Poate de aceea îți este destul de greu să-i descoperi pe muncitorii din echipa lui Iuliu Gherghel. Deobicei ei se află cocoțați sus, pe înălțimile ametitoare ale turnurilor de răcire, lucrînd, prinși cu centurile de siguranță, la cofrarea sau decofrarea uriașelor construcții. Cele trei turnuri terminate (anul acesta trebuiau să se construiască doar două) stau masive, semețe, ca niște uriași puși de strajă întregului șantier.

Economii mari, din lucruri mici

Însfîrșit pe Iuliu Gherghel l-am găsit lucrînd împreună cu echipa sa de dulgheri într-un atelier improvizat la picioarele unuia din turnurile de răcire. Încă înainte de a pătrunde pe ușa scundă a atelierului, îmi atrage atenția zumzetul care răzbate ca dintr-un stup uriaș. Înăuntru circularele, abrichiturile mușcă lacome din trupul vînjos al lemnului, scoțînd sunete asurzitoare și răspîndind miros înțepător de rășină. Într-o despărțitură, la o masă improvizată, Iuliu Gherghel stă cu niște desene în față. Ținea în mînă cîteva bucățele de lemn în formă de pătrate, dreptunghiuri, pa[illegible]grame, așa cum își pregătesc școlarii pentru lecțiile de geometrie. Le măsoară dimensiunile, apoi le confruntă cu cifrele notate pe desen.

— Pentru copii? l-am întrebat.

Pe fața maistrului apare un zîmbet.

— Da de unde. Sînt piese pentru grătarele de răcire ce vor fi montate în interiorul turnurilor. Lucrăm la pregătirea lor.

— Și vă trebuiesc multe piese de acestea?

Iuliu Gherghel dădu de cîteva ori din cap.

— Multe. Apoi arătîndu-ni-le pe rînd piesele pe care le are în mînă: din astea cîteva mii, iar din astea mai multe zeci de mii. Și asta numai pentru un singur turn. Apoi ca să ne facă să înțelegem mai bine cît reprezintă toate acestea, maistrul precizează: pentru confecționarea grătarelor la toate cele

Const. AZOIȚEI

● (Continuare în pag. 2-a)

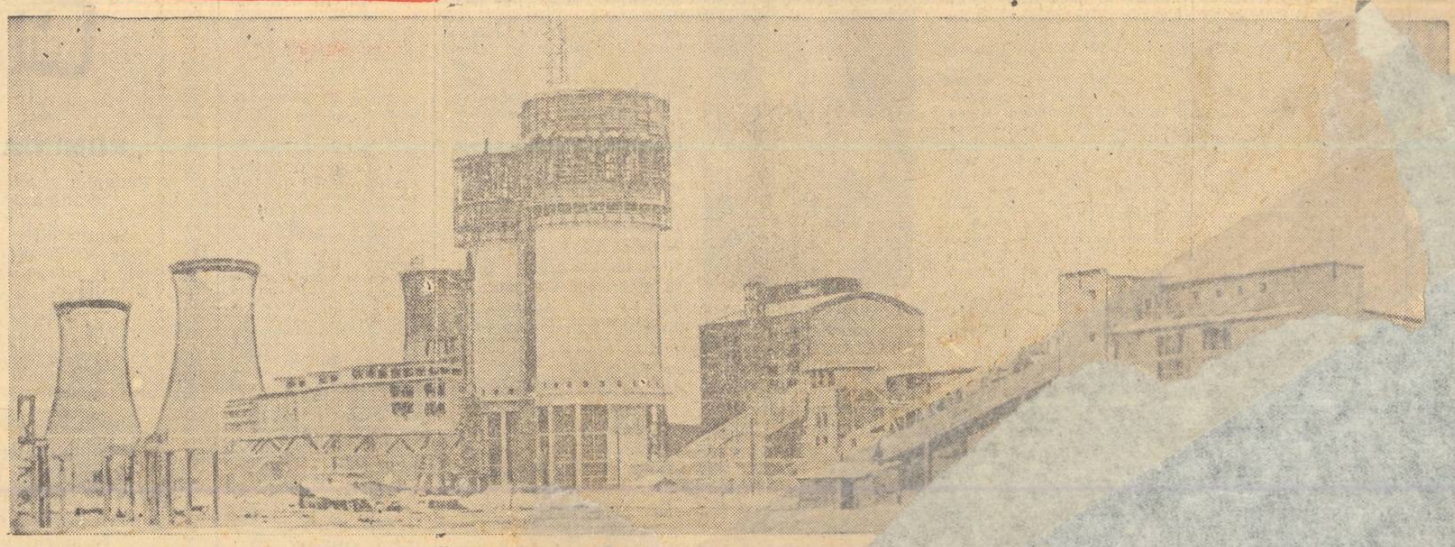

Vedere parțială a Combinatului de îngrășăminte

La mulți ani 2060!
Citiți în pagina 5-a reportajul nostru care anticipează

o seară de revelion peste 100 de ani

o

Tot în pagina 5-a:

RACHETA „URAGAN" NU RĂSPUNDE

— O aventură în cosmos —

Știința românească în prag de An Nou

Deceniul care se încheie a adus științei românești numeroase succese. Puternic stimulați și sprijiniți de Partidul și Guvernul nostru, oamenii de știință au contribuit și contribuie tot mai activ la opera istorică a construcției socialiste.

Ne aflăm nu numai în prag de un nou an, ci și la începutul unui nou deceniu. Care sînt gîndurile oamenilor noștri de știință acum cînd întregul nostru popor își încordează eforturile creatoare? Iată ce ne-am propus să aflăm, adresîndu-ne cîtorva distinși reprezentanți ai vieții științifice românești.

Principalele obiective pe anul 1960

— Care sînt principalele obiective ale planului științific pentru anul care începe? La această întrebare ne răspunde academicianul **ȘTEFAN MILCU**, prim-secretar al Academiei R. P. R.:

— „În anul 1959 s-au obținut, în cele mai diferite domenii ale științei și tehnicii, numeroase realizări, care au condus la progrese în cunoașterea fenomenelor și la creșterea nivelului tehnic, prin aplicarea lor în producție.

Anul 1960 deschide în știința țării noastre perspectiva unor noi succese, prin efortul susținut al oamenilor de știință și prin progresele făcute în metode și aparatură.

Vor fi adîncite problemele studiate în anii precedenți și luate în studiu noi teme puse de practică.

În acest an, legătura științei cu producția va fi marcată printr-o și mai strînsă legătură între laborator și uzină. Corpii radioactivi în tehnică, biologie și medicină, semi-conductorii, corpii macromoleculari, chimizarea gazului metan, problemele actuale ale construcției de mașini și ale noilor surse de energie și materii prime; creșterea producției la hectar și noi soiuri de semințe și plante cu productivitate ridicată; dezvoltarea cercetărilor în biochimie, mecanismul proceselor fundamentale ale organismelor și îndeosebi metabolismele; studiul cauzelor și al mijloacelor de combatere a cancerului în țara noastră, iată cîteva din problemele mai importante ale planului științific pe anul 1960.

Sub semnul semiconductorilor

Fizica este una din disciplinele de care depinde astăzi mersul înainte al multor ramuri ale științei și tehnicii. CARE SÎNT PERSPECTIVELE FIZICII PENTRU ANUL 1960? Am pus această întrebare academicianului **EUGEN BĂDĂRĂU**, directorul Institutului de Fizică al Academiei R. P. Române, care ne-a răspuns:

— „Putem spune,

● (Continuare în pag. 5-a)

3530

ENCICLOPEDIA „MAGAZIN"

A. VLAHUȚA ȘI ACADEMIA ROMÎNĂ

Alexandru Vlahuță, de la a cărui moarte s-au împlinit 40 de ani la 19 noiembrie a.c., a fost unul din scriitorii proeminenți ai vremii sale, bucurîndu-se de o largă popularitate în rîndurile maselor de cititori. Dar, ca și marii săi colegi de breaslă și prieteni — I. L. Caragiale, Dobrogeanu-Gherea și alții — Vlahuță a fost privit cu ostilitate de către oficialitatea din acel timp. Volumele sale de nuvele și poezii, ca și piesele lui I. L. Caragiale, au fost respinse cu regularitate de la premiile fostei Academii Române, în locul lor fiind acceptate în acel an, lucrări definitiv și total înmormîntate, cum sînt piesele *„Fata de la Cozia"* și *„Lăpușneanu"* ale unui anume I. I. Roșca și așazisul studiu *„Psicologia empirică sau scînteia despre suflet"* de un oarecare I. Popescu, despre care însuși Titu Maiorescu, susținătorul premierii, a fost nevoit să arate că *„este în esență o compilare din cîțiva autori germani"*.

În 1893, cînd este ales subit membru corespondent al Academiei, la propunerea lui Iosif Vulcan, Vlahuță refuză această alegere. El trimite ziarului „Constituționalul" o scrisoare de refuz, în care spunea, printre altele: *„Nu, nu pot să primesc gloria pe care mi-o dați, nu voi să înfrunt privirea protectoare a atîtor celebrități. Lăsați-mă obscur și muritor cum sînt. Voi munci înainte, cît voi putea și cum voi putea. Ce să caut eu acolo?*

De-afară se vede mai bine și mai departe. Prieteni care v-ați grăbit să mă felicitați de onorarea academică ce mi s-a făcut, retrageți-vă mîna; nu sînt și nu voi fi niciodată academician".

Scrisoarea de refuz publicată în ziarul „Constituționalul" este cunoscută. În această perioadă Vlahuță mai scrie însă o scrisoare, adresată lui Iosif Vulcan, care a fost reprodusă în revista „Luceafărul" din 15 iulie — 1 august 1909. Această scrisoare a rămas uitată. Ea merită a fi însă larg cunoscută astăzi, deoarece ne relevă unul din motivele principale pentru care Vlahuță a refuzat alegerea sa. Acesta este spiritul de solidaritate cu ceilalți mari scriitori nedreptățiți și priviți cu ostilitate în acea vreme. Vlahuță nu uitase că, numai cu doi ani în urmă, în 1891, piesele lui Caragiale fuseseră împroșcate cu noroi, în incinta Academiei, simțindu-se deopotrivă de mîhnit și lovit ca și marele său prieten. Iată cum îi scria Vlahuță susținătorului său:

„Stimate domnule Vulcan,

Îți scriu aceste rînduri ca să-ți cer iertare că n-am putut primi, nici trece sub tăcere, alegerea mea de membru-corespondent al Academiei.

D-ta ești unul din puținii academicieni care ne iubesc, pe noi, cîțiva tineri urgisiți și priviți ca o primejdie pentru literatură de ceilalți colegi ai d-tale. Academia n-are premii pentru nimeni din noi. Caragiale a fost respins, Gherea a fost respins, eu am fost respins, Delavrancea va fi, probabil, respins. Și toți aceștia sînt oameni săraci, și toți sînt convinși că nu-s așa de lipsiți de talent, după cum îi crede Academia; cel puțin publicul așa se manifestă, pe cît se poate el manifesta.

Cum dar să nu avem și noi momente de supărare pe această Academie, care nu vrea să țină socoteală de nimic din ce se petrece pe-afară? Vezi, îmi vine greu să spun tot ce am pe suflet, — dar d-ta înțelegi bine cît ne înveninează acest dispreț imperturbabil, acele respingeri, una după alta, a tuturor acestor tineri cărora li se face un păcat de nelertat din ce au ei mai bun: independența și demnitatea puținului talent, pe care și l-au putut afirma.

Pentru aceasta noi vom fi vecinic ostinății să rămînem în urmă și să vedem, pe cine nici nu credeam trecîndu-ne înainte, pe calea recompenselor și a distincțiilor oficiale.

Nu ne plîngem în vileag — ar fi o copilărie. Dar, văzîndu-ne așa urgisiți, ne stringem cu dragoste unu lîngă altul și fiindcă împărțim aceeași soartă, firește, loviturile unuia ustură pe toți — și fiecare e îndîrjit și pentru necazurile lui și pentru ale celorlalți. Eu eram dator, și față de prietenii mei, să răspund așa. În glasul meu strigau și amărăciunile lor. Știu cît trebuie să te mîhnească răspunsul meu, pentrucă d-ta pe cît am aflat, m-ai propus și susținut acolo. Dar nu puteam face altfel.

Încă o dată, te rog, să mă ierți și să crezi că am pentru d-ta cea mai sinceră stimă și iubire. Doresc să putem sta o dată de vorbă. Al dumitale cu totul devotat

A. VLAHUȚA".

Marți 16 mai 1893

A. Vlahuță a avut o atitudine demnă și curajoasă. El a rămas incontinuu legat prin fire trainice de viața și sufletul poporului căruia și-a consacrat opera sa. Poporul nostru l-a iubit nespus de mult. [illegible] cordat cinstirea cuvenită, în regimul democrat-popular, în 1948 scriitorul a fost membru post-mortem al Academiei Republicii Populare Romîne.

Teodor VÎRGOLICI

MIC DICȚIONAR DE EXPRESII CELEBRE

În cărți și reviste, în ziare și conferințe, în vorbirea zilnică, întîlnim adesea locuțiuni, expresii, zicători, pe care la rîndul nostru le punem în circulație, fără să fim întotdeauna prea bine inițiați cînd și cum anume se folosesc în mod just. De ce, bunăoară, spunem: „chinurile lui Tantal" sau „munca lui Sisif"? Ce vrea să zică „butoiul Danaidelor" sau „firul Ariadnei"? Cînd folosim „Sesam, deschide-te" sau „călcîiul lui Ahile"; „anteriul lui Arvinte" sau „cuiul lui Pepelea"? și așa mai departe.

În această rubrică ne propunem să explicăm de unde vin aceste expresii și, arătîndu-le originea și semnificația, să ajutăm pe cititori să le folosească cu sensul potrivit la locul potrivit.

Dată fiind diversitatea acestor locuțiuni și expresii, nu putem alege alt criteriu mai nimerit pentru înșiruirea lor decît cel alfabetic. Și o vom lua de la... Adam!

1. — *De la* ADAM (și EVA): Expresia e folosită ironic la adresa aceiora care expunînd sau povestind ceva, o iau de hăt de departe. Ea n-are nevoie de prea multe explicații, deoarece se știe că legenda biblică începe omenirea cu Adam și Eva. Ne oprim însă asupra ei, pentru a atrage atenția că nu trebuie confundată cu o expresie înrudită, cea latinească *„ab Jove principium"* (să începem cu Jupiter), care purcede de la poetul latin Virgiliu și înseamnă: *„să începem cu personajul cel mai de seamă"* (deorece Jupiter era socotit căpetenia zeilor). Expresia se aplică atunci cînd vrei să previi că vei începe o discuție, o dezbatere, o expunere *cu ceea ce-i principal.*

De asemenea nu trebuie confundată cu altă expresie latinească: *„ab ovo"* (începînd de la ou), care nu are nuanța ironică, zeflemistă, a vorbei rominești „de la Adam și Eva". Unii cred că expresia „ab ovo" ar fi luată de la alt mare poet latin Horațiu, care îl lăuda pe Homer că în „Iliada" n-a început povestea războiului Troiei *ab ovo*, adică de la nașterea frumoasei Elena, care — zice legenda — a ieșit din ou Ledei. (Sub forma unei lebede Leda a fost iubita lui Jupiter).

Alții însă susțin că expresia exista încă înaintea lui Horațiu, căci pe atunci era un obicei înrădăcinat la romani, ca aproape întotdeauna masa să înceapă cu ouă, așa că poporul, cînd voia să spună *„să începem cu începutul"*, adică *„s-o luăm de la A"* — cum zicem noi fără ironie — folosea expresia *ab ovo*.

Deci, fiecare dintre cele trei expresii de mai sus are semnificația ei de sine stătătoare și poate fi folosită în împrejurări diferite.

Exemple: „De cînd cu moș Adam" (locuțiune în Muntenia) și „De la Adam Babadam" (locuțiune în Moldova), ambele desemnînd o vechime mare: „Așa ne era obiceiul să facem la scăldat de pe cînd Adam Babadam"... (Ion Creangă).

2. — *Mărul lui* ADAM este mărul legendar cu care a fost ispitită Eva de către demon ascuns sub chipul unui șarpe. Ea a mușcat din fructul oprit și l-a îndemnat și pe soțul ei Adam să guste. Astfel faimosul măr ar fi provocat prima dramă conjugală și alungarea din rai a celor dinții contravenienți la regulamentul paradisului!

Mai tîrziu, „mărul lui Adam" a căpătat o semnificație anatomică păstrată pînă astăzi: el este nodul gîtului. Și n-a căpătat-o, credem, întîmplător. Umorul poporului, ca în alte expresii, a vrut, prin aluzie la povestea biblică, să arate astfel că mărul din pricina căruia Adam a pierdut paradisul, i-a rămas... în gît!

I. FLAVIUS și I. BERG

Inceputurile literaturii dramatice

Este curios cum pînă la greci, nici una din civilizațiile anterioare n-a acordat artei dramatice atenția care a dus genul la înflorire în vechea Eladă. Firește, ar fi nedrept să nu amintim din capul locului de varietatea spectacolelor chinezești sau a celor indiene de acum cîteva milenii. *Sacontala* este o strălucită dramă romantică a Orientului, căreia George Coșbuc i-a redat în rominește, cu o expresivă fidelitate, patetismul. Din păcate este singura mărturie care ne-a rămas de pe urma unei bogate culturi ce s-a dezvoltat în Asia înaintea erei noastre. În ce-i privește pe egipteni sau pe Perși, ei n-au avut ceea ce numim astăzi teatru. Astfel încît, potrivit documentelor, grecii sînt primii care pun bazele literaturii dramatice.

Într-un climat de accentuare a diviziunii muncii și de efervescență spirituală apare așadar cel care va fi strămbunul tuturor dramaturgilor, creatorul tragediei, marele Eschyl.

De la dansurile și corurile închinate lui Ceres și Eleusis, Eschyl a ridicat meșteșugul scenei la dimensiuni nebănuite. Trăitor între anii 525—456 î.e.n., i-a avut în partea a doua a existenței lui zbuciumate contemporani pe Socrate și Aristofan, Platon și Pericle, ca și pe cei doi urmași în ale teatrului, pe Sofocle și pe Euripide. Această sumară încadrare într-o familie de spirite ilustre, deosebite între ele prin preocupări dar unite prin forța **geniului** îl recomandă îndeajuns pe cel care a fost unul dintre marii poeți lirici ai antichității.

Eschyl a creat de-a lungul existenței aproape 70 de piese. Din atîtea creații, multe s-au pierdut măcinate de cauze potrivnice. Ne-au parvenit numai șapte opere aparținînd lui Eschyl, suficiente ca să ilustreze profunzimea de sentiment, puterea însuflețitoare a imaginației dramaturgului, vigoarea caracterelor zămislite de el.

Evenimentele celui de-al V-lea secol î.e.n. n-au trecut fără ecou pentru existența dramaturgului. Atena trăia o epocă de strălucire; după ceasuri grele de primejdii și spaime puterea perșilor asfințea. La Marathon și Salamina oștașii încrezutului Darius, și ai mîniosului Xerxes gustau pe rînd din cupa înfrîngerii. Cetatea respira în pace vîntul primăvăratec al libertății. Înlăuntrul ei antagonismele de clasă se însoțeau de progresul economic, adică de intensificarea și perfecționarea producției cu ajutorul muncii sclavilor. Eschyl a trăit frămîntările și a simțit căutările concetățenilor săi.

Însă oricîtă generozitate și sete de dreptate, de omenie și eroism s-ar desprinde din opera celui care a scris **Prometeu înlănțuit**, elanurile personajelor se frîng, ca aripile unui vultur lovit în plin zbor sub loviturile destinului. La Eschyl fatalitatea e mai puternică decît virtutea omenească. Este un tribut plătit misticismului de un creator care a crezut mereu în valorile eticii și care a extras din lupta pentru afirmarea lor, izvorul viu al dramelor sale.

Vom urmări în însemnările ce vor urma trăsăturile personalității lui Eschyl așa cum s-au răsfrînt ele în tragediile sale reprezentative.

H. ZALIS

BORIS CIRCOV

Dacă o întîmplare nu l-ar fi făcut pe profesorul de științe naturale Boris Circov să interpreteze cîteva roluri mici la Casa Poporului din orășelul Nolinsc, arta scenică sovietică ar fi fost lipsită de prezența unuia dintre cei mai talentați și iubiți reprezentanți ai săi!

Decis să urmeze Institutul Politehnic din Leningrad, Boris Circov se înscrie în 1932 și la Institutul de artă dramatică numai spre a face plăcere prietenilor care-l tot îndemnau.

Primul rol interesant l-a jucat (alături de celălalt mare actor în devenire, N. Cercasov) în spectacolul „Don Quijotte". În care Circov interpretează cu deosebit umor rolul lui Sancho Pança. Spectacolul acesta marchează punctul de pornire, în carierele glorioase ale ambilor actori.

Circov însă este atras imediat de arta cinematografică (pe atunci în plină dezvoltare) pentru care părăsește definitiv teatrul. După cîteva roluri neînsemnate, unde posibilitățile sale încep totuși să se contureze, proaspătul actor i se încredințează rolul principal din filmul „Tinerețea lui Maxim".

După răsunătorul succes al filmului, regizorul Kozințev se hotărăște să povestească și mai departe viața lui Maxim. Așa s-a născut trilogia lui Maxim, compusă din: „Tinerețea lui Maxim". „Întoarcerea lui Maxim" și „Cartierul Viborg", care au consacrat definitiv marea artă a lui Circov (interpretul principal al celor trei filme).

Iar mai tîrziu cînd spectatorii sovietici au văzut în filmul „Marele Cetățean" un bărbat modest îmbrăcat, inteligent, cu ochii vii în care strălucea un zîmbet șiret, au exclamat satisfăcuți: „E Maxim".

În 1939, Boris Circov interpretează rolul lui Stepan Lantin — tînărul învățător luminat, întors în satul său, pe care vrea să-l vadă înaintînd pe drumurile socialismului — în filmul „Învățătorul", realizat de Gherasimov.

Dar cea mai neașteptată surpriză îi așteaptă pe spectatori la vizionarea filmului „Glinka", unde Boris Circov creează de astă dată un rol de compoziție extrem de interesant și reușit.

Urmează apoi „Judecata Onoarei", comedia „Trei întîlniri" și rolul de mare întindere din „Fata din Kiev" (ca să nu citîm decît cîteva din filmele cele mai cunoscute de publicul rominesc).

Fiecare apariție a cunoscutului și apreciatului Boris Circov este așteptată cu multă dragoste de publicul spectator care nu-l poate uita pe vechiul său prieten — Maxim!

Ion BARNA

Festivalurile Salzburg

Dintre toate orașele din Europa în care sînt organizate festivaluri, Salzburgul deține [illegible] prestigiul. [illegible] predestinat, el are o tradiție muzicală care datează încă din secolul al XIV-lea. Geniul lui Mozart, care stăpînește mereu orașul său natal, ca și decorul arhitectural care a fost timp de secole teatrul unor solemne procesiuni costumate și jocuri publice, îi asigură această tradiție. Trebuie adăugat la aceasta peisagiul care-l înconjoară întocmai ca un decor scenic.

De la începutul secolului al XIX-lea pînă în 1870, Salzburgul a trăit numai din măreția trecutului său. În anul 1870 se deschide o nouă perioadă de activitate artistică, prin înființarea Fundației Internaționale a Mozarteumului. Între 1877 și 1910 au avut loc opt Festivaluri Mozart conduse de H. Richter, Felix Mottl, G. Mahler, R. Strauss, K. Muck și alții. Urmează o nouă perioadă de stagnare, și abia în 1917 a fost format un comitet artistic din care făceau parte poetul H. V. Hofmannsthal, M. Reinhardt, F. Schalk și R. Strauss. În 1920, Reinhardt reprezintă în premieră „Jedermann". Succesul imens al acestei reprezentații a marcat începutul unor festivaluri regulate. Festivalurile, al căror proiect este opera lui Hofmannsthal, urmăreau să prezinte un tablou complet al producției dramatice europene și să sublinieze contrastul dintre dramă și operă.

În 1926 se construiește Teatrul Festivalului. Primele piese jucate au fost versiunea germană al lui „Turandot" de Gozzi și „Il servitore di due padroni" de Goldoni, iar primele opere „La serva padrona" de Pergolesi și „Ariadne auf Naxos" de R. Strauss. Programul Festivalului mai cuprindea 8 concerte orchestrale, 5 concerte în aer liber și 4 concerte în Catedrală. Primele concerte ale Orchestrei Filarmonice din Viena au fost dirijate de Bruno Walter, F. Schalk, R. Strauss și C. Krauss.

În 1934, Toscanini conduce pentru prima oară un concert dat de Orchestra Filarmonică din Viena. De aici înainte, el și Bruno Walter au fost figurile centrale ale Festivalului și au dirijat în perioada cea mai strălucită. Au mai dirijat de asemenea R. Strauss, F. Weingartner, Fr. Busch, W. Furtwängler, Otto Klemperer, Vittorio Gui, Th. Beecham, A. Coates, A. Boult, P. Monteux, A. Rodzinski.

Marea majoritate a artiștilor interpreți și a publicului străin a refuzat să mai ia parte la Festivalurile din Salzburg în timpul ocupației naziste a Austriei.

Abia după încheierea războiului și eliberarea Austriei, în 1945, Salzburg-ul și-a reluat vechea sa înfățișare de oraș al muzicii și artei, iar dirijori și interpreți de renume ca W. Furtwängler, B. Walter, H. von Karajan, D. Mitropoulos, Karl Böhm, Clara Haskill, Tatiana Nicolaevna, Arthur Grumiaux, Fischer Dieskau etc. continuă să încînte publicul meloman.

I. GHEORGHIU

Societatea de ajutorare

de JAROSLAV HACEK

Scriitorul cehoslovac Jaroslav Hacek (1883—1923) „părintele" spiritual al bravului soldat Svejk figură cunoscută în toate continentele, în toate țările, a scris și o serie de schițe literare, în care a demascat racilele burghezo-moșierimii. Publicăm mai jos schița „Societatea de ajutorare", plină de ironie mușcătoare la adresa așa zisei filantropii burgheze.

De pe urma activității mele literare, am ajuns în amurgul vieții într-o situație dificilă. Drept care m-am adresat, pentru a fi ajutat, „Societății de ajutor voluntar" din orașul nostru. Încerc să redau, fără idei preconcepute, cum s-a petrecut evenimentul acesta.

Secretarul: — Ce doriți?

Solicitantul (eu): — Rog societatea să fiu ajutat.

Secretarul: — Numele, vîrsta, profesiunea?

Eu: — Jaroslav Hacek, 60 de ani, scriitor.

Secretarul: — Dacă ați fi cu 50 de ani mai tînăr aș putea să vă îndrum către **„Societatea pentru asistența copiilor"**. Ați suferit vreo condamnare?

Eu: — Pînă acum, nu.

Secretarul: — Păcat, ați fi putut să vă adresați **„Societății pentru deținuții eliberați"**. Sper însă că sînteți un beție patologic.

Eu: — Nu, beau numai cînd îmi plătește cineva. De aceea pot fi considerat abstinent.

Secretarul: — Imi pare sincer rău. Aș fi putut să vă îndrum spre **„Societatea pentru îngrijirea beților patologici"**. Sau, de pildă, de ce nu sînteți o fată de moravuri ușoare? Fără îndoială că **„Societatea pentru salvarea fetelor pierdute"** s-ar fi interesat de dv. Măcar dacă ați fi fost un cal bicîuit de birjar, ați fi putut să vă adresați **„Societății pentru protecția animalelor"**. Probabil că nu sînteți nici mahomedan și nici păgîn. De aceea **„Societatea pentru convertire la creștinism"** nu poate întreprinde nimic pentru dv. Sper cel puțin că ați furat ceva. Nu? Atunci nici **„Societatea pentru reeducarea foștilor hoți"** nu vă poate ajuta. **„Societatea pentru ajutorarea vagabonzilor"** nu vă poate ajuta nici ea căci vă prezentați prea bine pentru așa ceva. În caz contrar, ați fi găsit desigur acolo un sprijin.

EU: — Dar nu vreau nici un sprijin. Nu vreau decît o ocupație.

Secretarul: — Ce ați spus? O ocupație? Dragul meu, de ce n-ați spus-o îndată. Păi nici noi înșine nu avem ce face...

Izvorul milioanelor

(Urmare din pag. 1-a)

trei turnuri sînt necesari peste 1000 m. c. de cherestea.

Se vede treaba că maistrul ne-a ghicit neîncrederea, căci urmă fără a-l mai întreba,

— La început așa se îndoiau și tovarășii din conducerea șantierului. Toată lumea spunea că asemenea lucrări se execută numai la fabrici. Cînd i-am spus conducătorului de lot hotărîrea noastră de a confecționa totul pe șantier, nici nu a vrut să ne asculte. Două săptămîni am insistat în toate părțile. Pînă la urmă ne-am adresat comitetului de partid. Și tovarășii de acolo ne-au înțeles.

— Dar nu cumva...

— Știu ce vreți să spuneți. Să nu credeți însă că era vorba de vreo ambiție. Într-adevăr, executarea pieselor este destul de migăloasă. Trebuie să știți însă că ele se fac numai din cherestea de calitate superioară. La fabrică ar fi trebuit să trimitem numai material bun. Ori în fața noastră, a constructorilor stă sarcina de a folosi mai rațional materialul lemnos, iată de ce ne-am gîndit că în șantier noi vom posibilitatea să confecționăm piesele acestea mărunte numai din deșeuri. La prima vedere pare un lucru neînsemnat, cîteva bucățele de lemn. Dar bucățică cu bucățică se adună, se fac stive mari.

Valoarea unui cui

De la inginerul Andrei Bandi, șeful șantierului II am aflat și despre o altă acțiune pornită de membrii echipei lui Iuliu Gherghel, ca răspuns la chemarea lui Gh. Bucelea de la Onești. Este vorba de folosirea cuielor și scoabelor recuperate. La început unii i-au luat în derîdere. Cînd îi vedeau pe bătrînul Gherghel, tatăl maistrului, scoțînd cuie cu tesla din capetele de scînduri și șipci aruncate prin șantier, făceau haz. „La cuie s-au găsit ei să facă economie!?"... Dar nici bătrînul și nici ceilalți din echipă nu s-au descurajat. Rezultatul? L-am găsit înregistrat în bonul de restituire pe care mi l-a arătat maistrul: 1300 kg. de scoabe, peste 1000 kg. de cuie și 146 kg. de fringhie. Asta înseamnă în numai două luni de zile o economie de peste 10.000 lei

Dar membrii echipei lui Iuliu Gherghel nu sînt singurii de pe șantier care se întrec în lupta pentru economii. Iată-i pe fierarii — betoniști din echipa comunistului Ion Oprea. I-am găsit, cu fețele îmbujorate de ger, pregătind armătura pentru fundațiile fabricii de uree. Știam că șantierul stă prost cu aprovizionarea cu fier-beton.

— Aveți cu ce lucra? i-am întrebat.

— Noi nu ducem lipsă de material — ne-a răspuns Marin Oprea, fiul maistrului, un tînăr zvelt, de-abia ieșit din vîrsta adolescenței. Ni l-am procurat singuri. Cum? Am sudat cap la cap toate resturile rămase de la fasonarea fierului și iată ce material bun am scos. Clasa întîia! Și tînărul ne arătă un vraf de vergele sudate, vreo două vagoane, din care mîinile lor dibace împleteau scheletul de oțel al viitoarei construcții.

O bucățică de scîndură, un cui, un capăt de fier, iată izvorul celor peste 6 milioane de lei economii realizate de constructorii de pe șantierul de la Roznov în cursul anului 1959.

Const. AZOIȚII

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERĂ"

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10.

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10. Interior 1400.

Numărul de față cuprinde 12 pagini — în două fascicole, prima de 4, iar a doua de 8 pagini. Numărul viitor va apare simbătă 9 ianuarie.

CATRENE DE ANUL NOU

UMILUL

Chiar el, care-i băiat cuminte,
Va face-n noaptea asta chef —
Aceasta însă nu-nainte
...De-a cere voie de la șef!

CITATOMANUL

S-a-nălțat în cap de masă
Să ureze — dar nu poate
Fiindcă și-a uitat acasă
...Carnețelul cu citate!

BIROCRATUL

În cinstea lui, a ta, a mea,
El dă mereu pe git pahare
Pentru motivul că le vrea
...În cît mai multe exemplare!

DELAPIDATORUL

Stă după gratii, fiindcă el
A cam intrat cu mîna-n bani —
Și nu s-ar bucura defel
De i s-ar spune „La mulți ani!"

Stelian FILIP

Imagini industriale 1959

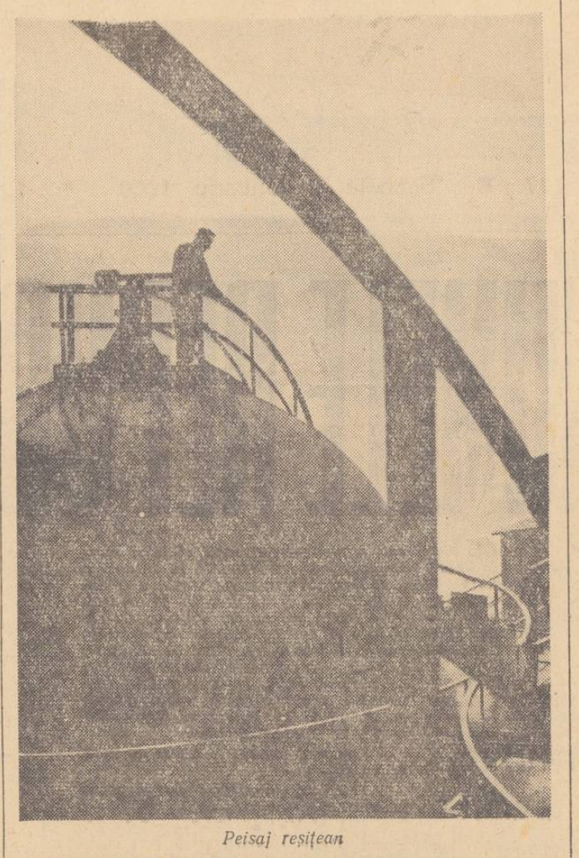

Peisaj reșițean

Constructor la Bicaz

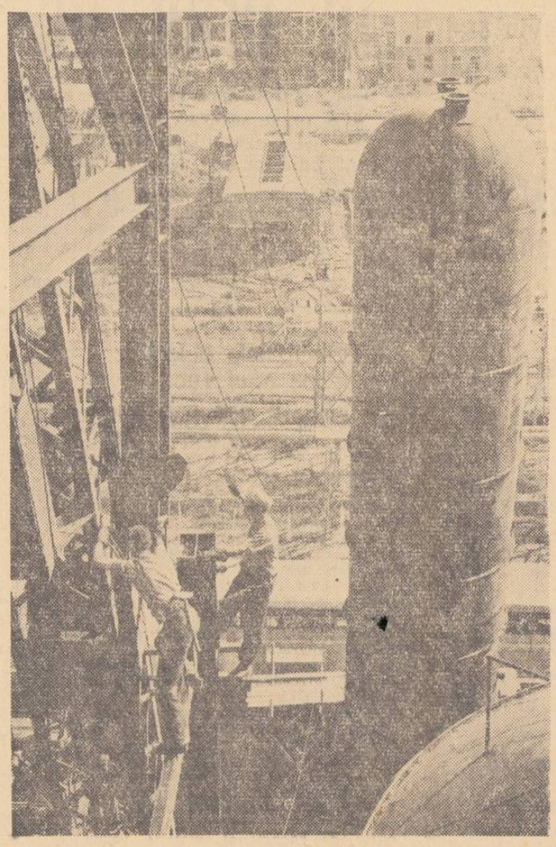

La Onești, pe șantier

Fotografii: Al. MENDREA

POȘTA REDACȚIEI

VALERIU NAUM — Poiana Vărăbilău (Teleajen): „Acuarela" are ceva. Trimiteți-ne altă „cronică", pe o temă concretă. Și dacă se poate, în mod personală, nu topîrceniană.

MARCEL POTTOR — Pătîrlagele (Cisnău): În adevăr, fructele de măceș sînt foarte nutritive, bogate în vitamina C. Din aceste fructe (și nu și din alte părți ale arbustului) se prepară o delicioasă pastă precum și vin tonic. Procedeele nu sînt complicate. Pasta se prepară astfel: fructele de măceș se pun la fiert, apoi se dau prin sită pentru a se elimina simburii și cojile. După strecurat, pasta subțire ce rezultă se pune din nou la fiert pînă se îngroașă. Se adaogă zahărul ca la orice marmeladă.

Vinul se prepară punînd la macerat ½ kg. fructe cu 2 kg. zahăr, puțină drojdie de bere și 10 l. apă. După circa 10-12 zile, în care timp a fermentat, se strecoară prin tifon și se închide în sticle.

Rețeta vă este dată de poștaș. Dacă nu vă reușește dați vina pe el!

M. MICLAU — Baia nouă (Orșova): Concediu de odihnă nu se la ținîndu-se seama de sfîrșitul anului, ci de timpul legal ce s-a scurs de la încadrarea în serviciu.

E greu să vă putem spune care este cel mai citit scriitor din literatura universală. În această privință, nu se poate pronunța nimeni, cu siguranță. Ca atare, nici noi.

Cei care doresc să vă trimită ilustrate, vă vor scrie întrucît cu puțin mai sus se găsește adresa dv. completă.

ION SUT — Cluj: Pentru lentilele de contact, adresați-vă la Centrofarm-București, str. Alecu Constantinescu nr. 8. Încercați însă și în orașul dv. pentru că asemenea articole dacă sînt, se pun în vînzare în întreaga țară.

SPASENIA LAȚICI — Lugoj: Școli pedagogice pentru învățători în afară de cele știute de dv. sînt la Cluj, Blaj și București.

I. BORCEA și GH. NILA — Sinești (Teleajen): Vă mulțumim pentru rîndurile trimise. Cu părere de rău va comunicăm că nu putem să le facem publ.cabile, deoarece ele constituie un material brut, necizelat. Datele ce ni le furnizați sînt multe și interesante și ar putea fi înfățișate cititorilor noștri într-o formă ingrijită, reportericească. Dacă nu vă este peste putință, încercați.

ION VINTILA — Sibiu: Marea sală a Palatului Republicii, după cum s-a mai arătat, va avea o capacitate de circa 3300 locuri și va avea multiple funcții: sală de congrese și consfătuiri, sală de spectacole pentru mari ansambluri artistice, concerte cu caracter de masă și cinematograf. Scena sa este de 275 metri pătrați. Instalația de traducere simultană va asigura traducerea textului vorbit de la tribuna oratorului în 8 limbi, iar recepționarea în sală va fi făcută prin mici radioreceptoare portabile. Condiționarea aerului va fi făcută prin introducerea aerului proaspăt la partea superioară a sălii, pentru ca spectatorii să-l primească din față. Aerul viciat va fi absorbit la partea inferioară a sălii, prin dispozitive situate în pardoseală. Pentru spectacolele de cinematograf proiecția se va face pe un ecran lat de 20,8 m. și înalt de 8 m.

VIORICA PLEȘEA-București: Dacă vă plac sporturile aviatice, adresați-vă secției Asociației Voluntare pentru Sprijinirea Apărării Patriei, din raionul dv.

TUTUROR CITITORILOR care ne-au scris și celor care ne vor mai scrie, le urăm ani mulți și fericiți.

CALENDAR • CALENDAR • CALENDAR

4—10 IANUARIE

4
1643: S-a născut Isaac Newton
1834: S-a născut pictorul rus Perov
1841: S-a născut chimistul romîn Petre Poni.
5
1878: S-a născut Emil Girleanu (m. 1914).
6
[illegible]-a născut Hristo Botev (m.
[illegible]. Pe-

Galileo Galilei

Galileo Galilei, născut la Pisa la 15 februarie 1564, unul din fondatorii științelor naturii, fizician, astronom și matematician de seamă, face parte din galeria de oameni de știință care, în pofida tuturor piedicilor, au știut să înfrîngă prejudecățile și concepțiile retrograde, deschizînd drum nouului.

În anul 1581 se înscrie la universitatea din orașul său natal, unde studiază medicina, apoi matematica și fizica. Ca student a descoperit legea isocronismului mișcărilor pendulare, descoperire urmată, în 1586, de descoperirea balanței hidrostatice. Un an mai tîrziu a elaborat cunoscutele sale teoreme în legătură cu mișcarea corpurilor supuse gravitații. În anul 1589 este [illegible] profesor de matema- universitatea din [illegible] a formulat le- [illegible]bere a corpu- [illegible]i Galilei"). [illegible] profe-

nua șirul marilor sale opere științifice.

În 1623 Galilei publică „Il Saggiatore", lucrare pătrunsă de un ascuțit spirit polemic împotriva iezuiului. Una din operele [illegible]unte este aceea [illegible]e o strălucită [illegible]t sistemul [illegible]esul ei a [illegible]ni-[illegible]n [illegible]ne

nuarie 1610, sateliții lui Jupiter. La sfîrșitul aceluiași an, descoperă fazele planetei Venus și inelul lui Saturn. Între timp se mută la Florența, unde va continua [illegible] interzicerea acestei lucrări, intitulate „Dialogo sopra i due sistemi del mondo". (Dialog asupra celor două sisteme ale lumii). Autorul septuagenar este convocat la Roma și interogat în palatul Inchiziției. În urma chinuitoarelor interogatorii, sub presiunea bisericii obscurantiste, la 22 iunie 1663 Galilei este nevoit să se dezică în public de învățătura lui Copernic, în care a crezut întotdeauna. Cu acest prilej el ar fi rostit cuvintele „E pur si muove" (și totuși se mișcă) pe care el nu le-a rostit de fapt, însă i-au fost atribuite de posteritate.

La data aceea, Galilei era un bătrîn greu încercat de suferință: îi murise fiica, pe care o adora, boala de ochi i se agravase, fiind aproape orb. A murit la 8 ianuarie 1642, iar în 1737 i-a fost îndeplinită ultima dorință: a fost înhumat la Florența, în Biserica Santa-Croce. Mormîntul său se află alături de cel al lui Michel Angelo.

Figura sa de neînfricat luptător pentru adevărul științei, a inspirat creații literare, printre care amintim răscolitoarea piesă „Viața lui Galilei" a dramaturgului german Bertolt Brecht.

La mulți ani 2060!

Ningea încet. Fulgi mari de nea acoperiseră peretele de sticloplast cu o pătură atît de deasă, încît rareori mai străbătea licărirea unei stele. Dinu o privi pe Nina și observă o ușoară încruntare a sprîncenelor. Ninei îi părea rău că nu mai poate admira minunăția cerului de decembrie, cu sclipiri de diamant. Atunci el întinse mîna spre un buton și într-o clipă, geamurile mari se limpeziră, oferind privirilor același feeric peisaj de iarnă.

Dinu și Nina ședeau în fața ferestrei largi ce ținea loc peretului din spre sud. În mijlocul camerei, îi aștepta masa, împodobită sărbătorește cu flori proaspete.

— Frumoasă noapte, spuse Nina, însă ar trebui să fie toate nopțile de anul nou.

— Anul nou 2060! Și cînd te gîndești că obiceiurile, tradițiile, au rămas neschimbate. Uite, privește această fotografie, am găsit-o într-un sertar. Bunicii și bunica înconjurați de prieteni...

— Ce haioși caraghioase purtau! Dar cu ce fiecare s-au fotografiat?

— Nu vezi? Ține în mînă cupe cu șampanie, ascunsul arată miezul nopții, iar pe masă e un carton cu inscripția: „La mulți ani!"

— Sărbătesc revelionul! Ca și noi, Dinule!

— Nu ți-a spus că nimic nu s-a schimbat? Ție îți place să închine

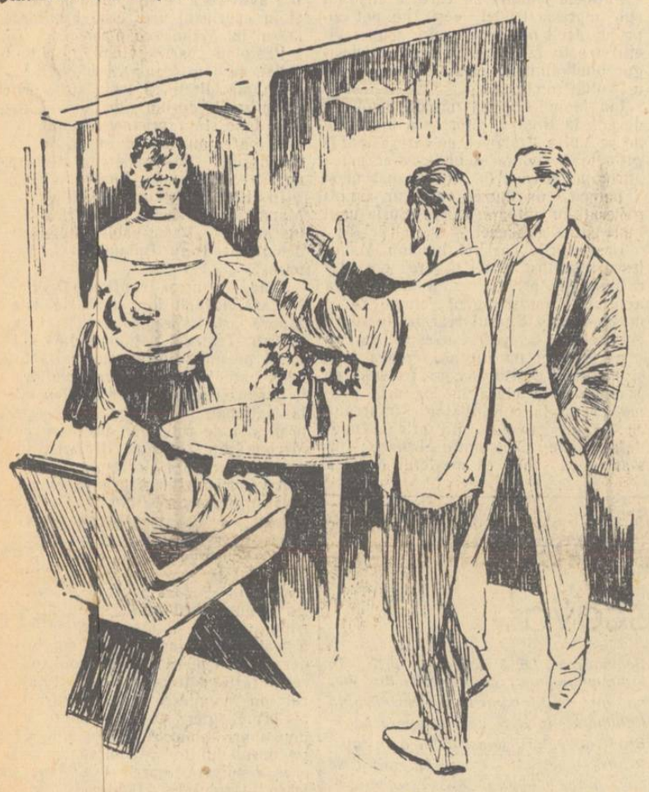

tin pahar, tinte și să rîdă, să stingă luminile douăsprezecea bătaie a ceasului și să te sărute pe aceea care îți era dragă.

— Dar erau singuri cuc, cum sîntem noi, spune Nina, niței îmbufnată.

— Poate că erau în primul an de căsnicie și sărbătorit și el revelionul în doi ca tine și mie, mi se pare că pe terasă a oprit un helicopter. Cine o fi la ora asta?

Dintr-un zor ascuns în spatele unui tablou auzi o voce zgomotoasă și nătîngă:

— Hei, oameni? Ce-i aici? Castel fermecat cetate asediată? Dinu! Dinule ești?

Dinu apăsă un buton și ușa de la intrare lui fără zgomot în lături. În prag i un tînăr, cu obrajii înroșiți de care ducea în brațe un imens buchet, noul venit îl trase la piept pe Dinu.

De-abia acum acesta izbuti să se dezmeticească:

— Robby, dragul meu Robby! De-atîta vreme n-ai mai dat nici un semn de viață. Dar spune, cum o mai duci, ce mai faci și cum de ai avut strașnica inspirație să vii astă-seară? Știi Nina, Robby, mi-a fost coleg de facultate și am rămas prieteni. Ei, povestește!

— Prea multe întrebări deodată, amice. Dă-mi voie să răspund pe rînd, or...ga...ni...zat, precum obișnuia să silabisească bătrînul Tild, profesorul nostru de telemecanică. De cînd nu ne-am mai scris? Din... iulie, dacă nu mă înșel. Află că de atunci, multe s-au schimbat. Nu mai lucrez la fabrica de frig din California, ci la uzinele de climat din strîmtoarea Bering.

— Cum? Ai trecut la marele baraj? El întrerupse Dinu, dar ăsta-i un lucru minunat! Spune Robby, povestește-ne, ce faceți voi acolo?

— Climă facem, dragii mei, climă! Ghețurile vechi de milenii s-au topit, descoperind un sol nebănuit de fertil, care a și început să dea oamenilor uriașe bogății. Încă de cînd s-a închis strîmtoarea Bering printr-un baraj de la un capăt la celălalt, de cînd au intrat în funcțiune enormele pompe elicoidale, visul meu a fost să lucrez acolo. E formidabil ce s-a petrecut în aceste ținuturi. Astăzi, în orașul meu de reședință Shelton cresc banani și la Verhoiansk portocali și lămîi.

— Și vă place să trăiți în aceste locuri uitate de lume? îl întrerupse Nina.

— Uitate de lume? Robby izbucni într-un rîs zgomotos. Apoi, dîndu-și seama că e nepoliticos, își ceru scuze:

— Mă iertați, dar vorbiți ca oamenii de-acum 100 de ani. Shelton e un oraș mare și îngrijit, plin de verdeață, cu teatre și stadioane, cu piscine de înot în aer liber, cu...

— Bine, bine, îl domoli Dinu, te credem, prietene. Dar nu ne-ai spus încă cum de ți-a dat prin minte să vii azi la noi.

— Ai uitat, Dinu? Anul trecut cînd ne-am despărțit ca să alegem fiecare drumul în viață...

Un zgomot dinspre ușă, îl întrerupse și un uriaș cu fața tuciurie, cu dinți de un alb strălucitor, năvăli în cameră. Ținea brațele larg desfăcute, gata să cuprindă într-o singură strînsoare pe toți cei de față.

— Ngumu! strigară într-un glas Dinu și Robby, alergîndu-i în întîmpinare.

— Da, eu sînt! spuse vesel negrul. Obișnuesc să-mi țin făgăduielile. Am hotărît să ne întîlnim de anul nou la București, unde am petrecut anii studenției și iată-mă!

— Tocmai asta eram pe cale să vă spun, interveni Robby. Doar scumpa noastră gazdă pare să fi uitat de înțelegere.

Dinu roși pînă-n albul ochilor, dar tot Robby îi veni în ajutor.

— Nu te necăji! Te-înțelegem! Apoi i se adresă lui Ngumu, apăsînd pe fiecare cuvînt: dă-mi voie să ți-o prezint pe Nina, soția prietenului nostru. Nu-i așa, Ngumu, că Dinu are dreptul la circumstanțe atenuante?

Nina îi porti pe toți să se așeze. Ngumu scoase din servietă un splendid album legat în piele și-l oferi soției prietenului său. Și în timp ce bărbații își aprinseră țigările, Nina începu să răsfoiască filele albumului.

Era o poveste în imagini a Africii. La început, fotografiile arătau peisajul dezolant al Saharei cu dunele nesfîrșite de nisip, stîncile golașe ale Adrar-Iforasului, stepele arzătoare acoperite cu iarbă gălbejită. Apoi, puteai vedea cum începuse, odată cu dobîndirea independenței de către toate popoarele africane, transformarea continentului negru.

La început se construise barajul de la Gibraltar. Coborînd nivelul mării Mediterane cu 200 de metri, se crease o enormă cascadă, capabilă să furnizeze 100 milioane de kilowați. În urma scăderii nivelului mării Mediterane, dispăruse marea Adriatică, Sicilia se unise cu Italia, Sardinia cu Corsica, iar pe locul unde odinioară unduiau apele albastre ale mării, erau astăzi peste 600.000 kilometri pătrați de sol fertil.

Apoi se săpaseră canale care înaintau dinspre coasta Mediteranei pînă în inima Africii. Se formaseră cîteva mări interioare: cea a Libiei, Saharei și Arabiei, care transformaseră radical clima acestor regiuni.

Ultimele fotografii arătau noua Africă. În jurul mărilor de curînd create, pe aproape întreaga suprafață a continentului negru, culturile se dezvoltau în tot cursul anului, dînd recolte îmbelșugate. Africa, dintr-un continent în mare parte sterp și arid, devenise grînarul lumii. Din Alger pînă la Capul Bunei Speranțe, de la Dakar la Addis-Abeba, această grădină înfloritoare era străbătută de magistrale de apă și uscat, iar cerul era brăzdat de sute de mii de rachete, care transportau aurul spicelor și al livezilor de portocali spre toate colțurile lumii.

Emoționată, Nina închise albumul.

Robby se apropie de ea, întinzîndu-i paharul și invitînd-o să bea. Deodată însă, un al treilea oaspete apăru, la fel de neașteptat ca și primii doi.

Vaska era lat în spate, avea ochii ca florile de „nu mă uita" și o claie de păr auriu, care-i cădea mereu pe frunte.

— Scuzați întîrzierea, dar am avut drum lung de umblat! rise Vaska, sărutîndu-și prietenii pe ambii obraji.

— De unde vii? îl întrebă Ngumu, doar Kiev-ul nu e mai departe decît Bamako.

— Vedeți, eu nu mai stau la Kiev M-am mutat. Priviți, orașul meu trece tocmai de-asupra Bucureștiului!

Alergă spre fereastră. Printre miile de stele una, mai luminoasă decît celelalte, străbătea încet bolta.

— Lucrezi pe Sputnik 46? îl întrebă Dinu, cu o urmă de invidie în glas.

— Trebuie să fie minunat! spuse Ngumu din adîncul inimii.

— Este minunat! confirmă Vaska mai ridicînd odată privirea spre steaua sa și începu să povestească:

— Nu e mult de cînd am fost numit mecanic secund pe noul Sputnik. L-am îndrăgit din prima zi. E un oraș zburător cu peste 1.000 de locuitori, o adevărată cetate a științei. Acolo sînt astronomi și fizicieni, meteorologi și biologi, medici și tehnicieni, piloți și mecanici pentru rachetele ce pleacă și sosesc din minut în minut. Nu lipsesc nici pictorii, nici poeții, dar gazetarii sînt cei mai numeroși. Îi întîlnești pretutindeni, la observatoare, pe rachetodrom, în preajma marelui telescop, în seră... odată unul din ei a nimerit din greșală în camera mea și l-am găsit dormind în pat.

Știți însă care sînt pentru mine clipele cele mai frumoase? Cînd stau și privesc globul pămîntesc rotindu-se majestos pe boltă, cînd disting ca pe o hartă în relief continentele, mările, oceanele... cînd văd patria mea și încerc să descopăr orașul în care m-am născut, în care au trăit și au murit părinții și bunicii mei...

— Bunicii mei mai lucrau pămîntul unui moșier, spuse trist Ngumu, iar strămoșii mei au fost sclavi.

— Bunicul meu robotea într-o uzină din Detroit. Și-a pierdut mîna într-un accident, spuse Robby.

Dinu se ridică:

— Înainte de venirea voastră îi ziceam Ninei că obiceiurile nu s-au schimbat, că au rămas aceleași ca pe timpul bunicilor noștri. De schimbat însă, s-au schimbat multe. Bunicii lui Vaska au schimbat lumea, ei au făcut-o așa cum e azi, minunată și demnă de trăit și ne-au creat nouă o viață fericită de oameni liberi. Să închinăm, dragi prieteni, în cinstea creatorilor uzinelor atomo-electrice, a rachetelor intercontinentale, a sateliților artificiali ai Pămîntului, a spărgătorilor de gheață atomici, în cinstea celor din 1960!

Un „ura" năvalnic zgudui pereții camerei. Și paharele pline cu șampanie, se ridicară în semn de omagiu adus de o generație recunoscătoare înaintașilor ei glorioși.

N. RADULIAN

ȘTIINȚA ROMÎNEASCĂ ÎN PRAG DE AN NOU

(Urmare din pag. 1-a)

fără teamă de a greși, că în anul ce vine, fizica românească se va dezvolta sub semnul semi-conductorilor. Este o sarcină de onoare pe care a trasat-o Partidul și, în ceea ce ne privește pe noi, fizicienii, ne vom strădui s-o îndeplinim la nivelul cuvenit.

Semi-conductorii capătă la noi o importanță egală cu cea a energiei atomice. Nu vreau să insist asupra a ceea ce reprezintă, din punctul de vedere al științei cît și al industriei aceste minunate cristale. Voi spune numai că ceea ce s-a făcut pînă acum — și este numai un început — în studierea fizicii, metalurgiei, chimiei și electronicii semi-conductorilor va fi continuat cu mare intensitate. Recenta consfătuire „Semi-conductorii și aplicațiile lor" — la care au participat și distinși cercetători sovietici — ne-a arătat limpede în ce stadiu ne aflăm și ce avem de făcut.

Avem cadre, în special cadre tinere, animate de pasiune și de o mare dorință de a lucra în domeniul semi-conductorilor. Avem perspectiva unei baze materiale corespunzătoare pentru cercetări.

În 1960 Institutul de Fizică Atomică al Academiei se va dezvolta mai departe, pot spune, cu pași gigantici. Valoroșii cercetători ai institutului vor continua cercetarea acestui uriaș univers care este nucleul atomic, precum și studierea izotopilor radioactivi și aplicațiile lor".

Mai mult — pentru automatizare

Matematica poate aduce o mare contribuție la rezolvarea diverselor probleme puse de cercetările în domeniul fizicii, chimiei, tehnicii, automaticii etc. Despre planurile matematicienilor noștri pentru 1960 ne-a vorbit academicianul **SIMION STOILOV**, directorul Institutului de Matematică al Academiei R. P. R.:

„Care sînt planurile matematicienilor pentru 1960? Aș putea spune că aceste planuri comportă două țeluri principale și anume: dezvoltarea cercetărilor în cîteva domenii ale matematicii aplicate, deosebit de actuale (aplicații în automatizare, economie, lingvistică, statistică), iar pe de altă parte a aduce în continuare contribuția la progresul științei mondiale insistînd în domenii care au o bogată tradiție în țara noastră: geometria diferențială, teoria ecuațiilor cu derivate parțiale, teoria funcțiilor etc.

Spre toate aceste ramuri ale matematicii trebuie — și noi facem tot ce ne stă în putință — să îndrumăm tineretul, pe cei mai dotați dintre cercetătorii din noua generație. Și pentru că vorbim de tineret, aș vrea să-mi exprim speranța că în 1960 vom putea acorda primele titluri de „doctor în științe matematice", în actuala accepțiune a acestui titlu, celor mai buni candidați în științe.

În anul ce vine vrem să facem mai mult în direcția automatizării, problemă care a căpătat o mare actualitate.

Din planul nostru pentru anul viitor aș vrea să menționez și preocuparea pentru analiza și dezvoltarea practică a metodelor statistice de control a pieselor industriale fabricate în serie, probleme relative la aplicarea algebrei abstracte la studiul mecanismelor automate bazate pe relee și contacte, studierea unor probleme privind infiltrații lichide în medii poroase (cu interesante aplicații posibile în agricultură). Pe lîngă acestea, în preocupările noastre intră numeroase cercetări fundamentale de matematici moderne".

Pentru progresul industriei noastre

Institutul de Mecanică Aplicată al Academiei R.P.R. intră chiar la începutul noului an în cel-al doilea deceniu al activității sale. Am rugat pe academicianul **ELIE CARAFOLI**, directorul Institutului să ne vorbească despre acest eveniment.

„Încheierea acestui deceniu coincide, într-adevăr cu împlinirea a zece ani de la înființarea Institutului de Mecanică Aplicată al Academiei R.P.R., pe care îl conduc — ne-a declarat acad. E. Carafoli.

Institutul nostru a fost creat pentru a satisface cerințele impuse de crearea și dezvoltarea cu pași repezi a industriei noastre socialiste, de necesitatea creării unei rezerve științifice a viitorului. Cu oarecari dificultăți inerente începutului, el și-a conturat tot mai precis, în mers, domeniile de activitate, concretizate apoi în secții, ca forme de organizare. Astfel, unele probleme de bază, care au o mare aplicație în construcția de mașini, au fost studiate în secția de mașini și mecanisme; pentru problemele în legătură cu marile construcții hidrotehnice, care au luat în ultimul timp o mare dezvoltare, a fost creată secția de hidromecanică, iar pentru a dezvolta tehnicitatea în legătură cu problemele de construcții aeronautice și a studia probleme moderne de aerodinamică a fost dezvoltată secția de aeromecanică; și însfîrșit, unele probleme actuale de vibrații, elasticitate, plasticitate s-au studiat în secția de mecanică generală. Pe măsură ce ne-am dezvoltat baza materială, am reușit ca, pe lîngă rezultatele teoretice, să obținem și rezultate practice și experimentale care au adus o notorietate publică cercetărilor românești în aeropagul mondial al științei.

Am reușit de exemplu să aducem contribuții remarcabile, în țară și străinătate, în hidraulică, lubrificație, aerodinamică, în mecanica mașinilor etc. Multe din rezultatele obținute au fost aplicate cu succes în practică, iar alte multe au făcut obiectul unor comunicări prezentate la diverse manifestări științifice internaționale, unde au fost bine apreciate.

Pentru viitor, vom căuta să adăugăm la ceea ce am făcut pînă acum și alte noi realizări, prin care ne vom aduce aportul la dezvoltarea științei mecanicii, și direct sau indirect, la progresul industriei țării noastre".

Perspectivele științei medicale românești

Ca și celelalte discipline, științele medicale au ajuns la un stadiu de dezvoltare necunoscut în trecut. PRIN CE SE CARACTERIZEAZĂ NIVELUL ACTUAL AL MEDICINEI ROMÎNEȘTI? Ne răspunde academicianul **ȘTEFAN S. NICOLAU**, președintele Secției de Științe medicale a Academiei R.P.R., directorul Institutului de Inframicrobiologie:

Nu putem vorbi despre științele medicale din R.P.R., despre contribuția pe care au adus la ridicarea stării de sănătate a oamenilor muncii, la prestigiul crescut de care se bucură azi, mai mult decît oricînd, în lume, fără a spune că toate acestea se datorează sprijinului de fiecare moment pe care l-am primit din partea Partidului și Guvernului.

Bilanțul pozitiv al medicinii românești se traduce prin: scăderea sensibilă a morbidității și mortalității, în special a mortalității infantile, creșterea excedentului natural al populației, creșterea cu peste 20 de ani a longevității medii; crearea și organizarea unei rețele vaste profilactico-curative care acoperă întreaga țară; creșterea și îmbunătățirea învățămîntului medical superior și mediu și a numărului cadrelor de specialitate pînă la cele mai îndepărtate circumscripții rurale; înființarea, dotarea și orientarea justă în activitate a peste 20 de institute medicale; crearea a cîteva mii de cadre de tineri cercetători; publicarea — în țară și străinătate — a peste 15.000 de lucrări științifice, dintre care unele reprezintă priorități pe plan mondial.

Problemele principale științifice cu răsunet în sănătatea omului: reumatismul, bolile cardiovasculare, neurovirozele, hepatita epidemică, gușa endemică, anestezia și reanimarea, cancerul, bolile profesionale etc. sînt abordate în cercetări complexe, ale căror rezultate sînt adesea remarcabile. Ceea ce s-a realizat pînă acum pentru cercetarea și combaterea bolilor întrece tot ce s-a făcut vreodată pînă la instaurarea puterii populare.

★

Știința românească are în față un drum larg spre cele mai înalte culmi ale creației puse în slujba omului. Acum, la început de an, la început de deceniu, „MAGAZIN", în numele cititorilor săi urează tuturor oamenilor noștri de știință noi succese în activitatea lor, spre cinstea și mîndria științei românești și a poporului care îi dă viață.

Adrian COSTA

DE PRETUTINDENI

CROITORUL Adam Giedrys din Szczecinek (Polonia) își consacră tot timpul său liber astronomiei. În anul 1953, a reușit să construiască cu ajutorul unei sticle de ochelari un telescop galileic. Cu cîțiva ani mai tîrziu, el a realizat, cu sprijinul autorităților locale și regionale, un telescop pe care nu-l întrec decît 3 telescoape universitare poloneze. Înzestratul autodidact este în contact științific cu Sorbona, Institutul Astronomic din Roma și oameni de știință cehi. Un mare succes al acestui astronom amator a fost fotografierea unor explozii de gaze pe soare. În ianuarie 1959, el a reușit să observe satelitul artificial sovietic.

LA EXPOZIȚIA vitrinelor din capitala Franței, Lunik III a luat locul personajelor din basmele Albă-ca-Zăpada și frumoasa din Pădurea Adormită. În locul acestor păpuși pot fi văzuți acum eroii lui Jules Verne, călătorind pe Lunik III spre Lună. Ursuleții aterizează pe Marte, iar cowboyul care forma figura centrală a vitrinelor de jucării pentru băieți a cedat locul unui astronaut cu cască de masă plastică și costum de protecție care se mișcă cu mare siguranță într-un decor lunar.

DUPĂ o muncă stăruitoare de mai mulți ani, la Biblioteca publică din Leningrad, s-a terminat descrierea științifică a bibliotecii personale a lui Voltaire. Biblioteca marelui gînditor francez a rămas la muzeul Ermitage aproape un secol. În vremea cînd lucra la istoria lui Petru cel Mare, Pușkin a fost singurul care a obținut o autorizație de consultare a acestei colecții unice.

Toate cărțile lui Voltaire au fost remise Bibliotecii publice încă din 1861 însă studiul prețioasei colecții a început abia după Marea Revoluție din Octombrie.

Colecția marelui filosof și scriitor francez cuprinde 6814 lucrări. Fiecare din aceste lucrări a fost descrisă și adnotată.

LA ȘCOALA teologică pentru pregătirea misionarilor din Wordsworth (S.U.A.) se află fixată în perete următoarea recomandare: „Fii scurt! Ori salvezi un suflet în 20 de minute, ori nu-l salvezi de loc". Scurt și concis.

LA HANOVRA (R.F.G.), un hoț a înaintat procuraturii orașului o listă amplă, cuprinzînd toate hoțiile săvîrșite și prada cu care s-a ales. Mare a fost mirarea judecătorilor, aflînd din această listă că toți păgubașii reclamaseră furturile, indicînd însă pagube de patrucinci ori mai mari.

O anchetă n-a mai avut loc, căci printre păgubașii reclamanți se găseau numeroși membri ai societății „alese", care trebuiau deferiți justiției, căci încasaseră de la societățile de asigurare despăgubiri mai mari decît cele la care ar fi avut dreptul.

AUTOPSIA hipopotamului „Bongo", fost locatar al grădinii zoologice din Washington, decedat la 4 decembrie în vîrstă de 50 ani, a scos la iveală lucruri surprinzătoare. Într-adevăr, uriașul stomac al decedatului conținea, printre altele: 1255 de monezi, un ruj de buze, un portofel, o bucată de sîrmă și cîteva pietre.

UN BRACONIER, operînd în regiunea Braintree (Anglia), a fost condamnat la o amendă de 5 lire pentru faptul că a pus, în mod ilegal, capcane pentru vulpi. Una din aceste capcane a prins piciorul... agentului silvic.

UN PIANIST, angajat să cînte într-un local din Northampton, a găsit pianul dezacordat. Indignat, a distrus, prin cîteva lovituri, claviatura, lăsînd, înainte de a pleca, următorul bilet: „E o crimă să lași un muzician profesionist să cînte la un asemenea instrument."

CEL mai gras nou născut din ultimii 20 de ani astfel a numit medicul pe micul Jan Corker, cînd s-a constatat că acesta a cîntărît la naștere 6½ kg. Acum, după un an, el cîntărește peste 18 kg. El nu este deosebit de gras, afirmă mama sa, însă are oase mari. Tatăl său, minerul Horace Corker, din Wath, nu știe cum să-și mai sature odrasla.

LA CONFERINȚA unională privind activitatea circurilor, care a avut loc la Moscova, s-a anunțat că în cursul acestui an un număr de peste 50.000.000 de spectatori au participat la reprezentațiile celor 64 de circuri din U.R.S.S. În ultimii patru ani, artiștii sovietici de circ au dat peste 2.000 de spectacole în străinătate în fața a 10.000.000 de spectatori.

CU PRILEJUL unor săpături efectuate la Magdalensberg, Carintia (Austria), au fost descoperite primele inscripții cu caractere ce par să provină din scrierea etruscă. Se crede că cercetările viitoare vor îngădui să se ajungă la concluzii referitoare la scrierea și limba populației autohtone înainte de invazia romană, așanumiții norici. În timpul săpăturilor a fost scos la lumină cartierul meșteșugarilor al orașului preroman, așezat la o înălțime de aproape 1000 m.

PENTRU prima oară în China a fost fabricată aparatură pentru cinematografi panoramic și stereofonic. Aparatura a fost realizată de Institutul tehnico-științific de cinematografie din Pekin, în colaborare cu uzinele de aparatură cinematografică din Șanhai și Harbin.

SCLAVI ai regelui Ramses al II-lea, au construit, cu 1300 de ani înaintea erei noastre, la Abu Simbell, în Egiptul Superior, două temple de o valoare istorică egală, după părerea unor experți, cu acea a Partenonului grecesc.

După un studiu efectuat recent de U.N.E.S.C.O., aceste temple, spre a fi ferite de eventuale inundații, provenind de la lacul de acumulare de la ASSUAN, vor fi înconjurate de un zid protector de 50 metri înălțime.

Racheta „URAGAN" nu răspunde!

o aventură în cosmos (Text: Radu NOR; desene: Dumitru IONESCU)

II.

— Vezi, de-aci, de la postul de comandă săvîrșește funcționarea tuturor aparatelor ale aripilor „Pescărușului" nostru. Butonul pune în funcțiune pilotul automat, electronic care asigură zborul pe cea mai mare parte a rutei.

— Pămîntul, tată Pămîntul! E întocmai ca globul nostru de la școală. Mările sînt albastre, munții cafenii, iar cîmpiile verzi. Grozav de mult îmi place, tovarășe Savu...

— Deși nu sînt la prima mea călătorie, priveliștea globului terestru e mereu nouă pentru mine și mă incîntă de fiecare dată.

— Iată ce pățești, Petruț, dacă nu ții furculița strîns în mînă. Își ia zborul și rătăcește prin cabină ca o cometă prin spațiul cosmic. Vinovată e imponderabilitatea, absența greutății corpurilor. Ea ne face adesea necazuri...

— Văd, tovarășe Dincă că aveți și dv. neplăceri din pricina imponderabilității. Dacă nu vă sprijiniți solid de scaun, dacă faceți mișcări bruște, pățiți ca furculița mea. Rătăciți prin cabină ca o cometă prin spațiul cosmic.

— „16 iulie. Acestea sînt primele însemnări ale jurnalului meu. Mă aflu de cîteva ore pe racheta „Pescărușul". Tot ce-am văzut, ce am trăit aci a fost extraordinar. Tovarășul Savu, pilotul și tovarășul Dincă, mecanicul de bord mi-au explicat cum funcționează aparatele și m-au inițiat în tainele zborului cosmic. Acum ne apropiem de ținta călătoriei noastre.

Prin hubloul de cuarț al rachetei se zărește o uriașă roată cu spițe. În centrul ei, strălucește oglinda parabolică a bateriilor solare. Pe partea inferioară sînt schelele metalice ce susțin o aparatură complicată și platforma de aterizare pentru rachete. Gigantica construcție apare ca un simbol al victoriei omului asupra spațiului interstelar...

(Continuare în numărul viitor)

LITERATURĂ
TEATRU
CINEMA
MUZICĂ
PLASTICĂ

Cu Dan Iordăchescu despre 10 țări și 46 de concerte

Pe Dan Iordăchescu, de abia sosit cu o zi înainte, după o îndelungată lipsă din țară, l-am găsit repetînd de zor.

— Ați și început?

Nu se știe de ce, tînărul bariton a roșit ușor. Pe urmă a rîs. Vesel, molipsitor.

— Mă pregătesc pentru concertul de la Televiziune. Vreau să dovedesc nu numai că nu mi-am pierdut vocea pe acolo pe unde am umblat, ci dimpotrivă sînt mai în formă ca oricînd. Dar, iartă-mă, nu vrei ca în loc să mă asculți pe mine, să asculți un disc? Uite, de pildă un Mario del Monaco...

Nu voiam să ascult un disc. Nu voiam să-l ascult nici pe Mario del Monaco. Voiam numai să-l ascult pe Dan Iordăchescu. Dar nu cîntînd, ci vorbind. Așa că am trecut fără menajamente la subiect, silindu-l pe tînărul nostru bariton să renunțe la „politețurile" de rigoare.

— Ați lipsit mult. Mai mult de un an și jumătate. Ce-ați făcut în timpul acesta?

— E foarte greu să vă spun așa deodată. Totuși am să încerc și dacă vă voi enumera numai o parte din cele ce am făcut în acest răstimp, n-o să vă supărați...

— Depinde...

— Mă rog. Dacă știți mai mult ca mine, mă veți corecta, desigur. Așa că... Inițial am plecat la Londra să înregistrez pentru „His Master's Voice", în primă audiție, suita lui Prokofiev, cu solo de bariton, „Locotenentul Kije". Imediat după aceea am fost invitat de Televiziunea din Londra să cînt într-un film cu „Carmen", pe care ei îl pregăteau. Am cîntat așadar cu soliștii și corul „Covent-Gardenului" și cu „London Philarmonique". După aceea am dat la Paris un concert de lieduri și arii în sala „Alliance Française". Pe urmă, la Bruxelles, unde am cîntat cu Orchestra Belgiană Radio, dirijată de Edgar Doneux și unde am dat și un concert la Televiziune. Apoi din nou înregistrări la Londra, înregistrări și televiziune la Paris și un concert în sala „Pleyel". Apoi o călătorie în R.D.G., una în R.F.G. care s-au soldat cu douăsprezece concerte, un concert în sala „Chopin" din Paris, apoi în Danemarca și Suedia. Ah, da, între timp am mai participat și la concursul „Schubert-Haydn" de la Viena, unde...

— Iertați-mă, dacă ating o chestiune spinoasă. Dar ce s-a întîmplat la acest concurs? De ce, după atîtea succese, n-ați luat decît premiul III? Noi am fost, cinstit să vă spunem, foarte dezamăgiți, aici acasă...

— Chestiunea e într-adevăr spinoasă. Dar nu pentru mine, pentru alții. Iar în ceea ce privește dezamăgirea ați n-am fost mai puțin amărît...

— Și totuși...

— Ceea ce s-a întîmplat la Viena se numește în limbaj obișnuit „lucrătură". Dar o lucrătură care, am impresia, are și un substrat politic. Practic s-a întîmplat așa. La prima etapă a concursului am fost aplaudat în plină probă de juriu. Știți că în general, juriului îi e interzis prin regulament să aplaude. Totuși a aplaudat. La a doua etapă avem cu 40 de puncte mai mult, decît primul care urma după mine. Și eu eram primul. La a treia etapă, a sosit un nou membru al juriului, profesorul Vogel de la Academia de Muzică din Viena. El a depus toate eforturile și toată influența ca primii clasați în concurs să fie doi dintre elevii lui, Amîndoi, desigur, din țările capitaliste. Mai apoi, la recepția dată în cinstea concurenților la Palatul Primăriei din Viena, același Vogel a declarat: „Comuniștii să stea într-o parte, iar noi, cei liberi, vom sta în partea astălaltă". Se temea probabil să nu se molipsească de la noi, de comunism. Pe scurt, lucrătura aceasta a fost atît de străvezie, încît din momentul anunțării rezultatelor, presa vieneză a încetat să mai numească concursul „Wettbewerb" (concursul) „Schubert-Haydn", ci a început să-l numească „Wettbewerb" (concursul) Vogel". De altfel nu numai presa, dar și publicul a infirmat hotărîrea — nu știu cum să zic, a juriului sau a lui Vogel — și la concertul laureaților m-a scos de opt ori la rampă, în timp ce purtătorul premiului I a fost rechemat numai de două ori.

— Fiindcă veni vorba de moravuri muzicale occidentale...

— Eu le-aș zice năravuri...

— Dacă vreți... Dar fiindcă veni vorba de ele, ce ne puteți spune despre viața muzicală din occident?

— N-aș putea să fac o apreciere generală, dar despre unele lucruri care m-au impresionat plăcut sau neplăcut am să încerc să vă vorbesc. Și ca să începem, cu cele plăcute. În cadrul vizitei mele în Italia, unde am încheiat cîteva contracte pentru stagiunea în curs, am fost și la Scala din Milano, unde mi s-a propus să cînt în stagiunea viitoare. Aici l-am ascultat, la deschiderea stagiunii Scalei, pe Mario del Monaco în „Othello". Cum să vă spun, este o voce și un artist, care nu pot fi uitați.

— Și la Paris?

— La Paris? Ceea ce este impresionant la Opera din Paris este baletul. Un balet cu totul excepțional. Excepționale sînt și montările. Din păcate corul și soliștii — cu unele excepții, ca Regine Crespin, Jeannine Michaud, Mado Robin sau foarte tînărul tenor Albert Lance, — nu mi-au plăcut. Poate, pentru că ascultîndu-i am fost mereu tentat să-i compar cu cîntăreții Operei noastre. Și comparația era în favoarea acestora din urmă. La Paris însă, mi-a fost dat să văd și să ascult spectacole și concerte cu totul excepționale și spectacole și concerte mediocre, deși cu artiști mari. Această a doua categorie de spectacole și concerte își are desigur originea într-o tot mai mare comercializare a muzicii. La Chaillot, într-o seară, 3000 de spectatori l-au fluierat pe marele pianist Wilhelm Kempf. Și de ce? Pentru că a cîntat mecanic și fără nici un respect pentru public, a dat un întreg concert Schumann peste cap. A doua zi, toate ziarele pariziene publicau cronici ale concertului cu titlul: „Cum e posibil ca un Kempf să uite că muzica se face cu suflet?" De altfel tot de o comercializare a muzicii ține și faptul că Jussy Björling, marele tenor scandinav, lansat la Stockholm, s-a lăsat tentat de dolarii americanilor și uitînd de publicul său, de țara de unde a plecat, nu mai cîntă în Suedia decît din an în paște ca să-i zicem așa...

— Alte impresii?

— Una care mi-a lăsat un gust foarte amar este sinistra influență pe care o au filmele „sexy" și cele cu gangsteri asupra Occidentului. Cunoști probabil povestea cu acele „blousons noir", copii de la 14—18 ani care constituiți în bande atacă ferme, mașini și altele, aceste manifestări fiind la ora actuală, nu numai urmarea acestor filme, dar și o problemă pentru opinia publică franceză..

— În altă ordine de idei și revenind de fapt la început. În urma acestui turneu, ce planuri aveți?

— Întîi să mă dezmeticesc. Nici n-am recunoscut Bucureștiul. Apoi să încep să cînt. Întîi la Televiziune, pe urmă la Operă, pe urmă cîteva concerte. În primăvară voi cînta la Roma și Veneția, iar la sfîrșitul lui aprilie la Paris, în „Lucia di Lamermoor", sub bagheta lui Tullio Serafin și probabil cu Maria Callas, ca parteneră. Apoi la Copenhaga, la Stockholm „Balul mascat" în cadrul sărbătoririi centenarului acestei opere. Pe urmă, Geneva, Bologna, Florența, Triest, Berlin...

— Deci iar plecați pe multă vreme...

— De data asta nu. Mă voi duce să cînt într-un spectacol, două, trei, mă voi întoarce în țară și voi pleca din nou. Fiindcă în ciuda faptului că publicul și lumea muzicală m-au primit foarte bine, — Tullio Serafin mi-a dat tot timpul un ajutor neprețuit, — mi-a fost dureros de dor de București, de țară. Și nu vreau să-mi mai fie. De aceea, voi pleca, mă voi întoarce, voi cînta și acolo și la noi și...

★

Dan Iordăchescu a întreprins într-un an și jumătate un turneu în 10 țări ale lumii, în care s-a produs nu mai puțin de 46 de ori. Înregistrări, concerte, televiziune, radio. Publicul și lumea muzicală l-au primit cu entuziasm pe acest tînăr bariton, sol al noii arte românești. Din zeci și zeci de cronici pe care le-am citit în ziare pariziene, londoneze, scandinave, germane, toate sînt unanim de acord că Dan Iordăchescu a demonstrat nu numai o mare virtuozitate, dar și că este reprezentantul unei strălucite școli de muzică, școala românească. Nu o dată tînărul cîntăreț a fost întrebat, între altele și de Antonino Votto, prim dirijorul Scalei din Milano: „Unde ai învățat?". Și răspunsul a venit simplu, nu însă lipsit de mîndrie: „La noi, în România..."

La noi în România, cresc astăzi, în zilele socialismului, cîntăreți de talie internațională, ca Dan Iordăchescu. Și ei fac cinste țării...

— Nu uitați însă, mi-a spus Iordăchescu la plecare, că toate acestea le datoresc țării mele. Căci fără îndrumarea partidului nostru, fără sprijinul guvernului, ce aș fi fost eu astăzi?

Mariana PÎRVULESCU

Dan Iordăchescu cîntînd la Paris, în sala „Alliance Française"

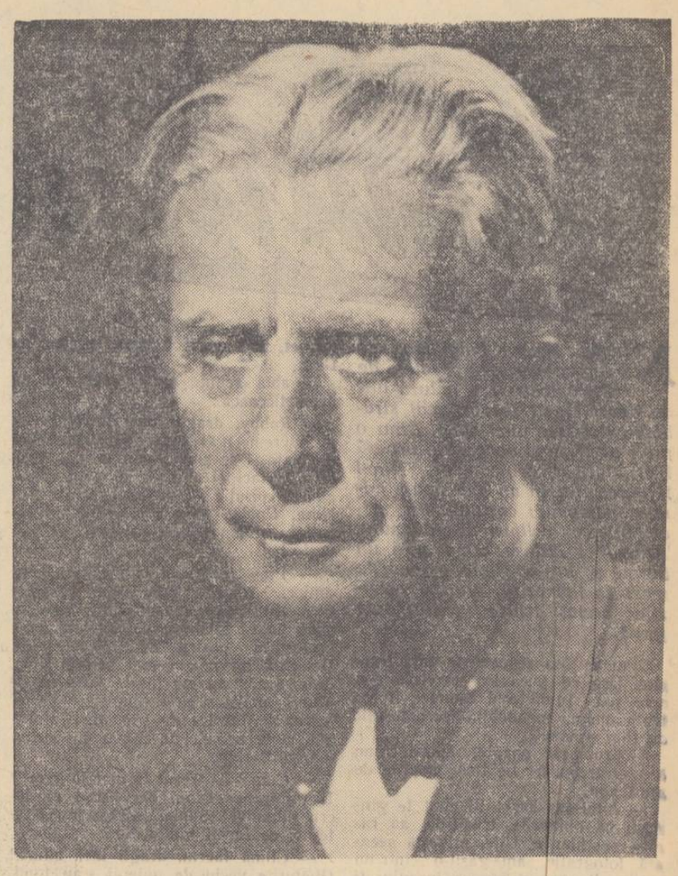

Un mare artist
Ion Manolescu

Vestea morții artistului poporului Ion Manolescu a impresionat deosebit de dureros.

Puținele rînduri pe care le înșirăm sub impresia tristei vești, nu pot cuprinde decît o rapidă ochire asupra vieții și activității acestui actor — desigur unul dintre cei mai înzestrați ai teatrului românesc.

Ion Manolescu s-a născut, acum 79 de ani, la Breaza, pitoreasca localitate de pe Valea Prahovei, pe care a îndrăgit-o toată viața și unde s-ar putea amenaja, în casa în care s-a născut și a muncit, un muzeu care ar aminti generațiilor viitoare despre gloria unui mare artist al scenei.

Începuturile carierei lui Ion Manolescu n-au fost de fel ușoare: prejudecăți sociale privitoare la profesiunea actorului, confundat cu clovnii de la moși — apoi tînărul răbăia, lucru ce era socotit de unii „maeștri" ca un mare defect; nu tot așa credea însă și maestrul Nottara, care l-a luat pe Manolescu la clasa lui de artă dramatică de la conservator, împreună cu un alt respins din pricina unui defect fizic, Constantin Tănase; nu s-ar putea spune că meșterul Nottara n-a avut ceea ce se spune mînă bună; și în cuprinsul unei care biruitoare „r"-ul lui Manolescu n-supărat.

Răsfoind „cartea vieții regretatului artist, ne dăm seama cînd, sub aparența placidității, a fost agitat, un nemulțumit, doritor de schimbări în spre bine. Iată pricina „nestabilității" sale, care, nu încape îndoială, izvora din dorința de depășire de aflare a unor condiții mai bune de muncă.

În 1904, elev la Conservator, Ion Manolescu a debutat într-o sinistră melodramă — „Patru săbii — alături de debutanții Tony Bulan și C. Tănase.

Cînd, în urma conflictului Davila-Nottara, izvorît din cețile felurite asupra artei spectacolu Nottara a părăsit Teatrul Național solidarizînd cu el pe unii dintre ac. printre tinerii care l-au înconjurat pe Nottara îl găsim și pe Ion Manolescu. Revenit la Național, Manolescu acă o serie nesfîrșită de roluișoare, ntre care pe Mecena din „Fîntîna hduziei", în care Nottara era Horaț.

A venit cu greu și prl succes, nu însă și consacrarea: Irnsa „Un faliment" de autorul notian Bjoerstene Bjoerston. Dar oc ager al lui Davila a întrevăzut ma calități ale tînărului, pe care l-a dat să facă parte din compania sare a avut un însemnat rol pentrugresul teatrului nostru. În piesa inaugurare a teatrului, „Stane de iră" de Sudermann — piesă care a problema reabilitării deținuților erați, tînărul Ion Manolescu a j dificilul rol al lui Biegler. Ca o nnoaștere a unui mare talent, Arist Romanescu i-a dăruit lui Ion Manu spada pe care a purtat-o marele gore Manolescu în rolul lui Har

Din noua la Național Manolescu își cîștigă popularitatin rolul interpretat în melodram Moartea civilă", — joacă apoi, re multe altele, în „Tatăl" de Strindberg, în „Ana Karenina", iar î 6 realizează marea sa creație — Od din „Strigoii" lui Ibsen, după a urmat doctorul Ranke din „N Ivan Karamazov din „Frații Kazov".

În epoca luptelor moroești pentru pîine și libertate, surate după primul război mondi găsim pe Ion Manolescu dînd concursul la serbările muncitores l Mai, la fosta grădină Bord

Printre multele creăcute de Ion Manolescu în asocia ndusă de soții Bulandra, apoi ociația „Excelsior", alături de ira Popescu, Aura Buzescu, Gh. în, citîm pe Fedia din „Cadavru". Hamlet, jucat mai întîi pe s Teatrul Național din Craiova poi la București, în regia lui S. Soare, apoi studentul Trofimov „Livada cu vișini" a lui Cehov, arhizul de Possa din „Don ", profesorul Osvone din „Călătlin urmă" de C. R Sheriff, Rical III-lea de Shakespeare.

După eliberarea a făcut dreptate atitor actori fi scoși la pensie în plină maturi talentului lor. Printre aceștia, a rechemat la Teatrul Național, ul rînd, maestrul Ion Manolesc

În acești ani m dînd dovadă de o înaltă con profesională, pildă pentru atîți mai tineri și mai bătrîni, a jucat mari și mai mici, distingîndu-să întotdeauna prin rarele sale calități artistice.

Cine-l va putea rolul lui Satin din „Azilul pte", apoi în „Fiul meu", piesrului maghiar Gergely Sandor, e din „Argilă și porțelan", pieorului sovietic A. Grigulis, rolul rului Jemănar din „Cetatea de f M. Davidoglu, și, în ultimul tipster din „Regele Lear" capi lui Shakespeare? În toate roluri maestrul ne-a dezvăluit ncle ale marelui său talent. Deși e la școala de interpretare rom lon Manolescu a putut deveni u realist, care-și trăia cu intensitrile.

Virsta și cumplă n-au izbutit să înfrîngă dorută al maestrului Ion Manoles, chiar cu cîteva zile înaintea sfîrșitul, tot nădăjduind c însănătoși, făcea proiecte în cu activitatea sa scenică.

Dar n-a fost sa. Ne vom mulțumi să revedem documentar, cuprinzînd cîtev reațiile lui Manolescu și să a radioul cînd ți va reproduce ve o sonoritate unică.

n MASSOFF

Scenă din filmul „Sînge alb" — o nouă producție a studiourilor „Defa" Berlin — puternic rechizitoriu împotriva înarmării atomice. Filmul va rula în curînd pe ecranele noastre

Interviu cu John Steinbeck

Ziarul englez „Manchester Guardian" a publicat recent interviul pe care corespondentul său l-a luat cunoscutului scriitor american John Steinbeck. În acest interviu, din care reproducem cîteva fragmente, scriitorul a vorbit despre munca sa și despre situația omului de litere în S.U.A.

„Obișnuiesc să mă scol dimineața devreme și să mă așed la masa de lucru la ora 8,30", a spus scriitorul.

El lucrează pînă își îndeplinește „norma" zilnică obișnuită de două mii de cuvinte, rareori scrie mai mult. De obicei, citește cu glas tare cele scrise, înregistrează textul pe banda de magnetofon, apoi îl ascultă, străduindu-se să-l îmbunătățească.

„Întreaga mea muncă urmărește un singur țel: să-i învăț pe oameni să se înțeleagă mai bine".

Referindu-se la gloria și faima scriitorului, Steinbeck a spus, nu fără ironie:

„Eu mă găsesc în situația fericită că în America categoria noastră, a celor ce scriu, nu este prea stimată și-mi vine ușor să-mi păstrez anonimatul. Ce-i drept, americanii mă cunosc, însă confundă cele scrise de mine cu cărțile altor scriitori. Știu asta de la Hemingway. Și lui i se întîmplă la fel.

Caracteristică pentru America este lipsa de stimă pentru artist. **În America scriitorul este prețuit ceva mai puțin decît un clovn și ceva mai mult decît o blană de lutru".**

„Nu voi scrie pentru teatru, a spus în altă ordine de idei John Steinbeck. **Soția mea e regizoare. Ea a pus în scenă spectacolul „Oklahoma" și mi-a cerut să jur că nu voi mai scrie niciodată pentru teatru. E o muncă ingrată".**

Vorbind despre televiziune, scriitorul a remarcat că în ce privește legăturile creatoare cu televiziunea el este cu totul „nevinovat". **„Omul trebuie să aibă unele virtuți. Eu am două: nu scriu pentru televiziune și nu am titluri universitare. De asemenea, nu primesc titluri onorifice. Am învățat meșteșugul scrisului după ce 8 milioane de cuvinte cuprinse în manuscrisele mele pe care nu mi le-au primit redacțiile, au fost aruncate.**

Primele mele patru cărți au fost răspîndite în mai puțin de o mie de exemplare, ceea ce n-a acoperit nici avansul de 25 de dolari pe care l-am primit din partea editorului... Am luat parte la diferite concursuri literare și n-am obținut niciodată vreun premiu. Apoi am încetat să mă mai interesez de premii".

— În tinerețe ați lucrat ca reporter, i-a spus ziaristul scriitorului, apoi ați abandonat. Oare ziaristica dăunează scriitorului?

— „Nu eu am abandonat ziaristica, a răspuns Steinbeck. **Eu am fost cel aruncat peste bord, pentru că am refuzat să scriu ceea ce mi se poruncea".**

CITITORII ÎNTREABĂ „MAGAZIN" RĂSPUNDE

S.C. București: La cei 15 ani ai dv. ar trebui să fiți mai optimistă și chiar dacă ne scrieți pentru prima oară, să aveți încredere că vă vom răspunde, ceea ce, după cum vedeți și facem. Lui Iurie Darie îi puteți scrie pe adresa Teatrului Nottara, str. C. Mille 14. El vă va da amănuntele pe care ni le solicitați. Despre Jean Marais am scris în nr. 18/1958... Ne cereți un lucru dificil: părerea publicului despre Aurel Cioranu și D. Furdui. În măsura în care această părere se oglindește în aprecierile criticii, nu rămîne decît să consultați cronicile teatrale și cinematografice în care jocul actorilor respectivi este comentat.

L. V.-Slatina: Este o deficiență a organizatorilor concursului dacă unele întrebări se referă la filme care au rulat în orașul dv. Cu toate acestea nu vă putem suplini documentarea care vă este necesară răspunzînd noi în locul dv. la concursul „Pronofilm" la care participați. Cercetați singură rubricile de film ale ziarelor și revistelor și veți afla nu numai datele care vă interesează acum ci și multe aprecieri care vă vor fi de folos pentru cultura dv. cinematografică. Rolul concursurilor de acest gen este să vă îmbogățească cunoștințele, nu doar să vă ofere un premiu. Vă putem informa totuși că filmul „Soarta unui om" este realizat după povestirea cu același titlu de Mihail Șolohov, pe care o găsiți în librării. Citiți-o și veți afla ceea ce căutați. La celelalte 5 întrebări sîntem siguri că, cu puțină trudă, veți afla singură răspunsul.

Autografe beethoveniene la Moscova

Anul 1939. În arhivele din Moscova s-a descoperit un caiet gros, de format mare, cuprinzînd foi de note, îngălbenite de scurgerea anilor, dar bine păstrate. Pe foi erau așternute note, scrise de o mînă necunoscută.

Conservatorul din Moscova, care s-a ocupat de acest manuscris enigmatic, a stabilit că autorul lui este Beethoven. În afară de aceasta, s-a adeverit că specialiștii erau la curent cu existența acestui caiet care se afla de peste o sută de ani în Rusia, însă ale cărui urme se pierduseră în ultimii 30 de ani.

Faptul că autografe ale lui Beethoven se găsesc în Uniunea Sovietică se explică prin interesul considerabil pe care muzica sa l-a suscitat întotdeauna în Rusia. Multe din operele sale au fost executate în Rusia în timpul vieții marelui compozitor. În 1824, la Petersburg, a fost executată pentru prima oară, într-o manieră magistrală, „Missa solemnis". Nu l-a fost dat lui Beethoven s-o asculte în timpul vieții. Într-adevăr, trei ani mai tîrziu el a murit la Viena. Abia după 20 de ani, „Missa" a fost executată în Germania.

Dar să revenim la manuscrisul lui Beethoven. La 5 noiembrie 1827, în urma unui anunț al primăriei din Viena, mai mulți oameni se întruniră la Kohlmarkt, în casa unui oarecare baron Brandau, pentru a asista la o licitație. Printre obiectele scoase la mezat se găseau pe lîngă „Missa solemnis", vîndută cu 7 florini și 5 creițari, 52 de caiete de schițe, achiziționate pentru 78 florini și 31 creițari.

Numeroase scrisori și manuscrise au nimerit în mîinile a diferiți oameni. Unii, avizi, au desfăcut caietele, vînzînd „cu ridicata" foi cu note muzicale. Colecționarii căutau să intre în posesiunea lor. Caietul găsit în arhivele moscovite făcea parte din acest teanc de manuscrise, datate 1802—1803.

În caiet au fost descoperite compoziții inedite, canoane, schițe polifonice, mici piese instrumentale, studii pentru pian. Caietul de schițe urmează să apară în „Editura muzicală de stat" din Moscova. Autografele lui Beethoven sînt fotografiate și însoțite de o descifrare completă a explicațiilor iar comentarii amănunțite permit reconstituirea procesului de maturizare artistică a titanului de la Bonn.

Ce făgăduiți teatrelor pentru 1960?

Ancheta noastră fulger printre autorii dramatici

Ancheta noastră telefonică ne-a adus răspunsurile cîtorva dintre cei mai valoroși dramaturgi, pe care ne grăbim să vi le facem cunoscute:

● **LUCIA DEMETRIUS**, pe care telefonul nostru a întrerupt-o din munca de elaborare a unui articol, ne-a declarat: „Imediat după Anul Nou încep să lucrez la o nouă piesă, pe care o scriu în cinstea Congresului Partidului în ea, voi încerca să prezint evoluția conștiinței oamenilor patriei noastre, în acești ani". Cît despre titlul prezumat al viitoarei piese, autoarea și-a rezervat răspunsul, pentru o altă anchetă.

● Maestrul **VICTOR EFTIMIU** a pornit în schimb, de la titlu, pentru a ne explica: „Noua mea piesă se intitulează Parada și este, cum o indică și titlul, o paradă, o frescă istorică a primei jumătăți de veac al douăzecilea, frescă satirică, incisivă, a politicianismului din timpul monarhilor și dictaturii antonesciene. Așadar pot făgădui spectatorilor — deoarece și mie mi-a făgăduit Teatrul Național — s-o poată vedea pe scenă încă în primele luni ale noului an".

● O făgăduință mai veche este împrospătată de **MIHAIL DAVIDOGLU**. Nu prin telefon, căci scriitorul nu se află în București, ci prin chiar faptul că autorul „Cetății de foc" e acum pe teren, în plină muncă de definitivare la fața locului, a ultimei sale lucrări, „Uriașul din cîmpie" care tratează despre oamenii primei regiuni din țară în care s-a împlinit transformarea socialistă a agriculturii, regiunea Constanța.

● Mai mulți dramaturgi ne făgăduiesc piese pentru tineret. **VIRGIL STOENESCU**, de pildă, din nou împreună cu **OCTAVIAN SAVA**, refăcînd așadar inspiratul cuplu de autori ai „Notei zero la purtare" promite o comedie științifico-fantastică, cu titlul într-adevăr promițător: „Adevărata poveste a lui Robinson Crusoe". În plus, Virgil Stoenescu ne amintește: „O altă piesă, tot de tineret, „Scrisori de dragoste" este în studiu la Teatrul Nottara și sper că va vedea lumina rampei tot în 1960!"

● Alt titlu plin de făgăduințe, pentru o piesă de tineret, ni-l destăinuie dramaturgul **VICTOR BÎRLĂDEANU**: „Piesa pe care o pregătesc acum, și pe care sper s-o definitivez în curînd pentru a o prezenta unui teatru, se numește „Drum bun, scumpul nostru aeronaut" și tratează, după cum ați putut ghici din titlu, despre noile orizonturi deschise de epoca noastră, tineretului"

● Fără titlu, dar foarte bine precizat în privința mesajului viitoarei sale lucrări este autorul „Ultimului mesaj" dramaturgul **LAURENȚIU FULGA**, care ne-a declarat: „Lucrez la o piesă de tineret, care încearcă să atace problema educației tineretului și a unei mai strînse legături cu activitatea obștească, a adolescenților. Cred că voi fi în măsură să dau Teatrului Armatei piesa, pentru a fi inclusă în repertoriul de toamnă 1960".

● **AL. I. ȘTEFĂNESCU** va fi prezent în viitorul an cu două noi piese, așa cum ne mărturisește: „E vorba de „Blindajul", piesă ce se va monta la Teatrul Armatei și care se plasează, ca acțiune, în strictă actualitate, petrecîndu-se într-o întreprindere din țara noastră în care se lucrează la folosirea pentru scopuri pașnice a uriașei energii atomice. Și mai e vorba — dar asta, către toamnă, pentru începutul stagiunii 1960—61 — de o altă piesă de actualitate. Numai că de data aceasta voi aborda un gen nou, comedia. Titlul încă nu-l pot preciza, dar fiind vorba de o comedie, făgăduiesc să fie ...amuzantă".

● Nici **DOREL DORIAN** nu s-a decis încă asupra titlului viitoarei sale piese, pe care o lucrează pentru Teatrul Municipal. Teatru care i-a oferit în 1959 debutul în dramaturgie. Este vorba de o piesă cu numai trei personaje, în care... Dar să păstrăm taina, pe care autorul ne-o va dezvălui odată cu titlul!

● Dacă ultimul dintre cei întrebați este unul dintre scriitorii care a pășit în dramaturgie în anul trecut, ne pare rău că nu putem încheia cu vreunul din dramaturgii care vor debuta în 1960. Și aceasta, pentru că întotdeauna, viitorul ne rezervă surprize. Noi dorim însă să vedem pe scenele noastre în anul cel nou, cît mai mulți noi dramaturgi și cît mai buni.

Radu MIRON

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

LA MULȚI ANI!

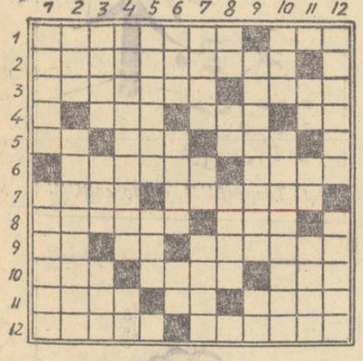

ORIZONTAL: 1) Petrecerea din noaptea de Anul Nou. — Partea de sus a sticlei de șampanie, de exemplu. 2) Prilej pentru a spune „la mulți ani" 3) Cintec, joc și voie bună — Puști de pildă. 4) Cît mai mulți și fericiți. — Zgomotul pe care-l face dopul sticlelor de șampanie. — Bold. 5) Începutul sfîrșitului! — Oraș în Brazilia. — Gîlgîie în paharele comesenilor licoarea viilor. 6) „După 20 de ani" de A. Dumas (pl.) — Prăjitura pe care scrie „la mulți ani" 7) Fiecare an are 365 — Întovărășesc deobicei urarea „la mulți ani" 8) O schimbi de anul nou. — Insulă daneză. 9) 3,14. — Pronume. — Sărmanul de el, tremură și-n totul verii, dar nu de frig. 10) Oraș în Nigeria. — Cele de iarnă sînt mai lungi — Miezul nopții! 11) Punctul la care îngheață apa. — Anul 6 la romani. — Poștașul moldovean de altădată. 12) Ca personajele de basm. Moș Gerilă. Albă ca Zăpada etc. (sing.)

VERTICAL: 1) Surpriza din piăcinta de Anul Nou. — „Tot e alb, pe cîmp, pe dealuri, împrejur. în depărtare"... (pl.) 2) Moșul care în noaptea de revelion are mai puțin de lucru. — Iarna la priză. 3) Verbul ce se conjugă noaptea. — Dans spaniol. — Mulți ani (pl.) 4) Este sărbătorit în fiecare an. — Îl spune nouî născut în primul an. 5) Lele. — Ploaie artificială. 6) Riu pe care era așezată Sparta. — Poartă pe aripa ei urările de bine făcute la radio în noaptea de Anul Nou. — Sute de ani 7) Oficiul Special pentru Expedierea Presei. — Pronume. — Dă de lucru sobelor și îngheață apele 8) Poftim! — Oval pe jumătate. — La cîțiva ani odată (pl.) 9) Mîncăruri nelipsite de pe mesele revelionului. — Început de urare! 10) Insoțește iarna. — Li s-a urat „noroc și la mulți ani" și au avut succes. 11) La masă! — În frig! — Verbal. 12) Anul care s-a scurs. — Vorbind de revelion a doua zi.

Cornel ALDEA

DE SEZON

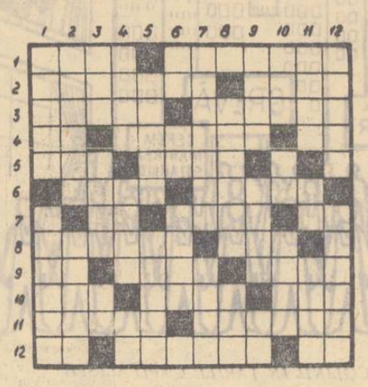

ORIZONTAL: 1) Zăpadă — A scris pentru copii: „Baba Iarna intră-n sat". 2) Iarnă la domiciliu — Zăpezi suspendate! 3) „...rece", povestire de W. Hauff — Vînt rece care suflă iarna. 4) Limita cuțitului! — Loc amenajat în zăpadă, în vederea sporturilor de iarnă — Literă în alfabetul sanscrit 5) Ingrămădire de fulgi de zăpadă — Mai crede în Moș Gerilă! 6) Fluviu în U.R.S.S. — Surpriză în timpul sărbătorilor de iarnă. 7) Dar — Vase de bucătărie — Se schimbă în timpul iernii. 8) Poet sovietic, autorul poeziei intitulată: „Vînturi, Vînturi pline de zăpadă" — Localitate în Banat. 9) În trei și-n patru! — Schimb în natură — Autorul volumului „Liniștea iernii". 10) „Din văzduh cumplita iarnă, cerne norii de zăpadă, / Lungi troiene călătoare adunate-n... grămadă" (Alecsandri — Iarna) — „De asta.. vesnic o haimana bețivă / Că nu găseam pe nimeni așa de bun ca tine". (Eseninn — „Nămeții de zăpadă se spulberă pe vale"—Individ. 11) „Iarna pe...", poezie de G. Coșbuc — Om de știință. 12) Notă muzicală — Crinul, de pildă — Cămașă.

VERTICAL: 1) Strălucitoare constelație, vizibilă în serile senine de iarnă — E foarte sensibil la frig! 2) Apără mîinile de frig (Mănuși la singular!) — Fulgi de zăpadă! 3) Răcit la mijloc! — Dă senzația de frig — În frig! 4) Obiectul buletinului meteorologic — Spulberă troienele de zăpadă — Tudor Florescu 5) „...albă", volum în care se povestește călătoria lui E. Racoviță în ghețurile eterne ale Antarctidei — Fantastic. 6) Cobalt — Soarele din țara fără zăpezi — Manifestare de respect. 7) Regiunea banchizelor și ghețarilor nordici / „Indesîndu-mi cușma de pisică... părintească am părăsit" (Esenin). 8) Se privesc cu răceală — Fruct 9) Sloi de gheață care plutește pe apă — „Crivățul din Miazănoapte vîjîie prin vîjelie, / Spulberînd zăpada-n ceruri de pe..., de pe cîmpie" (Alecsandri — „Viscolul")—O jumătate de veac 10) Culoare — Notă muzicală — „Și din valul de zăpadă,/Ca o... arătare, legîndu-se pe stradă / Un drumeț ciudat răsare" (Topîrceanu — Noapte de iarnă). 11) Țară din Asia — Unu și una! — „Dracilor, sînteți păgîni? Maica mea! Să stai cu bățul, Ca la...!" (Coșbuc — Iarna pe uliță). 12) Sacrificatul sărbătorilor de iarnă — „...de iarnă" titlul unei poezii de Alex. Vlahuță.

George CRIVĂȚ

TEATRU MUZICAL

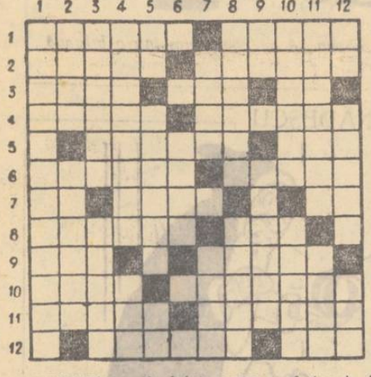

ORIZONTAL: 1) Isteț personaj din operele lui Mozart și Rossini — Povestea nefericitei Mimi (Puccini). 2) Personaj feminin din „Freischütz" (Weber) — Una din operele lui Bizet. 3) Moș..., personaj din „Pană Lesnea Rusalim" și „Ana Lugojana" — „...mascat", operă de Verdi — Fortăreața „Contelui de Monte Cristo". 4) Aici lupta toreadorul („Carmen") — Leagănul operei. 5) Personaj feminin din opera „Evgheni Oneghin" — Acest. 6) Geniul muzicii românești — „Așa sînt... femeile" („Così fan tutte"), operă de Mozart. 7) În zori! — Perfidul aghiotant al maurului („Othello") — Literă rîlică. 8) Acont — Față. 9) Comuna în Pirineii Orientali — Ca fiecare din eroii „Boemei". 10) Donna..., personaj din opera „Don Juan" (Mozart) — Autorul „Kneazului Igor". 11) Operă de Paliașvilli („Amurgul") — Lezate. 12) „Dido și...", operă de Purcell — „Titirică inimă...". supranumele lui Jupîn Dumitrache din comedia muzicală „O noapte furtunoasă" (Paul Constantinescu).

VERTICAL: 1) „Snegurocica", opera lui Rimski-Korsakov (3 cuv.). 2) „Kneazul" de care s-a mai vorbit — Cîntă în duet cu Don Pasquale. 3) Blide cazone — Personaj din „Ivan Susanin". 4) Jean... neîntrecut interpret din trecut al rolurilor lui Rigoletto, Valentin, Jago. Tonio, Figaro, Boris, Scarpia și alții — Zeu nordic. 5) Rea! — Dans popular — Textilă. 6) Miron — boier din drama muzicală populară „Răscoala" (Gheorghe Dumitrescu). 7) Auguste..., sculptor animalier francez din secolul trecut — „...Angelica", operă de Puccini. 8) „Viteluțul...", operetă de Wincze Otto — „Familia lui...," operă de Kabalevski. 9) Însă — Operă de Weber. 10) În serviciul Desdemonei („Othello") — Rol în „Pescuitorii de perle" (Bizet). 11) Reprezentant al... infernului în muzica de operă — Prepoziție. 12) Stagiune — Concentrat asupra acțiunii — Vi-o sugerează „Snegurocica".

Gabriela MANOLACHE

Cuvinte cunoscute mai puțin: Pia, Ase, Cain.

LITERARA

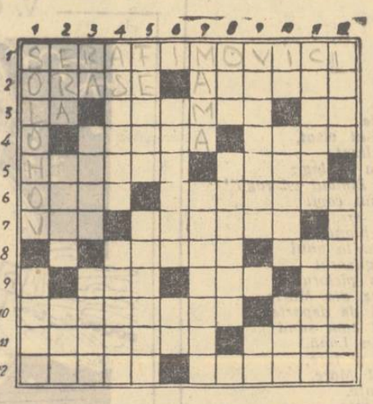

ORIZONTAL: 1) Romancier și nuvelist sovietic, a scris „Torentul de fier". „O noapte de spaimă" etc. 2) „...și ani", roman de Konstantin Fedin — Autorul romanului „Prima dragoste". 3) „Oraș... mare", roman de Vladimir Beliaev — Doi scriitori sovietici: unul a scris romanul „Afacerea Pestriților" (Arkadi) și altul romanul de aventuri „Taina celor două oceane" — Într-un roman! 4) A îngriji apariția unei opere. — Autorul cărții „Oameni și munți". 5) Referitor la populația slavă de la izvoarele Siretului, care vorbește un dialect ucrainean — Specie de grîu. 6) „Primăvara pe...", roman de Kazakevici. — Autorul piesei „De-o virstă cu furtuna", a cărei acțiune se desfășoară în preajma zilei de 7 noiembrie 1918. 7) Frate cu... vara — „Cîrligul de..." piesă de Alexandr Korneiciuk. 8) Îmbrăcat frumos. — „Orice... își are nasul". comedie de A. N. Ostrovski. 9) Sosesc — Focar de lumină. — Urale la început și la sfîrșit! 10) „Povestea unui om...", roman de Boris Polevoi — Bronzat de soare. 11) Scriitor sovietic care ne-a vizitat de curînd țara și care a scris între altele și romanul „Atelierul de foc" — Biciul lui Ivan cel Groaznic. 12) Artista din nuvela „Cotofana hoață" de A. I. Herțen — Depline, desăvîrșite (fig.).

VERTICAL: 1) Celebru romancier și nuvelist sovietic care a scris romanele „Pe Donul liniștit". „Pămînt desțelenit". nuvela „Soarta unui om" etc. — Pelerină scurtă. 2) Așa începe o poveste — Stropit cu apă — „Povestiri de pe..." de Mihail Șolohov. 3) Soare — Atmosferă (sens vechi) — Pinze de corabie. 4) Prin urmare — Localitate în Franța 5) Scriitor sovietic, autorul romanelor „O vară neobișnuită". „Răpirea Europei" etc. — Țesătură rară pentru broderie 6) Legat sufletește (fig.) — Început de roman! 7) Titlul unui roman de Maxim Gorki și al unei piese de A. Afinoghenov — Tînguit. 8) În otorinolaringologie! — „...pleacă în munți", roman de Tihon Semușkin. 9) Forma arhaică pentru „Babilon". — Cete! 10) Pomadă — Rășină exotică — Personaj feminin din piesa „Azilul de noapte" de Maxim Gorki. 11) Care provoacă rîsul, propriu comediei — Încă un roman de Boris Polevoi. 12) Personificarea poporului rus în poemul „150.000.000" de Maiakovski și personaj din romanul autobiografic „Așa s-a călit oțelul" de N. Ostrovski. — În limba rusă.

D. BARTOLOMEU

Dezlegările jocurilor din nr. 116

PE STRADA MEA

ORIZONTAL: Cicerone — Apă — Anonim — Ralon — Str. — Dimos — Ra — Al — Pis — Sfat — Marcat — Aria — Oprea — Olle — F — Rita — Cart — Er — Ane — Arm — A — Rl — Sărat — Nordic — Etaje — Amăgea.

POVESTE DE IARNĂ

ORIZONTAL: Shakespeare — Soim — Sporturi — Cabane — Iernat — Reni — Vată — Ta — Ger — Nc — Nectar — H — Negură — Ti — E — Egale — A — Tipi — Tare — P — Răvașe — Alecsandri — Ti — Ro — Tale — D — Gol — Iser — Taciturn — E — Tihonov — Ria — Vacanță — Nae.

PENTRU OCHII TĂI

ORIZONTAL: Brahms — Adera — Radio — Alehem — Aurată — Ico — E — I — E — Ataca — At — Lesinat — Roși — Ager — Seb — Ett — A — Isanos — Ra — Plase — Tăutu — U — Mira — Leu — P — Șu — Ilva — Nea — Ciclopi — Dinu — Atina — Samson.

Litere comune

Se dau următoarele grupe de cuvinte de cîte 5 litere:

1) Umed — Elan. 2) În conformitate cu legea — A liniști. 3) Dor — O dată pe an. 4) Fruct — Acoperămînt de cap.

În fiecare grup ultimele două litere ale primului cuvînt sînt în același timp primele ale celuilalt cuvînt.

Citind în continuare aceste litere veți afla titlul unui nou film românesc.

Doina PREDESCU

În revelion cu care nu mă voi mai întîlni

de Leonid Lenci

Era un revelion destul de obișnuit, zgomotos, puțin cam dezorganizat, un revelion din acelea cu pic-nic, la care fiecare aduce cîte ceva de mîncare sau de băut și la care constați deodată că oamenii care s-au strîns în jurul mesei de petrecere nu se cunosc toți între ei, că farfuriile sînt prea puține, că scaunele nu ajung, că salata de boeuf e cu nemiluita, vin — nu îndeajuns, mere — un munte, struguri un deluor ș.a.m.d. dar mai ales că există foarte mulți nepoftiți...

Vreți să știți cum se întîmplă lucrul acesta? Foarte simplu. Deodată te trezești că Petrovii, care erau invitați, au adus cu ei și o nepoată cu soțul ei care nu erau prevăzuți în program. („Știți au picat chiar acum din Taganrog și n-am putut să-i lăsăm acasă. Dar, n-aveți nici o grijă, nu depășim tainul: ea n-are voie să bea, iar el n-are voie să mănînce nici sărat, nici piperat"). Te mai trezești, iar pe neașteptate, că frumoasa Tatiana Barannikova (poftim, acum altă dandana) care era planificată să vină numai cu cavalerul ei, a sosit cu încă un admirator. („Te rog să mă ierți, iubito, dar Nicolai Feodorovici a aflat, nu știu cum, că fac revelionul cu Iura și a trebuit să-l iau și pe el, altminteri ieșea o dramă!")

Ei, și așa mai telefonează unul, mai trece din întîmplare altul, rămîne un vecin nerevelionat și ți se face milă de el, așa că mobilizezi toate taburetele din bucătărie, mai împrumuți și niște scaune de la megiești care are un copil mic și a trebuit să stea acasă (și o inviți și pe ea), comesenii se string ca să facă loc noilor musafiri și cînd bate ora douăsprezece, toată lumea e în jurul mesei.

Trece momentul solemn și se dezlănțuie o gălăgie infernală: toți vorbesc odată și de preferință se strigă, nimeni n-ascultă ce spune celălalt, radio-ul urlă pe socoteală proprie, se ciocnește, se fac urări, se țipă după o furculiță, un șifon, în odaie e cald, fum, și cînd din întîmplare arunci ochii la nepoata din Taganrog, vezi că într-adevăr nu bea de loc, dar mănîncă cît zece, iar soțul ei, ce-i drept, nu se atinge de mîncăruri picante, dar în schimb, bea de stinge. Tatiana, între timp, din explicații în explicații, s-a certat și cu Nicolai și cu Iura și s-a dus să toarne un plîns pe umerii gazdei, că a rămas fără dansatori, iar gazda, după ce-o liniștește, nervoasă că i s-a spart o farfurioară din servici, se duce să se trîntească puțin pe divan, în odaia de alături, fără să-și amintească — de istovită ce este — că nemaiavînd unde să pună atîtea tăvi, a pus provizoriu tava cu tortă cu frișcă, exact pe locul unde, pe întuneric (ca să nu observe musafirii) a venit să se trîntească puțin. Exasperare și pentru tortă — și pentru rochia cea nouă, iar soțul, în loc s-o consoleze, lansează un monolog furibund, susținînd că „știa el că așa o să se întîmple"...

— N-am spus eu că revelionul trebuia sărbătorit la local, nu acasă, ca pe vremea lui tata Noe?

Cam așa a început și revelionul la inginerul Kocerighin, de care vreau să vă vorbesc. M-am întîmplat acolo deoarece, din motivele pe care le veți vedea, mă stricasem cu toți prietenii și cu toate cunoștințele mele vechi.

Sosisem cam tîrziu cu contribuția mea lichidă și, ca să nu se spună că vinul n-are buchet, am luat și niște flori, dar de șezut, n-am mai găsit decît măsuța pe care stătea televizorul. După ce, în sfîrșit, m-am instalat, fratele gazdei, un tînăr avocat cu un profil a la Napoleon și energic ca un comandant de vas pe furtună, a început să bată cu cuțitul în farfurie atît de tare, încît se vedea cum îi clănțănesc cumnate-si dinții și ceru liniște.

— Tovarăși! Prieteni! Comeseni — strigă el — Vă rog... un moment tăcere! ...Un pic de înțelegere... Vă rog... Atenție...

Cînd în sfîrșit, tovarășii, prietenii și comesenii se hotărîră să dea ascultare acestor apeluri disperate, avocatul luă din nou cuvîntul:

— E momentul — zise — să trecem la rostirea toasturilor de anul nou. Și pentru ca să nu repetăm, propun ca fiecare orator să vorbească de pe poziția profesiunii lui. Bine? ...Bun, s-a aprobat. Ascultătorilor le atrag atenția că în timp ce se vorbește, nu-i voie să se mestece mîncarea cu zgomot, să se facă curte vecinei de masă, să se povestească anecdote, să se rîdă de înfundate sau să se strige „bravo", înainte ca oratorul să fi terminat. Scurt, să nu tulburați oratorii. Cicero de-ar fi... și tot... mă-nțelegeți... Și acum dau cuvîntul tovarășului Vasile Pistoletov... Atențiune! Vorbește un reprezentant al criticii literare.

Reprezentantul criticii — un bărbat cam chel și cu ochelari, destul de ascuțit ca trăsături — se ridică și cu un zîmbet simpatic zise:

— Eu... ca să zic așa... mă aflu... într-o situație... oarecum... ca să zic așa... dificilă. Astă seară nu-i momentul să critic... De aceea ridic paharul cu urarea ca în literatura noastră să crească și să propășească curentele bune și sănătoase. Ce înțeleg eu prin curente bune și sănătoase? Tovarășe, dar asta e clar pentru oricine. Iar pentru cine nu e clar, nu eu ci scriitorii noștri îi vor lămuri prin operele lor. Vom trăi, vom citi, vom vedea! Urez scriitorilor noștri multe opere bune și sănătoase.

Pistoletov fu aplaudat destul de rezervat.

După el luă cuvîntul metalurgistul Polihaev, un bărbat lat în spate și în bărbie. El fu scurt:

— Tovarăși, să mă iertați. Nu mă pricep să vorbesc în public. Nu-s nici Cicero, nici prezentator la Estradă. Meseria mea e să fabric oțel. Așa că, fără multe cuvinte, să bem pentru metalurgie, care este pivotul industriei!

Se bău pentru „pivot".

Veni rîndul apoi folcloristului Zaicikov de la Casa de Creație populară. Acesta băuse destul de mult pentru sufletelul lui înainte de a se hotărî să bea în sănătatea celorlalți, așa că se ridică, clătinîndu-se puțin și aduse la cunoștința comesenilor că el, în loc de „speach" va istorisi ceva care i s-a întîmplat lui într-un colhoz din Vologda și care „vă va face pe toți să vă prăpădiți de rîs".

Și, într-adevăr, începu să povestească „întîmplarea asta personală cu un urs și cu un țăran, în care avocatul care prezida recunoscu numaidecît o fabulă de Mihalkov, publicată nu așa de mult în „Îndrumătorul cultural", numai că ursul ajunsese în gura povestitorului nostru cocoș și țăranul — folclorist... Îl întrerupse deci, zicîndu-i:

— Știam că umorul se mai împrumută din cînd în cînd de la alții în timpul anului... Dar măcar de anul nou să fi venit cu ceva... nou.

Folcloristul se așeză la loc bosumflat și pierîndu-i piuitul, arăta numai cu degetul platoul cu fripturi de gîscă semn să i se mai dea o bucățică grasă ca să-i treacă slăbiciunea de care s-a simțit deodată cuprins.

Nu știu cum s-a făcut că în momentul acela, privirea avocatului care prezida a trecut de la gîscă la mine. Nu mă cunoștea, dar a citit pe fața mea că am ceva de spus.

— Poftim, aveți cuvîntul — mi-a zis — dar vă rog să-mi spuneți numele dumnevoastră, să vă pot prezenta.

— Andrei Mudrețov — am zis, ridicîndu-mă instantaneu de pe măsuța televizorului și făcîndu-mă roșu ca șampania de Caucaz.

Văzîndu-mă intimidat, avocatul a început să-mi cînte fals o arie din „Mignon":

„De unde-ai răsărit tu oare
Și cine ești, o, scumpă floare?"
și, trecînd la proză, adăugă:

— Spu-ne și cu ce te ocupi, o brad frumos?

Și atunci, tot cîntînd — ca să nu mă las zeflemisit și să nu-l las fără replică — am luat din nu știu ce operă, o frază care mi-a rămas în minte și i-am răspuns mai puțin fals:

„Eu sînt acela pe care nimeni
nu-l iubește
Și-n el cu toți blesteme —
aruncă..."

— Adică, mai precis? — mă întrebă mai delicat, „comandantul".

— „Adică mai precis" sînt responsabil la un oficiu raional de repartizare de locuințe — și în liniștea care se făcu deodată, îmi începui toastul de anul nou:

— Desigur nu-i o profesie, ci o funcție și deocamdată o funcție destul de antipatică și de neinvidiat, pot să vă asigur. Dar să-mi dați voie și mie să spun cîteva cuvinte, de pe poziția — ca să zic așa și ca să fiu în ton — de pe poziția activității mele. După cum știți, cu locuințele la noi, situația este încă destul de... grea. De aceea nici nouă de la spațiu, nici mie, nu mi-e ușor. Dacă sînt în astă seară aici, e că mi-am pierdut toți prietenii de cînd lucrez în acest sector. Vine unul și-ți cere ceva, îl refuzi pentru că se opune legea și a doua zi, nu-ți mai dă ziua bună. Vine altul, te roagă să-i dai repartiția, zici că nu poți pentru că e altul înainte și parcă i-ai dat cu cuțitul în inimă. Nu te mai salută, nu te mai cunoaște. Trebuie să vă mai spun că am rămas pînă acum burlac fiindcă în funcția mea am ajuns să nu mai cred în dragoste dezinteresată. Am constatat că toate fetele care se interesau de persoana mea, o făceau numai în nădejdea că voi putea să le fiu de folos să obțină o suprafață locativă sau o locuință mai bună, mai mare, într-o casă nouă.

„...Dragi tovarăși, nici nu găsesc cuvinte să vă descriu suferințele mele sufletești. Totuși, ridic paharul pentru activitatea din sectorul locativ. Ați auzit și citit desigur despre mărirea planurilor de construcție de locuințe. Ați văzut cît se clădește. Sper să se pună în curînd capăt lipsei de locuințe. Atunci vom avea și noi, cei de la spațiu, o viață mai ușoară. Nu e departe ziua cînd eu, responsabilul oficiului, care astăzi, dragi tovarăși, vă țin la coadă și vă trimeș numai de două ori pe săptămînă, am să vă telefonez în fiecare zi și n-am să vă las în pace, tot întrebîndu-vă: „Cînd vii odată după repartiție, tovarășe?" sau „Te așteaptă, frate apartamentul separat cu două camere și tot confortul și dumneata nu te grăbești de fel". Așa dar, ridic paharul meu pentru construcția de locuințe și pentru perspectivele luminoase care se deschid și dumnevoastră și mie. Noroc și la mulți ani.

Ca să folosesc limbajul din gazete, pot să zic fără nici o exagerare că toastul meu „a fost primit cu aplauze călduroase și prelungite".

După ce aplauzele s-au terminat, văd că se apropie de mine o prea drăgălașă fată. Marusinka Lonkina, desenatoare, și-mi zice cu un zîmbet fermecător:

— Ați ținut un toast minunat. Dați-mi voie să ciocnesc cu dumnevoastră personal și să vă spun... că-mi pare nespus de bine că v-am cunoscut.

Bine înțeles, m-am înclinat respectuos și am ciocnit cu ea paharul, ducîndu-l apoi cam tremurat la gură.

După ce-am ciocnit și am băut, frumoasa a trecut la „dumneata".

— Și... dă-mi un telefon. Sau... treci pe la noi. E adevărat, stau împreună cu mama într-o singură cameră de trei pe trei jumătate.

Din roșu ce eram, m-am făcut verde.

— Am înțeles, zic, am înțeles! — Nu, — precizează repede incitătoarea desenatoare — nu te-am invitat pentru că... Nu! ...Ziceam să treci... numai așa...

— A „numai așa"? Atunci cu plăcere.

Și am ciocnit din nou, de data asta mai vesel și simțind într-adevăr că mi se deschid în viață, frumoase și luminoase perspective.

Adaptare în românește de
I. FLAVIUS

(Dintr-un volum de schițe umoristice și satirice care va apărea în cursul anului 1960 sub titlul: *„Medicina nu poate orice"*).

— Ta aici, Gigel?!? Ce noutăți în librărie?
— Blonda de la casă!...

Desen de Rik AUERBACH

IOSEFINI prezintă

scamatorii de familie

O experiență de „clarviziune"

Pariați că veți ghici numărul unei pagini fără ca s-o vedeți.

Pentru aceasta, luați o carte legată, pe coperta căreia nu este nici un titlu care să indice dacă cartea este sau nu pe dos.

Înainte de a prezenta cartea, introduceți un bold între file, de pildă la pag. 120.

Prezentați apoi cartea cu celălalt capăt, către cineva din asistență, rugîndu-l să introducă un bold între paginile ei. Operația odată făcută vă duceți la o altă persoană și, răsucind cartea, îi oferiți capătul unde ați introdus boldul la pagina știută, adică la pag. 120 pe care o știți.

(Bineînțeles că faceți să dispară boldul introdus de persoana din sală).

Cealaltă persoană deschide cartea la pagina marcată de dv. și vede numărul pe care dumnevoastră îl spuneți imediat, pentru că... îl cunoașteți dinainte.

Inelul misterios

Prezentați spectatorilor un inel sau un belciug agățat de o ață puțin mai groasă.

Dați foc acestei ațe, care arde complet, transformîndu-se în scrum.

Spre surprinderea tuturor, inelul continuă să rămînă agățat de ea, ca și cum ața ar fi intactă și necarbonizată!

EXPLICAȚIE: Pentru a realiza un astfel de „miracol" vă dăm secretul unei rețete.

Iată ce trebuie să faceți:

Luați sare fină și dizolvați-o în apă. Puneți ața de care spînzură inelul în această soluție și apoi lăsați să se usuce, ținînd-o bine întinsă.

Aprinzînd apoi ața ea arde și inelul continuă să se țină mai departe de cenușa ației arse.

Jocuri distractive

Se poate?

Într-o grădină se află un scuar așa cum arată desenul de mai jos. Încercați (porunind din dreapta) să treceți pe toate cărările, fără să încrucișați drumurile și fără să treceți de cîte două ori pe aceeași cărare.

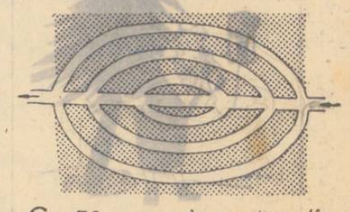

Cu 30 secunde mai puțin

Mama gătește într-o tigaie mică în care nu încap mai mult de două chiftelușe. După ce prăjește o chifteluță pe una din părți, ea o întoarce pe cealaltă parte. Prăjitul fiecărei părți a chiftelușei durează 30 de secunde.

INTREBARE: Aflați în ce chip izbutește mama în condițiile arătate — să prăjească trei chiftelușe pe ambele părți în numai 90 de secunde în loc de 120 de secunde?

Știți cum?

Un fierar s-a aflat în următoarea situație: Înaintea lui se aflau cinci grupuri de inele de fier care trebuiau unite într-un singur lanț, fără să fie folosite inele suplimentare. Fierarul a reușit să facă această unire în șase operațiuni, fără să folosească inele suplimentare. Știți cum?

Pe întuneric

Costel pătrunde într-o cameră întunecoasă în care lumina electrică nu funcționează. Dintr-un dulap în care se află trei perechi de pantofi de diferite mode și 12 perechi de ciorapi gri și maro — toate amestecate — el trebuie să-și ia o pereche de pantofi și o pereche de ciorapi.

INTREBARE: Cîți pantofi și cîți ciorapi (minimum posibil) trebuie să scoată din dulap ca să aibă siguranța că are o pereche de pantofi la fel și o pereche de ciorapi de același culoare?

Cu foarfeca

Iată un triunghi. Vă cerem să realizați cu o singură tăietură în linie dreaptă un pătrat care să aibă exact o jumătate din suprafața triunghiulară.

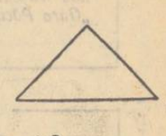

De cîte ori?

Unul biciclist l-a explodat o cameră după ce-a parcurs 2/3 din drumul prevăzut. Restul drumului l-a făcut pe jos și pentru a ajunge la destinație l-a trebuit de două ori mai mult timp decît cel cheltuit pentru acoperirea distanței străbătute cu bicicleta.

Întrebare: De cîte ori mergea mai repede cu bicicleta decît pe jos?

Socoteala pierdută

S-a găsit o notiță cu o socoteală din care cele mai multe cifre erau șterse, așa cum ne arată desenul de alături. Încercați să reconstituiți socoteala completînd cifrele care lipsesc.

Cîte triunghiuri?

Vă prezentăm figura alăturată și vă rugăm să vă verificați spiritul de observație. Numărați cîte triunghiuri se găsesc în această figură.

Grea împărțire!

Tăiați figura de mai jos în patru bucăți în așa fel încît așezate împreună să formeze un pătrat

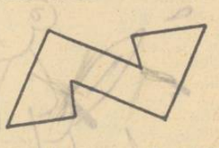

4 triunghiuri

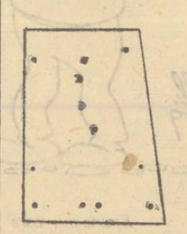

Labirintul

Unind 3 cîte 3 punctele de mai sus, obțineți patru triunghiuri.

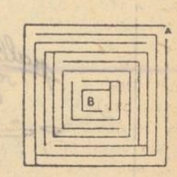

Încercați plecînd din punctul A să ajungeți la punctul B.

SAH • SAH • SAH • SAH • SAH • SAH

Vreți să jucați șah prin corespondență?

Participați la a doua ediție a „Cupei Magazin"!

• Amănunte cu privire la organizarea competiției • Începe semifinala primei ediții a „Cupei Magazin"

Răspunzînd numeroaselor cereri adresate de cititori și în scopul continuării acțiunii de popularizare a jocului de șah prin corespondență, **REVISTA NOASTRA ANUNȚA ORGANIZAREA CELEI DE-A DOUA EDIȚII A „CUPEI MAGAZIN".** La această competiție cu caracter popular poate participa oricine dorește să joace șah prin corespondență, indiferent de forța sa de joc. Participanții vor fi împărțiți în grupe de cîte șapte urmînd ca fiecare jucător să joace cu ceilalți parteneri din grupă cîte o singură partidă, în total, deci, șase partide, (trei cu albele, trei cu negrele). Din fiecare grupă se va califica în semifinală primul clasat. Jucătorii care au categoria candidat maestru și maestru se vor putea înscrie direct în semifinală. Înscrierea este gratuită. Cei care doresc să participe la ediția a II-a a **„CUPEI MAGAZIN"** vor trimite pînă la 20 ianuarie 1960 o cerere în acest sens pe adresa redacției, luîndu-și totodată angajamentul de a nu se retrage în mod nejustificat din turnee. Jocurile în cea de-a doua ediție a **„CUPEI MAGAZIN"** vor începe între 1 februarie — 1 martie 1960.

Componența grupelor va fi anunțată în revistă participanții urmînd să primească regulamentul, un model de fișe pentru notarea partidelor, precum și numele și adresele partenerilor de grupă. Rezultatele, și cele mai bune partide, unele **comentate de maeștri ai sportu,** lui, vor fi publicate în **„MAGAZIN"** și **„REVISTA DE ȘAH".** Cîștigătorul turneului final va primi **„CUPA MAGAZIN".** Vor fi acordate și alte premii.

Paralel cu cea de-a doua ediție a competiției organizate de revista noastră continuă cu succes și prima ediție.

În etapa întîiia, preliminară la care au luat parte circa 500 de jucători, jocurile s-au terminat într-un mare număr de grupe. Ținînd seama de acest lucru, **anunțăm începerea turneelor semifinale ale primei ediții din „CUPA MAGAZIN".**

Grupele semifinale vor fi alcătuite din cîte nouă jucători, urmînd ca în finală să se califice primul clasat în fiecare grupă. În cazul cînd mai mulți jucători se clasează pe primul loc la egalitate de puncte, în finală se va califica jucătorul care are cele mai multe partide cîștigate. Un jucător dintr-o grupă va juca cu fiecare adversar cîte o singură partidă. În total ei vor juca opt partide, patru cu albele, patru cu negrele.

Iată componența primelor grupe semifinale.

GRUPA SEMIFINALA A: ing. Ștefaniu Const (Buc.); **Gheorghiu Gabriel** (Buc.); **Găban Ioan,** (Turnu Severin); **Ismail Noman** (Constanța: **N. Botezatu** (Sinaia); **Popovici Dumitru** (Timișoara). **Klang Jerome** (Buc.). **Maricuțoiu Gh.** (Roșiorii de Vede) și **Adrian Lapedatu** (Ocna Mureș).

GRUPA SEMIFINALA B: N. Manolescu (Buzău); N. Maftei (Buc.); **Petre Bernard** (Bîrlad); **Emilia Găban** (Turnu Severin); **Popeea Corneliu** (Buc.); **Marin Petrescu** (Buc.); ing. **Hang Eugen** (Abrud); **Manu Constantin** (Ploești) și **Adrian Butman** (Buc.).

Jucătorii trecuți în aceste grupe sînt rugați să confirme pînă la 10 ianuarie participarea lor în semifinală, urmînd ca jocul să înceapă între 20—30 ianuarie.

O încheiere spectaculoasă

Alb: **Popovici Dumitru** (Timișoara)
Negru: **Perl Bernard** (Bîrlad)

Jucată în cadrul grupei a 9-a a turneului prin corespondență „Cupa Magazin"

1 e4, Cf6 2.e5, Cd5, 3.c4, Cb6. 4. Cc3, d6. 5 e:d6, e:d6 ? Mai bine ar fi fost c:d6, căci după mutarea din partidă negrul își slăbește flancul regelui și în același timp își îngreunează dezvoltarea figurilor sale. 6. d4, Cb6 7. d5, De7 + 8. Ne3. Ce5, 9. Ne2, c6 10 b3. Pentru a apara pionul c4 care nu mai este apărat indirect, căci acum nu mai merge la 9... C:c4 răspunsul 10. N:c4, C:c4 11. Da4 + și negrul pierde o figura. 10... g6 11. Dd2, Ng7 12. Ta-d1, O-o 13. h3 13... c5 ! ? Prin blocarea jocului pe flancul damei, negrul spera să scape de slăbiciunea d6, dar prin aceasta își paralizează contrajocul pe flancul damei, unde va căpăta inițiativă albul ! Albul are de altfel superioritate și pe flancul regelui. 14. a4 Amenință 15 a4-a5 - Cb-d7 16. f4 ! cu cîștigarea calului din e5 14.. f6 (?) Mai bine era f5 15. a5, Cbd7 16. h4. T:e8, 17 Rf1 Pentru a scăpa de amenințările legate de coloana „e" deschisă 17.. Cf7 18. b4 ! ? Albul începe inconsecvent atacul pe flancul damei. Trebuia jucat 18. Nd3 urmat de b4-h5 cu atac puternic pe diagonala „b1 — h7". 18... b6 19. Ca4. c:b4 20 a:b6. a5. Negrul, deși cu doi pioni liberi, din cauza poziției excelente a Ca4, care e un bloc-hour excelent, are o poziție dificilă, deoarece pionul „b6" este puternic, iar albul amenință Cg1-f3-d4-b5 sau c6 21. Cf3, Cde5 21... Cd-c5 nu mergea din cauza 22 N:c5, d:c5, d:c5 23. d6 și albul cîștigă o figura. 22. Cd4, Nd7. 23. Cb5! N:b5 24 c:b5, Tac8, 25. Tc1. Dd7 (??) O greșala gravă. Trebuia jucat 25... T:c1 + 26. D:c1, Dd7 urmată de aducerea Te8-c8 și C1-d8-b7 negrul stăvilind înaintarea pionilor albi. Albul ! profită de aceasta !

26 Tc1-c6 !!. Cd8 ? Era mai bine pentru negrul sacrificiul unei figuri pentru doi pioni, de ex.: 26... C:c6 27. b:c6, T:c6 28. d:c6, D:c6 și negrul ar fi obținut contrajoc datorita pionilor săi liberi „a" și „b". a poziției proaste a regelui alb și e imobilizării Th1. 27. h5 !, Cd:c6 28. d:c6 ! C:c6 29 Nc4 + !!, Rf8. Fortat, deoarece după 29... Rh8 ar fi urmat 30 h:g6 cu mat imparabil. 30. Ca4 — c5 !! și negrul cedează.

O încheiere minunată, demnă de partidele maeștrilor. La 30 Df5 ar fi urmat 31b7 cu cîștig de material iar după 30... Dd8 sau De7 31 Dd5 cu mat imparabil pe f7 respectiv g8. O partidă bine condusă de tînarul Popovici Dumitru în vîrstă de 19 ani.

Comentariu de ing.
Carol PARTOȘ,
maestru al sportului

RAZE 1960

A. PAVEN

Revelionul fruntașului.

S. NOVAC

Fără cuvinte

AL. CLENCIU

1960: — Se pare că ai atins o vîrstă respectabilă.
1959: — Te cred! Nu vezi? Am împlinit 500 de... zile!

V. VASILIU

Pomul de iarnă al Bundeswehrului.

— O TannenBUM, o TannenBUM!

RIK AUERBACH

...Și acum, ce să-ți mai spun? A! Mi-am luat un brăduleț micuț de tot, dar negustorul mi-a spus că, cu timpul, o să crească mare...

A. POCH

DORINȚA POPOARELOR

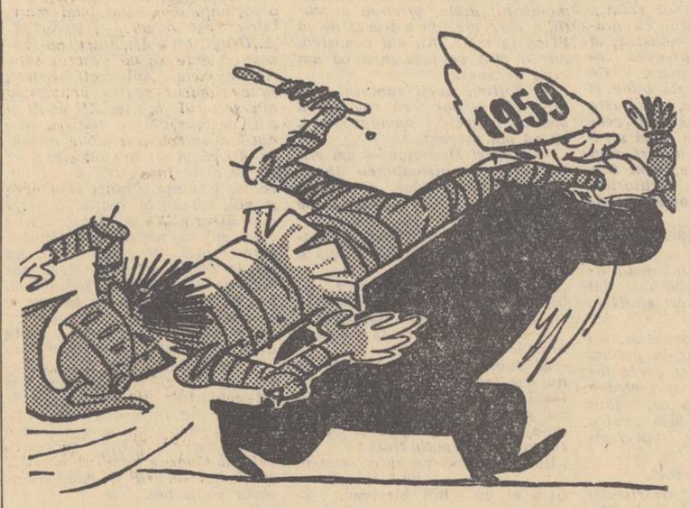

„Să-l ia și să-l ducă!"

BENEDICT GĂNESCU

COLIND IN ȚĂRILE CAPITALISTE
— Bună dimineața la Moș Ajun!...

DORINȚE DE ANUL NOU

Singurul care să fie exceptat de la legea de dezarmare generală și totală.

Despărțire...

E ora 12. Gara timpului e animată. Trenul 59 pleacă. (Moment sentimental).

— Ți-ai luat toate bagajele? Ce-i cu mîna asta stîngă mai lungă decît dreapta? Ia-o cu tine!!!

Și nasul ăsta în vînt? Ia-l și pe el! Uite o muscă pe căciulă. Stai nu pleca, ia și musca, ia și căciula. Stai nu pleca, uite un vraf de tangouri cu Luna. Ia o parte și lasă-ne și nouă două-trei, pentru cei mai sentimentali. Ăștia cum o să ofteze?

Stai! Nu pleca. Văd o mînă spartă.

— Nu e spartă, e o mînă strînsă.

— E strînsă la el acasă și e spartă la șantier. Ia-o!

— Hai fii gata de plecare!!

— Atențiune! Atențiune! Trenul 59 pleacă din stația Timpului peste cinci minute, cu destinația Orașul Amintirilor, Halta Inventar, Calea Istoriei.

...Și n-a apucat să iasă bine din gară, că din partea cealaltă a apărut măreață, cu farurile luminoase, locomotiva cu trenul 60.

Toți călătorii se reped cu flori, cu pahare cu vin să-l întîmpine.

— Bine ai venit! Noroc!

— Atențiune! Atențiune! Trenul 60 pleacă din gara Timpului pe noua traseu. Nu oprește la Halta Războiul rece și pornește direct spre „Gara Păcii". (Aplauze).

(Cortina)

N. STROE

MIHU VULCĂNESCU

Fără cuvinte

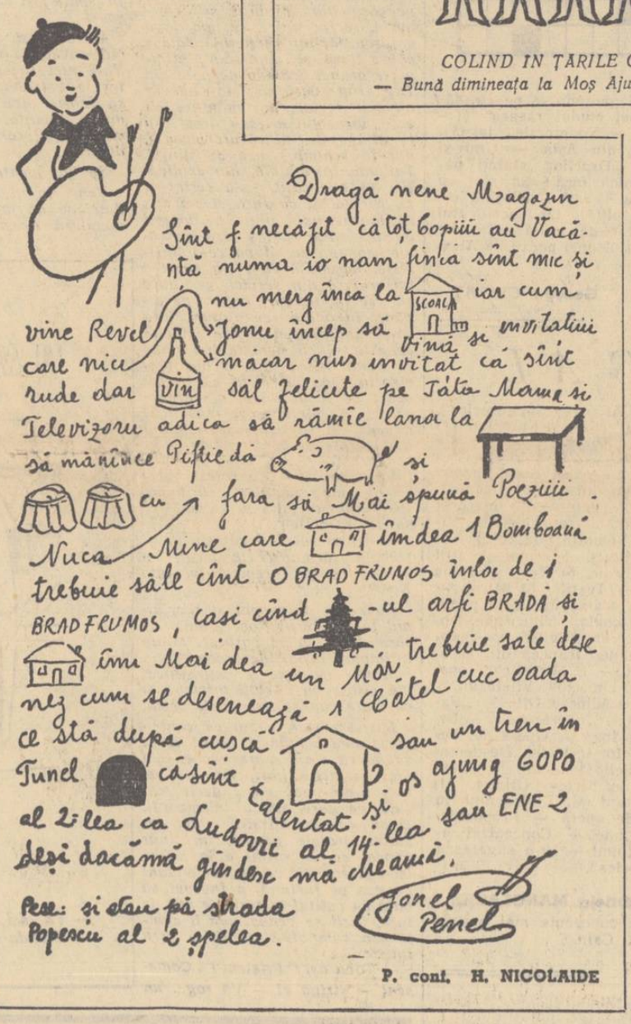

P. conf. H. NICOLAIDE

GH. CHIRIAC

— Față de noua situație, propun să ne constituim într-o brigadă de bună deservire...

FRED GHENĂDESCU

FIUL CUSURGIULUI

— Asta-i tot?! Dă-mi condica de reclamații!

MATTY ASLAN

— Sînt vecinul de dedesupt! Aș dori să petrecem revelionul împreună

V. CRIVĂȚ

REVELION IN ANUL 2000

— Încercați pe Neptun — poate acolo mai găsiți locuri...

T. PALL

— Spune-mi, care ți-e ultima dorință?

C. FLORIAN

— E tăticu, nu-i Moș Gerilă!!
— Cum poți să spui așa ceva?
— Lasă, că i-am văzut eu nasturii de la palton.

PLUGUȘORUL

Aho, aho, copii și frați
Azi degeaba v-așteptați
Să spun vorba ce-o știați?
„Stați puțin și nu mînați!"
Astăzi viața prea-i activă.
Deci urarea, dimpotrivă,
Sună astfel: Hai, băieți
Dați-i bice cît puteți
Să nu stăm de loc, flăcăi!
Mînați mai...

Să spun stați puțin? Ei aș
Ce, e plugușor codaș?
Vreau să spun un plugușor
Acționat ca de motor.
Chiar dacă nu e prea comic,
Dar să fie-n schimb atomic,
Ca și era ce-o trăim.
De-aia, haideți să-l pornim!
Propulsați-l dragi flăcăi
Mînați mai!...

Și-unii-atîta ați mînat
Că-Anul vechi l-ați terminat,
L-ați urnit cu foc, din loc,
Înainte de soroc.
Să ciocnim o cupă plină,
Mai prieteni din uzină,
Făurari de foc și fier,
Sau tu petrolist, miner,
Că-astăzi, cînd se-ncheie anul
Voi de mult trecurăți planul.
Ați dat mii de tone „peste"
Ca uriași din poveste.
Pînă cînd colindătorul
Să vină cu plugușorul,
Voi erați, lucrînd cu spor,
În februarie viitor...
Lîngă voi „60" adică,
E un fel de Marinică
Ce se cere criticat
Fiindcă a întîrziat...
Și-n „60" să fiți la fel,
Ca să nu poată nici el
Să se țină după voi.
Un pahar ciocniți și-apoi,
Cuceriți anii, flăcăi!
Mînați mai!...

Mînați, clăditori de blocuri
Și spre spațiile siderale
Și-unde mai vedeți că-s locuri

Să simt ritmul vostru harnic
(Nu doar harnic, ci și darnic)
Mîine-n zori să spun uimit:
— „Ia stai nene, ce-am pățit?
Într-un loc am adormit
Și în altul m-am trezit?
Blocul ăsta terminat
Ieri n-a fost nici proiectat!
Nu cumva am circulat
Cu covorul fermecat?"
. . . . . .
Ridicați blocuri, flăcăi!
Clădiți mai!...
Și cînd cereți material,
Cereți-l, dar rațional —
Că-aveți unii preferințe
Pentru „marile cerințe"
Pentru un etaj juma'
Cereți unii cherestea,
Că numai cu cea rămasă
Poți să mai ridici o casă.
Azi tendința-i unanimă:
Cu materia-asta primă
Nu mai fiți atît de răi,
Economisiți, flăcăi!
Mînați, mai!...

Și mînați armonios
Simțul meu pentru frumos.
Ridicați teatre, muzee,
Filarmonici și-Atenee
Să vorbesc cu un sondor
Despre „Fa" și „Do major"
Și-al de la topitorie
Să îmi cînte-o simfonie.
Matriferul nea Zamfir
Să-mi vorbească ore-n șir
Despre Pușkin și Shakespeare,
Să fie-n apele sale
Cînd vorbim de Caragiale,
Pe Othello, de se poate,
Să îl știe ca pe-un frate,
Iar pe Hamlet, neapărat,
Cel puțin ca pe-un cumnat,
Să mai știe (chiar insist)
Și de cîte-un umorist,
Că nici ăștia nu sînt răi
Și cînd îi citiți, flăcăi,
Zîmbiți mai!...

Mînă gîndurile tale
Și spre spațiile siderale
Unde s-a-nălțat zglobie,

O steluță purpurie
Fiindcă tot ce ți-ai visat,
Vezi că s-a realizat.
Ai spus Lunii, ca prolog:
— „Un moment! Zîmbiți vă rog!"
Cum se spune-unui copil
Și-ai pozat-o din profil...
Uite: de aceea, planul
Ce-l propun, e, ca la anul
Să colind cu plugușorul
Unde nu s-a pus piciorul.
Vreau să vă urez din Marte
Sau chiar și mai de departe.
Sînt curios s-aud cum sună
Plugușorul meu în Lună.
Să răsune „sus" și tare,
Sorcova pe Carul Mare.
Iar planetele surate,
De colind înduioșate
Să-mi dea printre jaluzele
Patru nuci și șase stele...
Poate o să spui că-s vise.
Da, sînt vise, dar precise.
Realizați-le, flăcăi!
Mînați mai!...

Și la Anul Nou se spune,
Masă mare iar vom pune,
Cu aceleași dragi detalii:
Vin de-al nostru cu medalii
Găinușe, frumușele,
Mîncă-le taica pe ele,
Cu certificat natal
Din clocit artificial,
Și-n mijloc vor străluci
Cozonacii rumenii
Cozonaci cu mier de soare,
Aromind a-mbelșugare
Cozonaci ce ne-or vorbi
Despre holdele-aurii
Care pe întinsul țării
Și-au dat mîna-n largul zării
Împletindu-și împreună
Minunata lor cunună.
Holde care o să fie
Toate, o gospodărie...
Pentru toate cîte-am spus
Care sînt, sau încă nu-s,
Dar care vor fii, flăcăi,
Ciocniți mai!!...

Fred FIREA

SPORT

Clasamentele noastre în campionatul categoriei A de fotbal (V)

Extremele

Posturile de extreme s-au dovedit în ansamblu deficitare în turul campionatului categoriei A de fotbal. Au fost folosiți 67 de jucători, dintre care puțini au dat satisfacție, iar de clasă internațională s-au arătat a fi și mai puțini.

Pe postul de extrem dreapta, din cei 36 jucători folosiți, numai unul a jucat în toate partidele turului campionatului și anume tînărul Pîrcălab de la U.T.A. Ce-a fost în rest se poate aprecia și din simpla citire a următoarelor date: Jiul a încercat 5 jucători pe acest post, Dinamo București, Farul și Petrolul cîte 4, Minerul, Progresul și Știința Cluj cîte 3... în numai 11 partide de campionat!

Pe primul loc în clasamentul pentru postul de extrem dreapta l-am preferat pe VASILE ANGHEL (Dinamo București). Cu calitățile ce le întrunește (viteză, șut și tehnică acceptabilă) dinamovistul bucureștean ar fi putut să marcheze o valoare mai ridicată. S-a dovedit însă inegal în comportări, chiar în cursul aceluiași joc, pe lîngă cusurul de a nu-și păstra locul în timpul partidei. Așa s-a făcut (printre altele) că, deși știe să tragă la poartă, a marcat numai un singur gol! Trebuie să munceaască serios dacă vrea să justifice așteptările legate de cariera lui fotbalistică.

HAȘOTI (Steagul Roșu) a marcat în ansamblu o valoare aproape egală de cea a lui Vasile Anghel. Are viteză, agresivitate, centrări de calitate. Folosește însă prea puțin șutul la poartă, ceea ce arată și cele două goluri pe care le-a realizat în tot turul campionatului.

PIRCALAB (U.T.A.) a urcat repede spre fruntea ierarhiei. Foarte tînăr (17 ani) și cu o foarte scurtă carieră în categoria A, a reușit să se impună prin talentul său. Cum sînt de scontat mari progrese din partea lui, poate fi socotit — pentru moment — speranța nr. 1 pentru postul de extrem dreapta în echipa națională.

CACOVEANU (C.C.A.) a marcat un regres serios față de campionatul trecut. I-a lipsit mai ales puterea de concentrare. A jucat de aceea de cele mai multe ori pripit și a comis greșeli cu toptanul. Iar șutul lui mai mult a mers pe delături decît pe poartă.

IVANSUC (Știința Cluj) 20 de ani și NUNU (Farul) sînt doi jucători tineri care au debutat fericit în categoria A. Se pot sconta și din partea lor progrese substanțiale. Pe cel de-al doilea îl socotim însă mai potrivit pentru postul de centru înaintaș.

CONSTANTINESCU (Petrolul), RADULESCU (Dinamo Bacău), AL. LAZAR (Rapid) și DRAGOI (Dinamo Bacău) sînt preferințele noastre următoare. Dintre aceștia pe primul îl socotim o improvizație în acest post, ca interrandamentul lui fiind cu mult mai mare. Dintre ceilalți trei, Al. Lazăr (22 ani) debutant în categorie — poate arăta mai mult dacă va fi mai des folosit în echipa lui pe acest post.

Dintre cei 31 jucători folosiți pe postul de extrem stînga, trei au luat parte la toate partidele de campionat din toamnă: David, Crăiniceanu și H. Moldovan, în timp ce alți doi (Tătaru și Publik) au lipsit din numai cîte un joc. Toți aceștia sînt, de altfel, de găsit printre primii 10 din clasamentul nostru.

TATARU (C.C.A.) este preferința noastră nr. 1. El întrunește multe calități: tehnică, viteză, șut puternic. Cu aceste calități el e capabil de comportări deosebite în orice companie. Și dacă nu le realizează totdeauna, e pentru că nu „agrează" ciocnirea cu adversarul, pentru că în general renunță la balon cînd e vorba de lupta de aproape. Cu un plus de curaj (care nu vedem de ce nu l-ar avea) Tătaru ar da mai multă strălucire carierei lui fotbalistice.

DAVID (Steagul Roșu), următorul în clasamentul nostru, are cu prisosință ceea ce-i lipsește lui Tătaru. El intră cu hotărîre în luptă și aceasta îl face deosebit de periculos și în fața porții. A marcat, de altfel, 7 goluri în turul campionatului (față de 5 ale lui Tătaru), fiind al treilea pe lista golgeterilor. I se poate reproșa, în schimb, că ține prea mult mingea, driblînd exagerat și fără folos. Remedierea acestei deficiențe îi va da, sigur, un plus de valoare.

CRAINICEANU (Minerul) — 20 de ani — are și el cusurul lui David, fiind tentat mereu spre jocul individual. E bine ca talentatul tînăr de la Lupeni care a dovedit frumoase posibilități în prima lui stagiune în campionatul categoriei A, să fie ajutat să înțeleagă cînd e bun dar și cînd e dăunător jocul individual.

PUBLIK (Dinamo Bacău) — 22 ani — a avut o stagiune dintre cele mai bune, ca urmare a pregătirii serioase, reamintind ceea ce mulți au uitat: că a fost internațional junior. Dotat cu un fizic atletic, cu viteză și șut, dinamovistul, mai poate progresa.

Cu multe calități este dotat și I. VASILESCU (Progresul) care a apărut și el în toamnă pentru prima oară în categoria A. Din caracteristicile unui bun extrem are și el viteză, robustețe și șut puternic. Acesta din urmă este însă imprecis, așa că Vasilescu n-a reușit să înscrie nici un gol în campionat, ceea ce nu-i o notă bună pentru un atacant și mai ales pentru un extrem.

SEVER (Farul), R. LAZAR (Rapid), BADULESCU (Petrolul) H. MOLDOVAN (Știința Cluj) și TIRLEA (U.T.A.) au marcat valori apropiate între ei. Ne-am așteptat la mai mult de la Bădulescu și R. Lazăr, care — în mod normal — pot cu mult mai mult decît au arătat.

★

Pentru umplerea golurilor existente astăzi în posturile de extreme, antrenorii categoriei A trebuie să-și facă o preocupare serioasă din promovarea și pregătirea a noi tineri talentați. Aceștia să fie lăsați să joace ca să se formeze și nu să fie socotiți necesari doar pentru completarea efectivelor.

Ion BOCIOACĂ

Răvașe sportive

Unui sportiv, aruncător cu discul, care e preocupat numai de petreceri:

Eu ți-o spun drept, chiar cu riscul
Să mă certi de revelion:
Ție-ți place oricînd discul
Dacă e... microsion!

Unui sportiv cam certăreț în societate:

Despre el, se știe bine
Că-i nervos, bătu-l-ar vina
Cînd ceva nu îi convine
Dînsul sare... cu prăjina!...

Lui Constantin (C.C.A.) golgeter în turul campionatului:

Pentru tine cu mîndrie
Închin un pahar cu vin.
Palmaresul tău, se știe,
Că de goluri este... plin.

Unui halterofil care nu se preocupă de nivelul său cultural:

Ridici greutăți, halal!
Mari și mijlocii și mici.
Doar nivelul cultural
Tu nici gînd ca să-l ridici!...

Unui sportiv, care se laudă lui Moș Gerilă cu succese inexistente:

Mănînca-ta nu e de loc abilă
Torni la gogoși cît firele
de iarbă.

Păi tu nu vezi că eu sînt
Moș Gerilă?
Atunci de ce-mi mai pui și tu
o barbă?...

Urare tuturor sportivilor:

Vreau urarea-mi să producă
Bucurie și speranțe:
Moș Gerilă să v-aducă
Sacul plin cu „ performanțe!..

I. AVIAN

Celor care nu țin evidența cotizațiilor.

Cam cîte cotizații încasară
Nu știm, și-o spun cu toată inocența.
Deh, unde nu e clară evidența,
E, din păcate, clară... neglijența

Unui fotbalist care lipsește din producție.

Fotbalist ca el mai rar,
Sînt dovezi fără ocoluri:
Dînsul și-n producție chiar
Ține să marcheze... goluri.

Alergătorilor de la uzinele „21 Decembrie" din Capitală, care se antrenează la o bază sportivă din Bucureștii Noi.

Metoda, nu se mai discută,
E un adevărat canon.
Ca să ia startul la sută,
Fac întîi un... maraton.

V. D. POPA

Tradiționala noastră anchetă

„Cei mai buni 10 sportivi ai anului 1959"

După cum v-am promis, dragi cititori, în numărul nostru de astăzi publicăm rezultatele tradiționalei noastre anchete, inițiată pentru desemnarea celor mai buni zece sportivi ai anului 1959.

Ca și anul trecut, cititorii noștri au răspuns în număr foarte mare. La redacție ne-au sosit 4373 de răspunsuri. Cele mai multe voturi — aproape unanimitatea — le-a primit, ca și anul trecut, maestra emerită a sportului Iolanda Balaș, recordmană mondială. Iată de altfel cum arată clasamentul celor mai buni zece sportivi ai anului 1959, așa cum a fost el stabilit în urma voturilor cititorilor noștri:

1.	Iolanda Balaș	4369 voturi
2.	Simion Ismailciuc	4198 „
3.	Gh. Constantin	4119 „
4.	Zoltan Vamoș	4005 „
5.	Gh. Ioniță	3817 „
6.	A. Bulgaru	3412 „
7.	Șt. Roman	3004 „
8.	L. Baroga	2614 „
9.	I. Cozma	2313 „
10.	L. Czaka	1976 „

Au mai primit numeroase voturi, fără a intra însă între primii zece sportivi ai anului: L. Leuștean, Mitrofan, Nodea, Andrei Folbert, Voinescu, Radu Negulescu, Ingrid Wechter, Al. Bizim, Penciu, Olga Orban, Gh. Viziru, Mihalic etc.

1. IOLANDA BALAȘ

Recenta anchetă făcută de o agenție de presă din R. F. Germană a desemnat-o pe IOLANDA BALAȘ drept cea mai bună sportivă din lume în anul 1959. Excelenta noastră atletă a primit acest titlu de cinste datorită uluitoarelor ei performanțe obținute în proba de săritură în înălțime, al cărei record mondial îl deține cu o săritură de 1,84 m. Tocmai de aceea cititorii care au răspuns anchetei noastre au acordat cele mai multe voturi maestrei emerite a sportului Iolanda Balaș.

2. S. ISMAILCIUC

SIMION ISMAILCIUC este bine cunoscut amatorilor de sport din țara noastră și de peste hotare, datorită succeselor sale dobîndite la Jocurile Olimpice, la campionatele mondiale și la cele europene. Anul acesta Simion Ismailciuc a adăogat încă un titlu bogatului și valorosului său palmares: încă un titlu de campion european.

3. GHEORGHE CONSTANTIN

Fotbalistul GHEORGHE CONSTANTIN, interul dreapta al echipei naționale, a avut anul acesta cea mai bună activitate din cariera sa sportivă. Aproape în toate partidele de campionat, ca și în întîlnirile internaționale, Constantin a avut comportări dintre cele mai remarcabile, impunîndu-se pe bună dreptate, ca unul dintre cei mai valoroși fotbaliști ai noștri.

4. ZOLTAN VAMOȘ

Care dintre iubitorii de atletism n-au admirat și aplaudat ambiția cu care luptă de fiecare dată atletul ZOLTAN VAMOȘ pentru cucerirea victoriei? Așa l-am văzut luptînd la Jocurile Balcanice de la București, unde a cucerit două titluri, așa a luptat și la concursul preolimpic de la Roma, unde s-a clasat înaintea unor concurenți considerați printre cei mai buni din lume. Zoltan Vamoș s-a mai impus anul acesta și prin cele două noi recorduri republicane stabilite în probele de 800 și 1500 m.

5. GH. IONIȚA

În fiecare an, la Gottwaldov în R. Cehoslovacă, Federația Internațională de Motociclism organizează un mare concurs internațional, de șase zile, considerat Olimpiada motocicliștilor. La ediția din acest an maestrul sportului GHEORGHE IONIȚA a avut o comportare foarte bună, cucerind o medalie de aur. Tot anul acesta Gheorghe Ioniță a cucerit titlul de campion republican la clasa 350 cm. c.

6. A. BULGARU

Handbalul nostru, atît cel masculin cît și cel feminin, a făcut mari progrese în ultimii ani, bucurîndu-se astăzi de frumoase aprecieri pe plan mondial. Anul acesta, la Viena, echipa noastră masculină s-a clasat pe locul II la turneul final al campionatului mondial. Cu acest prilej tînărul jucător A. BULGARU a avut o frumoasă comportare —

ca de altfel de-a lungul întregului sezon al anului 1959. La Viena A. Bulgaru a impresionat îndeosebi prin precizia loviturilor sale.

7. ȘT. ROMAN

ȘTEFAN ROMAN, căpitan al echipei reprezentative de volei, se numără și anul acesta printre cei mai buni 10 sportivi ai anului, stabiliți de cititorii revistei „Magazin", care au răspuns la ancheta noastră. Roman merită cu prisosință această cinste fiind

jucătorul care de-a lungul întregului an a avut o comportare bună, constantă. Ștefan Roman și-a adus partea sa de contribuție la succesele dobîndite în acest an de voleiul nostru masculin.

8. LAZAR BAROGA

Maestrul sportului LAZAR BAROGA a stabilit anul acesta opt noi recorduri republicane la haltere. La cei 21 de ani cît are acum Baroga a reușit să se impună printre cei mai valoroși halterofili din lume la categoria semi-grea. Anul acesta Lazăr Baroga s-a clasat pe locul patru la campionatele mondiale de haltere.

9. ION COSMA

Tînărul ciclist ION COSMA a făcut ca anul acesta să se vorbească mai insistent despre el datorită autoritarei victorii cucerite în cea mai dificilă cursă ciclistă din calendarul nostru intern: „Turul R.P.R.". Tot în anul acesta, dinamovistul Ion Cosma a cîștigat o etapă în „Turul Iugoslaviei", în disputa cu unii dintre cei mai buni rutieri ai Europei.

10. L. CZAKA

LUDOVIC CZAKA este socotit, pe bună dreptate, cel mai bun jucător de hochei pe gheață al țării noastre. În toate întîlnirile Czaka s-a impus atenției specialiștilor și spectatorilor prin jocul său tehnic, avîntat, prin rapiditatea cu care se deplasează pe gheață, prin ambiția cu care luptă pentru victoria echipei sale.

INSTANTANEE DE REVELION

Patinaj artistic

MOȘ GERILĂ: — Aoleu, e ora 12. Sînt așteptat. Îți las mutarea în plic!...

Darul moșului pentru fotbalistul cu joc brutal

MOȘ GERILĂ: — Iar d-tale ți-am adus o pereche de ghete de fotbal cu talpă de microporos

Desene de Gh. CHIRIAC

VITRINA CU DARURI

Cu prilejul sosirii anului olimpic 1960 „MAGAZINUL" oferă sportivilor cele mai felurite și mai potrivite cadouri. Printre ele, admirați acest instructiv joc de societate. El se joacă în felul următor: participanții vor scrie cuvintele: „Sportivi, Urcați Calea Către Elogiata Supremație". Vor lua apoi numai inițialele și vor găsi în felul acesta, alt cuvînt. Noi le urăm SUCCES în dezlegarea jocului și le mai dăm un amănunt: pentru a ajunge la acest cuvînt, nu sînt suficiente numai jocurile de societate...

Iolandei Balaș, sportiva noastră nr. 1, îi oferim o stacheță așezată la 1,85 m. și un dicționar romîn-italian, pentru traducerea la Roma a „recordului mondial" în „medalie de aur"...

Canotorilor S. Ismailciuc și D. Alexe și trăgătorului C. Antonescu le oferim, în vederea plecării la Olimpiadă, medaliile obținute la Melbourne însoțite de un bucheț de... „Nu mă uita"...

Pentru sprinterii noștri avem frumoase cronometre extraplate, care au calitatea că rămîn în urmă: cînd ei aleargă „suta" în 11 sec., ele arată numai 10,5 sec... Astfel, purtînd aceste elegante cronometre, foarte mulți dintre sprinteri se vor apropia de norma olimpică...

Avem frumoase și elegante tricouri de campioni la rugbi, foarte potrivite pentru echipa C.F.R. Griviția Roșie care la titlurile „la grămadă"...

Hăinuțe pentru noii născuți, cum ar fi în țara noastră handbalul în 7 feminin, nu mai găsiți. În urma victoriei asupra echipei R. Cehoslovace, hăinuțele pentru acest nou născut, au fost date la transformat, ca pentru maturi...

În „Magazinul" nostru găsiți frumoase felicitări, cu inscripția: „Refuzăm remiza"!... le puteți oferi prietenilor ospătari precum și unora dintre participanții la ultimul campionat republican de șah...

Lui Andrei Folbert, marele, dar „micul" nostru baschetbalist îi punem la dispoziție o pereche de ghete de baschet cu tocuri înalte de 20 cm. Purtîndu-le, va putea deveni pivotul echipei...

Sportivilor care, în orele libere, în loc de tenis de masă, practică vinul de masă, le oferim cel mai potrivit cadou: o paletă cu burete și — eventual — una cu sugativă...

Boxerului Mihai Stoian, pe care-l ajută deopotrivă talentul și alonja, îi oferim un adversar care, în timpul meciului, să facă scurtă la mînă...

O minunată colecție de bărbi false, punem la dispoziția elementelor tinere, care numai în felul acesta ar putea fi utilizați în formații, de către unii antrenori...

Cunoscînd că sportivii noștri iubesc muzica, le oferim și cîteva discuri potrivite. Astfel, echipei Dinamo, din nou campioană la ciclism îi oferim discul „Două biciclete la șosea"... Hocheiștilor am fi vrut să le dăm „Cînd cade primul fulg de nea" dar de cînd cu patinoarul artificial pot să-și începă pregătirile și cu „E toamnă iar"... Neobositului alergător Dinu Cristea ne-am gîndit să-i oferim discul „Am început să-mbătrînesc" dar el ne-a spus că prefera „Tot pe drum, pe drum, pe drum, la odihnă nicidecum"... Numai lui Lia Manoliu nu-i oferim nici un disc, că e-n stare să-i arunce...

Echipei de fotbal „Farul"—Constanța, care în campionatul trecut lupta să scape de retrogradare și acum este printre primele, îi punem la dispoziție conferința: „Evoluția luminii, de la lanternă la far"...

Lui Silviu Bindea, noul antrenor al Științei-Timișoara, îi oferim un frumos catalog în care toți elevii săi să fie trecuți de la litera B, la litera A...

Portarilor Toma și Voinescu, ambii la fel de talentați și la care greu putem spune care-i titularul și care-i rezerva, le facem un cadou care să-i împace pe amîndoi. Este vorba despre un adaus la regulamentul de fotbal: de acum încolo, C.C.A.-ul să joace cu două porți...

Restul regulamentului îl oferim unora dintre spectatori. Să-l mai răsfoiască pînă la începerea returului...

La secția jucării, găsiți adversari de plumb, buni pentru cei care jucați cam tare...

Avem splendide tăblițe indicatoare, care arată: „11 metri"... Sînt foarte practice pentru arbitrii care n-au curaj să pronunțe cu glas tare aceste cuvinte...

Pentru echipa „Minerul", care pînă acum a marcat puține goluri, un cadou util este o coborîre în mină, ca să vadă cum intră minerii în șut...

Participanților la Pronosport le oferim, de Anul Nou, două locuri la „Partea leului"... pentru că altfel, duminică seara, în fața panoului cu rezultate, vor avea... „Surprize pe stradă"...

Iar pentru națională de fotbal care trebuie să înceapă din vreme pregătirile în vederea jocului retur cu R.P. Bulgaria, cel mai potrivit cadou este un bilet la „Nu așteptа luna mai"...

Și în sfîrșit, umoriștilor care ar vrea să scrie despre sport, nu numai că nu le mai oferim teme, dar ne angajăm ca la anul să aibe cît mai puține subiecte de satirizat, din viața sportivilor.

(Toți noi cei mai năpăstuiți...).

F. F.

Adaptare după I. P. Maghidovici

CUCERITORII

(Istoria descoperirilor geografice)

Doar două corăbii din nesfîrșitul convoi au reușit să scape de urgia jefuitorilor. Pe una din ele, o corabie din Buhara, s-a îmbarcat și Nikitin și a ajuns cu viață, dar sărac lipit, la Derbent. Cealaltă corabie a căzut pînă la urmă în mîinile haitașilor, supuși ei înșiși ai șahului Șirvanului.

Cei prinși au fost aduși la Semaha, unde a sosit și Nikitin. Să se întoarcă în patrie, Nikitin nu putea. Mărfurile sale fuseseră luate pe datorie și dacă nu plătea, era aruncat în închisoare. Pentru el altă treabă nu era de făcut decît să-și încerce norocul peste mări și țări, să facă avere și să revină în patrie, ca să-și poată plăti datoriile. A plecat la Baku, apoi a trecut lanțul majestuos al munților Elbrus și a intrat în Iran. A aflat acolo despre marele preț pe care-l au caii în India și despre

bogăția pe care un negustător harnic poate s-o stringă în acea țară și, într-o bună zi, încălecînd un armăsar de rasă, s-a îndreptat spre golful Persic. Aici s-a îmbarcat pe o corabie care transporta în India o herghelie de cai. A debarcat în portul Dobhol, unde a încercat să-și vîndă pe preț bun armăsarul, dar n-a izbutit și a mers spre interiorul țării vreme de două luni, ajungînd la Bidar, oraș mare și foarte populat.

Nikitin este impresionat de strălucirea curții sultanului, al cărui palat este plin cu sculpturi de aur și încrustat cu pietre prețioase. A stat aproape un an la Bidar și a pornit mai departe în India. Dar el își arată dezamăgirea față de cele ce i s-au povestit despre bogățiile ce le va aduna în această țară. Strălucirea palatului sultanului nu poate ascunde mizeria și sărăcia mulțimilor.

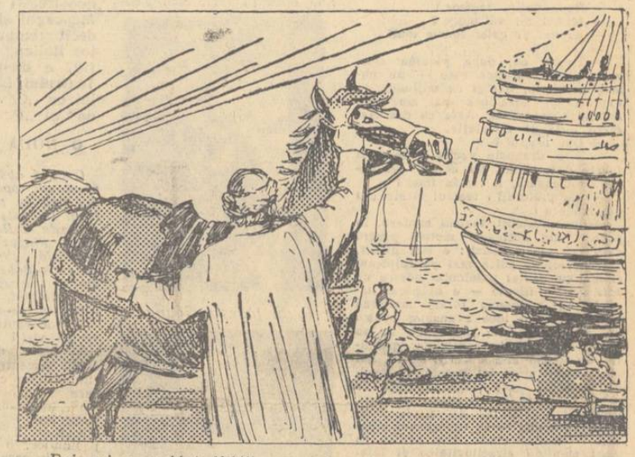

Doi ani a umblat Nikitin pe acele meleaguri. A călătorit pe coasta de vest a Indiei, a vizitat mai multe orașe din podișul Decanului. Este impresionat de Ceylon, despre care arată în însemnările sale că este o țară bogată în pietre prețioase, în mirodenii și în elefanți.

Dar iată că, după doi ani, Nikitin nu mai poate rezista dorului de patrie și în anul 1472, luîndu-și toate riscurile, o pornește spre casă. S-a îmbarcat pe un vas la Dobhol.

— Pentru asta am plătit doi galbeni, scrie Nikitin în însemnările sale. Am călătorit pe „tava" (corabie de construcție primitivă) timp de o lună și nu am văzut nimic — scrie mai departe Nikitin. Iar abia a

doua lună am văzut munții Etiopiei... și am stat în Țara Etiopiei cinci zile. Din voia domnului nu s-a întîmplat nimic rău. Am dat etiopienilor mult orez, piper și grîne și de aceea ei n-au jefuit corabia. De acolo am plutit douăsprezece zile pînă la Mascat...".

După ce a debarcat la Ormuz, Afanasi Nikitin, străbătînd munții și podișurile Iranului a ajuns la Tebriz, în împrejurimile căruia a vizitat cartierul general al turcmenilor nomazi, care atunci se aflau în plin război cu turcii osmenlii. A pornit apoi mai departe spre casă, traversînd podișul Armeniei. La 1 octombrie 1472 a atins coastele Mării Negre, în dreptul Trebizondei. A plătit un galben căpitanului unei corăbii care l-a trecut peste mare în portul Feodosia — pe atunci port genovez. Dar, cum

scrie Nikitin în însemnările sale, din cauza unui vînt puternic și rău, călătoria pe mare a durat mai mult decît era prevăzut.

Nikitin nu și-a atins țelul mult visat: n-a ajuns acasă, căci a murit pe drum.

Călătoria lui Nikitin a fost o încercare nefructuoasă de a stabili legături comerciale între Rusia și India. Ea a avut însă o deosebită însemnătate pentru dezvoltarea ulterioară a relațiilor comerciale între cele două mari țări. Nikitin a fost primul european care a făcut o descriere exactă, realistă, a Indiei medievale. Nikitin a dovedit prin călătoria sa „peste trei mări", într-o perioadă cînd europenii nu veniseră încă în această imensă țară, cu trei decenii înainte ca portughezii să fi pătruns în mod sistematic în India, că și un european singur, sărac și fără mijloace, poate să străbată India în lung și în lat și să angajeze legături de afaceri.

(Va urma)

SPECTACOLUL magazin

Interviu fulger

Cu regizorul Lucian Giurchescu

— Numele ?
— Lucian Giurchescu.
— Vîrsta ?
— 29 ani.
— Starea civilă ?
— Căsătorit.
— Copii ?
— Unul. O fetiță : Ileana.
— E mare ?
— Da. Are 9... luni.
— Studii ?
— Institutul de teatru.
— Profesia ?
— După unii... regizor !
— Filmul nu vă place ?
— Ba da. Și chiar foarte mult.
— De ce ?

— Pentru că, după părerea mea, arta cinematografică este — nu numai ca vîrstă, dar și ca mijloace de expresie — arta cea mai modernă, mai larg accesibilă. Arta cu cea mai mare forță de circulație.

— Dar teatrul ?

— E o dragoste veche a mea și foarte puternică... De aceea, cel puțin deocamdată, îi rămîn fidel !

— Ce preferați : teatrul clasic sau cel modern ?

— Incontestabil, teatrul modern. În parte, din aceleași motive pentru care îmi place filmul : e mai direct, mai accesibil, adică mai pe înțelesul și mai pe gustul publicului nostru de azi. Dar — firește — e neapărat necesar ca asemenea formă modernă să slujească o idee avansată, pentru că, dacă e folosită „în sine", nu se obțin decît efecte artificiale, gratuite. De aceea m-a cucerit teatrul lui Maiakovski și al lui Brecht. Evident, nu socot că este singura formă de teatru utilizabilă în epoca noastră. Dimpotrivă. Un loc de cinste continuă să ocupe — în repertoriul mondial — teatrul clasic. Dar pentru ca să-și mențină atractivitatea și interesul, trebuie neapărat actualizat, împrospătat, aș zice. Nu textul propriu zis, firește, ci interpretarea lui. Interpretarea pe care i-o dă regizorul, decoratorul, actorii, decide asupra aprecierii pe care i-o va acorda publicul. Fără această „toaletă" pe care se impune s-o aplicăm spectacolelor noastre din repertoriul clasic, un succes nu poate fi deplin căci mesajul se pierde undeva, în spațiul dintre scenă și public.

— Care dintre piesele pe care le-ați pus în scenă v-au plăcut cel mai mult ?

— „Slugă la doi stăpîni", „Se caută urgent un Shakespeare" și „D-l Puntilă și sluga sa Matti".

— După cum se vede, lista preferințelor coincide cu lista succeselor dv. repurtate în ultimul timp.

— Poate că s-a întîmplat așa tocmai pentru că le-am lucrat cu multă pasiune. Cu aceeași pasiune cu care, în prezent, pun în scenă o nouă piesă.

— Care anume ?

— E o comedie de început a „marelui Will" — care, cred eu, rămîne de o vie actualitate, datorită incontestabilelor ei calități. E un imn — de înaltă ținută artistică — închinat prieteniei adevărate, profunde, neinteresate, care, desigur, va stîrni ecou în rîndul tineretului nostru. Aceasta ar fi prima calitate pentru care piesa este și azi — socot eu — deosebit de actuală și interesantă. Și apoi, ironia, uneori fină, alteori taioasă, cu care sînt atacate unele boli ale sufletului omenesc, constituie un instrument agitatoric, care, de la înălțimea scenei, vor acționa cu mult succes, în sală, asupra eventualilor „pacienți" aflați în rîndurile spectatorilor.

— Și cum ați „actualizat" piesa ?

— Folosind excelenta traducere a lui Mihnea Gheorghiu, am căutat să scot în evidență tocmai calitățile mai sus pomenite ale textului, subliniind poezia, vivacitatea, strălucirea replicei, profunzimea sentimentelor, ascuțimea ideilor. Ferind pe actori de o interpretare grandiloventă, falsă, „teatrală", artificială și indemnîndu-i, în interpretarea rolurilor, spre un stil cît mai firesc, mai natural, mai omenesc, mai accesibil spectatorilor. Sper să reușesc.

— Și noi !

Silvia KERIM

P. S. — Am uitat un „amănunt". E vorba de „DOI TINERI DIN VERONA" — binecunoscuta comedie a lui William Shakespeare, care va fi prezentată în cursul lunii ianuarie, pe scena Teatrului C.F.R.-Giulești. Din distribuție fac parte : Maria Georgescu-Pătrașcu, Dana Comnea, Tamara Buciuceanu, Mircea Cruceanu, Alexandru Azoiții, Cornel Vulpe, Paul Ioachim etc.

Decoruri : Sanda Mușatescu.
Muzica : Pascal Bentoiu.

Din nou opera „Paiațe !"

Amintiri și impresii noi despre opera lui Leoncavallo și reprezentarea ei la București

Dirijorul nu a ridicat încă bagheta și nici orchestra nu a început să atace primele acorduri din seara spectacolului de premieră, dar vestea apropiatei întîlniri cu mult îndrăgita operă a lui Leoncavallo umple de nerăbdare inimile iubitorilor de operă din București. Ne întîlnim cu opera „Paiațe" în aceste zile, cînd se împlinesc 36 de ani de la prima ei reprezentație cu interpreți români, în țară. E mult de atunci... Vă amintiți ?

PRIMUL SPECTACOL...

...a avut loc la 11 ianuarie 1924, pe scena Teatrului Liric, în direcția de scenă a regizorului José Arati. Era în primii ani de existență a Operei Române. După cum precizează cronicile vremii, în spectacolul de premieră au apărut : Wl. Caravia în Canio, renumitul bariton Jean Atanasiu în Tonio, iar pe Nedda a interpretat-o Enrichetta Rodrigo, o cîntăreață spaniolă, angajată la Operă. În țară însă, opera fusese mai înainte prezentată de artiștii unei trupe italiene.

RIDI PAGLIACCIO ! ...

...a răsunat de atunci în mai aproape toate stagiunile pînă în 1940, cînd Tea-

P. Ștefănescu-Goangă

Mihail Arnăutu

trul Liric, în urma avariilor suferite de pe urma cutremurului, și-a mutat sediul. Mai tîrziu, lucrarea lui Leoncavallo a fost reluată pe scena Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. În cele peste trei decenii și jumătate, opera a cunoscut distribuții alese, la care și-au dat concursul artori renumiți, români și străini. Astfel, în rolul lui Tonio au apărut celebrul bariton VIGLIONE BORGHESE de la Scala din Milano și baritonul bulgar Hristo Brambarov. Dintre marii interpreți români amintim pe Romulus Vrăbiescu și pe Nicu Apostolescu în Canio, ca și pe Jean Atanasiu în Tonio. Vreți să știți cine a dirijat ? Îi prezentăm în ordine : Egizio Massini, Umberto Pessione, Ionel Perlea și Jean Bobescu.

PIETRO MASCAGNI LA ...BUCUREȘTI

Am uitat să vi-l prezentăm pe cel mai renumit dirijor al spectacolului cu „Paiațe" pe scena operei noastre. Îi spune... Pietro Mascagni și nu este altul decît renumitul compozitor italian, care la 12 mai 1927 a dirijat pe scena Teatrului Liric spectacolul cu „Cavaleria rusticana" și „Paiațe".

O NOUĂ MONTARE

După o absență de aproape nouă ani, opera se întîlnește din nou cu publicul bucureștean. De data aceasta montarea este realizată în regia lui Jean Rînzescu, conducerea muzicală fiind încredințată lui Jean Bobescu. Împărtășindu-ne concepția sa asupra spectacolului, maestrul Jean Rînzescu ne-a spus :

— Voi căuta să redau povestea vieții amare a nefericitei trupe de artiști ambulanți, accentuînd în primul rînd asupra condițiilor sociale care generează drama. Eroii, înșelunchiați de rîndurile unei societăți nedrepte, duc această luptă stearpă a pasiunilor, o luptă fără logică, din care însă nu lipsește elanul unor forțe puternice de viață. Voi căuta să redau cît mai fidel avînturile nebănuite ale acestor eroi înfrînți de condițiile vieții nedrepte.

— *Și cine sînt cei care vor cînta ?*

— Distribuția e cuprinzătoare. În Canio vor apare pe rînd Garbis Zobian, Dinu Bădescu, Cornel Stavru și Ion Puican ; în Tonio : Petre Ștefănescu-Goangă, Alex. Enăceanu, Mihail Arnăutu, David Ohanesian și Octav Enigărescu. Nedda va fi interpretată de Arta Florescu, Theodora Lucaciu și Maria Grișan. Nicolae Herlea va apare în Silvio, iar Valentin Teodorian în rolul Arlechinului.

— *Pe cînd premiera ?*

— La începutul lunii ianuarie.

Mihai GOSPODIN

Scurt popas la un teatru de amatori

Ne-am oprit într-una din zilele trecute la un teatru de amatori din Capitală. Un teatru cu sală proprie și cu spectacole pentru public ce au loc în fiecare seară. Este vorba de Teatrul de Amatori Comert-Cooperație, din str. Șelari. O mică parte din colectivul de peste 60 de actori amatori, lucrători din comerț și cooperație, repeta piesa lui V. Rozov : „Într-un ceas bun". Văzînd repetiția rămîi cu certa impresie a talentelor autentice, a pregătirii temeinice a rolurilor și a atenției deosebite a „actorilor" față de indicațiile și sfaturile regizorului. I-am cunoscut, cu acest prilej, pe Paul Farca, de profesiune pictor-decorator la O.C.L. Tehno-Metal străduindu-se să dea viață personajului principal Andrei, pe sortatorul de mărfuri Ion Argintaru, în rolul lui Arcadie, pe Rodica Farca (Efrevnovna) de la O.C.L. Tutunul. L-am cunoscut și pe regizorul Ștefan Pană.

— **Ce ne puteți spune despre „actori ?" l-am întrebat.**

— **Nu pot decît să mă declar mulțumit. Avem, în teatrul nostru, elemente bune și cu conștiința datoriei.**

— **Ce mai pregătiți în acoastă stagiune ?**

— **În afară de piesa lui Rozov, mai repetăm „Partea leului", „Trei generații" și trei piese într-un act. În același timp jucăm „Nota zero la purtare", „Ultimul tren", „La telefon Taimirul", „Piatra din casă" și „Momente".**

— **Nu stă în preocuparea teatrului și reprezentarea unor piese cu subiect adecvat specificului teatrului ?**

— Avem o astfel de preocupare. Ba chiar am și jucat, timp de o stagiune, două piese cu subiect din comerț. Din păcate n-am mai putut da alte spectacole pentru simplul fapt că piesele respective lipsesc.

— **Nu le-ați cerut la Casa Creației ?**

— Le-am cerut și le cerem mereu, dar nu ni se dau, pentru că nu sînt.

De ce nu sînt ? Oare dramaturgii noștri nu pot răspunde la această întrebare ?...

M. LV.

Artiștii Operei în turneu

Numeroși prim-soliști ai Teatrului de Operă și Balet urmează să întreprindă la începutul anului 1960 o serie de deplasări peste hotare. Astfel, pentru lunile ianuarie și februarie s-au și anunțat mai multe turnee. Ionel Tudoran și Arta Florescu vor pleca în Republica Democrată Germană, iar Petre Ștefănescu-Goangă și Ladislau Konya în R. P. Bulgaria. Un turneu mai cuprinzător îl va constitui cel din Republica Cehoslovacă. Aici vor apare în diverse spectacole Nicolae Herlea, Garbis Zobian, precum și primii-balerini Irinel Liciu și Gh. Cotovelea. Anul 1960 anunță deci un început promițător în direcția organizării unor schimburi culturale între artiștii noștri de operă și cei de peste hotare care, la rîndul lor, urmează să ne viziteze țara.

Noi cîntece populare imprimate pe disc

Casa de discuri „Electrecord" va prezenta în prima lună a noului an, o serie de noi discuri cuprinzînd lucrări de muzică populară românească. Astfel, un disc va cuprinde „Sîrba Zăvoreniior". În execuția orchestrei „Electrecord" dirijată de Nicu Stănescu (solo cimpoi Marin Chiser) și „Hora ca pe luncă și Sîrba lui Gușoi", interpretate de orchestra de muzică populară Radio (vioară Aurel Gore). Cunoscuta cîntăreață Maria Lătărețu va fi solista unui disc reunind cîntecul oltenesc „Ciobănaș de la mioare" și piesa „Frumoasă ești țara mea", ale cărei versuri sînt scrise de interpretă. Ambele melodii sînt executate de orchestra Electrecord sub bagheta lui Ionel Budișteanu. Un alt disc va cuprinde piesele „Mierlița cînd e bolnavă", cîntată de Ileana Constantinescu în acompaniamentul orchestrei de muzică populară Radio dirijată de Victor Predescu, și „Sîrba oltenească", avînd aceeași interpretare orchestrală și avînd solist la nai pe Gheorghe Zamfir. Același solist va interpreta și „Sîrba de la Pitești". Pe cealaltă față a discului va fi prezentată melodia „Teiule cu frunza lată" — solo voce Ileana Constantinescu.

În fine, așteptat cu mult interes va fi și discul de muzică lăutărească interpretată de cîntărețul Constantin Eftimiu din Giurgiu, renumit în cunoașterea melodiilor lăutărești. El va cînta „Trei focuri ard pe lume" și „Pentru ochi ca murele" în execuția orchestrei de muzică populară Electrecord.

Concursul tinerilor actori

TREI ROLURI — TREI SPERANȚE

După cum se știe, în ultimele zile ale anului 1959 s-a desfășurat la București cel de al treilea concurs pe țară al tinerilor artiști. Regizori, actori, decoratori, în majoritate proaspeți absolvenți ai institutelor de teatru, au făcut mărturie în aceste zile, de talentul, de cunoștințele și de priceperea lor, de elanul, tinerețea și avîntul lor creator. Premiile acordate de comisia compusă din cei mai de seamă oameni de teatru ai țării noastre și din cîțiva exigenți critici, vor răsplăti eforturile și talentul celor mai merituoși. Desigur, ceilalți se vor strădui să cîștige și ei, într-un viitor cît mai apropiat, laurii victoriei.

Din păcate n-am putut sta de vorbă cu toți concurenții. Nici măcar cu o parte dintre ei. Sînt prea mulți și prea au multe de spus. Iată însă ce ne-au declarat trei tinere actrițe, interprete ale unor roluri deosebit de dificile, pe care le-au susținut în cadrul concursului.

RODICA TĂPĂLAGA e bine cunoscută publicului romînesc. Nu din teatru — e prea tînără și n-a apucat să joace pe nici o scenă bucureșteană — ci din film. Și anume dintr-un foarte apreciat film romînesc, care, anul trecut, i-a adus interpretei principale multă popularitate. E vorba de „Alo, ați greșit numărul" — în care Rodica Tăpălagă, pe atunci studentă în ultimul an al institutului, a interpretat rolul Marianei.

La concurs, Rodica — astăzi actriță a Teatrului Național din Craiova, — a interpretat rolul Liubei Sevțova din „Tînăra Gardă" — dramatizare după bine cunoscutul roman al lui Fadeev, cu care Naționalul craiovean s-a prezentat la concurs.

— Nu mi-a fost deloc ușor să dau viață acestui personaj. În primul rînd pentru că, la Craiova, am interpretat în ultimul timp un rol de cu totul altă factură, dar aproape la fel de dificil : Elisa Doolitle, — florăreasa din „Pygmalion". Ori trecerea de la Elisa, la ființa aceea plină de curaj, fantezie, animată de un fierbinte patriotism, care a fost Liubka Sevțova, Liubka cea sprințară, Liubka cea eroică — a constituit pentru mine o încercare deosebit de grea. Nu știu în ce măsură mi-a reușit, dar, ajutată bineînțeles de regie și cucerită de aceste date ale personajului, mi-am lucrat rolul cu multă pasiune. Îmi iubesc rolul și de aceea după ce îmi voi calma emoțiile pricinuite de concurs, voi continua să-l cizelez, să-l aprofundez și să-i dau toată strălucirea pe care o merită acest personaj.

Ca și Rodica Tăpălagă, SILVIA POPOVICI — tînără actriță a Teatrului Național din București, — a debutat în film. E drept că aceasta s-a întîmplat mai de mult și anume cu cîțiva ani în urmă, cînd a susținut un rol principal în filmul romînesc „La mere". De atunci ea a mai interpretat cîteva roluri în unele filme și a jucat pe scena Teatrului Național din Craiova. Începînd cu anul trecut Silvia Popovici a fost angajată de prima noastră scenă, pe care a interpretat cîteva importante roluri dintre care, ultimul, Ioana din „Surorile Boga", i-a adus un bine meritat succes.

Paralel, Silvia Popovici a filmat în noua producție romînească „Furtuna" — film care va fi în curînd terminat — și a pregătit pentru concurs dificilul rol al Verkăi din piesa lui Gorki „Cei din urmă".

— Într-adevăr rolul e extrem de dificil. Cu atît mai mult cu cît, în istoria acestui spectacol personajul a cunoscut diferite interpretări — atît din partea regizorilor cît și a actrițelor care i-au dat viață.

În cazul de față s-a încercat actualizarea spectacolului, apropierea lui de publicul nostru de azi. Cît privește personajul Verka, m-am străduit s-o arăt la început naivă, curată, neștiutoare, nedezvoltată suficient și-apoi înrăită de societate, încercînd să-i explic evoluția, ferind-o astfel de condamnarea spectatorilor. Această Verkă mi-a pus mari probleme de compoziție, dar poate tocmai de aceia o îndrăgesc atît, cu toate defectele ei.

GILDA MARINESCU e mai puțin cunoscută publicului bucureștean. Vine de la Iași, unde a cunoscut multe succese. Printre ele trebuie neapărat amintită creația ei din „Romeo și Julieta", în care tînăra actriță a susținut rolul suavei Julieta. Aici, la București, și anume pe scena Teatrului Municipal, Gilda Marinescu interpretează rolul Liubei din piesa lui Afanasii Salinski, „Pîine și trandafiri".

— Rolul m-a cucerit de la început. E complex, e dificil, e profund. Și tocmai de aceia presupune mari eforturi din partea interpretei. Caracterul furtunos al Liubei, firea ei năvalnică, de răsfățată fiică a stepei, care ascunde în dosul trufiei și nepăsării ei, un suflet cinstit și brav, nu e ușor de înfățișat pe scenă. Și cu atît mai grea este zugrăvirea evoluției ei, înfățișarea drumului sinuos și hurducat pe care-l parcurge această fiică de chiabur, de la conacul ei înstărit, pînă pe baricadele însîngerate ale revoluției. Nu știu dacă am izbutit să redau ceea ce mi-am propus, dar rolul mi-a plăcut nespus de mult și de aceea sînt fericită că am avut prilejul să-l interpretez".

S. K.

FILME NOI

„Ceasul s-a oprit la miezul nopții"

„CEASUL S-A OPRIT LA MIEZUL NOPȚII" *este o nouă producție a studiourilor „Bielorus-film", realizată după un scenariu de N. Figurovski și A. Kocear de către regizorul N. Figurovski și operatorul V. Okulici. Interpreți :* D. Orlov, E. Kozireva, I. Bogoliubov, E. Karnauhov, A.Adoskia. *În rolul principal, tînăra actriță* R. Gladunko *(interpreta Marinei) a izbutit o creație pentru care — la cel de al II-lea Festival Unional al Filmului desfășurat în acest an la Kiev — a fost distinsă cu un premiu pentru interpretare. În rîndurile ce urmează vă povestim, pe scurt, subiectul filmului.*

...E noaptea Anului Nou. Pe o stradă întunecată gonește o mașină : gauleiterul Wilhelm von Kaunitz e

foarte grăbit. Poartă în buzunare documente de preț, aduse cu grijă tocmai de la Berlin și în suflet o groază de nebiruit. Și nu e de mirare : Parbrizul mașinii e crăpat. Eroicul Minsk și locuitorii lui îl întîmpină cu gloanțe pe trufașul comandant german.

Iar gloanțele vin organizat. Vin din ura nestăpînită a locuitorilor eroicului oraș, din ura nestăpînită a eroicului popor, a lumii întregi, împotriva fascismului și a războiului.

Gloanțele vin mereu. Căci, pentru redobîndirea libertății, oamenii trebuie să lupte dîrz, chiar dacă, uneori, îi așteaptă moartea. Luptă fățiș, pe front sau — pe ascuns — în spatele frontului.

De aceea, nu e de mirare că tăblița „Ghicitul și prezicerea viitorului", înfiptă în poarta unei case dărăpănate de la marginea orașului, ascunde în realitate centrul unei puternice mișcări de partizani. Nu e de mirare că renumita și iscusita ghicitoare „Ganna Ciornaia" (Ganna cea întunecată) nu e alta decît — în timp de pace — pașnica învățătoare Ganna Ivanovna și — în timp de război — conducătoarea organizației secrete orășenești.

Și iată că revenirea gauleiterului von Kaunitz pune pe partizani în fața unor încercări noi. Ei trebuie să

afle neapărat tîlcul ucigător al documentelor secrete cu care, în această noapte a Anului Nou, căpetenia fascistă pătrunde în Minsk.

...Marina cea frumoasă și tînără e camerista blondei doamne von Kaunitz. Întîmplător ? Poate că da. Dar fiecare gînd al tinerei fete, fiecare gest, fiecare acțiune a ei nu vor mai fi, de la un moment dat, dictate de întîmplare, ci de cu totul altceva. De ceva mult mai important. De ceva măreț. Căci Marina, camerista cu

șorțul alb și bonețica scrobită, este de fapt un luptător de nădejde al poporului.

Ajutată de tovarășii cei mulți, care luptă alături de ea, dincolo de zidurile cenușii ale mohoritei locuințe a căpeteniei fasciste — riscîndu-și viața, Marina va zădărnici planurile mîrșavului și vremelnicului el stăpîn. Ea va grăbi astfel — alături de întreg poporul sovietic — victoria finală, contribuind astfel, cu fragila dar însemnata ei ființă, la edificiul victorios al comunismului.

LUMINILE RAMPEI

● Casa Creației populare a Capitalei, în colaborare cu Asociația A.T.M. a întreprins o acțiune menită să contribuie la o mai bună pregătire a formațiilor de actori amatori. În acest sens, în cursul lunii ianuarie vor fi invitați la Studioul Artistului Amator figuri reprezentative ale scenei romînești, care vor ajuta pe instructorii formațiilor de amatori în activitatea lor viitoare.

● **În zilele de 26, 27 și 28 decembrie, Casa creației regionale București a organizat în orașul Alexandria un schimb de experiență între casele de cultură raionale. În prima zi, directorul Casei raionale de cultură din Alexandria, Neagu Florian, a ținut un referat cu tema : „Casa raională de cultură, centru metodic de îndrumare în raion". A doua zi au fost reprezentate spectacole de teatru, coruri și dansuri, pe care participanții le-au analizat din punct de vedere al calității lor artistice și al concepției regizorale. În cea de a treia zi Casa de creație regională a făcut analiza fazei regionale a celui de al V-lea concurs al formațiilor artistice de amatori.**

● *La Teatrul Tineretului sînt într-un stadiu avansat repetițiile cu „Prinț și cerșetor", dramatizarea dramaturgului sovietic Serghei Mihalkov după Mark Twain. Spectacolul este pus în scenă de N. Massim, iar decorurile și costumele aparțin Nataliei Bragalia.*

● La teatrul *„Constantin Nottara"* se repetă piesa scriitoarei finlandeze Hella Vouli locky, *„Cuibul de piatră"*. Regia spectacolului e semnată de Ghebal Georgescu. Decorurile și costumele aparțin scenografei Marga Ene. Dintre interpreți amintim pe Ana Barcan, Andrei Codarcea, Maria Comșa, Eugenia Bădulescu, Angela Chiuaru, etc.

ÎN STUDIOURI - PE ECRANE

● *A 40-a aniversare a activității cinematografice a cunoscutului regizor francez Julien Duvivier îl află cu un bilanț remarcabil : 8 filme cu Harry Baur și 8 filme cu Jean Gabin.*

● Continuînd oglindirea dezastrului războiului atomic, cinematografia japoneză a creat un nou film care militează pentru interzicerea armamentului nuclear. Filmul se intitulează „Norul ucigător de moarte".

● „Principiul suprem" este titlul unei povestiri a cunoscutului scriitor cehoslovac Jan Drda, după care se realizează un film care a început să fie turnat în studiourile din Praga. Această povestire, inspirată de evenimentele din timpul ocupației hitleriste, îndeamnă la luptă împotriva fascismului.

● „Porumbelul alb" *este titlul unui nou film cehoslovac, în regia lui Blacik Frantisek, aflat în lucru pe platourile studiourilor Barandow. Este interesant de reținut că în cursul întregului film artiștii nu pronunță decît 21 cuvinte.*

Scenă din piesa „Cei din urmă" de Maxim Gorki, cu care Teatrul Național „I. L. Caragiale" s-a prezentat la Concursul tinerilor actori.

Tînăra cîntăreață Valeria Savu este noua angajată a Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. Ea va cînta rolul Lolei, în opera „Cavaleria Rusticana" de Mascagni.

Fotografia : Mihai POPESCU

OPERETA IN 1960

● Ce este cu „Vițelul tărcat" ? ● Cinci operete românești în studiu și... un libret ● Strauss sau Frimml ?

Pe tărîmul operetei, anul 1960 vine cu multe evenimente noi. Cum Teatrul de Operetă va împlini zece ani de existență, colectivul său artistic face numeroase pregătiri în vederea întîmpinării acestui mic jubileu.

Ce ne rezervă deci opereta ? La această întrebare ne-a răspuns directorul Teatrului de Operetă, tov. Barbu Dumitrescu.

— Aș începe cu cea mai apropiată premieră. Este vorba de opereta maghiară „Vițelul tărcat", de Otto Vincze. Dirijor și compozitor cu renume, el s-a remarcat cu prilejul concursului internațional muzical de compoziție de la Bruxelles, unde a obținut premiul întîi. Actualmente opereta sa se bucură de succes pe scenele a patru teatre din Uniunea Sovietică, fiind totodată montată recent și în China. La Budapesta a fost prezentată și în cinci stagiuni consecutive.

— Cui i se datorește succesul ?

— Atît muzicii, cît și libretului. Bazată pe o spumoasă intrigă de comedie, ale cărei fire sînt conduse cu abilitate de libretistul Cysmarek, opereta are un pronunțat colorit național și o muzică vie. În ceea ce privește conflictul, acesta este foarte amuzant. El pornește de la ambiția unei bunici care ține morțiș ca nunta nepoatei sale să se facă conform obiceiului, în costume naționale și tăindu-se tradiționalul viței. Dar cum însurăției nimeresc într-o perioadă cînd tăiatul bovinelor tinere este interzis, iată și încurcăturile pentru eroi.

Mircea Nemeș

— Distribuția a fost fixată ?

— În parte. Aș aminti pe Maria Wauvrina, Nae Roman, Petre Valentin, Mircea Nemeș și Emil Popescu.

— Alte aspecte ?

— Colectivul teatrului lucrează cu diverși autori la definitivarea unor noi operete românești și anume : „Cînd vișinii vor înflori" de N. Kirculescu, „Lizistrata" de Gherase Dendrino, care într-o formă alegorică prezintă pe fondul antichității aspecte ale luptei pentru pace, „Pe valea Cucului" de Filaret Barbu și „Fetele din Muriatlar" de Elly Roman. Mai lucrează la realizarea unei operete inspirate din viața tinerelor, compozitorul Radu Șerban, iar Traian Iancu la realizarea libretului unei operete inspirată din viața minerilor. Sperăm așadar că anul 1960 să facă mai resimțită prezența noilor operete românești în repertoriul nostru.

Directorul teatrului ne dă și alte amănunte. Aflăm că în repertoriu a fost înscrisă opereta lui D. Șostakovici „Moscova — Cerlomiski", că tinerii interpreți pregătesc o comedie muzicală, că, în sfîrșit, teatrul va mai pune în scenă și o operetă clasică : „O noapte la Veneția" de Strauss sau „Rose Marie" de Frimml. Deocamdată, alegerea nu a fost făcută. O preocupare o va constitui sărbătorirea jubileurilor unor spectacole din repertoriu. Reținem și un detaliu : opereta „Vînt de libertate" va intra în cel de al 10-lea an de cînd este reprezentată cu succes la noi.

După cum vedeți, preocupări multiple... variate. Le așteptăm să rodească pe... portativul premierelor !

G. MIHAIL

IN CÎTEVA RÎNDURI

MAGDA IANCULESCU

a repurtat un frumos succes, împreună cu Valentin Teodorian, cu prilejul turneului întreprins în Uniunea Sovietică. Primii soliști ai Teatrului de Operă și Balet se întorc zilele acestea în țară.

JEAN RÎNZESCU

a pus în scenă la Russe în R. P. Bulgaria, opera „Aida" de Verdi, care s-a bucurat de mult succes.

VITTORIO DE SICA

este protagonistul filmului italian „Generalul de la Rovere", care povestește un episod din lupta antifascistă a patrioților italieni, în timpul celui de al doilea război mondial.

Festival Cehov

La 29 ianuarie se împlinesc 100 de ani de la nașterea marelui dramaturg A. P. Cehov. Centenarul va prilejui, pe plan mondial, mari manifestări organizate în anul 1960, sub egida Consiliului Mondial al Păcii.

Cu acest prilej, „Teatrul Tineretului" va organiza un festival închinat creației lui Cehov. Programul festivalului va cuprinde o conferință ținută de Sonia Filip, secretara literară a teatrului, urmată de piesele într-un act *„Cîntecul lebedei"* interpretată de Ion Ciprian și Gheorghe Păunescu, *„Tragedian fără voie"*, interpretată de Mișu Andreescu și Mircea Stroe și ultimul act din *„Unchiul Vania"*, în care vor apărea printre alții, V. Valentineanu, Liliana Țicău, Lia Șahighian și Gh. Păunescu.

ÎN FEBRUARIE LA AGRIGENTO

Pe tov. Viorel Doboș, director și prim dirijor al Ansamblului folcloric de cîntece și dansuri al sfatului popular al Capitalei, laureat al Premiului de Stat, l-am găsit în plină fierbere : ansamblul se pregătește pentru noaptea revelionului ; a primit atîtea solicitări încît e greu să satisfacă toate cererile.

Amabil, dirijorul și-a întrerupt însă puțin treaba, pentru a ne răspunde la cîteva întrebări :

— Principalul eveniment din viața ansamblului în anul care se termină ?

— Noua orientare pe care am căpătat-o. Urmînd indicațiile conducerii sfatului popular al Capitalei, ne-am profilat activitatea spre valorificarea și prezentarea artistică a folclorului din țara noastră, căruia i se imprimă o interpretare scenică necesară spectacolului. Această nouă orientare s-a făcut simțită de la prezentarea, în luna septembrie, a spectacolului „București, drag București".

— Și principala satisfacție ?

— Succesul pe care l-am avut în deselе turnee pe care le-am întreprins la sate. Era de-a dreptul emoționant să vezi cu cîtă căldură întîmpinau țăranii muncitori pe soliștii noștri vocali — Roțica Bujor, Ștefan Lăzărescu, Aurel Ioniță, Ana Pop-Corondan, pe soliștii instrumentiști, pe întregul nostru ansamblu.

— Preocupări pentru 1960 ?

— Multe. Avem în pregătire un mare scenariu coregrafic în 3 tablouri intitulat „O nuntă oltenească". Coregrafia e condusă de Petre Bodeuț, artist emerit, iar muzica e a mea. De asemenea, orchestra populară și soliștii, sub conducerea dirijorului Traian Tîrcolea, pregătesc un program de melodii din toate regiunile țării. Corul, condus de maestrul Ștefan Mureșanu se pregătește pentru un concert pe care-l va prezenta în luna februarie la Ateneul R.P.R. În ce privește ansamblul de dansuri, aici principalele pregătiri se fac în vederea participării la Festivalul internațional folcloric de la Agrigento (Italia) care va avea loc în luna februarie. Avem dorința să ne prezentăm tot atît de bine ca acum doi ani cînd am cîștigat premiul I și sperăm că, împrospătat cu elemente tinere, absolvenți ai școlilor de coregrafie, ansamblul nostru se va bucura de un succes meritat.

— Și despre activitatea dv. personală de compozitor, ce noutăți ne dați ?

— Am terminat de curînd baletul în 3 acte „Păcala" pe libretul lui Stere Popescu pe care sper să-l văd pus în scenă la București sau Cluj în cursul viitoarei stagiuni. În prezent lucrez la opera comică „Povestea vorbei" care va ogîndi un episod din viața lui Anton Pann. Libretul e semnat de Ștefan Tita, Cristian Ghenea și Sorin Doboș.

La capătul celor cinci minute, l-am lăsat pe tov. Viorel Doboș să-și continue preparativele. N-am uitat să-i urăm însă din partea cititorilor revistei noastre succes deplin în activitatea pe 1960 a ansamblului.

Paul MARIAN

La Teatrul Tineretului se pregăteşte

Un spectacol experimental MAIAKOVSKI

Spectacolul experimental prinde din ce în ce mai mult viaţă pe scenele teatrelor noastre. Un gen avansat şi inovator în acest domeniu va fi spectacolul experimental Maiakovski care se repetă la Teatrul Tineretului în regia tînărului actor Ion Ciprian. Spectacolul începe cu o interesantă scenarizare (aparţinînd actorului) a Poemului lui Octombrie, urmată de fragmente din „Misterul Buff", „Ploşniţa" şi o Antologie de versuri Maiakovski. Tema spectacolului o constituie evenimente importante care l-au inspirat pe Maiakovski în timpul Revoluţiei, construirea societăţii socialiste, călătoria poetului în S.U.A., revenirea în patrie şi satirizarea elementelor retrograde în ciocnirea dintre vechi şi nou.

Personajul principal Maiakovski va apare în toate fragmentele spectacolului, fie interpretînd rolul Omului din „Misterul Buff" (rol pe care l-a jucat însuşi Maiakovski la Moscova), fie înfierînd anume moravuri sau reprezentînd pe omul viitorului. Rolul Maiakovski va fi interpretat de tînărul actor Mircea Anghelescu, iar la spectacol participă aproape 50 de actori. La spectacolul experimental Ma-

ION CIPRIAN

iakovski, a cărui premieră va avea loc la sfîrşitul lunii ianuarie, teatrul va invita în mod special tineri muncitori din fabrici, studenţi şi elevi pentru a participa la discuţii după reprezentaţiile spectacolului.

Scenografia — care se bazează pe elemente simple, dar sugestive — aparţine lui Ion Mitrici.

Premieră pentru cei mici la Constanţa

„Ce-mi doresc eu ? Nimic. Ba da, o porţie de îngheţată. Dar asta e altă poveste şi nu are nici o legătură cu julitura de la genunchi. Dacă nu se poate astăzi, aştept pînă la tata leafa".

După ce băieţelul Biribambum, din ţara Biribambinia, a făcut televiziunii această declaraţie, în mica sală a Teatrului de Păpuşi din Constanţa s-a făcut lumină. În sunetele unei muzici vesele, pe scenă au apărut actorii: întîi, un şir neîntrerupt de mîini, cele ce au însufleţit cu un minut înainte păpuşile şi apoi însuşi minuitorii, zîmbind veseli micuţilor spectatori. Se numără printre actorii minuitori Aneta Forna, Coca Moloc, Maria Prodan, Georgeta Nicolau, Justin Deita, George Stilu şi alte vechi cunoştinţe ale copiilor din Constanţa.

Reprezentarea în premieră a pieselor „Mingică Piciulică" de Jan Malik şi „Ala-Bala-Portocala" de Octav Pancu-Iaşi a luat astfel sfîrşit. Pe regizorul spectacolului Claudiu Cristescu şi pe realizatoarea păpuşilor şi a scenografiei, Lucica Cristescu, i-am găsit în culise, plini de emoţia primului contact cu publicul, dar şi de bucuria reuşitei.

— Prin prezentarea într-un singur spectacol a acestor două piese — mi-a spus tov. Claudiu Cristescu — am urmărit să satisfacem şi gustul celor mici, de vîrstă preşcolară şi pretenţiile însoţitorilor lor, şcolari sau părinţi. „Ala-Bala-Portocala" se adresează în special acestora prin satirizarea diferitelor slăbiciuni omeneşti, fără însă a exclude pe cei mici, cărora li se oferă ca exemplu un copil modest şi ascultător.

— Aplauzele micilor spectatori arată că aţi reuşit. După acest spectacol ce veţi mai oferi copiilor din Constanţa ?

— Lucrăm intens la o nouă piesă „Năframa fermecată" de V. Hulubei, în care, sub formă de poveste, se ridică o serie de probleme actuale. În acelaşi timp, am început pregătirile pentru spectacolul „Isprăvile lui Heracle" de Alexandru Mitru, în care vom încerca să găsim noi soluţii tehnice, folosind mai mult şi mai variat lumina. Ambele vor fi prezentate în cursul anului ce vine.

Ing. Sonia MARCARIAN

Împotriva degradării spectacolelor

Nu sînt rare cazurile cînd pe scenele teatrelor noastre apare aspectul neplăcut al degradării spectacolelor, care după un timp mai îndelungat de reprezentare nu mai seamănă cu cele de la premieră. Unele teatre obişnuiesc să prelntîmpine aceste situaţii. Aşa — de pildă — Teatrul Municipal se îngrijeşte de buna desfăşurare a producţiei artistice. Fiecare spectacol este supraveghiat — prezenţa fiind obligatorie — de către un membru al Consiliului artistic, ca şi de regizorul sau asistentul de regie care au pus în scenă spectacolul. Aceştia consemnează, după spectacol, observaţiile lor care sînt văzute de conducerea teatrului.

Măsura Teatrului Municipal a avut darul să păstreze calitatea iniţială a spectacolelor, ba chiar să ducă şi la îmbunătăţirea lor. Aşa se explică faptul că spectacolul „Pădurea" — considerat ca spectacol vechi, (se joacă de 8 stagiuni la rînd) — şi alte spectacole din repertoriul permanent al teatrului, au fost ferite de pericolul degradării.

Semnalăm faptul pentru că el poate servi, ca experienţă pozitivă, unor teatre din Capitală şi din ţară.

Instantanee botoşenene

Teatrul „Mihail Eminescu" după un an de activitate

Teatrul de Stat „Mihail Eminescu" din Botoşani a împlinit în această toamnă un an de activitate. Majoritatea actorilor săi nu depăşesc, ca timp de activitate, vîrsta teatrului. Şi într-adevăr mai toţi au 22, 23, 24, 26 de ani. Puţini sînt cei care depăşesc 30 de ani. Şi totuşi, sau poate de aceea (tinereţea e întotdeauna entuziastă) în teatrul de la Botoşani se desfăşoară o activitate febrilă. Spectacole, repetiţii, discuţii.

Într-o stagiune şi jumătate teatrul a dat 14 premiere şi acum o pregăteşte pe a 15-a. Ultima : „Oraşul visurilor noastre" de A. Arbuzov. Cea în pregătire şi a cărei premieră va avea loc în prima jumătate a lunii ianuarie 1960 „Vlaicu şi feciorii lui" de Lucia Demetrius. Iată, prinse în obiectivul aparatului de fotografiat trei aspecte ale activităţii teatrului botoşenean.

1. Tînărul actor Stelian Preda în faţa mesei de machiaj. Este momentul în care intră în... pielea personajului, Andrei, din „Ediţie specială".

2. Înainte de a intra în scenă, Colombina (Smaranda Manoliu) şi Arlecchino (Nae Floca) din „Mincinosul" de Goldoni, se admiră în oglinda sălii de adunare ce duce spre scenă.

3. Scenă din actul III al spectacolului „O chestiune personală" de Al. Stein.

Fotografii : A. CONSTANTINESCU

O săptămînă a dramaturgiei contemporane în regiunea Bucureşti

Între 23 şi 30 decembrie s-a desfăşurat în regiunea Bucureşti o „Săptămînă a dramaturgiei contemporane", acţiune organizată în cinstea zilei de 30 Decembrie.

În cadrul acestei săptămîni formaţiile artistice de amatori ale caselor raionale de cultură participante la cel de al doilea Festival bienal de teatru „I. L. Caragiale", au prezentat cîte două spectacole, atît în localităţile reşedinţe de raion, cît şi în alte localităţi.

Organizarea acestei săptămîni a prilejuit verificarea calităţilor artistice ale formaţiilor de teatru şi a repertoriului axat pe problemele actualităţii satelor noastre.

5 MINUTE CU TENORUL ION DACIAN

În aceste ultime zile ale bătrînului an 1959, Ion Dacian lucrează intens. L-am „prins" cu greu, la aeroport, cu un sfert de oră înainte de plecarea avionului care îl ducea spre Cluj, unde va prezenta „Casa cu trei fete", „Traviata" şi „Lăsaţi-mă să cînt".

— În cele cinci minute ce le avem la îndemînă, am vrea să aflăm, în primul rînd, ce spectacole veţi prezenta în 1960 ?

— Teatrul nostru — prima scenă de operetă din ţară — are datoria să se înscrie pe drumul operetei majore, să cultive opereta originală şi să se îndrepte către tematica contemporană. „Plutaşul de pe Bistriţa" deschide acest drum şi socotesc că sînt coapte condiţiile pentru a aduce pe scena teatrului de operetă figura omului de astăzi, fie el muncitor fruntaş, tractorist sau om al muncii din alte sectoare. Iată prima şi cea mai mare datorie a teatrului de operetă. Nu aş putea spune că în această privinţă opereta din Bucureşti are un portofoliu prea bogat. Dimpotrivă. Greşala este că nu se lucrează decît foarte puţin cu compozitorii care cunosc genul şi — mai ales — cu libretiştii. Mîndria noastră, opereta originală, ne-a impus străinătăţii, iar lucrările noastre noi se joacă pe scenele mai multor ţări. Vom continua să prezentăm lucrări sovietice şi din alte ţări prietene şi vom valorifica moştenirea clasicilor operetei.

În acest sens, probabil că voi pune în scenă în 1960 şi voi juca rolul principal din „Voevodul Ţiganilor" de Johann Strauss, „Contesa Marita" sau „Prinţesa Circului" de Kalman. Toate aceste trei operete le-am aplaudat la Moscova, la începutul acestei stagiuni, în luna septembrie.

— Care sînt rolurile dv. preferate ?

— Iubesc toate rolurile, le joc cu o deosebită plăcere, dar rolul preferat pot spune că este totdeauna cel pe care îl voi juca.

— Care sînt viitoarele turnee în străinătate ?

— Îmi face mare plăcere această întrebare. Aştept luna martie, cînd voi pleca din nou în R.D. Germană, pentru o serie de spectacole, imprimări şi concerte. Apoi am în proiect o nouă vizită la Moscova, la Teatrul Muzical Stanislavski, după care voi face un turneu în Cehoslovacia, unde în curînd vor avea loc premierele operetelor româneşti „Plutaşul de pe Bistriţa" şi „Ciprian Porumbescu". De altfel, cred că împrejurările vor decide să pot face faţă cererii de a face o stagiune sau două la Teatrul Metropol din Berlin şi la Opereta din Dresda.

— Proiecte de viitor ?

— Premiera „Cînd vişinii înfloresc" de N. Kirculescu, refacerea spectacolului „Vînzătorul de păsări", o operetă minunată, un nou libret de operetă cu V. Timuş şi Traian Iancu. Mult studiu. Cîteva spectacole de operă şi... cît mai multă dăruire pentru avîntul operetei spre căi luminoase şi drumuri noi.

Alice MIHALCEA

Noi lucrări din dramaturgia originală

La secretariatul literar al Teatrului Municipal au fost primite în această stagiune numeroase piese, care au fost citite, ţinîndu-se în acelaşi timp o strînsă legătură cu autorii lor. Astfel, au prezentat noi piese : Mihai Beniuc, Titus Popovici, Francisc Munteanu, Paul Everac, Dorel Dorian, Eugen Barbu, Victor Bîrlădeanu.

Pe lîngă lucrările acestora s-au mai primit şi piesele unor debutanţi, cu care secretariatul literar şi conducerea teatrului lucrează intens.

O bună parte din piesele autorilor semnalaţi mai sus vor vedea lumina rampei chiar în această stagiune. Aşadar, Teatrul Municipal va înscrie în repertoriul stagiunii 1959—1960 pe lîngă „Vlaicu şi feciorii lui" şi „Dacă vei fi întrebat" şi alte lucrări originale, depăşindu-şi planul în această privinţă.

„Se ultimul ţărm"

Un film american care cheamă la pace şi dezarmare

De curînd, la Washington, New York, Moscova, Paris, Londra, Tokio, Roma, Melbourne, Stockholm, Madrid, Johanesburg, Amsterdam, Berlin, Zürich, Chicago, Los Angeles, Toronto, Lima şi Caracas, a avut loc, în aceiaşi zi, premiera noului film american „Pe ultimul ţărm".

Filmul — regizat de Stanley Kramer — s-a bucurat de succes datorită nu numai calităţilor sale artistice, ci — mai ales — mulţumită mesajului pe care-l poartă. „Pe ultimul ţărm" reflectă noul care şi-a făcut loc în conceptia majorităţii americanilor privitor la pace, la dezarmare, la relaţiile între state. Este interesant să arătăm că noua producţie a studiourilor americane s-a turnat în atmosfera oarecum primăvăratecă a cărei adiere se simte în ultimul timp în relaţiile internaţionale, adiere care a început să topească cîte unele din sloturile „războiului rece". Filmul a fost terminat în preajma sosirii lui N. S. Hruşciov în S.U.A.

...Acţiunea se petrece în Australia anului 1964. Undeva în lume s-a dezlănţuit războiul atomic şi în cîteva clipe toată omenirea a pierit, cu excepţia populaţiei din Australia. Norul radioactiv se îndreaptă însă încet spre ţărmurile acestui continent. Savanţii calculează: australienii mai au de trăit cinci luni.

La ţărmul Australiei, în momentul catastrofei, se afla ancorat un submarin american. Acesta primeşte sarcina să cerceteze ce a mai rămas din ceea ce fusese America şi celelalte continente şi să elucideze de unde vin o serie de misterioase şi insistente semnale radiofonice. Pe bordul submarinului ce pleacă în această tragică misiune se află căpitanul Towers (interpretat magistral de *Gregory Peck*), locotenentul Holmes, savantul fizician Osborne (în rolul lui apare vestitul dansator *Fred Astaire*) şi numeroşi marinari.

Ajunşi în rada portului San Francisco, periscopul ce iese din apă descoperă în locul oraşului plin de viaţă numai străzi moarte. Un membru al echipajului, îmbrăcat într-un costum special de apărare, trece prin oraşul mort şi găseşte undeva postul de radio care emitea. Vai, nu era un supravieţuitor, ci întîmplarea care a făcut ca un colţ de perdea mişcat de vînt şi o sticlă răsturnată să pună în funcţiune aparatul de emisie.

...Reîntorşi în Australia, membrii echipajului aduc trista veste.: nimic nu se poate face pentru salvarea restului omenirii. Australienii vor pieri şi ei. Medicii împart pilule care adorm pentru vecie. Se organizează o cursă de automobile, o cursă nebunească, la care participă oameni care ştiu că în curînd vor muri. Cîştigă profesorul Osborne, care apoi se închide în garaj şi se sinucide, asfixiindu-se cu gazele de la eşapamentul maşinii. Marinarii de pe submarin se cufundă pentru totdeauna în apele oceanului.

Undeva, un preot ţine o predică. Alături fluturã o placardă : *„Mai este încă timp, fraţilor !"* Cui i se adresează aceste cuvinte ? Ne dăm seama deabea la urmă, cînd cataclismul atomic a pustiit şi ultimul colţ de lume vie.Ecranul rămîne dominat de acest apel : *„Mai este încă timp fraţilor !"*. Da, el se adresează celor din sală. Mai este încă timp să preîntîmpinăm catastrofa, mai este încă timp să distrugem stocurile de arme ucigătoare, mai este încă timp să depunem eforturi ca niciodată să nu se ajungă la ceea ce tocmai aţi văzut pe ecran !

Cu tot sfîrşitul pesimist — savanţii nu fac nimic pentru a neutraliza norul radioactiv — filmul acesta îşi are menirea să semene încrederea în sufletul oamenilor : Nu, aşa ceva nu se va întîmpla ! Prin însăşi apariţia lui este un eveniment important. Să nu uităm că este făcut în America. El dovedeşte încă odată că în concepţiile americanilor unele lucruri s-au schimbat. Ei au înţeles că în cazul unui război atomic nu vor fi scutiţi de „neplăcerile" la care va fi supusă restul omenirii (aşa cum propovăduiau alte filme din S.U.A.), că goana după acumularea de arme nu poate duce la fericirea şi liniştea popoarelor, că lupta împotriva cursei înarmărilor pentru interzicerea armelor atomice este astăzi cel mai important lucru în lume.

Dan LAZARESCU

Actorul american Gregory Peck şi soţia lui Veronica, pe străzile Moscovei

SPECTACOLUL magazin

Oaspeţi de peste hotare

În primele zile ale anului 1960 sînt aşteptate să oseasească o serie de personalităţi artistice de peste hotare.

— Astfel, vom primi vizita, pentru a doua oară, a dirijorului şi compozitorului finlandez TAUNO HANNIKAINEN care va dirija la Bucureşti, pe ziua de 14 ianuarie 1960, un concert cu orchestra simfonică a Radiodifuziunii. Oaspetele finlandez va concerta şi în provincie cu Filarmonica de Stat „Moldova" din Iaşi, în 8 şi la 9 ianuarie 1960.

— Violonistul I. SUK din R. Cehoslovacă va apare ca solist în concertele din 2 şi 3 ianuarie, cu orchestra simfonică din Cluj, unde va interpreta concertul pentru vioară şi orchestră de Beethoven; la 9 şi 10 ianuarie va concerta la Bucureşti cu Filarmonica de Stat „George Enescu", interpretînd concertul pentru vioară şi orchestră de DVORAK.

— Din R. P. Ungară este aşteptată să sosească soprana SZECSODI IREN, care va apare în spectacolele „Traviata", „Boema", „Cio-Cio-San", pe scenele teatrelor de operă şi balet din Bucureşti, Timişoara şi Iaşi.

— La pupitrul Filarmonicii de Stat „George Enescu" din Bucureşti va concerta, în a doua jumătate a lunii ianuarie, dirijorul polonez STANISLAV SKROVACZEWSKI.

„TITANIC VALS"

Ultima premieră a anului la „Naţionalul" din Cluj

În ciuda apreciabilei sale vîrste, „Titanic Vals", comedia lui Tudor Muşatescu, continuă să se menţină şi mai departe, în interesul major al publicului. Recenta premieră a „Naţionalului" clujean stă mărturie în această direcţie. Luminile rampei se răsfrîng din nou peste eroii unei piese care, de cîteva decenii, continuă să dea satisfacţie nu numai mi-

OLIMPIA ARGHIR

lor de spectatori, dar şi unui însemnat număr de slujitori ai scenei.

— Asociez piesa lui Muşatescu — ne spune Olimpia Arghir — cu una din cele mai plăcute amintiri din viaţa mea actoricească. E piesa mea de debut. Evenimentul s-a petrecut exact în urmă cu 17 ani, la Timişoara, cînd am interpretat rolul Genei.

— Cum v-a primit atunci publicul ?

— Cu mult peste aşteptările mele. De fapt, în aceiaşi seară am înregistrat nu numai primul succes, dar şi prima decepţie. După ultima cădere a cortinei, un coleg s-a apropiat de mine şi mi-a spus cu un ton amar : „Nu te supăra că tocmai eu vin să-ţi dau o asemenea veste, dar directorul m-a însărcinat să-ţi comunic ca mîine dimineaţă să treci pe la direcţie". N-am dormit toată noaptea. Cu toţii ştiam ce însemna, pe vremea aceea, să fii chemat la direcţiune. Din fericire, a doua zi primeam felicitările direcţiunii pentru felul cum interpretasem rolul.

— Dacă am reţinut bine, zilele acestea sărbătoriţi cel de al 17-lea an pus în slujba Thaliei.

— Exact.

— Ce v-aţi dori cu acest prilej ?

— Să joc din nou în „Titanic Vals", dorinţă care, după cum vezi, se înfăptuieşte.

Al. KISS

„ÎNALŢA-TE CÎNTEC DRAG"

Noi spectacole ale Ansamblului Secuiesc de Stat

În sala mare de concerte a Palatului Cultural din Tg. Mureş, serile acestea au loc reprezentaţiile mult apreciate de public cu noul spectacol al Ansamblului Secuiesc de Stat de cîntece şi dansuri. Este vorba de spectacolul intitulat **„Înalţă-te cîntec drag"**, în cadrul căruia corul ansamblului şi corul pionierilor, împreună cu soliştii Toth Elisabeta, Konya Ludovic şi Nemeş Alexandru, interpretează numeroase cîntece de masă noi, compuse de compozitorii români şi maghiari autohtoni, precum şi vechi cîntece revoluţionare ale mişcării muncitoreşti internaţionale cum sînt de pildă „Varsavianca", „Marşul proletarilor vienezi", etc.

Impresionează cîntecele de masă ale lui Matei Socor, Olah Tibor şi Cornel Tăranu, interpretate de corul mare şi orchestra ansamblului dirijată de Szalman Lorand şi mai ales entuziasmanta interpretare dată de corul pionierilor cîntecelor de masă şi imnurilor compuse de Chilf Miklos şi Sigismund Toduţă.

Una din cele mai interesante părţi ale programului o constituie interpretarea celor două lieduri compuse de tînărul compozitor ardelean Szabo Csaba, pe versurile poetului Hajdu Zoltan. Sporeşte interesul publicului faţă de lieduri şi faptul că acest gen muzical nu a fost practicat pînă în prezent de compozitorii maghiari din ţara noastră. Iniţiativa îi aparţine poetului Hajdu Zoltan, care prin scrierea versurilor **„Cîntecul bătrînului matroz din Petrograd"** şi **„Zboară mică păsărică liberă"**, a stimulat creaţia tînărului compozitor ardelean, determinîndu-i orientarea spre compoziţia liedurilor. Conţinutul nou al textului şi melodia a fost redată fidel şi cu talent de către soliştii Toth Elisabeta şi Konya Ludovic. Liedurile au repurtat o unanimă apreciere.

Vasile KONYA

DO·RE·MI

● Colectivul Teatrului de Operetă a înscris în planul său de activitate pe noul an şi refacerea unor spectacole mai vechi aflate în repertoriu Astfel, vor vedea lumina rampei într-o montare nouă operetele „Liliacul" şi „Casa cu trei fete". Distribuţiile acestor operete vor fi reînoite. De asemenea, este prevăzută şi refacerea operetei româneşti „Ana Lugojana" care va fi înscrisă în repertoriul permanent al teatrului.

● Formaţia orchestrală **„Soliştii din Zagreb"**, de sub conducerea dirijorului jugoslav Antonio Janigro, îşi anunţă primele spectacole pe datele de 5 şi 6 ianuarie, în sala Ateneului R.P.R. Primul program va cuprinde piese de Vivaldi, printre care şi **„Concertul pentru violoncel şi orchestră de coarde"**, solist Antonio Janigro, piese de Corelli (Sarabanda, Gigă, Badinerie) şi de Couperin (Preludiu, Siciliana, Aria diavolului, Tînguire şi La trombă). Acest concert va fi prezentat pe data de 8 ianuarie şi la Oraşul Stalin. Celălalt program cuprinde piese de Mozart, Bocherini, Haydn, Lothka şi Britten.

● Studioul tînărului actor de la Teatrul de Operetă se pregăteşte să monteze noi spectacole. De curînd a intrat aici în faza de studiu comedia muzicală **„Dăruiţi iubitelor lalele"**, de Otto Zamler. În vederea îmbunătăţirii măestriei artistice, tinerii interpreţi pun în scenă şi un spectacol experimental cu fragmente din operetele **„Lăsaţi-mă să cînt"**, **„Culegătorii de stele"**, **„Vînt de libertate"** şi **„Akulina"**.

● Teatrul de Operă şi Balet anunţă turneul său în luna ianuarie cu opera „Traviata" în oraşul Focşani. Reprezentaţiile vor fi susţinute în colaborare cu orchestra filarmonică din Focşani.

„SOARELE LUMINEAZA PENTRU TOŢI"

*În fotografia de mai jos îl vedem pe **simpaticul artist** sovietic de cinematograf V. Zubcov (cunoscut din filmele „Cei trei din pădure" şi „Casa părintească") în rolul unui ofiţer sovietic, care în urma rănilor primite în marele război îşi pierde vederea şi pe artista L. Alesnicova, care joacă în film rolul sorei medicale Svetlana.*

Scenaristul Freilich relatează o poveste simplă, emoţionantă. Un tînăr ofiţer sovietic, grav rănit, pierde în timpul războiului ceea ce este mai de preţ în viaţa omului — lumina ochilor. Se întoarce acasă, unde crede că îl aşteaptă soţia sa credincioasă. Aceasta însă nu mai vrea să trăiască cu un infirm şi pînă la urmă îl părăseşte. Nicolai îşi va relua ocupaţia de învăţător va educa tînăra generaţie şi filmul lasă să se întrevadă că sora Svetlana, care este îndrăgostită de el încă din timpul cît l-a îngrijit la spital, îi va fi tovarăşă de viaţă.

Ne place...

...consecvenţa de care dă dovadă conducerea Teatrului de Operă şi Balet în organizarea spectacolelor la locul de producţie al oamenilor muncii. Pentru luna ianuarie sînt prevăzute : un spectacol cu „Traviata" la uzinele „Republica", un recital de canto şi balet pentru salariaţii Regionalei C.F.R. şi uzinei „Semănătoarea" şi o reprezentaţie cu „Rigoletto" la complexul „Griviţa Roşie".

...că Teatrul Tineretului a introdus în planul său o nouă formă de încurajare a dramaturgiei contemporane originale. În cursul lunii ianuarie, conducerea teatrului va invita — în cadrul unor conferinţe — o serie de scriitori (poeţi şi prozatori) pentru a-i stimula la crearea de piese pentru tineret, cu temele cele mai stringente din actualitatea noastră.

...perseverenţa cu care Teatrul „Nottara" îşi continuă deplasările, organizînd spectacole mult apreciate prin fabrici şi uzine („Semănătoarea", „Fabrica de ţigarete Bucureşti",) prin case de cultură (pentru muncitorii uzinelor „23 August" al Fabricii de Confecţii „Gh. Gheorghiu-Dej" şi al uzinelor „Clement Gottwald"), cît şi în mediul rural. (La Slobozia şi Vidra).

Dar nu place...

...„inventivitatea" conducerii cinematografului „Republica", care în plină iarnă a mutat casa de bilete la ...grădina „Boema" !

...că datorită proastei aşezări a caselor de bilete în imediată apropiere a intrărilor, la cinematografele „Republica" şi „Magheru" din Bucureşti, cetăţenii sînt nevoiţi să stea la rînd în plină stradă, pentru a căpăta bilete de intrare.

...că Teatrul Municipal, spre deosebire de altele din Capitală, nu are o agenţie de vînzare a biletelor aşezată mai în centrul oraşului. Necesitatea de a se deplasa pînă la sălile teatrului pentru cumpărarea biletelor, îngreunează accesul cetăţenilor la acest apreciat ansamblu dramatic bucureştean.

Moș Gerilă

Scumpul Moș Gerilă
A sosit taman,
Cînd odrasla noastră
A-mplinit un an!

A zărit din stradă
Poleitul pom
Și-a ghicit că-n casă
E un pui de om!

A intrat degrabă,
S-a oprit la pat
Și cu latul palmei
Grav l-a măsurat:

Mare-i de cinci șchioape!
„Ia, poftiți cu toți
Și struniți-i calul
Potcovit cu... roți!"

„Tata! tata! tata!"
Puiul a strigat,
Auzind în casă
Voce de bărbat.

O sfeclise moșul!
Ce s-a petrecut?
Nu cumva feciorul
L-a recunoscut?

Scăpărînd pe trepte,
S-a tot dus buimac,
Cătrănit pe cel ce
I-a venit de hac!

Vasile DIMA

Cum ne purtăm în societate

— Știi că ți-am ascultat sfatul? — îmi spune Marietta, prietena mea care îmi ceruse săptămîna trecută cîteva sugestii asupra modului de a se îmbrăca în noaptea de revelion. Mi-am făcut un taior de lamé de toată frumusețea... Dar vreau să te mai rog ceva. Ai timp?

— Pentru tine, oricînd.

— Îți mulțumesc. Să nu te mire cele ce o să te întreb. Atribuie-le cui vrei: lipsei de experiență, tinereții... chiar și timidității. Pe scurt, și ca să nu te rețin, ași vrea să știu (iar zîmbești?) cum să mă port în noaptea asta. Sînt o serie de amănunte pe care le-ai omis. Să începem cu îmbrăcămintea. Mi-ai amintit săptămîna trecută că mînușile lungi sînt frumoase și moderne.

— Într-adevăr. Dar cu precădere la rochii lungi, decolтate, fără mîneci.

— Ce fac cu ele cînd intru în sala unde sînt invitată? Le scot? Dar cînd mă așed la masă?

— Nu le scoți cînd dai mîna cu cineva ci numai la masă. La dans, în sală (ca și în foaier la teatru) le poți păstra, răsucindu-le pe încheietura mîinii. Poți fuma, poți bea un pahar sau să servești o bomboană — de pildă — avînd mănușile pe mînă.

— Dar geanta?

— Ai observat — îți spun — că multe femei au obiceiul de a-și pune gențile pe podea, lîngă scaun? Nu ți se pare caraghios?

— Ba da. Totuși, mi se pare și mai caraghios cînd se pun gențile pe masă. Închipuiește-și un șir lung de genți, aliniate ca la paradă...

Rîdem amîndouă.

— Ai dreptate — îi răspund. Numai că geanta de seară e de dimensiuni reduse, nu mai mare ca un portofel. E un obiect grațios din catifea, lame, taftа, pe care îl poți ține pe genunchi și, la nevoie, chiar pe masă. În orice caz, dacă vezi că stinghерești vecinul, îi cauți un loc potrivit.

— Să zicem — reia vorba Marietta — că stau la masă lîngă un bărbat pe care nu l-am cunoscut decît cu cîteva clipe înainte. În fața mea, în schimb, se află un prietcn pe care nu l-am văzut de mult și cu care aș vrea să stau de vorbă. Crezi că vecinul meu de masă s-ar supăra?

— Bineînțeles. Și-apoi nici nu e frumos să vorbești tare, peste masă. Trebuie să te ocupi de vecinul de lîngă tine.

— Să încep eu conversația?

— Uneori da. N-o să-ți recomand să vorbești despre vremea de afară. Caută însă să faci, în prealabil, mici investigații asupra vecinului tău. Integrează-te repede în atmosferă. Vezi dacă nu aveți vreo cunoștință comună... Subiecte sînt destule, totul e să le găsești.

— Am înțeles. Acum altceva. La masă cine servește? Femeia pe bărbat sau bărbatul pe femeie?

— Un bărbat atent va avea grijă de partenera lui de masă și o va servi de cîte ori va fi nevoie. Și reciproc se poate. În nici un caz însă femeia nu toarnă vinul și slănina.

— Ce fac cu tacîmurile, după ce m-am servit de ele? Haide, nu deschide ochii mari, vreau să aflu de la tine, femeie cu experiență, toate aceste mici amănunte care pot părea fără importanță, dar care mie îmi vor fi de folos. Și altora, cu siguranță.

— N-am deschis ochi mari și îmi pare bine că te preocupă și aceste probleme. Furculița și cuțitul se pun pe farfurie, una lîngă cealaltă, paralel. În nici un caz pe masă sau cruciș pe farfurie.

— Dacă găsesc în fața mea, pe farfurie, un șervet împăturit, ce fac?

Îl despături și îl pui pe genunchi. În nici un caz nu te legi la gît cu el! (Haide, nu te supăra, glumesc). Cînd te ridici de la masă, nu-l împăturești la loc și nici nu-l lași să cadă jos. Îl stringi puțin în mînă și-l așezi pe masă, în dreptul locului tău.

— Mi-a spus o prietenă că nu e frumos să mănînci tot ce ți se servește. Așa să fie?

— Copilării. Mănînci tot, cu poftă dar fără lăcomie, bineînțeles însă fără să șterpi sosul cu pîinea. Te servești însă numai atît cît poți mînca, iar dacă te servește ospătarul, îl rogi să-ți dea mai puțin. După „capacitate".

— Sfaturile tale sînt foarte prețioase. Îmi dai voie să te mai întreb ceva?

— Fără doar și poate.

— Atunci spune-mi: trebuie să dansez chiar cu toți cei care mă invită? Nu pot refuza pe nimeni dacă sînt obosită sau dacă — să zicem — văd că o prietenă a mea nu dansează?

— În genere nu e frumos să refuzi. Riști să jignești. Sînt însă împrejurări cînd ai tot dreptul s-o faci. Totul este însă cum o faci. Cu tact, cu grație, invocînd un motiv plauzibil.

— Am înțeles. Dar dacă mi s-a deranjat coafura, mă pot pieptăna la masă?

— În nici un caz. Și nici nu-ți retușezi buzele la masă.

— Încă două întrebări: Îmi spuneai că o panglică de catifea prinsă cu o broșă de strass împodobește frumos părul. Atunci mai pun și o floare la butoniera taiorului?

— Nu. Cauți să pui tot o broșă asemănătoare, ca să faci un fel de garnitură.

— Dar dacă port un colan de mărgele multicolore, mai are rost să port și o bijuterie? Sau cercei?

— Cercei din aceleași mărgele multicolore, da. Altă bijuterie e de prisos. Uită-te puțin la mine...

Marietta ridică ochii mirată spre mine:

— De ce?

— Vroiam să văd ce gît ai. E destul de lung. Deci bine faci că ai ales colanul acesta. Femeilor cu gîtul scurt le recomand mărgele mici, și cît mai departe de gît. Ca să le prelungească fața. Cu riscul să mă repet, Marietto, încheiem spunîndu-ți că adevărata eleganță nu trebuie să bată la ochi. Despre o femeie cu adevărat elegantă nu trebuie să se poată spune niciodată cu precizie ce purta într-o zi anume, ce bijuterii avea, dacă a ales pantofi cu tocuri înalte sau sandale cu tocuri joase. Adevărata eleganță, bunele purtări în societate, bunele deprinderi, vor fi cu atît mai puternice cu cît vor fi alcătuite din gingășie, armonie interioară, din modestie.

Text și desene de Tanți PFENNINGS

Bun sosit, Moș Gerilă!

Palatul pionierilor din Capitală. Cine n-a auzit și aflat atîtea despre el? Cine nu știe cu cîtă dragoste și bucurie întîmpină în fiecare an, copiii, suava primăvară, torida vară, nostalgica toamnă, înghețata iarnă — fiicele veșnice ale bătrînei vremi.

Acum, în ultimele zile ale ultimei luni din ultimul an al celui de-al — lea deceniu al veacului nostru, palatul e emoționat: de undeva, din Cosmos, este așteptat să sosească Moș Gerilă, purtînd pe umeri sacul uriaș cu surprize.

E un eveniment de seamă și trebuie sărbătorit — pretutindeni — așa cum se cuvine.

De aceea, cercul „Mîini îndemînatice" a pregătit din timp, încă de la sfîrșitul mohoritei luni a lui octombrie, coifuri, nasuri și măști, albastre, roșii, galbene, portocalii, ce vor preface copiii în zîne și pitici, iepurași și veverițe; lanțuri subțirele, împletite din hîrtie lucioasă, colorată vor împodobi cu strălucirea lor veselă zidurile albe, austere și înflorite cu sculpturi migăloase ale fostului palat domnesc.

Iar în sala de bal, cu ferestre ogivale și coloane de marmoră albă — prinți și prințese mititele, — stăpînii de azi ai mărețului palat, vor veni în număr impresionant, în fiecare după amiază a lui ianuarie la „Carnaval".

În costume colorate, cu măști și coifuri caraghioase, deopotrivă, copiii vor pleca pe nava cosmică „Pionierul" într-o nemaipomenită, nemaivăzută și cît de plăcută „Călătorie prin Cosmos". Urmați de rachete mici și aurii (rod al muncii lor migăloase și pricepute) ei vor porni printre stele zîmbitoare, spre o lună mare-mare, și galbenă ce va atîrna din plafon, printre fulgii grași și pufoși de vată, luminînd cu lucirea-i galbenă — Cosmosul, adică... sala de marmoră.

Concomitent, pionierii și școlarii vor putea vedea „Carnețelul fermecat" — un spectacol distractiv pentru copii, jucat de copii și o veselă piesă de păpuși: „Pomul de iarnă".

Rival al palatului, parcul freamătă și el. Se pregătește să găzduiască întreceri sportive ale pionierilor din Capitală și din țară. Și încă ceva: la poalele colinei prinde viață „Orașul copiilor" — căsuțe în miniatură cu dulciuri, jucării și alte minunății menite să răsfețe pe micii vizitatori.

Am pomenit aci doar cîteva din distracțiile — multe — de la palat, bucurii organizate cu drag din grija celor mari pentru cei mici. Pionierii, nu ne îndoim, le vor gusta pe toate.

S. K.

SFATURI COSMETICE

De multe ori cumpărăturile de ultimă oră, prepararea mesei și decorarea casei iau atît de mult timp, încît nu ne mai rămîn la dispoziție decît 2—3 ore pentru a ne odihni, îngriji și îmbrăca. Și totuși, în ciuda acestui fapt, putem să reușim să arătăm bine în seara de revelion, recurgînd la mijloace rapide de înfrumusețare, oricît de puțin durabil ar fi efectul lor. Astfel:

Dacă n-ați avut timp să vă spălați părul și observați că este gras, ștergeți-l cu tampoane de vată umezite cu o soluție de alcool și eter în părți egale. Părul se va degresa iar ondulațiile nu vor avea de suferit.

O fricțiune rapidă pe tot corpul cu un burete muiat în apă călduță la care ați adăugat cîteva picături de lavandă poate înlocui cu succes baia sau dușul dacă timpul necesar vă lipsește. Apoi întregul corp va fi pudrat cu talc, lucru cu atît mai necesar cu cît veți sta într-o încăpere bine încălzită și veți dansa.

A arăta bine înseamnă în primul rînd a fi odihnită, a avea un obraz cu trăsături destinse. De aceea, demachiați perfect fața cu ajutorul cremei sau al laptelui de demachiat pe care-l folosiți în mod obișnuit, apoi, îmbrăcată foarte ușor cu o cămașă de noapte sau un capot, întindeți-vă pentru 20—30 de minute în completă obscuritate, sprijiniți picioarele pe cîteva perne, deoarece în acest fel contribuiți mai activ la descongestionarea lor și înveliți-vă cu o pătură groasă. Aplicați pe ochi două tampoane de vată muiate în infuzie de ceai, iar pe față, pentru a destinde trăsăturile, un șervet muiat (și bine stors) într-o infuzie caldă de flori de tei. După 20 de minute spălați fața cu apă rece apoi muiați șervetul de data aceasta într-o loțiune tonică compusă din 100 gr. apă de trandafiri și 6 gr. tinctură benzoe și-l întindeți pe față tapotînd ușor cu degetele. Acest procedeu contribuie la tonifiicarea mușchilor, fortifică țesutul, strînge porii și dă luminozitate feței, făcînd ca fardul să prindă frumos și uniform.

Fardarea feței trebuie să se facă cu multă atenție și discreție, folosindu-se produse de bună calitate, deoarece aplicat în mod grosolan sau în cantități mari fardul se descompune și față se pătează, mai ales atunci cînd intervin căldura mare, lumina puternică, transpirația. Subliniînd calitățile ce merită a fi reliefate și ascunzînd anumite imperfecțiuni, fardul trebuie să nu bată la ochi. Pielea feței trebuie să fie mată, buzele perfect conturate, genele și sprîncenele scuturate de pudră.

Periați bine părul pentru a-i da volum și luciu. Folosiți puțină briantină. Pieptănați apoi părul și împodobiți-l fie cu o panglică de catifea pe care ați prins un clips cu strasuri dacă sînteți blondă, fie cu o bijuterie din perle și strasuri sau pietre colorate dacă sînteți brună. Pentru a sta bine prinsă în păr, bijuteria se poate fixa pe un mic pieptene.

Tinerele fete pot purta o diademă subțire aurie sau pe care sînt încrustate perle, sau pot folosi o panglică îngustă de catifea ori de mătase, brodată cu perle. Cele cu părul lung vor purta un trandafir roz prins în coc și cercei cu perle.

Sanda NOREANU

Ornamentația interiorului

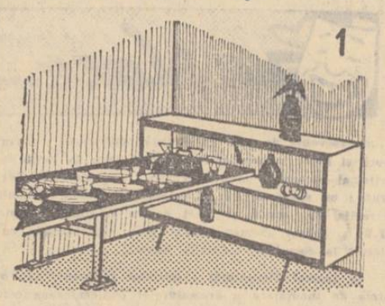

1

Vă dăm cîteva sugestii ca să vă puteți creia mai mult spațiu în seara revelionului.

În primul rînd se evacuează tot ce ocupă loc mult: dulapurile, mesele mari din mijloc, paturile. Apoi se scot ușile dintre camere, folosindu-se foarte bine ca mese-bar împinse la perete și rezemate pe vre-un stelaj (fig. nr. 1) și o saltea — fie chiar improvizată dintr-un scaun de bucătărie, taburet, etc. În locurile ușilor scoase prindem de sus fîșii de serpentine, ghirlande, funde care fac să apară ca o perdea prin care se poate trece. (fig. nr. 2). Se mai văd aici și alte transformări cum ar fi: biblioteca sau etajera (dreapta), se golește de cărți folosind-o astfel ca bar; lampa mare, se îmbracă larg în foițe colorate (atenție, nu prea aproape, fiindcă e pericol de foc) de la care pleacă serpentine spre diverse colțuri ale camerei; mese (numai mici) și scaune-taburete, baloane etc.

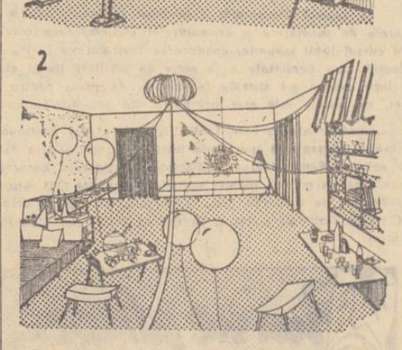

2

În nișa-dormitor putem face un colțișor plăcut. (fig. 3).

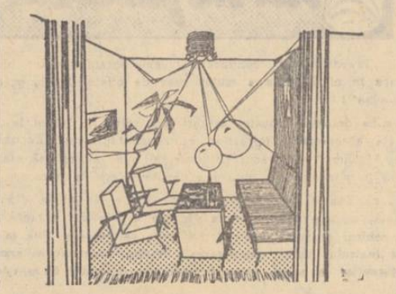

E bine să știți...

MARIA COVALIU — București. În numărul din 28. XI. 1959 au apărut sfaturi — cu schițe — de aranjare a încăperilor. O publicație specială de acest gen nu există. Expozițiile de mobilă, cum a fost de exemplu cea din blocul nou construit în Piața Cogălniceanu — precum și cea din localul permanent de prezentare al modei din Cal. Victoriei nr. 19 caută să educe gustul publicului în această direcție. Manifestări de acest gen vor mai continua să fie organizate de fiecare dată. Dacă aveți timp la dispoziție vă sfătuim să consultați și fișierul Bibliotecii Centrale din str. Ion Ghica nr. 4. Veți găsi lucruri interesante, inclusiv în domeniul teoriei armonizării culorilor.

Jucăriile din vată se confecționează astfel: Se ia un ghemotoc de vată, care se înmoaie într-o soluție caldă de scrobeală la care s-a adăugat zahăr pudră. Încă în stare umedă, dăm ghemotocului forma obiectului, pe care-l dorim: măr, morcov sau chiar animal, în funcție de îndemînarea ce o avem. Lăsăm să se solidifice, respectiv să prindă pe suprafață o coajă și — în stare încă puțin umedă — le colorăm cu acuarele sau creioane colorate.

MANDACHE RODICA — Iași. Este destul de greu să izbutiți să curățați singur o haină din piele velur. Acest fel de piele este finisată pe partea cărnoasă, avînd acea față caracteristică, scămoșată. Încercați s-o curățați cu un amestec format din 70 părți apă, 5 părți acid acetic și 25 părți spirt denaturat. Prin acest tratament suprafața pielii se aspreste, recăpătînd aspectul mat și catifelat inițial, chiar și în locurile devenite lucioase, slăninoase. Dacă pe unele porțiuni sînt pete, acestea se vor freca cu periuța specială de sîrmă, care se folosește la curățirea pantofilor din piele velur (așa zisă antilopă). După aceia locul respectiv se freacă cu o piatră de praf de antilopă, aflat în comerț tot pentru același gen de încălțăminte, iar ulterior se dă cu o cîrpă moale pentru unificarea întinderii prafului.

C. DUPLEAC — București: Petele de mucegai de pe albituri se pot scoate astfel: se freacă, pînă la dispariția petei, cu o soluție compusă din 80% apă, 18% apă oxigenată și 2% spirt denaturat. După aceia se spală bine. Mai există și metoda de a introduce locul pătat într-o soluție compusă din 80 părți alcool și 20 părți acid salicilic și se freacă ușor.

STROE — Snagov: Dacă hainele de vînt nu sînt prea murdare, este indicat să le curățați cu apă, în care ați turnat puțin oțet sau amoniac. Pentru curățirea radicală este neapărat necesar însă să le dați la o spălătorie chimică. Petele de grăsime de pe aceleași haine le puteți scoate adăugînd în apa de spălat și carbonat de sodiu.

Doina POPA

IOANA B. — Găești: Numai dv. singură trebuie să hotărîți ce anume veți face. Nu ne îndoim că veți gîndi bine, că veți judeca toate aspectele problemei. La luarea unei asemenea hotărîri trebuie ținut seama numai de ceea ce simțiți și gîndiți dv. Aceasta nu înseamnă să nu vă consultați cu nimeni și să nu țineți seama de unele sfaturi pe care le apreciați ca folositoare.

SILVIA — Oradea: Credem că din anumite puncte de vedere, părinții dv. au dreptate. Sînteți încă prea tineri, mai aveți încă de învățat pentru a vă crea o profesie, pentru a deveni oameni folositori societății. Nu are nici un sens să întreprindeți acum ceva concret. Mai așteptați pînă cînd vă veți forma deja o profesie. Numai după aceea treceți și la înfăptuirea celor ce vi le propuneți.

GLORIA P. — Galați: Chiar în acest număr sînt arătate cîteva reguli de comportare în societate, care — sperăm — vă vor fi folositoare. La întrebarea dv. concretă ce ne-ați adresat-o, răspunsul este acesta :cînd dai mîna cu cineva, se scoate mănușa (e vorba de o mănușă obișnuită, scurtă).

ILIUȚĂ — Suceava: Se pare că faptele sînt foarte evidente și că deci totul ar fi inutil. Noi sîntem de părere însă să stați de vorbă și cu ea. Într-o discuție ați mai putea lămuri multe lucruri. Este și de datoria dv. să-i dați o explicație. Mai scrieți-ne.

MINOLA I. — București: Este un caz despre care ar merita să discutăm mai pe larg. Spațiul de la

Ce gătim? Cum gătim?

Masa de revelion

Începutul anului nou, este sărbătorit cu veselie și voie bună în orice cămin.

După numărul persoanelor, gazda va servi masa de revelion fie în picioare, în chip de bufet, fie așezîndu-și invitații în jurul mesei. Și într-un caz și în altul, gospodina va pune masa din timp, pentru ca să-și vadă nestingherită de ultimele pregătiri culinare și să poată primi în liniște oaspeții care sosesc.

Pe fața de masă se vor aseza farfuriile în ordine, aranjînd comesenii să stea vizavi unii de alții. De partea dreaptă se pune cuțitul și dacă este cazul, cuțitul de pește. În stînga se pune furculița obișnuită, precum și cea de pește. Pe farfurie se așază șervetul împăturit simplu, sau un șervețel de hîrtie, peste care se pune felia de pîine sau o chiflă. În față, între farfurie și pahar stă lingurița sau un tacîm mic pentru desert, cu mînerele spre dreapta. Paharele se așază de la stînga spre dreapta, în ordinea mărimei: paharul de apă, apoi paharul de vin. Uneori se servește la felul întîi, mai cu seamă dacă este pește, vin alb, iar la friptură vin roșu. În acest caz se pune un al treilea pahar mai mic. Solnițele se așează regulat la intervale destul de dese, ca să fie la îndemîna comesenilor. O vază cu fructe, așezată în mijlocul mesei, va aduce o notă veselă. Drept completare a decorului, se vor așeza pe masă, din loc în loc, crenguțe de brad sau de vîsc. Dacă gospodina are carafe speciale pentru vin, atunci se vor umple dinainte, iar mesenii se vor servi mai cu plăcere, decît din sticlele obișnuite. Cînd se dau vinuri alese, cu marca pe ele, se lasă în sticlele lor. În ce privește sifoanele, cu nici un chip nu se vor pune pe masă. Se pun separat pe o tavă, pe mesuța de servit.

Meniul din seara de revelion variază după bunul plac și posibilitățile gospodinei. În afară de tradiționalele piftii și sarmale, se pot servi diferite feluri de salate cu maioneză sau în aspic, pateuri cu brînză sau cu carne, apoi fripturi reci sau calde, brînzeturi, și se va încheia cu un dulciu, printre care foarte indicate sînt baclavalele, sarailiile, strudelul cu mere sau cu nuci, ori un tort frumos ornamentat.

Înainte de a servi desertul, se iau de pe masă solnițele și lucrurile care nu mai sînt necesare, se curăță masa de fărîmituri cu măturica specială sau cu un șervet și se pun farfuriile de desert.

După masă, gospodina nu va pregeta să servească cîte o ceașcă de cafea, care este ori cînd bine primită de meseni.

Băutură pentru revelion

Pentru a crea de la început antren și bună dispoziție, se poate servi odată cu sosirea Anului Nou, următoarea băutură, plăcută, spornică și puțin alcoolică, a cărei preparare nu cere multă osteneală.

Cantități: 1/4 l. votcă, 1/4 l. vermut alb, 1/4 kg lămîi, 1/4 kg zahăr, 1—2 sifoane, gheață.

Din ajun se taie în felii subțiri jumătate din cantitatea de lămîi și se pun să se macereze într-un vas, împreună cu votca și cu vermutul. Se acoperă ermetic și se păstrează la rece.

Restul de lămîi se curăță de coajă. Lămîile curățate se pun la o parte, iar coaja se fierbe cîteva minute, împreună cu zahărul și cu 2 pahare de apă (siropul nu trebuie să fie legat). Se acoperă și se lasă să se răcească. Înainte de a se servi, se storc lămîile curățate și se amestecă într-un castron încăpător sau într-un vas anume, zeama de lămîie cu siropul strecurat și cu votca și vermutul. Se adaugă conținutul unui sifon sau două, după gust și cîteva bucățele de gheață.

Se servește în pahare de vin.

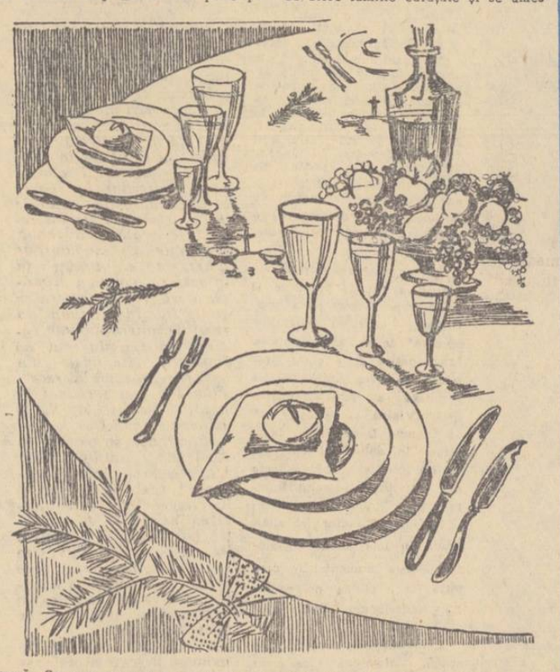

Curierul nostru

această rubrică nu ne permite. Vă rugăm de aceea să treceți dv. pe la redacție sau să ne trimiteți o adresă la care să vă răspundem prin poștă.

LENUȚA și MIOARA: În primul rînd vă dorim mult succes la învățătură și vă felicităm pentru interesul ce-l depuneți pentru viitorul dvs. Cele la care vă gîndiți dvs. dovedesc maturitate, judecată sănătoasă. Sîntem încredințați că dînd dovadă de aceeași voință ca și pînă acum, veți fi în curînd studente la un institut politehnic. Sfaturile pe care vi le dau alții nu ni se par prea potrivite, mai ales că nici pe dvs. nu vă pasionează.

GEORGETA B. — Pitești: Ați acordat unor lucruri întîmplătoare o importanță exagerată. Urmările le cunoașteți singură. Vă este desigur destul de greu. Fiți însă încredințată că va trece. Nu însă fără să faceți și dvs. eforturi. Sustrageți-vă gîndului care vă urmărește, prin preocupări din cele mai diferite la lucru și în timpul liber. Aveți desigur prietene. Mergeți împreună la spectacole, la reuniuni prietenești, citiți cît mai mult. Faceți mai mult apel la puterea, la voința dvs.

E. U. București: Există o singură cale de rezolvare a acestei probleme: calea adevărului. Nu veți putea avea liniște atîta vreme cît țineți ascunse lucrurile petrecute. Tot timpul veți avea mustrări de conștiință. Ceea ce n-ați făcut la timp, faceți acum: spuneți-i adevărul. Discutați și cu părinții dvs. Mai bine să lămuriți acum totul. Cu cît mai tîrziu veți spune toate cele ce le știți, cu atît mai complicată va fi rezolvarea acestei situații.

E. POPESCU — București: Cîteva modele din cele cerute de dvs. am publicat într-un număr trecut al revistei. Vom mai reveni, într-un număr viitor, ținînd seama și de dorința dvs.

M. G. G. — Timișoara: Multe lucruri nu am avea de spus în legătură cu cele relatate de dvs. Se pare că ați analizat mult și adînc situația pînă ați ajuns la această hotărîre. Numai dvs. singur puteți ști dacă aceasta este bună sau nu. În asemenea cazuri noi sîntem de părere că mai trebuie încercat, de căutat și de apelat la cel din urmă pic de înțelegere. Nu este rău să faceți și dvs. la fel. Nu se știe ce va urma, poate ceva care vă va bucura mai tîrziu.

MIOARA — P. Neamț: Cauza nu poate fi cea la care vă gîndiți dvs. Din cele ce ne-ați scris, nici noi însă n-am putut desprinde motivele reale. De altfel faptele sînt mult prea nesemnificative pentru a le pune pe seama unei anumite cauze. Probabil că între timp s-au mai întîmplat și alte lucruri despre care vă rugăm să ne scrieți. Vă sfătuim însă să nu exagerați importanța acestui început de prietenie. S-ar putea să fie ceva cu totul accidental,

Păsările lui Top

povestite de el însuși

IV

Și ce să vezi? Din piatră a ieșit un cîlibuc alb, care mi-a intrat și în gură, și în urechi, și în nări și în ochi, și care mai și ustura pe deasupra.

Am început să schiaun disperat, dar mama lui Mihu nu s-a lăsat înduioșată:

— Ia nu mai face atîta gălăgie, s-a răstit ea la mine. Apa și săpunul sînt prietenii copiilor și ai cățeilor... Nu-i așa, Mihule?

Mihu nu a răspuns nimic. Am deschis cu greu un ochi, să văd ce face. Stătea nu departe de mine și mă privea cu un aer cam trist. Am înțeles că nici pentru el, apa și săpunul nu erau niște prieteni chiar atît de buni.

Baia aceea mi s-a părut că n-o să se mai isprăvească niciodată. Nici nu bănuiam că există atîta apă pe lumea asta, cît a turnat mama lui Mihu peste mine. Iar afurisitul ăla de săpun, așa mic cum era, scotea la clăbuc, de parcă s-ar fi jurat să mă înnece în el.

Pînă la urmă, totuși, s-a sfîrșit și cu baia. Mama lui Mihu m-a înfășurat într-un ștergar și m-a frecat bine-bine cu el, pînă ce mi s-a uscat și ultimul fir de păr din coadă.

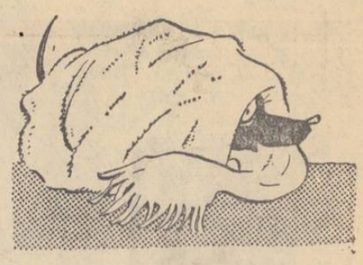

— Ei, ce zici, Mihule, nu-i așa că acum e mai frumos cîinele tău? a întrebat ea.

Mihu m-a luat repede în brațele lui durdulii și, cît ai clipi, ne-am pus din nou pe joacă, de acolo de unde ne întrerupsese mama lui: el mă scărpina pe burtă, iar eu încercam să-l apuc de nas.

Înspre seară, au venit acasă și bocancii cei buni. Nici ei nu mergeau singuri: îi purta tatăl lui Mihu. A lui era și vocea groasă, și palma aspră, în care mă adăpostise cu o seară mai înainte. Mirosea la fel de tare a fum. Din cele ce vorbea

cu mama lui Mihu am înțeles că mersese toată ziua pe ceva care se chiamă locomotivă. Ce era asta, încă nu știam.

Pe urmă, Mihu și cu tatăl lui s-au jucat cu mine, atît de mult încît pînă la urmă am obosit toți trei. Atunci am stat la masă. Eu am căpătat din nou o strachinioară cu lapte și o bucățică din ceva foarte-foarte bun, care se numește cîrnat.

După aceea, ne-am dus la culcare. Mai bine zis, s-au dus să se culce Mihu cu mama lui. Pe mine m-au așezat într-un coșuleț în bucătărie și m-au învelit cu o haină veche a lui Mihu. Mi-era somn și am crezut că am să adorm numaidecît. Dar, spre mirarea mea, tatăl lui Mihu a rămas și el cu mine, în bucătărie. E adevărat, nu în coșuleț, ci la masă.

Text: N. MINEI; desene: H. LERU

(Va urma)

Momente internaționale

„Să făurim din spade pluguri“

Săgețile luminoase de la farurile automobilelor profilau un colan strălucitor în jurul celor două imense clădiri de pe malul East-Riverului. Cu agilitatea unor scamatori agenții de poliție grăbeau ritmul vehiculelor pentru a împiedica blocarea circulației. Funcționarii de la serviciul protocolului abia mai prideau cu îndeplinirea obligațiilor lor. Între cei 220 de invitați se aflau nu mai puțin de 52 de miniștri de externe. Un vîndicel trimis de ocean mîngîia cele 82 de steaguri arborate în piața Cartierului General al Organizației Națiunilor Unite...

... Dineul se apropia de sfîrșit. In centrul atenției se afla omul, care cu cîteva ore mai înainte, în numele primului stat al muncitorilor și țăranilor chemase la colaborare în vederea realizării celei mai arzătoare dorințe a omenirii. Le vorbise calm hotărît, documentat și convingător, sincer și curajos. La cîteva sute de metri, în centrul New-Yorkului, titlurile edițiilor de seară ale ziarelor atrăgeau pietonii ca un magnet: „Națiunile Unite: planul Hrușciov de dezarmare“.

Răspunzînd toastului rostit de secretarul general Hammarskjoeld, oaspetele de onoare al șefilor delegațiilor la cea de a 14-a sesiune a Adunării Generale, N. S. Hrușciov, spunea în glumă că stabilirea salariilor celor care iau parte la ședințele O.N.U. ar trebui să se facă în funcție de aportul lor la soluționarea problemelor cardinale ce le au în față, de pildă problema dezarmării. Socotesc, glumea N. S. Hrușciov, că trebuie găsită o formă de stimulent care să ducă la o muncă mai productivă în aceste ședințe.

Acum, cînd sesiunea s-a încheiat, marcînd o etapă importantă pe drumul făuririi în O.N.U. a unei atmosfere de colaborare practică în vederea găsirii soluțiilor de natură să contribuie la îmbunătățirea situației internaționale, este evident că cele cinci ore petrecute de N. S. Hrușciov în clădirile de pe malul East-Riverului au constituit stimulentul principal care a dus la adoptarea unor hotărîri pozitive în fruntea cărora se situează rezoluția votată în unanimitate asupra dezarmării generale și totale, rezoluție la care s-au alăturat în calitate de coautori toate delegațiile.

★

Ani de zile cercurile interesate în agravarea situației internaționale au acționat pentru menținerea O.N.U. ca redută a „războiului rece“. Încercări în acest sens n-au lipsit nici la actuala sesiune. Judecînd însă sesiunea în ansamblu, observăm că s-au obținut rezultate pozitive fără precedent. Cei care au asistat la dezbateri au simțit că o nouă etapă începe în viața organizației internaționale. Într-un cerc de ziariști un diplomat asiatic răspundea în felul următor întrebării ce i se pusese asupra cauzelor care au determinat după părerea lui crearea unei noi atmosfere la O.N.U.: „Ceea ce se întîmplă în spațiile necuprinse de deasupra noastră îndeamnă să se gîndească mai mult la cele de pe pămînt. Trăim în al treilea an după sputnik. E drept că pe unii semnalele cosmice îi trezesc la realitate destul de greu. Important este că totuși îi trezesc“. In ajunul deschiderii sesiunii, a cărei începere a coincis cu sosirea în Statele Unite a lui N. S. Hrușciov, fanionul cu stema U.R.S.S. a fost implantat pe Lună. Mi-aduc aminte că în cercurile diferitelor delegații a produs o impresie penibilă declarația vicepreședintelui Nixon, care a încercat fără succes să semene îndoială asupra acestei realizări, afirmînd că nimeni nu o poate confirma. Un ziarist francez care lusese la Observatorul de la Iodrell Bank (Anglia), unde este instalat cel mai puternic telescop din Occident, povestea:

Profesorul Lovell, directorul Observatorului, își sărbătorea duminică 13 septembrie nunta de aur. Musafirii se adunaseră, dar gazda nu era acasă. Se făcuse destul de tîrziu. La tabloul de control al Observatorului, profesorul Lovell sta nemișcat. In spatele său, un grup de colaboratori aștepta într-o tăcere încordată. Ora 21, 2 minute și 30 de secunde (G.M.T.). Profesorul Lovell, cu vocea gîtuită de emoție, s-a întors către colegii săi: „Domnilor, vă anunț că racheta sovietică a atins Luna. E o victorie remarcabilă care situează pe sovietici în fruntea cursei pentru cucerirea spațiului“. Profesorul Lovell s-a ridicat și a plecat acasă unde-l așteptau oaspeții. Ziariștii aflați în sală s-au răspîndit ca frunzele smulse de furtună. Patru minute mai tîrziu, posturile de radio occidentale își întrerupeau emisiunile. Corespondentul lui „Sunday Times“ comentînd prima reacție oficială a unor cercuri din capitala americană, scria despre „crizele de nervi ale Washingtonului“.

★

Începînd din această lună vizitatorii cartierului general al O.N.U. găsesc elemente noi în „peisajul“ traseului pe care îi conduc ghizii. Privirile lor sînt atrase de recentele daruri ale Uniunii Sovietice: macheta primului sputnik și sculptura lui Vucetici „Să făurim din spade pluguri“. Aceste daruri, chintesența a aspirațiilor umanității, reprezintă un apel elocvent. Cu ani în urmă, în parcul Treptow din Berlin, am văzut impresionanta sculptură monumentală a lui Vucetici consacrată victoriei asupra fascismului. Înălțat în mantaua încărcată de glorie, ostașul sovietic, înălțînd într-un braț un copil, își sprijinea spada pe cruce încîrligată sfărîmată. O.N.U. a luat ființă din vîlvătăile celui de al doilea război mondial. La cartierul său general oamenii vor privi cu recunoștință spre țara de unde a pornit chemarea „Să făurim din spade pluguri“. Asupra semnificației simbolice a acestor două sculpturi merită într-adevăr să reflectezi.

Eugen FREDA

O etică nouă

Despre suita de ziariști sau „sputnicii“ cum îi denumise N. S. Hrușciov pe insistenții și veșnic prezenții săi însoțitori, s-au povestit destule. Cititorii „Magazin“-ului cunosc desigur cîteva din pățaniile care au făcut de atunci ocolul lumii: fie că e vorba de bombardarea cu porumb furajer de la ferma lui Roswell Garst a celor exagerat de curioși, sau de asaltul terminat cu picioare călcate și aparate fotografice deteriorate cu prilejul vizitei inopinate a lui N. S. Hrușciov în mijlocul cumpărătorilor de la Supermarket-ul de lîngă San Francisco.

Ca unul care am trăit aceste întîmplări laolaltă cu cei peste 300 de ziariști care nici o clipă nu l-au scăpat din vedere pe premierul sovietic (aici nu sînt socotiți sutele de gazetari locali care în fiecare oraș vizitat s-au alăturat suitei, sau cei care au făcut călătoria cu alte mijloace decît cu cele puse la dispoziție de organizatori) aș vrea să mă refer în cele de mai jos la unele impresii produse de vizită asupra unora dintre confrații mei, impresii care, din motive lesne de înțeles, sînt mai greu de găsit în unele din articolele publicate de ei.

Am să iau ca exemplu pe unul din colegii mei permanenți în repetate nopți de veghe petrecute în „dormitoarele“ zburătoare care ne-au transportat de la o coastă la alta a teritoriului S.U.A.: japonezul Fusaji Koyama. Reprezentant al unui ziar de mare tiraj, și-a început călătoria, la început tăcut și retras. Nu știu dacă făcea parte și el dintre aceia cu articolele gata „orientate“ sau chiar redactate anterior desfășurării unor puncte ale programului.

Ne cunoșteam prea puțin. Schimbasem doar cîteva cuvinte de politețe sau ne salutam ocazional. Cînd, din întîmplare, ne-am întîlnit pe aceeași treaptă a scării vagonului, sărind în ultima clipă, după scurtul, dar admirabilul popas de la San Luis Obispo.

„Cît p-aci să petrecem împreună o vacanță silită pe litoralul Pacificului, spuse Fusaji Koyama. Frumos la San Luis, nimic de zis, soare și oameni încîntători, dar nu crezi că momentul nu e cel mai fericit, mai ales dacă considerăm că entuziasmul celor de aici indică o opinie interesantă față de întîmplările petrecute mai la nord cu 150 km.“. (F. K. se referea la acele încercări de împiedicare a lui N.S. Hrușciov de a veni în contact cu populația americană, în care primarul și poliția din Los Angeles excelaseră, stîrnind indignarea californienilor). **N-am văzut încă ceva asemănător, a continuat el, și cred că un nou capitol al călătoriei abia acum începe. Bună dispoziția și farmecul lui personal (a lui N.S. Hrușciov — N.R.) au început să-și facă efectul“.**

Orășel de 18.000 locuitori, situat la jumătatea drumului între Los Angeles și San Francisco, cele două mari orașe ale statului California, San Luis Obispo nu va uita curînd întîlnirea locuitorilor săi cu N. S. Hrușciov. Cățărați pe clădirile ce înconjoară gara și pe palmierii giganți de pe marginea drumului, înghesuiți pe peron și de-a lungul celor 18 vagoane ale trenului părea cu adevărat că prea puțini mai rămăseseră prin case. Unul dintre entuziaști, îl chema, mi se pare, Allan Davis, mai alerga după vagonul care se pusese în mișcare, și-și termina astfel interviul obținut de noi fără eforturi: **„Îmi pare rău că băieții mei au fost azi la școală. Cred că lecția asta de 10 minute face cît un întreg curs de istorie“.** O convorbire mai lungă cu prietenul meu F. K. (îmi permiteam acum să-l consider așa), am avut-o în avionul care ne ducea de la Pittsburgh la Washington, ultima etapă a călătoriei. Între timp fuseserăm cu toții martori la atîtea repetiri a celor trăite în California și eram încărcați de impresiile întîlnirilor de neuitat, în alt decor dar cu tot atîta căldură, cu oțelarii din Pittsburgh, fermierii de la Coon Rapids, sau viitorii intelectuali din Iowa.

F. K. îmi spunea: **„Știi că mi-e din ce în ce mai greu să scriu. Nu mi se potrivesc întotdeauna gîndurile cu lexiconul ziarului, și ori cum aș întoarce-o, cuvîntul prietenie are un unic corespondent și în limba japoneză. Nu mă așteptam să fie chiar așa și am venit cam nepregătit. Îți mai amintești, continuă el, de regretele tatălui celor doi băieți din San Luis Obispo? Avea perfectă dreptate, dar eu aș adăuga că, pe lîngă cursul de istorie, noi am trăit și unul de etică nouă care îndeamnă la reflecții“.**

Mă gîndesc adesea la aceste cuvinte și nădăjduiesc că frămîntarea lui F. K. își va fi făcut loc și în conștiința altor colegi ai noștri din istorica călătorie. Relatarea adevărului și propagarea păcii ar trebui să fie sinonime în limbajul tuturor gazetarilor.

Ne-am schimbat adresele și ne-am promis revederea.

C. RĂDUCANU

Relatările unor corespondenți români care au participat la diferite evenimente internaționale în anul 1959

MOSCOVA IN PRIMUL AN AL SEPTENALULUI

De pe Colinele lui Lenin, de la etajul al 32-lea al clădirii principale a Universității Lomonosov, zărești pînă departe profilul marii capitale, în special noile cartiere ale Moscovei: stadionul V. I. Lenin de la Lujniki, cartierul de sud-vest al orașului. Am admirat panorama metropolei Moscova într-o după amiază de iarnă în primul an al septenalului.

E deajuns să ieși pe marile bulevarde, să treci podurile Moscovei, să te contopești cu ritmul ei tumultuos, ca să-ți dai seama de rapiditatea cu care se transformă orașul. Pășind pe străzile Moscovei, printre șuvoiul de mașini și oameni veseli, ne-am dat seama cum septenalul devine realitate.

Ceasul din turnul Spaski își îndeplinește solemn datoria și fiecare bătae a sa anunță noi biruințe ale muncii pașnice, creatoare. Am păsit cu emoție în cetatea Kremlinului. Aici ai impresia că istoria stă de vorbă cu fiecare vizitator. Ne-a interesat — ca probabil pe toți cei aproape 600.000 de vizitatori străini care au fost anul acesta în capitala sovietică — și clopotul-țar și tunul-țar și comorile de neprețuit din Palatul Armelor. Am întîrziat însă în fața clădirii albe a Sovietului Suprem. De aici, alături de biroul modest unde lucra Lenin, din sala mare a Sovietelor — unde se discută și se adoptă cele mai importante hotărîri de partid și de stat — a pornit istorica chemare a celui de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S., de realizare a mărețului plan septenal.

Făcînd un bilanț al anului care se încheie, o agenție americană aprecia că cele mai importante evenimente din 1959 au fost vizita lui N. S. Hrușciov în S.U.A. și zborul „Lunicilor“, care au pasionat opinia publică mondială. Respectivul comentator omitea însă cu bună știință că sufletul tuturor acestor realizări cu adevărat epocale este partidul comuniștilor. Au trecut cîteva luni de cînd Congresul al XXI-lea a adoptat planul septenal, și realizările lui sînt deja palpabile pretutindeni. Am vizitat cîteva din uzinele Moscovei. Secția complet automatizată de la uzina de rulmenți nr. 1, unde omul supraveghează numai procesul de producție și benzile rulante de la uzina „Lihacikov“, care dau 100.000 de automobile pe an, industria Moscovei care depășește acum cu mult producția întregii Rusii prerevoluționare — toate vestesc zorile comunismului.

...Faima imensului cartier din sud-vestul capitalei sovietice, care se întinde pe mulți kilometri, este atît de mare încît în multe orașe sovietice am auzit că noile cartiere au fost botezate „de sud-vest“, chiar dacă sînt situate în alte puncte cardinale. In anii postbelici, partea de vest a Moscovei, în trecut o periferie oarecare, a început să înfățișeze viitoarea Moscovă în epoca comunismului. Sîntem martori cum constructorii moscoviți au înlăturat vechea zicală potrivit căreia casa trebuie construită de la temelie spre acoperiș: macaralele așează plăcile prefabricate pe scheletele de fier și beton de sus în jos. Se construiește aproape exclusiv din prefabricate, ceea ce îți oferă o adevărată imagine de basm. Ai trecut astăzi pe lîngă un loc viran, peste numai cîteva zile vezi înălțîndu-se pereții iar în curînd va fi gata întreaga construcție. Pînă la sfîrșitul septenalului, suprafața construită a acestui cartier va atinge un milion de metri pătrați.

Au trecut doar cîteva luni de la Congres și cartierul de sud-vest a căpătat un „frățior“. Am văzut cum începe să se înalțe cartierul de sud-est, care peste șase ani va avea și el 800.000 de metri pătrați de suprafață clădită. Noul „frățior“ va fi mai modern, el se va mîndri cu o pistă specială de aterizare pentru elicoptere. Oare viitoarele cartiere din alte orașe sovietice vor fi și ele botezate de sud-vest?

Steaua roșie domină de pe Colinele lui Lenin gigantica fortăreață universitară a științei și culturii sovietice, avîntîndu-se parcă pe urmele sputnicilor și lunicilor spre spațiile interstelare. Pasiunea pentru înălțimi în epoca construcției comunismului nu se limitează la cîteva zeci de etaje. Lunicii stau mărturie pînă unde se înalță geniul omului eliberat. 1957 — Sputnicul a depășit gravitația pămîntului, 1959 — omul sovietic a dăruit Soarelui o planetă făurită de mîinile sale: el a dus pînă în Lună fanionul său mîndru, a făcut cunoscută omenirii partea nevăzută a Lunei. 1960—1961 — cînd va pune omul piciorul pe alte planete? Doar părintele bombei americane cu hidrogen, Teller, fiind întrebat ce vor vedea americanii cînd vor ajunge în Lună, a răspuns laconic: un sovietic. Cîți tineri din mulțimile pe care le-am văzut în fața clădirii Telegrafului central de pe Strada Gorki urmărind drumul sputnicilor și lunicilor reprezentați grafic prin scînteierile neonului multicolor, sau din fața Teatrului Mare admirînd machetele vehiculelor interplanetare, vor fi primii pămînteni care vor aseleniza?

Ca din filele unui album revezi locurile pe care le-ai îndrăgit, pe oamenii sovietici, înimoși, comunicativi așa cum i-am cunoscut, pe operatorul secției automate de la uzina de rulmenți nr. 1 Vladimir Mihailovici Gavricenko, pe inginerul Boris Mihailovici Ghenis, pe secretara Comitetului de partid de la Combinatul poligrafic „Krasnii Proletari“ Aleksandra Ivanovna Ratanova, pe regizorul kievian C. V. Grabin, pe Vera Mareșkaia și Iurii Zavadski, care ne-au vorbit cu atîta căldură despre amintirile din recentul lor turneu în Rominia și pe atîția alții.

Acum, de Anul Nou, adunați în jurul bradului tradițional, în clinchetul cupelor de șampanie, în clipa cînd ceasul din turnul Spaski își împreună minutarele îndreptîndu-le spre cer, și oamenii rostesc tradiționalul „La mulți ani“, oamenii sovietici păsesc în al doilea an al septenalului. Dar pentru mulți dintre ei acesta a venit cu multe zile, săptămîni și chiar luni înainte.

Z. FLOREA și I. MANEA

Voința poporului

Trecuseră mai multe luni de cînd vizitasem baza de la Habbanya, cea mai puternică bază militară engleză din Orientul Mijlociu, care, după revoluția populară din 14 iulie 1958 din Irak, trecuse sub controlul armatei irakiene.

In primăvara acestui an poposeam din nou la Bagdad. Încă de la sosire aveam să fiu martorul unui eveniment de mare importanță pentru viitorul tinerei republici irakiene.

Marți 24 martie, portarul Hotelului Sindbad, nume care amintește de îndrăznețul vînturător al mărilor despre care povestește Șeherezada în cele „O mie și una de nopți“, hotel situat pe strada Rașid, artera principală a orașului, îmi întinse în grabă un mesaj telefonic de cum am intrat pe ușă.

„Trebuie să mergeți de urgență la o conferință de presă la Ministerul Apărării, la primul ministru Kassem“ îmi spuse el.

Abia am răzbătut cu mașina prin strada Rașid, care, deși foarte îngustă, este extrem de aglomerată la anumite ore în cursul zilei. „Inarmat“ cu legitimația de corespondent de presă am intrat cu ușurință în sediul Ministerului Apărării. Intr-un hol mare de la intrare, grupuri de ziariști, corespondenți ai marilor agenții de presă internaționale și ziare, discutau cu însuflețire. Am revăzut aci numeroși ziariști irakieni cu care mă mai întîlnisem.

După controlul de rigoare, iată-ne din nou în sala de conferințe a Marelui Stat Major al armatei irakiene, unde primul ministru primește deobicei pe reprezentanții presei și unele delegații străine.

După o așteptare cam îndelungată primul ministru Kassem își face apariția în mica sală fiind salutat cu aplauze de ziariști. Cineva tocmai remarcase că în această sală fusese semnat în 1955, în pofida voinței poporului, pactul agresiv de la Bagdad.

Imbrăcat în obișnuita sa uniformă kaki, simplă, ca orice ofițer al armatei irakiene, cu pistolul la centură, primul ministru Kassem, care are grad de general maior, cu voce calmă dar fermă ne-a anunțat atunci o hotărîre a guvernului republican, de mult așteptată de poporul irakian. „Irakul — spunea primul ministru Kassem, dînd citire unei declarații a guvernului — a hotărît să se retragă din pactul de la Bagdad. Aceasta este voința poporului“... Și în timp ce el continua să citească textul declarației prin care era șters pentru totdeauna semnătura tiranului Nuri Said pe acest pact agresiv, se auzea de acum glasul mulțimii demonstrînd pe străzile din jur, cerînd retragerea cît mai grabnică a țării din acest pact.

„Nu vrem să fim carne de tun pentru imperialiști! Vrem să fim liberi și stăpîni în țara noastră! Blestemat să fie istiamar (imperialismul)!“

Erau cuvinte ce exprimau voința dîrză a poporului irakian de a-și consolida independența proaspăt cucerită, pentru care și-au dat viața atîția fii ai săi.

Și în timp ce de la poșta centrală din Bagdad, literalmente asediată de ziariștii străini care părăsiseră în grabă sediul Ministerului Apărării, o știre scurtă dar semnificativă zbura ca fulgerul spre cele patru colțuri ale lumii vestind că „Irakul a ieșit oficial din pactul de la Bagdad“, poporul irakian, care aflase vestea prin radio, ieșise pe străzi spre a-și manifesta satisfacția pentru hotărîrea guvernului Kassem.

Nu voi putea uita niciodată entuziastele manifestări populare la care am asistat în acele zile cînd muncitori, felahi, studenți, dănțuiau și se îmbrățișau cu soldații „celei mai puternice armate din Orientul Mijlociu“, în care tiranul Nuri Said și imperialismul își puseseră zadarnic cele mai mari speranțe!

Dar a doua zi? O mare de oameni inundase străzile înguste ale vechiului oraș al califilor, îndreptîndu-se spre una din piețele centrale unde avea loc un mare miting popular festiv. Pe strada Rașid, martoră a atîtor evenimente de seamă pe care le-a trăit Bagdadul în ultimele patru decenii, o procesiune ciudată atrăgea atenția. O coloană nesfîrșită de oameni, arabi și kurzi, muncitori, soldați, felahi, femei și tineret, cu toții mergeau după un sicriu imens purtînd inscripția: „Pactul de la Bagdad“. O explozie de veselie pretutindeni. Poporul irakian îngropa astfel în chip simbolic acest pact agresiv în orașul în care el se născuse doar prin voința tiranilor și a imperialiștilor. Bagdadul își recăpăta acum vechiul său nume de la întemeiere: „Medinet As-Salam“, (orașul păcii). Iar peste cîteva zile plecau din țară ultimii soldați și ofițeri britanici. Am înțeles văzînd toate acestea că aceasta era voința poporului dintre Tigru și Eufrat, care, nu cu mult înainte, doborîse monarhia pășind pe calea libertății și a democrației.

Al. GHEORGHIU

UN ȘOC PUTERNIC

Era în timpul marelui Tîrg internațional de toamnă de la Brno. Intr-o seară, la o conferință de presă, în timp ce ziariștii erau informați de tranzacțiile comerciale încheiate în cursul acelei zile, cineva a intrat ca o furtună pe ușă. A început să citească ceva de pe o bucată de hîrtie. Nedumerirea ziariștilor străini nu a ținut decît cîteva clipite. Translatoarele și-au făcut repede datoria. Fusese lansată o nouă rachetă cosmică în direcția Lunei! Sala (nu întreagă) s-a ridicat în picioare și a început să aplaude cu frenezie. Excepție făcea doar un mic grup de ziariști din Occident, reprezentanți ai unor ziare burgheze.

Stăteau pironiți locului și tăceau. Tăceau și nu aplaudau. Nu erau numeroși. Cei mai mulți dintre gazetarii occidentali și-au manifestat pe cît de zgomotos pe atît de spontan admirația față de noua biruință a științei sovietice.

Am stat mai apoi de vorbă cu un ziarist parizian și comentam evenimentul.

— Vezi, îmi spuse acesta, nu toți s-au bucurat. Să nu te mire. Unii speră în taină că poate racheta nu-și va atinge obiectivul. Alții, mai lucizi, au tăcut pentru că lansarea rachetei a venit să le confirme că rușii dispun de cea mai perfecționată tehnică din lume. Nu știu dacă mă înțelegi, dar cei veniți aici cu capul îmbuat de prejudecăți au rămas uimiți de exponatele pe care țările socialiste le-au prezentat la Tîrg... Și apoi, colac peste pupăză, a venit și racheta...

— Bine, bine — am replicat — îmi vorbești de prejudecăți, dar mai înainte de a veni ei la Tîrg, au mai auzit cîte ceva despre știința sovietică, au mai fost și alte rachete lansate, o serie de sateliți artificiali au zburat în jurul Pămîntului...

— Perfect adevărat. Șocul a fost însă puternic tocmai pentru că văzuseră la Tîrg realizările voastre, ale țărilor socialiste, iar racheta a fost picătura care a vărsat paharul!

— ?!!

— Și-au dat seama, mai bine ca niciodată pînă atunci, că socialismul cîștigă cursa în întrecerea cu capitalismul.

Avea dreptate ziaristul francez. Vizitînd pavilioanele Tîrgului internațional de la Brno, un tîrg la care au fost expuse mai ales mașini-unelte și alte produse ale industriei metalurgice, aveai o imagine de ansamblu, o imagine puternică a puternicei industrii pe care și-au creat-o statele socialiste.

După cum într-o picătură de rouă poți să vezi întregul cer, tot așa la Brno, pe o suprafață de cîteva hectare puteai să vezi socialismul în acțiune, puteai să vezi roadele muncii unui miliard de oameni. Și dacă Cuvier descria un schelet întreg chiar dacă nu avea în fața ochilor decît un oscior, tot așa cei prezenți la Brno puteau aprecia forța sistemului socialist, prezentul și viitorul său, după mostrele expuse.

In cochetul pavilion romîn mulți s-au oprit în fața machetei unei instalații de foraj. Chiar dacă nu ar mai fi fost nici un alt exponat în sală și această machetă tot ar fi constituit motiv de meditație pentru unii ziariști din occident. Prezența ei marca drumul parcurs de țara noastră, țară în trecut cu o economie slab dezvoltată, iar astăzi cu o industrie puternică, ale cărei produse sînt exportate în zeci de țări ale lumii. Acea turlă de foraj vorbea de Rominia, singura țară mică din lume producătoare de petrol, și care astăzi construiește utilaj petrolifer.

Turla măsura realizările noastre.

Dar plimbindu-te și prin pavilioanele celorlalte state socialiste puteai să observi același lucru. Să ne oprim un pic în pavilionul principal al țării gazdă. Toată lumea care a vizitat Tîrgul voia neapărat să vadă „mîna mecanică“.

Este vorba de acea „mînă artificială“ utilizată în laboratoarele în care omul nu poate lucra direct din cauza diferitelor radiații sau a substanțelor care emană gaze toxice. Ea a fost construită de specialiștii cehoslovaci după un patent sovietic. „Mîna mecanică“ reproduce fidel, în spatele unui perete masiv, izolant, comenzile date de un specialist.

Și privirea acestui agregat este prilejuitoare de reflecții. Ne gîndeam, de pildă, la teribila luptă ce se dă în capitalism, pentru păstrarea unor secrete tehnice de fabricație, la sumele exorbitante cerute pentru vinderea unor patente.

Iar aici, la Brno, am văzut nu numai „mîna mecanică“ ci zeci și sute de alte produse construite după patente sovietice.

Am dat acest exemplu, pentru că acolo, la Brno, ieșea puternic în evidență unul din factorii specifici ai relațiilor de tip nou existente între statele socialiste. Este vorba de colaborarea frățească, de într-ajutorarea reciprocă, permanentă, care există între țările socialiste. Or, tocmai această colaborare și într-ajutorare constituie unul din factorii determinabili în succesele obținute de statele socialiste.

Eugen PHOEBUS

Daruri oferite de Anul Nou...

de A. POCH

Rasistului... o cămașe de forță

Bombei atomice

Războiului rece

La noi acasă

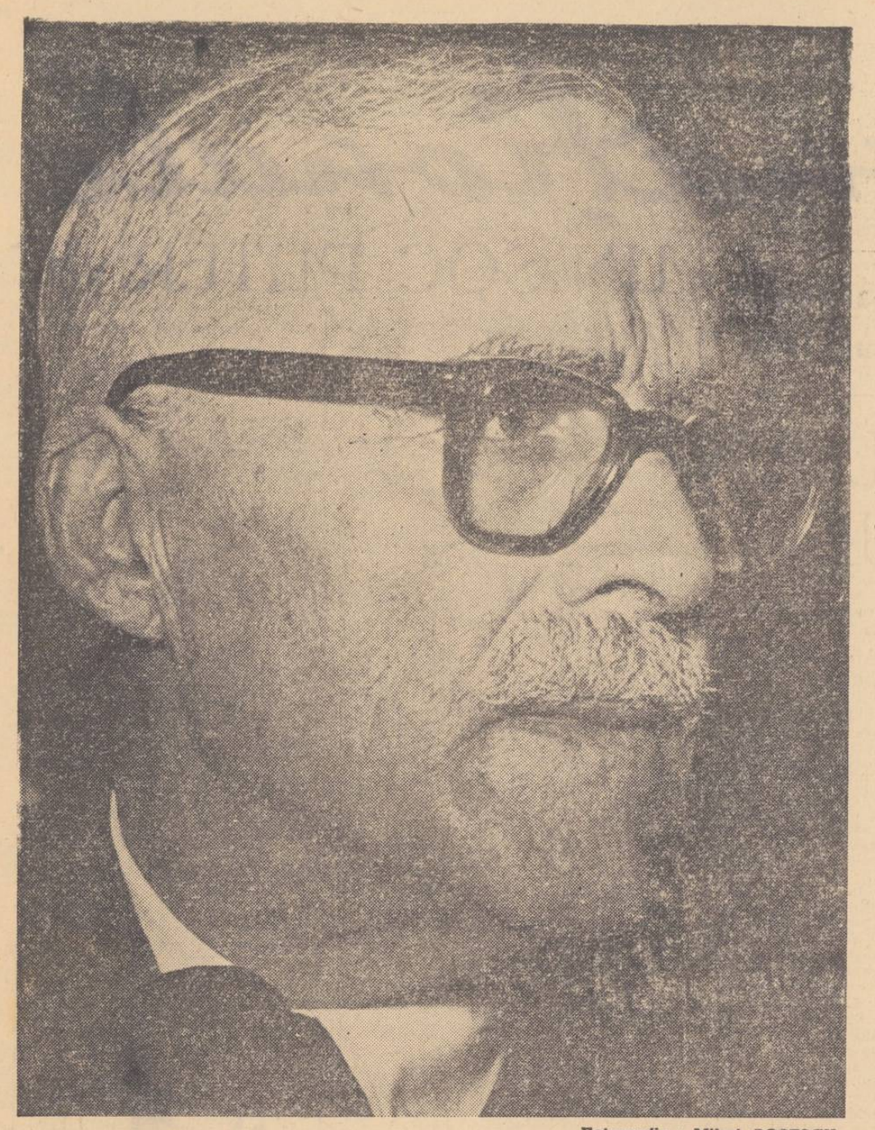

Fotografia : Mihai POPESCU

Cu voia cititorilor, să mai răscolim puţin masa de lucru a scriitorului şi poetului şi să încercăm să mai aflăm ce noutăţi se găsesc printre manuscrise.

O să fie cam greu : indiscreţia vom impărţi-o cu cititorul şi, pe nevăzute şi pe neauzite vom deschide uşa chiliei de lucru. Meşteşugul este prezent peste tot : pe masa largă, în raftul cu cărţi, pe mescioare... O dezordine de lucru, agreabilă oricărui meşteşugar indrăgostit de munca lui, ne face să credem că lucrul a fost intrerupt tocmai acum.

Citeva titluri pe coperţi mari de carton : **Prin Bucureşti cu bastonul..., Cartea miţelor şi a caprelor..., Război şi Pace...** Foi multe, scrise mărunt, cind cu cerneală, cind cu creionul, cind bătute la maşină, ne dovedesc lucrul succesiv şi continuu.

— Iar îţi viri nasul... Glasul surprinde şi prezenţa lui Arghezi în pragul uşii ne pune în incurcătură.

— Revista **Magazin** mi-a cerut ceva despre tine... ceva la sfirşit de an şi ceva pentru inceput un altul... Redacţia e de părere că subiectul Arghezi interesează şi că eu aş putea să fac ceva...

Se pare că tata nu e tocmai dezamăgit de intenţia mea.

Cum să incep o convorbire de literatură cu el ? Dac-aş fi fost un străin i-aş fi spus „maestre...“ dar ştiu că-i displace cuvintul, preferindu l pe cel de meşter, mai apropiat de unelte, de muncă şi de limbă... „Meştere“ mi se opreşte pe buze.

— Ştiu că eşti aproape gata cu **Bucureştii...**

— Mai e ceva de lucrat la final... imbinarea poveştilor din trecutul Bucureştilor noştri cu prezentul, cere să facem un pas mare între două lumi, apropiate în condei şi manuscris sub forma unor aduceri aminte de altădată şi de acum... Nu, nu e o cronică istorică şi nici o lecţie de geografie... E o trecere prin citeva stări ale timpului, privelişti şi imagini din trecut şi de azi... Cind zic trecut mă gindesc acum vreo 60–70 de ani...

— **Cartea miţelor** cred că e o continuare a basmelor frumoase pentru copii...

— Ştii bine că în Mărţişor noi am avut intotdeauna o grămadă de pisici şi pisoi, de capre, de ciini, de porumbei... Orătăniile astea fac parte din sufletul gospodăriei noastre, de ce n-ar merita şi ele o carte a lor ? ! Albinele au avut-o, voi aţi avut-o în Cartea cu jucării... Crezi că iezii, că Lăbuş ori Zmeul, n-au dreptul şi ei la o mingiiere de felul ăsta ? Ei au trăit alături de noi şi la bine şi la rău... Cred că în 1960 o s o dau la Editură.

— Dimpreună cu **Război şi Pace...**

— Poate că da... aici însă lucrurile stau altfel. E vorba de vers, de găsit exprimarea ideilor de pace în schiţe plastice şi puternice... Nu-ţi spun deocamdată mai mult. Lucrez şi atita tot.

— Te-aş mai intreba despre gindul pe care il ai să intocmeşti, aşa după cum le spui tu, un şir de versuri **Antepostume.** Mă cam supără prezenţa cuvintului postume...

O pauză, un fum de ţigară risipit în aer, iarăşi o pauză.

— De fapt, Baruţule, după 80 de ani, calendarul se cam incurcă şi uneori anii se cam poticnesc... Ţin să incerc ante-postumele astea. Am şi inceput să le adun pe hirtie... O să fie multe, o să fie mai puţine, asta nu atirnă de mine...

Creşte pauza din nou, e linişte, e o atmosferă agreabilă. Condeiul tremură uşor pe colţul unui manuscris. Ochiul e din nou indiscret şi citeşte ce-l scris : „pisălog“.

O fi un inceput de idee, acest cuvint îmi spun, sau o completare la o imagine ?... Sau o fi pentru mine ! ?

★

Mă intreba zilele trecute cineva, un tinăr cu condeiul sprinten, vrind să ştie mai multe despre viaţa de toate zilele, ce face Arghezi ?

— Ce să facă ? Lucrează !

Activitatea cotidiană e impărţită între manuscrise, telefoane, vizite, gazete şi editură, un pictor care-l zugrăveşte, un redactor care-l cere o corectură, un drum la Academie, hai să ne plimbăm la şosea, l-aţi medicamentele, la 11 mergem la spital pentru control, la trei vine Injecţia, la 10 noaptea sună inoportun un necunoscut — la care ar trebui să se mai adauge odihna şi prinzul tihnit.

Zilele trecute, o surpriză plăcută seara. Un grup de copii, cu un buchet de garoafe, aşteptau în pragul uşii să vină scriitorul. In gindul lor un scriitor trebuia să fie mare cit Guliver, tunător la voce, declamator şi probabil cu un teanc mare de cărţi sub braţ... S-au uitat cam neincrezători la omul infofolit în cojoc, venit să le deschidă uşa.

— Dumneavoastră sinteţi tovarăşul maestru scriitor Tudor Arghezi ?... au intrebat copiii şi s-au fisticit.

Lui tata il plac copiii şi se pare că şi copiii il cam plac pe Arghezi. Chiar cind rup aracii din gardurile grădinii din Mărţişor sau gustă pe furiş din cireşile sau caisele gospodăriei, tot un semn de dragoste trebuie să fie.

Copiii il invitau la şcoala lor vecină cu Mărţişorul să vorbească şi să povestească impreună o după amiază. I-a părut tatii rău că nu a putut să se ducă la ei şi că i-a amărit din pricina asta. Le-a promis însă că intr-o zi cind,

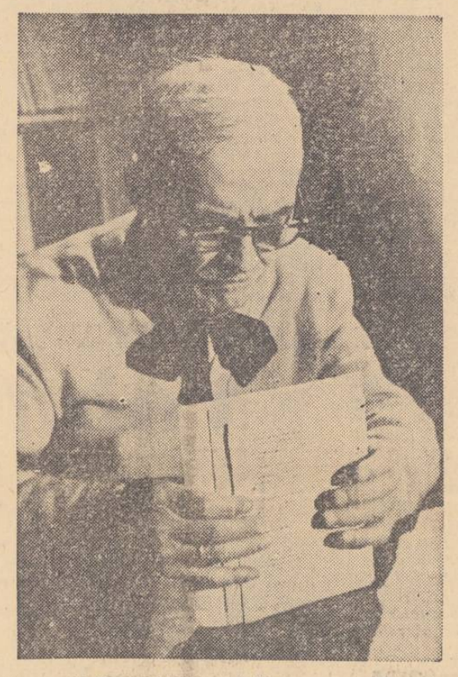

se va simţi mai bine cu sănătatea, se va duce la ei şi se vor juca impreună de-a fuga, de-a săritelea şi poate că şi de-a literatura...

Din ţară, mai ales de pe extreme, sosesc scrisori şi telefoane pentru colaborări. Nuclee noi de tineri talentaţi îşi au revistele şi gazetele lor şi-l vor şi pe Arghezi între ei.

— Alo... cine-l acolo ?

— Aici e Clujul... revista **Steaua,** vă rugăm să colaboraţi la numărul viitor...

O scrisoare, deschisă şi citită cu voce tare, vine tocmai de la Timişoara. Il solicită scriitorii bănăţeni. Din Dobrogea vine o înştiinţare despre înfiinţarea unui cenaclu care-i poartă numele. **Literaturnaia Gazeta** îi comunică o traducere, **Cahiers du Sud** din Franţa publică poezii, din Bulgaria soseşte o revistă literară frumoasă, în care e prezent.

— Haide, Baruţule, să nu mai pierdem timpul. Să răspundem **Stelei, Scrisului bănăţean, Dobrogei, să scriem la Moscova şi la Marsilia...**

Ceasurile de lumină ale zilei lui decembrie sint puţine şi tata lucrează de la o vreme numai pe ziuă... Foarte adesea prescripţiile medicilor sint lăsate în urma preocupărilor de actualitate.

Profesorul Mach de la Geneva i-a drămuit activitatea la două ore pe zi, iar medicii noştri, unii indulgenţi şi mai cunoscători ai climatului, i-au acordat trei... O etajeră cu flacoane multicolore, cu sticle, etichete, denumiri, culori felurite şi dimensiuni aliniază medicamentele pe zile, pe ceasuri şi prescripţii.

— Mi-e o poftă de lucru acum cind sint reţinut, cum n-am avut niciodată, Baruţule...

Sentimentul unei pagini incheiate, de datorie implinită a zilei îi caracterizează stilul de muncă şi păstrează prospeţimea.

★

L-am intovărăşit pe tata anul acesta. la Geneva, plecat din nou la tratament medical. In zilele cind scăpase de patul spitalului cantonal, am rătăcit impreună, incetincet, pe străzile zgomotoase sau pe cheiurile liniştite ale lacului Leman. Prilej de aducere aminte, de reflexii, de constatări.

Ne-am oprit citeva minute pe banca unui scuar, între două linii de tramvai : Place Claparède.

— Pe Claparède, care-l în statuia de colo, l-am ascultat la universitatea geneveză acum 50 de ani... vorbea frumos, spunea lucruri interesante... mi-a plăcut că era un tip inzestrat şi spontan.

Retrăită după cinci decenii, Geneva de atunci nu mai seamănă cu cea de azi pe care o vedeam eu, asfaltată, cubistă, aglomerată şi fluorescentă. Era un oraş mic, spunea tata, liniştit, în care se putea lucra pe indelete.

In Plaimpalais unde locuise în Rue des Pavillons, am ajuns cu incetineala domoală a bastonului care pipăia în locul pavajului primitiv, cuvertura zgrunţuroasă a celui de azi, aderentă pasului, izolatoare şi curată. Am căutat impreună casa de atunci. Am găsit-o inghesuită între altele noi, masive, intortochiate şi greoaie.

— Asta e intrarea... scara... uite şi uşa şi clanţa, neschimbate de atunci... şi fereastra... Mai locuieşte aici, vă rog cineva din familia domnului Cutare ? Nimeni nu mai ştia nimic.

Nimeni nu i auzise numele.

Eram emoţionaţi amindoi.

Din insula Jean Jacques Rousseau am privit lebedele legănindu-şi eleganţa în apele de cristal ale Ronului, şi stolurile de porumbei veniţi după firimituri pină la ghetele noastre.

Condeiul n-a tărăgăit nici acolo. Vrăbiile venite în balconul spitalului să ciugulească piinea pusă pentru ele de maică-mea şi de tata, au intrat în versuri ; porumbeii şi lina scurgere a apelor prin porţile Genevei s-au strecurat în proză şi ambele au dat poema unor impresii impletite cu dorul de-acasă pentru „Memorii“ viitoare.

De la Geneva s-a intors inzdrăvenit şi s-a pus din nou pe lucru...

★

Decembrie 1959 — ultimele trei — patru zile ale anului.

Mitura i-a pregătit o urare gingaşe, măicuţa noastră il intimpină în prag de an nou cu delicioase bucate pe gustul lui. Din Mărţişor un nou Baruţu de trei şchioape borboroseşte şi el ceva tătuţului cel mare... S-au aprins luminile în candelabru. In chilia lui, Arghezi totuşi mai scrie. Să intrăm din nou la el şi să-l intrebăm.

— De fapt nu lucrez, ci mă gindesc, pe rind şi în acelaşi timp de odată, la toţi cei care ostenesc în fiecare zi ceasuri de-a rindul... la cei de la nicovală, la cei de la strung, la meşterii tipografi şi ţesători, la minerii care zgindăresc miezul pămintului şi la palmele bătute de plug ale ţăranului, la învăţaţi, la copii şi la toată omenirea din ţara noastră... mă gindesc la lucrurile frumoase care apar mereu, mereu, la Bucureştii care cresc văzind cu ochii, la belşugul ţării şi la belşugul inteligenţii care născoceşte fără tihnă... Mă gindesc şi la voi... şi tuturor vă urez la mulţi ani !

Baruţu T. ARGHEZI

Piaţa Palatului Republicii în ajun de An Nou

In Bucureşti, Cluj, Galaţi şi in toate celelalte localităţi din ţară, in cursul anului 1959 an au fost date în folosinţă oamenilor muncii mii şi mii de apartamente confortabile.

Iată, în clişeele noastre, un aspect semnificativ al innoirilor petrecute în viaţa Bucureştiului: impozantele construcţii din Piaţa Palatului Republicii, care au schim-

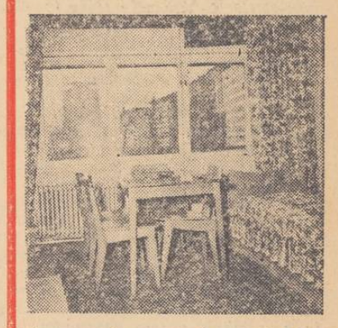

bat complet aspectul centrului Capitalei noastre, — fotografiate în zilele premergătoare noului an. Spaţioasele şi modernele apartamente din blocurile construite aici sint înzestrate cu cel mai modern mobilier de dormitor, sufragerie sau bucătărie.

Toate acestea se datoresc succeselor obţinute de oamenii muncii în indeplinirea şi depăşirea sarcinilor de plan pe anul 1959, se datoresc realizării unor beneficii tot mai mari în activitatea economică. In raportul asupra proiectului bugetului de stat pe anul 1960 prezentat în cadrul celei de a opta sesiuni a Marii Adunări Naţionale se arată : „In anul 1960 vom continua intr-un ritm şi mai accentuat construcţiile de locuinţe, dindu-se în folosinţa oamenilor muncii 31.000 de apartamente, cu 50 la sută mai mult decit în anul 1959.

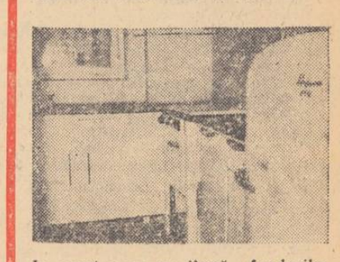

In acest scop, pe lingă fondurile alocate de la bugetul de stat, sume importante se vor cheltui din fondul intreprinderii“.

Cunoscind că toate realizările dobindite pe calea creşterii bunăstării lor se datoresc indrumării înţelepte a partidului şi muncii lor entuziaste, oamenii muncii din toate sectoarele de activitate ale economiei noastre naţionale s-au angajat, cu prilejul discutării cifrelor de plan pe anul 1960, să indeplinească şi să depăşească sarcinile sporite ce le stau în faţă.

ÎN NUMELE REPUBLICII !

(Urmare din pag. 1-a)

...Pe malul Bistriţei era o leacă de luncă, aparţinind domeniilor, unde s-ar fi putut cultiva cartofi şi legume. Borcenii au cerut administratorului să le-o deie lor, pentru că la ei n-au fost boieri şi n-au avut de unde să fie improprietăriţi.

— Ne ştii că sintem săraci şi... vremurile s-au schimbat — cercase să-l ia cu vorba Toader V. Amăriei. N-o păgubi coroana dintr-atita, domnule, că are numai aici, la noi, peste 40.000 de pogoane...

— Şi-apoi, dumneata nu cunoşti, domnule administrator, dar noi ştim de la bătrinii noştri că lunca asta a fost odată a noastră şi ne-a luat-o vodă cu japca, după războiul din şapte-ş-şapte, cind s-o făcut răgat — ridicase glas aspru unul dintre bătrini.

Omul regelui nici n-a voit să audă. Atunci borcenii au intrat cu forţa pe moşie, impărţind bruma de luncă în parcele. Dar abia bătuseră ţăruşii, că s-au şi trezit somaţi de şeful paznicilor de pe moşie, Costică V. Aanei, zbirul zbirilor.

— In numele regelui, plecaţi, că vă impuşc !

— Şi dacă n-o să la foc pulberea, ce te faci, că ai numai o piele — ti intorsese vorba Amăriei, stringind ciudat din buze.

— Vă curăţ pe toţi ! a urlat, spumegind, omul regelui şi a ridicat arma la ochi.

N-a avut însă timp să apese pe trăgaci. Cineva i-a căzut în spate, iar ceilalţi s-au năpustit asupră-i, trintindu-l la pămint. Cind a scăpat din minile lor — mai bine zis cind l-au lăsat ei — arăta tare jalnic. Din ziua aceia se retrăsese la cabana de vinătoare din munte, unde-şi clocea cu amărăciune ura, făgăduind multora cruce. Tot satul fusese dat în judecată „In numele majestăţii sale“...

Timpul trecuse pe nesimţite. Se apropia miezul nopţii. Codrea se ridică.

— Tovarăşi, partidul are mare incredere în voi, comuniştii din Borca. De aceea v-a incredinţat o sarcină de seamă, pe care trebuie s-o duceţi la indeplinire impreună cu noi, chiar în noaptea asta...

Din buzunarul hainei scoase un plic albastru pecetluit cu ceară roşie. Nici el nu ştia ce cuprinde. Primise plicul sub consemnul să-l desfacă la ora 12 noaptea. Il intoarse pe o parte şi pe alta, cercetindu-l atent, apoi il desfăcu şi scoase dinăuntru o foaie de hirtie pe care era scris ceva la maşină. Privirile alergară în goană peste rinduri şi nu se opriră decit la capăt, unde se afla ştampila prefecturii şi semnătura prefectului.

— Regele a dat dimisie — nimeri minerul să spună, vrind să impărtăşească mai degrabă oamenilor vestea ce o aflase. — A abdicat ! De azi se face Republică !

Borcenii se strinseră ciorchine în jur şi citiră şi ei. Feţele se luminară. Ochii le jucau în cap, strălucitori.

— Nu spuneam eu că trebuia să scăpăm şi noi de „boierul“ nostru ? — se făli Ignat Bălăceanu. Iaca s-a dus ! Iaca n-o să mai roadă, ghiermele !

Ii venea să joace şi să cinte de bucurie.

Cei doi tovarăşi de la „judeţeană“ răsfoiră în tăcere nişte instrucţiuni lungi — indrumări amănunţite cum să procedeze la preluarea averii regale din Borca.

— Noi ce trebuie să facem, fraţilor ? — li se adresă nerăbdător Nistor Fedeleş rotindu-şi în jur, intrebătoare, privirile agere de şoim.

— Tovarăşi ! vorbi din nou Condrea. Averea regelui trece în mina poporului. Voi cunoaşteţi bine locurile. Om merge impreună să luăm cheile din mina administratorului. In numele Republicii...

Oamenii se urniră cu grabă spre uşă.

— Staţi ! îi opri Simion Pavel. Nu putem da buzna numai noi. Sintem puţini, iar la curte paznicii au arme. Eu zic să sculăm tot satul să meargă cu noi.

— Aşa-i, are dreptate, incuviinţă cineva. Numai noi nu putem supraveghia totul. S-ar putea să se ascundă ceva, sau să se dea foc...

După vreo jumătate de ceas, la răscrucea uliţelor de lingă primărie, se imbulzea o mulţime de oameni. Vorbeau în vălmăşie. Nimeni nu putea duce la capăt firul vorbei. Borcenii erau aprinşi, puşi pe răfuială. Le da ghes o ură veche. Din tată în fiu fuseseră siliţi să muncească pe moşia regală, scoţind lemne de prin coclauri şi ducindu-le departe, pe Bistriţa, ca să aducă cîştig lui vodă. Traiul lor — trai de cline hăituit şi de sobol. Totul era al regelui. Domeniile din Borca se intindeau pină în vatra casei. Borceanul avea doar o palmă de loc unde să-şi aşeze cocioaba. Vite, cine se incumenta să ţină, trebuia să plătească bir greu administratorului ca să ingăduie păscutul pe muntele Arşiţa Ungurului. Amenzile şi judecăţile se ţineau lanţ : pentru un braţ de vreascuri din pădure, pentru că a scăpat o capră în plantaţii, pentru îndrăsneala de a arunca undiţa în Bistriţa... Pină şi lemnul pentru crucile din ţintirim trebuia plătit cu bani peşin vătafului regesc. Numai aerul şi apa rămăseseră fără ispaşă. Aerul, apa şi soarele. Atit.

Clocotea ura în suflet de nevoiaş. Ea, ura veche şi dreaptă, îi adunase pe toţi la olaltă ca să hăituie din Borca-Neamţ pe buldogii regeşti, aşa cum hăituiseră de attlea ori, altădată, fiarele sălbatice prin păduri, atunci cind regele venea la vinătoare.

Grupuri, grupuri, aprinşi de minie, oamenii se înşirară pe şosea şi pe podul de lemn de pe Bistriţa, intr-o lungă şi aprigă procesiune. Ţinta lor — casele regale ce dominau sfidătoare pe un dîmb, între brazi. Cind trecură prin porţile mari, date în lături, citiva bătrini îşi aduseră aminte că numai de două ori ajunseseră să treacă dincolo de ele : în 1906 la mult trîmbiţatul Jubileu, cind venise Carol I să petreacă aici citeva zile şi să-l fotografieze Kalinderu în mijlocul ţăranilor — şi în '41 cind a trecut războiul prin locurile astea. Regele poruncise să nu calce picior de muşic prin parcul şi curţile regale.

Ajunsă sus, pe micul platou, mulţimea înconjură vilele. Cei doi tovarăşi de la judeţeană, impreună cu citiva dintre borcenii care participaseră la mica adunare din casa lui moş Cîrstel, bătură la uşa administratorului.

— In numele Republicii deschide !

După citeva minute de aşteptare, uşa se dădu în lături. Cind ti văzu, „cocoana“ incepu să bocească.

— Taci femeie, se răsti un ţăran, că n-avem nimic cu 'mneata. Unde-i domnu' Voiculescu ?

Cocoana amuţi subit. Sub privirile ei prostite, oamenii luară cheile din cui şi descuiară pretutindeni, cercetînd fiecare ungher cu ochii-n patru. Peste tot călcau pe blănuri moi şi pe covoare persane, pe care era ţesută stema regală.

Ii explicară femeii că nu fac nimănui nici un rău, dar că de azi încolo moşia nemaifiind a regelui care îşi luase tălpăşiţa, ci a Republicii, trebuiau predate toate scriptele şi făcut inventarul cum se cuvine. Degeaba. Ea se văicărea mai departe, nătîngă. O lăsară în pace şi incepură să inventarieze singuri.

Afară, borcenii scotoceau peste tot, căutîndu-l pe Costică Aanei, dar nu-l găsiră. Zbirul se afla încă la cabana de vinătoare a domeniilor, sus în mijlocul pădurilor cotropite de troiene.

Pe administrator însă tot îl găsiră pînă la urmă. Cind cineva dădu la o parte capacul unei lăzi, ca să noteze ce se afla înăuntru, se ivi intîi capul ciufulit al lui Voiculescu, pămîntiu şi strîmb la chip, de parcă ar fi băut zeamă de agrişe.

— Eu zic să-l legăm şi să-l dăm pe Bistriţa, cu numele scris pe o tăbliţă legată de gît, ca să ştie cine l-o găsi că ăsta a fost dulău de rege care a muşcat rău ! — se auzi din mulţimea de oameni vocea aspră a lui Pantelimon Branişte, un ţăran voinic cu priviri grele şi sfredelitoare.

— Lasă-l Pantelimoane, că amu i se ingreunează pantalonii, glumi Simion Pavel.

Un hohot de rîs dădu ecou ciudat încăperilor înalte, cu tapet auriu, în care nu mai avea să calce niciodată picior de vodă, nici de vătaf...

. . . . . .

Au trecut 12 ani de la hăiturea de pomină a buldogilor regeşti din Borca-Neamţ. „Satul robilor în zdrenţe“ — cum era numit cu amară obidă — este de nerecunoscut. El a înflorit, ca attea alte sute şi mii de sate ale patriei, în anii prielnici ai Republicii. Asemenea ierbii, primăvara, cind soarele şi ploaia caldă alungă ultima zăpadă, borcenii s-au trezit la viaţă. Unul cîte unul, bordeiele au dispărut. In locul lor au răsărit case noi, luminoase, deasupra căror se resfiră pălenjenişul antenelor celor peste 200 aparate de radio. Plutaşii şi tăietorii de lemne, care altădată, doi din zece dacă ştiau o buche, au construit — primind şi ajutor de la stat — două şcoli elementare, iar în incinta fostului parc regal — o clădire impunătoare pentru şcoala medie, unde vin să inveţe copii şi din alte aşezări răzleţe ale munţilor. Casele în care petrecea odinioară vodă cunosc animaţia veselă a zecilor de elevi care le locuiesc. Fostei vile de vinătoare a Hohenzollernilor, noii stăpini i-au dat alte rosturi, instalînd acolo un frumos şi inzestrat dispensar. In grija lor a rămas şi gaterul şi moara şi uzina electrică ; plutaşul Nistor Fedeleş e un ager preşedinte de sfat, iar Toader V. Amăriei, fostul legător de plute răzvrătit impotriva majestăţii sale, este deputat regional.

Cînd, minaţi de treburi, borcenii coboară pe Bistriţa se abat uneori pe la Bicaz să stea de vorbă cu un vechi prieten şi sfătuitor al lor. Se duc la secretarul comitetului de partid al marelui şantier ; îi intîmpină un bărbat în puterea virstei, potrivit de stat, voinic, cu faţa puţin obosită şi vorba aşezată. E Gheorghe Condrea, fostul miner trimis de la judeţeana de partid acum 12 ani, să le ducă borcenilor marea veste că s-a mintuit cu domnia lui vodă. Nu pot uita că impreună au sărbătorit atunci prima zi a Republicii...

I. CIURDARU

BIBLIOTECA CENTRALĂ SIBIU

Citiți pagina noastră specială „SPECTACOLUL“

„NAȚIONALUL“ în 1960 | *Interviu despre cinema* | **Premiul I: Olga Tudorache**

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul IV Nr. 118 ★ Sîmbătă 9 ianuarie 1960 ★ 8 pagini — 1,50 lei

Corespondență din Moscova

SECOLUL COSMIC

Răsfoind deunăzi corespondența Consiliului astronomic al Academiei de Științe a U.R.S.S., am descoperit o scrisoare sosită din Canada. „Vă rog din suflet să mă luați în primul zbor spre Lună, sau spre planeta Marte“. Printre sutele de scrisori conținînd cereri asemănătoare, scrisoarea aceasta se deosebește totuși prin faptul că autorul nu a omis să adauge : „Cheltuielile legate de călătorie le iau asupra mea“.

La Consiliu, cineva a întrebat, desigur în glumă, în ce valută se vor plăti în viitor cheltuielile pentru zborul cosmic. Se înțelege de la sine, că nu poate fi vorba de bani. Astronomii s-au și îngrijit însă de emiterea unor „bani“ ai lor, care au, după cum e lesne de înțeles, o valoare simbolică.

Alla Mascovici, doctor în științe fizico-matematice, cunoscut astronom din Moscova, a primit la un congres internațional de astronomie „bani interplanetari“ și ei păstrează o astfel de monetă. Pe una din aceste monete, în valoare de un bilion „cosmic“, se poate vedea efigia unui cosmonaut în costum de scafandru. Reversul monetei înfățișează suprafața unei planete. Acești bani sînt o curiozitate a zilelor noastre.

Altă curiozitate o constituie „biletul de start“, un act care dă dreptul de a ocupa un loc în racheta cosmică. Fără îndoială, un „tichet“ original. În orice caz, în lumea întreagă există numai cîteva tichete de acest fel. Primele au fost acordate colegilor de peste hotare ai oamenilor de știință sovietici.

La congresul astronomic de la Barcelona, savanților sovietici li s-au oferit „pașapoarte lunare“, documente de „înregistrare“ pe partea vizibilă și invizibilă a satelitului planetei noastre.

Un asemenea pașaport l-am văzut la Lidia Kimosova, doctor în științe. Autorii acestor „pașapoarte“ presupun că deținătorul respectiv va avea dreptul să zboare nestingherit pe oricare din planetele apropiate.

...La prima vedere, totul nu-i decît o glumă. Însă în fond, toate aceste aspecte, vorbesc despre spiritul vremii, vorbesc despre succesele care au marcat ultimii ani, care au marcat secolul numit, pe bună dreptate, secolul cosmic.

K. BARIKIN

Un nou șantier pe harta patriei

CALE NOUĂ BISTRIȚEI

La marginea orașului, între calea ferată și rîul Bistrița, era în vara anului 1959 un loc sterp, nu de puține ori inundat de apele revărsate primăvara sau toamna. Dar iată că într-una din zilele trecute, am dat acolo de o așezare muncitorească (ateliere, birouri, dormitoare, magazine, alimentare, chioșc pentru țigări), centrul unuia din cele mai noi șantiere prin partea locului : Canalul Piatra Neamț—Roznov.

Lucrarea este executată de aceeași oameni care ani întregi au muncit la hidrocentrala „V. I. Lenin“-Bicaz — la baraj, tunel, la canalul de fugă etc.

Modul acesta de lucru este economicos, îmi spune Mirceă Iconaru, inginerul șef al șantierului, doar cu cîțiva ani mai „bătrîn“ decît tinerii ingineri cu care se află într-o mică consfătuire de lucru, în baraca aceasta transformată ad hoc în birou. Se cunoaște că lucrările la Bicaz au intrat în stadiul final. Ei bine, escavatoarele, autocamioanele, atelierele devenite disponibile sînt trimise aici. De ce? Iată : 80 la sută din clădirile pentru dormitoare, cantine, birouri sînt executate cu materiale din coloniile „de sus“.

Dealtfel construirea acestui canal — este, ca să spunem așa, urmarea directă a înălțării hidrocentralei de la Bicaz și a creării marelui lac de acumulare. Se va putea astfel asigura un întreg sistem de amenajări hidroenergetice mai jos de uzina electrică de la Stejaru, cu investiții relativ mici.

Am plecat pe șantier să fac cunoștință cu oamenii aceștia care, înălțînd apele Bistriței cu cîțiva metri printr-un baraj de tip stăvilar, le vor îndrepta apoi pe un canal artificial lung de circa 15 km., făcîndu-le să „urce“ două trepte, două terase ale Bistriței ca apoi să dea viață uzinelor și aripei turbinelor.

★

Am găsit la viitorul baraj — unde deocamdată se bat palplanșele metalice cu o sonetă în albia virgină a rîului — pe maistrul mecanic Ștefan Zachman. De fapt el „n-ar vrea să se scrie despre dînsul care, atît merit are : că face ca utilajele încredințate să meargă asemenea ceasornicului bun, că a reușit ca soneta, pompele de evacuare a apei și un escavator, venite puțin „obosite“ de la hidrocentrală, să funcționeze aici ca și cum ar fi noi-nouțe“. El ar vrea să se scrie despre tovarășii săi de muncă care — *„...uite-i cum pun o nouă stavilă Bistriței“*.

Ceva mai sus — în amonte, îți va spune orice muncitor de aici — s au făcut săpături adînci pe lungime de sute de metri de-o parte și de alta a rîului. Deocamdată Gh. Sturiuc și C. Cilibiu, obișnuiți cu lucrările de mineri (vin doar de la tunelul hidrocentralei Bicaz), cu picioarele în cisme lungi de cauciuc, se luptă pe fundul șantului cu apele subterane care, cu toată hărnicia moto-pompelor, năvălesc mereu, amenințînd lucrări abia începute, dărîmînd noaptea — ca în legenda meșterului Manole — ceea ce s-a făcut ziua. Și totuși oamenii ies din această luptă învingători. Digurile capătă contur, se înalță văzînd cu ochii. Bistrița va fi și aici încătușată.

Constructorii canalului Piatra Neamț-Roznov se mîndresc cu faptul că peste 80 la sută din lucrările de aici sînt mecanizate. Într-adevăr, cu mașină scundă care ne duce pe drumul improvizat pe fundul viitorului canal, întîlnim în cale foarte puțini oameni lucrînd manual. În schimb pe lîngă noi se mișcă greoaie buldozerele, cilindrii compactori — denumiți simplu „picior de oaie“ — un escavator mărunțel își rotește ca o bucătăreasă aprigă lingura și camioane basculante „Tatra“ încarcă, transportă, descarcă. Trecem pe lîngă podul terminat de constructori în trei luni și jumătate în loc de șase, pe lîngă un zid de protecție — acum în lucru — lung de circa 2 km. și, oprim din loc în loc pentru ca inginerul șef să schițeze pe carnetul meu de reporter traseul canalului ingenios de simplu dar care pe total însemna 900.000 m.c. escavări, 33 ha. suprafață de betonat, în afară de betonările de baraj și priza de apă, executarea

Nichita BISTRICEANU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Tînăra artistă Anca VEREȘTI, pregătește rolul Giselei din piesa „Mamouret“, de Jean Serment, aflată în repetiție la Teatrul Municipal.

Fotografia : Mihai POPESCU

Note de călătorie în R. D. Germană

BERLINUL AZI

Poarta Brandenburg este pentru locuitorii Berlinului, ca și pentru turiștii ce vizitează marele oraș, un simbol, așa cum Moscova își are turnul Spasski sau Parisul turnul Eiffel. În zilele noastre însă, poarta Brandenburg a căpătat o valoare simbolică mai bogată, aceea de strajă la hotarul a două lumi.

Situată la cîteva sute de metri de clădirea Reichstagului și de ruinele fostului adăpost al lui Hitler, pe locurile unde în primăvara de neuitat a anului 1945 armata sovietică zdrobea, înaintînd metru cu metru, fiara nazistă încolțită în propriul ei birlog, poarta Brandenburg a suferit grave distrugeri.

În septembrie 1956, municipalitatea sectorului democratic al Berlinului a luat inițiativa reconstruirii acestui monument al arhitecturii germane, ridicat la sfîrșitul secolului 18 de arhitectul Langhans. Și întrucît modelele celebrului carusel ce împodobește poarta, sculptat de Gottfried van Schandow, se găseau în Berlinul de vest, autoritățile din Berlinul democrat au propus celor vest berlineze să coopereze pentru refacerea monumentului atît de drag tuturor berlinezilor. Multă vreme, Senatul vestberlinez n-a răspuns acestei propuneri. Între timp, lucrările de restaurare a monumentului, așezat pe teritoriul democrat, chiar la cîțiva pași de linia de demarcație, avansau. În cele din urmă, Senatul vest berlinez s-a oferit să restaureze caruselul. Dar Willi Brandt și oamenii lui din Berlinul occidental au căutat să folosească și această acțiune în scopul murdar al „războiului rece“ : să instaleze pe poarta Brandenburg, pe teritoriul democrat, blazonul militarismului revanșard, vulturul vechiului Reich. Manevra lor a fost dejucată, iar caruselul, cu vulturul înlăturat, apare ca o expresie simbolică a hotăririi poporului R. D. Germane de a nu îngădui renașterea militarismului și revanșismului german.

Două lumi, două concepții despre viitorul Berlinului

Istoria reconstrucției porții Brandenburg a scos limpede la iveală două concepții, fundamental diferite, care călăuzesc reconstrucția și viitorul Berlinului, ca și a întregii Germanii. În Berlinul democrat, întreaga operă de reconstrucție urmărește dezvoltarea economiei pașnice, ridicarea nivelului de trai al populației, păstrarea și dezvoltarea monumentelor culturii germane și înlăturarea a tot ce este legat de militarismul agresiv, de spiritul de cotropire și ură între popoare al junkerilor prusaci și al naziștilor. În Berlinul de vest senatul lui Brandt se preocupă în primul rînd de monumentele spiritului revanșard, de pregătirea psihologică și economică a unui nou război.

Dacă prin arcul porții Brandenburg privești spre vest, vezi coloana Victoriei, monument ridicat de militariștii prusaci după cotropirea Franței în 1870 și restaurat de Senatul lui Brandt.

Dacă privești prin arcul porții Brandenburg către est, ți se deschide perspectiva largului bulevard Unter den Linden (Sub tei). Bătrînii tei ai bulevardului au căzut victimă războiului, odată cu multe clădiri, monumente de preț ale arhitecturii și culturii germane. Azi, pe Unter den Linden cresc tei tineri, ca un simbol al tinereței statului muncitoresc-țărănesc german.

Pe vechiul bulevard se înalță din nou clădirile Universității „Humboldt“, ale Operei Naționale Germane, ale Muzeului de Istorie Germană, lăcașuri cu vechi tradiții ale culturii și artei germane.

În Berlinul de vest, guvernanții au început pregătirile pentru restaurarea Reichstagului, crezînd poate că omenirea va uita că pe cupola clădirii din care au răsunat atîtea îndemnuri la cotropirea altor popoare, sergentul Cantaria și tovarășii săi de arme din Armata Sovietică au înălțat steagul roșu, vestind lumii victoria umanității și libertății asupra fascismului și militarismului agresiv german.

Sorin STRUJAN

● *(Continuare în pag. 3-a)*

Imagini din capitala R. D. Germane

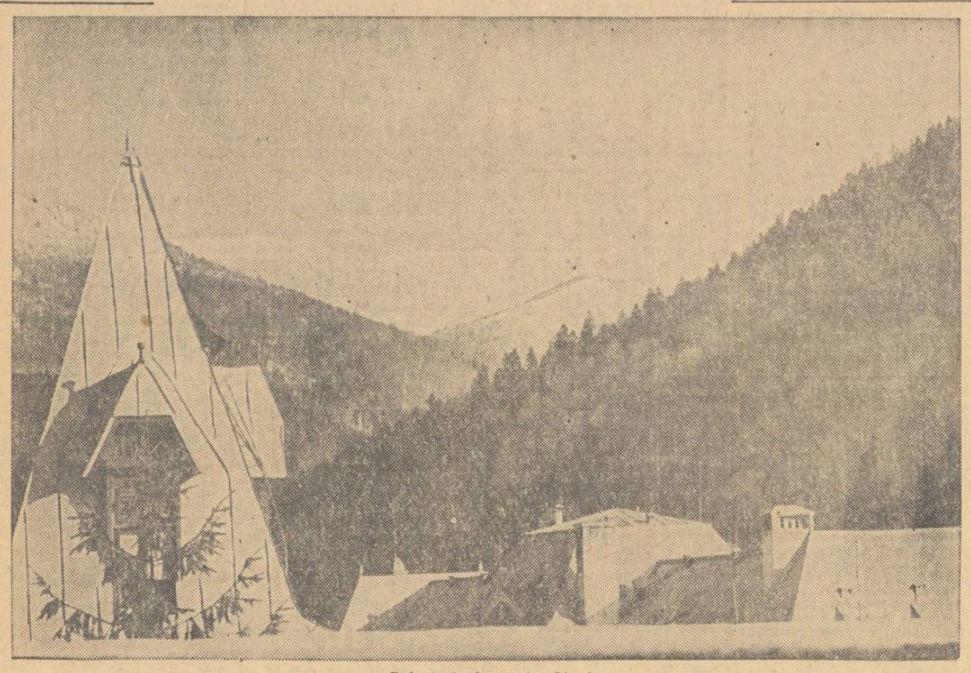

Peisaj de iarnă la Sinaia

REPORTAJ DE SEZON

Ce e nou în sporturile de iarnă

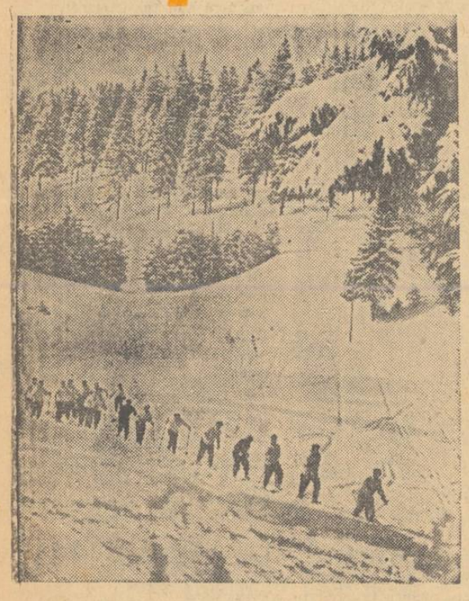

PRIMELE CONCURSURI — MARI ÎNTRECERI INTERNAȚIONALE — O INVITAȚIE PENTRU CITITORI

Ninge la munte. Ninge de cîteva zile, spre bucuria tuturor celor ce îndrăgesc sporturile de iarnă — de la săniuș pînă la hochei. An de an crește în țara noastră numărul celor care se inițiază în tainele schiului sau ale patinajului, care deprind mînuirea crosei de hochei sau conducerea bobului în temerarele curse ale virajelor.

Și în iarna aceasta au pornit spre cabanele din Bucegi și Făgăraș sute și sute de iubitori ai sporturilor de iarnă.

Eforturile federației de specialitate și ale consiliilor regionale U.C.F.S. ca și cele ale cluburilor și asociațiilor, sînt îndreptate spre atragerea unui număr tot mai mare de tineri în practicarea frumoaselor sporturi de iarnă și în primul rînd al schiului.

Mărturie stau mai cu seamă cele 10 școli sportive de elevi și numeroasele centre de inițiere pentru copii și tineret. Lor li se adaugă concursuri, tabere, cursuri de bază și de specializare etc.

Școlile sportive de elevi, organizate de Ministerul Învățămîntului și Culturii (7) și de U.C.F.S. (3) sînt răspîndite prin toată țara : Vatra Dornei, Gheorghieni, Baia Mare, Sinaia, Predeal, Piatra Neamț, Petroșani, Rîșnov...

O activitate deosebită desfășoară școlile de la Baia Mare (condusă de Ion Buturnă), Vatra Dornei (Dragoș Burghelea) și Sinaia (Ion Matei). În aceste școli sute de elevi talentați își croiesc drum spre măestria sportivă în sportul zăpezii.

Florin ȘERBAN

● *(Continuare în pag. 15-a)*

De vorbă cu dirijorul MIHAI BREDICEANU

despre tineri interpreți de operă

La început a fost un telefon.

— Vrei să scrii despre tinerii noștri interpreți de operă ? Foarte bine. Îți stau oricînd la dispoziție.

— Oricînd ? Perfect. Mă îndrept spre Operă...

L-am auzit pe interlocutorul meu rizînd la celălalt capăt al firului telefonului.

— Nu fii chiar atît de grăbit ! Așteaptă pînă diseară. Dirijez „Carmen“. Nu vrei s-o asculți ? Cu ocazia asta ne vedem în pauze și discutăm.

Și iată-mă stînd cuminte în fotoliu gîndindu-mă, în timp ce pe scenă Carmen căuta să-l seducă pe don José, la întrebările viitorului interviu. În prima pauză, așa cum convenisem, l-am căutat pe dirijorul Mihai Brediceanu, directorul Teatrului de Operă și Balet al R.P.R., și, retrași în cabina dirijorului, am pus prima întrebare :

— În ultimii ani s-au impus atenției publicului nostru și celui din numeroase țări străine o generație tînără de in-

I. DELEANU

● *(Continuare în pag. 4-a)*

Din sumarul acestui număr :

Prin țară cu Teatrul satiric muzical „C. Tănase“ de CEZAR GRIGORIU

◆

„Franțuzitele“ de IOAN MASSOFF

◆

Imagini pe benzi de magnetofon

◆

Un Moș Teacă sud-coreean

◆

MODA
Bluze și fuste

◆

Meșteri anonimi din Moldova în arta prelucrării lemnului

◆

Enciclopedia „veșnic vie“

◆

UMOR :
„Fără cuvinte“

REVELION LA SOFIA

Dulapul, masa și scaunul lucrate de Ion Alicsandru din satul Vutcani, raionul Huși.

Stîlpi de gard în formă de cap de om — din lucrările meșterului Alecu Corozăl din satul Șișcani, raionul Huși.

1960 a inversat, pare-se, anotimpurile: noul an s-a născut cu cer senin, cu soare, fără zăpadă și mult deasupra lui zero grade. Unde să serbezi, așadar, acest revelion primăvăratec? Noi am hotărît: în patria trandafirilor! Așa se face că, în vreme ce bucureștenii invadau magazinele pentru ultimele cumpărături, din Gara de Nord 418 turiști romîni părăseau orașul atîtor revelioane cu destinația Sofia.

...O înțelepciune bulgărească zice că cine se scoală mai de dimineață trăiește mai mult. Îndreptîndu-ne simultan spre Sofia și spre anul 1960, n-am dormit toată noaptea. Acesta a fost primul din cele trei revelioane petrecute prin O.N.T. Carpați (al treilea a fost... la întoarcere). Glume, urări, răvașe de plăcintă și chiar... plăcintă adusă în geamantan. Oamenii fac cunoștință. Sînt în tren muncitori, funcționari, studenți, ziariști, profesori, actori... Dorul unei călătorii la prietenii bulgari i-a unit pe toți sub acoperișul aceluiași tren. Iar trenul pufăie de parcă el — și O.N.T.-ul! — i-ar fi adunat de prin toată țara.

...Iată-ne ajunși. Cînd a trecut timpul? Nici noi nu mai știm.

— La mulți ani, tovarăși!

Nu merge! Trebuie aflat cum se spune urarea pe bulgărește. Pînă atunci o îmbrățișare, două, zece, o sută... Fără cuvinte.

...Ceasul aleargă. Și noi: pe străzi, prin magazine, peste tot unde putem vedea pregătiri, obiceiuri, tradiții, obișnuințe specifice naționale. La un colț ne întîlnim cu moș Gerilă. Așteptase, pasă-mi-te, pînă ce soarele s-a ascuns după orizont și a ieșit fără grijă că s-ar putea topi. De altfel asta-i o poveste întrucît el n-are nevoie de zăpadă nici măcar pentru sanie: merge pe jos și împarte trecătorilor bilete norocoase de loterie. Cine știe? Poate cîștigă chiar moșul și la anul îl vedem venind cu automobilul.

...Miezul nopții. Am mîncat de toate, din belșug inclusiv renumitele murături bulgărești. Să nu mai privim deci în farfurie. De altfel, e cu neputință, fiindcă... Ei bine, fiindcă uzina electrică și-a încetat activitatea pentru cîteva secunde. De afară se aud salve de artilerie. Noul an a fost salutat cu toate onorurile.

— Iată singura întrebuințare care ar trebui dată obuzelor — reflectează un vecin de masă.

S-a aprins lumina. De la toate mesele răsună în română, bulgară, germană, franceză și... (cine are vreme să numere celelalte limbi?) un „la mulți ani!". Românii adaugă salutului o cîntare pe textul binecunoscut: „Mulți ani trăiască!" Toți ne ascultă în picioare cu paharele ridicate pentru toast.

...Începe dansul. Noul an, care încă n-a avut probabil cînd să învețe dansurile moderne, se află undeva printre noi. Da, da! Chiar aici, la restaurantul „Bulgaria". Unde-o fi? Am coborît din balconul-etaj unde sînt așezate mesele turiștilor romîni. Jos, în sala mare programul artistic e în toi: după un cvartet vocal urmează doi cîntăreți francezi, apoi instrumentiști și cîntăreți negri... Aici, putem cunoaște astă-seară mai multe dansuri originale bulgare. Iată unul dintre ele în care perechile participă la o întrecere al cărui premiat va primi un frumos cadou. Doi dintre concurenți sînt fotografiați de turistul-fotoreporter Nicu Vasile. Nu și-a uitat acasă (ca de altfel și semnatarul rîndurilor de față) nici profesiunea și nici... instrumentele. Muzica accelerează ritmul. Cine oare va menține mărul sprijinit de cele două frunți pînă la sfîrșit? Sau mai bine zis: cine oare nu va risca să piardă premiul în schimbul unui sărut dat partenerei?

„Dansul merelor" pe care l-am învățat în noaptea revelionului de la prietenii bulgari

Și pentru că veni vorba de sărut... a urmat „Perinița". Satisfacție dar și uimire printre turiștii romîni. De ce? Dansatorii nu se sărută ci așează respectuos batista pe umărul celui sau celei alese. Așa nu se poate! Dintre spectatori intră în joc un bulgar cunoscător al ritualului acestui dans românesc. El arată ce trebuie făcut cu batista și cu... partenera. Toată lumea aplaudă. Exemplul este urmat pe loc.

...În sfîrșit zorile. Despărțirea prilejuiește o nouă cascadă de îmbrățișări fericite, de urări, de saluturi prietenești. Parcă am fi petrecut întreg anul 1959 împreună. Și într-un fel anume l-am petrecut: sîntem doar frați în marea și puternica familie socialistă. Toate inimile noastre vorbesc aceiași limbă, cunosc aceiași gramatică a dragostei frățești. „Drugarka" — apelativul prietenesc cu care bulgarii se adresează tovarășelor noastre, este preluat și întrebuințat în loc de orice.

...Încetul cu încetul ajungem la hotel, unde ne întîmpină vînzătorii de ziare, oferindu-ne numărul 1 al gazetelor bulgărești.

Eugen ATANASIU

POȘTA REDACȚIEI

NELLI GHEJEU-Arad ne scrie: „Aș dori să devin compozitor de muzică ușoară românească, cum sînt Ion Vasilescu, N. Kirculescu, H. Mălineanu. Pentru aceasta, întreb cum să fac să-mi ating scopul fiindcă, am o foarte mare ambiție și fiindcă nu este compozitor la noi în țară să nu-l cunosc, dacă nu personal, atunci de la radio. Pînă în prezent, în catalogul meu am înscris 93 compozitori" etc., etc.

Din rîndurile scrise de cititorul nostru, deducem că este vorba de un tînăr care are în adevăr „foarte mare ambiție", dar care nu știe să deosebească ceea ce este esențial de ce este neesențial. Pentru a deveni compozitor, tinere Nelu, trebuie să te pricepi în muzică, să ai aptitudini. Aceasta se dobîndește printr-o muncă asiduă, prin neîncetat exercițiu. Ambiția trebuie canalizată deci în această direcție. Despre catalog îți putem spune să-l completezi în continuare. Dar să nu pui multă nădejde în ajutorul lui, fiindcă răsfoindu-l oricît de mult nu vei ajunge numai cu atît să compui muzică. Mai trebuie și altele.

MARCEL BASCH-Bistrița: Controversa în care vă aflați cu prietenul dv. poate fi de lungă durată, întrucît nu se poate spune cîte viori a construit celebrul constructor Antonio Stradivarius din Cremona. Din cînd în cînd se aude că a mai fost descoperit un exemplar și încă unul. Nu-i vorba că sînt și cazuri cînd în unele țări apusene, anumiți posesori de viori „originale" Stradivarius sînt dați în judecată pentru înșelătorie. Asemenea viori, firește, nu pot fi trecute la număr.

O. TRIFU-Dej: Ne pare rău că nu vă putem fi de ajutor, dar nu posedăm un depozit cu numere vechi pe care să le punem în vînzare. Încercați la oficiul de difuzare al presei din localitatea dv. sau de la Cluj, dacă aveți prilejul să mergeți prin acest oraș.

N. BRUMARU — comuna Criț (Rupea): Scrieți pe adresa: Cartea prin poștă, București, str. Biserica Enei nr. 16.

La a doua întrebare vă răspundem următoarele: Poate cere schimbarea numelui sau pronumelui orice persoană care a împlinit vîrsta de 18 ani și are motive temeinice. Pentru aceasta este nevoie de o cerere care să fie înaintată sfatului popular al comunei sau orașului respectiv. Dacă cererea este găsită întemeiată de organele superioare în drept, se dă decizie de schimbarea numelui. Decizia nu produce efecte decît de la data înregistrării deciziei respective. Norme speciale în legătură cu alegerea numelui, nu există.

ION C. ION-Orașul Stalin: Semnalarea dv. privitoare la prezența scorpionilor în cîteva locuri din munții Banatului, este interesantă. Desigur că ei s-au anunțat la timpul cuvenit și naturaliștilor pentru a-i avea în vedere...

MIHAI CAROL — Vulcan: Încheind contract cu o organizație comercială de stat, sînteți obligat a respecta prevederile contractuale, în orice condiții. La a doua întrebare nu vă putem da răspuns, fiindcă persoana la care vă referiți nu ne este cunoscută.

GH. TANASE — Sascut: Cu plăcere v-am da ajutor, dar ceea ce ne cereți dv. ne obligă să umplem un spațiu prea mare din revistă cu niște lucruri pe care foarte mulți din cititori le cunosc.

Meșteri anonimi din Moldova
în arta prelucrării lemnului

În vara anului 1959 mă găseam într-unul din drumurile mele prin Moldova, cu ochii deschiși spre ceea ce m-ar fi interesat din punct de vedere etnografic. Itinerarul petrecea colinele depresionare dintre Crasna și Huși, avînd la dreapta, cum urcam de la Crasna spre Huși, Lunca Prutului și la stînga valea Bîrladului. Satele, urmau unele după altele, fie adăpostite printre dealuri, fie răsfirate pe pante, domoale, primitoare de mult soare și lumină. Livezi, cîmpuri agricole întinse cu semănături date pe rod bun și vii înverșmîntau pămîntul, izvorîte din muncă. Unele sate ca Vutcani, sînt sate mari, cu străvechi rădăcini înfipte în istorie, altele sînt statornicite din punct de vedere istoric-economic, mai de curînd în rînduieli. Pretutindeni firul vieții pulsa cu putere. Grija față de cele de toate zilele forma preocuparea de bază. Ici colea atrag atenția însă și unele preocupări ce les din comun. Aceasta s-a-ntîmplat mai cu deosebire în două sate: în Vutcani și în Șișcani. Asupra lor va trebui să insistăm, cu atît mai mult, cu cît, e vorba de unele manifestări de artă, pe care noi le considerăm deosebit de interesante. „Deosebit de interesante" nu atît prin perfecțiunea lor, cît prin procesul surd de cristalizare a unor înclinări artistice în pofida piedicilor ridicate în calea afirmării de către trecutele regimuri de exploatare din țara noastră. Într-adevăr, credem că exemplele concrete ce vor urma, vor fi îndeajuns de grăitoare prin ele însile.

★

Primul întîlnit în cale a fost cazul lui Ion Alicsandrescu, din Vutcani. Om cu foarte puțină știință de carte, avea doar 4 clase primare, dar cu un deosebit talent în arta prelucrării lemnului.

Acum aproape 30 de ani se apucă el, și cu „mîna lui" lucrează cîteva obiecte de uz casnic, din lemn: un dulap, o masă, un scaun și o ramă, într-o manieră străină de scopul și funcțiunea obiectului. Ce s-a-ntîmplat? Simțind forța talentului său, Ion Alicsandrescu lucrează obiectele de mai sus (vezi fig. 1) în manieră bisericească, de cel mai înalt grad artistic, adaptînd motivele sculpturale bisericești, la o mobilă de casă, (și încă de țară), a cărei orientare artistică urma ca să fie cu totul alta...

Că fapta sa ieșea din comun, rezultă și din însemnarea ce o face pe una din ușile dulapului, și anume, pe partea dinlăuntru, puțin expusă vederii. Cu acest prilej ține să-și comunice și unele date biografice, semn al unei adînci convingeri privind talentul său, convingere întunecată de vitregele condiții sociale care nu-i permiteau o valorificare deplină a talentului său.

★

„Spre știință!

Acest dulap este lucrat în sculptură de însăși mîna mea din lemn de nuc și stejar în anul 1931. Am lucrat trei luni la scheletul lui, iar 14 zile aceste 4 tăblii afară de stoleria lui. Capetele sînt fierte în clocot pentru a nu le roade cariul. Tăbliile sînt din lemn de stejar care au stat în pămînt peste 100 de ani, căci sînt de la o fîntînă ce a fost făcută de bîrne, în apă în loc de piatră. Astăzi, pe locul acelei fîntîni trece pîrîul satului Banca, care a și descoperit-o.

A fost făcută, (fîntîna), între anii 1825—1830 cînd nu era pîrîu pe acolo, nici rîpă. Ion Alicsandrescu, cîntăreț bisericesc, născut în anul 1891, căsătorit în anul 1926, cu Cecilia născută Toader Adochiței în satul Banca județul Tutova".

Una din creațiile meșterului Alecu Corozăl: stîlp de gard în formă de cap de om

★

Urmele celui de-al doilea artist din popor, le-am găsit în satul Șișcani, tot în raionul Huși. Meșterul de stîlpi de gard în formă de cap de om, se numea Alecu Corozăl. Într-adevăr, care poate fi situația? Mergînd pe una din ulițele satului, prin centru, privirea mi-a fost atrasă de un gard ce înconjura grădina și casa unui fost crișmar.. ai căror stîlpi, de gard, în partea de sus, se terminau prin cîte un cap, figură de om. Am înțeles în cele din urmă, că acela care făcuse, cum spun moldovenii, „pozna", e Alecu Corozăl, meșter tîmplar în sat, care se pricepea la multe: „ce-l spunea să facă (cineva), făcea... și sobărie și cismărie", dar mai ales la lucru în lemn se pricepea. „Făcea tot felul de năzdrăvenii"...

În afară de stîlpii de la gard, în formă de cap de om, ni se spune că el ar mai fi executat și o „femeie cu talie, cu țîțe; femeie adevărată"...; că ar mai fi executat, din lemn și „un om cu mîna-ntinsă (și cu una-n jos) cu mușchi și neheieturi". Spre regretul nostru, ultimele două realizări în lemn, s-au distrus, și... „omul cu mîna-ntinsă, și femeia"...

Cîțiva stîlpi de gard, în formă de cap de om (vezi fig. 2, 3) se mai păstrează și azi. Stîlpii erau înalți de 1,70 m. și în ultimul timp, putrezind la partea de jos, au fost retezați, așa încît, înălțimea lor, acum, e cu mult mai mică decît a fost la început.

Alecu Corozăl, spre deosebire de Ion Alicsandrescu, nu și-a lăsat vre-o însemnare. El a dus o viață de boem, lăsîndu-se pradă unei patimi de care era stăpînit: se spune că avea „darul băuturii..." El moare sărac în vîrstă de 65 de ani.

★

Cele două cazuri, în care apar și se nimicesc cele două talente, pun probleme pe care abea timpul de azi le rezolvă. În condițiile trecutului se pierdeau astfel, multe talente în popor. Și într-un caz și într-altul, n-ar fi fost exclus să fi avut de-a face cu doi creatori, de mare prestigiu, dacă aceștia ar fi fost îndrumați și susținuți pînă la completa lor definire. Realizările lor, în condițiile date, credem că sînt o dovadă sigură a acestui adevăr.

Ion CHELCEA

Cale nouă Bistriței

(Urmare din pag. 1-a)

unor importante lucrări ca păduri, zidurî de sprijin, tubaje de scurgere etc.

Undeva o baracă în cîmp. Am trecut în sectorul 2 al șantierului și odată cu aceasta de la pietriș la argilă. Hleiul galben se prinde de tălpile bocancilor, de cauciucurile roților, de cupele escavatoarelor. În baracă: o masă și două băncuțe. Suficient ca să se poată discuta, să se desfășoare planuri, să se fixeze locul viitoarelor bătălii.

— Va să zică în acest an trebuie să terminăm barajul și aproximativ 10 km. de canal, îmi spune inginerul Liviu Guțin, cel care a condus lucrările de șoc de la hidrocentrală. Începutul noului an a găsit sectorul II în plină activitate.

Și iată-ne la km. 7+478. În zare se profilează turnurile de răcire și de granulare ale combinatului în construcție. Aici, în acest punct lucrează escavatorul electric sovietic SE[3] — o adevărată uzină în funcțiune pe coasta unui deal. Inginerul cronometrează. Iată: Tatra de 10 tone a fost umplută exact într-un minut. Alta la rînd!

Povestea celor trei escavatoriști care lucrează pe acest gigant e simplă dar mișcătoare. Pe el au lucrat la barajul hidrocentralei. Apoi l-au demontat, l-au transformat și l-au montat din nou aici la canal. Toți trei locuiesc în colonia muncitorească, toți sînt căsătoriți. Dar ceea ce-i leagă pe unul de altul este escavatorul. Am vorbit cu doi dintre ei, cu Mihai Popa și Petre Constantin.

Într-o noapte unul dintre electromotoarele escavatorului (are vreo 14) s-a defectat. Cine era atunci în schimb? Niciunul din cei trei nu mai ține minte. Dar nici inginerul din sector și nici nimeni altul nu știe cine și cum l-a anunțat pe ceilalți doi care erau în colonie, la 7 km. depărtare. Cert este că toți au lucrat la escavator pînă l-au pus din nou în funcțiune. Apoi a rămas la lucru cel mai puțin obosit. Petre Constantin își arată un carnet pe care și-a notat amănunțit angajamentul cu economiile ce le vor face ei, cei trei escavatoriști, în noul an 1960. Sînt mii de kg. de cablu, mii de litri de uleiuri, sute de kg. de vaselină. *„E contribuția lor — modestă, afirmă interlocutorul meu — la îndeplinirea hotărîrilor partidului și guvernului".*

★

La întoarcere mașina s-a umplut. Sînt cu noi cîțiva care au avut misiunea să inventarieze bunurile de pe șantier.

...Săpături, umplutură, poduri, podețe, hlei ori pietriș, cameni pe mașini. Pe aici peste un an vor trece apele Bistriței, pe o cale nouă. Drum bun!

Nichita BISTRICEANU

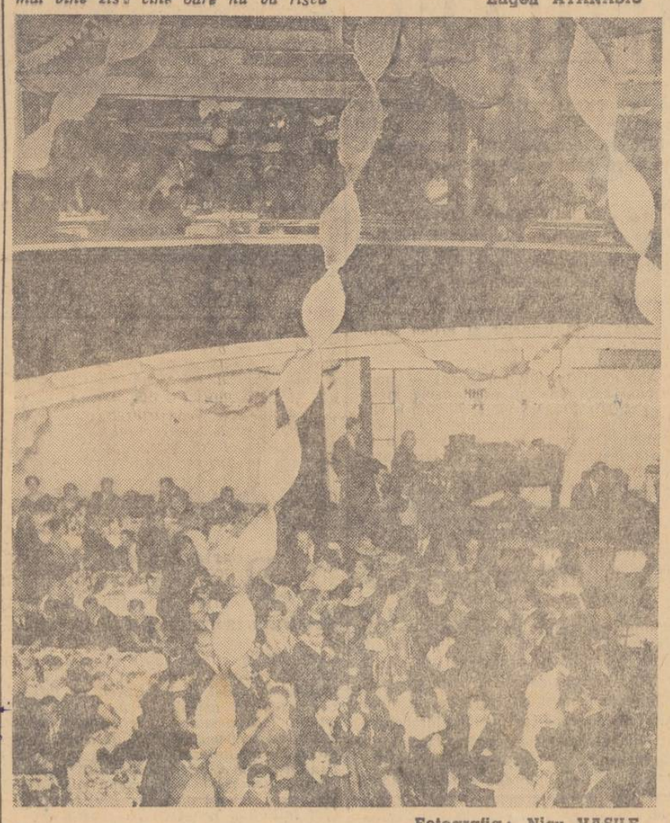

Fotografia: Nicu VASILE

ÎNTÎMPLARILE LUI MOȘ ANDREI INIMA DE AUR

Desene de: V. VASILIU

ESCHYL (II)

Opera marelui Eschyl este o demonstrație etică în favoarea dragostei de țară, a eroismului și a purității sufletești. Dramaturgia lui este poate mai săracă în surprize, în dezvoltări ample ale conflictului, analiza e înlocuită cîte odată de efectele spectaculoase ale fastului exterior. Cîtă forță însă în simplitatea unor apariții, în apoteozele ce încheie tablourile alegorice, dansurile și înfruntările dure dintre personaje!

Teatrul său redă împrejurări de viață ce urmează descompunerii comunismului primitiv cînd progresul condițiilor de trai ale societății determină după cum observă Engels în „Originea familiei, a proprietății private și a statului" — schimbări istorice în poziția socială reciprocă a bărbatului și a femeii. Astfel „Orestia" lui Eschyl este prezentarea, în bogatele ei implicații, a luptei dintre matriarhat, pe cale de dispariție și patriarhatul în ascensiune. Uciderea lui Agamemnon, întors din războiul troian, de către soția sa Clitemnestra, declanșează conflictul „Orestiei". Trilogia continuă cu răzbunarea lui Oreste, care, sfătuit de Electra își ucide mama și pe complicele ei Egist. Sfîrșitul sîngeros al Clitemnestrei și al amantului ei este dezaprobat de Erinii, apărătoarele vajnice ale matriarhatului. Oreste va avea de suferit de pe urma spiritului de vindictă al Erinilor, în vreme ce viața lui va fi ocrotită de Apollo și de Palas-Athena, care, în numele noii orînduiri a patriarhatului îl ajută să evite condamnarea juraților atenieni. Eschyl a zugrăvit victoria noii morale a oamenilor, victoria patriarhatului asupra matriarhatului ca și înfrîngerea Erinilor, reprezentantele vechii credințe.

Dar cu toate că Oreste se știe ferit de primejdia unei pedepse, el nu-și regăsește liniștea. Conștiința lui suferă la gîndul că e paricid. Polemica dintre Erinii și Apollo în acompag, pledoaria abilă a lui Phoebus, avocatul dibaci, nu-l împacă scrupulele. Transformarea Erinilor în Eumenide, zeițe ocrotitoare ale poporului athenian, este efectul tactului diplomatic al zeiței Pallas. Iar aeropagul e desemnat să fie de-a pururi un stăvilar împotriva despotismului și a dezbinării. Concluzia e formulată de pe poziții înaintate, Eschyl soluționînd în acest mod și necesitatea morală și cea politică a momentului.

H. ZALIS

ENCICLOPEDIA „MAGAZIN"

„FRANȚUZITELE"

Una dintre cele mai vechi piese de teatru românești — a fost scrisă în 1833 — este „Comodia vremii", cunoscută mai mult sub titlul „Franțuzitele". Autorul ei, Costache Faca, a fost un boier ciudat, care deși rudă apropiată cu domnitorul Alexandru Ghica, se afla în opoziție, combătînd în adunare, în calitate de deputat, reprezentant al județului Ilfov, pe „dracii viței publice", adică pe cei care constituiau o stavilă progresului. Nefericit în viață, Faca prefera intimității cu „cei mari" prietenia cu veselul grup al lui Anton Pann, care în jurul unei cănі de vin, se aduna pe la grădinile celebre pe vremuri, ale lui Ghifer sau Deșliu. Om cult, amic cu Ion Heliade Rădulescu, participant la toate inițiativele literare și artistice, Faca a fost unul dintre susținătorii teatrului românesc, prin intervențiile sale în obștească adunare, dar și prin satirele sale care circulau în manuscris, îndreptate împotriva celor care disprețuiau teatrul în limba română.

Se pare că tovarășii lui de veselie l-au îndemnat pe Faca să compună satira „Comodia vremii", care atacă una din relele sociale — galomania — metehnă care va inspira și penele altor dramaturgi, ceea ce înseamnă că ea constituia un rău social. Dar și din titlul lucrării, „Comodia vremii", se vede că Faca n-a intenționat numai satirizarea franțuzomaniei, care pălise și mica burghezie, ci o întreagă concepție de viață. Deși Elena și Luxandra, două din eroinele lui Faca, amintesc de Madelon și de Cathos, „prețioasele" lui Molière, ele sînt totuși reprezentante ale micii burghezii românești din acea vreme.

La București și la Iași, influența grecească dispărea pe zi ce trecea și în schimb se dezvolta o influență franceză, și lucrul acesta era firesc să se întîmple într-o țară cu o tradiție culturală nu prea veche. Această influență franceză a stîrnit o mare confuzie în limbă, nu numai în ceea ce privește vocabularul, dar și sintaxa. Așa cum observă profesorul Pompiliu Eliade, în realitate era vorba de o falsă îmbogățire a limbii, termenii francezi invadînd vocabularul înainte ca vechile cuvinte care exprimau aceleași nuanțe să fi avut timpul să dispară. Era firesc ca Ianache, unul dintre eroii lui Constantin Faca, să tînjească, într-o vreme de reforme, după pravila lui Caragea:

Unde-s vremile acelea
pă cînd odihnit ședeai,
Fără pravilă și dele,
toate ți le isprăviai?
Împărțeai cu toți frățește
și necontenit curgea,
Era, zău, nepreținută
pravila lui Caragea

Unul din meritele lui Constantin Faca este tocmai modul cum a știut să se folosească de un model al literaturii clasice, reluînd subiectul pentru a-l transpune din societatea rafinată a veacului al XVII-lea francez în mediul de-abia înfiripatei burghezii bucureștene, scriind o operă originală. Heliade, primul editor al Franțuzitelor, observa: „N-am văzut nici în alte limbi culte o scriere atît de scurtă, să deprindă atît de bine și exact și natural, moravurile acelei epoce și să flagele cu atîta sare ridicolele purtătorilor și jargonul nesuferit al „Prețioaselor ridicole".

Apariția „Franțuzitelor" constituie o expresie a luptei intelectualității progresiste, pentru înfrîngerea unei culturi naționale, pentru apărarea limbii românești.

Ioan MASSOFF

Regizorul Marcel Carné

Numele lui Marcel Carné este cunoscut și îndrăgit de spectatori ca cel al unuia din principalii reprezentanți ai cinematografiei realiste franceze.

Născut la Paris în 1903, Marcel Carné începe prin a fi funcționar la o societate de asigurări. Dar curînd, arta filmului avea să-l atragă într-atîta încît părăsește viața tihnită a funcționarului cuminte, intrînd în jocul agitat al cinematografiei în cadrul căreia va fi un inadaptabil la conformismul de salon ce se practica.

Cariera cinematografică și-o începe printr-o perseverentă ucenicie pe lîngă cei pe care și-i socoate maeștri. Devine asistentul lui Jacques Feyder și apoi al lui René Clair la filmul „Sous les toits de Paris". După ce participă la producția unor filme publicitare, Marcel Carné realizează, în 1936, prima sa operă, „Jenny". Îi urmează deîndată filmul care l-a făcut repede cunoscut și apreciat, „Drole de drame", un film satiric inteligent, cu umor fin și dialoguri reușite.

Celebritatea lui Marcel Carné datează din anul 1938, cînd realizează acel cu totul deosebit „Quai des brummes". În afara faptului că în această operă se cristalizează — cu prilejul expunerii unei povești tragice — capacitatea lui Carné de a transmite lirismul și poezia ce-i sînt caracteristice, de a crea atmosferă, de a folosi detaliul acordîndu-i funcție dramatică; în afară de acestea, „Quai des brummes" aduce pe ecran — în interpretarea lui Jean Gabin și a lui Michèle Morgan — figurile, destinele unor oameni simpli, destinul lor tragic într-o orînduire socială care le este ostilă.

După „Hotel du Nord" și „Le jour se lève", Carné realizează, în timpul ocupației hitleriste, acea poveste medievală încărcată cu simboluri, „Les visiteures du soir". Sub ascunzișul legendei, Carné (împreună cu Prèvert) fac rechizitoriul artistic diavolului (interpretat de Jules Berry) care — se pare — urma inițial să aibă și asemănări fizice cu Hitler pentru o mai deslușită enunțare a sensurilor povestei. Filmul era o demonstrație a forței umanității care se împotrivește răutății și barbariei diavolești dovedindu-și nemurirea.

În 1945, Marcel Carné realizează neuitatul „Les enfants du Paradis", un film în care dăruește tot ce are mai prețios talentul său: o perfectă unitate de stil, umărirea rigurosă poetică a unor destine care se interferează într-un dans tragic de un subtil și inefabil lirism, o atmosferă realizată cu un deosebit simț artistic.

După aceasta Marcel Carné este întîlnit ca autor al unui film comercial „La fleur de l'age" (1947), a unui carecare „La Marie du port" (1950), a unui altuia, inegal și folosind o formulă nefericită, formalistă „Juliette ou la clé du songe" (1951). Cu un an mai tîrziu, Carné realizează „Thérèse Raquin", adaptarea modernă a romanului lui Emile Zola, de care spectatorii noștri își amintesc desigur.

În sfîrșit, recent, Carné creează „Les Tricheurs", o amară dramă a generației tinere din Franța capitalistă, pe care condițiile sociale în care trăiește o obligă să „trișeze" viața, să-i tragă chiulul. Se pare că Carné este de astădată acelaș artist valoros, același talent viguros ca cel din marile sale creații anterioare.

Am adăuga un singur fapt ce ni se pare semnificativ: realizatorul care, alături de René Clair și Jean Renoir, este mareea figură a cinematografiei franceze, se vede o viață întreagă asediat condițiilor capitaliste de producție și nevoit să renunțe la zeci de proiecte — printre care și o adaptare după „Candide" de Voltaire — din lipsă de finanțatori. Este drama marelui artist care, pînă a ajunge să-și creeze opera sa autentică, trebuie să-și închidă o seamă de vise în sertar sau să facă concesii gustului comercial. În ciuda acestor condiții însă, ideile lui Carné, realismul lui, talentul său autentic s-au impus în arta cinematografică, în opera de o infinită poezie și umanitate a acestui admirabil creator de atmosferă.

Ion BARNA

Mic dicționar de expresii celebre

5. — ADAGIU. În primul rînd nu trebuie confundat cu adagio, care este un cuvînt italienesc, devenit, ca atîtea altele, un termen muzical ce indică o mișcare înceată, cuminte.

Adagiu înseamnă: maximă, zicătoare, sentință. Atunci se pune întrebarea: dacă are atîtea sinonime, de ce mai trebuie și acest cuvînt de origină latină? Fiindcă are o nuanță specială a lui, care îl deosebește de cuvintele cu care e înrudit ca sens. De pildă: maxima este o cugetare conținînd o normă de conduită, un sfat practic. Zicătoarea exprimă o constatare de ordin general, are un caracter popular și o circulație mare. Sentința e-o învățătură cu caracter mai solemn. Adagiul e deobicei folosit pentru o zicătoare ce purcede din antichitate și chiar se adaugă: „există un adagiu latin"..., sau „există un adagiu grecesc care spune: Nu uita niciodată că ești om!"

Exemple: „Oare crezi că tot ce zboară / Cum zice un adagiu, se mînîncă?" (Topîrceanu)

6. — UN ADONIS. Această expresie o veți întîlni probabil îndeosebi în cărți, deoarece în vorbire, astăzi, bărbații frumoși sînt mai ades comparați cu cîte un actor de cinema sau de teatru. Dar pe vremuri se folosea de multe ori ca antonomază (figură de stil ce desemnează printr-un nume propriu cunoscut caracteristicile cuiva) numele de Adonis, pentru a spune despre un bărbat că e deosebit de frumos.

De ce? Fiindcă dintre toți muritorii de care vorbește mitologia greacă, Adonis, din al cărui sînge, după ce a fost omorît de un mistreț, — zice legenda — s-au născut anemonele, este prezentat ca fiind mai frumos decît cel mai frumos dintre zei. Poate că au mai fost și alți bărbați frumoși, dar Adonis a avut norocul, pentru celebritatea lui, să se îndrăgostească de el Venus, zeița frumuseții.

7. — TRAGE AGHIOASE. Aghiosul e de fapt o cîntare liturgică, dar pesemne din pricina felului nazal, monoton și deobicei tare cum era executată în biserică, poporul, înclinat spre umor, a făcut o asociație între cîntatul aghiosului și sforăitul puternic, așa că această expresie se aplică glumeț acelora care trag niște sforăituri de te asurzesc și-ți vine să-ți iei lumea-n cap.

Exemple: „Dormi, ce-ți pasă! Tutun ai tras destul, acum te-ai pus să tragi la aghioase"... (Caragiale).

I. FLAVIUS și I. BERG

Interpreți celebri: GIOCONDA DE VITO

Printre interpreții de renume care vor concerta în cursul acestei stagiuni în țara noastră, este și Gioconda de Vito, cea mai de seamă interpretă italiană a literaturii violonistice, cunoscută și apreciată în întreaga lume.

Născută în Italia în iunie 1907, Martina Franca Lecce este, mai întîi eleva lui Remy Principe la Liceul Muzical din Pesaro, apoi studentă a Conservatoriului din Roma.

Curînd devine profesor la Conservatorul din Bari și, în același timp, sub numele de Gioconda de Vito, apare ca solistă la Roma în cele mai de seamă concerte.

După nenumărate turnee, se stabilește definitiv în 1949 la Londra, unde se și căsătorește. Continuă totuși să concerteze în Italia și în alte țări. Interpretările ei de mare clasă, ale concertelor clasice de Bach, Beethoven și Brahms, o consacră ca pe o violonistă de înaltă ținută, cu un sunet pur, o tehnică perfectă, care știe să îmbace grația unei seninătăți aparente cu o pasiune interioară vibrantă.

În ultimul timp Gioconda de Vito și-a îmbogățit repertoriul și cu lucrări moderne. În 1954 a interpretat concertele pentru vioară de Jan Sibelius și Edward Elgar, Bloch, Alban Berg și William Walton. De asemenea ea a mai prezentat publicului și o interpretare a concertului pentru vioară de Pizzetti, cunoscutul compozitor contemporan italian.

I. G.

CALENDAR • CALENDAR • CALENDAR

11—17 IANUARIE

11
1946: Albania se proclamă republică populară.

12
1876: S-a născut Jack London (m. 1916).

13
1906: A murit A. S. Popov, savant rus, inventatorul radiofoniei (n. 1859).

14
1934: A murit dr. I. Cantacuzino, fondatorul Institutului de seruri și vaccinuri din București.

15
1622: S-a născut Molière (m. 1673).
1850: 110 ani de la nașterea lui Mihail Eminescu (m. 1889).
1919: Au fost asasinați Karl Liebknecht și Roza Luxemburg.
1879: S-a născut Ștefan Gheorghiu (m. 1914).
1834: A luat ființă la București asociația culturală și artistică „Filarmonica".

17
1945: 15 ani de la eliberarea Varșoviei de către Armata Sovietică.
1869: A murit compozitorul rus Dargomîjski (n. 1813).

Dr. I. CANTACUZINO

Neobosit cercetător pe tărîmul științelor medicale, bacteriolog și serolog de valoare mondială, profesorul Ioan I. Cantacuzino a murit la 14 ianuarie 1934, transmițînd tinerelor generații de savanți romîni o împunătoare operă științifică.

Născut în anul 1863, la București, viitorul om de știință — după studii începute în țară — pleacă la Paris, unde, în 1894, obține licența în filozofie, în științele naturale și doctoratul în medicină. Întors în patrie, activează doi ani ca profesor de morfologie animală la Facultatea de Științe din Iași.

Pleacă din nou la Paris, și ajunge asistentul celebrului biolog rus Mecinicov, la Institutul Pasteur. În 1901, stabilit în țară, este numit profesor de Medicină Experimentală la Facultatea de Medicină din București. Aici, în cadrul Institutului de Bacteriologie, pune temeliile Laboratorului de Medicină Experimentală care, în 1921, avea să se transforme în Institutul de Seruri și Vaccinuri, al cărui director devine.

În 1905, înființează „Revista științelor medicale",

iar în timpul războiului 1916—1918 organizează serviciile de apărare sanitară.

Cuprinzătoarele sale studii asupra imunității nevertebratelor, lucrările fundamentale asupra holerei, tuberculozei și scarlatinei, cercetarea substanțelor de apărare numite „anticorpi" — toate acestea au sporit neîncetat prestigiul științei românești în patrie și peste hotare.

Profesorul Cantacuzino, ca pilduitor savant cetățean, s-a străduit necontenit pentru îmbunătățirea ocrotirii sănătății poporului: a înființat, între anii 1908—1910, mai multe sanatorii de tuberculoză, a intensificat munca în domeniul igienei publice, a inițiat lupta împotriva malariei — luptă care a înregistrat în zilele noastre o biruință definitivă.

Opera medico-socială a marelui savant romîn a fost continuată de către colaboratorii săi, în cadrul Institutului ce îi poartă numele, institut care în anii puterii populare cunoaște o rodnică activitate, pusă în slujba dezvoltării cuceririlor științei medicale romînești, în slujba ocrotirii sănătății oamenilor muncii.

VATICANUL ȘI DESTINDEREA

Deși Vaticanul e înconjurat cu ziduri înalte (la propriu și la figurat) în spatele cărora totul se petrece în cea mai mare taină, în ultima vreme a răzbătut chiar și prin aceste ziduri, ecoul unei agitații ce se desfășoară în cetatea pontificală și mai ales în culisele ei. În centrul acestei agitații nu se află chestiuni de dogmă religioasă și nici de organizare bisericească. Obiectivul ei e cu totul lumesc și anume: probleme de politică internațională.

Tendința spre destindere și coexistența pașnică ce a cîștigat din ce în ce mai mult teren pe arena internațională nu e de loc pe placul multora de la Vatican, a căror predilecție pentru promovarea războiului rece este binecunoscută. Hotărît să facă tot ce 'e stă în putință pentru a frîna procesul de slăbire a încordării internaționale, aceștia uzează noi acțiuni împotriva destinderii.

Încă în cursul verii trecute, cînd au început să circule știrile privitoare la intenția președintelui Eisenhower de a-l invita pe N. S. Hrușciov în S.U.A. una din personalitățile de frunte ale Vaticanului, cunoscută prin poziția sa ultrareacționară, cardinalul Ottaviani, șeful Sfîntului oficiu, a traversat furios Atlanticul spre a avertiza pe conducătorii Statelor Unite că Sfîntul oficiu pe care-l conduce nu vede cu ochii buni această intenție. Eisenhower și Herter nu l-au primit. În schimb, episcopii și cardinalii americani l-au ascultat cu atenție, împărtășind punctul său de vedere.

După Ottaviani a luat drumul Americii un alt reprezentant sus-pus al Vaticanului, Cardinalul Lercaro — (aceasta după ce acordul sovieto-american privitor la schimbul de vizite între șefii celor două guverne se anunțase în mod oficial). Mai puțin discret decît Ottaviani, Lercaro a făcut din vizita sa în S.U.A. o adevărată „cruciadă" împotriva destinderii. Luînd cuvîntul în public el susținea — făcînd spume la gură — că „Occidentul are totul de pierdut și nimic de cîștigat de pe urma vizitei lui Hrușciov în S.U.A.", că „această întîlnire (dintre N. S. Hrușciov și D. Eisenhower — n.r.) va contribui să perpetueze mitul comunist cu privire la posibilitatea coexistenței"... și că „unele persoane încă nehotărîte vor trage de aici concluzia că este justificat un compromis"... Și, între timp, cardinalii americani Spellman și Cushing îi țineau isonul declarînd că „vizita lui Hrușciov înseamnă pentru Statele Unite o înfrîngere mai grea decît aceea de la Pearl Harbour"...

Dar străduințele lui Lercaro și ale celor doi colegi ai săi americani s-au dovedit a fi fost fără efect. Convorbirile de la Camp David au avut loc făcînd începutul unei noi atmosfere în viața politică internațională iar poporul american a întîmpinat cu căldură pe șeful guvernului sovietic și a salutat în vizita acestuia în S.U.A. cel mai îmbucurător eveniment internațional.

Cei din Vatican însă, nu s-au bucurat de loc. La puține zile după Camp David, Ottaviani a pornit din nou în călătorie. De data aceasta în Germania occidentală spre a se întîlni în secret cu von Brentano, de la care a primit asigurări cu privire la „intransigența" guvernului de la Bonn. De acolo s-a dus la Paris unde s-a întîlnit cu Debré, după care l-a vizitat pe Franco (principalul său protejat), pe dictatorul portughez Salazar și apoi a plecat din nou la New York și Washington, oprindu-se și în Canada. O lună mai tîrziu au sosit la Roma cei trei cardinali americani însoțiți de vreo 70 de episcopi. După consfătuirea ce au avut-o cu Ottaviani și alți membri ai conducerii Vaticanului, a fost trimis la Washington primul locțiitor al secretarului de stat al cetății pontificale, monseniorul Antonio Samoré pentru „consultări" cu guvernul american.

Conținutul acestor consultări a rămas secret așa că nu se știe precis ce concesii a făcut Washingtonul, nici ce i s-a cerut din partea Vaticanului. Se știe doar atît că după întoarcerea lui Samoré din S.U.A. și în urma insistențelor cardinalului Ottaviani a fost instalat ca șef al Congregației răsăritene — unul din posturile cheie pentru relațiile externe ale Vaticanului — cardinalul Ciocognani, fost nunțiu apostolic în Statele Unite și om de încredere al Departamentului de stat, după îndepărtarea prealabilă din acest post a cardinalu'ui Tisserant, una din personalitățile binecunoscute ale ierarhiei pontificale.

Mașinațiunile cardinalului Ottaviani și ale celorla'ți conducători ai Vaticanului, demonstrează că în cetatea pontificală care reprezintă una din forțele cele mai reacționare ale lumii, se află grupuri influente care nu renunță să se pună de-a curmezișul drumului spre destindere pe care evoluează azi politica mondială.

A. STANCIU

Portrete occidentale

Concernul japonez „Mitui" își concentrează acum atenția asupra fabricării de proiectile teleghidate de tip „Hawk".

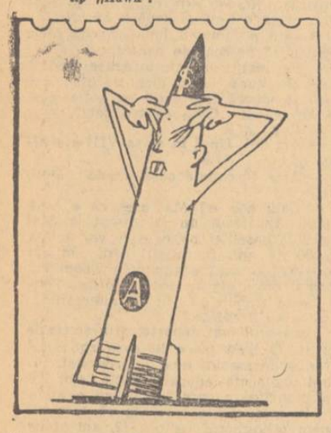

Tip japonez

Portretul bugetului R.F.G. pe anul 1960

Odată cu medalia „Pentru conducerea prin libertate", Statele Unite l-au trimis lui Ngo Dinh Diem o ghilotină.

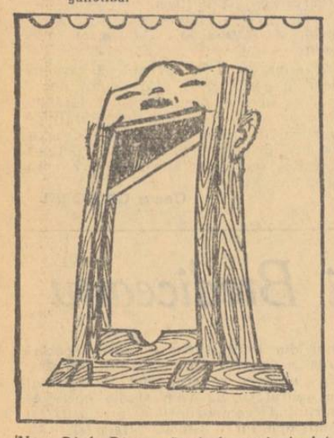

Ngo Dinh Diem văzut de caricaturist într-un moment de repaos

Desene de A. POCH

Un Moș Teacă sud-coreean

Furnizorii americani de armament pentru armata lisînmanistă de mercenari sînt supărați foc. În diferite comitete și comiții ei tună și fulgeră împotriva subordonaților lor din armata Coreei de sud. „Li Sin Man și toată banda lui e o adunătură de borfași!" — strigă în gura mare anumite persoane din jurul Pentagonului. „Tot ajutorul nostru pentru ei se duce pe apa sîmbetei! Fură ca în codru!"

Supărarea bogaților furnizori americani a răbătut și în paginile ziarului burghez francez „LE FIGARO". Acesta informează că „furturile și deturnările de fonduri care se petrec în cadrul armatei Coreei de sud sporesc pe zi ce trece, iar comitetul american al apărării a precizat recent într-un raport că tot ce constituie furnitură pentru armată este obiectul unei burse negre nerușinate".

Acuzația aceasta, adusă de acum în mod public suna ca un avertisment pentru persoanele suspuse din armata lisînmanistă. Asemenea unor soldați disciplinați, care execută fără murmur și săvîrșe ordinele stăpînilor, mai marii armatei sud-coreene s-au gîndit să cerceteze situația. Dar pentru că nu se poate acorda încredere subalternilor, sarcina anchetării acestei situații și-a asumat-o personal, generalul Song Yu Cian, șeful statului major al armatei sud-coreene, supranumit și „tigrul".

În cadrul cercetărilor întreprinse „tigrul" sudcoreean a anchetat soldații simpli.

— Furați bă, cioclovinelor? — l-a luat în focuri Moș Teacă sudcoreean.

— Noi? Nu domnule general! Dimpotrivă. Nouă ni se fură chiar și bruma de soldă pe care o primim, ni se fură chiar și rațiile de alimente.

Nemulțumit de cele aflate, „tigrul" a trecut la ofițeri.

— Ce se întîmplă domnilor cu echipamentul furnizat de americani? Unde se află el?

Nu știm precis ce-au răspuns subordonații acestui zelos ofițer. Fapt este că „ancheta" s-a soldat cu arestarea mai multor ofițeri, de la locotenenți și pînă la generali. În schimbul unor sume de bani primite din partea unor oameni de afaceri care încheiau contracte cu armata, aceștia le furnizau echipamentul primit de la americani, pe care apoi ei îl speculau la bursa neagră.

Lăudîndu-se cu rezultatele „anchetei", Song Yu Cian a declarat că s-au descoperit... 1829 anvelope ale mașinilor armatei folosite de civili la mașinile lor. Florosul „tigru" n-a suflat însă nici un cuvînt despre lucruri mai serioase decît furturile în stil mare la care se dedau oameni de răspundere din armata sud-coreeană. Așa, de pildă, el a trecut sub tăcere faptul că generalul Suh Jun Ciul, fostul comandant al celei de a 28-a divizii a delapidat peste 20.000.000 hwani din fondurile destinate hrănirii trupelor de sub comanda sa. Din această sumă el și-a clădit — între altele — o casă la construcția căreia au fost puși să lucreze cu niște robi soldații.

Prea zelosul general n-a vorbit de asemenea nimic despre suferințele pe care le îndură soldații din partea ofițerilor care sînt specialiști nu numai în hoții, ci și în persecutarea canibalică a soldaților aflați în subordinea lor. După cum era nevoit să recunoască recent așazisul „comitet național de apărare" lisînmanist, în cursul acestui an, peste 150 de soldați din armata Coreei de sud și-au pus capăt zilelor, nemaiputînd îndura persecuția și mizeriile.

„Tigrul" sudcoreean n-a pomenit nimic de toate acestea pentru că nici el nu-i cu nimic mai bun decît confrații lui întru hoție și asuprire. Același ziar, „Le Figaro", arăta că Song Yu Cian este vinovat de omorîrea mai multor soldați și ofițeri. În ultimele nouă luni din acest an, din ordinul „Tigrului" au fost împușcați 12 generali și 1683 de ofițeri precum și numeroși soldați.

Vasile IOAN

BERLINUL AZI

(Urmare din pag. 1-a)

La cîteva sute de metri, în sectorul democrat, buldozerele vor șterge pentru totdeauna locul unde, cuibărit sub adăpostul betonului, Hitler și-a încheiat odioasa carieră. În parcul ce va fi creat pe acest loc se va înălța monumentul omului care, asasinat de ciuma nazistă, trăiește totuși în realizările poporului german, în inima fiecărui patriot, conducătorul clasei muncitoare germane, Ernst Thälmann.

Vedere a Porții Brandenburg

Alți stăpîni pe Unter den Linden

Acum un veac marele poet german Heinrich Heine, patriot înflăcărat și dușman neîmpăcat al spiritului prusac, împărtășea într-una din poeziile sale — „Germania, o poveste de iarnă" — speranța că va veni vremea cînd pe Unter den Linden nu-și vor mai etala aroganța junkerii și favoriții Kaiserului, ci va păși cu fruntea sus și demn, ca stăpîn, poporul. Heine transpunea astfel într-o viziune poetică felul care a însuflețit întreaga viață a marelui său prieten și sfătuitor, Karl Marx.

Vizitînd Berlinul în zilele ce au urmat celei de a 10-a aniversări a Republicii Democrate Germane, purtîndu-mi pașii pe vechiul bulevard berlinez, tu clădiri impodobite sărbătorește, cu lozinca „Sozialismus siegt!" (Socialismul învinge!), am avut o imagine a felului cum prinde viață pe pămîntul german visul poetului. O originală expoziție în aer liber, în jurul clădirii Muzeului de Istorie Germană, înfățișa marile realizări ale tinerei republici germane. Automotoare și caravane de tratament Röntgen, automobile și cinematografe mobile pentru pionieri, motoare de avion cu reacție și vagoane restaurant, diferite tipuri de tractoare și numeroase mașini agricole tractate sau suspendate erau cercetate zilnic, cu interes, de mii și mii de germani din răsărit și apus. Iar sălile muzeului cuprindeau alte mii de exponate, de la machetele marilor combinate industriale ca „Schwarze Pumpe" — marele centru al extracției lignitului — pînă la cele ale noilor orașe socialiste ca Hoyerswerda, de la aparatele de televiziune industrială pînă la mile de produse de larg consum realizate de harnicii muncitori germani.

Privind cu încredere viitorul lor, cetățenii R. D. Germane nu închid ochii față de uneltirile cercurilor agresive din cealaltă parte a Germaniei. Am ascultat în Muzeul de Istorie Germană, înregistrat pe bandă de magnetofon discursuri agresive ale revanșarzilor Oberländer, Strauss și ai altor miniștri vest germani, care visează iar la cotropirea altor pămînturi, și vor să facă din nou din fiii Germaniei obiect de nebere, înfulecînd dintr-un bockwurst, tradiționala mîncare germană. Fiecăruia din tinerii trecutul l-a adus durerea sa și fiecare a început să trăiască cu adevărat abia în anii tinerei Republici.

Noile construcții ale Berlinului

Pentru cel ce vrea să aprecieze efortul de reconstrucție în Berlinul democrat este necesar să amintim uriașele distrugeri din timpul războiului. La sfîrșitul războiului, în întregul Berlin, dintr-un total de 1,5 milioane apartamente mai rămăseseră „în picioare" 870.000, din care doar 370.000 mai puteau fi folosite în timpul iernii. Firește, prima grijă a fost aceea de a crea locuitorilor un acoperiș deasupra capului, fie el și provizoriu. Pînă în anul 1955, în sectorul democrat au fost reconstruite 106.000 apartamente și s-au construit 20.000 apartamente în clădiri noi. De atunci, ritmul anual al construcțiilor s-a intensificat, ajungînd la 11.500 apartamente în 1959. În planul septenal se prevede construirea a 76.000 apartamente.

După cum ne relatau inginerul Klieber, directorul planului de construcție și arhitectul Hennig, director adjunct al oficiului de proiectare a Berlinului democrat, necesitatea satisfacerii grabnice a cerințelor de locuințe a populației, a determinat orientarea principalului efort de construcție spre noi cartiere ca Plänterwalde, Köpenig, Heinesdorf, Lichtenberg, pe terenuri virane unde se poate lucra în ritm industrial, cu proiecte tip și panouri prefabricate. Avantajele organizării industriale a construcțiilor tip se oglindesc în faptul că timpul de lucru și volumul manoperei, au fost reduse la o treime față de 1955, la blocuri similare.

Paralel se desfășoară reconstrucția centrului orașului. Firește, aci dificultățile sînt mai mari; e necesară înlăturarea ruinelor, reconstruirea multor clădiri după proiectele lor inițiale. Încadrarea oricărei construcții noi în ansamblul arhitectural al străzii sau pieței respective.

Aleea Stalin, prima arteră socialistă a Berlinului, va fi curînd prelungită cu clădiri de 12 etaje, pînă în Alexanderplatz.

La lucrările de reconstrucție și înfrumusețare a sectorului democrat își dau contribuția și ingineri și arhitecți dintre cei mai reputați din Berlinul occidental. Și faptul acesta își are semnificația lui politică și socială. Într-adevăr, în Berlinul occidental, în ciuda străduinței oficialităților și a guvernului de la Bonn de a crea aici o aparență de prosperitate, necesară acestei „vitrine a occidentului", lucrările de reconstrucție ignorează nevoile populației și cerințele încadrării în ansambluri arhitectonice. Excentricitatea arhitecturii unor blocuri înalte de tip american nu poate ascunde faptul că peste 120.000 persoane sînt lipsite de locuință. Pe de altă parte, chiriile pentru apartamente similare sînt de 3—4 ori mai mari în Berlinul de vest decît în Berlinul democrat.

Cu cine sînteți voi, maeștri ai culturii?

Oficialitățile Berlinului occidental continuă tradiția lui Goebbels. În forme variate ele încearcă să ofere pistolul în loc de cultură. Cinematografele vest berlineze sînt destinate filmelor americane și vest germane care preamăresc crima, cinismul, forța brutală. Emisiunile posturilor de radio de aici, localurile de seară și barurile, bu chiar și automatele instalate pe străzi răspîndesc urletele stridente ale unei muzici de jazz ajunsă la ultimul grad de decădere și sălbăticie. Milioanele de comicsuri urmăresc îndobitocirea cititorilor cu un amestec de crime, ură, pasiuni josnice și calomnii anticomuniste.

Nu e de mirare de aceea că instituțiile de cultură ale Berlinului democrat sînt frecventate de sute de mii de locuitori din sectorul vestic, că pentru oamenii de cultură care domiciliază în vest participarea la activitățile din sectorul democratic a devenit o chestiune de onoare. Cele nouă mari teatre cu 9000 de locuri, zecile de cinematografe, muzeele, bibliotecile sînt pentru mulți vest berlinezi o oază la care sorb din comorile marei și valoroasei creații culturale și artistice a poporului german. Celebrei întrebări a lui Gorki „cu cine sînteți voi, maeștri ai culturii?" oamenii de cultură germani, în marea lor majoritate, i-au dat răspunsul: cu forțele sănătoase ale poporului german, cu forțele păcii și socialismului.

Ce gîndește berlinezul?

Indeplinind cu mult zel sarcina de a menține Berlinul occidental ca „oraș de front" și bastion al „războiului rece", oficialitățile lui Brandt întrețin un uriaș aparat propagandistic a cărui misiune principală e calomnierea realizărilor R. D. Germane și ale întregului lagăr socialist, prin radio și televiziune, prin presă și tot felul de publicații. Senatul vest berlinez face totul pentru a împiedica contactele între cele două părți ale Berlinului. Din sectorul democrat poți vorbi la telefon cu Parisul sau Londra, dar nu și cu cartierele Grünewald sau Neukölln din Berlinul de vest. Și oricît ar părea de ciudat, senatul a respins oferta de a se livra pentru populație lapte din R.D.G. și preferă să-l aducă de la sute de kilometri, ca nu cumva vest berlinezii să fie contaminați de comunism pe calea laptelui...

Dar în ciuda calomniilor, în ciuda piedicilor ridicate în calea sa, adevărul despre Berlinul democrat, despre R.D.G., își croiește drum. Nu poate fi ascuns faptul că în R.D.G. nu există șomaj, în timp ce numai în Berlinul de vest se numără zeci de mii de șomeri, că în vest prețurile alimentelor, cărbunilor, tarifele transportului în comun au crescut simțitor, în contrast cu prețurile stabile și salariile în creștere din R.D.G.

Mai presus de toate, berlinezul înțelege însă că Republica Democrată Germană este o chezășie a păcii, a viitorului luminos al poporului german, o stavilă în calea forțelor întunecate ale războiului de sub pulpana lui Adenauer. Semnificativă în această privință a fost atitudinea muncitorilor vest berlinezi față de arborarea drapelului R. D. Germane cu prilejul sărbătorii de la 7 octombrie. În acele zile, pe atelierele și gările trenului aerian și ale metroului — întreprinderi ale R. D. Germane care deservesc ambele sectoare ale Berlinului — au fost înălțate drapelele R. D. Germane. Poliția vest berlineză s-a prezentat cu ordinul de înlăturare a drapelelor de pe atelierele și gările din acest sector. Muncitorii vest berlinezi au înfruntat însă cu dîrzenie pe polițiști. Bastoanele de cauciuc și revolverele s-au dovedit neputincioase și drapelul R. D. Germane a continuat să fluture în bătaia vîntului.

Berlinul democrat, în care ruinele au făcut loc șantierelor, cu sutele sale de întreprinderi industriale care cunosc un ritm de dezvoltare excepțional de rapid, cu instituțiile sale de cultură, cu oamenii săi harnici și entuziaști, întărește călătorului încrederea în viitorul poporului german. Capitală a primului stat muncitoresc-țărănesc german, Berlinul, ca și tînăra republică se dezvoltă și prosperă pe calea socialismului, întruchiparea celor mai fierbinți năzuințe ale poporului german. În patria lui Karl Marx și Friedrich Engels, socialismul învinge. Și oricîtă furie ar stîrni acest fapt istoric lui Adenauer și clicii sale, Republica Democrată Germană pășește victorios înainte, alături de țările surori din marele lagăr socialist.

Sorin STRUJAN

Faptemici DIN LUMEA LARGĂ

In Spania, Anna-Frank mai e persecutată...

Jurnalul Annei Frank — însemnările zilnice ale unei fetițe de 15 ani din Olanda, care după ce a

cunoscut ororile prigonei fasciste a murit într-unul din lagărele de concentrare ale hitleriștilor, — a zguduit pe toți cei ce au luat cunoștință de conținutul lui.

Publicat în zeci de țări, transpus pe scenă și ecran de doi scriitori americani, răscolitorul jurnal al fetiței din Amsterdam face înconjurul lumii evocînd pretutindeni sîngeroasa barbarie fascistă.

Nu e de mirare în aceste condiții că afișul care anunță la un cinematograf din Barcelona filmul ce reamintește crimele fasciștilor, nu e pe placul franchiștilor care l-au murdărit cu o svastică...

O propunere „fără suflet"

Deși membru al Camerei Lorzilor din anul 1939, cînd a moștenit titlul de baron, Grey de Ruthyn nu și-a ocupat niciodată locul în acest for aristocratic al Parlamentului Britanic.

Motivul? Cheltuielile prea mari și drumul obositor de la domeniul său din Bariborough pînă la Londra.

De curînd însă, în ciuda vîrstei sale de 76 ani, baronul s-a hotărît să treacă peste aceste piedici și să plece la Londra pentru „a lupta cu ghiarele și cu dinții — după cum a declarat domnia sa — împotriva unei propuneri lipsite de suflet": ridicarea costului permiselor pentru cîini.

Din cele relatate de ziarul „Daily Herald" reiese că baronul Grey de Ruthyn, care este președintele „Ligii de apărare a cîinilor" și posesor al unui fermecător pechinez pe nume Taffy, va apăra în Camera Lorzilor două cauze: una canină, iar alta umanitară vizînd pensionarii bătrîni.

Pentru că socotește domnia sa: dacă se va mări costul permiselor pentru cîini, stăpînii acestora vor fi nevoiți să-i abandoneze; deci rău pentru cîini întrucît aceștia vor rămîne vagabonzi, dar rău și pentru pensionari deoarece nu vor avea cu ce să-și mîngîie bătrînețele.

Bieții pensionari! Oare n-ar fi mai mîngîiați dacă li s-ar mări pensiile de bătrînețe?

DE PRETUTINDENI

FOTOGRAFIILE sovietice ale părții invizibile ale Lunei au permis gravorului Alfred Schlegel din Selb (R.F.G.) să-și poată desăvîrși opera sa, primul său glob lunar, la care a lucrat aproape 10 ani în orele libere. O casă editorială din Frankfurt, va scoate pentru început noul glob în trei mii de exemplare.

UN LOC deosebit de ferit a crezut că găsise, pentru păstrarea banilor săi, Gaspare Depuoti din Biella (Italia). El a ascuns într-un ziar vechi 300.000 lire. Venind acasă într-una din zilele trecute el află că soția sa, fără a bănui nimic, aprinsese în dimineața aceea focul cu vechiul ziar...

DUPĂ realizarea mașinilor electronice de calcul care rezolvă diverse de probleme, specialiștii sovietici construiesc în prezent o nouă mașină electronică. Introducîndu-se o fișă cu indicația elementelor de bază, mașina va indica orice compus chimic, ce se poate alcătui cu acestea. În numai cîteva secunde mașina stabilește calea cea mai favorabilă pentru realizarea compusului precum și proprietățile fizice și chimice ale acestuia.

O SCENĂ originală s-a desfășurat recent pe teritoriul comunei Broquies (Franța). O turmă de porci care se reîntorcea singură la o fermă, a „achiziționat" în drumul ei un mistreț. La vederea animalului care a intrat liniștit în staul în rînd cu porcii, fermierul a scos un țipăt de spaimă. Apoi a închis poarta staulului și l-a ucis cu un foc de armă.

ÎN GARDEROBA unui cinematograf din Londra a izbucnit zilele trecute un incendiu. Cercetările întreprinse au arătat că focul s-a datorit unei țigări de foi aprinse, lăsate de un spectator în umbrela sa. Cînd a fost întrebat, acesta a răspuns: Cînd am cumpărat umbrela, am fost asigurat că ea este făcută dintr-un material neinflamabil...

SUB STÎNCILE stațiunii Hellet din Antarctica, s-a semnalat de curînd, pentru prima oară la Polul Sud, existența unor insecte. Este vorba de niște „purici de zăpadă" de culoare neagră, numiți și „purici cu coadă resort", fără aripi, avînd 3 mm lungime. Totodată, expediția de savanți care a cercetat aceste locuri, a capturat și un soi de molie lungă de ½ mm, de culoare portocalie.

ÎN HOLUL unui hotel care s-a deschis nu de mult în Pirinei, poate fi citit următorul anunț: „Ne permitem a vă oferi trei pîrtii de schi, două schi-lifturi și serviciile unui chirurg bun"...

GRĂDINA zoologică din Leipzig, a reușit să achiziționeze un mascul de okapi originar din Congo. Asemenea animale rare dețin numai 18 grădini zoologice din lume, iar cel din Leipzig este singurul exemplar din țările de democrație populară.

O OGLINDĂ JAPONEZĂ, rotundă de bronz, de o deosebită valoare din sec. IV î.n.e., a fost găsită în mormîntul Împăratului Nintoku, descoperit cu ocazia deslănțuirii unui taifun în 1872. Operele de artă și armura Împăratului au fost repuse din nou în mormînt, însă oglinda a dispărut. Astăzi ea se păstrează la **Muzeul Artelor Frumoase din Boston**, care a cumpărat-o în 1908. Guvernul japonez o revendică, deoarece face parte din tezaurul artistic străvechi al Japoniei. Muzeul din Boston a răspuns la această cerere legitimă că o va restitui dacă va primi în schimb alt obiect de artă.

ÎNCHISOAREA din Atalanta (S.U.A.) va adăposti pe un anume Charles Candler, care a pus în circulație bancnote falsificate de 10 dolari. El a fost descoperit abia în momentul cînd, din vanitate, imprima pe bancnote în locul imaginii președintelui, propriul său chip.

BIOLOGUL Ivan Kanaev din Leningrad a publicat o carte în care face prima încercare de a sintetiza uriașul material în problemele răspîndirii gemenilor în natură și ale problemei legate de apariția și viața gemenilor. El a studiat aceste probleme timp de peste un sfert de veac și a stabilit că la un caz dintr-o sută se nasc oameni gemeni

Racheta „URAGAN" nu răspunde!

O aventură în cosmos (Text: Radu NOR; desene: Dumitru IONESCU)

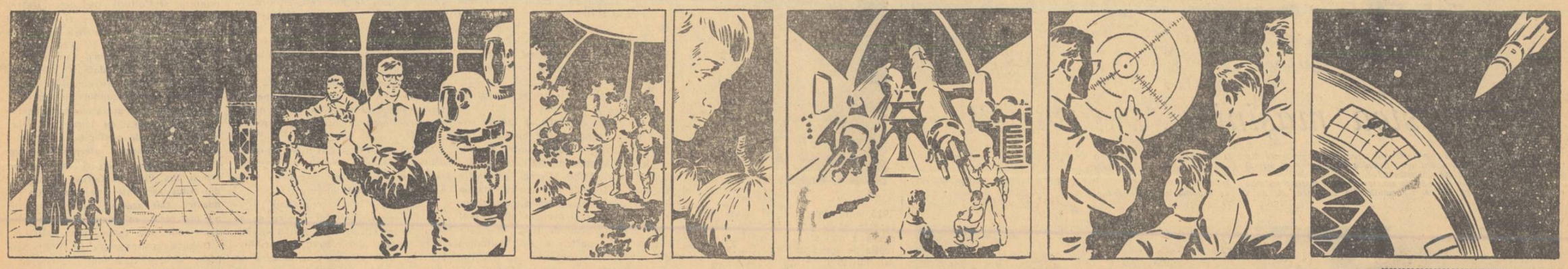

III.

După cîteva ore de zbor „Pescărușul" aterizează pe platforma stației interplanetare de cercetări. Cei trei membri ai echipajului, pilotul Savu, mecanicul Dincă și Petruț Zarea, îmbrăcați în scafandri cosmici, părăsesc racheta interplanetară.

— Bine ați venit, oaspeți dragi! Tovarășe Savu, pe dumneata sînt foarte supărat. Ai stat două săptămîni pe Pămînt și nu m-ai chemat nici măcar o dată prin radiotelevizor.

— Aveți dreptate, profesore Sokolov! Dar cred că mi-am răscumpărat greșala, aducîndu-vi-l pe Petruț Zarea, cîștigătorul concursului „Drumeții veseli". Arde de nerăbdare să vă cunoască „împărăția"...

— Asta-i deci celebra seră cosmică! Acmerele sînt cît pepenii. Dar pepenii cît sînt de mari, tovarășe astrobotanist?

— Pepeni, dragă Petruț nu cultivăm. Dar dacă am face-o, Soarele care strălucește aci cu atîta putere, i-ar aduce la dimensiunile unei roți de electrobuz.

— Privește prin ocularul telescopului, Petruț. Ceea ce vezi e bătrînul Saturn cu inelul său. Deoarece aci vălul atmosferei nu stînjenește — ca pe Pămînt — vizibilitatea, poți recunoaște lesne sateliții minusculi ce alcătuiesc acest inel.

După vizitarea stației, Petruț e poftit în biroul profesorului Sokolov, șeful grupului de cercetători. Acesta îi povestește cum a fost construită stația, despre munca eroică a montatorilor cosmici. Deodată, pe ecranul radar-ului...

— Tovarășe profesor, priviți, pe ecran a apărut un punct... înaintează spre centru...

— Da, Petruț, o navă cosmică se îndreaptă spre stația noastră.

Fără să fi cerut prin radio consimțămîntul de aterizare, o rachetă de formă neobișnuită se apropia vertiginos de stația interplanetară. În curînd ea ajunse atît de aproape încît i se putea distinge numele, scris cu litere mari, verzi, de-a lungul trupului: URAGAN!

(Continuare în numărul viitor)

ȘTIINȚA ȘI VIAȚA

Imagini pe benzi de magnetofon

Am urmărit, la televizor, „Lacul lebedelor" de Ceaikovski, în interpretarea baletului Teatrului de Operă și Balet al R.P.R. Ne-a plăcut mult și am dori să revedem acest spectacol, să retrăim emoțiile pe care ni le-a prilejuit. Sau, să zicem că am vrea să vizionăm un film care ne-a plăcut în mod deosebit, dar care nu este programat pe ecrane. Ascultînd, la radio, un concert cu muzica preferată, posesorul unui magnetofon îl poate înregistra pe bandă magnetică, și îl poate reproduce oricînd dorește.

Nu s-ar putea oare înregistra și imaginile de televiziune pe bandă magnetică?

Cercetătorii, inginerii, și-au pus desigur această problemă. Rezolvarea ei este legată de unele greutăți foarte mari. Se știe, de pildă, că la înregistrarea magnetică a sunetului trebuie să se înregistreze semnale cuprinse între aproximativ 40 și 12.000 de Hz (perioade pe secundă). În cazul înregistrărilor imaginilor în mișcare ar fi necesară o gamă de frecvențe care pornește de la proximativ 50 Hz și ajunge pînă la 6,5 MHz (1 MHz = 10^6 Hz). Folosind metodele întrebuințate la înregistrarea sunetului, pentru a putea înregistra o gamă atît de largă de frecvențe ar fi necesar ca banda magnetică să se deplaseze cu o viteză de peste 200 m/s, dar cu greu s-ar putea realiza o bandă care să reziste la efortul mecanic necesar pentru a o antrena cu o astfel de viteză.

Inginerul Vladimir Lazarov (stînga) și Oleg Dmitriev pregătesc noua aparatură pentru înregistrarea imaginilor primite prin eter.

Dar ceea ce este caracteristic adevăratei științe este spiritul creator, munca perseverentă. Utilizînd metode ingenioase s-a reușit să se reducă considerabil viteza de deplasare a benzii, ajungîndu-se la viteza folosită într-un magnetofon obișnuit.

De curînd, s-a anunțat în presă că oamenii de știință sovietici au pus la punct o aparatură experimentală pentru înregistrarea imaginii pe bandă magnetică. Imaginile captate de un obiectiv sînt transformate mai întîi cu ajutorul unei camere obișnuite de televiziune în semnale electrice ce pot fi înregistrate pe bandă. Banda magnetică, pe care au fost înregistrate imaginile poate reproduce imediat — la fel în cazul înregistrărilor sonore — tot ce a fost imprimat pe ea.

Aparatura creată în U.R.S.S. poate pune pe bandă magnetică și imaginile primite pe calea undelor cu ajutorul unui televizor obișnuit.

Despre perspectivele largi pe care le deschide înregistrarea magnetică a imaginii în ceea ce privește conservarea și reproducerea repetată a programului de televiziune și pentru schimbul de programe între diverse studiouri de televiziune nu mai e nevoie să vorbim. Un avantaj foarte mare al înregistrării magnetice în raport cu înregistrarea pe peliculă de film (prin filmare de pe ecranul cinescopului), pe lîngă calitatea mai ridicată și costul mai redus al celei dintîi este posibilitatea citirii imediate a înregistrării fără a mai fi nevoie de o prelucrare a benzii.

Utilizarea înregistrării magnetice în cinematografie deschide perspectiva unei accelerări și ieftiniri a procesului de producție. Într-adevăr, dacă o dată cu filmarea se înregistrează imaginea respectivă pe bandă magnetică, este posibil să se controleze imediat rezultatul obținut, fără a mai aștepta prelucrarea negativului și apoi copierea lui pe pozitiv.

Înregistrarea magnetică va putea fi folosită și în industrie, precum și pentru cercetări tehnice științifice. Dar cîte alte perspective, nebănuite de noi astăzi, va deschide poate în viitor înregistrarea magnetică a imaginii!

Endoradiosonda

Electronica medicală a R.D. Germane a desființat o importantă barieră a rezistenței corpului împotriva introducerii de obiecte străine, mergînd cu dimensiunile aparaturii pînă la proporțiile unei pilule obișnuite. Realizarea despre care vorbim, care se datorește unui colectiv de cercetători din Dresda, se prezintă sub forma unui aparat de radioemisie care poate fi... înghițit.

El are forma unui cilindru minuscul lung de 25 mm., cu diametrul de 7 mm. și conține un microacumulator, un transistor, cîteva microrezistențe, microcondensatori, o bobină cu miez de ferită și aparatul de măsură propriu-zis, care măsoară aciditatea. Toate acestea cuprinse într-un volum mai mic decît al unei penițe.

Ca și în cazul stațiilor lansate în spațiul cosmic, semnalele endoradiosondei sînt captate cu ajutorul unei antene speciale și conduse la aparate speciale de recepție care le înregistrează continuu pe benzi de hîrtie, urmărind mărimile fizice și chimice din mediul explorat: temperatură, presiune, aciditate etc. În același timp, se înregistrează automat și poziția endoradiosondei.

La „lansare", pacientul înghite radiosonda, iar pe banda înregistratoare începe să apară curba mărimilor fizice și chimice măsurate în organismul bolnavului.

Să urmărim o radiosondă ce măsoară aciditatea. După „lansare", sunetul, la început jos, devine din ce în ce mai înalt: aceasta înseamnă că sonda trece prin esofag spre stomac, iar aciditatea crește. Sunetul și curba înregistrată se stabilizează: sonda a ajuns în stomac.

În afara ușurării pe care întrebuințarea endoradiosondei o prezintă pentru bolnavi, ea constituie un instrument de cercetare medicală care deschide posibilități cu totul noi. Pe această cale se pot executa măsurători în interiorul organismului în funcțiune, se pot cerceta procese normale și patologice, se poate analiza acțiunea diferitelor medicamente și tipuri de alimentație la diferite vîrste și stări ale organismului: oboseală, boală etc.

Cercetarea temperaturii de-a lungul întregului traseu digestiv, va da un important ajutor și diagnosticării proceselor patologice în zone plasate adînc în corp, în apropierea traseului endoradiosondei. Se știe că inflamațiile, infecțiile, cauzează mai întîi o ridicare locală a temperaturii, înainte sau chiar fără ca bolnavul să capete febră.

Flori care provoacă incendii

Într-o pădure dintr-unul din satele Indiei a izbucnit un puternic incendiu. Pădurea a luat foc din mai multe locuri de odată. Mult timp n-a putut fi găsit vinovatul. În cele din urmă, un bătrîn pădurar a spus că pădurea a luat foc din vina... unei flori mici, mirositoare. Anchetatorul a luat la început drept o glumă cuvintele pădurarului. Totuși cercetările de laborator au confirmat „vinovăția" plantei. Tulpinele, frunzele și florile acestei plante sînt atît de bogate în uleiuri eterice inflamabile încît, aprinzîndu-se în timpul căldurilor, ele au putut fi cauza incendiului din pădure. În felul acesta s-au adeverit spusele bătrînului pădurar.

Vînătoarea — sport răspîndit în U.R.S.S.

O laborioasă activitate de cercetări științifice este dusă în Uniunea Sovietică în domeniul vînătorii profesionale. Au fost create institute cinegetice, un institut de blănuri și mai multe institute tehnice. În Țara Sovietelor vînătoarea este practicată pe bază științifică. Cît privește direcția planificată a vînătorii, ea este asumată de către organisme ale Statului. Planificînd vînătoarea, se fixează cantitatea de animale sălbatece, necesară măririi numărului lor. De aceea, animale ca zibelina, jderul, bursucul de Usuri, lutrul, nu sînt prinse decît de cei ce posedă permise speciale.

Pe de altă parte, societățile sovietice de vînătoare se ocupă sistematic de creșterea speciilor de vînat. În ultimii 25 de ani, peste 100.000 de animale sălbatece au fost populate în peste 600 de locuri din țară. Animale prețioase, ca: nurca, vizonul american, sconsecul etc., care altă dată nu trăiau pe teritoriul Uniunii Sovietice, au fost aclimatizate aici.

În Uniunea Sovietică, aproape totalitatea vînătorilor (cca 90%) sînt amatori. În regiunile centrale și meridionale ale U.R.S.S., marea majoritate a blănurilor este furnizată de vînători amatori. Vînătorii amatori alcătuiesc asociații de vînătoare care au propriile lor exploatări de vînătoare și întrețin stațiuni și centre. Ele organizează, de asemenea, concursuri de câini de vînătoare, tîrguri de câini de vînătoare etc. Echipe de vînători, alcătuite special din sînul acestor asociații, iau parte la exterminarea lupilor. Societățile de vînătoare au propriile lor întreprinderi pentru fabricarea materialelor de vînătoare, ateliere de repararea armelor, magazine și chioșcuri, unde vînătorii pot cumpăra muniții, arme și diverse accesorii.

Poșta agricultorului amator

BRIGHITTA TECOR — **Lonea**: Pentru flori, folosiți îngrășăminte combinate ce se găsesc de vînzare în pungi de hîrtie. În timpul iernii dați îngrășăminte mai rar decît în celelalte anotimpuri. La plantele de ornament, care au nevoie de un spațiu nutritiv mai mare, trebuie să schimbați, din cînd în cînd, pămîntul de la suprafața vasului respectiv — secătuit de substanțe hrănitoare — cu mraniță.

MIRCEA CUCOȘ — **Oravița**: Experiența dv. cu cei doi lămîi e mai curînd distractivă decît folositoare, deoarece nici unul din ei n-au fost puși în condiții normale de vegetație. În ceea ce privește diferența de înflorire, aceasta poate fi influențată și de altfel respectiv. Este mai bine să înmulțiți lămîii așa cum ne-ați scris în explicațiile din paranteză și după un timp veți vedea precis ce măsuri trebuie să luați pentru ca ei să rodească mai mult.

LUCREȚIA PETROVICI — **Buzău**: Dacă nu imposibil, în orice caz este mai greu să vă identificăm noi — prin corespondență — floarea pe care o cultivați din anul 1927 (ce răbdare!) decît cei care au văzut-o la fața locului. Întrucît este vorba de o plantă ce n-a putut fi recunoscută nici de specialiștii locali pe care i-ați consultat, noi vom anunța aceasta Institutului de cercetări horti-viticole.

Enciclopedia „veșnic vie"

Așa poate fi numită, pe drept cuvînt, noua enciclopedie a cărei editare a început în Uniunea Sovietică. Enciclopedia va sintetiza cele mai valoroase realizări ale științei și tehnicii sovietice în domeniul măsurătorilor, controlului și automatizării. Ea va îmbrățișa toate ramurile economiei naționale și va fi o ediție universală destinată inginerilor, tehnicienilor, muncitorilor calificați, cadrelor științifice și studenților.

Fiecărui capitol, fiecărei probleme le este consacrată o serie de articole tipărite pe foi separate. Foile pot fi grupate în ordinea cea mai convenabilă pentru cititor, ele pot fi completate cu foi noi. Capitolul „automatizare" va fi completat în decursul a mai mulți ani. Iată de ce se poate spune că e o enciclopedie veșnic vie.

Această formă de editare este foarte practică, fiecare cititor își poate aranja foile după propria sa apreciere, după specialitatea în care lucrează. Cititorul își va putea completa enciclopedia cu tăieturi din ziare și reviste.

Povestea mașinii „Wartburg"

În decembrie 1896 a fost înființată uzina de autovehicole din Eisenach. Cu aproape trei ani mai tîrziu a fost construit primul automobil cu numele de „Wartburg".

De atunci au trecut peste 60 de ani, iar în acest răstimp nu s-au schimbat numai tipurile de automobile din Eisenach, ci, după 1945, și situația socială a constructorilor ei. Uzina — care, în 1944, era fumătate distrusă și executa comenzi militare — a devenit o întreprindere a poporului. În prezent, automobilele Wartburg se exportă în 30 de țări.

LITERATURA • TEATRU • CINEMA • MUZICĂ • PLASTICĂ

„Azilul de noapte" pe scenele românești

Nici o altă lucrare dramatică a lui Maxim Gorki nu are răspîndirea „Azilului de noapte" pe scenele lumii și nici o altă piesă nu l-a popularizat într-atît în rîndurile spectatorilor de teatru și de cinema. Răsunetul acestei capodopere a dramaturgiei gorkiene a fost imediat, piesa începînd să fie jucată în străinătate la nici un an după premiera ei moscovită, ceea ce denotă viiva stîrnită de apariția acestei piese de o factură atît de nouă pentru dramaturgia vremii.

După cum se știe, pentru prima oară ea a fost jucată de către Teatrul de Artă — scena lui Stanislawski și Nemirovici-Dancenko, care aveau să devină factorii de bază ai regenerării artei teatrale contemporane — în decembrie 1902. Nu era prima piesă de Gorki pe care cei doi iluștri conducători ai Teatrului de Artă o promovau (mai prezentaseră cu puțin timp înainte „Micii burghezi") și nu avea să fie nici ultima. În schimb, „Azilul de noapte" avea să rămînă, așa cum sublinia **Lunaciarski**, „una dintre cele mai remarcabile, rare, excepționale, istorice date, nu numai în istoria M.H.A.T.-ului, dar și în aceia a teatrului rus".

Gh. STORIN

Cîteva luni mai tîrziu, piesa este jucată la Petersburg și în același timp tradusă în diferite limbi și înfățișată publicului berlinez de către actorii de la „Kleines Theater", celui parizian de către regizorul renovator Antoine și celui italian de către cunoscutul actor **Ermete Zacconi**, care face un turneu triumfal prin toată peninsula.

Era așadar firesc ca ecoul acestui succes al teatrului rus să ajungă și la noi, în țară, destul de iute. Și într-adevăr, la doar un an și cîteva luni de la premiera din Moscova, „Azilul

Ion MORȚUN

de noapte" este prezentat pentru **întîia oară pe scenă românească**, în seara de 30 martie 1904, de către actorii Teatrului Național din Iași. Traducerea piesei aparține lui C. Săteanu, iar regia o semna societarul scenei moldovene **Iancu Profir**, care deținea și rolul lui Vaska Pepel. În alte roluri apăreau cunoscuți actori ieșeni ai vremii, ca veteranul Momuleanu (Bubnov), **Vlad Cuzinski** (actorul), **Al. Rădulescu-Mariu** (Luca), **Aglae Pruteanu** (Natașa), **C. Penel** (Clesci) și așa mai departe, fără a omite să pomenim un debut prilejuit de această piesă unui tînăr actor, care va deveni apoi unul dintre cei mai străluciți artiști ai țării. E vorba de **Ion Morțun**, care și-a făcut „botezul rampei" cu dificilul rol al lui Satin, culegînd binemeritate aplauze și elogii.

Pe scena Naționalului bucureștean, drama lui Gorki va apare abia în

K. STANISLAWSKI

1915, cînd directorul Al. Mavrodi hotărăște să o prezinte ca primă premieră a noii stagiuni, încredințînd direcția de scenă lui **Paul Gusty**, dascălul multor generații de actori ai primei noastre scene. Distribuția cuprindea un lot de fruntași ai teatrului, dintre care citîm pe C. Radovici, **Petre Sturza**, **Romald Bulfinsky**, **G. Storin**, **A. Mihalescu**, **Ana Luca**, **Constanța Demetriad**, **Eugenia Ciucurescu**, etc. Spectacolul înregistrează un succes deplin, piesa fiind apoi reluată, după război, în mai multe stagiuni. Tot între cele două războaie, „Azilul de noapte" avea să mai fie montat și pe alte scene ale țării, la Craiova și Cluj, la Timișoara și Iași, etc., remarcîndu-se în mod special două dintre montările făcute în provincie, cea semnată de regizorul **Aurel Ion Maican** la Iași, în decorurile lui **Th. Kiriakov** și cea pusă în scenă de **Victor Ion Popa**, în 1930. În fine, la București, în preajma izbucnirii ultimei conflagrații mondiale, cînd cercurile guvernante dădeau tot mai mult friu liber agitațiilor antisovietice ale ciracilor fascismului, pe scena teatrului Comedia o echipă de artiști de valoare reia admirabila piesă gorkiană într-o distribuție de zile mari, care cuprindea pe **Tony Bulandra** (baronul), **Romald Bulfinsky** (Luca), **Ion Morțun** (actorul) dintre cei dispăruți, ca și pe artiștii poporului de azi, **G. Storin** (Satin), **George Vraca** (Vaska Pepel) și artiștii eminenți **G. Ciprian**, **Mișu Fotino**, **V. Ronea**, **Eugenia Zaharia**, **Beate Fredanov**, **Tanți Cocea**, etc.

După **23 August 1944**, dramaturgia lui **Maxim Gorki** avea să devină mult mai cunoscută publicului românesc, ca și cititorului, grație traducerii și inscenării multora dintre piesele pînă atunci necunoscute spectatorilor, ca „Micii burghezi", „Dușmanii", „Egor Bulîciov", „Vasa Jeleznova", „Cei din urmă" și altele, în timp ce „Azilul de noapte" avea să continue a străluci în repertoriile multor teatre, de la vechile teatre naționale și pînă la cele mai tinere scene, creații ale revoluției culturale din țara noastră. Printre cele mai noi montări citîm pe cea în dublă variantă — cu două echipe și două formulări regizorale și scenografice — pe care a prezentat-o, stagiunea trecută în regia lui **C. Anatol**, Teatrul Național din Cluj și pe cea care se pregătește acum la Teatrul Municipal din Capitală, în regia și scenografia lui Liviu Ciuley, versiune scenică pe care publicul o așteaptă cu mare interes.

Radu MIRON

Prin țară cu Teatrul satiric muzical C. Tănase

Mulți călători aflați pe peronul Gării de Nord, într-o seară din pragul acestei ierni, au rămas poate surprinși recunoscînd în animația obișnuită o serie de artiști pe care numai la radio sau pe scenă îi pot asculta și vedea.

Ei s-au lămurit abea atunci cînd pe cele trei vagoane atașate garniturii de tren cu direcția Orașul Stalin, au putut citi: TURNEUL OFICIAL AL TEATRULUI SATIRIC MUZICAL C. TANASE.

Călătorii care se agitau mai mult erau însă artiștii, obișnuiți cu drumurile și turneele.

De data aceasta, pe lîngă agitație se putea observa pe fața fiecăruia și o emoție puternică. Era și normal. Începeau o călătorie prin țară timp de 28 de zile, fiecare dintre ei avînd treaz gîndul de a contribui la educația publicului spectator prin repertoriul și cîntecele ce le vor interpreta.

Printre neobișnuiții călători se distingeau Gică Petrescu, (fără Tanța), Dorina Drăghici (fără Manole), Sergiu Malagamba (cu tobele), Vasile Tomazian (cu Florica), Maria Tănase (cu frumoasele noastre cîntece de folclor) și Hop pe trei voci bine acordate, Trio Grigoriu avînd ca „mascotă" Broscuța îndrăgostită.

Mara Ianoli, Luigi Ionescu, Maria Sereea, Tanți Căpățînă, orchestra formată din 21 de persoane, erau și ei prezenți cu repertoriul lor.

Pînă la plecarea trenului mai erau cîteva minute.

Compartimentele în fața căruia era scris numele fiecăruia dintre noi, ne așteptau.

Vecin cu mine era „nea Vasile" (Vasile Tomazian). L-am găsit în compartimentul său. Părea puțin îngîndurat. — „Stau și mă gîndesc că nu totdeauna e bine să-ți asculți nevasta... Dacă era după Florica mea, trebuia să mi-aduc cu mine cearceaf, perină, pătură, o scoarță pe jos și mai știu eu cîte. Ei, spune dumneata, ce făceam eu cu ele? Nu mă făceam de rîs? I-am spus eu: nu-mi purta de grijă, s-a dus timpul cînd plecam în turneu cu bocceluța. Privește și dumneata. Cearceaful mai alb ca laptele, pătura moale și călduroasă, perna așa cum îmi place mie „puișor", pe jos să nu răcim avem și covorașe... ce mai? Florica mai îmi lipsește și sînt ca și acasă. Astea toate nu înseamnă grijă pentru artiști? Și încă ce grijă? de părinte!

Și mi-ar mai fi povestit multe de felul cum pleacu artiștii înainte în turneu, dormind nopți întregi în vagoanele claselor a treia, sau prin gări și de condițiile excepționale pe care le au azi artiștii în turnee, dacă semnalul locomotivei nu ne-ar fi anunțat plecarea.

Primul contact cu publicul din țară l-am avut la Orașul Stalin. Succesul obținut în sala Teatrului din clădirea nouă din localitate, ne-a dat parcă aripi pentru celelalte orașe. Și într-adevăr așa e fost.

La Cluj am avut prilejul să prezentăm un spectacol în incinta Fabricii de Încălțăminte Janos Herbak.

L-am răpit pentru cîteva minute de la lucru pe maestrul Rada Faustin, decorat cu Ordinul Muncii, distins și cu Steaua de Fruntaș.

— Prima noastră grijă, mi-a spus tovarășul Rada, este calitatea. Și planul, pe care l-am și depășit cu brigada mea. Am economisit luna aceasta piele pentru 13 perechi de pantofi.

— La teatru mergi, tovarășe Rada?

— Desigur! Duminica trecută am fost la Operă împreună cu soția mea și am văzut „Casa cu trei fete".

— Copii ai?

— Am doi. Unul în clasa VIII-a și altul în clasa III-a.

— Asta înseamnă casa cu doi băieți, nu?

— Cam așa e! Mai ales că e casă nouă. Am făcut un împrumut la Stat de 25.000 de lei pe care îi voi achita în 20 de ani. Cu acești bani mi-am construit o casă așa cum o visam eu. Astăzi orice vis se poate realiza. Pentru asta trebuie să știi să muncești.

Și avea dreptate!

Am trecut mai departe, prin secția de cusut. O hală mare în care zgomotul produs de mașini ne-a impresionat, făcînd parcă mai energice fețele celor 250 de muncitoare care lucrau cu o atenție în fața căreia te făcea să te simți uneori stingher... La ora 12, am ajuns în secția de finisat talpă. Era pauza muncitorilor. Aici am avut o plăcută surpriză. Hala era plină de muncitori și muncitoare. Unii erau urcați pe mașini, alții pe mese improvizate, alții pe scări aduse anume. Ne-au primit cu aplauze puternice. Parcă mai puternice decît cele obișnuite. Eram copleșiți. Am improvizat pe loc un mic spectacol. Poate niciodată n-am simțit atîta emoție ca în acest spectacol. Un buchet mare de flori din partea lor a fost omagiul pe care ni l-au adus.

Am plecat mulțumiți la gîndul că am reușit să le oferim cîteva clipe de desfătare după o muncă încordată.

Turneul continuă. Am ajuns în alte orașe.

Peste tot am putut observa freamătul marilor construcții. Cu mare satisfacție am putut vedea și o serie de realizări culturale.

Orașul Stalin, un teatru ultra modern cu 800 de locuri, Arad, cu sala Teatrului de Stat complet renovată cu 700 de locuri, Reghin, construcția unui nou teatru de stat în limba română cu 600 de locuri. Reșița, un teatru cu o impunătoare prestanță cu aer conditionat și fotoliile capitonate în număr de 700.

În toate aceste edificii culturale, vom avea ocazia să jucăm în viitorul apropiat.

Toate acestea, demonstrează grija partidului și a statului nostru pentru crearea de condiții cît mai bune artiștilor, pentru frumoasa sarcină ce o au de a contribui la culturalizarea maselor.

Rămîne ca și noi artiștii să răspundem în permanență prin munca noastră, cu aceeași dragoste și căldură cu care am fost și sîntem înconjurați de publicul drag, exigent și dornic de a asculta o muzică ușoară cu conținut folositor noii societăți pe care o construim.

Cezar GRIGORIU

Cititorii întreabă „Magazin" răspunde

LILI și CRINA — Iași: Despre activitatea cîntărețului Vico Torriani s-a scris în timpul vizitei sale în țara noastră. Cu un prilej nimerit vom reveni.

DAN ELISIEVICI — București: Filmele sînt gata. Noi am mai scris despre ele, dar dvs. n-ați citit probabil numerele respective ale revistei noastre. „Avalanșa" a avut premieră luna trecută. În curînd veți putea vedea pe ecrane și „Secretul cifrului", după romanul „La miezul nopții va cădea o stea". Celelalte filme vor intra pe ecrane anul acesta.

IOSEF G. STEIN — Dorohoi: Sesizarea dvs. este justă. Precizarea am făcut-o și noi într-un număr trecut.

MESZAROȘ SZILARD — Reșița: Ne bucură pasiunea dvs. pentru o artă atît de populară ca arta circului. Direcției Circului de Stat din București îi puteți adresa corespondența la următoarea adresă: Pitar Moș 5.

ANGELICA — Arad: Adresele nu le cunoaștem, dar despre artiști simpatici spectatorilor noștri — cum vă exprimați dvs. — am scris, scriem și vom scrie. Rămîne ca dvs. să citiți.

ALBU MARIANA — Pitești: Din păcate, adresa cerută nu o cunoaștem. Cu prilejul unui nou film vom publica și fotografia care vă interesează. Vom împlini astfel nu numai dorința dvs. ci și a acelor cititori care, pe drept cuvînt, pretind să fim în actualitate.

ANGIOLA COSTA — Satu Mare: 1) Interpretul se numește Jorge Mistral. 2) Adresa este exactă pentru amîndoi. 3) La orice anticariat găsiți dicționarele. 4) La facultatea de filologie de la Universitatea „C. I. Parhon" există secții speciale pentru fiecare dintre cele două limbi.

C. ARION — București: Spațiul nu ne-a permis o mai amplă prezentare. Puteți găsi însă ceea ce doriți în „Rominia Liberă" nr. 4701/59. Vom transmite sugestia dvs. Radiodifuziunii.

LAETITIA DI LORENZO — București: Citiți răspunsul de mai sus. E ceea ce vă interesează în ambele scrisori pe care ni le trimiteți deși una ați uitat să o semnați.

LEANȚA — Mediaș: Rolul Wibra György din filmul „Umbrela Sf. Petru" a fost interpretat de actorul Ivan Darvas.

PIZIC AUREL — Iași: Salvatore din filmul „Omul cu pantaloni scurți" este, firește, un interpret ocazional. Se numește Edoardo Nevolla.

De vorbă cu dirijorul Mihai Brediceanu

(Urmare din pag. 1)

terpreți, care a făcut cunoscută școala românească de canto. Despre dezvoltarea acestor tineri am vrea să vorbim

Interlocutorul meu rămîne o clipă pe gînduri.

— **Este destul de greu să vorbim de o „categorie" a artiștilor tineri pentru că de fapt pe scena teatrului nostru avem astăzi trei generații tinere caracterizate printr-o trăsătură comună: sînt crescute în anii regimului democrat-popular. Sînt cunoscute condițiile optime de dezvoltare pe care le acordă azi Statul tinerilor artiști; ar fi poate interesant de reamintit, — pentru contrast — faptul că mulți artiști mai vîrstnici ai teatrului nostru, azi onorați de către Stat cu diferite titluri, s-au îndeletnicit în trecut, paralel cu activitatea lor pe scena Operei, cu meserii total străine vocației și aspirației lor artistice.**

— Îmi vorbeați de trei generații de tineri. Care ar fi prima?

— **În prima generație aș îngloba artiștii care astăzi sînt binecunoscuți publicului nostru, mulți dintre ei consacrați pe scenele din străinătate. Zenaida Pally, Elena Cernei, Cornelia Gavrilescu, Iolanda Mărculescu, Magda Ianculescu, Nicolae Herlea, V. Teodorian, erau cu totul necunoscuți în anul 1948, cînd un grup de tineri, din care făceam și eu parte, a luat inițiativa prezentării unor spectacole în a căror distribuție să intre numai artiști tineri. S-au reprezentat atunci operele „Cavaleria rusticana", „Bărbierul din Sevilla" și „Gianni Schicchi", în care au debutat majoritatea interpreților de mai sus. Dar, a trecut și pauza. Trebuie să cobor pentru actul II. Despre celelalte generații vom discuta în pauzele următoare, — a încheiat Mihai Brediceanu.**

M-am întors în sală și m-am lăsat în grija muzicii. După lăsarea cortinei, m-am grăbit spre culise. În drum spre cabina dirijorului l-am găsit pe Mihai Brediceanu prins în discuție cu interpreții, dînd sugestii pentru actul următor. În cabină nu mi se dă răgazul să deschid carnetul.

— Unde am rămas?

— La a doua generație.

— **A doua generație de interpreți s-a format în ultimii ani: Lelia Cîncu, Teodora Lucaciu, Matilda Onofrei, Maria Sindilaru, Ioana Buciuceanu, Dan Iordăchescu, Ohanezian, Ladislau Konya, Loghin, Stavru, Nicolae Florei, C. Iliescu... pe cine să-ți mai înșir? Dacă continui lista se plictisesc cititorii.**

— Riscurile oricărei discuții care abundă în exemple concrete — încerc eu să glumesc.

— **Din fericire pentru dumneata, mi-ai limitat discuția la cîntăreții de operă. Lista s-ar fi prelungit dacă îi-aș fi putut cita, așa cum aș dori, pe toți tinerii remarcabili de la balet, orchestră, pe tinerii dirijori, regizori și scenografi.**

Mă gîndesc că asta ar putea constitui obiectul unei alte discuții, dar întrebarea care urmează se referă în continuare la subiectul interviului.

— Care e a treia generație?

— **Pe scena teatrului nostru se afirmă acum cîțiva tineri soliști ca Micaela Botez, Valeria Savu, Gabor, Brebenel și alții pe care i-aș încadra în cea de-a treia generație și cărora li s-au încredințat spre studiere o seamă de roluri principale.**

— Organizarea spectacolelor cu distribuție alcătuită numai din tineri s-a dovedit a fi o inițiativă prețioasă. N-o reluați?

— **Ba da. De curînd, am dat un spectacol cu „Bărbierul din Sevilla", a cărui distribuție a fost alcătuită numai din tineri. Vom organiza spectacole și cu alte opere. Recent, am deschis un cerc experimental al teatrului în cadrul căruia vom studia opere aparținînd compozitorilor preclasici și contemporani: Glück, Haendel, Richard Strauss, Ravel etc., cîntate de tineri și puse în scenă de tineri regizori ai Operei. Activitatea în cadrul acestui cerc, desfășurată sub semnul îndrumării maeștrilor cu mai multă experiență artistică, îi va familiariza pe tineri cu diferitele stiluri interpretative și le va da posibilitatea îmbunătățirii tehnicii vocale și a jocului de scenă. În legătură cu aceasta aș avea o sugestie pentru Ministerul Învățămîntului și Culturii. Includerea teatrelor muzicale din țară — și în ultimii ani s-au deschis asemenea teatre în numeroase orașe — în cadrul concursului tinerilor actori, care se desfășoară la doi ani odată. O asemenea măsură ar stimula nu numai pe tinerii interpreți, dar și conducerile teatrelor muzicale de a încuraja elemente tinere, de a le promova cu curaj în roluri principale, ar da posibilitatea confruntării valorii fiecărui interpret. Noi am făcut asemenea încercări invitînd pe tinerii Ion Piso și Cornel Fănățeanu din Cluj să cînte pe scena Operei noastre. Dar aceste încercări izolate nu pot oferi un adevărat schimb de experiență între teatre, între artiști.**

Discuția se apropiase de sfîrșit. Notițele strînse de-a lungul cîtorva... pauze constituiau material suficient pentru scopul interviului. I-am mulțumit dirijorului Mihai Brediceanu pentru amabilitatea dovedită și mi-am luat rămas bun. Dacă eu îmi încheiasem pentru seara aceea activitatea gazetărească, dirijorul se pregătea pentru o nouă intrare în scenă. Începea ultimul act al operei...

I. DELEANU

MOZAIC

● *CUPA „Jules Rimet" care răsplătește echipa campioană a lumii la fotbal, este binecunoscută, ca și „Cupa Campionilor Europeni" dealtfel. Dar puțini știu că recent creiata „Cupă a Europei" are pe una din fețe reproducerea unui basorelief grec, datînd din anul 400 î.e.n. care reprezintă un jucător stopînd pe picior o minge în cel mai pur stil modern. Basorelieful se află în muzeul arheologic din Atena și dovedește că tehnica fotbalului este veche...*

● *UN „SPORT" nou, mai tare decît caichul în noroi, luptele între femei sau boxul în întuneric, a fost descoperit, (nici nu se putea altfel) în Statele Unite ale Americii. De data aceasta în ring au fost aduși... mastodonții, denumire dată fără pic de rușine de afaceriștii de peste Ocean unor oameni înfirmi, care din cauza turburărilor glandulare de care suferă au căpătat proporții de uriași.*

După cum ne informează presa americană, prima „luptă" de acest gen a avut loc în orașul Hartford din statul Connecticutt. În fața unui public plictisit, adunat în majoritate din protipendada locală, au evoluat Jim Humphrey, supranumit „Fericitul", a cărui greutate este de 334 kg. și Joe Clahoon, poreclit „Căpiță", care la „cîntarul oficial" a marcat greutatea de 288 kg. Pentru ca bîtciul să fie com-

plet, organizatorii au solicitat drept arbitru, pe Tony Galento, unul din boxerii profesioniști bine cunoscuți în urmă cu cîțiva ani.

Este greu de descris felul în care a decurs meciul dintre „Fericitul" și „Căpiță". Cei doi sportivi au apărut în ring îmbrăcați în pijamale, iar străduințile lor de a lupta au stîrnit mai curînd compătimire decît interes. Pînă la sfîrșit, după ce „Căpiță" a fost aruncat de mai multe ori la podea, arbitrul Tony Galento a ridicat mîna „Fericitului" acordîndu-i victoria prin abandon.

● *UN COMPOZITOR cehoslovac, Bogumil Matzak, a declarat că a compus cele mai reușite melodii ale sale la ghidonul motocicletei! Uzina „Pionier" din Cehoslovacia i-a oferit ultima sa creație, o motocicletă de 750 cmc ca să poată compune un imn cît mai reușit pentru spartakiada care va avea loc anul viitor.*

● *PRINTRE premiile oferite performerilor unui recent turneu de golf disputat în Anglia, un dentist a anunțat că va scoate în mod gratuit un dinte învingătorului turneului, bineînțeles dacă acesta va avea nevoie de un asemenea tratament.*

● *ELUCUBRAȚIILE sportive sînt, după cum se știe, în mare cinste printre tinerii feciori de bani gata din occident atinși de spleen. Curse în noroi, recorduri de stat în copac, de cîntat la pian, de mîncat macaroane sau de stat într-un sicriu de gheață, sînt pare-se lucruri perimate. În momentul de față este lansată în Georgetown, capitala Guyanei Britanice, un nou sport: curselе de capre. Acestea sînt pregătite cu mult timp înainte și ele sînt conduse în timpul cursei de „jochei" care, bineînțeles, nu primesc mai nimic pentru efortul lor. Premiile sînt atribuite direct caprelor, care le încasează prin mijlocirea proprietarilor respectivi. Pentru că aceste curse de capre reprezintă un lucru foarte serios, nu de mult ducele de Edimburgh a donat un trofeu...*

● *UN CAZ neobișnuit s-a întîmplat cu prilejul unui turneu de box pentru amatori desfășurat în S.U.A., la Kansas City. Hawaianul Peishing a abandonat pentru... superioritate clară. În repriza a treia a meciului adversarul său singera abundent și abia se mai ținea pe picioare. Pentru că arbitrul nu manifesta nici o intenție de a opri lupta, Peishing, scîrbit de a avea în fața sa un adversar care nu-i putea opune nici o rezistență, a ridicat mîna.*

● *UN TÎNAR polonez, Zbigniew Maliszewsky, dorea să joace rugbi. În consecință s-a înscris la clubul din orașul său, Gdansk, unde a debutat în mod remarcabil, dînd dovada unui real talent pentru acest joc. Din nefericire Zbigniew este surdo-mut, astfel că nu putea să la parte la ședințele teoretice și la antrenamentele de tactică ale echipei. Din acest motiv comisia tehnică a clubului a decis cu părere de rău că trebuie să se despartă de el. Dar un coleg de echipă, mișcat de soarta lui Zbigniew, a luat o hotărîre extraordinară: a învățat felul de exprimare a surdo-muților, astfel că îi traduce lui Zbigniew toate indicațiile tehnice și tactice, iar toți cei care-l cunosc prevăd tînărului Maliszewsky o activitate competițională strălucită.*

SPORT magazin

Sport și artă sub semnul ideilor olimpice

Din timpuri străvechi, arta s-a înfrățit cu sportul la Jocurile Olimpice. La ceremoniile de încununare a învingătorilor olimpici cu tradiționala coroană din ramuri de măslin, ca și la marile ospețe publice care urmau, corurile glorificau pe campioni în versuri compuse ad-hoc de cei mai vestiți poeți ai vremii. Jocurile Olimpice din antichitate erau un fericit prilej pentru lumea spirituală helenică de a se reuni periodic. Acolo, la marile sărbători ale păcii și prieteniei, poeții, literații, filozofii, își prezentau operele. La Jocurile Olimpice din anul 444 î. e. n. Herodot a dat citire pentru prima oară celebrei sale lucrări despre istoria Atenei. Georgias, Lysias, Apolonius din Tyana, Hippias, Simonide, Demostene și chiar Diogene veneau la Jocurile Olimpice. Pindar a fost socotit cel mai de seamă rapsod al acestor întreceri. Afluența de celebrități literare și artistice a dus, cu peste 2.000 de ani în urmă, la organizarea grandioaselor întreceri spirituale care făceau parte integrantă din programul olimpic. Învingătorii erau încununați și ei cu coroana de măslin, întocmai ca și campionii la alergări, pugilat sau cursele hipice.

Inspirîndu-se din grandioarea anticelor Jocuri Olimpice, inițiatorul Olimpiadelor moderne, pedagogul francez Pierre de Coubertin a propus în 1906 organizarea unor întreceri olimpice și în domeniul arhitecturii, picturii, sculpturii, muzicii și literaturii. Prima manifestare de acest gen a avut loc însă de abia în timpul Jocurilor Olimpice din 1912. În palmaresul competiției artistice și literare din acel an figurează și numele a doi medaliați olimpici — Georg Hohrod și M. Eschbach — care ar fi scris lucrarea epică „Odă sportului". Puțini știu însă că cele două nume erau, în realitate, un pseudonim al lui... Pierre de Coubertin. Iată așadar că și inițiatorul Jocurilor Olimpice moderne, deși trecuse de vîrsta performanțelor sportive, s-a numărat printre medaliații marilor întreceri olimpice!

De-a lungul anilor, mulți oameni de litere și artă au fost cîștigătorii acestor probe. În 1920, bucurîndu-se de o cinstire deosebită, învingătorii acestui gen de întreceri și-au văzut numele săpat pe zidurile stadionului olimpic. Printre laureații celor 7 ediții ale „Olimpiadelor artistice" s-au aflat arhitecții H. Monod și A. Laverrière, sculptorul C. Dimitriadis, scriitorul Kazimierz Wierzinski, precum și savantul maghiar dr. Ferenc Mező, unicul om de știință de reputație mondială care și-a consacrat întreaga activitate cercetării istoriei sportului și, în deosebi, istoriei Jocurilor Olimpice. Pictorul Jean Jacoby (Luxemburg) și-a adjudecat două medalii de aur, la două ediții consecutive ale Jocurilor Olimpice. Interesant este că doi campioni olimpici în probele sportive au redevenit, după un număr de ani, campioni olimpici, dar în probele... artistice. Unul este pionerul natației maghiare și primul campion olimpic al țării vecine și prietene: Alfred Hajos, care a cîștigat în 1896, probele de 100 și 1.200 (!) m. liber. Hajos a cîștigat, în 1924, încă o medalie de aur, de astă dată în proba de... arhitectură. Celălalt este americanul Walter Winnans, campion olimpic de tir în 1900 și campion olimpic la... sculptură în 1912.

Frumoasa tradiție a „Olimpiadelor artistice" s-a oprit însă, din păcate, în 1948. Atunci, la Londra, în prima ediție a Jocurilor Olimpice de după război, competiția artistică s-a bucurat de un mare succes. Învingătorii, printre care se aflau compozitorul polonez Zbigniew Turski, arhitectul finlandez Yrjö Lindegren, poetul italian Gianni Stuparich, pictorul francez Albert Decaris, au primit binemeritate elogii pentru lucrările lor de o rară perfecțiune artistică și profund animate de spiritul olimpic. În mod cu totul surprinzător, „Olimpiada artistică" n-a mai avut loc la J. O. de la Helsinki și nici la J. O. de la Melbourne. Tradiția va fi însă reînodată anul viitor, la Roma. În afara concursurilor în sine, la care și-au anunțat participarea artiști și literați reprezentativi din numeroase țări, se vor mai organiza și alte manifestări artistice cu temă sportivă, menite să transforme J. O. de la Roma într-o adevărată sărbătoare a sportului, culturii și artei sub semnul generoaselor idei olimpice. Astfel, în vastul coridor al Palatului Sporturilor, se va instala „Expoziția olimpică de fotografie sportivă". De pe acum, Comitetele olimpice naționale se îngrijesc de selectarea fotografiilor „alb-negru" și „color" care vor fi expuse la Roma. La Palatul Științei, situat în apropierea Palatului Sporturilor, se va organiza expoziția „Sportul în istorie și artă" care va avea menirea de a reflecta istoricul diverselor sporturi practicate în Italia din antichitate și pînă în secolul XX. Expoziția va cuprinde 13 secțiuni și se va întinde pe o suprafață de 7.000 m. p.

Pregătirile deosebite care au loc în „Cetatea eternă" îndreptățesc convingerea unanimă că la Roma se va desfășura fără îndoială cea mai reușită „Olimpiadă artistică" din istoria acestui gen de întreceri prin care sportul se înfrățește cu arta.

A. VOGEL

Varietăți • Varietăți • Varietăți

Din lumea boxului profesionist

Desfigurat de loviturile adversarului, la capătul puterilor, boxerul profesionist Sigmund Wortherly nu va abandona în fața adversarului său Madigan. El va boxa pînă la ultima picătură de energie, pentru că așa o cer organizatorii și managerii.

Dealtfel, despre pasiunea pe care o pun managerii atunci cînd e vorba să-și apere interesele, vorbesc și aceste fotografii: boxerul Carmie Price a fost făcut K.O. de către Tim Jefferson și iată că managerul primului, Tom Duffy (cel cu pălărie pe cap) intervine și-l knockoutează la rîndul lui pe Jefferson. Arbitrul nu mai știe pe cine să numere și doar intervenția poliției pune capăt incidentului....

Astronomie și... tenis de masă

Acum doi ani, un tînăr astronom belgian a descoperit o importantă cometă, eveniment astronomic de seamă. Puțini știu însă că cel care a făcut această descoperire nu este altul decît... Georges Roland, campionul de tenis de masă al Belgiei, care a evoluat și în țara noastră. Interesant este de arătat că dacă cometa descoperită de sportivul belgian a fost botezată „cometa Roland", clubul sportiv din care face parte Georges Roland și-a luat, în schimb, numele de „Cometa"!

Trăznăi...

Alegerea denumirii unui club sportiv este adeseori o treabă foarte dificilă, întrucît „nașii" respectivi țin ca aceasta să reflecte cît mai bine specificul respectivului club. Printre denumirile atrăgătoare, semnificative, își fac loc însă uneori și unele titulaturi de-a dreptul caraghioase. Anglo-saxonii, de pildă, vor să devină, pare-se recordmani în acest domeniu. Într-adevăr, un grup de jucători de cricket din Cambridge s-au reunit într-un club căruia i-au dat numele de... „Etcetera".

Comentariile sînt desigur de prisos...

Din cauză de fotbal

Ake Lindman, fundașul cunoscutei echipe finlandeze de fotbal „Helsingbor" este totodată și un reputat actor de operetă. Recent el trebuia să dispute un meci cu echipa sa împotriva formației suedeze Goteborg. Din nefericire, în ziua meciului Lindman avea de susținut și rolul principal în opereta „Parfum de miere". Ce era de făcut? Fotbal sau teatru? Dilema a fost rezolvată de directoarea teatrului, o pasionată admiratoare a angajatului său (ca fotbalist). La intrarea teatrului a fost afișat următorul anunț: „Spectacolul de azi se suspendă... din cauză de fotbal".

Clasamentele noastre în campionatul categoriei A de fotbal (VI)

INTERII

Pentru posturile de interi, echipele campionatului categoriei A de fotbal au folosit cel mai mare număr de jucători: 81, dintre care 37 pe dreapta și 44 pe stînga. Acest număr ridicat, care indică schimbări foarte repetate, arată multiplele încercări la care s-a recurs cu scopul de a găsi soluții cît mai favorabile pentru posturile-motor ale liniilor de atac. Numai trei jucători au fost folosiți ca interi, în toate etapele campionatului: Constantin (CCA), Fusulan (Steagul Roșu) și Maițcuță (Progresul).

Dintre interii dreapta s-a detașat cu mare autoritate CONSTANTIN (C.C.A.), care la buna lui valoare a adăugat în sezonul trecut îmbunătățiri substanțiale. Astfel, prin pregătirea ce i-a fost asigurată, reputatul nostru internațional și-a mărit mult eficacitatea șutului la poartă, reușind să se claseze, de altfel, pe primul loc în clasamentul golgeterilor. Valoarea marcată de el a asigurat și echipei naționale un jucător de bază.

Pe locul următor al clasamentului l-am preferat pe Petschovschi (U.T.A.), un as incontestabil al tehnicei individuale și un excelent tehnician. Arădanul nu mai poate face astăzi o mare risipă de energie, de-a lungul unei partide întregi, dar marea lui tehnică știe să folosească vitalitatea și posibilitățile fizice ale tinerilor jucători cu care este încadrat în echipa lui, după cum mai știe să creeze faze de adevărat fotbal.

Un progres simțitor a înscris de la un sezon la altul TIRCOVNICU (Dinamo Bacău), căruia i-a priit și transformarea lui din mijlocaș în înaintaș. Jucător cu mare putere de luptă și cu o tehnică individuală mulțumitoare, băcăoanul e capabil de noi progrese. I se cere însă pentru aceasta o rîvnă și mai sporită în pregătire și mai multă seriozitate și cumpătare în viața de toate zilele.

V. MATEIANU (Știința Cluj) și GH. FUSULAN (Steagul Roșu) au fost deosebit de utili echipelor lor, prin activitatea neîntreruptă ce o desfășoară în cele 90 de minute de joc, prin știința ce o au de a pune în valoare partenerii, ca și prin acțiunile personale ce le întreprind. Totuși, primul n-a atins încă valoarea ce o lăsa să se întrevadă comportările lui ca junior.

T. OZON (Rapid), D. MUNTEANU (Petrolul), I. OLARU (Farul), VARGA (Dinamo București) și SMĂRĂNDESCU I (Progresul) sînt preferințele noastre următoare. Primul s-a dovedit, în stagiunea trecută, departe de buna valoare ce i-a creat reputație. N-a fost încă la punct cu pregătirea fizică, în schimb a marcat aceeași tendință spre joc neserios, doar pentru amuzamentul tribunelor, ceea ce, de altfel, nu prea i-a reușit, pentru că nu-l ținea pregătirea. Un cuvînt în plus merită comportarea lui Olaru, după cum de la tînărul și talentatul Varga se cer plușuri de valori, bineînțeles dacă și echipa lui îl va folosi mai constant.

În fruntea clasamentului pe postul de interi stînga alegerea noastră s-a oprit fără ezitare asupra lui MESZAROȘ II (Steagul Roșu), care activînd într-o echipă de valoare mai ridicată, a avut, în sfîrșit, posibilitatea să atragă mai serios atenția asupra lui. Tehnician și tactician dotat, Meszaroș II s-a impus în jocul individual ca și în cel colectiv, punîndu-și serios candidatura pentru postul respectiv la echipa națională.

În mare progres și transformat în bine a apărut în stagiunea de toamnă RACKSI (C.C.A.) care mai are rezerve de pus în valoare. La primul lui sezon în categoria A, Racksi a arătat că este capabil să continue cu succes cariera lui fotbalistică, marcată de bune referințe ca internațional junior.

NICULESCU (Farul), METCAS (U.T.A.) și BABONE (Petrolul) își împart locurile următoare ale clasamentului nostru. Primul a făcut cîteva partide excelente, care pot fi și indicații pentru noi salturi de valoare. În schimb, mai puțin convingători decît în campionatul precedent, s-au dovedit a fi ceilalți doi, dintre care însă Metcas — accidentat — n-a jucat în ultimele patru etape ale turului.

D. PERET (Minerul), deși folosit după nevoile echipei lui, cînd mijlocaș, cînd inter dreapta, cînd inter stînga, a marcat valori bune. Cu tehnica lui individuală, dublată și cu o condiție fizică corespunzătoare, fostul internațional a fost unul dintre jucătorii de bază ai proaspetei lui echipe, aflată la prima stagiune în campionatul categoriei A.

MAȚEUȚA (Progresul) și CLIRIPOI (Dinamo Bacău) s-au dovedit a fi jucători cu posibilități. Primul trebuie să renunțe însă, în mod deosebit, la excesul de joc individual, iar al doilea să-și îmbunătățească substanțial tehnica.

În regres s-a comportat GABOR (Jiul), pe care-l știm bine dotat. E drept că a jucat numai patru etape și acestea într-o linie de atac căreia i s-a dat mereu și mereu altă alcătuire.

Pe NEDELCU (Știința Cluj) l-am preferat în clasamentul nostru, pentru că tînărul jucător clujan a avut în general comportări egale de-a lungul întregului tur al campionatului și pentru că la vîrsta lui (22 ani) merită un plus de credit.

Ion BOCIOACĂ

Ce e nou în sporturile de iarnă?

(Urmare din pag. 1-a)

Cele 20 de centre de inițiere pentru copii și tineret, organizate anul trecut de către Federația de schi, bob și alpinism — cuprind în acest an 2.000 de tineri între 8—17 ani. În Valea Jiului — la Lupeni și Lonea — în munții Apuseni, la Abrud și Cîmpeni, în nordul Moldovei la Cîmpulung și Iacobeni ca și la Fundata, Predeal, Sinaia, Bușteni și Orașul Stalin — sute și sute de tineri vor face cunoștință cu schiul, cu tehnica acestei splendide și utile discipline sportive.

Pregătiri, concursuri, întîlniri internaționale

Și în acest sezon, marea majoritate a întrecerilor de schi se vor desfășura în minunatul decor din Poiana Stalin. Aci, încă din toamnă au început mari pregătiri, serioase lucrări de reamenajare. Mai întîi pîrtiile. Astfel Pîrtia Lupului a fost complet refăcută. Încadrîndu-se acum în prevederile regulamentelor concursurilor internaționale, Pîrtia Sulinar are o nouă variantă la plecare, ce nu se va mai da din vîrful Canțer ci din fața cabanei Cristianul.

A fost refăcută complet trambulina mijlocie și s-au adus îmbunătățiri serioase trambulinei mari.

Pîrtiile de schi și toate celelalte amenajări din Poiana Stalin își așteaptă cu drag oaspeții.

Concursul de deschidere oficială a sezonului de schi se va desfășura azi și mîine la cota 1400.

Primul concurs internațional în țară: „Cupa Speranțelor" — ediția a doua — competiție rezervată juniorilor va avea loc în zilele de 12—14 februarie la Poiana Stalin. La această frumoasă întrecere în probele alpine a tinerilor schiori au fost invitați concurenți din R. D. Germană, R. Cehoslovacă, R. P. Polonă, Franța, Italia și R. P. F. Iugoslavia.

Schiorii noștri, specializați în probele nordice au fost invitați să participe în zilele de 30—31 ianuarie la concursul de la Klihenthal (R. D. Germană), iar slalomiștii și coboritorii au fost solicitați la diferite concursuri din Elveția, Franța și R. P. Polonă.

Pînă la marile întreceri din țară și de peste hotare, fruntașii acestei discipline se pregătesc în Bucegi. Pe cunoscutele pîrtii din acest masiv pot fi întîlniți pregătindu-se de zor Cornel Tăbăraș, Ilona Micloș, Nicolaie Iovici și alții. Fondiștii, în frunte cu Dinu Petre, Manole Aldescu, Stelian Drăguș, Constantin Enache și Gh. Cimpoia se pregătesc la Predeal.

Ce fac amatorii de bob?

Deocamdată se pregătesc. Unii la Sinaia, alții la Poiana Stalin. Vestita pîrtie din Poiana, dominată de masivul Postăvaru a fost complet reamenajată. Aci se vor desfășura între 1—14 februarie patru mari competiții: campionatul republican „Cupa F.R.S.B.A.", „Cupa regiunii Stalin" și „Cupa regiunii Ploești". Pînă atunci pregătiri și (n-ar strica?) puțin ger ca să înghețe pîrtia. Altfel, ca acum cîțiva ani, pîrtia se va transforma în... pistă pentru canotaj.

Dar alpiniștii?

După bogata și interesanta activitate din timpul verii au făcut o scurtă pauză, după care și-au început pregătirile pentru noul sezon. În dificilele condiții de iarnă, aplicativitatea alpiniștilor crește enorm. De aceea se cuvine să reamintim ce ne spunea maestrul sportului Aurel Ieremia într-o vară la Peștera: „Acum (vara) ne... plimbăm pe stînci, iarna de fapt le escaladăm". Și în această iarnă, datorită alpiniadelor, vor avea prilejul să străbată trasee dintre cele mai interesante din munții Făgăraș. Prima alpiniadă de iarnă — deschisă sportivilor avansați — se va desfășura în Făgăraș în zilele de 1, 2 și 3 martie.

Dar... cititorii?

Sper că nu o să vă supărați că v-am lăsat la... urmă. Am făcut-o cu scopul de a vă adresa o invitație pe care nu vroiam să o amestecați cu concursul de la Kligenthal, cu pîrtia de bob și cu „Alpiniada fetelor".

O invitație măcar la unul din numeroasele concursuri pentru începători care se vor organiza pe întreg cuprinsul țării. Gustînd odată din emoțiile, plăcerile și satisfacțiile concursurilor de schi — nu le veți mai părăsi. Ci dimpotrivă le veți căuta. Poate și la Poiana Stalin, care, ninsă, e un decor incitător.

Florin ȘERBAN

Ce ar putea înțelege un profan despre transmiterea unui meci de box la radio

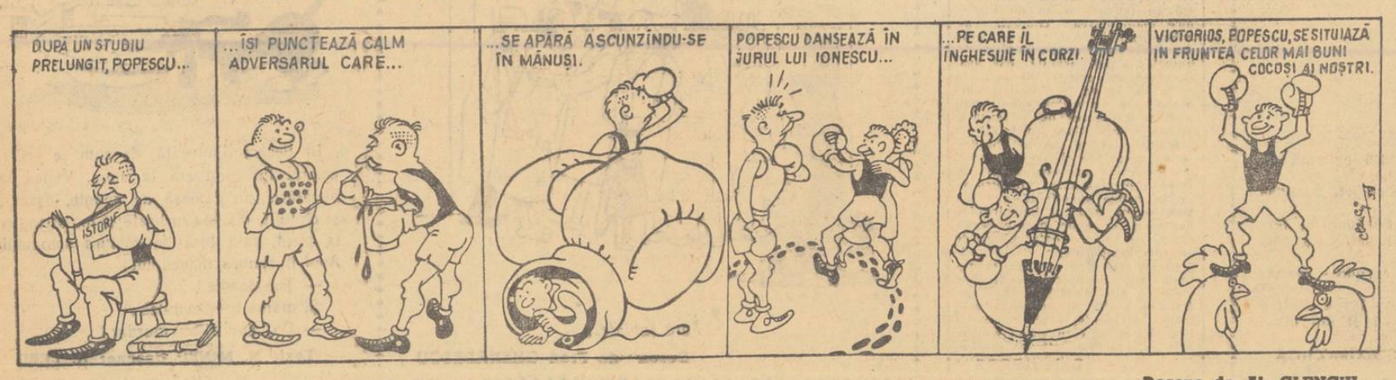

Desene de Al. CLENCIU

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Adaptare după I. P. Maghidovici

CUCERITORII

(Istoria descoperirilor geografice)

Nikitin a fost un mare patriot și a făcut călătoria lui cu gîndul de a aduce foloase țării sale. Iar cînd țelul acesta nu i s-a împlinit, cuprins de dorul de patrie, el a luat drumul spre casă, cu orice risc, deși știa foarte bine că, datorită fiind, ar putea să-și sfîrșească zilele în vreo închisoare.

Negustătorii de sclavi portughezi

Începînd din secolul al XIV-lea, portughezii, locuitorii părții apusene a peninsulei iberice, își fac apariția în istoria cuceririlor geografice. Regii portughezi, sprijinîndu-se pe proaspăta burghezie de la orașe, pe nobilii mici proprietari — hidalgo — și pe cler, reușesc să zdrobească puterea marilor feudali, să pună pe picioare armate și să înarmeze flote militare. Clasă proaspătă, burghezia portugheză obține la rîndul ei privilegii

însemnate, între care acela ca vasele lor comerciale să fie protejate de flota militară regală. În felul acesta a luat ființă un puternic stat maritim, care și-a început foarte repede expansiunea pe mare.

Principala direcție de explorare spre care se vor îndrepta portughezii va fi spre sud, de-a lungul coastelor vestice ale Africii. După ce cuceresc Ceuta, după ce ocupă temporar o regiune învecinată cu Gibraltarul, portughezii lansează expediții spre inima Africii, avînd ca obiective aurul și sclavii, mărfuri la fel de prețuite la curtea regală.

În secolul al XV-lea, vînătoarea de sclavi este deci în toi. Terorizate, populațiile băștinașe de pe coastele africane se refugiază adînc în interiorul continentului, acolo unde cotropitorii nu îndrăznesc să se avînte. În schimb, aceștia din urmă coboară mai departe spre sud, de-a lungul coastei. În 1446, pornind la o vînătoare de sclavi, Nunu Tristao a înaintat spre sud pînă la paralela 12° latitudine nordică, ajungînd gura rîului Cogon. Expediția a navigat în susul rîului, unde barca cu marinari portughezi a fost atacată de băștinași. Toți europenii au fost uciși ori s-au înecat. Au scăpat cu viață doar patru marinari rămași la bordul corabiei.

După ce au navigat timp de două luni și după ce au parcurs 3500 de km., cei patru supraviețuitori ai expediției lui Tristao s-au înapoiat la Lisabona.

Vînătoarea de sclavi începe curînd să întîmpine noi greutăți. Cînd sînt zărite corăbiile cruzilor negustători de sclavi, negrii dau alarma, își părăsesc satele și se refugiază în inima pădurilor tropicale. Găsind satele pustii, portughezii sînt din nou nevoiți să-și prelungească expedițiile tot mai spre sud. Ei ajung astfel până în regiunea cursului inferior al fluviului Congo. În al șaptelea deceniu al celui de al 15-lea secol, navigatorii portughezi descoperă „Tinutul riurilor de la miază-zi", litoralul Guineei de astăzi. Un bogat negustător de sclavi din Lisabona, Fernao Gomez, înarmează o expediție care descoperă succesiv Coasta Fildeșului, Coasta Aurului și Coasta sclavilor.

Către sfîrșitul secolului al 15-lea, o mică flotilă formată din două corăbii de război de mic tonaj și dintr-un vas de transport încărcat cu provizii,

pornește o nouă expediție la ordinul regelui Joao al II-lea. Comandantul flotilei este un marinar cu experiență, Bartolomeo Diaz. Ajungînd pe coasta Africii, în dreptul golfului Sfînta Elena, flotila întîlnește un vînt foarte puternic, care amenință să arunce corăbiile în stîncile de pe coastă. Alarmat de această perspectivă, Diaz ordonă ca vasele să iasă în larg. Dar iată că în larg navigatorii pierd din vedere coasta.

După ce furtuna s-a potolit, Diaz și-a îndreptat corăbiile spre răsărit, apoi spre nord și însfîrșit la orizont au apărut o serie de munți și un țărm înalt, acoperit cu iarbă verde pe care o păștea o cireadă de vaci păzite de păstori aproape goi. Diaz a ordonat debarcarea, dar la vederea marinarilor păstorii au început să fugă, gonind și cireada. O lovitură de archebuză bine țintită și un păstor a fost ucis. Examinat de aproape, ne-

grul ucis avea „părul ca lîna" și pielea „de culoarea frunzelor uscate". Astfel a avut loc prima întîlnire a europenilor cu băștinașii, pe care portughezii i-au numit în batjocură hotentoți (bîlbîiți). Alunecînd pe coastă mai departe, Diaz a constatat că ea se îndreptă tot spre nord-est și a tras concluzia — justă — că a ocolit toată coasta sudică a Africii și că a intrat în Oceanul Indian. Diaz descoperea astfel calea maritimă spre India, în jurul Africii.

Era în anul 1488. Diaz a denumit capul înaintat în mare unde l-a întîmpinat furtuna, „Tormentoso" (Capul furtunilor), dar regele Joao al II-lea i-a schimbat numele în „Capul Bunei Speranțe", deoarece descoperirea lui dădea portughezilor speranța că vor putea ajunge în India pe mare.

(Va urma)

SFATURI — COSMETICĂ — MODĂ — GOSPODĂRIE

Părinți și copii

CE RĂSPUNZI?

Discutam zilele trecute cu un părinte, un bun amic.

— Rămînem în urma copiilor noștri — mi se plîngea el. Imaginația lor, supusă influenței faptului cotidian neobișnuit, revendică nedumeriri și întrebări cărora noi, părinții, deseori nu le putem da un răspuns serios. Imi cunoști puștiul, are cinci ani. Ei bine, într-o noapte s-a trezit plîngînd. L-am liniștit cum am putut pînă a readormit. Dimineața mi-a povestit motivul plînsului. Visase că zboară pe o rachetă cosmică spre Lună, dar în drum s-a întîlnit cu un soare cu dinți și s-a speriat. Ce părere ai? Aveam noi asemenea vise?

Faptul că un copil poate avea azi asemenea vise mi se pare semnificativ. Dar dincolo de acest aspect, îngrijorarea părintelui mi se pare iarăși îndreptățită. Cum răspundem noi setei de cunoaștere a copiilor noștri, nolanului de întrebări care se nasc mereu în căpșorul lor? Avem noi pregătirea necesară, răbdarea, găsim întotdeauna tonul și cuvîntul potrivit? Imi amintesc de un dialog cules întîmplător într-o seară pe stradă. Am ajuns din urmă o familie. Copilul, dacă avea 5—6 ani, mergea înaintea părinților, jucîndu-se cu un avion de hîrtie. Dintr-o bună dispoziție l-am sfătuit să-l lanseze în Lună. Sfatul meu a fost urmat de un răspuns surprinzător: — Nu se poate nene, în Lună zboară numai rachetele.

Imi pare rău acum că nu l-am oprit pe tatăl acestui copil, să-i string mîna, să-l cunosc. Pentru că, inteligența, buna informare a copilului nu putea fi decît rezultatul străduinței părintelui său, preocupării lui pentru a lărgi orizontul fiului pe măsura capacității de înțelegere a vîrstei. Dar mai presus decît asta mi l-am închipuit pe tatăl acestui băiețel, el însuși sensibil la problemele epocii noastre, interesat, curios, entuziast — citind, informîndu-se, discutînd, cugetînd asupra celor aflate. Curiozitatea copiilor, întrebările lor naive, nedumeririle marile sau micile lor semne de întrebare — constituie un stimulent al interesului părinților pentru știință și tehnică, pentru artă și cultură, pentru fenomenul economic sau social. Aceasta mi se pare indispensabil în opera de creștere a unei generații puternice, active, urmașe de nădejde a vremurilor noastre.

Ileana DAN

Elegante și călduroase

1. — Jachetă tricotată, ușor bluzată, strînsă mai jos de talie pe elastic; pe revere și la cant, o dungă din lînă — o nuanță mai închisă.

2. — Bluză tricotată; combinația de dungi armonios colorate de la talie și mîneci, dă acestei bluze o notă foarte cochetă.

3. — Complet tricotat, cu o linie sport, cu garnitură de dungi la guler, buzunare și cordon.

4. — Rochie tricotată din dungi gri cu alb, formînd garnitura la plastron și clape; talia coborîtă, iar jupa ușor încrețită pe șolduri.

Desene de Bebe VARLAM

Ce gătim? Cum gătim?

Mîncare de pere cu smîntînă

Se alege 1 kg de pere nevătămate și se curăță sau nu, după bunul plac al gospodinei. Se taie în felii potrivite și se îndepărtează cășuța cu sîmburi. Se pun într-o cratiță cu un pahar și jumătate de smîntînă, care nu trebuie să fie prea groasă, dar de bună calitate, ca să nu se taie la fiert. Se adaugă 2-3 linguri de zahăr după gust și după calitatea perelor și un praf de sare. Se lasă să fiarbă pe colțul mașinii, la foc mic, cel puțin o oră și jumătate, pînă sînt perele moi și smîntîna este destul de scăzută. Mîncarea este gata cînd are o culoare aurie, cum este coaja franzelei puțin rumenită. Este o mîncare foarte gustoasă atunci cînd este făcută cu atenție și după tot dichisul ei.

Ruladă de carne în aluat

Se face un aluat dintr-o ceașcă de făină, o ceașcă de caimac și un vîrf de linguriță de sare. (Caimacul poate fi înlocuit cu aceeași cantitate de smîntînă amestecată cu unt.) Se frămîntă aluatul și se dă la rece o oră-două să se odihnească. Se trece prin mașină 750 gr de carne mieră, împreună cu 2 cepe. Se prăjește într-o tigaie cu o lingură de untură. Se adaugă o lingură de făină și se stinge cu 2-3 linguri de apă. Se potrivește de sare și piper. Se dă la o parte și după ce s-a mai răcorit se adaugă un ou. Se întinde o foaie de aluat de lungimea tăvii de copt. Deasupra se așază tocătura într-un strat cît mai egal. Se rulează, se așază în tavă și se unge deasupra cu ou. Se dă la cuptor și se ține pînă se rumenește frumos. Se servește cu salată.

MENIUL SĂPTĂMÎNII

11—17 IANUARIE 1960

— Ciorbă de potroace; budincă de macaroane; fructe.

— Lapte acru cu mămăliga i cartofi umpluți cu carne; minciunele.

— Marinată de pește; găluște de brînză la cuptor; șarlotă de mere.

— Sarmale de orez; ruladă de carne; compot.

— Sote de morcovi cu frigănele; gulaș; griș cu lapte.

— Borș de perișoare; tăhnie de cartofi cu murături; plăcinte poale în brîu.

— Pere cu smîntînă; friptură la grătar; cremă caramel.

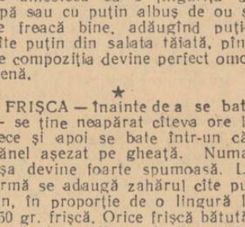

Plăcinte cu brînză
(Poale-n brîu)

Se moale într-un castron drojdie cît o nucă (10 gr.) cu puțină apă abia călduță. Se pune un pumn de făină, amestecînd, pînă se face ca o smîntînă groasă. Se presară cu făină și se lasă la cald să crească. Se cerne 450 gr. făină într-un vas mai mare și se pun 2 ouă bătute cu o linguriță rasă de sare, o lingură de unt topit și una de ulei. Se adaugă plămădeala crescută și se frămîntă bine, pînă ce aluatul se desprinde de pe mîini și de pe vas. La frămîntat se pune atîta lapte sau apă călduță, încît să obținem un aluat potrivit de moale.

Pentru umplutură se amestecă 150 gr. brînză de vacă amestecată cu de oi, cu unt proaspăt cît o nucă, se adaugă un ou, o linguriță de făină, 2 linguri de lapte, sare și zahăr după gust (facultativ). Se întind pe rînd foi potrivit de groase, și se taie pătrate de 15 cm. Se umplu cu brînză și se înfoarc colțurile spre mijloc în formă de plic. Colțurile plicului se mai aduc odată către mijloc și se lipesc bine ca să nu iasă brînza. Se ung pe deasupra cu ou și se coc în tavă, la foc potrivit. Se servesc calde.

★

SALATA DE ICRE se repară astfel: se pune într-un castron o linguriță din salata „tăiată", se amestecă cu o linguriță de apă sau cu puțin albuș de ou și se freacă bine, adăugînd puțin cîte puțin din salata tăiată, pînă ce compoziția devine perfect omogenă.

★

FRIȘCA — înainte de a se bate — se ține neapărat cîteva ore la rece și apoi se bate într-un căzănel așezat pe gheață. Numai așa devine foarte spumoasă. La urmă se adaugă zahărul cîte puțin, în proporție de o lingură la 250 gr. frișcă. Orice frișcă bătută, după cîtva timp lasă zer. La prăjituri se folosește frișca scursă de zer. (răspuns unor cititoare din Pitești).

SFATURI COSMETICE

Dureroase și inestetice, degerăturile apar de obicei la persoanele care au o proastă circulație a sîngelui. Vîrsta și starea generală a organismului joacă de asemenea un rol important. Copiii, bătrînii, oamenii surmenați, capătă degerături mult mai ușor decît cei care au un organism rezistent. Lipsa de calciu, de vitamine, diferitele tulburări glandulare contribuie și ele la apariția degerăturilor. Persoanele care fac însă degerături în fiecare an trebuie să consulte medicul deoarece au nevoie de un tratament special.

Degerăturile nu survin — așa cum se crede de obicei — odată cu gerul mare, ci apar de multe ori cînd vremea este umedă și rece, temperatura apropiindu-se de 0 grade.

In prevenirea degerăturilor îmbrăcămintea are un rol însemnat. Ea trebuie să fie călduroasă și confortabilă spre a nu stînjeni circulația sîngelui. Mănușile vor fi de preferință cu un singur deget și, dacă se poate, îmblănite, deoarece țin mai cald ca cele de lînă, iar încălțămintea suficient de largă pentru ca tălpa și degetele să nu fie strînse.

Mîinile nu vor fi niciodată spălate cu apă rece sau foarte caldă, ci cu apă călduță și vor fi bine șterse, deoarece umezeala ușurează apariția degerăturilor. Seara, mîinile vor fi unse cu o cremă de mîini la care se adaugă vitamina A, masîndu-se fiecare deget de la vîrf spre bază. Apoi, pentru a nu murdări așternutul și pentru a păstra mîinilor o căldură permanentă este bine să se doarmă cu mănuși (se folosește o pereche veche de mănuși de bumbac, niciodată din nylon). In toată perioada cînd apar degerăturile nu se va folosi glicerina pură.

Băile alternative calde și reci făcute timp de 10 minute sînt foarte indicate și pentru mîini și pentru picioare deoarece activează circulația sîngelui și se pot face atît cu scop preventiv cît și curativ, adică dacă degerăturile și-au făcut apariția, pielea fiind roșie, lucioasă și dureroasă. In această fază, după baie se va face mîinilor (sau picioarelor) un ușor masaj cu o pomadă foarte vitaminată, ca de pildă „Jecolan" — produs al industriei noastre farmaceutice — care conține untură de pește și vitamina A. După masaj se procedează în felul următor: peste pomadă se aplică un tifon steril, apoi un strat de vată și se face un pansament care nu trebuie să fie strîns. Este bine ca acest tratament să se facă seara și să se doarmă cu mîinile bandajate toată noaptea.

In prima fază, fără răni, cîteva ședințe de ultraviolete sînt foarte indicate. Dacă însă degerăturile au progresat, transformîndu-se în răni, trebuie consultat medicul care va prescrie un tratament complet în funcție de cauza care a pricinuit apariția lor.

Se recomandă tuturor persoanelor susceptibile de a face degerături o alimentație bogată în vitaminele A, C, și D (unt, lapte, morcovi, varză, conopidă, mărar, pătrunjel, ouă, ficat, lămîi, portocale etc.).

Sanda NOREANU

E BINE SĂ ȘTIȚI

D. CUCU — București: Țesăturile imprimate, cu gofraj nepermanent, trebuie spălate numai cu benzină, fiindcă apa caldă și călcatul distrug efectul de gofraj.

SĂCEANU — Craiova: Pardoselele din plăci aglomerate pe bază de ciment — latex — se spală cu leșie diluată. După aceea se dă cu un strat de ceară, deasemenea dizolvat în apă cu săpun. Găurile se astupă, introducînd cu ajutorul unui cuțitaș din această compoziție, atît cît e suficient.

ELENA DUMITRESCU-Petroșani. 1) Velurul este un tip de țesătură cu o parte a firelor tăiate și ridicate în sus (denumit și plus-cord, catifea, acum de curînd, urson, etc), care se fabrică din întreaga gamă de fibre textile. Metoda de întreținere este deci în funcție de natura acestei fibre. Ca atare ar trebui să ne indicați exact despre ce material este vorba, pentru a vă putea spune dacă și cum trebuie spălat. In ceea ce privește călcatul, acesta se face la orice tip de velur, numai prin aburire, despre care am scris în mai multe rînduri.

2) Aluminiul este în mod practic inalterabil la acțiunea aerului, apei și a majorității produselor alimentare. Tocmai pentru aceasta el este folosit pe scară largă la confecționarea vaselor de menaj. Inegrirea despre care pomeniți, credem că se datorește deci unei greșite operațiuni de curățire, care ar putea strica luciul caracteristic al aluminiului. De aceea curățirea acestor vase trebuie făcută numai cu apă caldă săpunită, după care se va face o clătire cu apă caldă curată. Se vor evita leșiile și orice obiect care sgîrîie aluminiul (perie de sîrmă, hîrtie de șlefuit, paste de curățat sgrunțuroase, etc).

3) Pentru a putea să arătăm cum trebuie curățate obiectele din mase plastice, este necesar să cunoaștem natura produsului respectiv întrucît acestea reacționează diferit la acțiunea agenților de curățire. Dacă e vorba de P.C.V. (policlorura de vinil), metoda cea mai practică este curățirea cu o cîrpă înmuiată în soluție de săpun.

MODA LA MOSCOVA

Sus, de la stînga la dreapta:

— Mantou de blană.

— Rochie din jerseu de lînă și viscoză. Corsajul ajustat, mînecî strînse și jupă amplă.

— Mantou trei sferturi din tricou cu păr lung, se poartă pe o jupă dreaptă din lenaj.

— Ansamblu pentru fetele tinere: jachetă scurtă și jupă în dungi din lînă pură.

Curierul nostru

M. B. — Roșiorii de Vede: La ultimele două întrebări veți găsi răspuns la rubrica noastră *„E bine să știți"*. La prima întrebare, am răspuns de fapt în mai multe numere ale revistei noastre. Probabil că nu ați întîlnit însă un model care să vă placă. De aceea vom mai reveni.

OLGA C. — Timișoara: Ne-ați adresat mai multe întrebări pe teme diferite. Întrebările dv. le-am dat la rubricile respective și cu siguranță veți primi răspunsurile dorite. Pentru pagina noastră am reținut propunerea privind publicarea unor modele de jachete bărbătești de lînă. Vom da cît de curînd curs acestei propuneri.

DIDINA M. — Roman: Este o problemă care se poate rezolva. Vă trebuie însă multă răbdare și mai ales un ajutor serios din partea tovarășilor lui de muncă. Și dv. și tovarășii lui de muncă aveți datoria să-i explicați cu calm și răbdare cît de dăunător este acest obicei pentru situația, pentru sănătatea și viața lui. Acest om trebuie făcut să-și recapete voința de a se putea abține de la asemenea lucruri. De asemenea, trebuie întreprinse acțiuni pentru a fi scos din compania așa zișilor lui prieteni. Cereți în această privință și sprijinul colectivului în care lucrează el.

O. P. — Piatra Olt: Probabil că emoționată de situația dv. ne-ați trimis o scrisoare cu multe neclarități. Totuși citind rîndurile dv., am reușit să ne facem o imagine oarecare despre situația dv. La un singur lucru — credem noi — trebuie să vă gîndiți: terminarea școlii și urmarea unei facultăți. Acesta este esențialul și acesta socotim că trebuie să fie scopul dv. Aveți perspective mai mari învățînd, decît acceptînd situația ce vi se oferă.

CONSTANȚA H. — București: În nr. 93 din 18 iulie 1959 al revistei noastre am publicat un articol amplu pe această temă. Dacă doriți deci unele amănunte citiți articolul respectiv. Dacă vă interesează doar rețeta, vi-o dăm din nou acum: formol 10 gr., eter 20 gr., alcool 30 gr. Fiți atentă cu acest amestec întrucît este ușor inflamabil.

MIRELA — Rîșnov: Dacă vi se oferă prilejul, mergeți la școala de diriginți. Este un lucru foarte bun.

M. K. — Piatra Neamț: Deși gîndiți și judecați bine lucrurile, ați făcut o greșală atunci cînd v-ați înapoiat de la Rm. Vîlcea. Ați luat acum o hotărîre foarte bună. Este cel mai bine să reîncepeți să lucrați astfel ca să vă asigurați o situație materială care să vă permită să nu depindeți de nimeni. Credem că veți găsi înțelegerea necesară. Cu ei discutați prietenește și arătați-i cît de greșită este atitudinea lui. Fiți calmă, înțelegătoare dar fermă.

MIRCEA — Cluj: Sîntem de părere să exagerați foarte mult lucrurile. Unele insuccese întîmplătoare cărora le-ați dat proporții prea mari, v-au făcut să stați departe de oameni și de preocupările lor. Acum orice insucees vă întărește convingerea că sînteți făcut să trăiți de unul singur. Nu este așa. Greșiți profund cînd vă lăsați ademenit și convins de asemenea gînduri. Singur recunoașteți că viața este cu totul altfel astăzi. Dar nu aveți încă voință, puterea necesară de a lupta, fiindcă nu aveți încredere în primul rînd în dv., apoi în oameni, în viață. Fiți încrezător, prietenos. Cei din jur vă vor înțelege, chiar dacă veți greși. Viața are multe lucruri bune: oamenii sînt diferiți. Înțelegeți-i pe toți. Nu vă retrageți în turnul dv. de fildeș, căutînd să priviți oamenii de sus. Nu este bine. Nu vă ocoliți colegii. Mergeți cu ei, distrați-vă, deși la început asemenea lucruri vi se vor părea poate banale. Aveți mai multă înțelegere pentru felul fiecăruia de a fi. Nu faceți din orice lucru minor o problemă. Vă dorim succes și vă rugăm să ne mai scrieți.

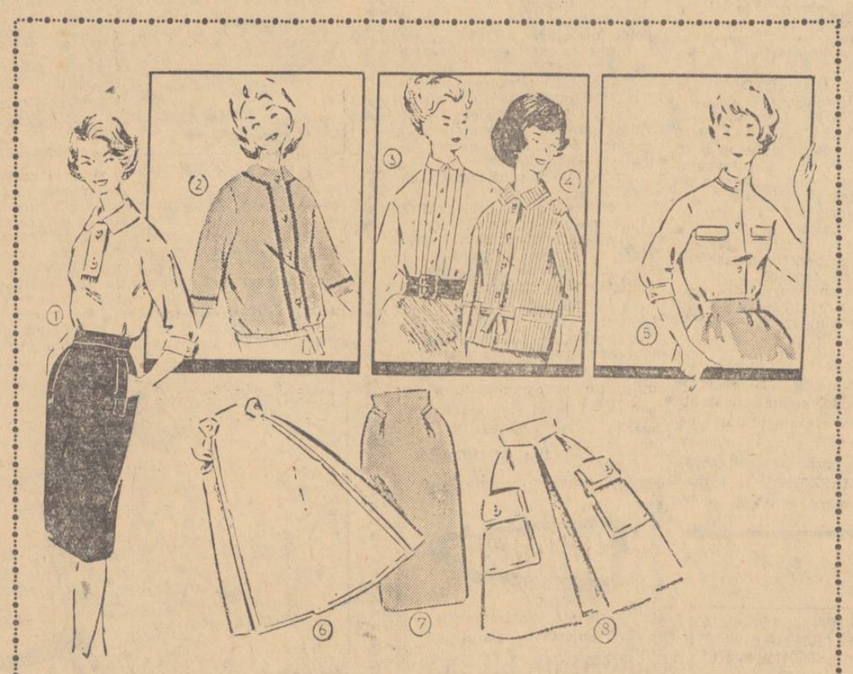

BLUZE - FUSTE

1) Bluză din stofuliță de lînă ușor flaușată. La terminarea fentei și a manșetelor franjuri.

2) Dintr-o stofuliță subțire sau jerseu, un bluzon prins în partea de jos, pe cordon fix. Garnitura dintr-o culoare contrastantă sau un ton mai închis decît bluza.

3) Bluză cu gulerul montant și mînecă trei sferturi. In față un grup de cerculețe. Se poate executa din poplin, mătase sau stofuliță subțire.

4) Din stofuliță în dungi o bluză cu linia dreaptă. Pe buzunare, garnitura aplicată dă impresia unui cordon trasat.

5) Bluză sport cu gulerul și clapele buzunarelor încrustate.

6) Fustă cu linia evazată. Cordonul se termină în față cu doi colți de sub care pornește o tăblie tighelită.

7) Fustă cu linia îngustă și cordon — corseletă.

8) Model tineresc de fustă largă dintr-o stofă plină. Poate fi executată și din pluș-cord.

Desene de: Raia SOLOMONICA

Spălarea rochiilor și a fustelor din lînă

După ce obiectul respectiv se scutură bine de praf, se procedează cu atenție la scoaterea petelor. (Dacă aveți vre-un dubiu asupra metodei de scoatere a unei pete, scrieți-ne, indicîndu-ne natura și starea actuală a obiectului. Locurile mai murdare, însă nu pătate, se înseilează jur-împrejur cu ață albă, pentru ca în timpul spălării să le dăm o atenție deosebită. Introducem obiectul într-o baie de neofalină și-l spălăm prin presare între mîini, însă niciodecum prin stoarcere. După aceea se limpezește într-o altă baie de neofalină curată. (Atenție! În tot timpul cît aveți neofalina, nu aprindeți focul și nu fumați). Pentru a-l scoate mirosul de neofalină, obiectul se lasă afară, pe umerașe (se vor întrebuința umerașe corecte, pentru a nu se deforma obiectul).

Repararea rulourilor

Un accident în buna funcționare a rulourilor la ferestre trebuie imediat remediat. Acest lucru este posibil de realizat în unele cazuri și fără intervenția unui specialist.

Întîmplarea rulourilor provine deodecî din cauza unor bucăți de cărămidă sau tencuială care cade între pervazuri și mecanismul-tambur pe care se înfășoară ruloul. De aceia, cînd constatăm o întîmplare a ruloului, vom proceda la desfacerea ramei care acoperă acest mecanism, controlînd cu o șurubelniță lungă și cu ajutorul unei lanterne, marginile tamburului. Uneori este nevoie să sfărîmăm încet bucățelele de moloz căzute, pentru a nu forța tamburul. Imediat ce am înlăturat această piedică, funcționarea ruloului redevine normală.

Se întîmplă uneori, la o manipulare forțată, ca lamelele să iasă de pe șinele de fier conducătoare. Acest defect se observă ușor, întrucît atunci cînd tragem de cordon, se ridică numai o parte laterală (respectiv cea rămasă pe șină), formînd un evantai mai mult sau mai puțin desfăcut după cum ieșirea se află la capătul de sus sau de jos al ferestrei. In acest caz, ridicăm ruloul pînă ce acesta refuză să mai urce, datorită întîmplării. Menținem cordonul tras (e bine să ne mai ajute cineva la această operație) și începem să manevrăm fiecare lamelă ieșită, lăsînd-o ușor în jos, în timp ce cu o șurubelniță mare forțăm încet șina, pentru a putea reintroduce capătul lamelei.

Ruperea chingii (cordonului) este un accident mai frecvent fiindcă cu timpul, datorită manipulării, aceasta se uzează și se destramă. Înainte de a proceda la înlocuirea chingii, trebuie să observăm dacă n-o putem repara. Dacă ruptura este la capete — și chinga este încă suficient de lungă — atunci ea se poate scurta; dacă acest lucru nu e posibil, însă chinga este în rest bună, ea se poate coase. Această operație o facem de mînă, cu un ac gros și sloară de in, prin suprapunerea părților după care batem bine, pentru ca îngroșarea să nu împiedice manipularea chingii. De asemenea trebuie tăiate bine marginile și capetele atelor. In ambele cazuri arătate mai sus, despîndirea chingei și punerea ei la loc se va face în felul următor: se va ridica ruloul complet pe tamburul de înfășurare se va scoate placa metalică a mecanismului de jos al chingei, se va desprinde chinga din acest mecanism, se va scoate rama de lemn protectoare a tamburului de la partea superioară a ferestrei, se va înțeneni tamburul — pentru a se evita eventuala să cădere — se va scoate chinga de pe rola tamburului.

Un alt accident posibil la rulouri este deteriorarea legăturilor metalice ale lamelelor de lemn. Dacă e vorba de una-două asemenea accidente, plăcuțele metalice se pot lega cu sîrmă subțire prin orificiul respectiv al nitului.

Doina POPA

MEDICUL vă sfătuiește

C. C. T. — Roman: În cazul d-voastră este într-adevăr vorba de o boală. Dar această boală poate fi vindecată cu răbdare și încercînd mai multe lucruri. De pildă, un tratament cu stricnină, 10 fiole, făcînd cîte o fiolă pe zi, începînd cu o doză de 0,002 și urcînd progresiv pînă la conținutul unei fiole. Apoi medicul specialist urolog va putea face și cîteva infiltrații epidurale cu novocaină 0,75 la sută sau 1 la sută. Nu aveți nici un motiv să vă rușinați pentru suferința d-voastră. Trebuie să vă adresați cu toată încrederea medicului, care pe lîngă cele arătate mai sus, mai dispune și de alte mijloace pentru a pune capăt suferințelor d-voastră. Vă rugăm să reveniți pentru a ne informa despre rezultatele obținute.

STOENESCU M. — Tr. Măgurele: Despre reumatism și spondiloză am mai scris în revista noastră. Vă promitem totuși că vom mai reveni în unul din numerele viitoare. Pînă atunci, în ceea ce vă privește, socotim necesar să vă prezentați unui medic specialist ortoped, singurul în măsură să vă recomande tratamentul necesar.

DRUMARU GAVRIL — Orașul Stalin. Dacă scrisoarea anterioară a ajuns într-adevăr la redacție, veți primi cu siguranță răspuns la problemele care vă interesează. Dacă pînă la sfîrșitul lunii nu primiți răspuns la adresa d-voastră, vă rugăm să ne scrieți din nou.

ALICE — București: Sperăm că în curînd veți putea citi în coloanele revistei un articol privind turburările pe care în mod normal le poate avea o femeie ajunsă la vîrsta d-voastră. Deoarece aveți posibilitatea să vă adresați medicului endocrinolog și chiar neurolog din policlinica de care aparțineți, credem că este bine să faceți acest lucru. Dar și un tratament simplu cu Largactil, 2 tablete zilnic, cu o vitaminoterapie — de pildă Viplex 4 tablete pe zi și ser neurotonic 10 fiole, una la două zile intravenos, v-ar putea folosi.

TIGRENA — Galați: Regretăm foarte mult că nu vă putem de un „tratament" pentru „durerea" de care vă plîngeți. Poate într-o anumită măsură la această vîrstă — 21 ani — încă nu este supărător dacă uneori roșiți. Iar mai tîrziu va dispare acest „necaz".

P. GRECU — Vărădia-Lipova: Credem că nu aveți motive să vă îngrijorați de starea sănătății d-voastră. Un simplu tratament pentru întărire ar fi suficient: Tonic CIF 3 linguri pe zi înaintea meselor, Hexatosfat 8 tablete pe zi timp de 2 săptămîni, Vitamina C și Viplex 3—4 drageuri pe zi. Între noduliî corzilor vocale și polipii corzilor vocale, nu există diferențe care să merite atenția d-voastră. Cu toate neajunsurile pe care le poate provoca o asemenea boală, ele nu au o semnificație deosebită și pot fi îndepărtate.

ANIȘOARA — Bistrița: Mă întrebați: „Ce să fac ca să slăbească persoana despre care vă întreb — acea fetiță frumoasă despre care îmi vorbiți și cum să facă ca ochelarii să nu-i strice frumusețea". D-voastră vă recomand așa: să nu mîncați prea multe dulciuri, sosuri, pîine, cartofi, macaroane. O zi pe săptămînă mîncați numai crudități. Faceți gimnastică, sport, plimbări lungi și prin exemplul d-voastră poate veți putea ajuta și „prietena în cauză". Cu ochii e o problemă mai serioasă. Aici trebuie avut răbdare, iar ochelarii efectiv trebuie purtați pînă ce medicul constată corectarea efectivă. Acesta nu este un defect de frumusețe.

CARMEN — București: Vă sfătuim să citiți sfaturile pe care le-am dat de nenumărate ori în rubrica noastră pentru a realiza o reală cură de slăbire.

Dr. E. ALBU

Fără cuvinte...

Desen de Fred GHENĂDESCU

PĂȚANIILE lui Top

povestite de el însuși

IV

Am crezut că mai are ceva de mîncat, că poate e rost de încă o bucățică de cîrnat pentru mine. Am ieșit țiptil din coșuleț și m-am dus să mă lipesc de piciorul lui. Tatăl lui Mihu m-a simțit numaidecît.

— Ce-i, Top? Nu poți să dormi din pricina mea?

Eu, ca să-i dau să înțeleagă la ce mă gîndeam, mi-am trecut de cîteva ori limba peste bot. Tatăl lui Mihu a început să rîdă:

— Nu cumva mai vrei ceva de mîncare? Imi pare rău, Top, dar n-am ce să-ți dau. Vino să vezi și tu!

M-a ridicat pe masă și, într-adevăr, aici nu era nimic bun de mîncat. Mi-am dat seama de asta după miros. Pe noi, cîinii, mirosul nu ne înșeală nici odată.

— Vezi, Top, mi-a spus tatăl lui Mihu, astea sînt cărți și ăsta este un caiet. Din cărți citesc și pe caiet scriu. Învăț, Top. Învăț pentru examene. Vreau să ajung inginer, înțelegi tu?

După cum vă închipuiți și voi, nu înțelegeam nimic. Nu știam ce-i aia nici examene, nici inginer, nici măcar ce-i o carte sau un caiet. Dar în timp ce vorbea, tatăl lui Mihu mă mîngîia pe cap. Și mie îmi plăcea atît de mult palma lui aspră, care mirosea a fum, încît aș fi fost în stare să stau să-l ascult ceasuri în șir.

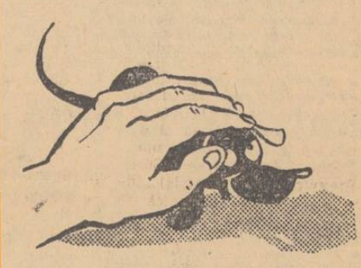

— Hai, Top, acum la culcare! Eu am de învățat și tu trebuie să dormi.

Și tatăl lui Mihu m-a dus din nou în coșuleț și m-a învelit cu haina peste cap. Eu m-am foit niței ca să-mi găsesc un loc mai prielnic și pînă la urmă pe semne că l-am găsit, căci m-am cufundat într-un somn adînc.

Așa a trecut prima zi pe care am petrecut-o alături de Mihu și de mama și tatăl lui. După ea, au urmat multe, multe alte zile. Dar cred că nu vreți să vă povestesc despre toate la fel de amănunțit

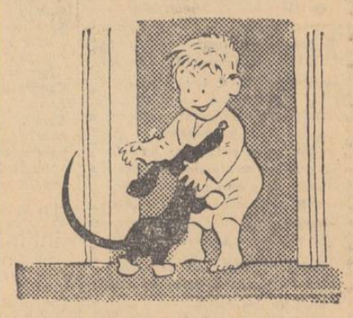

ca despre cea dintîi. Mai ales că știți și voi ce mult seamănă o zi cu altă zi. De aceea, nu am de gînd să vorbesc decît despre întîmplările mai deosebite prin care am trecut. Sînt destule și ele, o să vedeți și voi!

După cum v-am mai spus, Mihu și cu mine, ne-am înțeles de minune încă de la început. Doresc oricărui cățel să aibă un stăpîn ca al meu. Dar ce zic, stăpîn? Prieten, prieten în toată puterea cuvîntului, asta e Mihu pentru mine.

In fiecare dimineață, de cum se scula, primul lui gînd era la mine. Venea la bucătărie, în cămașă de noapte, desculț și ciufulit, mă lua în brațe și mă strîngea la piept, cald încă de căldura somnului. Apoi îi spunea mamei lui:

— Top foame!

Și mama îi răspundea:

— Da, dar Mihu murdar!

Text: N. MINEI; desene: H. LERU

(Va urma)

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

ZORI DE ZI

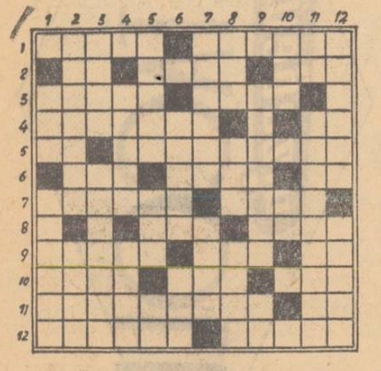

ORIZONTAL: 1) Deșteptătorul satului — Cunoscutul autor al versurilor: „De cum a dat în fapt de zori, / Veneau cu fete și feciori / Trăsnind rădvanele de crai / Pe noiembe poteci de piai"; 2) Pronume — Program al unei activități care începe deobicei în zorii zilei — La telefon; 3) Lipsită de transparență — Adevărat; 4) S-a ivit soarele în zorii zilei — La mijloc de zori de zi! 5) Zamfirescu Teodor — Acțiunea proletariatului rus care a făcut să se întrevadă zorii unei ere noi; 6) Interjecție care arată dumerire — Se practică în apă — Matei Andreescu; 7) Muncă agricolă — Faptul zilei; 8) Mobilă — Loc ocupat într-o ierarhie; 9) „Dimineața la sapă" de Octav Băncilă (pictură în ulei) — Acela — În dimineață! 10) Compoziții vocale — Cenușiu — De pe el se poate admira la mare, frumusețea unui răsărit de soare; 11) Cine se scoală de dimineață, departe ajunge. — Sfîrșit de dimineață! 12) Țară din antichitate — Pe el se proiectează „Răsare soarele" sau „Dimineața mohorîtă".

VERTICAL: 1) Cerealâ — Pasărea din „Amintiri din copilărie" a lui Ion Creangă, care-i producea mare necaz scuiindu-i în zori cu cîntatul ei; 2) Servește la „Zori de Zi" — Stînjenel; 3) Te scoală în zori — Se scoală în zori; 4) Pește de baltă — Publicație zilnică ce apare în zori; 5) Apare în zori — Institutul de Proiectări Agricole — Cutie! 6) Răsărită — Colonie portugheză în India; 7) Hîrtie groasă — „Torcea, torcea fus după fus, / Din zori și pînă-n seară / Cu furca-n brîu, cu gîndul dus, / Era frumoasa de nespus / În portu-i de la... (Șt. O. Iosif) 8) Din zori și pînă-n zori sînt douăzeci și patru — Bilet de loterie — Instrumente muzicale; 9) A sprijini — În trecere! 10) Petrecere și dans pînă-n zori — Apare în zori deasupra Nilului; 11) În culme! — Precede zorile; 12) Țara dimineților liniștite — Scriitor romîn, autorul romanului „Zorii roșiori".

Cornel CIOBOTARU

SANIE CU ZURGĂLĂI

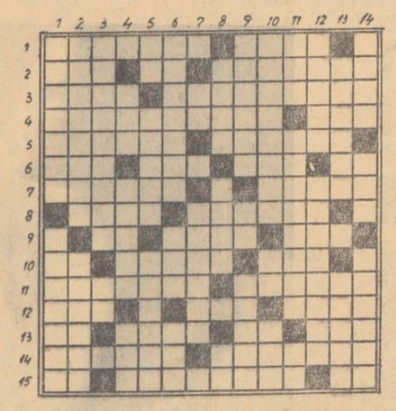

ORIZONTAL: 1) Poet romîn, autor al unei poezii intitulată „Amurg de toamnă" — Pictor romîn, fondator al școlii de Arte Frumoase din București, autor printre altele al unui peisaj intitulat „Iarna"; 2) Vînt puternic — Din iarnă pînă-n iarnă — „...zăpezilor", basm de scriitorul danez Hans Christian Andersen; 3) A prezentat pe ecran „Balada Siberiei" — Scriitor romîn, autorul volumului de nuvele intitulat „Zile învolburate"; 4) Ciclu pentru pian de Ceaikovski care conține și cîntecul „În troică" — Rîu în Prusia; 5) Tradiționalul oaspete al copiilor, din preajma Anului Nou — Se produce între altele și cu „Sanie cu zurgălăi"; 6) Aici — Avantaj — Literă grecească — Un ciot de lemne! 7) Lotuși — Zeii casnici ai romanilor, care se așezau în Atrium sau în Lararium; 8) Grădină de iarnă — Scriitor romîn, autorul volumului „Nopți înfrigurate"; 9) Soare, fără dinți — Se găsește deobicei în rîvașul din plăcintă — Plasă de prins pește; 10) Azot — Patinaj, bob, schi sau hochei pe gheață — Mosul care îl adoarme și pe Moș Gerilă! 11) „...albe", cîntec de compozitorul sovietic Vladimirțev — Încălțăminte călduroasă de iarnă (sing.); 12) Zile în calendarul roman — Covorul imaculat al iernii — Populația din insula Sahalin; 13) Verbul Crivățului — „...de zăpadă", operă de Rimski-Korsakov — Curs! — Prefix pentru urechi; 14) „...de iarnă", suită vocal-simfonică de Serghei Prokofiev — Mare vas de pasageri, care, în urma ciocnirii cu un ghețar în largul Oceanului Atlantic, s-a scufundat în cîteva minute; 15) Frunzulița pomului de iarnă — Confetii naturale pentru carnaval! — Troica la sosire!

VERTICAL: 1) „Ninge în...", volum de schițe și nuvele de Fănuș Neagu — Zboară fără motor! 2) Patinaj... fără patine! — Lunii decembrie îi corespunde „Sägetătorul"; 3) Serpentine luate iarna cu asalt! (sing.) — Peste; 4) Înhămați la sanie ...cu sau fără zurgălăi — Nume masculin de origină greacă — Oraș în Umbria și populație în Congo; 5) Auxiliar al viitorului — provoacă risul (fem.) — Pregătesc alivenci de revelion; 6) Animați — Reședința ursului Fram, din romanul pentru copii cu același titlu de Cezar Petrescu — Măsură chineză; 7) George Popovici — Frîntură de rocă ruptă și transportată de ghețari; 8) Bici, ...pentru troică! — Animatorul „Viforului" lui Barbu Delavrancea! —Gura tolbei lui Moș Gerilă! 9) Munte în Armenia cu vîrful veșnic înzăpezit (5156 m.) — Horia Troianescu — Operă de Moniuszko; 10) Ora soarelui cu dinți — Pronume — A „Iernii", a „Viscolului" sau a „Vijeliei" în București (abr.); 11) Personaj din romanul „Alitet pleacă în munți" de Semiușkin — Lavină de zăpadă — Diftong; 12) Cu nas mare — Întîmpinat cu multă căldură în toiul iernii! 13) Harnicii constructori le înalță azi în toate colțurile țării înfruntînd frigul iernii — Din vechime; 14) Lună de iarnă — Punct cardinal — Sanie în stepă.

I. LOCKAR

ÎNCEPUT

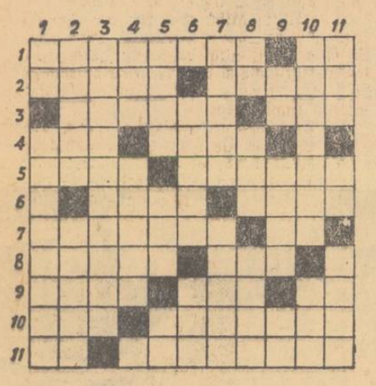

ORIZONTAL: 1) Cartea de început. — Început de secol. 2) Locul unde-ți începi viața. — După el se începe cu literă mare. 3) A lua de la început. — „La... comanda", de la început. 4) Abreviație abreviată. — Începe cu urcarea temperaturii... 5) Coastă, șold. — Luat de la început. 6) Haină țărănească — Pus la începutul cuvintelor, le îmbătrînește! 7) Începe cu... începutul! — Pe la începutul abecedarului. 8) Păstaie — Primul e la început! 9) Cea de început e mai mare; celelalte mai mici și egale! — Băutură — Plural. 10) Posedă — Începe cînd se sfîrșește școala și se sfîrșește cînd începe școala. 11) În jar și în jad — Începutul zilei (pl.).

VERTICAL: 1) A început de curînd — Începe să fie comentat o dată cu începutul jocului. 2) Începe să le crească băieților pe la 16—18 ani (pl.). — Începe să se înopteze. 3) Are început dar nu și sfîrșit. 4) Început — A prevedea de la început o anumită sumă. 5) Începător — Curelușă de mașină — Pronume. 6) Cotofene. — Ramură. 7) Începe. — Cea de piatră a fost la început (pl.). 8) Ruteniu. — Port în Danemarca. — Pictor romîn. 9) Nicolae Livescu. — Marcă de tractoare. — La început. 10) Ani care încep în luna septembrie. — Poștă, telegraf, telefon. 11) Și ceilalți — Începe tare. — Pe-un picior de... Pe-o gură de rai", începutul „Mioriței".

N. CORNEA

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

LA MULȚI ANI

ORIZONTAL: Revelion — Git — Aniversare — E — Veselie — Arme — A — Ani — Poc — Ac — SF — Itu — Vin — U — Romane — Tort — Zile — Daruri — Agendă — Are — A — Pi — Tu — Fricos — Ede — Seri — Oră — Zero — Vi — Uşar — Ireal — Gerilă.

DE SEZON

ORIZONTAL: Omăt — Cazimir — Răcitor — Nori — Inimă — Crivăț — Os — Pirtie — KA — Nor — Naiv — D — N — Neva — Cadou — M — Ci — Oale — An — Esenin — IAM — O — RT — Troc — Luca — Car — Eram — Tip — Ulița — Savant — RE — Floare — IE.

TEATRU MUZICAL

ORIZONTAL: Figaro — Boema — Agata — Carmen — Toma — Bal — IF — Arenă — Italia — D — Larina — Ist — Enescu — Toate — ZO Iago — B — ON — Arvună — Ten — T — Pia — A — Sărac — Anna — Borodin — Daisi — Ranițe — A — Aeneas — Rea.

LITERARA

ORIZONTAL: Serafimovici — Orașe — Atarov — La — Adamov — Ma — O — Edita — Ilin — Huțană — Alac — Oder — Soloday — Var — Călini — U — T — Gătit — Nas — C — Vin — Cer — UE — Adevărat — Ars — Polevoi — Cnut — Aneta — Totale.

LITERE COMUNE

Jilav — Avînt — Legal — Alina — Alean — Anual — Caisă — Șapcă.

AVALANȘA

SPORTIVĂ

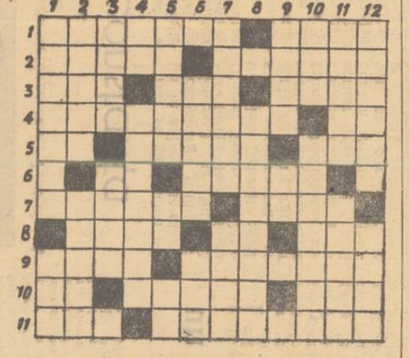

ORIZONTAL: 1) De hochei sau de săniuș — E bine să-l aibă fiecare echipă; 2) Portarul în acțiune — O calitate care poate deveni un defect! 3) Prima parte a campionatului — Remarcat la început — Cea mai bună apărare; 4) La hochei trebuie să aibă o viteză deosebită — Început de lunecuș; 5) La sanie și la patine — Păsări comice... — Stradă; 6) Sere — Merge pe lîngă „schior începător"... 7. O partidă disputată — E folosit la unele atacuri; 8) Becul care se aprinde cînd se marchează un gol la hochei — Clor — Regiune cu o bogată tradiție a sporturilor de iarnă; 9) Strugurii de sus... — Sport de iarnă (în bazin acoperit!) 10) ...înălțime" — Act de campionat — Și celelalte sporturi necuprinse în careul de față! 11) Merge de obicei după bravo, dar nu la sport! — Puneai unul lîngă altul.

VERTICAL: 1) Caligrafie pe gheață — Decorul sporturilor de iarnă; 2) Se stinge — Întrebuințat telefericul; 3) O anumită frumusețe sau pasăre — Opt cifre, patru linii, două virgule și o paranteză la hochei! 4) Transilvania — Defect al locurilor umede; 5) Sezonul cu sporturi specifice — Pronume personal — Posesiv; 6) Trebuie respectată de sportivi — Înalt la mijloc! 7) Are o puternică echipă de hochei pe gheață — Pelerină scurtă de blană sau stofă; 8) Influențează asupra clasamentului, dar nu-l bine să influențeze asupra calității jocului; 9) Te opresti — Udrea Marinescu; 10) ...Liviu — Nu vede decît prima parte a probei de schi! 11) Bun pentru baschet — Tură; 12) Patinoare naturale — În încheiere, sincer să spun: mi-e dor de unul de fotbal!

Mircea IONESCU

POȘTA REBUS

G. VALER — Mediaș: Jocurilor trimise le lipsesc definițiile — unuia la orizontal, celuilalt la vertical. Reveniți.

ȘTEFAN JILOVEANU — București: „Fizica" are numeroase greșeli. Numele fizicianului Mariotte, dvs. îl scriți incorect. Luna, corp ceresc n-are plural, așa cum greșit îl creați dvs. unul: „lune". Jocul mai conține numeroase inexactități. Vă sfătuim să studiați deocamdată, să vă ocupați de dezlegări de jocuri și numai mai tîrziu să ne trimiteți.

CRISTIAN CHIRIAC — București: V-am ruga să treceți într-o simbătă dimineață pe la redacție.

BENEDICT GĂNESCU

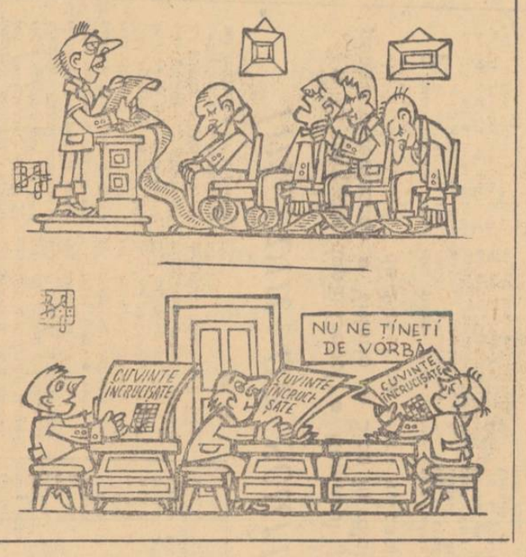

A. POCH

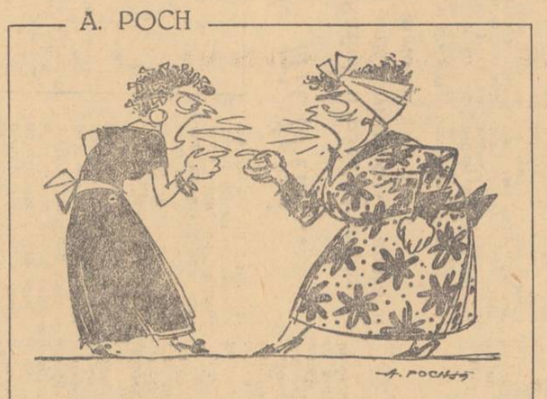

V. CRIVĂȚ

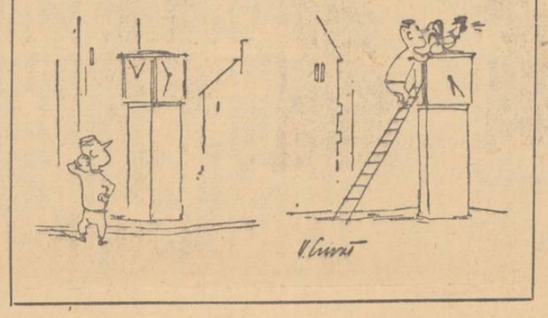

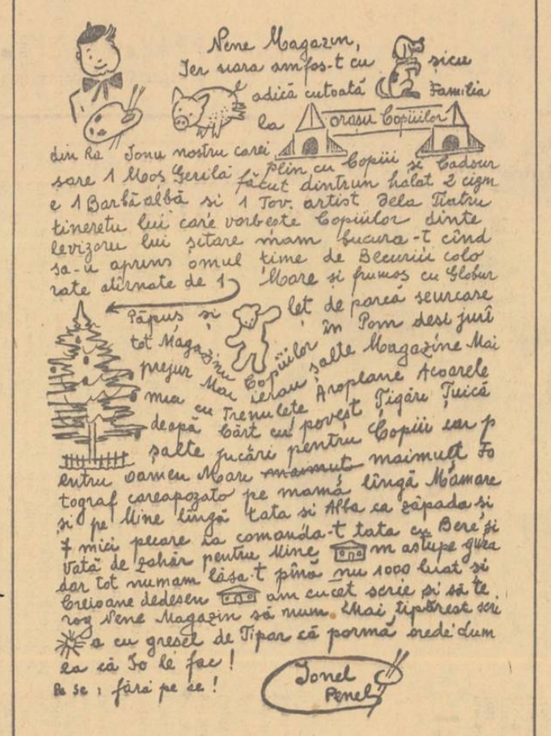

P. com. H. NICOLAIDE

Fără cuvinte

Sînt multe lucruri care se pot lămuri fără cuvinte. Spre exemplu: eu am spus numeroase cuplete la adresa celor care coboară din tramvai pe ușa din spate. Într-o zi, tocmai eu am fost acela care am coborît prin spate. Un bătrînel foarte spiritual se uită la mine și puse degetul pe obraz...

Fără cuvinte.

Mai ieri, unul cumpărase niște portocale frumoase, le minca și în urma lui arunca cojile pe bulevardul proaspăt curățat. Alt cetățean îl urma, stringea cojile și le arunca la cutie. Enervat, amicul cu portocalele se întoarse și îl întrebă:

— Ce te ții de mine? Ce vrei? D-ta n-ai nici o ocupație? Ce faci?

— Mă ocup cu educația cetățenească.

Fără cuvinte.

N. STROE

GH. CHIRIAC

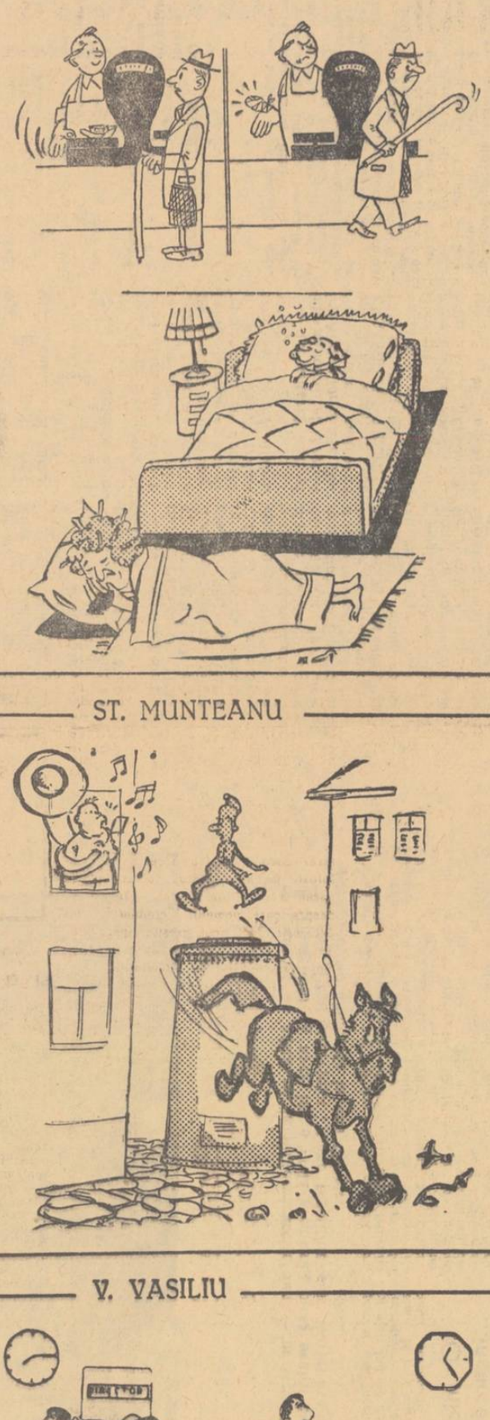

ST. MUNTEANU

V. VASILIU

Fără cuvinte

N. CLAUDIU

ȘT. COCIOABĂ

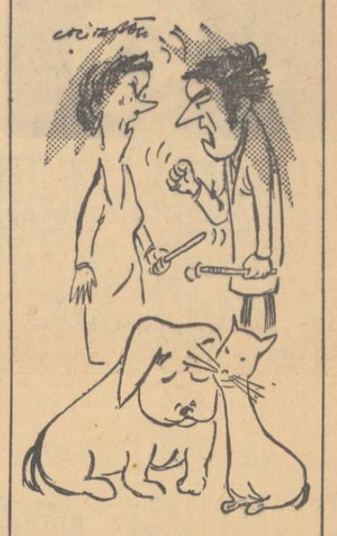

Jocuri distractive

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 117

SE POATE?

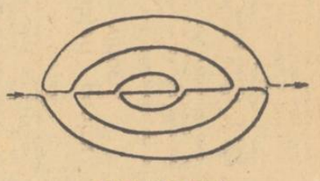

CU FOARFECA

Triunghiul se îndoaie la A (fig. 1) apoi la mijloc de la dreapta la stînga (fig. 2). Dacă tăiem cu foarfeca conform figurei 3, obținem la desfacere pătratul dorit.

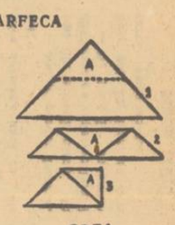

4 TRIUNGHIURI

GREA ÎMPĂRȚIRE!

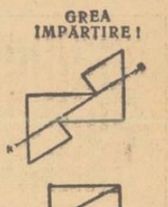

Știți cum? Fierarul a desfăcut cele trei inele ale unui grup (trei operații) și a unit cu ajutorul lor celelalte patru grupuri de inele (încă trei operații, deci în total șase operații).

Socoteala pierdută. Problema era următoarea: 317×162=51.354. Cîte triunghiuri? 35 de triunghiuri.

Pe întuneric: Patru pantofi și trei ciorapi. Printre cei patru pantofi scoși din dulap, doi vor fi negreșit pereche, iar printre cei trei ciorapi, doi vor fi de aceiași culoare. Dacă vom lua doi sau trei pantofi, se poate întîmpla să fie diferiți, iar dacă vom lua numai doi ciorapi, s-ar putea să fie de culori diferite.

De cîte ori? Bicicletul a străbătut pe jos 1/3 din drum, adică de două ori mai puțin decît distanța străbătută pe bicicletă, cheltuind însă de două ori mai mult timp. Prin urmare, cu bicicleta el mergea de patru ori mai rea pede decît pe jos.

LABIRINTUL!

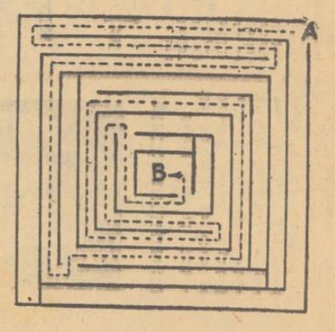

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Inscrierile la ediția a II-a a „Cupei Magazin"

Organizarea celei de-a doua ediții a concursului de șah prin corespondență dotat cu „CUPA MAGAZIN" stîrnește un viu interes în rîndurile cititorilor revistei noastre. La redacție au început să sosească numeroase cereri de înscriere la această competiție cu caracter popular.

Amintim că la a doua ediție a „CUPEI MAGAZIN" poate participa, gratuit, oricine dorește că joace șah prin corespondență, indiferent de forța de joc. Participanții la „Cupa Magazin" — ediția a II-a — vor fi împărțiți în grupe de cîte șapte jucători, urmînd ca un concurent să joace cu fiecare din ceilalți parteneri cîte o partidă. Cei ce doresc să participe la turneele din cadrul „CUPEI MAGAZIN" pot face pînă la 20 ianuarie o cerere în acest sens, luîndu-și totodată angajamentul de a nu se retrage în mod nejustificat din concurs. Participanții sînt rugați să indice și clasificarea sportivă (dacă o au).

Amintim totodată că rezultatele și cele mai bune partide (unele comentate de maeștri) vor fi publicate în revista „MAGAZIN" și „REVISTA DE ȘAH".

Rezultate din „Cupa Magazin"

GRUPA 22: Handrea Grigore *(Cluj)* — Lemeș Lucian *(Brăila) 1-0).*

GRUPA 23: Staia Ovidiu *(Orașul Stalin)* — Kugel Sigismund *(Brad) 0-1;* Kugel Sigismund — Gh. Manafu *(T. Severin) 0-1; Kugel Sigismund a totalizat 11 puncte din 12.*

GRUPA 32. P. Minciunescu *(București)* — Singer Herbert *(București) 1-0.*

GRUPA 34. Manda Gh. Constantin *(Cîmpulung Muscel)* — Mircea Antoniu *(Orașul Stalin) 2-0.*

GRUPA 36. Nic. Moarcăș *(Or. Stalin)* — Schilda Frederic *(Timișoara) 1½ — ½.*

GRUPA 43. Simionescu Ioan *(Sinaia)* — Cornblum Eug. *(București) 1-0;* Simionescu Ioan — Ciurel Ion *(Moldova Veche) 1-0:* Simionescu Ioan — Cojocaru Ștefan *(Tîrlești). 1-0; În clasament conduce Cornblum cu 7½ puncte din 9 posibile. Pe locul II Simionescu cu 5 puncte din 5 posibile.*

Poșta șahului

V. PETROVICI — București. Firește, primim sugestii în ceea ce privește alcătuirea rubricii de șah.

BÎRSAN MIHAI — Suceava — grupa 74. Am primit ambele scrisori. Jucătorilor care au depășit timpul de gîndire sau nu v-au mai răspuns de mai mult timp li s-au dat partidele pierdute.

BUZA ADRIAN — (Cluj) și BUZOIANU EMIL — (Pitești) grupa 44 — Continuați partidele ținînd evidență dublă a timpului gîndire.

OCTAVIAN CIMPEANU — Bîrzava — grupa 57. Continuați partida cu Radu Georgescu în ambele variante și trimiteți corespondența pentru control

GRIGORAȘ ION — Galați — Cînd doriți să întrerupeți o partidă anunțați partenerii de grupă și arbitrul turneului.

Partida

Alb: B. Soos
Negru: Gh. Mititelu

Jucată în cadrul finalei campionatului R.P.R. din decembrie 1959.

1. d4, Cf6 2. c4, e6 3. Cc3, Nb4 4. e3, b6, 5. Cge2, Na6 6. a3, Ne7 7. Cf4, d5 8. c:d5, N:f1 9. R:f1, e:d5 10. g4, g5 11. Ch5! C:h5 12. g:h5, c6 13. Df3, Ca6 14. e4, Cc7 15. Tg1, h6 16. h4! g:h4 17. Nf4, Ce6 18. e:d5, C:f4, 19. D:f4, Dd7 20. d:c6, D:c6 21. d5, Df6 22. De4, Td8 23. Te1, Rf8 24. Te3, Nc5 25. Tf3, Dd4 26. Df5, Dc4+ 27. Rg2, Tg8 28. Rh3, Tg7 29. T:g7, Df1+ 30. Rg4, R:g7 31. D:f7+, Rh8 32. Df6+, Rh7 33. Dg6+, Rh8 34. D:h6+ Rg8 35. Dg5+ și negrul cedează.

Dv. ce ați muta? (14)

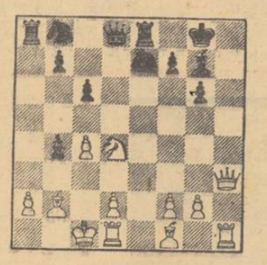

Negrul, la mutare poate lua calul din d4?

SPECTACOLUL
magazin

Naționalul în 1960

In repertoriu: Shaw, Molière, Tolstoi și Shakespeare
• Actor și regizor în „Tartuffe" • „Titanic-vals"
pe prima noastră scenă

Cea de a doua parte a stagiunii găsește Teatrul Național „I.L. Caragiale" în plină activitate. Sub îndrumarea unor regizori experimentați, diverse colective lucrează intens la realizarea unor noi montări, care să aducă primei noastre scene și în acest an succesele impuse de binemeritatul ei prestigiu.

Intr-un stadiu avansat se află repetițiile cu piesa

„Cea mai frumoasă aventură"

— O piesă din viața pionierilor —

O nouă piesă pentru teatrele de păpuși a fost înscrisă în repertoriul ființrva din teatrele noastre. Este vorba de o piesă inspirată din viața pionierilor și școlarilor, *„Cea mai frumoasă aventură"*, de Al. Popovici. Cu acest prilej se împlinește un gol tematic care se resimțea în dramaturgia pentru cei mici, rămasă datoare micului erou contemporan : pionierul.

Lucrarea lui Al. Popovici zugrăvește procesul de transformare operat de o instructoare de pionieri asupra unui grup de copii pufin prea zburdalnici și pe care reușește să-i mobilizeze într-o acțiune de muncă patriotică.

Premiera piesei a avut loc la teatrul din Cluj, unde regia tinărului regizor Mircea Ardelenau a cuprins acest piesă și intimplările lor într-un inspirat cadru scenografic, plin de haz și pitoresc.

Aceeași piesă se află în repetiție și la Teatrul din Pitești. In regia autorului, urmînd să vadă lumina rampei și la Brăila.

Asociația „A. T. M."

Asociația oamenilor de artă din instituțiile teatrale și muzicale (A.T.M.) care grupează pe artiștii de toate genurile din instituțiile noastre teatrale și muzicale, urmărește să devină în anul 1960 un organism artistic puternic, care să contribuie la progresul artei romînești.

Membrii asociației au fost mobilizați pentru a duce la îndeplinire sarcinile de plan în vederea dezvoltării creației artistice în teatre, filarmonici și ansamblori artistice. Pentru luna ianuarie sînt programate dezbateri la secțiile de teatru (Discuție în jurul activității creatoare a teatrelor Municipresc C.F.R. și Tineretului), muzică (Despre interpret și interpretare, referat ținut de prof. G. Avasilichioaei, referat ținut de prof. G. Avasilichioaei, coregrafie (Creațiile originale în teatrul de balet, referat ținut de Gelu Matei) și critică (Cum se oglindește critica de teatru în interpretarea actorului).

„Discipolul diavolului" de *Bernard Shaw*, Regia spectacolului aparține maestrului Alexandru Finți. După cum ne relatează conducerea teatrului, în noua montare accentul nu va cădea pe caracterul melodramatic al lucrării, ci pe caracterul de luptă al poporului care, în urmă cu mai bine de un secol, a dat în Statele Unite bătălia pentru dobîndirea independenței sale de sub jugul colonialismului.

Tot pentru o dată apropiată este anunțată și premiera piesei „Tartuffe" care vede lumina rampei într-o montare cu totul nouă. Interpretul principal, actorul Ion Finteșteanu, definește și regia spectacolului. De data aceasta, efortul comun al regiei și interpreților urmărește realizarea unei cît mai veridice atmosfere a epocii respective.

In repertoriu au mai fost înscrise și alte două lucrări ale clasicilor : „Invierea" de Tolstoi și „Macbeth" de Shakespeare. Puternica dramă tolstoiană va fi prezentată cu prilejul sărbătoririi autorului ei de către Consiliul Mondial al Păcii. Vlad Mugur va semna regia spectatorului. Cealaltă piesă, celebra tragedie shakespeareană, va fi pusă în scenă de regizorul Moni Ghelerter.

Primul trimestru al anului se anunță promițător pe această scenă și în direcția promovării dramaturgiei autohtone. Primul regizor al teatrului, maestrul Sică Alexandrescu, lucrează la punerea în scenă a cunoscutei comedii a lui Tudor Muatescu „Titanic-vals", care în momentul de față este prezentată cu mult succes pe scenele teatrelor din Uniunea Sovietică. De asemenea, consiliul artistic al teatrului lucrează cu dramaturgul Victor Eftimiu la definitivarea piesei „Parada".

— După cum se vede, ni se adresează tovarășul Aurel Baranga, director adjunct al teatrului, avem în față un program bogat și variat care necesită eforturi deosebite pentru a fi îndeplinit.

M. G.

Interviu de scurt metraj...

• O comedie după Gogol • Romanul „Război și pace" transpus pentru cinemascop • Vittorio de Sica în rolul unui... vraci • Cu aparatul de filmat pe marii vulcani ai lumii

Primele file ale calendarului au fost rupte !... Cinefilul neîndrăbător nu a putut rezista tentației de a se întreba : „Oare ce ne rezervă nouă an cinematografic ?" Pentru a răspunde la această întrebare, am făcut o vizită tovarășului Vasile Răchită, directorul Rețelei cinematografice și difuzării filmelor, căruia i-am împărtășit dorința de a ne prezenta filmul nostru... achiziții pe 1960.

— Ce ne aduce repertoriul cinematografic în noul an ? Desigur, multe producții. E greu să le prevedem sau chiar să le amintim pe toate cele pe care le-am achiziționat pînă acum. Ne vom opri aspura unora dintre ele. Să începem cu prezența operelor clasice pe ecran. In rîndul acestor intîlnim filmele sovietice „Mumu", ecranizare a cărții cu același titlu de Turgheniev (filmul a început să ruleze pe ecranele bucureștene) și „Mantiaua", turnat după cunoscuta nuvelă a lui Gogol. Ultima producție prilejuiește popularului actor Alexei Batalov debutul ca regizor. De asemenea, a fost achiziționat filmul american în două serii pentru cinemascop „Război și pace", care are la bază celebra operă a lui Tolstoi. Regia aparține lui King Vidor.

Dar despre filmele dedicate contemporaneității, ce ne puteți spune ?

— Evident că ele vor predomina în repertoriul nostru lui an. Aș aminti aici, în primul rînd, de valoroasa realizare „Prima zi de pace", a regizorului J. Serghel, unul dintre creatorii principali ai filmului „Casa în care locuiesc". La Festivalul de la Veneția din anul trecut, filmul s-a bucurat de un viu succes.

Apoi aș cita „Balada soldatului", care ne va da putința să cunoaștem din nou maniera inovatoare a lui G. Ciuhrai, regizorul filmului „Al 41-lea". Alte filme sovietice : „Vecinii noștri", și „Stegarii", comedii inspirate din actualitate, „Mai iute ca vîntul", „Doi din același cartier", „Un mecl neobișnuit", „Ceasul s-a oprit la 12 noaptea", „Despre prietenul meu", „Ea vă iubește", „Soarele strălucește pentru toți", etc., precum și documentarele : „Monumentele, Bizmaniei", „Altarul din Pergam", „Pentru premiul Moscovei", „Expoziția Sovietică de la New-York"... Totodată, am achiziționat do-

Kirk Douglas în rolul lui Van Gogh

cumentare și din alte țări : „Atît timp cît există animale sălbatice" (francez), „Mergînd spre soare" (R.D.G.) și „Întîlnire cu diavolul" (francez). Ultimul, de lung metraj, este realizat de Haroun Tazieff, un cineast care a avut îndrăzneala să filmeze cele mai spectaculoase erupții, coborînd cu aparatul de filmat în craterele vulcanilor din Japonia, Indonezia, insulele Azore, Italia, Mexico și alte părți.

— Alte achiziții ?

— Am mai contractat diverse producții cu studiourile din țările de democrație populară. Dintre filmele înscrise în repertoriul nostru an, amintesc aici, în primul rînd, de valoroasa realizare „Prima zi de pace", a regizorului J. Sergheî, unul dintre creatorii principali ai filmului „Casa în care locuiesc". La Festivalul de la Veneția din anul trecut, filmul s-a bucurat de un viu succes.

Apoi aș cita „Balada soldatului", care ne va da putința să cunoaștem din nou maniera inovatoare a lui G. Ciuhrai, regizorul filmului „Al 41-lea". Alte filme sovietice : „Vecinii noștri", și „Stegarii", comedii inspirate din actualitate, „Mai iute ca vîntul", „Doi din același cartier", „Un mecl neobișnuit", „Ceasul s-a oprit la 12 noaptea", „Despre prietenul meu", „Ea vă iubește", „Soarele strălucește pentru toți", etc., precum și documentarele : „Monumentele, Bizmaniei", „Altarul din Pergam", „Pentru premiul Moscovei", „Expoziția Sovietică de la New-York"... Totodată, am achiziționat docum

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul IV Nr. 119 ★ Sîmbătă 16 ianuarie 1960 ★ 8 pagini — 1,50 lei

Din sumarul acestui număr:

Enciclopedia „MAGAZIN“

Memorabila premieră a operei „Tosca“

Tehnica antichității

MODA larna la munte

UMOR „Spectacole“ și „spectatori“

Arta utilului

DIN FOTOLIUL Nr. 7

5 minute cu artistul George Mărutză

Puncte de vedere de DAN DEȘLIU

RADIANTUL G.D.2500

Raze infraroșii pentru utilizări casnice, industriale și medicale produse cu ajutorul gazelor combustibile

Creatorii lui de la unitatea de experimentări din str. Maior Cîmpeanu nr. 9 din Capitală l-au botezat „Radiantul G. D. 2500“ iar pe fratele său mai mic „Radiantul G. D. 1250“. De fapt, nu este vorba de ceva prea complicat. Astfel au fost numite niște plăcuțe de ceramică construite și tratate special și care constituie inima unor instalații destul de simple la prima vedere, realizate din metal și cu ajutorul cărora se produc raze infraroșii a căror energie și proprietăți specifice sînt utilizate cu mult succes în diferite domenii de activitate.

Bine, bine vor spune mulți dintre cititorii noștri, dar în ce constă noutatea? Razele infraroșii au fost utilizate și pînă acum. Într-adevăr, razele infraroșii produse cu ajutorul energiei electrice au fost utilizate și pînă acum. De astă dată însă este vorba de producerea lor cu ajutorul gazelor metan sau lichefiate (aragaz). Energia chimică a gazelor prin ardere completă pe suprafața plăcuței de ceramică se transformă în energie calorică la o temperatură de 900° C. Această energie emisă de placa incandescentă, este radiată în direcția dorită sub formă de raze infraroșii.

Avantajele?

În primul rînd, randamentul obținut la transformarea energiei și utilizarea ei prin propagarea razelor infraroșii, este de aproape sută la sută.

În al doilea rînd folosirea gazelor combustibile pentru producerea de raze infraroșii este mult mai economicoasă. Dacă pentru producerea unei energii de 2000 Kcal cu ajutorul becurilor de raze infraroșii, se consumă energie electrică în valoare de 1,39 lei, producerea aceleiași cantități de energie cu ajutorul gazului metan, cu Radiantul G. D. 2500 costă doar 4 bani iar cu ajutorul gazelor lichefiate 20 de bani. O butelie de aragaz poate alimenta neîntrerupt timp de 62 de ore funcționarea unui Radiant G.D. 2500. În plus trebuie spus că Radiantul pentru utilizări casnice corespunde prescripțiilor igienico-sanitare, gazele de ardere nefiind toxice.

Durata de funcționare a Radiantului este practic nelimitată.

Deși realizate într-o unitate experimentală, aparatele de producere a razelor infraroșii cu ajutorul gazelor combustibile și-au găsit o largă și rodnică utilizare în construcții, industrie, legumicultură, agrozootehnie, medicină, consum casnic etc.

La fabrica de carton asfaltat Teleajen întrebuințarea razelor infraroșii la o operație a procesului de producție a dus la mărirea productivității muncii și la reducerea prețului de cost.

Timpul de uscare a formelor a fost redus în turnătoria de precizie a uzinelor „I. C. Frimu“ Sinaia, prin folosirea Radiantului G.D., totodată cantitatea de oțel ce se poate turna în 24 de ore crescînd cu mult.

De asemenea, folosirea acestui procedeu la uscarea articolelor sanitare de faianță a dus la scurtarea timpului necesar pentru această operație de la 96 ore la circa 3 ore.

În construcții, pe șantierul din Piața Palatului R.P.R., Radiantul G.D. a ajutat la uscarea rapidă a tencuielilor și zugrăvelilor și chiar la uscarea materialelor de construcție supuse intemperiilor. S-a mărit în acest fel cu mult viteza de efectuare a lucrărilor la construcțiile respective.

Razele infraroșii produse cu ajutorul gazelor combustibile au fost utilizate cu succes și în medicină pentru tratarea sciaticei, a durerilor sinuzale, a lumbago-ului, a nevralgiilor, a artrozei monoarticulare etc. De asemenea, în agrozootehnie, la o fermă din Otopeni acest procedeu a stimulat creșterea în greutate a puilor și reducerea mortalității lor.

Insfîrșit, trebuie arătat că experimentările făcute cu Radiantul G.D. au demonstrat că acesta își va găsi o largă utilizare în nenumărate sectoare de activitate. Deosebit de mari sînt avantagiile pe care le va prezenta folosirea lui în încălzirea camerelor de locuit, a birourilor, a halelor de lucru. Informativ, putem aminti că investițiile necesare pentru instalațiile de încălzire într-o hală dintr-o uzină vor fi micșorate ca valoare cu 50 la sută dacă se va folosi Radiantul G.D., iar consumul de combustibil se va reduce cu 30 la sută.

Entuziastul și inventivul colectiv al unității de experimentări lucrează acum la producerea pe scară industrială a diferite tipuri de Radiant G. D. 2500 și 1250.

L. ILIEȘ

În cliseul din stînga: Razele infraroșii produse cu Radiantul G. D. sînt folosite într-o policlinică pentru tratamentul unui bolnav. În cliseul din dreapta: Aspect de la o linie tehnologică a uzinei de carton asfaltat Teleajen unde se utilizează Radiantul G. D.

Actorul ȘTEFAN MOISESCU, cunoscut publicului ca protagonist al filmului „Vultur 101“, joacă în prezent pe scena Teatrului Tineretului în piesa „Prinț și cerșetor“, adaptare de S. Mihalkov după Mark Twain.

Fotografia: Mihai POPESCU

1.200.000

URSS. își reduce din nou, în mod unilateral efectivul forțelor sale armate. În raportul pe care l-a prezentat în fața Sovietului Suprem al U.R.S.S., șeful guvernului sovietic a făcut propunerea ca ÎN DECURS DE UN AN-DOI FORȚELE ARMATE ALE UNIUNII SOVIETICE SĂ SE REDUCĂ CU ÎNCĂ 1.200.000 DE OAMENI.

Știrea a făcut senzație în întreaga lume. Primii care au salutat-o au fost cei care în dimineața zilei de joi, strînși în jurul aparatelor de radio, au ascultat raportul transmis de posturile de radio sovietice direct din sala de ședințe a Sovietului Suprem. Și apoi vestea s-a răspîndit uluitor de repede. Noua acțiune inițiată de guvernul sovietic constituie încă o strălucită dovadă a preocupărilor constructive pașnice, ale statului sovietic.

Prin amploarea ei, prin perspectivele pe care le deschide, această nouă inițiativă sovietică are o excepțională însemnătate pentru cauza păcii în întreaga lume, pentru destinderea continuă a situației internaționale.

Prin noua reducere proiectată, forțele armate sovietice vor avea deci un efectiv de 2.423.000 de oameni, mai puțin chiar decît prevedeau ultimele propuneri occidentale, făcute în 1956.

Reducerea cu încă 1.200.000 a efectivului forțelor armate a U.R.S.S. este determinată de dezvoltarea impetuoasă a economiei sovietice a realizărilor gîndirii tehnico-științifice. În afară de acestea, U.R.S.S. a considerat că este posibil să efectueze ca și în trecut, în mod unilateral, o nouă și atît de importantă reducere a forțelor sale armate, pentrucă ea ține seama de inițiarea și creșterea puternicului lagăr socialist, care constituie bastionul trainic al păcii.

Popoarele de pretutindeni își dau perfect de bine seama de faptul că raportul de forțe pe arena internațională a asigurat superioritatea statelor iubitoare de pace. Ele știu că în frontul unit al statelor care apără cauza păcii pășesc Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză, toate țările socialiste. Alături de țările socialiste acționează tot mai intens pentru apărarea păcii multe alte state din Asia, Africa și America Latină.

Noua reducere a forțelor armate sovietice dovadă concretă a politicii sale consecvente de pace, nu va aduce prejudicii capacității de apărare a U.R.S.S. După cum arăta N. S. Hrușciov, în raportul prezentat la ședința Sovietului Suprem, Uniunea Sovietică dispune de cele mai moderne tipuri de armament. Forțele armate ale U.R.S.S. sînt înzestrate într-o măsură considerabilă cu arma rachetă nucleară. Astăzi, armata sovietică care stă de strajă păcii, dispune de mijloace de luptă și de o putere de foc cum nici-o armată n-a avut vreodată.

Lupta neobosită și consecventă a U.R.S.S. pentru dezarmare corespunde intereselor vitale ale popoarelor din întreaga lume, întrucît pentru înarmare se cheltuiesc sume considerabile. Iată cîteva date semnificative. Dacă în 1929 cheltuielile militare directe ale tuturor țărilor din lume erau de 4,2 miliarde dolari, în 1958 aceste cheltuieli au fost de peste 100 miliarde dolari dintre care peste 60 miliarde revin țărilor din N.A.T.O. În acel an, cheltuielile pentru înarmare au reprezentat o sumă imensă, egală cu valoarea tuturor mărfurilor aflate în circulație în comerțul mondial. În 1957, cheltuielile militare ale S.U.A. au depășit cu 20 la sută investițiile capitale în industrie, cheltuieli care atinseseră nivelul cel mai înalt înaintea crizei. În același an, cheltuielile militare ale Angliei au fost cu 50% mai mari decît nivelul investițiilor în industria prelucrătoare.

Din cauza cursei înarmărilor, inițiată și promovată de puterile occidentale, un mare număr de oameni din întreaga lume a fost retras de la munca de construcție pașnică și lucrează în domeniul pregătirilor militare. În conformitate cu datele existente, în toate țările lumii se află încadrați în forțele militare peste 20.000.000 de oameni. Socotind însă și persoanele care lucrează pentru deservirea armatelor, în toate domeniile de activitate, se poate aprecia că numărul celor care lucrează în domeniul pregătirilor militare este de peste 100 de milioane.

Propunerile sovietice pentru o dezarmare generală și totală creează perspective luminoase pentru întreaga omenire. Este cît se poate de limpede ce avantaje impresionante ar avea întreaga omenire de pe urma concentrării tuturor energiilor, tuturor bogățiilor, exclusiv în scopul muncii constructive, pașnice.

Dacă numai 15—20 la sută din actualele alocații militare directe ale S.U.A. ar fi investite în construcția de locuințe, s-ar putea construi suplimentar 500 000 de noi case anual și s-ar putea da de lucru unui număr de 800—900 000 de muncitori ai industriei americane a construcțiilor și a ramurilor ce o deservesc. Amintim că în Declarația guvernului sovietic cu privire la dezarmarea generală și totală se arăta că dacă a zecea parte din cheltuielile militare directe ale țărilor din N.A.T.O. ar fi folosită pentru ajutorarea țărilor slab dezvoltate, s-ar putea construi într-un an peste zece uzine metalurgice asemănătoare cu oricare din marile uzine care se construiesc în prezent în India.

Iată așadar numai cîteva din rezultatele care s-ar putea obține în urma traducerii în viață a propunerilor sovietice. Omenirea întreagă așteaptă de aceea răspunsul guvernelor occidentale la noile inițiative luate de Uniunea Sovietică.

Eugen PHOEBUS

Zorile...

— Marine! Marine!...

Ridicată într-un cot, femeia își zgîlțîia nerăbdătoare bărbatul care mai dormea încă.

— *Ce-i, ce s-a întîmplat*, deschise ochii buimac Marin Burtea.

— Ai și uitat? Păi tu crezi c-o să ne-aștepte pe noi? Parcă-am auzit hurducăind o căruță. N-or fi-nceput?

Bărbatul nu răspunse. Strînse ochii pînă simți înțepături sub pleoape, apoi îi deschise din nou și toate începură să i se limpezească în cap: ședința din ajun, darea de seamă a președintelui, hotărîrea adunării generale de a împărți ultimele venituri din 1959. Zorile nu se iviseră încă, dar întunericul din odaie se subțiase. De pe noptieră, deșteptătorul fosforescent se „uita“ la el ca o pisică cu 12 ochi. Distingea acum binișor spătarele scaunelor, masa și garderobul care luceau stins în întuneric.

— *O să ajungem la timp*, îi răspunse bărbatul dîndu-se jos din pat. *Tu dormi că mai e pînă la ziuă. Apoi împărțirea se face aproape de prînz. Eu ies să mă uit la oile celea.*

— Stai oleacă, îl rugă femeia. Să ne sfătuim... Eu zic că tot mai bine e să ne luăm, cu o parte din bani, un aragaz — începu ea sfioasă discuția întreruptă cu o seară înainte. Se aștepta ca bărbatul s-o contrazică din nou, să-i spună că-s altele mai importante de cumpărat, dar el tăcea. Socotise că va lua în afară de produse, suma de 4.000 lei. Dar cum numai fermele zootehnice le-au adus prin valorificarea produselor la stat aproape 100.000 de lei peste ceea ce planuiseră, la suma amintită — după cum îi spusese contabilul — s-a mai adăugat încă 1500 lei. Pentru familia lui se ivise deci o problemă: ce să cumpere cu banii aceștia luați „peste prevederi“?

Peste un sfert de ceas, primenit și înviorat cu cîțiva pumni de apă rece, Marin Burtea trecu pe la țarcul oilor, le ascultă cum rontăie în întuneric apoi se întoarse și se așeză pe prima treaptă a cerdacului, scoțînd prin buzunar după țigări. Și încet, încet, prinse să-l cuprindă vraja celor ce se petreceau în jurul lui.

Satul Drăgănești-Olt dormea încă. O liniște măreață — liniștea dinaintea zorilor — plutea peste gospodăriile cufundate în somn. Pe bolta înaltă fără pic de nor, ultimele stele luceau pentru ultima dată în noaptea aceea. Zgomotul venit din tindă îl trezi din visare.

— *Te-ai sculat, Ilinco! Vezi să nu trezești copila.*

— Nu mai pot dormi. Și apoi, acum se face ziuă.

Trecu pe lîngă el cu donicioara în mînă. Bărbatul o privi cum se depărtează. Un simțămînt de duioșie îi cuprinse inima. Și-o aminti pe femeia lui, tînără de abia 21 de ani, muncind în curtea boierului Manolescu... Parcă o vede în fața ochilor așa cum era atunci, firavă, cu picioarele goale, frămîntînd lutul în ograda boierească.

Vremea boierilor s-a dus pentru totdeauna. Dar el, Marin Burtea, o știe, i-a băut destul amarul. Amarul, obida, zilele de clacă la curte și învoielile rușinoase nu se uită niciodată. Ca într-un film, lui Marin Burtea îi trec pe dinainte crîmpeie din viața lui grea de dijmaș pe moșia lui Manolescu; apoi concentrarea, războiul care l-au smuls din mijlocul familiei, scrisorile ude de lacrimi ale femeii care se zbătea acasă în și mai amarnice nevoi. Dar iată-l într-o zi de sfîrșit de august, venind în sat cu straiele militare rupte și decolorate ca urzicile de sub garduri. Se repezise acasă să-și anunțe femeia că războiul e pe terminate, că țăranii vor primi pămînt din moșia boierească.

În primăvara următoare, Marin Burtea se afla printre țăranii din Drăgănești-Olt care, la îndemnul comuniștilor, au intrat cu plugurile pe moșia boierească. De aici imaginile încep să se precipite în amintirea lui Marin Burtea. Muncea pe pogoanele căpătate la împroprietărire, muncă liberă dar încă fără prea mult spor. Și-a cîrpit cum a putut casa veche, și-a ridicat un șopron, și-a îmbrăcat copiii.

În 1950 s-a înscris în gospodăria colectivă. Iar de aici înainte viața lui se confundă cu viața gospodăriei, cu viața și dezvoltarea întregului sat. Au fost puțini colectiviști la început — vreo 50 de familii. Dar erau încrezători în viitor, încrezători în cuvîntul partidului. Cu o parte din recoltele bogate pe care le-au scos an de an, cu ajutorul S.M.T.-ului, cu creditele acordate de stat, și-au lărgit gospodăria și astfel au ajuns acolo unde sînt astăzi. Gospodăria colectivă are peste 600 de familii și cca. 1000 de hectare pămînt. Sectorul zootehnic, compus la început

Ana CRISTEA

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Cehov, în documente

Se împlinește un secol de la nașterea marelui scriitor rus Anton Pavlovici Cehov, reprezentant de seamă al realismului critic rus, neîntrecut artist al cuvîntului, maestru al schiței și nuvelei, inovator al dramaturgiei.

Din scrisorile lui Cehov și din memoriile contemporanilor săi am spicuit cîteva crîmpeie menite să oglindească aspecte din viața marelui clasic.

Pavel Egorici Cehov, tatăl scriitorului, era un om brutal și foarte bogat. „În copilăria mea n-am avut copilărie“, obișnuia să spună Cehov, mărturisire confirmată pe de-a-ntregul de aceste cuvinte.

„În copilărie am primit o instrucțiune religioasă și o educație așijderea, — cîntece bisericești, citirea apostolului la biserică, frecventarea neabătută a utreniei cu obligația de a ajuta în altar și de a trage clopotele. Și cu toate acestea... Astăzi copilăria îmi reînvie în amintire destul de întunecată. Acum nu am religie... Cînd împreună cu doi frați ai mei cîntam în mijlocul bisericii... toți ne priveau cu uimire și-i invidiau pe părinții noștri, dar în acest timp noi ne simțeam ca niște ocnași. (Din scrisoarea către I. L. Scegolov — 1892).

Cînd nu mergea la biserică micul Anton trebuia să stea în prăvălia tatălui său din Taganrog: „nu mai bate cîmpii, obișnuia să-i spună Pavel Egorici, treci mai bine în prăvălie și bagă de seamă, învață negustoria...“

În ciuda acestor silnicii morale, Cehov se deosebea din copilărie printr-o mare sensibilitate, sub înrîurirea evidentă a mamei sale. Nu suporta să vadă cum sînt chinuite animalele, bătăile corporale lăsau asupra lui impresii copleșitoare. Nu începe îndoială că în anii aceștia i s-au întipărit în minte acele scene cutremurătoare din viața țărănimii ruse care aveau să fie descrise de el mai tîrziu.

Dragostea pentru satul rusesc, pentru natura rusă pune stăpînire pe el încă din anii cînd trăia în satul Kneajei la bunicul său, fostul iobag Egor, răscumpărat în 1841.

Valentin BALTAG

● *(Continuare în pag. 4-a)*

A. P. Cehov împreună cu Lew Tolstoi

Oameni în halat

Dispensarul din Hodac e o casă luminoasă, nou-nouță, vopsită în galben, cu perdele albe de tifon și cu flori roșii de mușcate la ferestre. Clădirea este cochetă, atrăgătoare, primitoare. În sala de așteptare — spațioasă — îl întîlnesc pe Gheorghe Tudoran, primul pacient din acea zi a doctoriței Sara Kadar.

Îl întreb:

— Cum se poartă doctorița?

Omul mă privește întîi bănuitor, apoi zîmbește:

— Are o mînă de aur. Adevărat: e severă, dar harnică foc și caldă la inimă.

— Dumneata ce ai?

— Eu? Sînt operat la fiere. Am avut 12 pietre. Aici umblu la tratament. Eu mă tratează, personal. N-o lasă pe soră. Clică-s „caz important“...

Și Gheorghe Tudoran pleacă mulțumit. Are convingerea că viața lui e în mîini sigure. Are încredere în soții Șara și Zoltan Kadar.

Zidul neîncrederii

...Bărbatul e pediatru. A fost repartizat la circumscripția din Ibănești ca medic de copii, cînd a terminat Institutul Medico-Farmaceutic din Tg. Mureș.

Peste un an a absolvit institutul și Sara Kadar, tînăra soție a lui Zoltan. A fost repartizată la Hodac. De cum a sosit din Tg. Mureș a și solicitat un local mai sănătos. Și nu s-a lăsat bătută pînă n-au căpătat două încăperi mai bune.

După cîteva luni, sfatul popular regional a hotărît să înființeze o circumscripție medicală separată și la Hodac. Ca șefă a fost numită Șara Kadar.

Căpătase o sarcină extrem de grea. Nu-i rămăsese nici o filă de evidență, nimeni nu știa de situația bolnavilor și a îmbolnăvirilor, localul dispensaru. lui era necorespunzător unei circumscripții medicale.

Dar mai greu era din cauza unora din oameni. N-aveau încredere în ei.

V. KONYA

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Bardem

Cineastul spaniol Juan Antonio Bardem s-a impus în ultimii ani cu o repeziciune neobișnuită de altfel — ca unul din cei mai valoroși realizatori din generația tînără.

Inițial Juan Antonio Bardem a început prin a face studii tehnice luîndu-și diploma de inginer agronom. Dar contactul cu filmul l-a deschis gustul pentru studierea acestei arte făcîndu-l să-și părăsească specialitatea și să intre în 1947 la Institutul Cinematografic din Madrid.

Inceputurile cinematografice ale lui Bardem țin de domeniul scenariului nu al regiei. Primul său scenariu pentru filmul artistic „Bun venit, domnule Marschall" realizat de regizorul Berlanga) a fost premiat la Cannes, în 1953, atrăgînd astfel atenția criticii asupra tînărului Bardem.

Încurajat de acest prim pas, Bardem realizează (de astă dată în calitate de regizor) împreună cu prietenul său Luis G. Berlanga filmul „Această pereche fericită" care din cauza aluziilor critice la regimul franchist este prost primit de cenzură. Dar adevărată personalitate a regizorului Bardem ne apare odată cu filmul care dezvăluie cel mai mult talentul său viguros, filmul intitulat „Comicos" în care descrie cu multă căldură și poezie condițiile mizerabile în care sînt nevoiți să trăiască actorii ambulanți spanioli.

După cel de-al doilea film al său „Paște fericit" realizat în manieră comică mai cu seamă, și în care descrie incisiv mica burghezie spaniolă, Bardem ne demască lumea marii burghezii de astă dată la mantera cea mai dramatică, în opera sa de căpetenie „Moartea unui ciclist". Viguros rechizitoriu al societății capitaliste, filmul redă toată josnicia unor amanți din înalta societate.

Nici aici realitatea nu e privită din afară, Bardem reușind să pătrundă în cele mai intime cute sufletești ale eroilor săi. In aceasta constă forța artistică a filmelor sale și în deosebi a acestuia din urmă, căci spectatorul este tîrît fără voia lui în însăși miezul dramei, în însăși cheia acțiunii. „Moartea unui ciclist" s-a bucurat de un imens succes în toată lumea, fiind distins la Festivalul Filmului de la Cannes în 1955 cu premiul Criticii Internaționale. Desigur că ideile lui Bardem nu puteau fi primite cu aceeași căldură și de regimul franchist care îi simțea ostilitatea. Așa se explică de ce în anul următor, pe cînd lucra la filmul „Strada Mare" o frescă a mediocrității dureroase a vieții de provincie spaniolă — Bardem a fost arestat. Dar valul de proteste care a urmat a fost atît de puternic încît autoritățile fasciste au fost nevoite să-l elibereze.

După „Strada Mare" (distins la Festivalul filmului de la Veneția cu Premiul Internațional al Criticii) Bardem realizează „La Vengenza", povestea unui grup de muncitori agricoli castiliene care umblă prin fermă în fermă pentru a-și vinde puterea de muncă.

Ion BARNA

ENCICLOPEDIA „MAGAZIN"

Amintiri despre Const. Nottara și Paul Gusty

Împlinirea a 100 de ani de la nașterea artistului Constantin Nottara și a regizorului Paul Gusty, prilejuiește

Const. Nottara

evocări dintre cele mai interesante ale celor care au fost elevii sau colaboratorii acestor doi înaintași de seamă ai scenei românești.

Vorbindu-ne despre Paul Gusty, artistul poporului Ion Finteșteanu a ținut să sublinieze :

— Ceea ce a avut extraordinar acest mare regizor, era dragostea lui pentru actor și prețuirea care o dădea cu precădere artei actorului. Era și de o modestie cu adevărat creatoare ; nu l-am auzit niciodată vorbind de „primatul regizorului", de rolul exclusiv al acestuia. Dimpotrivă, toată cariera lui regizorală a fost ilustrată de primatul pe care l-a dat în teatru, textului și actorului, într-o atît de egală măsură încît așa se explică realizarea unor foarte valoroase spectacole din regia românească.

...Astfel își amintește de Nottara cît și de Paul Gusty maestrul emerit al artei Ion Sahighian :

— Am fost elevul lui Nottara la Conservatorul de muzică și artă dramatică, iar după începuturile mele în actorie am devenit apoi elevul lui Paul Gusty, lucrînd ca regizor lîngă el, timp de aproape 17 ani. Și de unul și de celălalt îmi sînt legate formația mea artistică, regizorală și etică, pe care ei au știut să mi-o insufle. Așadar, de la Nottara am învățat arta actorului, iar de la Gusty arta regizorului. I-am admirat mult cu cîtă tărie au știut să înfrunte toate modele trecătoare ale timpului, rămînînd strîns legat de ceea ce trebuia să devină mai tîrziu arta teatrală realist-socialistă.

— Am fost elevă a clasei Nottara la conservator — mi se destăinuiește Maria Voiuntarcu — și am întreprins apoi mai multe turnee cu acest mare artist dramatic și neîntrecut pedagog. Multe aș avea de spus despre dragul meu profesor căruia îi datorez în cea mai mare parte cariera mea. Mă voi referi la probitatea profesională a acestui om care a trăit și care

Paul Gusty

a muncit pentru propășirea teatrului nostru. Nottara era de părere ca actorul, întocmai muzicantului și dansatorului, trebuie să facă exerciții zilnice pentru a-și mlădia corpul, pentru a-și „poza" vocea, pentru a-și păstra memoria. Atît la București cît și în turnee el făcea cu regularitate asemenea exerciții și aproape că nu s-a putut lipsi de ele nici atunci cînd boala îl ținea departe de scenă...

S. N.

Mic dicționar de expresii celebre

3. — *Călcîiul lui* AHILE e o expresie care vine de la legenda greacă, după care zeița Thetis, mama eroului grec Ahile, în grija ei maternă de a-l apăra de orice primejdie, l-a luat și l-a muiat în Styx, rîu din infern, a cărui apă te făcea invulnerabil. Dar maicăsa, cînd l-a cufundat în apă, l-a prins de laba piciorului, așa încît Ahile a devenit peste tot de nevătămat, cu excepția călcîiului unde ea a ținut mîna. Și într-adevăr, eroul a murit în războiul Troiei, nimerit de o săgeată tocmai în călcîiul rămas vulnerabil. De aceea expresia e folosită ori de cîte ori găsești partea cea mai slabă a cuiva și-l lovești unde-i mai ușor de atins, sau chiar în singurul loc atacabil.

4. — ALEA JACTA EST (se citește : iacta) — cuvinte latinești care înseamnă : „Sorții au căzut !" sau „Zarul a fost aruncat !". Ele au fost rostite — după cum spune istoricul latin Suetoniu — de către Cezar (anul 49 î.e.n.) în momentul în care, călcînd peste o lege faimoasă a senatului roman, care interzicea trecerea cu trupe a rîului de hotar : Rubiconul (între Italia și Galia), l-a traversat totuși, riscînd moartea.

Cuvintele „Alea iacta est" ca și expresia „a trece Rubiconul", au deci înțelesul : „Ei, acum fie ce-o fi, cum o vrea soarta !" — și sînt folosite cînd, după ce ai șovăit mult, iei o hotărîre îndrăzneață. Dar există din ce în ce mai marcată tendința de a întrebuința astăzi aceste vorbe cu o nuanță comică, în situații care n-au nimic grav. Bunăoară, ai ezitat o vacanță întreagă între munte și mare, și, în sfîrșit, într-o bună dimineață te decizi și-ți iei bilet de tren să pleci... acasă în raionul Rîmnicu Sărat !

POȘTA DICȚIONARULUI — *Cititorii care doresc să se informeze în mod special asupra unor expresii și locuțiuni, ne pot scrie și, în măsura posibilităților, le vom răspunde la această rubrică.*

I. FLAVIUS și I. BERG

Cîntecul Nibelungilor

În momentul cînd popoarele europene încep să-și alcătuiască o literatură scrisă, ele au deja adunat un material vast de imagini și idei, de cîntece și legende, în care s-au concentrat credințele dar și faptele săvîrșite de vitejii lor.

Acest arsenal poetic este prelucrat și sudat în opere unitare de către primii artiști de profesie, cîntăreții populari — jonglerii, spielmanii, juglarii, barzii — care distrează și încîntă feudalii la marile ospețe.

Din cîntecele spielmanilor, care vorbesc despre evenimentele din perioada invaziei hunilor în regatul burgunzilor, evenimente înviețuite în mit și legendă, s-a născut în secolele 12—13 și „Cîntecul Nibelungilor".

*

Sigfrid, un cavaler de neam mare, viteaz, generos și frumos se îndrăgostește de frumoasa Crimhilda, sora regelui burgund Gunter și o ia de soție după ce îl ajută pe Gunter s-o învingă pe frumoasa și sălbatica regină Brunhilda.

Sigfrid este un adevărat erou legendar ; el învinsese un balaur și se scăldase în sîngele acestuia, după care trupul îi devenise invulnerabil, în afara unui mic petec, între umeri, unde — în timpul scăldatului — îi căzuse o frunză ; el este posesorul unei căciuli fermecate — răpită de el de la piticul Alberic — care îl face nevăzut ; el stăpînește faimoasa comoară pe care o cucerise de la piticii Nibelungi.

Brunhilda, care îi punea pe toți peițitorii săi la întreceri atît de grele încît îi împingea spre moarte, este nevoită — de data aceasta — să se declare învinsă de Gunter, ajutat mereu de nevăzutul Sigfrid.

Din momentul în care Brunhilda, această femeie ambițioasă și orgolioasă, devine regină peste burgunzi — alături de soțul său Gunter — începe dezastrul neamului descris în „Cîntecul Nibelungilor". Brunhilda, geloasă pe calitățile lui Sigfrid și rîvnind comoara Nibelungilor dar neștiind că adevăratul ei învingător este Sigfrid, o trădează pe Crimhilda ca pe soția unui vasal al său. Crimhilda, mîndră de soțul ei și de poziția pe care o ocupă în ierarhia cavalerească, o jignește pe Brunhilda, dezvăluindu-i secretul și arătîndu-i brîul și inelul pe care Sigfrid i le luase în noaptea nunții.

Ura, dezlănțuită în sufletul Brunhildei, se va potoli numai odată cu moartea lui Sigfrid și răpirea comorii, puse la cale de Brunhilda și săvîrșite de Hagen, care îi smulge Crimhildei, prin viclesug, taina locului vulnerabil de pe trupul lui Sigfrid.

Tensiunea dramatică a narațiunii se menține și după uciderea lui Sigfrid, fiind alimentată — de data aceasta — de setea de răzbunare a Crimhildei, lovită pe nedrept atît de crunt.

Deși „Cîntecul" descrie orori și crime, totuși este străbătut de la un capăt la altul de adevărată poezie a creației timpurii a poporului, o poezie reținută, dar adîncă, înălțătoare și veridică, chiar în zugrăvirea unor pasiuni teribile.

Viabilitatea „Cîntecului Nibelungilor" constă însă, mai ales în semnificația profund umană a chipului lui Sigfrid. Figura lui Sigfrid depășește cadrul îngust al mentalității curtene și reprezintă — în contrast cu mediul cruzimei, lăcomiei și invidiei feudalilor — avîntul unui suflet nobil, entuziasmul omului care caută nu atît aventura cavalerească, cît acțiunea, fapta. „Cîntecul" spune despre faptele lui Sigfrid : *Din gură în gură li se poartă pomenire, însoțită de cîntec de strună / Pînă azi nici nu începură în cîntec toate mărețele lui isprăvi...".* Sigfrid este prezent mereu acolo unde este greu, unde este nevoie ca cineva să fie ajutat. Frumusețea acestui om este completată de sentimentul dulce de dragoste pe care îl poartă soției sale Crimhilda. El se gîndește la ea pînă în ultima clipă și cu limba de moarte transmite lui Gunter rugămintea de a o ocroti.

Galina MAIEVSCHI

ESCHYL (III)

Cele aproape douăzeci și patru de veacuri scurse de la nașterea lui Eschyl au însemnat un lung răstimp de experiențe din care arta dramei a ieșit maturizată și îmbogățită. Ar fi suficient să ne gîndim că pînă la el, teatrul se reducea la monologul rapsodului care, acompaniat de lîră cînta peripeții eroice din existența imaginară a zeilor și din cea reală a pămîntenilor. Și iată că, deodată, Eschyl face saltul de la o construcție dramaturgică de sine stătătoare, cu cîteva neprevăzute, cu personaje stăpînite de pasiuni tumultuoase, din gîndul și din faptele cărora desciframe peisajul spiritual al vremii.

Tragedia Atrizilor din Mikena povestită de Eschyl în trilogia Orestiei (Agamemnon, Choeforele și Eumenidele) este sub unele aspecte, cu deosebirile cuvenite de meșteșug, o anticipare a dramelor istocice din teatrul shakespearean. Crima regelui Atreu, tatăl lui Agamemnon, aceea de a-și ucide de nepoții dinspre partea fratelui său Thyeste, minie pe zei. Blestemul îl atinge pe Agamemnon și declanșează un conflict singeros.

Toți acești eroi care exprimă, prin destinul lor agitat avatarurile morale ale lumii în care au trăit, îmbogățesc cunoașterea de sine a naturii umane. Eschyl nu i-a zămislit din întîmplare. Mesajul pe care el îl transmit posterității proclamă o etică a curajului civic.

Eschyl și-a cîștigat admirația lumii moderne îndeosebi cu „Prometeu înlănțuit". Curajul lui Prometeu de a-l înfrunta pe Zeus dăruind oamenilor focul, este mărturia unei filozofii libere de îngustimile credinței în atotputernicia zeilor și a cerului. Prometeu spune în mai multe rînduri „într-un cuvînt, urăsc pe toți acești zei" reflectînd în spiritul lui Epicur : „Nelegiuit nu este acela care neagă zeii poporului de rînd, ci acela care împărtășește închipuirile poporului de rînd despre zei. Gîndind într-un spirit înaintat, Eschyl împărtășește opoziția lui Epicur, față de toți cei ce nu recunosc, orbiți de superstiții, drepți zeitate suprema conștiința de sine a omului.

Sacrificiul generos al lui Prometeu și apoi pedeapsa lui Zeus ce l-a înlănțuit de-o stîncă, unde venea în fiecare zi un vultur să-i sfîșie ficatul, fac din acest personaj mitologic un prototip de luptător pentru fericirea omenirii. Marx a văzut în Prometeu „cel mai nobil sfînt și martir din calendarul filozofic".

Din teatru, Eschyl a făcut o tribună de înălțare sufletească și morală. Fostul ostaș din codrul Marathonului și-a scris singur epitaful, ca urmașii să recunoască în el un cutezător. Și așa a și fost. Creația lui este esențial inovatoare. Condensarea într-un interval de timp scurt a unor evenimente succesive și de durată ca și modificarea corului amorf în personaje vii, distincte sînt numai cîteva din cuceririle artei primului autor dramatic din literatura universală.

Geniul lui Sofocles va duce mai departe acest prețios început care a însemnat deschiderea unor drumuri atît de fertile pentru evoluția artei scenice.

H. ZALIS

Oameni în alb

(Urmare din pag. 1-a)

nără doctoriță ieșită nu de mult de pe băncile facultății. Cînd o bătrînă i-a adus pentru tratament niște bani și o bocceluță în care erau legate niște alimente, tînăra doctoriță a izbucnit în plîns. Neștiind ce să facă, a dat-o afară din dispensar pe babă. De aceea, la început sătenii nu-și puteau închipui că Șara Kadar este un medic bun dacă nu primește nimic pentru că-i vindecă.

„S-a spart gheața"

...Într-o noapte de noiembrie au chemat-o la Toaca, un cătun îndepărtat, în pădure Lehuza, Maria Tomșa, era pe moarte. O doftoroaie din sat i-a dat niște leacuri care i-au produs o hemoragie puternică. Viața pilpîia în Maria ca flacăra unei luminări subțiri. Șara Kadar însă ținea la această pilpîire, ca la viața ei. Toată noaptea, toată ziua și încă o noapte a luptat cu moartea. Și i-a răpit cu sudoarea frunții, cu cele două mîini și o seringă, cu toate cunoștințele ei proaspete, două vieți : pe mamă și copilul ei.

Apoi, a urmat cazul lui Zaharia Tudoran. Băiețașul de 4 ani a căzut în apa înghețată a pîrei de lîngă. Credeau că n-o să-l mai poată readuce la viață. Abia după patru ore și jumătate, de data asta cu ajutorul soțului ei Zoltan, după administrarea injecțiilor și a respirației artificiale, gurița lui Zaharia a scos un suspin abia perceptibil. După 6 ore, copilul povestea cum a căzut în canalul pîrei...

Și cu asta „s-a spart gheața" și în Hodac.

Propunerea doctoriței

De atunci oamenii vin la doctoriță cu încredere deplină. I-au văzut abnegația, i-au cunoscut dragostea față de ei și misiunea de medic.

Și cînd ea a propus în adunarea populară construirea unui dispensar modern, prin contribuție voluntară, hodăcenii au aprobat-o în unanimitate : dispensarul e de acum terminat, utilat cu toate cele trebuincioase...

...Aici o consultă acum, în cabinetul luminos, doctorița Șara pe micuța Floarea Pop, o fetiță de trei ani.

Felerița Maria Salati îi ia temperatura. Pînă atunci doctorița o „ceartă" pe mama copilei :

— De ce ții fetița în troaca asta ? Doar nu v-am spus de atîtea ori că vă schingiuiți copiii legîndu-i de mîini și de picioare...

Femeia se îmbujorează, răspunde sfios :

— Și noi am crescut așa, și mama...

— Asta înseamnă să sufere și copiii voștri ? Văd că i-ai cumpărat pantofi frumoși, șosete, chiloței, tricou și rochiță. De astea n-ați avut nici voi, nu-i așa ?

— Cum să fi avut ?!

— Atunci, de ce nu-i faci fetiței o legătură cum v-am învățat eu.

...Temperatura Floarei e ridicată : 39 grade și 6 zecimi. Doctorița o cercetează atent cu stetoscopul.

— Congestie pulmonară ! — sună diagnosticul medicului. Îi dă sorei dispoziții :

— O injecție de penicilină. Fetița va fi izolată.

Iar mamei îi scrie o rețetă și-i dă explicații precise cum să administreze bolnavei medicamentele.

— De altfel, după amiază, se duce felerița să-i dea a doua serie de penicilină. Seara văd și eu ce mai face !...

Fetița a adormit. Mama ei, mai liniștită, o duce cu grijă spre ieșire.

Cînd iese pe ușa antreului, aud că-i spune felericei :

— No, că o scot din troacă, cum ajung acasă... Numai să se facă sănătoasă...

Statistici

Abia acum are Șara Kadar timp să vorbească de-ale ei. Dar și-n acest timp lucrează cu fișele de evidență. Încă înainte cu cîțiva ani, la Hodac, mortalitatea infantilă era de 18 la sută. Anul acesta a fost redusă la numai 2,3 la sută. „Omul cu coasă" — moartea — începe să „șomeze" și la Hodac.

Cîtă energie a trebuit să cheltuiască soții Kadar ca să răpească morții atîtea vieți fragede ! Au cerut și primit sprijinul sfatului popular. Au trebuit să umble din casă în casă să dezinfecteze locuințele, să-i învețe pe oameni cum să trăiască, cum să se curețe, că nu bea apă din gîrlă, să nu lase copiii sănătoși să doarmă în același pat și în aceeași casă cu cel bolnav. Și-i mai învață să nu bea rachiu mult. Mai bine să învețe, să citească, să trăiască din plin viața nouă, liberă.

...Soții Kadar locuiesc în aripa din spatele clădirii noului dispensar. Au o locuință bună : cameră spațioasă, baie, bucătărie, antreu și o cămară plină (de unăzi au tăiat porcul). Centrul vieții lor este : medicina și copilul. Apoi urmează revistele și cărțile. Lunar de 2—3 ori se duc la Reghin, mai rar la Tg. Mureș. Vizionează filme și participă la spectacolele prezentate la căminul cultural.

— Ce vă lipsește încă ?

Soții se uită unul la celălalt, apoi amîndoi la Attila, băiețașul lor de opt luni. Apoi răspund :

— Poate, un turism. Dacă s-ar putea cumpăra în rate... Ne-am putea deplasa mai ușor la bolnavi...

V. KONYA

Prieteni

Fotografia: Nicu VASILE

ZORILE...

(Urmare din pag. 1-a)

numai dintr-o singură vacă, numără acum 30 de vaci cu lapte și 30 de juninci, 750 de oi, 24 scroafe, 100 de porci pentru îngrășat, peste 500 găini și 83 de stupi.

Odată cu gospodăria s-a schimbat și viața membrilor ei. Marin Burtea, după ce și-a făcut casă nouă, și-a cumpărat mobilă, aparat de radio, femeia a țesut covoare, și-a cumpărat pînză pentru rufărie. Copiii s-au făcut mari. Trei din ei sînt pe la casele lor.

Astăzi vor lua veniturile și are ei un gînd al lui să-și cumpere ceva. Îl trezîră din gînduri vorbele Ilincăi care se întorcea.

— Hai bărbate în casă să mîncăm.

O auzi cum trebăluiește prin bucătărie, cum suflă în vreascuri ca să ațîțe focul. „Poate am să fac cum zice ea : să cumpăr un aragaz. Dar nu-i spun nimic, să fie o surpriză", se gîndi el, pentru ca Ilinca să nu-și mai scoată ochii sufiînd în vreascuri, seara după o zi de muncă.

— *Parcă nu prea trage soba asta,* zise el șiret intrînd în casă.

Femeia, care spărgea niște ouă într-o tigaie, se uită cu îndoială la el :

— Păi, de cînd îți spun eu să cumpărăm și...

— *Știu, și a lui Voica și-a luat aragaz și Lixandra și... mi-ai mai spus. Lasă, mai vorbim noi.*

— Vorbim, vorbim se îmbufnă femeia. Asta-i, că de cînd am luat banii de la avans tot vorbim.

Omul o privi încîntat. Îi plăcea s-o vadă așa gîndindu-se la clipa cînd îl va vedea sîmbătă coborînd din căruță cu o mașină-aragaz de toată frumusețea. Veni și fata și se așezară toți trei la masă în timp ce afară vîrfurile copacilor se înroșeau, iar zorile pătrundeau biruitoare prin ușa lăsată larg deschisă.

Ana CRISTEA

Arta utilului

Atrasă de invitația afișului viu colorat și de comentariile favorabile ale celor care s-au grăbit să-i dea curs, într-una din diminețile răcoroase ale noului an am pornit prin cîteva din centrele de desfacere a produselor de artizanat. Inițiativa U.C.E.C.O.M.-ului de a organiza în întreaga țară o lună. E vorba de perioada 15 decembrie 1959 — 15 ianuarie 1960) destinată popularizării mai largi a acestor produse, a fost din plin sprijinită de cooperativele meșteșugărești producătoare.

O vizită la magazinele de specialitate din București sau din provincie este un prilej de încîntare nu numai pentru cunoscătorii și amatorii de artă populară ci și o plăcută surpriză pentru cei care pînă acum, dintr-un motiv sau altul, au ignorat-o. Și fie că este vorba de obiecte de uz casnic sau de decorație interioară, fie de minusculele podoabe, la toate se remarcă măestria și spiritul creator al artistului. Căci cei care se ascund în spatele acestor obiecte, cei care nu-și semnează operele, dar care le dăruiesc o parte din personalitatea, din sufletul lor, modești autori anonimi sînt nu numai simpli imitatori ai artei populare. Ei preiau motivul folcloric, îl stilizează și cel mai adesea îl apropie de cerințele moderne, îl adaptează și prelucrează în mod original. Aș zice că farmecul principal al acestor obiecte rezidă tocmai din fericita îmbinare între tradiție și finalitatea lor practică.

După cum știut e, artizanatul folosește anumite materii prime, care dau produselor sale un profil aparte. Cea mai importantă, dacă nu și cea mai frumoasă ramură este țesutul covoarelor. Este deajuns să privești cîteva din covoarele expuse spre vînzare la magazinele specializate din Calea Victoriei ca să-ți dai seama cît de motivată e faima lor în țară.

Vastului grup al țesăturilor aparțin și materialele destinate îmbodobirii interioarelor ; lucrate fie la război, fie direct de mînă, ele folosesc de obicei motive decorative executate din așa numita alesătură. Aceasă bogăție și diversitate de motive o ilustrează vestitele noastre costume naționale și în special iile. Pornindu-se de la ele s-au creat noi modele de confecții pentru femei și copii, care în sezoanele trecute s-au bucurat de succes atît la noi în țară cît și la expozițiile de modă internațională.

Un alt capitol important îl constituie produsele de marochinărie artistică, executate prin repusaj. Iată, la cooperativa „Arta Aplicată" din strada Lipscani nr. 18 o bogată colecție de genți cordoane și mici podoabe ținte atrage privirea. Tot aici găsești elegante coperți de cărți, albume, servicii de birou ornate cel mai adesea cu motive florale stilizate. Raionul alăturat găzduiește obiecte de ceramică colorată și neagră. Rînduite cu grijă în rafturi, ele ne vorbesc de atenția cu care au fost modelate și înflorate. Fiecare statuetă în parte, fiecare vas e o mică operă de artă.

V-ați gîndit vreodată cît de atractive și ce întrebuințări variate pot avea împletiturile de răchită, rafie, paI și chiar... foi de porumb ? Nu numai coșulețe, pălării de plajă și pantofi, ci chiar poșete de călătorie, cordoane se pot confecționa cu succes din acest modest material. Atunci cînd este prelucrat cu gust și fantezie își schimbă complet înfățișarea.

Fără o tradiție comparabilă cu cea orientală, arta sculpturii în os are grațioși reprezentanți. Pe fonduri negre, albeața delicatelor salbe și podoabe iese și mai pregnant în evidență. Dantelăria fină a fiecărei piese, precum și acuratețea execuției fiecărui amănunt trădează răbdarea, dar mai ales priceperea artistului. Farmecul micilor statuete sidefii e sporit de propria lor imagine reflectată de suporturile de marmură în care sînt montate.

Micile jucării țărănești din lemn îmbrăcate în variate costume naționale, simbolicele mărțișoare ce vestesc înverea naturii, țin tot de artizanat. Departe a fi socotite „genuri minore", cum cu ingratitudine sînt tratate uneori piesele de proporții reduse, ele se bucură de aceeași atenție din partea creatorilor, și... implicit, din partea publicului. Care femeie n-a purtat cu plăcere un mărțișor frumos executat, chiar dacă cel care i l-a dăruit a avut fantezia, ca să nu-i spunem „tactul", să aleagă... un lăcățel cu o cheiță solidă, sau un mic ceas cu o sonerie aluziv, de proeminentă ?

Obiectele casnice, indiferent de materia primă folosită și de destinația lor, aduc o notă optimistă în decorul modern al apartamentelor noastre. Nu poate fi suspectată de lipsă de gust alegerea unei vesele cu înfloriturI ; cu atît mai puțin, un serviciu de ceai sau de fructe ornamentat cu motive folclorice. Alături de cele din material plastic, care sînt de asemenea, mult căutate pentru calitățile lor incontestabile, produsele de artizanat aduc cămin nului o notă pitorească, intimă.

Elisa MADOLCIU

Cîteva din obiectele produse de industria artizanatului din țara noastră.

Poșta redacției

C. MILI — Ploești : De obicei, autorii pieselor de teatru se adresează cu lucrările lor secretariatelor literare ale teatrelor, pentru ca piesele să fie supuse discuției. Autorii primesc astfel ajutorul necesar pentru îmbunătățirea scrierii lor. Dacă piesa are nevoie de modificări, atunci se lucrează cu autorul pînă ce lucrurile sînt puse complet la punct.

Dacă nu necesită modificări, situația este simplă : piesa e inclusă în repertoriu. Nu există nici o restricție în privința numărului actelor. Bineînțeles că nu se poate ca o piesă să aibă un număr mare de acte și ca atare să dureze prea mult reprezentarea ei. N-ar mai sta nimeni pînă la final.

V. POP — București : În prima problemă, privind ornarea localului, adresați-vă întreprinderii „Decorativa", în cea de-a doua, referitoare la mobilier, adresați-vă uneia din fabricile de mobilă. Ca să cunoașteți adresa acestor întreprinderi, informați-vă la orice magazin care se ocupă cu vînzarea mobilei.

P. O. — Reghin : N-am putea să vă recomandăm în mod special o marcă de motocicletă, deoarece toate cele aflate în comerț sînt bune. Întrucît soțul dv. este mereu în deplasare pe teren, i-am recomanda să cumpere o motocicletă cu un cubaj mai mare, o motocicletă rezistentă și la drumuri mai puțin practicabile.

R. BIRNBAUM — Dej : Compozitorului și cîntărețului preferat scrieți-le pe adresa Teatrului de Estradă „Constantin Tănase" din București.

ALECU FILIP — Vulcan : Concediul de odihnă nu-l puteți lua decît după încheierea numărului legal de luni prevăzut în Codul Muncii. De la angajare în serviciu și pînă în prezent, timpul este prea scurt pentru a fi îndreptățit la concediu. Încă puțin și veți beneficia de acest drept.

CALENDAR • CALENDAR • CALENDAR

18—24 IANUARIE

18

1689 S-a născut Montesquieu (m. 1755).

1821 Pandurii, în frunte cu Tudor Vladimirescu, încep răscoala din Oltenia și Muntenia.

19

1905 A murit Dr. Iacob Felix, întemeietorul igienei științifice din Romînia.

LA 21 IANUARIE 1924 A ÎNCETAT DIN VIAȚA V. I. LENIN.

22

1788 S-a născut poetul englez G. Byron (m. 1824).

1775 S-a născut matematicianul și fizicianul francez Ampère (m. 1836).

1905 A început prima revoluție burghezo-democratică din Rusia țaristă.

24

1859 Unirea Țărilor Române

1732 S-a născut scriitorul francez Beaumarchais (m. 1799).

Beaumarchais

Dramaturgul francez Pierre Augustin Caron de Beaumarchais s-a născut la Paris, la 24 ianuarie 1732, ca fiu al unui ceasornicar. Bucurîndu-se un timp de protecția unui bogătaș, după moartea acestuia a fost implicat într-o serie de procese pe baze unor învinuiri false.

Renumitele sale „Memorii"— 4 pamflete în care relatează istoria de culise a acestor procese — au constituit o demascare în fața Europei întregi a corupției justiției franceze. Puterea lor demascatoare este ilustrată de faptul că autoritățile au condamnat aceste scrieri la ardere. Succesul lor în rîndurile opiniei publice a fost însă uriaș. Primul pamflet, de pildă, a fost răspîndit, în numai două zile, în 10.000 de exemplare.

După unele încercări minore pe tărîmul dramaturgiei, cum ar fi piesele „Eugénie", „Doi prieteni", în februarie 1775, repurtează la „Théâtre Francais" un răsunător succes cu comedia, celebră azi în lumea întreagă, „Bărbierul din Sevilla", succes care va fi întrecut de reprezentarea, la 27 aprilie 1784, a comediei nu mai puțin celebre „Nunta lui Figaro".

În figura lui Figaro — după observația lui Balzac „Figaro reprezintă poporul" — sînt oglindite inteligența, spiritul inventiv, energia și experiența de viață, calități ale omului simplu, puse în opoziție cu trăsăturile aristocratului Almaviva.

Departe de a fi numai un

joc de replici sprințare și un aranjament de situații savuroase, aceste două comedii, care reprezintă tot ce e mai valoros în creația lui Beaumarchais, demască abuzurile și favoritismul, samavolniciile instituțiilor de stat și ale justiției, atît de caracteristice epocii premergătoare revoluției din 1789, a cărei apropiere Beaumarchais a prevestit-o. Faptul că revoluția l-a găsit, îmbogățit, în tabăra adversarilor ei, arată clar limitele personalității sale. Dealtfel, lucrul acesta reiese și din factura piesei „Mama vinovată", o palidă continuare a celor două piese anterioare în care istețul Figaro își răscumpără „greșelile" din tinerețe față de Almaviva.

Subiectele celor două piese „Bărbierul din Sevilla" și „Nunta lui Figaro", prin care a cucerit pe drept inima poporului, au slujit drept sursă de inspirație compozitorilor Mozart, Rossini și Paisiello, în nemuritoarele lor creații. Pe de altă parte, cetitorii noștri au la îndemînă în traducere românească romanul lui Lion Feuchtwanger „Vulpile în vie", în care personalitatea plină de contradicții a lui Beaumarchais e zugrăvită cu multă clarviziune istorică.

„IL GIORNO" ŞI INDEPENDENŢA PRESEI BURGHEZE

Un săptămînal italian, căruia îi place să se intituleze drept „radical" a făcut, mai deunăzi, imprudenţa de a vorbi — cum spune proverbul — de... funie în casa spînzuratului... El a întreprins o anchetă cu scopul de a constata dacă ziarele italiene, care se intitulează „independente", corespund sau nu acestei firme. Rezultatele acestei anchete au determinat săptămînalul respectiv să tragă unele concluzii deosebit de semnificative. Aceste concluzii au fost rezumate astfel: toate ziarele italiene care se autointitulează „independente" sînt legate direct sau indirect de marile monopoluri italiene, reprezentate fie de „bussinessmani" din afara unor organizaţii capitaliste, fie de „Confindustria" (federaţie a industriaşilor italieni) care le finanţează şi le controlează; majoritatea acestor ziare apar cu pierderi financiare şi ele supravieţuiesc numai datorită ajutorului financiar pe care-l primesc din partea cercurilor de afaceri, a căror politică o slujesc. Săptămînalul în cauză a fost nevoit de asemenea să spună că în Italia există şi cîteva ziare care reuşesc să apară din propriile lor venituri, fără însă să amintească că acestea sînt organele de presă ale clasei muncitoare, care se tipăresc prin contribuţia oamenilor muncii, a căror interese le apără.

Aceste concluzii au fost comentate şi de către ziarul londonez „Times". El spune că deşi unele din concluziile săptămînalului italian cu privire la lipsa de independenţă a ziarelor burgheze italiene au fost contestate, „totuşi nu s-au putut aduce dovezi că ele ar fi false".

Într-adevăr, pentru oamenii de bună credinţă, nu există nici o îndoială că în Italia sau în oricare altă ţară capitalistă, ar putea să existe o presă burgheză aşa-zisă „independentă". Oricît ar încerca presa capitalistă să nege dependenţa ei de sacul cu bani al marilor bancheri, acest fapt nu poate să convingă pe vreun om cu judecată sănătoasă. Adevărul că ziarele aşa-zis „independente" din ţările capitaliste slujesc în realitate interesele burgheziei, iese pînă la urmă la iveală, gol, goluţ, mai ales atunci cînd concurenţa rapace dintre trusturile de presă, duce la scandaluri de notorietate publică. Se întîmplă ceea ce spunea V. I. Lenin încă în 1914 şi anume: **„Cînd doi hoţi se încaieră, rezultatul este întotdeauna un anumit folos pentru oamenii cinstiţi. Cînd «personalităţile» ziaristicii burgheze ajung să se certe între ele de-a binelea, atunci se dezvăluie publicului corupţia şi manoperele «marilor» ziare".**

Ancheta săptămînalului italian a dovedit existenţa unui astfel de scandal în Italia. Este cazul ziarului „Il Giorno".

Acest ziar a fost înfiinţat în aprilie 1956 de către un oarecare del Duca, mai mult om de afaceri decît literat, avînd ca secund apropiat pe unul cu numele de Baldacci. Aceşti părinţi ai lui „Il Giorno" intenţionau să facă din acesta **„un ziar popular modern, care să fie administrat pe baze comerciale"** — cum spune „Times" din Londra. În acest sens, iniţiatorii au venit cu o serie de inovaţii pentru a-l deosebi pe „Il Giorno" de restul presei italiene. Această formulă însă n-a rezistat. Cheltuielile necesitate de scoaterea ziarului erau foarte mari şi tirajul său de aproximativ 100.000 de exemplare n-a putut acoperi toate spesele. În această situaţie, del Duca, care de la bun început probabil că nu credea în posibilitatea de „independenţă" a ziarului, s-a hotărît să-l vîndă pe „Il Giorno", corporaţiei de stat „Ente Nazionale Italiano" (E.N.I.).

E.N.I. a fost fondată iniţial cu scopul de a explora resursele petrolifere ale Italiei. Această corporaţie şi-a extins foarte mult influenţa nu numai în Italia, dar şi în străinătate, în special în Orientul Mijlociu. E.N.I. a devenit una din cele mai importante forţe de sprijin material al partidului guvernamental democrat-creştin din Italia. În fruntea lui E.N.I. se află Mattei, apărătorul intereselor unui anumit grup de industriaşi, împotriva altora, om cu mare influenţă în partidul democrat-creştin şi în guvernul italian.

„Il Giorno" a fost cumpărat de E.N.I., împreună cu Baldacci, care a devenit de acum propagatorul liniei lui „Ente Nazionale Italiano", în cadrul paginilor ziarului.

E.N.I. căreia i se acordase monopolul exploatării petrolului în Valea Padului stîrnise invidia altor grupuri rivale de industriaşi. Prin presa lor, ei atacau E.N.I. şi pe Mattei şi se ridicau împotriva aşa-zisului „control şi intervenţie" din partea statului. Pentru E.N.I. şi Mattei, ziarul a fost un mijloc de a ripposta la acuzaţiile concurenţilor.

„Il Giorno" se simţea tare pe această poziţie atîta timp cît în fruntea guvernului italian se afla Amintare Fanfani. Dar iată că el a căzut şi în fruntea guvernului a venit Segni, care nu uitase că înainte „Il Giorno" îi atacase în repetate rînduri şi care, pe deasupra, manifesta o altă atitudine faţă de E.N.I. În parlamentul italian s-a pus în discuţie relaţiile dintre E.N.I. şi „Il Giorno". Lui Mattei i s-a imputat faptul că folosea fondurile publice pentru a finanţa un ziar care susţinea politica sa personală. S-a luat hotărîrea ca „Il Giorno" să fie vîndut din nou.

Şi cumpărători s-au găsit. De data aceasta proprietar al ziarului a devenit o companie din care fac parte 49 la sută reprezentanţi ai E.N.I., 49 la sută reprezentanţi ai unei alte corporaţii prin intermediul căreia guvernul „controlează" o serie de întreprinderi industriale, şi 2 la sută reprezentanţi ai aşa-zisului „minister pentru participarea statului". După cum se vede, ziarul a rămas tot în proprietatea cercurilor guvernamentale, dar dreptul exclusiv al lui Mattei asupra lui „Il Giorno" a fost ştirbit. Interesele altor grupuri trebuie să apere de data aceasta prea „independentul" ziar „Il Giorno".

Că aşa stau lucrurile reiese din faptul că Baldacci a fost înlăturat de la conducerea lui „Il Giorno", în locul lui fiind numit un alt director.

Vasile INOAN

Filantropie á la Krupp

Krupp, unul din cei mai mari monopolişti vest-germani, unul din cei ce au contribuit la aducerea lui Hitler la putere, unul dintre cei ce au organizat şi finanţat deslănţuirea celui de-al doilea război mondial de către Germania hitleristă s-a hotărît peste noapte să „ajute la pansarea rănilor cauzate de cel de-al doilea război mondial".

Zis şi făcut. A. Krupp von Bohlen und Holbach, unicul proprietar al combinatului Krupp, s-a hotărît, după cum afirmă ziarul francez „Le Figaro", să distribuie echivalentul a 2.380.000 de dolari muncitorilor care au fost constrînşi să lucreze în uzinele sale în cursul ultimului război. În acest scop, Krupp „va dărui" cîte 5.000 de mărci celui care „va fi în stare" să dovedească faptul că a fost în serviciul său forţat între 1940 şi 1944.

Lăsăm deoparte faptul că prin acest act, Krupp încearcă să creeze impresia că se dezice de crimele naziştilor. Lăsăm deoparte faptul că nu se pot şterge din amintirea oamenilor milioanele de asasinaţi. Lăsăm deoparte chiar şi faptul că valurile de sînge şi lacrimi nu se pot răscumpăra nici chiar cu 2.380.000 de dolari.

Ceea ce am vrea să scoatem în evidenţă este însuşi calculul negustoresc pe care şi l-a făcut Krupp de a cîştiga capital politic de pe urma acestui gest care nu l-ar costa decît 6.000 000 de mărci. Potrivit calculelor, în uzinele lui Krupp au lucrat în timpul războiului peste 100.000 de oameni. Dintre aceştia, numărul celor care sînt astăzi în viaţă şi ar putea să dovedească faptul că au lucrat în fabricile lui nu depăşeşte cifra de 1.200!

Iată aşadar perfidia acestui gest simulat filantropic.

Krupp, prin actul său, urmăreşte un lucru bine precizat, un lucru la care se referă şi „Le Figaro". Krupp, după cum se ştie, a fost judecat şi condamnat ca criminal de război. El încearcă acum, prin gestul său, să obţină din partea puterilor occidentale o nouă păsuire de un an în ceea ce priveşte obligaţia ce i-a fost impusă de a-şi vinde o parte din acţiunile uriaşului său trust, în vederea împiedicării recartelizării industriei grele vest germane.

Intenţiile lui Krupp, ştiute şi tolerate de puterile occidentale, sînt limpezi. El urmăreşte să şi dezvolte marele imperiu industrial şi financiar, care, întotdeauna a sprijinit planurile şi acţiunile agresive ale imperialismului german.

Istoria lui „Huntzi"

„Huntzi", sau „Steagul Roşu", cum se cheamă în limba română, este primul autoturism de lux fabricat în R. P. Chineză. Fabricarea lui în serie a început prin luna august 1959 la Uzinele de Automobile nr. 1 din Cianciun, construite cu ajutorul Uniunii Sovietice. Aceste uzine la început (în anul 1956, cînd au intrat în funcţiune) aveau o capacitate de 30.000 de vehicole anual (50 de vehicole într-un schimb).

Iniţial, aceste uzine au fost construite pentru producerea unui singur tip de autovehicole — camionul „Eliberarea".

Automobilul de lux „Hantzi" („Steagul Roşu"), produs de industria chineză

De aceea cînd s-a pus problema fabricării şi a altor tipuri de vehicole, unii, ce-i drept puţini la număr, au şovăit, spunînd că „a fabrica un autoturism de lux nu este un lucru simplu şi riscăm să înaintăm încet". (Între timp însă, muncitorii au hotărît să sporească, în mod progresiv, producţia pînă la 250 de vehicole pe schimb, adică 150.000 anual).

Neîncrezătorii au fost învinşi de marea masă a muncitorilor şi tehnicienilor care, convinşi că, (nimeni nu poate învăţa să înoate dacă nu coboară mai întîi în apă) practica este una din cele mai bune metode de a învăţa, au lansat lozinca: „Să producem un prototip în cursul unei singure luni!" Şi astfel a început munca de pregătire a proiectelor pentru noua limuzină „Huntzi".

Pentru ca faptele să prindă viaţă, întreaga uzină a fost mobilizată şi astfel, fiecare muncitor avea cîte o misiune specială de îndeplinit. Au fost create grupuri mici din muncitori şi tehnicieni care aveau datoria de a se ocupa cu problemele de detaliu. În ce priveşte problemele importante de proiectare, ele au fost dezbătute la mitinguri generale la care au participat atît conducerea întreprinderii cît şi inginerii şi muncitorii. Astfel au avut loc trei consfătuiri de acest fel la care s-a hotărît care model să fie ales din două modele „rivale". În această privinţă, muncitorii au adus o contribuţie importantă, pornind de la cunoştinţele lor de amănunt privitoare la producţia propriu zisă. Ei au realizat diferite prototipuri pentru comparaţie şi au ajutat apoi la alegerea celui mai bun model pentru limuzina „Huntzi".

Însă, după ce s-au pus la punct toate proiectele pentru fabricarea limuzinei „Huntzi", muncitorii şi tehnicienii acestor uzine trebuiau să facă faţă altor probleme nu mai puţin delicate. Ei trebuiau să proiecteze şi să fabrice materialele necesare producerii noului autoturism. În acest scop s-a format o echipă care, numai în decurs de 10 zile, a terminat proiectarea a 174 de ansambluri de matriţe, care de obicei ar fi necesitat 31 de zile pentru un grup de 17 proiectanţi de profesie.

După ce şi aceste proiecte au fost realizate, colectivul acestor uzine a avut de făcut faţă altor probleme: secţia pentru fabricarea matriţelor dispunea de mînă de lucru şi de utilaj pentru a presta 60.000 de ore de muncă într-o lună. Însă, datorită entuziasmului şi inventivităţii muncitorilor şi tehnicienilor şi a dorinţei lor, ca în decurs de o lună să înceapă producţia noii limuzine, s-a ajuns ca în acelaşi interval de timp această secţie să poată rezolva sarcini care necesitau 450.000 ore de muncă.

Realizînd toate aceste probleme, muncitorii, tehnicienii şi inginerii Uzinelor de Automobile nr. 1 din Cianciun au reuşit să înceapă producţia în serie a limuzinei „Huntzi" conform planului.

Noua limuzină de producţie chineză este un automobil minunat care poate fi comparat cu orice model străin. El este lung, are o linie elegantă, prezintă un proiect modern de la care nu lipsesc nici elemente de artă tradiţională chineză. În interior, automobilul este spaţios, comod, are o instalaţie de aer cald şi rece, iar ferestrele şi uşile sînt controlate electric. În ce priveşte motorul, el are 8 cilindri şi o capacitate de 200 C. P. Zgomotul şi vibraţiile sînt reduse la maximum.

Producţia rapidă şi cu succes a acestei limuzine confortabile este un nou şi strălucit succes al muncitorilor chinezi.

V. OLTEAN

Protest „în alb"

Cîteva ziare vest-germane s-au ocupat în zilele din urmă de felul cum au fost respectate în 1959 drepturile cetăţeneşti într-o serie de ţări capitaliste. Ziarul „Die Welt" se ocupă, printre altele, de condiţiile în care lucrează ziariştii turci şi precizează în legătură cu aceasta că „cu începere din anul 1950, în această ţară au fost intentate 2324 procese împotriva ziariştilor şi editorilor, pronunţîndu-se peste 820 de condamnări".

Tot în legătură cu situaţia presei turce, ziarul „Die Tat" formulează la rîndu-i cîteva date interesante: „Patru ziare turceşti apar în ultima vreme cu unele spaţii albe, scrie „Die Tat". Spaţiul respectiv era rezervat în mod obişnuit celor trei ziarişti arestaţi pentru nerespectarea normelor cenzurii de stat. În felul acesta, ziarele îşi exprimă protestul împotriva încălcării libertăţii presei, garantată prin constituţie. Ei vor menţine această formă de manifestare a protestului „în alb" pînă la eliberarea celor trei ziarişti".

Eşecurile de la Cap Canaveral

De cînd a fost dat publicităţii comunicatul agenţiei TASS care anunţă că între 15 ianuarie şi 15 februarie Uniunea Sovietică va experimenta în Oceanul Pacific puternice rachete în vederea lansării de sateliţi grei ai Pămîntului şi efectuării de zboruri cosmice spre planetele sistemului solar, rămînerea în urmă a Statelor Unite faţă de U.R.S.S. pe tărîmul explorării Cosmosului (deci implicit al ştiinţei şi tehnicii) a intrat din nou în centrul atenţiei presei şi opiniei publice americane.

De altfel, aşa cum anunţa şi Watkins, corespondentul din Washington al ziarului parizian „Le Figaro", chiar şi actuala sesiune a Congresului S.U.A. se desfăşoară sub semnul **„unei grave rămîneri în urmă a Statelor Unite în întrecerea ştiinţifică cu Moscova"**, a cărei cauză o va lua în discuţie.

★

Ne amintim că după ce la 4 octombrie 1957 primul sputnik sovietic fusese lansat cu succes în spaţiu şi lumea întreagă urmărea cu respiraţia tăiată goana lui în jurul Pămîntului, s-a găsit în Statele Unite un fanfaron — amiralul Rawson — care să declare că **„satelitul nu este decît o bucată de fier pe care l-ar putea lansa aproape oricine în spaţiu"**... Şi vai, cum s-a făcut de rîs amiralul, chiar în ochii concetăţenilor săi, nevoiţi să constate că a trebuit să treacă o vreme cam multicică pînă cînd „o bucată de fier" — şi aceasta de mărimea unei portocale — şi-a putut lua startul de pe pămîntul Statelor Unite.

Apoi a venit rîndul celor trei rachete cosmice sovietice. Lunic I s-a transformat în prima planetă artificială şi continuă să se rotească în jurul Soarelui, Lunic II a atins suprafaţa Lunii, iar Lunic III a fotografiat faţa invizibilă a Lunii.

Cît priveşte rachetele americane, ele **„sînt... capricioase ca o primă balerină"**, cum se exprimă Milton Rosen, unul din specialiştii Pentagonului în problema rachetelor. Constatarea lui e întărită de lista insucceselor înregistrate de U.S.A. în lansarea unor rachete în cosmos, şapte la număr:

primul la 17 august 1958, cînd a explodat o rachetă „Thor-Able" la 77 de secunde după lansare;

al doilea, la 11 octombrie 1958 cînd o rachetă „Pioner" a deviat de pe traiectorie şi a recăzut pe pămînt.

al treilea, la 8 noiembrie 1958 cînd n-a intrat în funcţiune cea de a treia treaptă a rachetei lansate;

al patrulea, la 6 decembrie 1958, cînd o rachetă „Juno 2" s-a greşit direcţia şi a reintrat în atmosferă, unde a ars.

al şaselea, la 24 septembrie 1959 cînd o rachetă „Atlas-Able" a explodat încă pe sol;

al şaptelea, la 26 noiembrie 1959, cînd tot o rachetă „Atlas-Able", considerată ca cea mai bună combinaţie de rachete americane şi care era menită să fotografieze reversul Lunii, a eşuat la numai 70 de secunde după lansare.

Această ultimă încercare, în jurul căreia s-a făcut (bine înţeles înainte de lansare) un tapaj uriaş, e considerat ca unul din cele mai răsunătoare eşecuri înregistrate în acest domeniu de Statele Unite. El **„amînă pe termen nedefinit cea mai ambiţioasă încercare a S.U.A. de a lansa în apropierea Lunii o rachetă înzestrată cu instrumente** — anunţa pe atunci agenţia U.P.I., adăugînd: **este posibil ca o asemenea lansare să nu mai poată fi încercată niciodată, au declarat personalităţi cu răspundere, dacă nu se va putea găsi o cale de a încadra această încercare într-un alt program spaţial".**

„Decalajul dramatic"...

Pentru toţi cei din Statele Unite e clar că Uniunea Sovietică dispune de un avans apreciabil faţă de S.U.A. în domeniul rachetelor şi al cercetării Cosmosului. Dr. Keith Glenan, şeful „Administraţiei naţionale pentru aeronautică şi spaţiu" (N.A.S.A.) apreciază acest avans la doi ani, expertul în rachete Wernher von Braun la cinci, iar o serie de alţi specialişti, aşa cum semnala recent „New York Times", chiar la zece. Dr. York care se ocupă din partea Departamentului de Stat de cercetările spaţiului cosmic, a declarat că S.U.A. vor fi nevoite să accepte pentru viitorii cîţiva ani; locul al doilea din lume în acest domeniu.

Oare numai pentru viitorii cîţiva ani? Întrebarea se impune în mod firesc, de vreme ce, după părerea celor mai mulţi specialişti americani, „decalajul dramatic" dintre S.U.A. şi U.R.S.S. nu descreşte ci dimpotrivă. **„Apropiatele încercări sovietice ale unei noi gigantice rachete în partea centrală a Oceanului Pacific** — scria zilele trecute mai sus pomenitul corespondent din Washington al lui „New York Times", Watkin — **confirmă avertismentele multor specialişti de-ai noştri în problemele Cosmosului în sensul că poziţia Statelor Unite în cursa cosmică se înrăutăţeşte mereu"** şi că superioritatea U.R.S.S. în cercetarea Cosmosului **„va continua să se accentueze cu repeziciune şi pe viitor"**, cu atît mai mult cu cît rachetele sovietice **„sînt mai puternice decît orice fel de rachete de care dispun Statele Unite".**

„...Şi cauzele lui"

Şeful N.A.S.A., dr. Keith Glennan, spunea, deunăzi, plin de năduf: **„Realitatea e că noi nu putem lansa nici o rachetă după poftă şi nici nu sîntem măcar în situaţia de a explica în mod valabil cauzele eşecurilor noastre".** Găsirea acestor explicaţii preocupă de altfel de o vreme încoace o serie întreagă de comitete şi comisii de tot felul din S.U.A. care caută cu înfrigurare cauzele eşecurilor şi al rămînerii în urmă a Statelor Unite în domeniul explorării Cosmosului.

Lipsesc oare proiectele? Nicidecum. Presa americană vorbeşte mereu de o mulţime de asemenea proiecte ce poartă nume răsunătoare (de preferinţă cu rezonanţă mitologică sau siderală) ca Atlas, Jupiter, Thor, Titan, Vega, Saturn, Mercur, Nova etc. etc. Dar cînd se ajunge la punctul ca ele să fie traduse în practică, treburile se schimbă. Să luăm ca exemplu cazul proiectului pentru racheta „Mercur" care ar urma să transporte un astronaut în spaţiu, proiect căruia i s-a făcut o mare publicitate în S.U.A. Recent, membrii Congresului american au primit spre studiere raportul întocmit de N.A.S.A. privitor la acest proiect, raport în care se constată că după primele cercetări întreprinse pentru realizarea lui s-a produs o vădită încetinire a ritmului aplicării lui. După cum anunţă corespondentul din Washington al ziarului francez „Le Figaro" se poate prevedea că în legătură cu această întîrziere vor avea loc dezbateri agitate în Congres.

După cum se ştie atît de proiectarea cît şi de producţia rachetelor ca şi a celorlalte mijloace tehnico-ştiinţifice pentru explorarea spaţiului cosmic în S.U.A. se ocupă cîteva mari monopoluri. Or, cum businessul rachetelor s-a dovedit a fi unul din cele mai mănoase, era firesc ca între grupurile respective să se fi iscat o crîncenă rivalitate. Vorbind despre cauza rămînerii în urmă a S. U. A. faţă de U. R. S. S. în domeniul explorării Cosmosului, ziarul vest-berlinez „Morgenpost" scria în această ordine de idei că ea rezidă în „egoismul de grup care pune fără nici un scrupul profitul propriu deasupra binelui naţiunii. Grupuri politice, industriale, forţele aeriene, armata terestră, marina, cercetători, tehnicieni, interese oficiale şi particulare se iau reciproc de păr, fiecare cunoscînd doar pe sine însuşi, propria sa glorie, dar mai ales, propriul său portofel". Aşadar, chiar şi acest ziar vest-berlinez a fost nevoit să recunoască, deşi indirect, că principala cauză a rămînerii în urmă a S.U.A. este goana după profituri a marilor monopoluri

A. STANCIU

Portrete occidentale

Guvernul olandez intenţionează să elibereze pe marii criminali de război.

Gata să păşească din nou în viaţă.

Ku-Klux-Klanul din statul Georgia — S.U.A. — intenţionează să înfiinţeze şcoli particulare pentru copiii părinţilor care se pronunţă pentru segregaţia rasială.

Portretul viitorului şcolar.

Desene de A. POCH

DE PRETUTINDENI

UNIUNEA SOVIETICĂ a primit în 1958 aproape 530.000 de turişti străini. Bilanţul schimburilor turistice pe 1959 nu a fost încă făcut, dar se poate afirma de pe acuma că întrece cifra anului precedent, iar în 1960 numărul turiştilor va creşte necontenit.

Pentru a satisface nevoile mereu crescînde de cazare, a fost mărită considerabil capacitatea hotelurilor existente şi au fost ridicate altele noi în localităţile de interes turistic. La Moscova se va trece în curînd la construirea unui hotel turistic de 4500 locuri, situat în apropierea Pieţii Roşii. În cursul septenalului se vor ridica hoteluri turistice cu o capacitate totală de 40.000 locuri.

●

O EXPEDIŢIE ştiinţifică sovietică, condusă de biologul A. Rumin, a descoperit într-o peşteră din Uralul de sud o bogată colecţie de desene preistorice. Stîncile poartă siluetele unor animale care au trăit cu sute de mii de ani în urmă. Multe desene sînt în culori. Descoperirea prezintă o mare valoare ştiinţifică, deoarece desene asemănătoare au fost găsite pînă în prezent numai în Pirinei.

●

ÎNTR-O PĂDURE din Germania a avut loc de curînd o întîlnire între un vînător şi un mistreţ care s-a soldat cu un epilog puţin obişnuit. Aflîndu-se faţă-n faţă cu animalul, vînătorul a vrut să-l prăvălească în grabă la pămînt şi să-l omoare. Mistreţul, tăbărînd cu disperare pe vînător a agăţat, nu se ştie cum, cureaua puştii şi a dispărut cu arma într-un tufiş. Vînătorul a plecat deci fără mistreţ, iar mistreţul a plecat cu puşca vînătorului.

●

LA O VÎNĂTOARE de potîrnichi din departamentul Seine-et-Loire (Franţa), unii participanţi prea zeloşi ai acestei expediţii cinegetice, au întrerupt prin împuşcăturile lor liniile de înaltă tensiune, lăsînd astfel în întuneric mai multe localităţi din regiune.

●

DINTRE toate plantele care cresc în Europa, numai 10 la sută răspîndesc un miros plăcut. Acesta este rezultatul unui studiu comparativ efectuat asupra unui număr de 4300 specii de plante. S-a constatat, astfel, că 1500 din plantele analizate, au un miros neplăcut, iar restul se găseşte pe o linie odorantă neutrală.

●

INGINERUL constructor **Chira Balvantrai din India a avut ideea originală de a înălţa la Bombay o casă care reprezintă în mod fidel forma unei cizme, cu**

toate accesoriile ei: nu lipsesc nici şnurul, iar fundamentul înfăţişează o pingea imensă.

În clişeu: fotografia acestei case.

●

PÎNĂ ÎN 1965 producţia maşinilor de calcul va creşte în U.R.S.S. de 4,7 ori. Va spori, de asemenea, producţia de semiconductori. Dacă considerăm producţia lor în 1950 ca fiind egală cu o sută, în 1960 ea va creşte la 20.500.

La Expoziţia Universală de la Bruxelles, aparatura radioelectronică sovietică a primit 25 premii, printre care şase „Grand Prix".

●

LA KARL-MARX-STADT (R.D.G.) s-a deschis „Aleea automatelor", un magazin unde vînzarea se face cu ajutorul unor instalaţii automate. Cele 16 automate mari, aflate pe o alee acoperită, oferă cetăţenilor un bogat sortiment de mărfuri şi după închiderea celorlalte magazine.

●

UN AFIŞ fixat la o trecere de nivel de cale ferată din New-Mark (Ohio) glăsuieşte: „Aici a fost salvată într-un mod miraculos viaţa lui Joe Waitkinsen. El a oprit maşina şi a aşteptat trecerea trenului"...

●

DIRECTORUL unei gazete provinciale din Noua Zeelandă era extrem de supărat întrucît în ultimul timp ziarul se afla într-o carenţă acută de ştiri „senzaţionale". Deodată îşi face apariţia, agitat, reporterul Allan Thomas, aducînd, cu lux de detalii, ştirea incendiului nocturn al gării locale. Peste foarte puţin timp, însă, de la apariţia informaţiei, reporterul a fost arestat. Se constatase că el fusese autorul incendiului.

●

ÎN ANUL 1962 se va deschide la Praga prima expoziţie internaţională de mărci poştale. La expoziţie vor fi expuse colecţii reprezentative ale statelor afiliate la Federaţia Internaţională Filatelică.

●

ÎN LOCALITATEA Rochester (statul New-York), o negreasă, în vîrstă de 38 de ani, a născut pentru a şasea oară în viaţa ei, o pereche de gemeni. Medicii au arătat că, după datele statistice, probabilitatea de a naşte gemeni în atare frecvenţă este de unul la 433 milioane.

Racheta „URAGAN" nu răspunde!

O aventură în cosmos (Text: Radu NOR; desene: Dumitru IONESCU)

IV.

— Profesorul Sokolov! Eu sînt Hawkins, pilotul „Uraganului" şi dumneaiui e mister Carter, geolog. Vom rămîne cîteva ore la dv. Completăm substanţa de lucru şi ne vedem de drum.

— Ştiţi, domnule Hawkins, rachetele care fac escală pe staţia noastră, obişnuiesc să ne înştiinţeze în prealabil prin radio.

Într-una din încăperile staţiei, discuţia continuă.

— Domnule Hawkins, conform Convenţiei astronautice internaţionale, sînteţi datori să ne anunţaţi scopul şi ţinta călătoriei dvs.

— Prea multe formalităţi, profesore Sokolov. Eu nu socotesc nici necesare, nici oportune asemenea destăinuiri.

— Bine! Voi comunica aceasta Consiliului. Crezîndu-se neobservaţi, Carter şi Hawkins s-au introdus în sala hărţilor.

— Nu-i nimeni aici Hawkins. Să verificăm itinerariul nostru...

— Poziţia planetelor nu e de loc favorabilă. Vom consuma cu o treime mai mult combustibil ca să ajungem pe Venus. Dar n-avem încotro. Acum Carter, să ieşim de-aici ca să nu ne audă cineva peste noi.

Petruţ, care fără să vrea, a surprins discuţia, a alergat de-a dreptul la şeful staţiei.

— Tovarăşe profesor, i-am găsit pe cei de pe „Uragan" în sala hărţilor. Au de gînd să plece pe Venus.

— Pe Venus? Asta e curată nebunie. Se duc la o moarte sigură. Trebuie să-i previn!

— Domnule Hawkins, domnule Carter! Renunţaţi la ideea de a zbura acum spre Venus.

— Spre Venus? Informaţiile dvs. sînt greşite, profesore Sokolov. Alta e ţinta noastră.

— Oricum, trebuie să vă atrag atenţia asupra primejdiilor la care vă expuneţi...

...Noi am instalat de curînd pe Venus o staţie automată de observaţii. Ultimele transmisii ale acesteia ne-au avertizat asupra unor fenomene vulcanice de mare amploare. Fotografiile recepţionate arată că regiuni vaste ale planetei trec printr-un adevărat cataclism. Coloane imense de foc se înalţă spre cer şi lava incandescentă acoperă solul...

(Continuare în numărul viitor)

ȘTIINȚA ȘI VIAȚA

Istoria chininei

În 1641, Don Luis Heronimo Kabrera de Bobadila, conte de Tinhon, vice-cancelar în Peru, întorcîndu-se în Spania după o lipsă de 10 ani, în afară de lucrurile jefuite în Peru, a adus și o coaje de arbore de chinină, prima coajă de chinină ajunsă în Europa. Medicii din Spania, însă, nu i-au acordat nici o atenție. În cărțile lor groase de sute de pagini nu se pomenea nimic despre această plantă. Abia după sute de ani, arborele de chinină și-a primit adevăratul său nume.

Călugării iezuiți care plecau în lumea nouă pentru a-i „creștina" și „civiliza" pe băștinași au aflat despre calitățile acestei plante și au folosit-o în Europa. Dar cum iezuiții se bucurau de un prost renume, foarte puțini erau aceia care se decideau să încerce noul leac. Astfel, el a fost uitat curînd. În Anglia, unde ura față de papă era foarte puternică, acela care folosea coaja de chinină era învinuit de simpatie față de Vatican.

În practica medicală, chinina a fost introdusă în anul 1670 de învățatul englez Talbor, care a folosit-o pentru a-l trata pe regele Angliei. El n-a divulgat însă nimănui taina leacului său, pentru a nu-și risca capul. Pentru prima dată în lume, învățatul rus F. I. Ghize a extras din coaja de „Ținhona calisaia" cîteva grame de praf alb. Aceasta s-a petrecut în anul 1916.

Cea mai mare cantitate de chinină o conține scoarța arborelui de chinină, care crește în Bolivia. Indienii care culegeau această coajă se numeau „cascariliero". Creșterea, cu timpul, a necesităților de coajă de chinină a dus la distrugerea acestei plante prețioase, ceea ce a determinat guvernul din Bolivia să adopte o lege specială prin care se limita culesul coajei de chinină.

În cele din urmă, indianul — cascariliero Manuel Mameni, a reușit, în anul 1865, să scoată din Bolivia semințe de arbore de chinină, pe care le-a ascuns în părul său des. Mai tîrziu, guvernul bolivian l-a prins pe Manuel și acesta și-a sfîrșit zilele în închisoare. În anul 1866, semințele aduse de Manuel au fost semănate pe insula Java și după ce au crescut, s-a stabilit că scoarța lor conține 13 la sută chinină. Mai tîrziu, olandezii au pus monopol pe culturile de arbori de chinină și pe producția de chinină. Pentru a menține prețurile ridicate, ei au limitat producția de chinină și au interzis plantarea de noi arbori.

Atunci cînd după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie intervenționiștii au declarat blocadă tinerei Republici Sovietice, importul chininei a fost întrerupt. Pentru a se elibera de dependența de alte țări în tratarea malariei, guvernul sovietic a organizat o rețea de institute de cercetări, fapt care a dus la descoperirea a o serie de preparate, printre care și acrichina un bun înlocuitor al chininei.

Instrumente muzicale cehe

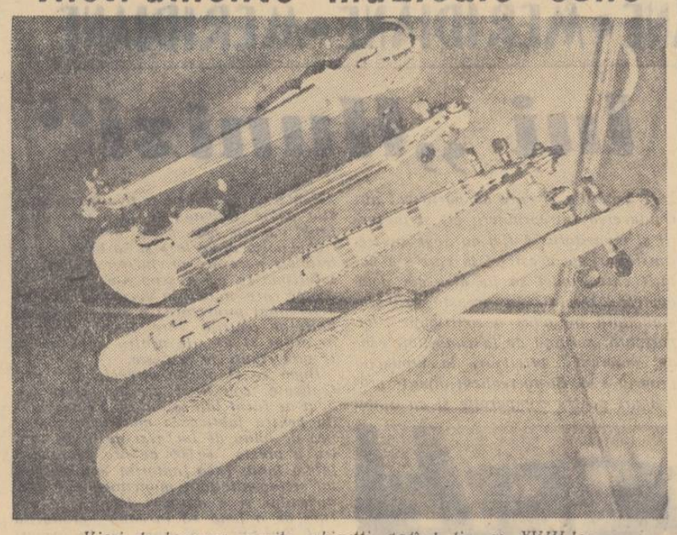

Viori de buzunar numite schigetti, datînd din sec. XVIII-lea

În camerele castelului din Nelahozevsi — comună în care s-a născut compozitorul Antonin Dvorak — este adăpostită o expoziție permanentă de instrumente muzicale cehe, de mare valoare istorică. Într-adevăr, aici găsești instrumente din toate veacurile, începînd cu fluierul străvechiului vînător de mamuți și terminînd cu chitara electronică.

Vizitatorii zăbovesc mai mult în secția instrumentelor din evul mediu și a celor în stil baroc. Din păcate nicăieri în lume nu s-au păstrat instrumente muzicale originale din evul mediu. Aici, ca și în alte părți, le aflăm doar ca reproduceri, copii făcute cu măiestrie.

Instrumente muzicale aparținînd stilului baroc se găsesc aici în original, ilustrînd minunata artă a lutierilor cehi, mai ales a maeștrilor școlii pragheze Thomas Edlinger, Jan Oldrich Eberle și alții.

Iată secția instrumentelor de suflat care, precum se știe, stau la temelia tradiției muzicale cehe. Aceste instrumente care se produceau peste tot, la Praga și la sate, se fabrică acum în cîteva întreprinderi de stat. O mare parte a expoziției este de fapt un monument al unuia dintre cei mai renumiți creatori de instrumente de suflat, Vaclav Frantișek Cerveny, din Hraden Kralove (1819—1896).

Vechile piane, ca și alte felurite instrumente, permit să aruncăm o privire asupra veacurilor trecute. Unora, aceste instrumente le amintesc figura renumitului oaspete al „orașului muzicii", Praga, Wolfgang Amadeus Mozart, altora le evocă polcile lui Smetana.

În prezent, mîinile meșterilor cehi se pot mîndri cu minunate creații, iar expoziția de la Nelahozevsi o dovedește cu prisosință.

Tehnica antichității

1) În India, o coloană de fier înaltă de 18 m., veche de 4000 ani și supusă tuturor intemperiilor, nu poartă nici o urmă de rugină. Ceea ce în zilele noastre n-ar fi posibil de realizat fără a folosi nichelul.

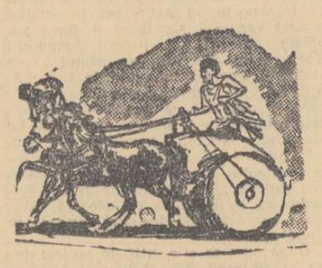

2) Un autor din antichitate ne-a lăsat descrierea unui aparat adaptat la un car, cu ajutorul căruia se poate măsura distanța parcursă, fie printr-un ac care se mișcă pe un cadran, fie prin numărul de bile care, la o anumită distanță, cad într-un receptacul.

3) În piramidele egiptene au fost găsite țesături vechi de patru milenii. Ele sînt suple, moi și lucioase.

4) Chinezii au cunoscut busola mult înaintea europenilor. În altă ordine de idei, ei cunoșteau tiparul din secolul al XII-lea. (Gutenberg a apărut trei secole mai tîrziu !).

5) Peniță de oțel — o invenție modernă ? Dar Aristotel, acum 2282 de ani, se slujea la scris de-o bucată de oțel, tăiată subțire, ca o pană de gîscă.

6) Egiptul antic cunoștea incubatoarele, capabile să clocească 700 de ouă în același timp.

7) Chirurgii din Alexandria practicau intervenții asupra craniului, dispunînd în acest scop de instrumente metalice perfecționate.

AGRICULTORUL AMATOR

Ciupercile comestibile

Citind reportajul despre ciupercăria de la Chitila — apărut în numărul din 21 noiembrie 1959 al revistei „Magazin" — Fane Stoașă din comuna Traian, raionul Turnu Măgurele, a căpătat noi speranțe pentru ceea ce el năzuiește de mai mult timp și anume să cultive ciuperci acasă. Pentru unele lămuriri s-a adresat și redacției „căci amatori ca mine sînt ca... ciupercile".

Într-adevăr, această legumă are pasionați ei, datorită gustului plăcut, al valorii alimentare mari și al conținutului bogat în vitamine și săruri minerale.

Ciupercile comestibile nu se cultivă oricum — așa cum a încercat tov. Fane Stoașă. Cultivarea lor trebuie s-o faceți în anumite încăperi lipsite de lumină (pivnițe, bordeie) cu bune posibilități de aerisire. De asemenea, pentru a asigura ciupercilor condiții prielnice de vegetație, în interiorul ciupercăriei se cere să mențineți o temperatură de 12 — 15° și o umiditate atmosferică de 80 — 90 la sută. Înainte de începerea lucrului, localul respectiv îl dezinfectați prin gazeificare prin fum de pucioasă (timp de 24 de ore), după care aerisiți și apoi stropiți interiorul cu o soluție de lapte de var.

În ceea ce privește bălegarul care va servi drept strat nutritiv pentru ciuperci, trebuie să știți că balega de cal este cea mai indicată. Bălegarul (fermentat în prealabil) îl așezați pe pardoseala ciupercăriei în straturi de 1 m. lățime și 30 — 40 cm. grosime. Cînd temperatura din interiorul stratului a ajuns să fie constantă (20°) puteți face însămînțarea micelliului (procurat de la o ciupercărie). Adîncimea de însămînțare este de 4-5 cm. Apoi, acoperiți stratul cu un amestec de pămînt ușor și structurat și stropiți permanent cu apă de ploaie sau de rîu (încălzită la 18—20°).

Ciupercile sînt bune de recoltat cînd pălăria nu este încă deschisă. Recoltați ciupercile cu mîna, printr-o răsucire ușoară astfel ca să nu stricați micelliul.

Ing. Vasile CIAUȘU

Puncte de sprijin... în aer

În zilele noastre se folosesc tot mai mult aparatele de zbor pentru crearea, în timpul lucrărilor de construcție a unor puncte de sprijin... în aer.

Un astfel de elicopter-macara suspendat în aer a fost folosit la restaurarea Palatului mare din orașul Puskin, de lîngă Leningrad.

Această lucrare ar fi durat aproape două luni dacă ar fi fost executată cu ajutorul unei macarale obișnuite. Echipajul unui elicopter, însă, compus din doi aviatori și cinci tehnicieni, a efectuat aceste operații, sub conducerea unui inginer de bord, doar în cîteva ore.

LITERATURĂ • TEATRU • CINEMA • MUZICĂ • PLASTICĂ

O CASĂ DE CULTURĂ CU O VASTĂ ACTIVITATE

După eșecul revoluției din 1848 din Ungaria, un grup de pașoptiști refugiați la București, au cumpărat un teren viran pe Intrarea Zalomit, clădind acolo o modestă construcție, sediu al unei asociații culturale. Timp de un secol asociația culturală a minorității maghiare din Capitala Romîniei a lîncezit în indiferență sau chiar ostilitatea diriguitorilor acelor vremuri. De fapt, cu timpul asociația și-a pierdut caracterul progresist inițial. Încăpută pe mîna unor oameni cu vederi retrograde, ea a devenit mai de grabă un focar de propagare a clericalismului decît a culturii.

Am fost zilele trecute într-o vizită la Casa de cultură „Petőfi Șandor" a minorității maghiare din București. Sediul este același : Intrarea Zalomit 4. Clădirea — de fapt clădirile — este însă cu totul alta. Regimul democrat-popular a investit mari fonduri pentru a crea un așezămînt de cultură în toată puterea cuvîntului.

Ca să vizitezi întreaga construcție a Casei de cultură, formată din trei corpuri de clădiri așezate în formă de potcoavă, îți trebuie mult timp. Te izbește de la început pitorescul, gustul, de care s-a ținut seama la fiecare amănunt de finisare. Sculpturi artistice în lemn cu motive populare maghiare împodobesc întregul mobilier, de la scaune la lustre, de la uși la dulapurile elegantei biblioteci. Imense picturi murale realizate de pictori de seamă împodobesc pereții diferitelor săli. Atrage atenția în mod deosebit lucrarea de mare amploare realizată de pictorul Szönyi Ștefan în cursul anului trecut: **Bobîlna 1437.** Bustul lui Petőfi realizat de sculptorul Balogh, vitrine cu frumoase costume naționale maghiare sînt alte podoabe ale holurilor spațioase și luminoase. De fapt, nimic nu lipsește astăzi Casei de cultură : o frumoasă sală de spectacol, o sală de club și de reuniuni, o bibliotecă cu peste 30.000 volume și 1.700 cititori, cu sală de lectură, săli de repetiție, cabine, băi etc.

În asemenea condiții nu e de mirare că la Casa de cultură „Petőfi Șandor" se desfășoară o activitate bogată, multilaterală. Despre această activitate ne-au vorbit tovarășii Ianoș Szabo, director și Iosif Ligheti, instructor artistic.

— Să începem cu activitatea teatrală, propune tov. Szabo. — Avem două formații de teatru formate exclusiv din amatori. După ce, în toamnă, am prezentat piesa „Gaițele" de Al. Kiritescu tradusă în limba maghiară, de curînd am avut o altă premieră de succes : „Sprîncene... sprîncenate" de Süto Andras.

— Și perspectivele imediate ?

— Pregătim în premieră o piesă inedită : „Citește-l și dă-l mai departe" de Dimeny Istvan, inspirată din lupta ilegală a comuniștilor. De asemenea, în cadrul centenarului Cehov pregătim piesele „Jubileul" și „Ursul" precum și o serată literară în cadrul căreia va vorbi tov. Domocos Gheza, redactor șef la „Ifjumunkas". O altă piesă în pregătire este : „Taigaua" de Pejalcev.

— Am dori cîteva cuvinte despre interpreți.

— Avem un colectiv minunat de artiști-amatori, care depun în orele libere mult suflet, care au o adevărată pasiune pentru arta dramatică. Să citez pe cîțiva : mecanicul de bloc Fuzeși Ferenz, care a îndeplinit de curînd 50 ani de activitate... teatrală. Pe lîngă acest veteran al teatrului de amatori în limba maghiară să enumăr și cîțiva mai tineri : Lanyi Iudith, casnică, Colbai Iuliu, muncitor la fabrica „Kirov", Scloss Magda, croitoreasă.

— O altă formă de activitate a Casei de cultură ?

— Echipa de dansuri populare formată din circa 30 persoane. De curînd, la Casa de cultură raională „Gh. Gheorghiu-Dej" echipa noastră a prezentat un reușit „dans al prieteniei" pe muzică populară maghiară și românească. De asemenea, pe lîngă Casa de cultură activează soliști coregrafici și vocali care completează programele noastre culturale și artistice. O orchestră de muzică ușoară este în formare.

— Antrenați în activitatea dv. și copii ?

— Poate că aici este una dintre cele mai bogate activități ale noastre. Ansamblul de balet al copiilor a prezentat în toamna trecută patru reușite spectacole dintre care unul, intitulat „Vrem pace", care cuprinde dansuri din toate țările lagărului socialist, a fost și televizat. În vacanța de iarnă copiii au activat intens prezentînd în diferite rînduri spectacolul „Bun venit, moș Gerilă".

Există și un ansamblu dramatic al copiilor care a prezentat cu succes piesa „Prințesa moșturoasă". În timpul vacanței de iarnă am antrenat copii din cartier, români și maghiari, într-o bogată activitate artistică soldată cu un spectacol foarte reușit : piesa „Grupa vitejilor" de Glebov, însoțită de recitări și coruri.

— Trebuie să pomenim neapărat și despre activitatea cultural-educativă a Casei de cultură, adaugă tov. Ligheti. În colaborare cu S.R.S.C. prezentăm săptămînal conferințe urmate de programe artistice sau filme. Temele ? Combaterea superstițiilor, cronica evenimentelor internaționale, educarea copiilor și elevilor, ocrotirea sănătății poporului etc.

— După cum se vede o activitate foarte largă, încheie tov. Szabo. O activitate care a devenit posibilă datorită sprijinului larg pe care îl primim din partea statului nostru democrat-popular. O dovadă, printre atîtea alte, le, a înțeleptei politici naționale a partidului și guvernului nostru.

Paul MARIAN

Plastica monumentală înfrumusețează orașe e patriei

La acțiunea întreprinsă în țara noastră în ultimii ani pentru înfrumusețarea orașelor contribuie — într-o mare măsură — și arta plastică. Încurajați și stimulați de statul nostru democrat-popular, artiștii plastici români se întrec în a înfățișa, prin măiestria artei lor, marile noastre realizări, eroismul ostașilor eliberatori sovietici și romîni ca și noua viață a constructorilor socialismului.

Monumentele ostașului eliberator

Iată-ne, la început de an nou, într-unul din atelierele de turnătorie ale Combinatului Fondului Plastic, unde marele Monument al ostașului eliberator — sculptură realizată de Gavril Covalschi — își capătă acum veșmîntul bronzului. Sculptura impresionează prin monumentalitate și conținut redat în cadrul unui grup cu patru personaje : cei trei ostași din față simbolizează lupta dîrză și nefricată pentru zdrobirea fascismului ; în planul al doilea al grupului, o femeie simbolizînd victoria. Monumentul va fi transportat la Arad, înfrumusețînd una din piețele acestui oraș.

Un alt Monument al ostașului eliberator este conceput în viziunea sculptorului Ion Vlad. De proporții mai mici decît cel al lui Covalschi, sculptura lui Ion Vlad are un singur personaj, ținînd în sus flamura victoriei, iar la picioare, steagul fascist, doborît. Lucrarea va fi cioplită în piatră la atelierul de cioplitorie în piatră al Combinatului și este destinată orașului Timișoara. În fine, al treilea Monument al ostașului eliberator (în formă de cicloidă) a fost creat de sculptorul Ostap Andrei. O echipă de montori ai Combinatului au montat la Pitești statuia „1907", cioplită în piatră de Bașchioi, și care aparține tinerei sculptorițe Veturia Ilica. Se mai execută : un basorelief „Eliberarea", de Naum Corcescu, pentru orașul Reșița, reprezentînd scene din timpul evenimentelor Eliberării, și bustuțile „Kogălniceanu" pentru orașul Huși, de M. Aciobăniței, „Iacob Mureșanu" și „Gh. Șincai" de Gh. Fulicea, pentru Blaj, „Simion Bărnuțiu" de Romulus Ladea, pentru Cluj, „Mihail Sadoveanu" și „G. Calboreanu" de C. Baraschi, „Matei Millo" de Mircea Căileanu pentru Iași și „Bacovia" de Ion Vlasiu, „Enescu" și „Eminescu" de Gh. Anghel, „Vasilescu Vasia" de Gh. Murnu, etc.

Piața Victoriei se va înpodobi cu Monumentul lui Lenin

Piața Victoriei din Capitală se va îmbogăți cu o nouă sculptură statuară: Monumentul lui Lenin, lucrare a cunoscutului sculptor Boris Caragea. Lucrarea, ce înfățișează pe Lenin, este executată în gips și în curînd va fi lucrată în bronz. Alături de statuia ostașului sovietic, bronzul lui Lenin va completa armonios ansamblul arhitectural al frumoasei piețe bucureștene.

Fațada Teatrului de Operă și Balet

Desigur că mulți dintre spectatorii care vin la Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. se vor fi întrebînd : oare cînd își va căpăta fațada Operei noastre înfățișarea sculpturală prevăzută în planul de construcție ? Pentru această putem răspunde că lucrările sînt foarte avansate și că în curînd va căpăta o nouă înfățișare. Ce cuprind lucrările sculpturale ? Părțile laterale ale fațadei vor cuprinde două basoreliefuri de mari proporții create unul de sculptorii Boris Caragea și Zoe Băicoianu, iar al doilea de Ion Vlad, cioplite în piatră de Bampotoc. Basoreliefurile reprezintă o frescă a artelor. Pe capitelurile celor patru coloane de la intrare s-au și fixat blocuri de piatră, deasupra cărora se vor înălța patru cariatide. Cariatidele, înalte de cîte 3 metri, și care vor completa spațiul dintre capetele coloanelor și fronton, vor fi cioplite în piatră, după modelele creatorilor, chiar pe locul clădirii.

★

Am redat sumar o bună parte din operele sculpturale trecute de faza creației artistice. Dar sculptorii noștri nu se opresc aici. Ei își continuă munca. În atelierele lor capătă forme noi alte și alte sculpturi, numeroase opere menite a îmbogăți și mai mult mărețul peisaj al patriei. Pentru că în fața lor stă, permanent inspiratoare, uriașa frescă a construcției socialiste din țara noastră.

Miron LIVIU

Scenă din piesa „Gaițele", interpretată de Földeș Salen și Miss Gretz

Cititorii întreabă — „Magazin" răspunde

PAULESCU IOAN — Arad : Evident, traducătorii de film cunosc la perfecție limba respectivă. Presupunerea pe care o așterneți pe hîrtie ca o a doua întrebare este pură invenție. După cum se știe prea bine, un film artistic de lung metraj durează o oră și jumătate. Socotiți și dv. La celelalte întrebări vă va răspunde medicul în pagina obișnuită acestei corespondențe.

O. V. — Năsăud : Informațiile vi le poate da secretariatul Institutului de artă teatrală și cinematografică, Schitu Măgureanu 1. Pentru respectiva interpretă adresați-vă corespondența la studioul „București", Piața Scînteii 1.

GROZA RODICA — Brad : Cereți ca și librăria din orașul dv. să fie aprovizionată cu aceste fotografii. Căutați cîntecele care vă interesează fie pe lista discurilor „Electrecord", fie, dacă vă trebuiesc partiturile, la direcția muzicală a Comitetului de Radio și Televiziune, str. Popov 60.

Memorabila premieră a operei „TOSCA"

La 14 ianuarie 1960 s-au împlinit șase decenii din seara cînd Giacomo Puccini a dăruit lumii cea mai reușită lucrare a sa : Tosca. *Teatrul de Operă și Balet al R.P.R. a sărbătorit evenimentul săptămîna aceasta în lumina unei duble aniversări : 400 de spectacole și un veac de la nașterea creatoarei rolului, Hariclea Darclée (data exactă 10 iunie 1860). Premiera de la teatrul* Constanzi *din Roma nu poate fi desprinsă de amintirea marii noastre cîntărețe, care, pe lîngă magistrala ei interpretare, a fost și inspiratoarea celei mai reușite pagini a operei : aria* Visi d'arte, visi d'amore. *Dar să ne întoarcem o clipă fața spre trecut...*

Cînd trupa vestitei Sarah Bernhardt a prezentat piesa lui Victorien Sardou la Milano, Giacomo Puccini era în sală. Ochiul omului de teatru a sezisat imediat valențele subiectului pentru un libret de operă, fapt care l-a îndemnat pe autorul Boemei să-i pună la lucru pe Giacosa și Illica. În minunatul peisaj de la Torre del Lago, compozitorul a dat viață operei Tosca. O atmosferă de încordare domnea la Roma în ajunul premierei. După succesele cu Manon Lescaut și Boema, publicul italian aștepta cu înfrigurare noua operă, mai ales că, în stagiunea trecută concurentul său, Mascagni, apelase pentru premiera lucrării Iris tot la Darclée și obținuse un mare prestigiu artistic în fața criticii muzicale a epocii.

Sosi seara premierei. În rolurile principale apăreau Hariclea Darclée (Tosca), tenorul Emilio de Marchi (Cavaradossi) și baritonul Eugenio Giraldoni (Scarpia). La pupitru, dirijorul Leopold Mugnone în sală, numeroși critici muzicali și reprezentanții presei de specialitate de peste hotare, compozitorul romîn Alexio Catargi (autorul operelor Enoch Arden și Nunta tragică) și fiul protagonistei, compozitorul Ion Hartulari Darclée (de la care, de altfel deținem aceste prețioase informații).

S-a ridicat cortina. Celebra arie Recondita armonia, excepțional interpretată de Emilio de Marchi, precum și finalul majestuos al primului act cu magnificul Te-Deum — n-au obținut decît cîteva aplauze de stimă. Ba unii spectatori — fără îndoială din „partida" mascagniană — le-au acompaniat cu sisîituri. În pauză, lumea comenta cu răceală opera lui Puccini, afirmînd că autorul Toscăi și-a pierdut arma sa principală : melodia.

Actul al doilea, cu toată măiestria lui Giraldoni, n-a schimbat atmosfera. A sosit și clipa emoționantă — hotărîtoare pentru întregul succes al serii — al ariei Visi d'arte, visi d'amore. Iată cum descrie criticul Lodi de la Il Messagero acel moment : „O revăd încă pe Hariclea Darclée ridicîndu-se dintre pernele bogate, cu frumosul obraz în lacrimi și începînd romanța Visi d'arte, visi d'amore, prădă uneia din acele sublime abandonări, care într-un moment inefabil eliberează sufletul interpretei din zvîrcolirea creației artistice, pentru bucuria spectatorilor și a auditorilor. Ea avu accente de neuitat, fiecare frază, fiecare cuvînt, izvorînd din inima ei ; minunata-i voce avea vibrări, un farmec irezistibil, un freamăt de neliniște ce se transmisese publicului. Încă de la primele măsuri, teatrul se scaldă în bucuria melodiei, emoționîndu-se și fremătînd împreună cu artista. Se simțea apropierea triumfului, acel moment care nu mai putea fi oprit și care avea să dezlănțuie entuziasmul. După prima frază Perché me ne rimuneri così, rostită cu un accent care își croi imediat drum pînă la inima spectatorilor ce renunțaseră la nepăsare și severitate, publicul era în

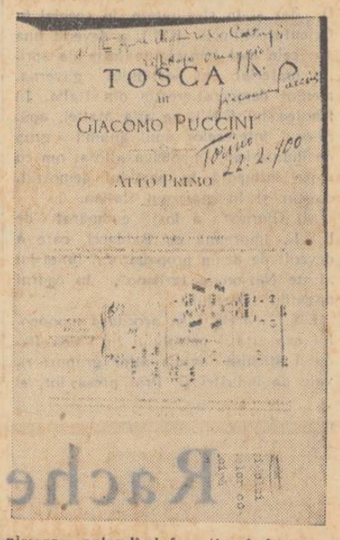

picioare, aplaudînd frenetic. A fost un delir, care pretindea bisarea.

Ultimul act al Toscăi a cunoscut după aria lui De Marchi, E lucevan le stelle, același entuziasm. Finalul a echivalat cu un triumf, toți artiștii în frunte cu dirijorul Leopold Mugnone și compozitorul Puccini, fiind ovaționați de public. Nici o scenă lirică din lume n-a omis-o din repertoriu.

În țară noastră, opera Tosca s-a cîntat pe scena Teatrului Național din București la 28 ianuarie 1902 de către o trupă mixtă romîno-italiană condusă de dirijorul Pietro Vallini, în frunte cu Hariclea Darclée, Luigi Montecucchi, P. Ghimpețeanu etc. Au urmat apoi marile protagoniste ale rolului, dintre care s-au detașat Enricheta Rodrigo Atanasiu, Elena Roman, Elena Cojocăreanu, Victoria Cotescu-Duca, Lucia Bercescu, Alexandra Grozea, Stella Roman, Aca de Barbu și Ana Roja-Vasiliu (Cluj), iar mai tîrziu, Ioana Nicola, Arta Florescu, Ana Tălmăceanu-Dinescu și Maria Vologescu. Tradiția superioară de interpretare a sopranelor noastre ne situează astăzi la loc de frunte în istoria acestei capodopere a genului lirico-dramatic. Cele 400 de spectacole vorbesc singure despre drumul operei Tosca în patria creatoarei rolului de acum 60 de ani, excepționala soprană Hariclea Darclée.

Viorel COSMA

Cehov, în documente

(Urmare din pag. 1)

„În copilărie, trăind la bunicul meu pe moșia contesei Platova stăteam zile întregi, din zori pînă în noapte lîngă batoză socotind grîul treierat, șuieratul, șiștitul și urletul ca de lup al batozei în toiul lucrului ; scîrțîitul roților, mersul leneș al boilor, norii de praf, fețele negre, pline de sudoare ale oamenilor, toate acestea mi s-au întipărit în memorie ca „tatăl nostru"... (Din scrisoarea către A. S. Suvorin — 1888).

Copilul cu ochi visători ar fi părut o ființă cu totul obișnuită dacă din cînd în cînd n-ar fi ieșit la iveală însușiri care pe cei din jur îi amuzau atunci, nefăcîndu-i încă să se gîndească la ceea ce avea să devină „Antoșa". Îi plăcea să născocească tot felul de istorii ; odată, de pildă, trecînd într-o cameră vecină, și-a închipuit o discuție la un telefon imaginar atît de dibaci încît nimeni nu se putea îndoi de existența telefonului și a interlocutorului. Îi mai plăcea să joace teatru și să facă pe dentistul. Unul din frați, Mihail Pavlovici, își amintește că în jocurile copilăriei „de-a dentistul" a auzit nu odată replici care avea să le citească apoi în cunoscuta schiță „Cirurgie". După cum tot o scenă reală din viața de familie stă și la baza primei sale schițe „Scrisoare către un vecin savant".

La școală Cehov nu se prea bucura de simpatia dascălilor.

„Părintele, profesorul de religie, protoereul, Pokrovski, îi numeau Antoșa Cehonte, își amintește fratele lui Cehov. Îi ziceau, apăsînd pe fiecare silabă An-to-șa Ce-hon-te".

Cu acest nume avea să intre, peste puțin timp în literatură autorul „Pescărușului" și al „Livezii cu vișini".

În iarna lui 1879, Cehov, student la Universitatea din Moscova, trimite cea dintîi schiță „Scrisoare către un vecin savant" revistei umoristice „Strekoza" (Greierele).

„Țin minte cu cîtă nerăbdare aștepta răspunsul la „Poșta redacției", notează M. P. Cehov. Răspunsul a și apărut, peste puțin timp : „Nu-i prost de loc. Vă binecuvîntăm și către noi izbînzi ! Cu aceasta a început cariera literară a lui Anton Cehov."

Dar drumul spre consacrarea celui ce continua să semneze în reviste umoristice, Antoșa Cehonte avea de întîmpinat nenumărate greutăți materiale și, în același timp, îndoieli față de propria lui creație, generate de o exemplară modestie care nu l-a părăsit pe Cehov de-a lungul întregii vieți.

Din banii luați pe o schiță publicată Cehov cumpără un tort pentru onomastica mamei...

„De atunci, — scrie fratele său, Mihail Pavlovici, — a început să hrănească familia".

Prin 1884—1885, revista „Novosti Dnia" (Noutățile zilei) îi publică un roman-foileton „O dramă la vînătoare", contra sumei de 3 ruble pe săptămînă.

Rîndurile de mai jos, pline de amărăciune, se referă la acea perioadă :

„Anii mei tineri, cei mai frumoși, cînd am început să scriu, au fost un adevărat chin..."

și într-o scrisoare către Leikin, din 1886.

„Sînt așa de obosit, de bolnav și de sleit de puteri în ultimele două zile încît mi se învîrtește capul necontenit. Acasă la mine e o larmă veșnică... În cabinet (Cehov devenise între timp medic n.n.) e frig. Pe scurt, e trist... Aș pleca acum cu dragă inimă într-o călătorie în jurul lumii.. Printre altele și tușesc... Suvorin a spus că-mi plătește 12 copeici rîndul, dar prin aceasta veniturile mele nu sporesc. Mai mult decît atîta cît scriu, nu pot. Nu-mi ajunge nici timp, nici energie."

Cînd făcea aceste însemnări Cehov scria cîte o schiță pe zi...

Dar alături de hoală și de lipsuri, obstacolelor pe care scriitorul era chemat să le înfrîngă numai cu talentul său li se adaugă cupiditatea editorilor (editorul Marks reușește printr-un tertip „să cumpere" toată creația lui Cehov, inclusiv cea pe care urma să o scrie, cu 75.000 de ruble), neînțelegerea minților obtuze, cenzura țaristă.

„Am scris o povestire din viața țăranilor — notează Cehov în 1897 despre cunoscuta nuvelă „Țăranii", dar mi s-a spus că nu va trece la cenzură și va trebui să o reduc la jumătate"

Omul acesta, privit cu neîncredere de oficialitate, dușmănit de regimul întunecat al „majurilor" care schilodea făptura morală a omului închizîndu-l în meschina sa „găoace" sau în „Salonul nr. 6" simbol al regimului absolutist, omul acesta cu sănătatea șubredă a găsit în sine puteri de gigant să se ridice deasupra veacului său.

Opera sa, pătrunsă de „încredere și dragoste de viață" (Gorki), asemeni „Pescărușului" a înfruntat furtunile prevestind apropierea marilor biruințe, a evului nou al Rusiei și al umanității.

Valentin BALTAG

SPORT magazin

PUNCTE DE VEDERE

Moartea unui ciclist

De două săptămîni, lumea sportivă comentează dispariția unuia dintre cei mai iluștri rutieri ai tuturor timpurilor. Presa și radioul, prietenii și rivalii, elevii și managerii se întrec în superlative la adresa celui care fusese supranumit încă acum un deceniu „il campionissimo" — campionul campionilor. Atunci, în 1949, pentru prima oară în istoria ciclismului modern, același om reușea să cîștige într-un sezon Turul Franței, Giro d'Italia, Milan—San Remo și Turul Lombardiei, ridiculizînd pur și simplu, toată elita ciclismului profesionist...

„A fost atletul cel mai mare, cel mai cinstit în lupta sportivă" (**Gino Bartali**).

„În epoca sa de glorie a fost, incontestabil, maestrul nostru, al tuturor" (**Louison Bobet**).

„Indiscutabil — cea mai mare figură din întreaga istorie a sportului cu pedale. Moartea lui înseamnă o pierdere ireparabilă pentru ciclismul mondial (**Hugo Koblet**).

„Consider că a fost cel mai mare alergător din toate timpurile" (**Roger Rivière**).

În vreme ce opinia publică se lamentează, îl evocă, îl glorifică undeva, în cimitirul unui cătun de la poalele Apeninilor, bietul Fausto se odihnește, în sfîrșit...

Cu 25 de ani în urmă, fiul mai virstnic al familiei Coppi, pornea din Castellania piemonteză să caute de lucru în marile orașe. Milano, Genova, Torino și Alessandria l-au văzut probabil pedalînd pe străzile lor întortocheate, la începuturile acelei curse pentru pîine care avea să se încheie stupid în dimineața zilei a doua din 1960. Cine-ar fi bănuit atunci în bălatul de prăvălie, în micul comisionar sau vînzător de ziare, pe liderul de mîine al ciclismului mondial ?

O întîmplare îl semnalează atenției specialiștilor și Coppi își începe activitatea competițională la o vîrstă cînd marile vedete se apropie de apogeu. Dar excepțiile sînt scutite de „carantina" debutului : după primele starturi — Fausto Coppi este un nume. Rînd pe rînd toate somitățile șoselei și velodromului se înclină în fața lui : Bartali și Robic, Ockers și Bobet, Kubler și Van Steenbergen, Darrigade, Koblet, Geminiani...

Așii care au reușit dubletul Turul Franței—Turul Italiei în același sezon, se pot număra pe degetele unei mîini. Coppi, unicul, repetă în 1952, performanța din '49. Și asta, după fractura bazinului în „Giro" '50, după fractura claviculei un an mai tîrziu, același nefast 1951 în care fratele său Serse, alergător tînăr de certă valoare, piere într-un accident în Turul Piemontului.

Puține celebrități au avut o existență atît de tristă ca acest incomparabil cavaler al pedalei. Vorbind despre cariera lui zbuciumată, unii comentatori sînt de părere că steaua succesului ar fi alternat asupră-i cu aceea a nefericirii. Realitatea este mai simplă și mai crudă. Silit să onoreze contractele împovărătoare ale diverșilor impresari, Fausto depășea uneori limitele eforturilor îngăduite chiar unui „fenomen" — și plătea foarte scump pentru asta. La 15 zile după victoria din Turul Franței 1952, își fracturează pentru a doua oară clavicula, într-un concurs la Perpignan. Zdrobit, uzat, hărțuit de crize reumatice și de necazuri materiale, cu moralul slăbit de pe urma repetatelor accidente — Coppi trebuia totuși, de fiecare dată să se refacă, să-și revină în formă, să urce iarăși în șa, să alerge și să cîștige — ca într-o halucinantă și monstruoasă competiție cu un număr infinit de etape... Din nou, peste Alpi și Pirinei, peste Vosgi și Apenini, pe cîmpiile Franței și Belgiei, pe serpentinele lui Pic Galibier și Col de la Sentinelle, pe ploaie, pe arșiță, pe furtună, cu 39 de grade sau cu inima sfîșiată de moartea fratelui — mereu mai departe, într-o cursă fără sfîrșit...

La 40 de ani — Coppi continua să alerge. Tocmai se întorsese din Africa de Nord, de la un criterium disputat în decembrie, cînd a contractat maladia care avea să-i fie fatală. Nu mai era Fausto „il grande", il campionissimo : era un biet om obosit, care vroia să se odihnească dar nu putea : avea de întreținut o soție, un fiu, o fostă soție și o mamă bătrînă, bolnavă... N-avea nimic altceva decît rămășițele unui fizic excepțional și laurii vestejiți ai gloriei sale. Și n-a abandonat această competiție disperată pînă la ultimul și cel mai grav accident din dramatica lui carieră.

Coppi era — mai presus de orice — un caracter. O mărturisesc prietenii și adversarii, colegii și consătenii, o dovedesc faptele. El a fost printre primii campioni profesioniști care au semnat Apelul de la Stockholm, în pofida ostilității manifeste a cercurilor oficiale. El a înțeles să se bată întotdeauna pînă la ultima picătură de energie și pentru adevăr, pentru victoria sportivă, pentru cinste și dragoste și onoare. În 15 ani de carieră, singurele clipe de răgaz au fost cele petrecute în spitale și sanatorii, sau în convalescență, acasă, în satul natal.

În sfîrșit, acolo, în cimitirul de pe colină, la poalele Apeninilor, într-un cătun care se cheamă Castellania piemonteză, Fausto Coppi se odihnește.

Dan DEȘLIU

Azi și mîine în sala Floreasca

Întîlniri pentru „Cupa campionilor europeni" la handbal în 7 și baschet

Azi și mîine vor avea loc în sala Floreasca două partide internaționale importante, conținînd pentru „Cupa campionilor europeni" la handbal în 7 și la baschet. In ambele competiții, ajunse la turul II, echipele noastre — Dinamo București și C.C.A. — *vor avea de întîlnit adversari redutabili,* Dukla Praga *și respectiv* Dinamo Tbilisi.

Partida de astăzi, la handbal în 7, suscită un interes deosebit. Dinamo București s-a calificat pentru acest joc — cîștigînd — în primul tur — întîlnirea cu Spartak Katowice. Pentru această reușită, dinamoviștii au susținut două partide, pentru că prima dintre ele jucată la Katowice s-a terminat cu un rezultat la egalitate (13—13). Victoria a fost realizată la București unde Spartak Katowice a trebuit să cedeze pasul cu scorul de 14—11.

PETRE IVANESCU

Dukla Praga și-a asigurat calificarea pentru întîlnirea de astăzi dispunînd cu ușurință de R. K. Borac Benja Luka, așa cum o arată de altfel și rezultatul partidei : 31—19. Echipa praghează este mai elogios recomandată de un proaspăt turneu interțări desfășurat la Copenhaga. Învingînd cei trei adversari ce l-au fost opuși, echipa R. Cehoslovacă a ocupat locul I. A făcut mai ales impresie aici victoria obținută asupra echipei Suediei, — campioană mondială — cu scorul de 21—13. Cel mai bun jucător de pe teren, a fost cu acest prilej cehoslovacul Trojan, care a înscris în partida cu Suedia 5 dintre punctele înscrise de echipa lui. Trojan aparține formației Dukla Praga care, în partida cu Suedia a mai dat încă 6 jucători în lotul folosit de R. Cehoslovacă și anume pe : Vicha, Rada, Mareș, Herman, Frolo, Havlik.

Cu o asemenea carte de vizită velejtățile echipei oaspe sînt mari în partida de după amiază. Dar chiar așa, dinamoviștii bucureșteni se vor strădui pentru o comportare cît mai bună, hotărîți să repete victoria asupra unui adversar pe care l-a eliminat din aceeași competiție în ediția anului trecut.

★

Partida de mîine, la baschet, va aduce în Capitală pe Dinamo Tbilisi, care reprezintă alături de S.K. V. O. Riga, reputatul baschet sovietic în „Cupa campionilor europeni." Pentru această partidă echipa noastră C.C.A. s-a calificat după o dublă victorie, obținută în primul tur asupra echipei campioane a Greciei P.O.K. A, Salonic în timp ce — prin tragere la sorți — Dinamo Tbilisi n-a avut jocuri în același tur.

Candidat cu mare autoritate la primul loc din lume, baschetul sovietic reprezintă o valoare deosebită. Pe adversarul echipei noastre campioane îl prezintă rezultatele unui mare turneu internațional care a avut loc vara trecută la Brno, în R. Cehoslovacă. Participînd alături de primele patru echipe ale R. Cehoslovace și de Racing Paris, Dinamo Tbilisi a cîștigat turneul cu o manifestă ușurință.

În formația obișnuită a lui Dinamo Tbilisi sînt cuprinși Minașvili — care face parte din echipa de bază a Uniunii Sovietice — Ugrehelidze, un jucător cu o detență extraordinară, Lejava — pivotul ehipei — care măsoară 2,08 m. înălțime, Mosesvili și Kazaradze jucători de circa 2 m. înălțime, Ințikirveli, Kiladze etc. Specialiștii care au văzut la lucru formația Dinamo Tbilisi fac caracterizări deosebit de favorabile și mulți o consideră ca a doua echipă din Europa, după S.K.V.O. din Riga.

MIHAI NEDEF

Acesta este deci adversarul pe care-l are de întîlnit excelenta noastră echipă campioană, un adversar valoros, capabil de performanțe răsunătoare și care este hotărît să calce în „Cupa campionilor europeni" pe urmele lui S.K.V.O. Riga, cîștigătoarea ediției precedente. Chiar așa, C.C.A., echipă cu vaste posibilități și jucători de bună clasă internațională, are un cuvînt greu de spus în desemnarea învingătorului în jocul de mîine.

B. IONESCU

Clasamentele noastre în campionatul categoriei A de fotbal (VII)

Centri atacanți

Unul dintre posturile cele mai deficitare ale echipelor noastre din categoria A de fotbal a fost, în stagiunea de toamnă a campionatului, cel al centrului atacant. Pentru acest post s-a apelat la 32 de jucători, în 11 partide de campionat. Au fost însă foarte multe improvizații și încercări fără rost. Un singur jucător a fost prezent, în acest post în toate partidele turului, Alexandrescu (C.C.A.). Aceeași medie ar fi putut să realizeze și Dridea (Petrolul) și Ene II (Rapid), dacă în cîte un joc antrenorii lor nu l-ar fi trecut pe postul de interi încercînd pe postul obișnuit lor cîte un alt jucător.

Valorile marcate de principalii noștri centri atacanți s-au dovedit destul de apropiate între ele, făcînd dificilă stabilirea unei ierarhii între ei.

Pe primul loc al clasamentului nostru l-am preferat pe ploeșteanul Dridea, în progres de la an la an. Dridea a arătat că are o bună tehnică individuală, combativitate, un simț al trasului la poartă și un șut, în general, de calitate. Totuși, în trecuta stagiune a fost deficitar sub raportul eficacității, pentru că numai cinci goluri înscrise de-a lungul întregului tur sînt cu mult prea puține pentru un centru înaintaș.

Poate că Dinulescu ar avea și el dreptul să pretindă primul loc în clasamentul nostru, pentru că tehnica lui individuală, combativitatea și puterea de pătrundere de care a făcut dovadă nu sînt cu nimic mai prejos decît cele ale jucătorului ploeștean. Transformat dintr-un inter-vîrf de atac în centru-atacant, Dinulescu poate face carieră frumoasă în acest din urmă post dacă-și simplifică jocul. Cu tendințe spre jocul individual — și nu atunci cînd situația ar cere o asemenea rezolvare — Dinulescu se încurcă într-o rețea de driblinguri care îi strică. Cu mai multă incredere în partenerii lui de echipă el ar putea realiza mai mult și n-ar fi totdeauna singur în luptă cu apărarea adversă.

Alexandrescu (C.C.A.), abil tehnician, a avut un sezon de comportări aproape egale. Asta înseamnă că n-a mai trecut de la partide excepționale la altele cu rol de simplu figurant. I-a lipsit, totuși, strălucirea, după cum a fost și mai puțin inspirat în intervențiile din fața porții, pe care se pricepea să le speculeze de minune.

Ene II (Rapid) n-a fost nici sezonul trecut ceea ce se așteaptă mereu de la el. Bine dotat fizicește și tehnicește, bogat în fantezie, jucătorul rapidist se anunță de cîțiva ani o autentică speranță. Trec însă sezoane după sezoane și la el nu apare maturizarea care să-l transforme dintr-o speranță într-un jucător de bază. Impresia noastră e că de foarte multe ori îi stric că și tendința de a rezolva orice fază numai într-un chip complicat. Iar cînd nu reușește își pierde capul. L-am sfătuit să încerce să joace și simplu, atunci cînd faza de joc nu pretinde altminteri.

Petescu (U.T.A.) a fost marea revelație a sezonului de toamnă pentru postul de centru înaintaș. La 17 ani și în primul sezon în categoria A, jucătorul arădean a arătat posibilități care, dezvoltate, îi pot asigura o frumoasă carieră. Rîvna și seriozitatea ce le va dovedi în pregătire vor conta mult în această reușită.

Deopotrivă de talentat ne apare un alt tînăr de 17 ani, C. Ganea (Steagul Roșu), care are și avantajul unui fizic foarte dezvoltat pentru vîrsta lui. Cu bune aplicații pentru dificilul post de centru atacant și cu un șut care merită să fie luat în seamă, Ganea poate bate și el la porțile consacrării. În aceeași parte a tabloului nostru mai aflăm încă un tînăr dotat cu frumoase posibilități, P. Marcu (Știința-Cluj), în vîrstă de 20 ani. Acestui „trio de tineri" îi amintim, ceea ce de altfel este valabil și pentru mai virstnici, că măestria sportivă se cucerește printr-o muncă intensă, prin dragoste și răbdare pentru însușirea tainelor sportului ce-l practici ca și printr-o viață cumpătată.

Ciurdărescu (Jiul), Filip (Dinamo Bacău) și Ene I (Dinamo București) încheie clasamentul nostru. Primul și mai ales ultimul dintre ei s-au dovedit în regres față de campionatul trecut, în timp ce Filip a fost prea des accidentat ca să poată realiza mai mult.

Concluzia noastră este că pentru rezolvarea crizei ce o cunoaște postul de centru atacant se impun noi promovări curajoase în echipele categoriei A, pentru că numai repetate infuzii de jucători tineri și talentați pot aduce pe primul plan valori care să ofere soluțiile căutate.

Ion BOCIOACĂ

Cutia cu scrisori

V. CHIROI — Sighișoara : Noul stadion de la Pekin are o capacitate de 80 000 locuri. Sub tribune se află 1500 camere pentru sportivi, patru restaurante a cîte 300 locuri, librării, frizerii magazine etc.

GH. ROMAN — Orașul Stalin : Știrea pe care ați citit-o nu trebuie să vă surprindă. Foarte mulți sportivi din alte continente vor sosi în Europa cu mult înaintea desfășurării Jocurilor Olimpice, tocmai în vederea acomodării lor cu condițiile atmosferice.

EUGENIA ARABAGIU — Ploești : După părerea noastră, patinajul artistic trebuie învățat de la o vîrstă fragedă. Pot exista desigur și excepții de la acest principiu verificat în practică. Așa că numai talentul dv. poate da răspuns la întrebarea pe care ne-o puneți. Prezentați-vă la patinoarul artificial și veți primi îndrumările respective.

INSTANTANEE SPORTIVE

Corespondență de sezon

Nae,

Iartă-mă că nu te fac de „Scumpe Nae" ca de obicei, dar nu vreau să mai rămînă în „scripta manent" că umblu după lucruri scumpe și după risipă, după cum mi-au ieșit vorbe grele de cînd sînt în conducerea secției de sport. Și nu știu de ce, că eu, dimpotrivă caut să reduc cheltuielile cu orice ocazie.

De exemplu, mă plimbam odată cu nevastă-mea prin oraș și fiindcă n-am fost vigilent am nimerit în vitrina unui magazin cu articole de sezon în care ea și-a depus privirile pe un echipament ultra, de schi. Și a privit atît de îndelung cu un ochi la el și cu altul la mine, că am simțit un fior prin chenzină. Dar eu, cum ți-am spus, știu să evit cheltuielile inutile și pînă să înceapă ca să mă alinte : „Digi-digi, digi-digi", ceea ce în traducere liberă înseamnă : „Cînd mi-l cumperi ?", eu am și comandat din fondurile asociației, 10 (zece) echipamente complete, pentru membrii ramurei de schi, în număr de 8 (opt), restul de 2 (doi) membri fiind nevastă-mea, care a și luat diferența de costume acasă, să le poarte la pîine și la sifoane ca echipament de protecție.

Deci, vezi unde stă calomnia.

Și eu știu de unde mi se trage zicala că sînt risipitor. Mi se trage de la deplasarea unui șahist de al nostru la finala pe regiune pentru care am făcut 6 foi de drum. Una pentru el, și cinci pentru mine și pentru prieteni, finala avînd loc într-o regiune foarte viticolă, drept care ne-am deplasat cu trei damigene în care am pus la plecare piesele de șah. Văzînd aceasta, unii au rîs și ne-au luat peste gambid, spunînd de noi că amețim caii adversarului, să greșească mutarea. Dar șahul se joacă în liniște, așa că noi am tăcut și ne-am văzut de drum.

Iar firma de „risipitor a-ntîia" mi s-a cimentat cînd s-a făcut proiectul sălii noastre de sport la care eu, cu toate că nu sînt din firea mea arhitect, am prevăzut patru vestiare, două holuri cu coloane, trei scări interioare, persane și alt asemenea aparataj sportiv atît de bogat, încît, cînd n-au mai rămas fonduri pentru coșuri de baschet și fileuri de volei, am lăsat pe alții să refacă proiectul. Hai, pomană... treacă de la mine !... Iar acum, cînd am fost felicitați că s-au realizat economii la construirea acestei frumoase baze sportive, mă grăbesc să-ți transmit mîndria care m-a cuprins. În sfîrșit, începe să mi se recunoască meritele.

Cu bine,
Tache

P. S. Dacă vrei să vii cu noi în deplasarea de care vorbeam, te trec la secția de box, responsabil cu șervetul. Dar vii cu șervetul tău, că pe alea de la asociație le-a luat nevastă-mea pentru bucătărie.

Același
P. conf. Fred FIREA

— Niciodată pista nu mi s-a părut mai bună ca azi...

— D-ta ești specialistul în săritura peste butoaie ?
— Da, dar de unde știi ?...

— Tot nu s-au împăcat ?...

Desene de Matty ASLAN

VARIETĂȚI

Scandal în lumea turfului apusean

Nu este un secret faptul că în Anglia, Franța și alte țări apusene, cursele de cai oferă o arenă vastă de acțiune bookmakerilor, afaceriștilor și gangsterilor care mișună în culisele marilor hipodromuri. Dacă uciderea cailor în timpul cursei cu săgeți otrăvite sau cu scorpioni ascunși sub șa, sînt metode tipic americane, folosirea dopingurilor este caracteristică hipodromurilor europene. Recent s-a petrecut un caz senzațional de „doping-iuvers" care a pus în alarmă lumea turfului parizian și poliția din capitalele vest-europene. Victimele narcoticelor au fost cei mai buni pur-sînge ai grajdurilor Volterre de lîngă Paris.

La premiul Noailles, armăsarul Le Loup Ganon s-a clasat pe ultimul loc, deși era mare favorit. Contrariat de această slabă performanță, antrenorul Francois Mathet a cerut imediat după cursă să se facă o analiză a sîngelui și salivei armăsarului. S-a constatat că sîngele conținea cîteva grame de gardenal și în salivă se aflau urme de barmiturice care se știe că au acțiune sedativă. În marele premiu de la Paris (cea mai importantă cursă de galop din Franța), disputată pe hipodromul Longchamps, armăsarul Vamour, principalul favorit, se comportă de o manieră stranie și se clasează deabia pe locul 7. Analiza arată din nou în sînge 5 gr. de gardenal și barbiturice în salivă.

Se crede că o bandă internațională activează în lumea turfului apusean drogînd caii favoriți în ajunul marilor curse. Acestei bande i se atribuie și înfrîngerile surprinzătoare suferite de Noclor în derby-ul de la Epson (Anglia) și Tanercot în premiul Arc de Triomphe (Paris). Se bănuiește de asemenea că această bandă ar fi dirijată din umbră de un mare proprietar de cai care caută să-și elimine adversarii pe această cale. Cercetările poliției nu au dus pînă acum la descoperirea acestora.

O altă afacere cu doping s-a semnalat cu ocazia marelui premiu la galop de la Stockholm. Cîștigătorul premiului, armăsarul Lord Dove a murit la cîteva minute după terminarea cursei. Medicii au stabilit la analiză că armăsarului îi fusese administrată o doză masivă de cofeină care i-a ajutat să cîștige cursa.

Althea Gibson descoperă America

Cu greu poate fi descrisă surpriza cunoscutei jucătoare de tenis de culoare Althea Gibson, care după cum se știe, a trecut la profesionism, atunci cînd jucînd la 21 decembrie un meci demonstrativ în orașul Norfolk din statul Virginia a constatat că spectatorii negri stăteau în tribune separați de cei albi.

După cum scrie ziarul „Daily Worker" imediat după meci Althea Gibson a declarat : „Nu-mi place aceasta. Nu știam că acest lucru mai există. Aici este vorba de sport, deci de o activitate cu caracter internațional. Și totuși unii oameni stau deoparte iar alții în altă parte. Există o singură diferență între noi, culoarea — a adăugat dînsa. Ochii noștri sînt aceeași, gurile noastre sînt la fel. Despre ce este atunci vorba ? Cred oare albii că aceasta este o deosebire atît de mare încît trebuie să stea la o parte ?

Publicînd cele de mai sus, ziarul adaugă că lui Althea i s-a amintit că în statul Virginia există o lege care prevede segregația rasială în rîndurile spectatorilor diferitelor manifestații artistice și sportive. „Nu vreau să mă ating de această lege — a spus tenismana americană — dar ceva nu este în ordine cu dînsa. Nu poate fi de conceput ca oameni adulți să se poarte astfel. Am trăit experiența segregației rasiale în timp ce eram elevă la liceul din Wilmington (Carolina de Nord). Cred că am dreptul să spun ceea ce simt acum".

Pentru a primi de lucru...

De cîtva timp cercurile sportive din Mexic sînt martorele unui scandal cum nu a mai izbucnit de multă vreme în această țară. Totul a pornit de la descoperirea faptului că echipa masculină de baschet a Ministerului Flotei Maritime din Mexic avea drept căpitan... o femeie. Impricinata, Rosa Maria del Carmen Arvisio a declarat că a fost nevoită să împrumute un nume bărbătesc și să joace în această echipă pentru a putea urma în felul acesta cursurile unui institut de învățămînt superior și, după absolvire, să capete un serviciu. „Altfel — a declarat dînsa — femeile din țara noastră nu pot ajunge nici pe băncile universităților și nici nu capătă de lucru".

Cît privește desemnarea ei drept căpitan al... echipei masculine de baschet, Rosa Maria a explicat : „Ce să fac dacă joc atît de bine încît conducerea clubului a hotărît să fiu căpitanul echipei ?".

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzori din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Adaptare după I. P. Maghidovici

CUCERITORII

(Istoria descoperirilor geografice)

Cristofor Columb descoperă continentul american

Așa dar, după ce Bartolomeo Diaz, descopere în 1488 Capul Bunei Speranțe, deschide portughezilor drumul pe mare spre India — „patria mirodeniilor" și mai ales a aurului, cum se credea pe atunci — cealaltă putere iberică, Spania, nu are altceva de făcut decît să încerce să descopere calea directă spre Indii, calea prin apus.

Și astfel, spre sfîrșitul secolului al 15-lea, la 1492, o mică flotilă de vase arborînd steagul Spaniei, comandată de Cristofor Columb, pornește pe mare spre vest, în căutarea comorilor imense care să umple visteriile goale ale monarhului spaniol și, mai ales, în descoperirea unor pămînturi noi cu asemenea bogății încît să constituie o atracție, un miraj irezistibil pentru bandele de nobili săraci și transformați în tîlhari, care pustiiau toate drumurile Spaniei. În fruntea celor care sprijină expediția lui Columb se află însăși Isabella, mîndra regină a Spaniei.

Dar Columb, comandantul flotilei, cine era acest Columb ? 20 de orașe revendică cinstea de a fi considerate ca locul natal al navigatorului, dar

astăzi se poate spune, pe baza documentelor descoperite, că Cristofor Columb, italian de origină, s-a născut la Genova, la 29 octombrie 1451, dintr-o familie de postăvari. Ce anume împrejurări au determinat ca fiul unui postăvar genovez să cunoască așa de bine meșteșugul și tainele navigației transoceanice ? Fără îndoială, pasiunea lui pentru mare. A călătorit pe mare din fragedă tinerețe, participînd la o serie de expediții comerciale genoveze. În anul 1476 este trimis în Portugalia de către o casă comercială din Genova.

De tînăr încă, Columb a fost preocupat de descoperirea mult visatului drum spre Indii, prin vest. Din corespondența purtată de el cu astronomul și geograful florentin Paolo Toscanelli, se vede că Columb socotea că drumul pe mare spre vest conduce fără nici o piedică în Indii. Încolțindu-i ideia unei călătorii pe drumul acesta necunoscut, Columb se adre-

sează regelui Ioan al II-lea al Portugaliei, dar un „consiliu științific" constituit pe lîngă curtea monarhului, respinge proiectul genovezului. Regele portughez își însușește totuși ideea și, în taină, trimite o corabie pe itinerariul indicat de Columb. Expediția dă însă repede greș.

Toate acestea îl determină pe Columb să părăsească Portugalia și să se adreseze monarhului spaniol. Între timp îi moare soția. Columb, împreună cu fiul său Diego, debarcă în anul 1485 în portul Palos, cerînd adăpost la o mînăstire al cărei stareț se interesează de proiectele sale și-l pune în legătură cu cîțiva dintre granzii Castiliei. Faptul supără la culme pe regina Isabella, care pentru nimic în lume n-ar fi acceptat ca o expediție spre Indii să fie efectuată de rivalii ei cei mai temuți, granzii spanioli. De aceea, cînd proiectul este supus spre aprobarea Consiliului științific aflat sub nemijlocita influență a reginei, el este tergiversat timp

de 4 ani, apoi respins. Columb n-a stat în acest răstimp cu mîinile în sîn. El a propus proiectul său Angliei și Franței. Dacă în Anglia proiectul n-a găsit sprijinitori, în Franța mai multe persoane influente la curte, printre care și sora mai mare a regelui, au susținut propunerea navigatorului genovez.

Și iată cum, dezamăgit de refuzul Spaniei de a-i finanța expediția, Columb părăsește Curtea spaniolă și se îndreaptă spre Franța. În același timp însă, negustorul spaniol Luiz Santangel, sfetnicul financiar al regilor spanioli, se prezintă la Isabella și-i arată foloasele ce s-ar putea trage de pe urma realizării proiectului lui Columb. El însuși, Santangel, se arată dispus să împrumute reginei banii necesari expediției. Isabella se lasă convinsă și trimite în grabă un polițist ca să-l ajungă din urmă pe Columb și să-l readucă la Curte.

Hotărîți să cheltuiască cît mai puțin, monarhii spanioli încuviințează pregătirea a doar două corăbii. Echipajul este recrutat cu forța dintre delicvenții și condamnații la muncă silnică. Columb echipează o a treia corabie pe socoteala sa, cu ajutorul a doi navigatori din Palos, frații Pinzon. Comandantul flotilei își înalță pavilionul de vas amiral pe „Santa Maria", cea mai mare dintre corăbii. Corabia a doua, „Pinta", este încredințată lui Martin Alonzo, cel mai mare dintre frații Pinzon, iar cea de a treia, „Nina", trece sub comanda lui Vicente Yanez Pinzon. Corăbiile erau mici; cea mai mare, „Santa Maria", avea o deplasare de circa 100—130 tone, „Pinta" avea între 50 și 90 tone, iar „Nina" între 40 și 60 tone. Echipajul celor trei corăbii era format ,la un loc, din 90 de oameni.

(Va urma)

SFATURI — COSMETICĂ — MODĂ — GOSPODĂRIE

Cînd sîntem invitate...

1. Bluză de tricot negru, decolteu brodat cu o broderie de fir sau mărgele. Fusta este evazată în clini.
2. Bluză de dantelă cu guler, foarte bogat, gen eşarfă, care se strînge cu un trandafir. Fusta de catifea cu corseletă înaltă.
3. Bluză din satin cu guler bogat. O fustă înaltă cu patru cusături care cambrează frumos talia.
4. Bluză simplă, dintr-un lenaj pastel cu fustă din lame broşat sau material imprimat. Fusta cu amploare pe şolduri dată de cele două grupuri de falduri.
5. Bluză din mătase în dungi cu guler din pichet alb legat cu panglicuţă de catifea neagră. Fusta din tafta de culoare închisă încreţită în talie.

Desene de B. VARLAM

TIPARUL PRACTIC

Cum ne confecţionăm o bluză

Cea mai practică, necesară şi tinerească îmbrăcăminte, este fusta şi bluza. Mai multe bluze în culori deschise, frumos căicale, pregătite de la începutul săptămînii, ne scutesc de grija „ce vom îmbrăca mîine ?" de-a lungul unei săptămîni de lucru. Cu puţină preocupare, ne putem confecţiona singure o bluză, o fustă sau o rochie şi astfel, cu cheltuială mai mică, să ne îmbogăţim garderoba.

Din poplin, pichet sau zefir de bumbac, în culori deschise sau albă, această bluză necesită 1,75 metri de material pe lăţime de 0,80 metri cînd are gulerul închis pe lîngă gît şi 1,90 metri cînd bluza are revere. Cele două schiţe reprezintă aceeaşi bluză şi se folosesc aceleaşi tipare, cu diferenţa că dacă preferăm ca bluza să aibe revere, croim în plus reverele, iar gulerul îl croim fără prelungirea cu colţ care se închide cu nasture atunci cînd bluza este închisă pe lîngă gît.

Tiparul corespunde măsurii 46, respectiv circonferinţei bustului 92, taliei 70, şoldului 98. Se va mări sau micşora după nevoie. Pe tipare, dimensiunile sînt indicate în centimetri.

Pentru a croi, aşezăm materialul în dublu pe lungime, astfel ca la o latură să fie marginile materialului, la cealaltă firul dublu. Tiparul de spate trebuie neapărat aşezat cu mijlocul spatelui la firul dublu netăiat.

Piesele tiparului sînt : 1) Feţele (pieptii), 2) spatele, 3) mînecile, 4) manşetele, 5) gulerul.

Tiparele sînt indicate fără rezerve. Se vor lăsa cîte 2 cm. rezerve la cusăturile din părţi şi cîte 1 cm. la platcă şi răscroiala gîtului şi a mînecilor şi la mîneci. La guler şi manşete, se lasă doar 0,5 cm. În partea de jos a mînecii, este însemnat şliţul de 5 cm. lungime.

Bluza odată croită, se dau semne largi, se închele pensele, cusăturile din părţi, se dau creţuri la partea de sus unde se ataşează platca cu cusătură interioară. Cînd platca este ataşată, bluza trebuie să aibe, la măsura 46, din punctul gîtului la umăr pînă la talie, lungimea de 46 cm.

Mînecile au în partea de jos o lărgime, care se prinde în mai multe cute după lărgimea manşetei. Manşeta are 6 cm. lăţime cînd este gata şi se montează începînd de la tăietura şliţului de la mînecă, după ce cusătura mînecii a fost închelată.

Prima probă se face fără guler şi cu mînecа nemontată la umăr. După ce am retuşat bluza, cusăturile şi pensele se descalcă, se aplică gulerul fie cu cusătură interioară, fie pe faţă la margine în care caz se da tighel şi pe guler pe faţă. Gulerul după ce a fost dublat, se aplică la maşină în partea din faţă a bluzei, iar partea interioară se coase cu mîna.

Cîteva indicaţii de execuţie

În schiţa de mai jos, vedeţi cum se dau semne largi. Materialul croit este pus parte peste parte, lucrul stă în întregime pe masă. Acul prinde ambele părţi cu un punct întins şi unul larg (aţa se lasă lărgită), după care se despart părţile şi se taie aţa la mijloc astfel că amîndouă rămîn însemnate cu aţă.

Schiţa nr. 1, indică executarea şliţului de mînecă. O bucăţică de material de 10 cm. lungime, de 4 cm. lăţime, se aplică la maşină pe faţa mînecii la şliţul tăiat. Se întoarce bucăţica de material pe dosul mînecii şi se îndoaie lăţimea de 4 cm. ca să fie de 2 cm., acoperind şi făcînd astfel curată tăietura şliţului. Pe dos, se coase de mînă.

Text şi desene de Dora COJOCARU

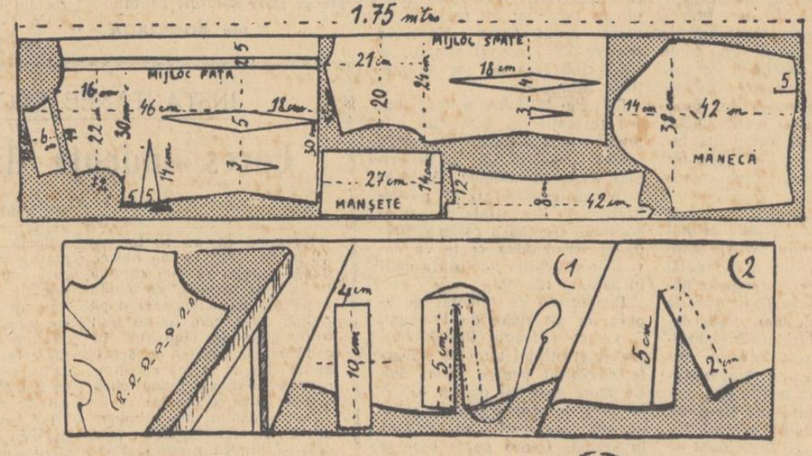

Ce gătim? Cum gătim?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

18—24 IANUARIE 1960

Scrumbii afumate cu sos de smîntînă ; chiftele de cartofi cu salată ; orez cu lapte.

Supă de chimen ; Biftec cu piure de cartofi ; clătite cu dulceaţă

Salată de cruditaţi ; mîncare de praz cu carne ; papanaşi.

Rizoto cu brînză ; sărmăluţe de purcel ; compot.

Ciorbă de sfeclă dreasă cu smîntînă ; tocană de rinichi ; gogoşi.

Piftie ; pîrjoale moldoveneşti cu cartofi ; prăjitură cu mere.

Salată de andive cu maioneză; anghemahi de pasăre ; savarină.

SUGESTII PENTRU A PREPARA RAPID CITEVA FELURI DE MÎNCARE :

Scrumbii afumate cu sos de smîntînă

Se curăţă peştele de pieliţă. (Pieliţa se scoate uşor, trecînd întîi peştele prin flacără). Se despică în două în lungime şi se îndepărtează capul şi şira spinării. Se aşează pe farfurie. Se toacă o ceapă mărunt şi se amestecă cu smîntînă şi cu puţină zeamă de lămîie. Proporţia variază după gustul şi fantezia fiecăruia. Se toarnă sosul în farfuria cu peşte. Imprejur se pun felii de lămîie şi măsline.

Salată de andive cu carne de pasăre

Se curăţă, se taie bucăţi şi se spală 500 g de andive ; se pregătesc ca orice salată cu ulei, oţet şi sare. Se taie făşii mici pieptul rămas de la friptură sau rasol de pasăre şi se amestecă cu andivele. (Se poate întrebuinţa orice carne de pasăre, dezosată, sau şuncă). Se pregăteşte o maioneză din două gălbenuşuri, o linguriţă de muştar, sare, zeamă de lămîie şi ulei cît cuprinde. Se toarnă peste salata de andive şi se amestecă bine împreună cu bucăţelele de carne. Se aşează salata pe farfurie şi împrejur se pun felii de ou răscopt sau felii de castraveţi murăţi în oţet.

Salată de cruditaţi

Se curăţă 2 mere mijlocii, un morcov, o ţelină mică şi se dau prin răzătoarea cu găuri mari, împreună cu un sfert de varză. Se prepară un sos de muştar, cu ulei, oţet şi sare şi se amestecă cu zarzavatul. Se aşează în salatieră şi se pun împrejur măsline sau felii de ou răscopt.

Ochiuri cu sos de roşii

Se fierbe o ceaşcă de suc de roşii cu o linguriţă de zahăr şi un praf de sare. Se taie 6 felii subţiri de pîine şi se prăjesc în unt sau în ulei. Se aşează pe farfuria de servit. Se prepară ochiuri româneşti şi se aşează cîte un ou peste fiecare felie de pîine. Deasupra se toarnă sosul de roşii. Se servesc foarte fierbinţi.

Păţaniile lui Top

povestite de el însuşi

IV

Căci bietul meu prieten avea şi mai puţin noroc decît mine : pe el, mama îl spăla în fiecare zi, ba chiar de cîteva ori pe zi. După ce se isprăvea cu spălatul, mama îi dădea străchinioara mea cu lapte şi Mihu mi-o aşeza cu grijă, lîngă coşuleţ. Apoi, căpăta şi el o cană, plină tot cu lapte, şi mama lui ne spunea :

— Ia să vedem, cine bea mai repede laptele, Mihu sau Top ?

Şi urma o întrecere grozavă. Uneori,

i o luam eu înainte, alteori, mi-o lua el mie. Dar nici odată nu ne lăsam pe tînjală, cum am auzit că fac unii copii cînd îşi beau laptele.

La prînz şi seara, tot Mihu era cel care îmi dădea de mîncare. La început, nu căpătam decît lapte, pîine şi, din cînd în cînd, cîte o bucată de cîrnat sau sa-

lam. Dar cînd m-am făcut şi eu mai mare, am început să rod oase.

Ah ! oasele ! Ce poate fi pe lume mai bun decît un os ? Nici în ruptul capului nu înţeleg de ce oamenii, care altfel sînt atît de deştepţi, nu mănîncă oase. Poate numai ca să ni le lase nouă, ciinilor.

Şi pentru că a venit vorba de mîncare, să nu uit să vă povestesc ceva. Într-o zi, cînd mama lui nu era în bucătărie, Mihu a şterpelit o bucăţică de zahăr de pe masă şi mi-a dat-o. Eu am cronţănit-o cît ai clipi şi — de ce să mint ? — mi-a plăcut foarte mult. Atunci Mihu a vrut să mai îmi dea o bucăţică. Din nenorocire, tocmai atunci a intrat mama lui, care l-a văzut.

— Ce-i asta, Mihule ? Ia te rog să pui zahărul la loc ! Zahărul nu e pentru cîţei.

Mihu, ruşinat, a pus la loc bucăţica de zahăr, iar eu m-am gîndit cu tristeţe că în viaţa mea n-o să mai pap ceva atît de dulce.

Seara, tatăl lui Mihu a rămas ca de obicei cu mine, în bucătărie, să înveţe pentru examen. Deodată, m-am pomenit că vine lîngă coşuleţul meu şi-mi întinde o bucăţică de zahăr, spunîndu-mi :

— Am auzit că-ţi place zahărul, Top. Mănîncă repede, să nu ne prindă mama !

A doua zi dimineaţa, Mihu şi cu mine ne-am băut, ca totdeauna, laptele. Cînd am fost gata, mama lui s-a uitat lung, întîi la mine, pe urmă la Mihu, pe urmă din nou la mine şi, în cele din urmă a spus cu asprime :

— Ce aştepţi, Mihule ? Dă-i lui Top bucăţica lui de zahăr !

Mihu mi-a dat-o. Dar întîi, s-a dus la mama lui, a luat-o de gît şi a sărutat-o pe amîndoi obrajii.

Text: N. MINEI; desene: H. LERU

(Va urma)

Spălarea şi călcarea ciorapilor de bumbac

Acum este sezonul de purtare al ciorapilor din bumbac pentru bărbaţi şi copii. Vă vom da ca atare unele sfaturi practice pentru spălarea şi călcarea acestora.

Spălarea ciorapilor din bumbac se face în apă călduţă, cu săpun fără sodă. Nu este recomandabilă fierberea ciorapilor. Spălarea se va face atît pe faţă, cît şi pe dos, în cel puţin 3 ape. După spălare ciorapii sînt supuşi uscării. Pe cît posibil se recomandă ca uscarea să se facă pe cale naturală, la razele soarelui (dacă e zi frumoasă). După spălare şi uscare, ciorapii din bumbac (inclusiv cei din bumbac mercerizat) trebuie călcaţi. Această operaţiune este de mare importanţă. Din păcate, puţine sînt gospodinele care fac acest lucru, problema călcării ciorapilor fiind considerată de prisos şi ca o muncă în plus fără nici o justificare. Acest lucru este greşit şi se datoreşte necunoaşterii influenţei pe care o are această operaţie asupra ciorapilor. Trebuie ştiut că prin spălare şi în special uscare, are loc o contracţie a tricotului, respectiv a ciorapului. Relaxarea ciorapilor — adică echilibrarea structurii ochiurilor care compun tricotul ciorapului — are loc numai prin operaţia de călcare. De aceea, îmbrăcat după călcare, ciorapul are un tuşeu plăcut şi piciorul se simte lejer, pe cînd necălcat, ciorapul stringe oarecum piciorul, pînă cînd datorită îmbrăcării şi purtării se echilibrează structura din ochiurile tricotului.

Pentru a nu „găuri" vîrful pălăriei

Specialiştii au constatat că majoritatea bărbaţilor deteriorează pălăria datorită unei manipulări greşite. Este vorba de găurirea pălăriei „în vîrf", adică în locul de unde o apucăm pentru a o pune sau scoate de pe cap. Cele mai multe persoane string „vîrful" pălăriei între degetul gros, arătător şi mijlociu (fig. nr. 1). Este de la sine înţeles că, după un timp, marginile vîrfului, printr-o presare excesivă, se vor tăia, provocînd o mică gaură, care cu vremea se va mări. Cînd survine un asemenea accident, pălăria nu mai poate fi recondiţionată.

Pentru a evita deteriorarea pălăriei, nu se cere decît puţină atenţie spre a vă deprinde cu un alt procedeu de prindere a pălăriei. Precum se ştie, pălăria călcată (în forma ei cea mai curentă) are pe părţile sale laterale două cute. Trebuie să vă obişnuiţi să prindeţi pălăria cu degetul mare într-o cută şi cu cel mijlociu în cea de a doua, astfel ca degetele să fie faţă în faţă, fără însă s-o atingeţi cu degetul arătător. În acelaşi timp, cu podul palmei, veţi ridica pălăria, avînd continuu grijă să nu stringeţi degetele între ele (fig. nr. 2).

Procedînd astfel cum v-am indicat mai sus, veţi fi siguri că nu o veţi deteriora prin găurire.

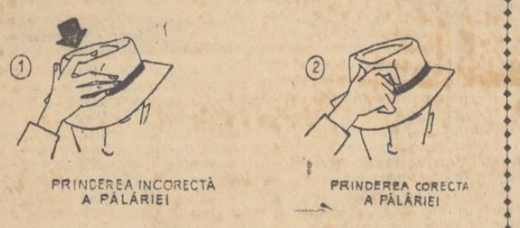

CURIERUL NOSTRU

P.P. — **Drăgăşani.** La rubrica noastră intitulată „Carnet pedagogic" am pus deseori în discuţie o problemă ca aceea ridicată de dv. Un lucru trebuie să vă fie însă clar : în asemenea probleme nu se pot da „reţete" general valabile. Intervin numeroşi factori care fac ca aceste cazuri să nu semene între ele, aşa cum ar părea la prima vedere. În ce vă priveşte, vă trebuie multă răbdare şi mult calm pentru a continua „modificarea" metodei dv., adică de a face acum ceea ce n-aţi făcut cu suficientă consecvenţă de la bun început.

LIVIA D. — **Rădăuţi.** Fiindcă ne-aţi întrebat ce am face în locul dv. în situaţia aceasta, vă răspundem doar printr-un singur cuvînt : nimic. Credem că acesta, oricît de lapidar este, spune totul. Nu aveţi de ce să vă faceţi probleme atîta vreme cît nu este vorba decît de simple presupuneri. Nu vă sfătuim să luaţi vreo hotărîre în această situaţie. Mai scrieţi-ne.

AVASILICHIOAIEI — **Huşi.** Totul depinde de dv. Credem că puteţi trece peste acest incident care — se pare — nu a avut nici un fel de urmări şi să lăsaţi lucrurile să continue aşa cum au început. Rămîne ca dv. să nu mai daţi nici o importanţă celor întîmplate şi să nu mai amintiţi nici celor din jurul dv. despre ele

BEATRICE C. — **Bucureşti.** Vă rugăm să treceţi pe la redacţie pentru a discuta problemele ridicate de dv. Într-un răspuns scurt la această rubrică nu le putem lămuri. Dacă nu puteţi veni, trimiteţi-ne o adresă să vă răspundem prin poştă.

B.F. — **Harghita.** Aveţi dreptate. Nu am găsit încă un specialist în problema respectivă. Modele de rochii din stofă vom publica în numărul următor al revistei noastre.

MACEAN — **Arad.** Cînd veţi trece prin Bucureşti veţi putea rezolva cu uşurinţă această „problemă". S-ar putea însă ca între timp acest lucru să fi devenit posibil şi la Arad. Credem că veţi găsi înţelegerea necesară pentru a nu mai fi „grăbit" cu atîta insistenţă.

V.A. — **Suceava.** „Reţetele" dv în „versuri" nu ne sînt deloc folositoare. Nu vă sfătuim nici pe dv. să le folosiţi atunci cînd veţi avea invitaţi. N-ar fi politicos din partea dv. să-i indispuneţi.

JEAN EYRE — **Galaţi.** Am primit cea de a doua scrisoare a dv., urmare a articolului nostru. Credem că acum procedaţi mult mai bine. Continuaţi pe acest drum. Menţineţi legăturile de prietenie cu întreaga familie şi fiţi foarte atentă la orice lucru. Sînt chestiuni mult prea sensibile şi orice manifestare nelalocul ei poate da naştere la interpretări. Mai ales după cele întîmplate. Avem încredere în puterea dv. de judecată. În discernămîntul dv. Mai scrieţi-ne.

Iarna la munte

Vreţi să vă echipaţi pentru excursia pe care o veţi face la munte ? Să deschideţi dulapul. Nu lipseşte nimic, şi totuşi...

...pulloverul a rămas mic. Ce-i de făcut ? Tricotaţi la iuteală două benzi, în punct norvegian, şi lărgiţi corsajul (fig. nr. 1). Nu vă lie teamă: tricotajele se pot tăia foarte bine, ca o stofă, numai că, după aceasta, se surfilează ca să se întărească cusăturile. În cazul cînd nu ştiţi tricota în „punct norvegian", brodaţi cu acul, aşa cum vă arată desenul 10 a.

...mînuşile, din anul trecut, s-au strîns şi s-au scurtat. Adăugaţi o bandă tricotată în sus, fixînd-o cu puncte în cruciuliţe, într-o culoare contrastantă (fig. nr. 2).

...fusta, încă bună, ar trebui împrospătată cu un amănunt care s-o facă mai veselă. Aveţi puţină fantezie ? Brodaţi-o cu motive rustice, în culori vii. Acelaşi motiv la cordon (fig. nr. 3).

...geanta, de acum un an, ar trebui „renovată", ca să fie cît mai practică. Croşetaţi două mîner de lînă şi prindeţi-o de cordon. De asemenea o puteţi broda (fig. nr. 4).

...căciuliţa a rămas şi ea mică. O bantă de tricou adăugată — de asemenea brodată — şi va părea ca nouă (fig. nr. 5).

...fularul, în perfectă stare, simte şi el nevoia unei restaurări. Vă propunem să-i adăugaţi franjuri noi şi, eventual, o bordură de lînă în punct de „lanţ" (fig. nr. 6).

În sfîrşit, o soluţie ingenioasă pentru a transforma ciorapii groşi de lînă în... papuci. Croiţi o talpă dintr-o piele moale sau din fetru, aşa cum vă arată desenul nr. 8. În fig. nr. 9 vedeţi cum se prinde talpa de carîmbul ciorapului. Folosiţi pentru a ceasta un fir de lînă groasă, într-o culoare contrastantă.

Sfaturi cosmetice

SILVIU N. G. — Strabism, pistrui, păr rar. Defectul de vedere pe care-l aveţi poate fi înlăturat printr-o operaţie pe care trebuie s-o facă un medic de specialitate. În chestiunea nasului de asemenea trebuie să vă adresaţi unui medic specialist în chirurgia estetică.

Pentru a decolora pistruii folosiţi următoarea cremă : coldcrem 30 gr., hidrochinon 1 gr., acid salicilic 1 gr., camfor 1 gr. Vă atrag atenţia însă că efectul întrebuinţării acestei creme nu este de lungă durată şi că primele raze de soare provoacă imediata reapariţie a pistruilor.

În privinţa părului am nevoie de o serie de date : cum este (gras, uscat), cu sau fără mătreaţă, cade sau nu şi de cînd, suferiţi sau aţi suferit de vreo boală, ce vîrstă aveţi, ocupaţia şi adresa dv. exactă, spre a vă putea răspunde prin poştă.

FLORENTINA-Bucureşti : Riduri, încrijirea gîtului. La vîrsta dv. era de aşteptat ca în urma unei slăbiri bruşte să apară riduri, iar pielea să se relaxeze o dată cu muşchii.

Pentru îngrijirea gîtului vă rog să citiţi articolul apărut în numărul 66 din 10 ianuarie 1959 în care veţi găsi toate sfaturile necesare în această direcţie.

Vă sfătuiesc să consultaţi un medic pentru că slăbirea bruscă de care vorbiţi mi se pare nejustificată. S-ar putea să existe o cauză care, dacă este depistată şi tratată din vreme, să vă scutească pe viitor de mari neplăceri.

DOINA-Turda : Ce se poate folosi pentru creşterea genelor ? Pentru a stimula creşterea genelor se recomandă ca o dată sau de două ori pe zi ele să fie unse cu ulei de ricin. Trebuie să aveţi însă grijă ca uleiul să fie foarte proaspăt, deoarece dacă se învecheşte, rinceziţe uşor şi devine iritant.

FLORICEL-Bucureşti : Ten sensibil la vînt şi la soare. Este regretabil că nu aţi cerut prietenei dv. reţetele respective mai ales dacă aţi fost atît de mulţumită de rezultat. Nu vă pot „reconstitui", după cum spuneţi dv., reţetele deoarece în acest domeniu există o mare varietate de formule şi nu am de unde să ştiu ce vi s-a dat.

Deşi sînt de părere că ar fi mai bine să folosiţi o cremă decolorantă decît o loţiune, vă indic formula cerută : alcool 50 gr., apă de trandafiri 50 gr., hidrochinon 2 gr., acid fosforic, 15 picături. Această loţiune nu se foloseşte în regiunea din jurul ochilor şi se păstrează într-o sticlă de culoare închisă, bine astupată şi ţinută la întuneric.

Crema grasă solicitată va fi făcută din : ceară de albine 10 gr., unt de cacao 10 gr., lanolină 15 gr., ulei de parafină (pentru uz intern) 60 gr., apă de trandafir 10 gr., tinctură benzoe 1 gr., vitamina A uleioasă 15 cm³.

M. NICOLETA-Sinaia, GALIA AMAN-Hunedoara, NEEY-Timişoara. ESMERALDA-Muscel. NUŢA D.-Mărăşeşti. SILVIA S. Or. Stalin. LULU-Iaşi. A.T.K. Bucureşti, ONIŢA I.-Buzău, KATY-Sima. ROMAN DORU-Dorohoi. E. H.-Birlad. GETA S.-Loco. IFIGENIA-Timişoara : Comunicaţi adresa exactă, pentru a vă putea răspunde prin poştă.

Sanda NOREANU

Gutiplastul

Articolele de marochinărie din policlorură de vinil (poşete, serviete, cureluşe, etc.) sînt astăzi bine cunoscute de consumatori, care au avut ocazia să le verifice practic calităţile, cu atît mai mult cu cît preţul lor este mult sub cel al articolelor similare din piele.

Vizitatorii Pavilionului de Mostre, ce a funcţionat în Bucureşti în toamna anului 1959, cu prilejul contractărilor între industrie şi comerţ pe 1960, au avut însă prilejul să ia cunoştinţă de o nouă realizare în acest domeniu, care ridică substanţial estetica produselor din policlorură de vinil. Este vorba de „Gutiplastul" realizat de fabrica „Bela Breiner" din Timişoara (după numele inovatorului ing. Tiberiu Guban). Acest material, prin felul în care este fabricat, întruneşte toate calităţile de rezistenţă, necesare articolelor de marochinărie, cu cele estetice. În primul rînd suportul textil, pe care este aplicată policlorura de vinil, asigură rezistenţa necesară la sfîşiere pentru a preîntîmpina desprinderea fermoarului şi a celorlalte accesorii metalice ale poşetei, servietei, mapelor sau altor obiecte de marochinărie. Cum în majoritatea cazurilor produsele respective sînt căptuşite (cazul în special al poşetelor), suportul textil al materialului nici nu este vizibil. În ceea ce priveşte stratul de policlorură de vinil acesta poate fi de grosimi diferite, în culori diverse (uni sau în desen în dungi) şi de profiluri (presaje) ţinînd după destinaţia ce dorim s-o dăm materialului în confecţie. Cu deosebire trebuie scos în evidenţă coloritul, care îmbracă cele mai variate nuanţe, precum şi posibilitatea de combinare, pe aceeaşi suprafaţă, a mai multor culori, ceeace face ca, sub acest aspect, Gutiplastul să întreacă cu mult pielea.

V. TIMOC

Ea: *De ce taci ?!.. Vino cu replica !*
El: *Imposibil ! Sînt... certat cu suflerul !...*

„Spectacole" și „spectatori"

ȘT. MUNTEANU

— *Și zici că nu-i asta mineca pe care au rupt-o de la haina ta ?*

Unii spectatori tușesc, vorbesc sau mișcă scaunele acoperind vocile actorilor.

— *„Auzi valea cum răsună" ?*

ȘT. COCIOABĂ

Alo !!... Ați greșit numărul !...

REBUS-magazin

MERIDIANE

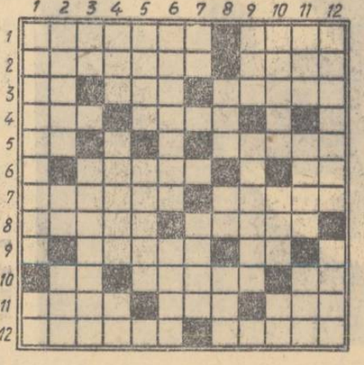

ORIZONTAL: 1) Uriașul stadion construit recent lîngă Moscova — Mare în U.R.S.S. (Turkestanul sovietic) 2) Renumit muzeu din Leningrad, cuprinzînd una din cele mai frumoase galerii de pictură din lume — Poporul care a dat lumii pe Pușkin, Glinka, Lomonosov 3) Sodiu — Erou popular al Flandrei — Fluviu și regiune în Uniunea Sovietică, la nord de Marea Neagră 4) Riu în U.R.S.S., se varsă în lacul Balkaș — Stație de cale ferată spre Pitești 5) Nouă — Vînzători de pînză de in 6) Scriitor romîn autor al volumului „U.R.S.S. azi" — Spetează 7) Oraș în Uniunea Sovietică, pe rîul Oka la sud est de Moscova — Pădurea deasă din nordul Siberiei, cîntată într-o melodie rusă 8) Nume de bărbat — Scriitor romîn, autor al volumului „Meridiane sovietice" 9) Oraș în U.R.S.S. — Soare, în vechiul Egipt 10) Ion Tudor — Scriitor romîn, autor al unei lucrări în care descrie realizările Uniunii Sovietice — Cal dobrogean 11) Mare lîngă Crimeea — Zgomot în respirație — Niprul, Donul, Volga, Uralul, Amurul 12) Organ al puterii de stat în U.R.S.S. — Pitorească stațiune balneară a Crimeei, unde marea e vecină cu muntele.

VERTICAL: 1) Orașul în care s-au ivit zorii revoluției socialiste — Campion 2) Munți la nord de Marea Caspică, bogați în nichel, platină, aur, etc. — Patru roman — Prefix pentru egalitate 3) Jean Marinescu — Important oraș pe Volga 4) La construcțiile metalice — Alt oraș așezat pe Volga — Vouă 5) Ivit — Pat suspendat 6) Oraș în U.R.S.S. — Odesa, Batum sau Sevastopol 7) Marcă de motocicllete — Fruct în genul boabei de strugure 8) Compozitor sovietic (Tezar) — Tonă — „Roman, compozitor romîn, autorul cîntecului „M-am îndrăgostit de tine Moscova !" 9) Arhipelag în Polinezia — Marea situată la sud de Uniunea Sovietică și la răsărit de Republica Populară Romînă 10) Moneda Uniunii Sovietice — Riu în Maramureș — Articol 11) Astfel — Capitala R.S.S. Letone — Corespunzător 12) Plantă acvatică — Strălucește deasupra zidurilor Kremlinului.

N. LUCA

Nene Magazin,

Azi cînd Sidile seu venit acasă după ce a fost la Parcul de Copii (ATENȚIUNE COPII!) tocmai cînd nu mă așteptam, mi-a dat o bucățică de hîrtie care fiind după cum părintele de Rece Jon sea uitat că Reve ca tuni - tutu care DRV Jon în loc să nimerească la Poștă unde am invitat ani merit întro [illegible] după ce fusesem închisă dau dela [illegible] cer o dela [illegible] electricitate care lu tăserăș Săpun a Turbure dea zis bune — Săra si iei Glutacit nu mai uite — sîsă tot gîndească strice o Sfatu arfalu că as- fultu mei [illegible] sătot odesch Sisă uit sou- liuz cumo [illegible] neastimparatu (adică eu) pe [illegible] merea demnzie [illegible] ca dela [illegible] în Bloc la Boldeș des noi stam FERMOAR cum sau Săpu-ua Străz lor are Tata la Servată de tot odeschide sorchide Moama [illegible] l coutrolează s Pese: dar lu Tata nicigînd săi

Donel Penel

P. cont. H. NICOLAIDE

BENEDICT GĂNESCU

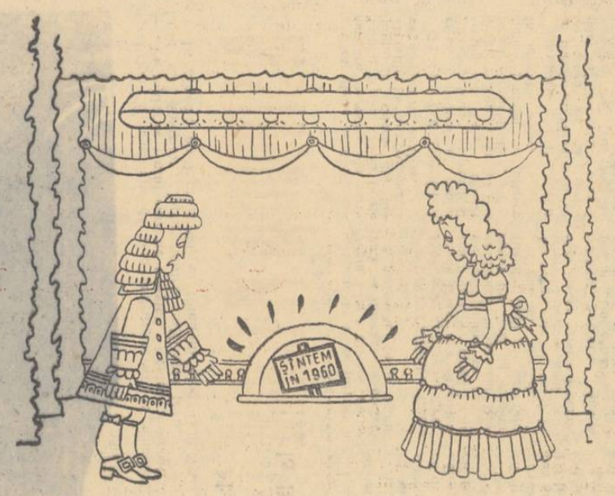

Fără cuvinte

Ah ! spectatorii !

A bătut ultimul gong, au intrat primii actori în scenă și se aude prin culise : — Cum e publicul ? — Rece. — Adică nu prea rîde și nu prea aplaudă.

Ei stai că n-a intrat X în scenă. În sfîrșit, intră X și... Chix... Nimic... E rece rău, e gheață.

Parcă s-au înțeles să nu rîdă unul. Și parcă ne privesc cu milă. Și ce public era aseară... Afară de unul din banca întîia. Nu scotea un zîmbet. Trist ca la o adunare de dolliu. Nu zici că azi l-am întîlnit pe stradă. Venea spre mine. Zic în sinea mea: să știi că mă bate. Mă oprește și-mi spune: — Am fost aseară la dumnevoastră la spectacol. Eu foarte timid îi răspund — V-am văzut... Dar el continuă: — Mi-a plăcut foarte mult, m-am distrat... Eu foarte mirat îi răspund: — Dar eu v-am văzut că nu ați rîs nicio singură dată. La care îmi răspunde prompt: — Așa sînt eu, rîd pe dinăuntru... A, da... e clar

Ce ne-am face cu o sală numai cu asemenea spectatori ?... Cum ne-am da seama ce este comic și ce nu este comic? Acum, ce e drept, se întîmplă să vezi o sală rîzînd în gura mare, aplaudînd frenetic și cînd pleacă acasă să spună: — ...Ei, niște prostii !... Sau să rîdă la teatru și cînd pleacă să spună: — Ce a vrut să spună cu poanta aia de care am rîs noi? Parcă a fost o aluzie la noi.

— Crezi ?... Mîine nu mai mergem la estradă, luăm bilete la „Hamlet". Nu poate fi vorba despre noi...

Cortina.

N. STROE

Scena și ecranul

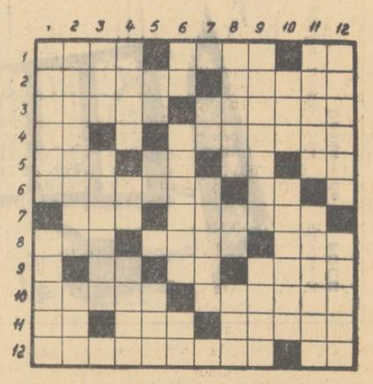

ORIZONTAL: 1) Compoziție vocală care face parte dintr-o operă, operetă etc. — Maestrul tîlmului romînesc de desene animate — Două din șapte ! 2) Instituție de cultură care reprezintă piese din literatură dramatică — Compoziție muzicală scrisă pentru soliști, cor și orchestră pe textul unui libret. 3) Atrage toate privirile într-un cinematograf — Piese de teatru cu subiect de basm, cu montare strălucitoare și efecte scenice 4) Refuz — Teatru care dă spectacole cu program distractiv, ușor și variat 5) Localitate în Alpii Maritimi — Ființă — Cămașă — Acut ! 6) Un film minunat, extraordinar — Pronume 7) Se machiază fie că e vorba de teatru sau film — Teatrul satiric muzical din București 8) Escaladez — A interpreta un rol, o piesă, exprimînd diversele acțiuni dramatice numai prin gesturi — Oficiul Național de Turism 9) Sînt — Încep de la sfîrșit ! — Pianist și compozitor francez 10) Slujitor al scenei și ecranului — Inamicul nr. 1 al grădinilor de teatru sau de cinema în timpul verii ! (pl.) 11) Lucian Udrea — Fotoliu numerotat la teatru sau la cinema — A începe executarea unei bucăți muzicale 12) Arta actorului din arena circului — Folosință.

VERTICAL: 1) Sală de concerte în Capitală — Celebru teatru italian de operă 2) Totalitatea mobilierului și costumelor necesare la montarea unei piese de teatru sau a unui film — Dă ora exactă 3) Bis ! — Titlu de onoare acordat unor actori care s-au distins în activitatea lor 4) Deasupra parterului — Plantă textilă — Dans executat de o singură balerină 5) Așternd ultimele litere ! — De la (od.) — Sclav 6) Din greu ! — Trac la premieră ! — Calciu 7) Florica Stamate — Partea din față a unei scene de teatru unde sînt instalate luminile 8) M. Beniuc, M. Banuș sau N. Tăutu — Poftim ! — Depresiuni de teren 9) Teatru muzical unde se cîntă Ana Lugojana, Vînt de libertate, Văduva veselă etc. — Urme lăsate pe un obiect 10) Există — Muzica spectacolelor de revistă 11) Uscată — Mare muzician romîn al cărui nume l-a primit orchestra simfonică a Filarmonicii de Stat 12) Actor de comedie la circ — Nu doarme.

Geo MERIȘAN

V. VASILIU

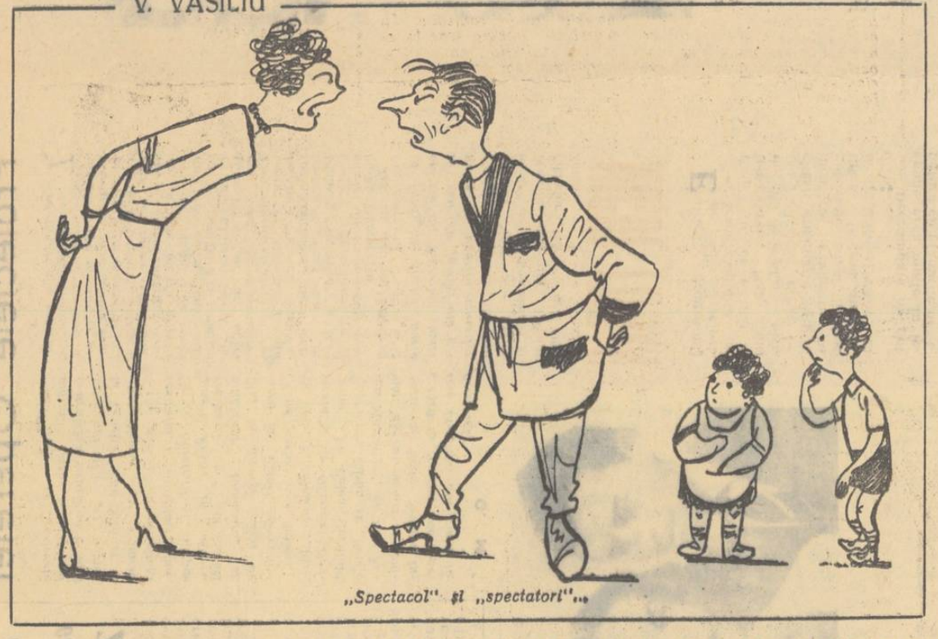

„Spectacol" și „spectatori"...

FRED GHENĂDESCU

Unele spectatoare se duc la teatru îmbrăcate în toalete neobișnuite.

— M-ai adus să asist la „Traviata" și văd că se prezintă „palate"...

Jocuri distractive

Sînteți perspicace ?

cei, un dreptunghiu și o stea cu patru unghiuri inegale.

Puteți ?

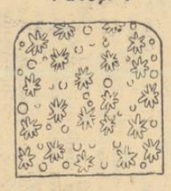

Folosind bine punctele de mai sus construiți: un paralelogram, un triunghi isos.

Desenați un dreptunghiu și o stea cu patru unghiuri inegale.

Jocul chibriturilor

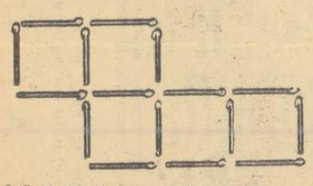

Iată 16 chibrituri aranjate așa cum vă prezentăm mai sus. Formați din ele patru pătrate inegale prin deplasarea a trei chibrituri și a doua oară prin deplasarea a patru chibrituri.

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 117

CU 30 DE SECUNDE MAI PUȚIN : Mama va pune în tigaie 2 chifteluțe și le va prăji pe o parte timp de 30 secunde, apoi va întoarce prima chifteluță pe cealaltă parte, va scoate din tigaie cea de a doua și va pune în locul ei a treia chifteluță. În felul acesta în a doua jumătate de minut prima chifteluță se va prăji în întregime iar a treia pe una din părți. În următoarea jumătate de minut se va prăji pe cealaltă parte chifteluța a doua și a treia. În total deci 90 de secunde în loc de 120 .

„Copii, desenați și voi"

Dragi copii,

Ca de fiecare dată, ne-au bucurat și acum răspunsurile voastre la rubrica „Copii, desenați și voi", atît răspunsurile vechilor noștri prieteni cît și ale noilor colaboratori.

O nouă colaboratoare, Gabi Gheorghiță din cl. II-a, școala elementară din Ungureni, reg. Pitești ne-a trimis un răspuns bun și frumos desenat. Ea ne întreabă dacă să continue să deseneze. Dragă Gabi, dacă desenul este executat de tine fără ajutorul unei persoane mai mari, te felicităm și te invităm să colaborezi mai departe.

Un răspuns bun și bine desenat am primit de la Danciu Pavel, cl. VII B. Șc. 7 ani nr. 2 Dej.

Publicăm mai jos numele altor colaboratori care ne-au trimis răspunsuri bune :

Doina Liliana Dănescu, str. Ciocanului nr. 3 — Or. Stalin; *Catrinel Dimitriu* cl. I-a Șc. Medie nr. 1 — Iași; *Constantin Mihețiu* cl. VII-a B. Șc. „Mihai Viteazul" — Turda; *Mircea Lupțiu* cl. V-a, Șc. de 7 ani de limbă germană — Timișoara ; *Iosif Abramovici* cl. VI-a, Șc. Medie nr. 1 „M. Sadoveanu" — Iași; *Călin Hanță* cl. III-a B — Oltenița; *Eugen Burichi* cl. III-a B. Șc. M. nr. 171 — București; *Gheorghe Cîmpeanu* cl. V-a B. Șc. nr. 111 — București; *Laurențiu Dale* cl. VI-a Șc. M. nr. 1 — Beiuș; *Antoaneta Dumitrescu* cl. IX-a B. Șc. M. nr. 25 — București; *Liliana Bădescu* cl. IV-a, str. Păcurari nr. 200 — Iași; *Dana Croitoru* cl. III-a Șc. nr. 1 — Roman; *Silviu Fotin Titoc* cl. V-a A, Șc. nr. 18 — București.

Cu bine
Arno

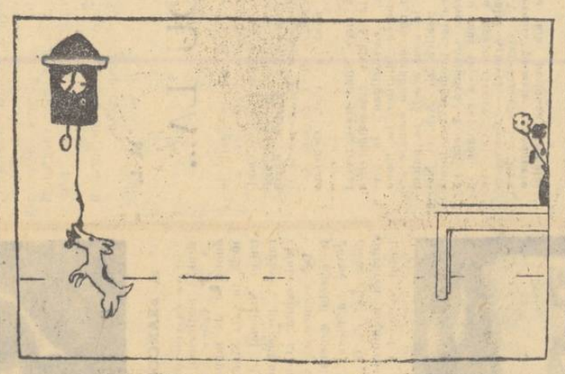

Desen trimis de Pavel Dancia, elev în clasa VII B, școala de 7 ani nr. 2 — Dej

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

O partidă pierdută de Tal

La recentul turneu internațional de la Riga marele maestru internațional Mihail Tal a suferit cîteva înfrîngeri surprinzătoare. Aceasta, desigur nu are o semnificație deosebită pentru cariera sportivă pe care Tal a început-o atît de strălucit. E vorba, mai curînd, de un „accident" după o perioadă competițională intensă, de o ușoară eclipsă de formă, care la un jucător cu un stil atît de combativ ca al lui Tal, apare mai evidentă decît la un jucător cu un stil „liniștit" care evită riscurile unei lupte deschise. Partida de mai jos, pe care Tal (cu negrele) a pierdut-o la Mikenas, prezintă interes teoretic prin faptul că aduce în discuție o variantă din apărarea siciliană mult discutată în ultimii ani.

1. e4, c5. 2. Cf3 d6 3. d4, c:d4 4. C:d4 Cf6 5. Cc3, a6 6. Ng5, e6 7. f4, h6 8. Nh4, Db6 9. Dd3. Sacrificiul pionului b2 pe care-l oferă albul prin această mutare — sau prin Dd2 — constituie subiectul a numeroase articole care apar în presa șahistă internațională. Cu prețul acestui pion albul obține un joc mai activ, care nu s-a dovedit însă întotdeauna a fi destul de sigur. Într-una din partidele jucate la turneul candidaților, Tal a îmbunătățit jocul albului, evitînd sacrificiul cu mutarea simplă a3! după care nu mai merge D:b2 din cauza răspunsului Ca4 cu pierderea damei negre. 9. D:b2. 10. Tb1, Da3 11. e5, Cd5. 12. C:d5, D:d3 13. N:d3, e:d5 14. e6 ! Pentru a obține o poziție cît mai activă a figurilor sale albul oferă un subtil sacrificiu de pion ; dacă negrul ia pionul urmează 14. Ng6+ Rd7 15. f5 e5 16. Ce6 și negrul intră într-o poziție foarte grea, strategic pierdută. De aceea Tal nu a luat pionul și a jucat 14...Cc6. A urmat 15. C:c6, b:c6 16. e:f+, R:f7 17. Tb6, c5 18. c4, d4 19. 0-0 Ta7 20. Tfe1, Tb7 21. T:b7+, N:b7, 22. f5, Nc6 23. Rf2, a5 24. g3, Na8 25. g4, Nc6 26. Nc2, d5 27. Nd3, Nd7 28. Te5, Nc8 29. T:d5, Ne7 30. N:e7, R:e7 31. T:c5, a4 32. Td5, Nd7 33. T:d4, Tb8 34 Te4+, Rd6 35. Te2, a3 36. h4, Rc5 37. Re3, Nc6 38. Tf2. Th8 39. Rd2, Rd4 40. Tf4+, Re5 41. Re3, Td8 42. Tf1, Ng2, 43. Tf2, Nc6 44. g5, h:g5. 45. h:g5, Tf8 46. Tf1, Nd7 47. Tb1, Th8 48. Tb7, Th3+, 49. Rd2, Nc6 50. Tc7+ și Tal a cedat la mutarea 60.

Rezultate din „Cupa Magazin"

GRUPA 52 : Traian Costa *(Buc.)* — Pietraru Gh. *(Buc.)* *0—1;*

Din GRUPA 48 *s-a calificat Baciu Doriu (Mediaș).*

GRUPA 30 : Balica Grigore *(Buc.)* — Thall H. *0—1. În clasamentul grupei conduce Vrabie Viorel cu 11 puncte din 11 posibile. Pe locul II Thall cu 9 puncte din 11 posibile.*

GRUPA 67 : *În clasament conduce* Dan Marinescu *cu 7 puncte din 7 posibile.*

GRUPA 77 *franceză :* Goia Traian *(Or. Stalin)* — Ciurel Ion *(Pojorita) 1—1.*

Și, totuși, pionul e mai tare !

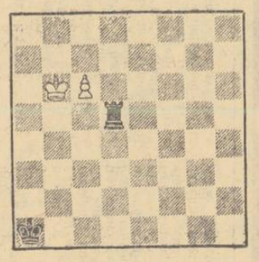

Poziția de mai sus reprezintă un studiu deosebit de frumos al compozitorului Saavedra. Pe tablă sînt doar patru piese. Un rege cu un pion înfruntă pe un rege cu un turn. Se pare că masivul turn poate asigura cel puțin remiza în lupta contra fiarvului pion. Dar nu este așa. Albul are unele resurse neașteptate care aduc pionului o victorie uimitoare.

Iată soluția acestui studiu : 1. c7 !, Td6+ 2. Rb5 ! La Ra7 sau Rb7 ar fi urmat Td7 și negrul și-ar fi asigurat remiza, dînd turnul pe pion. La 2. Rc5 ar fi urmat Td1 și apoi Tc1 cu același rezultat. 2... Td5+ 3. Rb4, Td4+ 4. Rb3, Td3+ 5. Rc2. Acum negrul nu mai are unde da șah și nici nu poate împiedica transformarea pionului. El recurge însă la un vicleșug : 5... Td4 ! Dacă albul transformă pionul în damă atunci urmează Tc4+ și D:c4 pat ! Dar și albul are resurse noi : 6. c8 Turn !! cu amenințarea 7. Ta8 urmat de mat 6... Ta4 7. Rb3 și negrul are de ales între a pierde turnul sau fi făcut mat prin Tc1...

În cușca leilor

ORIZONTAL : 1) Leul de hîrtie — Lei încolonați și-n hîrtie ambalați. 2) Din cauza dragostei ce o nutrea pentru Hyppomene a fost transformată în leu — La telefon ! 3) Ies din gura leului — Colecționar de lei 4) În pericol ! — Măsoară timpul — Cald pe jumătate ! 5) Pantaloni strîmți — Podoaba leului 6) Diftong — A asvîrli leii în dreapta și-n stînga — Sfîrșitul unui dresor ! 7) Stau în cuști și-n buzunare — Niculina cea mică 8) Pictor romîn — Str. Leului Nr. 10 (pl.) 9) Cunoscut pictor flamand, autorul printre altele al tabloului „Lupta lui Hercule cu leul din Nemeea" — Cînd schimbi leii pe marfă 10) Zece — Pierd din vedere — Primul zburător 11) Cămașe înflorată — I s-au înecat corăbiile — Soarele egiptenilor 12) Numărul trecut pe lei — Zălog lăsat pe cîțiva lei.

VERTICAL : 1) Partea leului — Pune leu pe leu și nu dă nimic — Rupt din fișic ! 2) Leul de mare — Aici găsești lei împăiați (pl.) 3) Pasăre de baltă — Ale leului sînt puternice și au ghiare cu care sfîșie prada. 4) Pronume — Locul unde în anticitate erau aduși leii ca să se lupte între ei — Posezi. 5) Lei de dat (pl.) — Corneliu Leu 6) 365 zile — Animal ce face parte din aceeași familie cu leul, familia felinelor — Unul din continentele în care trăiește leul 7) Diminutiv feminin — Element chimic — ...la, la 8) Indeplinesc — Cepe ! — Radu Popescu — Noroi (mold.) 9) Ulei (reg.) — Ales, deosebit. 10) Personaj din piesa „Partea leului" de C. Teodoru — Poet ardelean, autorul poeziei „Poveste de leu". 11) Oraș în Nigeria de nord — Sistem de lei... și de alte monezi (pl.) 12) Lei sub pămînt — Lucrul pămîntului.

A. MIHAI

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

SPORTURI

ORIZONTAL : Partida — Stil — Apără — Rutină — Tur — Rem — Atac — Inaintare — LU — NE — Gaițe — Str — A — SR — Căzut — I — Jucată — Umăr — Roșu — CL — RAM — Acri — Natație — La — Etapă — Etc — Bis — Alătural.

INCEPUT

ORIZONTAL : Abecedar — SE — Natal — Punct — Repeta — Loc — Abr — Vara — J — Rina — Reluat — B — Ilie — Stra — Istorie — Oi — Teaca — Pas — P — Rată — Rom — PL — Are — Vacanță — Ja — Dimineți.

SANIE CU ZURGALAI

ORIZONTAL : Bacovia — Aman — F — Ala — An — Crăiasă — Rula — Ignătescu — Anotimpuri — Ohr — Gerilă — Tănase — Aci — Atu — Tav — Le — Nuferi — V — Lares — Seră — Mihale — T — S — RA — Pont — Ava — Az — Sport — Ere — T — Nopțile — Pisiar — Ide — T — Nea — Aino — UI — Fată — RS — Oti — Tabără — Titanic — Ac — Ninsoare — CA.

ZORI DE ZI

ORIZONTAL : Cocoș — Coșbuc — SE — Orar — Alo — Opacă — Real — R — Răsărit — J — DE — ZT — Revoluție — Aha — Inot — MA — Prăsit — Zori — U — R — Pat — Rang — Pînză — Ala — EA — Arii — Gri — Mal — Zicătoare — TA — Asiria — Ecran.

SPECTACOLUL
magazin

In curînd pe scena Teatrului C. C. S.

„BALADA PATRIEI" —
O evocare a trecutului de luptă a poporului nostru

La Teatrul C.C.S. aproape întreg colectivul artistic al Ansamblului de cîntece și dansuri este distribuit într-un nou spectacol. Este vorba de „BALADA PATRIEI", un spectacol care va înfățișa scenic evocarea trecutului de luptă a clasei muncitoare conduse și al țăranimii muncitoare împotriva burghezimii și moșierimii.

„BALADA PATRIEI" ce se repetă la teatrul de mai sus, este unic ca gen în țara noastră.

LUPTE REVOLUȚIONARE REDATE PRIN DANS

Spectacolul are două acte și cinci tablouri. În fiecare tablou sînt oglindite, pe etape cronologice, luptele revoluționare ale poporului nostru, prin compoziții coregrafice. Astfel vor fi înfățișate: revoluția de la 1848, răscoalele țărănești din 1907, grevele muncitorești din 1933, insurecția armată din 1944, victoria de la 23 August 1944 și alungarea monarhiei.

PE VERSURI DE DAN DEȘLIU

„BALADA PATRIEI", pe lîngă dansuri și coruri, are și o prezentare în versuri compuse de poetul Dan Deșliu. Versurile poetului — un emoționant poem al trecutului nostru de luptă — vor fi declamate de actorul Vasile Dupleac, înaintea fiecărui tablou, constituind în același timp și explicarea scenelor coregrafice.

O DISTRIBUȚIE DE PESTE 200 DE PERSOANE

Pentru desfășurarea amplă a scenelor din cele cinci tablouri a fost nevoie de o mare distribuție. Vor apărea pe scenă — în dansuri și coruri — peste 200 de persoane.

Spectacolul este regizat de maeștrii de balet Mitiță Dumitrescu și Floria Capsali. Muzica este semnată de Florin Comișel, scenariul de Florin Raba și I. Rațiu iar scenografia de N. Lebas și Ofelia Tutoveanu.

Mihai LEONESCU

LUMINILE RAMPEI

5 MINUTE CU un nou actor de film: GEORGE MARUTZA

Într-adevăr, artistul emerit, care, în decursul slagiuali trecute și — în continuare — în actuala stagiune a realizat pe scena Municipalului îzbutite și atît de diferite creații în „Hamlet", „Slînta Ioana" și „Răzvan și Vidra", s-a dovedit a fi și un foarte bun actor de film. Compoziția realizată în „Avalanșa", film în care George Mărutză dă viață unui personaj cu totul interesant, dar mai rar întîlnit în dramaturgia noastră națională (Doctorul) ne îngăduie să așteptăm cu bucurie un nou film romînesc în care prețiosul actor deține un alt rol foarte interesant. E vorba de „Secretul cifrului" realizat de regizorul Lucian Bratu, film ce va rula în curînd pe ecranele noastre și în care George Mărutză imprumută fizionomia sa unui personaj cu o dublă identitate.

— Nu pot spune mai mult despre rolul meu din filmul lui Lucian Bratu, căci, ar însemna să vă dezvălui... secretul cifrului. Pentru moment doar atît: dat fiind că rolul mă obligă să am două fizionomii diferite — întruchipînd totuși același personaj — mi s-au pus probleme destul de dificile pe care m-am străduit să le rezolv cît mai bine. N-a fost prea-ușor pentru că — la respectabila vîrstă de 50 de ani pe care cu durere trebuie să o mărturisesc — sînt, din nefericire, un debutant în ale filmului.

— Dar un debutant care a... debutat simultan în trei filme ceea ce, trebuie să recunoașteți, nu e un lucru prea des întîlnit.

— Și nici ușor de făcut. Participarea mea simultană la „Avalanșa", „Secretul cifrului" și „Telegrame" (respectiv ruta Săvinești—Piatra Neamț—Ploești—București și retur) mă-a solicitat un efort de care am fost capabil numai din marea și vie iubire mea dragoste pentru film.

— Filmul vă place într-adevăr?

— Foarte mult. La fel ca mulți alții, socot că e arta care e cea mai aproape de viață și de aceea, de ade-var. Cred că ignorînd prezența aparatului de filmat și a clachetei (sustenșile pe cît de utile în industria filmului — dar pe atît de temute de actor.i debutanți alde mine) în film se pot obține efecte artistice de cel mai înalt grad și de cea mai mare finețe.

— Și cum rămîne cu teatrul?

— E a doua mea viață. La anul împlinesc 30 de ani de activitate pe acest tărîm...

Într-adevăr, sub cristalul măștilor de toaletă se înșiră, palide, sau galbene sau roze, fotografii de demult. Înfățișează același om și totuși cîte destine și cît de felurite, pare să ți avut! Roluri, roluri și iar roluri în piese de ieri, în piese de azi: „Heidelbergul de altădată", „Dama cu camelii", „Henric al IV-lea", „Slînta Ioana", „Hamlet", „Răzvan și Vidra"...

Și pentru că cele 5 minute au trecut de mult, ne-am despărțit de George Mărutză, urîad actorului de teatru noi succese pe scenă, iar actorului de film „bun sosit"! pe ecrane.

S. KERIM

Actorul George Mărutză într-un cadru din filmul „Avalanșa"

Noutăți de la circ

● *IN CURSUL săptămînii viitoare va începe un scurt turneu cu spectacolul „Moscova—București" interpretat de artiști ai Circului din Moscova și ai Circului de Stat din București. Cu acest prilej va fi prezentat cîte un ciclu de 15 spectacole în orașele Cluj și Petroșani.*

● *SPECTACOLUL pe apă „Cu toate pînzele sus!" a intrat în repetații în vederea apropiatului turneu prin țară și în Republica Cehoslovacă. Interesanta montare a Circului de Stat din București va fi prezentată în principalele orașe ale țării ca Timișoara, Cluj, Tg. Mureș, Orașul Stalin etc. Insumînd peste 100 de reprezentații.*

● *O VESTE BUNĂ pentru telespectatori: duminică, postul de televiziune va transmite de la Circul de Stat spectacolul „Moscova-București", ale cărui numere se bucură de o călduroasă primire din partea publicului bucureștean.*

Primul film artistic de lung metraj, creat de cineaștii din R. D. Vietnam — **„Pe malurile riului care ne unește"** — este consacrat unei teme scumpe tuturor vietnamezilor: lupta pentru unificarea țării.
În clișeu: eroii principali ai filmului: Hoai (Phi Nga) și Vîn (Manh Linh).

ÎN STUDIOURI-PE ECRANE

Manifestări artistice la Teatrul Armatei

UNA dintre cele mai cunoscute povestiri ale scriitorului englez Conan Doyle intitulată **„Clinele din Baskerville"** a fost ecranizată de studiourile engleze.

GINA LOLLOBRIGIDA este protagonista noului film american „Salomon și regina din Saba" realizat de către King Vidor în sistemul ecranului larg. Acțiunea filmului se petrece în Orientul antic.

MAURICE CHEVALIER se pregătește să întreprindă un turneu de opt săptămîni în Australia. Primul spectacol va avea loc la Melbourne la 24 februarie.

„PĂDUREA ÎNDRĂGOSTITILOR" este titlul unui nou film al cunoscutului regizor francez Claude Autant-Lara, realizat după o piesă de François de Curel.

DANIELLE DARRIEUX este protagonista filmului „Moarte în 45 de tiraturi" în regia lui Etienne Périer care se filmează în prezent pe platourile de la Saint-Maurice.

DANNY CARREL, tînăra interpretă a filmului „Porțile de Lilas" este destinătoarea rolului principal feminin al filmului pe care îl realizează în prezent Raymond Bussières la studiourile din Boulogne sub titlul „Șoșoni în zori de zi". Bussières este el însuși interpretul rolului unui muncitor de la uzinele Renault.

DUPĂ FILMUL bineînțeles cunoscut „Un condamnat la moarte a evadat", Robert Bresson a realizat filmul „Pickpocket" („Hoțul de buzunare") în aceeași manieră originală cu decor simplificat la maximum, cu actori neprofesioniști și cu replici reduse la minimum necesar.

Filarmonica la pupitrul... anului 1960

O scurtă vizită făcută tovarășului Dan Negreanu, directorul adjunct al Filarmonicii de Stat „George Enescu" ne-a pus în curent cu o seamă de proiecte pe anul în curs ale primei noastre instituții muzicale. Înainte de a trece în revistă noile perspective ale stagiunii, ne oprim mai întîi asupra unui scurt bilanț:

478 concerte cu 201.333 spectatori...

...atîta a consemnat pe tărîmul activității sale această instituție în anul care s-a încheiat de curînd. Este unul dintre rezultatele frumoase obținute de colectivul artistic al Filarmonicii tinînd mai ales seama de faptul că jumătate din aceste concerte au fost susținute în fața oamenilor muncii de la orașe și sate și anume în întreprinderi, uzine, gospodării agricole colective, cămine culturale, etc.

Activitate muzicală pentru masele largi

Una dintre preocupările de seamă în noul an va fi aceea a intensificării activității în directia organizării concertelor simfonice populare. Asemenea concerte urmează să aibă loc în cursul următoarelor săptămîni pentru studenții Institutului Medico-Farmaceutic și muncitorii uzinelor „Semănătoarea" și „Mao Tze-dun". De asemenea, orchestra Barbu Lăutaru, își va continua activitatea sa concertistică, organizînd în luna aceasta reprezentații la: Casa de cultură a tineretului din raionul Gh. Gheorghiu-Dej, Casa de cultură a raionului N. Bălcescu, Uzinele „Mao Tze-dun", „23 August", ș.a. Mai sînt prevăzute o serie de concerte de muzică de cameră pentru salariați, precum și un număr de 12 concerte-lecții, (numai în luna ianuarie 1960) dintre care șase pentru studenți și elevi.

Ce interpreți străini ne vor vizita țara

— *Anul acesta* — ne relatează tovarășul Dan Negreanu — *ne anunță de la început bogat în vizite de muzicienilor de peste hotare. Dintre aceștia stră-lini care vor concerta amintim pe dirijorii S. Skrovaczewski și S. Visiotki, din R.P. Polonă, Fritz Gähl din R.D.G., Takashi Asahina din Japonia și Franz Konwitschny din R.D.G., unul dintre conducătorii de orchestră renumiți, iar din rîndul soliștilor vom avea prilejul să admirăm arta marilor violoniști sovietici David Oistrach și Igor Bezrodnîi, a cunoscuți violoniște italiene Gioconda De Vita, a pianistului Wladislav Kedra din R.P. Polonă și a organistului Köhler din R.D.G.*

Sărbătoriri ale lui Bach, Chopin, Ceaikovski și Schuman

Anul 1960 va aduce și o serie de festivaluri dedicate unor remarcabile figuri ale creației muzicale universale. Astfel, cu ocazia sărbătoririi a 275 ani de la nașterea lui Bach, vor fi prezentate o serie de lucrări ale genialului compozitor. Alte festivaluri vor sărbători pe marii compozitori Chopin, Ceaikovski și Schuman.

Compoziții românești în repertoriu

— *Evident, nu putem încheia* — conchide directorul Filarmonicii — *fără a aminti de prezența noilor piese muzicale românești în repertoriu. Colectivul Filarmonicii este hotărît ca în anul 1960 să acorde o și mai mare atenție prezentării lucrărilor autohtone și ca ușare a înscris în repertoriu:* „ORATORIUL ELIBERĂRII" de *Radu Paladi*, „CANTATA PATRIEI" de *Laurențiu Profeta*, „SIMFONIA PRIMĂVERII" de *Marțian Negrea*, „SIMFONIETA" de *Ion Dumitrescu*, cantatele „SUB SOARELE PĂCII" de *Hilda Jerea* și „GLASUL LUI LENIN" de *Alfred Mendelsohn*, compoziția „POEM EROIC" de *Dumitru Bughici* și altele.

Mihail GOSPODIN

Sugestie pentru unele săli de spectacol
Desen de A. POCH

Proiectele Operetei

Luînd în discuție repertoriul pe 1960, conducerea Teatrului de Operetă a stabilit cîteva montări ce urmează să vadă lumina rampei încă în momentul de față efortul general este îndreptat spre realizarea spectacolului a cărui premieră urmează să aibă loc în primele luni ale anului. Este vorba de prezentarea valoroasei comedii muzicale cu tematica actuală „Vițelul tărcat" de Otto Vinze, al cărei libret este scris de Cuszmarek. Prin muzica plăcută și colorit.l ei național, această lucrare se bucură de călduroase aprecieri, fiind prezentată cu mult succes în Uniunea Sovietică și R.P. Chineză. Spectacolul va fi montat în regia tovarășului Barbu Dumitrescu.

Tot în vederea înscrierii în repertoriul său a noii „Hanul în fața de studiu unele operete ale autorilor sovietici sau alte lucrări ale genului ce aparțin autorilor clasici. Astfel, se studiază opereta „Moscova — Ceriominski" de D. Șostakovici și comedia muzicală „Dăruiți iubitelor lalele" de Otto Zamler.

În ceea ce privește autorii clasici, colectivul teatrului urmează să aleagă între operetele „O noapte la Veneția" de Strauss și „Rose-Marie" de Frimml.

Un aspect al activității teatrului îl constituie munca cu libretiștii și compozitorii noștri în vederea realizării unor noi lucrări autohtone. Bunăoară, se află în diverse stadii de lucru la autori operetele: „Cînd visînd vor înflori" de N. Kirculescu, „Liziștrata", de Gherase Dendrino, „Pe Valea Cucului" de Filaret Barbu și „Fetele din Murfatlar", de Elly Roman. De asemenea și compozitorul Radu Șerban lucrează la crearea unei operete inspirată din viața țineretului.

G. M.

Ultimul rol al lui Gerard Philipe

Zilele acestea, pe ecranele pariziene, a început să ruleze coproducția franco-mexicană **„Febra crește la El Pao"** realizat de Luis Bunuel, film în care regretatul actor Gérard Philipe dă ne ultimul său rol. Filmul constituie o puternică acuzare a regimului de dictatură fascistă dintr-o republică din America Latină.

În rolul principal Gérard Philipe (Vasquez) și Maria Felix (văduva fostului guvernator al republicii).

MICUL ECRAN

O cronică vie a actualității

Edrept, programul de radio și televiziune anunță la timp tot ce e nou la televiziune. Dar, din dorința de a afla — pentru cîțitorii noștri — cîteva amănunte suplimentare privitoare la viitoarele emisiuni destinate telespectatorilor, neam adresat celor în drept.

— Deocamdată nu pot spune prea multe în legătură cu planurile noastre de viitor, — ne spune tov. Al. Cornescu, directorul programelor. **Și aceasta pentru că pe de o parte există programe la ordinea zilei, care se impun de la sine; și, pe de altă parte, pentru că cele care nu sînt strict legate de o dată anume, se află încă în lucru.**

Dintre programele finisate aș menționa filmul documentar „ACVARIUL DE LA CONSTANȚA", realizat de studioul nostru, și piesa „NECAZURILE BURGMEISTERULUI FUNFLING" care se va transmite în cadrul unei emisiuni de teatru în studio. Distribuția piesei cuprinde actori cunoscuți de comedie printre care amintim: Natașa Alexandra, Mișu Andreescu, Vasile Hulubei, Coca Andronescu, Vali Cios, George Oprina; iar regia e semnată de Nicolae Motric. Aflî deocamdată despre programele noastre din viitorul apropiat. Cît privește pe cel în curs de finisare, așteptăm să fie finisat.

Continuînd tradiția filmul-jurnal-reportaj, documentariștii sovietici au realizat după războiul admirabile documentare despre Marea Țară a Socialismului fie de pildă „O zi a țării învingătoare" de Ilia Kopalin, la turnarea căruia au participat peste 100 de operatori), despre viața țărilor de democrație populară precum și a altor capitale și țări ale lumii. Mișcarea mondială pentru pace a găsit, de asemenea, ecou în creația documentariștilor sovietici care au realizat numeroase filme, în deosebi despre Festivalurile mondiale ale tineretului.

Recent, în colaborare cu cineaștii din domeniul filmului animat, documentariștii au pus la punct cinemașcopul panoramic circular. Primul film este proiectat în cinematograful special construit în incinta expoziției realizărilor economiei naționale a U.R.S.S. Pe 11 ecrane, cu sonorizare stereofonică, sînt reproduse episoade din viața țării astfel încît spectatorul are impresia că face el însuși un voiaj pasionant prin Moscova, Leningrad, Zaporoje, Caucaz, Azerbaidjan și Turkmenia. Se desvoltă neîncetat și legăturile de creație ale documentariștilor sovietici cu cei din alte țări. Studioul central de filme documentare din Moscova face schimburi cu 44 de țări. În prezent, în U.R.S.S., 24 de studiouri produc peste 250 filme documentare și aproape 1.500 jurnale periodice de actualități.

Din fotoliul nr. 7

La unele teatre, o comisie veghează în fiecare seară la buna desfășurare a spectacolelor pentru ca acestea să nu cadă în pericolul degradării.

Iată-ne într-una din serile trecute la Teatrul Tineretului. Pe lîs a comisiei de supraveghere a spectacolelor figurează — pentru seara respectivă — numele tovarășei Polixenia Carambi, secretară literară. O găsim la post, și anume în fotoliul nr. 7 rezervat membrilor comisiei care fac de serviciu. După desfășurarea spectacolului am întrebat-o:

— Ce ne puteți spune despre rolul comisiei de supraveghere a spectacolelor?

— Inițiativa a fost luată mai de mult și în teatrul nostru în urma criticilor aduse și care semnalau unele deficiențe ale spectacolelor. Acțiunea a fost pornită din sînul colectivului. Actorul nostru Irunțaș Marcel Gingulescu e președintele comisiei formată din actori, frunași, secretarul literar și referentul literar principal. Președintele desemnează tovarășii de serviciu și împreună cu directorul studiază observațiile făcute după fiecare spectacol și la măsuri pentru remedierea deficiențelor.

— Toate spectacolele se supraveghează?

— Desigur, absolut toate.

Deși lupta dusă de conducere — **ne spune în continuare supervizarea** — pentru disciplină și etică actoricească este susținută, totuși se mai întîmplă uneori ca un actor să vină tîrziu la spectacol, să nu apară complet machiat, să-i lipsească un accesoriu la costum sau să între cu cîteva minute mai tîrziu în scenă, amănunte pe care publicul spectator nu le sezisează întotdeauna, însă aceasta nu ne poate determina și pe noi să nu înformăm direcția ca să ia măsurile necesare. Și vă rog să credeți că urmările sînt destul de serioase...

— Ați putea să ne dați un exemplu mai important de defecțiune?

— Da. Să vă dau un exemplu flagrant și cu aspect mai-mult-comic totodată. În piesa „Hoții" unul din eroi, la un moment dat, trebuie să se îmbroare. Actorul-x duce revolverul la tîmplă, apasă pe trăgaci. O dată, de două ori, dar... arma nu la foc. Actorul are însă prezența de spirit. Scoate cuțiul de la cingătoare și se înjunghie. În clipa aceasta se aude din culise (unde fusese observată defecțiunea) o descărcătură de armă...

*

Trebuie să vă mai spun că supervizionarea spectacolului nu înseamnă numai observarea feului în care a decurs spectacolul, adică cum au jucat actorii, cum s-au prezentat ei și cum s-a desășurat mersul personajelor tehnice. În observații se mai consemnează și alte amănunte, ca de pildă: dacă piasatorii au permis intrarea în sală a unor spectatori întîrziați, dacă în program nu a fost scris interpretul care nu joacă în seara respectivă

M. L.

CE E NOU LA...

ARHIVA NAȚIONALĂ DE FILME s-a îmbogățit în ultima vreme cu o serie de opere reprezentative ale cinematografiei sovietice din perioada filmului mut. Dintre convorbire cu tovarășul Aurel Lup, directorul Arhivei, am reținut că este vorba de: **Stenka Razin** (1908) realizat de regizorul Romașkov, Mama (1925) și **Sfîrșitul Sankt-Petersburgului** (1927) de Pudovkin, Octombrie (1927) și **Vechiul și noul** sau **Linia Generala** (1926) ale lui Eisenstein.

— Sînt copii noi, în bună stare, fiind trase recent după negativele conservate la Arhiva cinematografică de Stat a Uniunii Sovietice, „Gosfilmfond". În prezent se lucrează la transpunerea titlurilor în limba romînă. Cu aceste filme de o considerabilă valoare artistică și istorică, sperăm ca în anul acesta să putem inaugura seria manifestărilor publice ale Arhivei Naționale de filme. Ele vor avea loc probabil sub forma a două cicluri de filme clasice sovietice. Primul va fi consacrat perioadei filmului mut și va cuprinde, în afara celor menționate, două opere clasice, care se află mai de mult în patrimoniul Arhivei — Crucișătorul Potemkin (Eisenstein) și Urmașul lui Ginghis Hon (Pudovkin). Al doilea va prezenta capodopere ale cinematografiei sovietice din perioada filmului sonor.

— Ce se mai întreprinde pentru a înzestra arhiva cu cele mai importante opere din istoria cinematografiei mondiale?

— Continuăm să ducem tratative cu Arhivele de filme din alte țări și în special cu cele din țările de democrație populară, pentru a perfecta schimburi bilaterale și eventuale achiziții. Efectuînd noastre se și încheapta în special asupra celor 30 de filme care au intrat în fondul Referendum-ului de la Bruxelles, pentru desemnarea celor mai bune filme ale tuturor timpurilor. Nădăjduim că în cele din urmă aceste capodopere vor intra în zestrea Arhivei.

Ana ROMAN

Avîntul dramaturgiei progresiste braziliene

Guilherme Figueiredo

În ultimii ani, dramaturgii brazilieni se orientează din ce în ce mai vădit către temele majore ale actualității. Grupați într-o Asociație a Autorilor Dramatici Progresiști, cei mai valoroși scriitori ai marei republici sud-americane oferă publicului lucrări care reflectă problemele capitale ale realității, piese care dezvăluie tarele societății capitaliste și care multiplează pentru progresul social.

În fruntea mănunchiului de autori trebuie citat *Guilherme Figueiredo*, autorul pieselor, ca „*Vulpea și strugurii*", „*Tragedia amuzantă*" sau „*Maria de pe pod*" sînt jucate în nenumărate teatre din U.R.S.S., R.P. Chineză, R.D. Germană, Cehoslovacia, Bulgaria, Polonia, ca și la noi în țară, fiind apreciate pentru mesajul lor adînc uman. Alături de el, se înscriu numele lui *Pedro Bloch*, care a scris recent o satiră antiimperialistă, intitulată sugestiv „*Dușmanii ne oferă flori*", și a lui *Silveira Sampaio*, care s-a făcut cunoscut cu comedia satirică „*Domnul ministru în 26 de imagini*", un acidulat pamflet antiguvernamental, și cu tragicomedia grotescă „*Trilogia eroului*", care este o condamnare a militarismului. Tot o bicuitoare satiră la adresa modului de viață capitalist din Rio de Janeiro este și piesa lui *Atilio Pereira de Almeida* intitulată „*Moralа în stare de faimă*". Acelaș dramaturg a închinat o altă piesă omului simplu, de origine neagră, al patriei sale, denumind-o cu numele eroului central „*Pușoi cel bătrîn*". O emoționantă dramă lirică, despre tineretul muncitor de pe întinsele plantații brazilene, a scris *Roberto Magalhaes*, junior, titlul el fiind „*În pîine e cîntul*". Acestor autori li se mai adaugă *Gianfrancesco Guarnieri*, *Joao Camargo*, *Nelson Rodrigues* și alți dramaturgi de astăzi ai Braziliei, care se străduiesc să promoveze o literatură teatrală care să exprime dezacordul cu actualele stări de lucruri din viața socială a țării. Străduința lor, care se asociază eforturilor celorlalți scriitori progresiști brazilieni, în cap cu romancierul binecunoscut cititorilor noștri, *Jorge Amado*, are menirea de a ridica prestigiul internațional al unei literaturi încă prea puțin cunoscută peste hotare.

M. R.

Primul tur de manivelă la „Setea"

Zilele trecute s-a tras primul tur de manivelă la noul film artistic romînesc „SETEA", transpunere cinematografică a romanului cu același titlu de Titus Popovici, în regia lui Mircea Drăgan. Operator: Alexandru Rosianu. Filmul, care va avea două serii, este realizat atît pentru ecran normal cît și în cinemascop.

ÎN CLIȘEU: o imagine panoramică a unui moment din timpul turnării.

Fotografia: Emil WECSLER

ÎN CÎTEVA RÎNDURI

N. BRANCOMIR

își va da concursul în cadrul matineului literar „A. P. Cehov", organizat duminică 17 ianuarie, ora 10.30, în sala Studio a Teatrului Național „I. L. Caragiale", prezentînd publicului schița „Cameleonul".

De asemenea, el pregătește rolul generalului Burgoyne din piesa „Discipolul diavolului" de G. B. Shaw, viitoarea premieră a Teatrului Național.

Izolda IZVIȚKAIA

cunoscuta protagonistă a filmelor „Al 41-lea" și „Poetul", creează în prezent, pe platourile studioului din Stalinabad, rolul Polozova din noua producție sovietică „Omul își schimbă pielea", ecranizare a romanului cu același titlu de Bruno Iasenski, apărut nu de mult și în traducere romînească.

Victor REBENCIUC

laureat al celui de-al III-lea Concurs al tinerilor actori (premiul I) va apare în nova premieră a Teatrului Municipal „AZILUL DE NOAPTE", în rolul lui Alioșa.

H. NICOLAIDE

popularul actor de comedie a terminat de curînd o piesă de teatru „Băieții veseli", inspirată din realitatea de azi a unei uzine. Piesa a fost înscrisă în repertoriul Teatrului Tineretului.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul IV Nr. 120 ★ Sîmbătă 23 ianuarie 1960 ★ 8 pagini — 1,50 lei

În acest număr:

AL TREILEA POL MAGNETIC

Examen pe scenă

O CENTRALĂ HIDROELECTRICĂ ÎNTR-UN SAC

5 minute cu artista poporului LUCIA STURDZA BULANDRA

Cu scriitorul DEMOSTENE BOTEZ despre Cupa prieteniei tineretului din țările regiunii Balcanilor și a Mării Adriatice

UMOR

ÎN SUS, PE VALEA GURGHIULUI

David Kerekeș mai turnă o găleată de apă în radiator, închise bine capota motorului și ne anunță că era gata de plecare. Înainte să ne urcăm ne-am mai uitat odată la vehicolul acesta cu aspect curios cu care urma să pornim la drum. La prima vedere aducea a automobil. Dacă priveai însă mai bine băgai de seamă că avea roți de tren. De fapt nu era nici una și nici alta, ci o drezină ca multe altele întîlnite pe căile ferate forestiere.

Un ultim semnal din partea impiegatului din gară și drumul ne este deschis în sus, pe Valea Gurghiului. În cîteva minute Ierbușul, punctul de pornire din marginea Reghinului, rămîne în urmă. Trecem printre stivele mari de lemn ale rampei de descărcare și ne îndreptăm cu toată viteza spre inima acestui important masiv forestier întins pe mai bine de 48.000 hectare. Ne grăbim, aceasta este realitatea. Este sfîrșit de săptămînă, ziua în care muncitorii forestieri coboară din pădure spre casele lor din comunele învecinate. Așa că viteza cu care urcă drezina este întemeiată de dorința de a mai găsi pe oameni la locurile lor de muncă. Lăsăm în urmă Jabelița, Gurghiu și Ibănești, dar în stația Rogin trebuie să ne oprim. Cantonierul Gliga Pintilie ne anunță că așteptăm trecerea trenului nr. 6 care coboară încărcat.

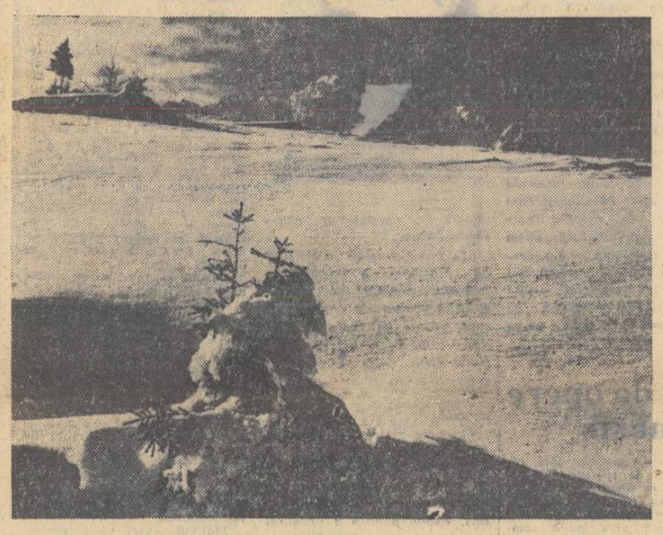

Deocamdată ghicim apropierea trenului după norul de fum care se ridică printre brazii încărcați de zăpadă. Este trenul condus de Aurel Tinca și mecanicul Iosif Nogy, unul din zecile de trenuri care transportă în vale mii și mii de metri cubi de lemn scos din pădurile acestui masiv. Ne aducem aminte ce ne spunea înainte de plecare Ludovic Magyar, inginerul șef al întreprinderii, despre oamenii aceștia de la calea ferată forestieră care asigură în bune condițiuni transportul lemnului din punctele cele mai îndepărtate ale masivului forestier pînă jos pe rampele de descărcare. De-i zi sau noapte, mecanicul Ioan P. Gliga își conduce cu siguranță locomotiva de la Isticeu la Tireu, pe cel mai greu traseu al liniei. De-i timp frumos, ploaie sau viforniță echipele de la întreținerea liniei, conduse de Florea Tudorache și Ionel Matei, sînt întotdeauna la datorie. Lemnul trebuie să ajungă cît mai repede la destinație. Îl așteaptă construcțorii, muncitorii din fabricile de mobilă, cei care fabrică hîrtia, lucrătorii care întind noi căi ferate pe întinsul patriei.

Din nou avem cale liberă. Trenul nr. 6 a trecut. Pînă la Isticeu — punctul de destinație pentru acea zi — nu mai facem însă nici o oprire. Sosim tocmai la timp, înainte să coboare și ultimul tren. Și deși ziua de lucru s-a încheiat oamenii mai întîrzie prin preajma birourilor sectorului. Este un moment prielnic să-i cunoaștem pe cîțiva dintre ei.

Ion D. Popa este maistru în acest sector și conduce trei parchete. Lucrează de 34 ani în pădurile de pe Valea Gurghiului. Ne vorbește cu o asemenea pasiune despre tehnica nouă care a pătruns în activitatea muncitorilor forestieri de parcă din totdeauna numai cu mijloace mecanizate s-a lucrat pe aici. Tot el are însă grijă să ne amintească că primul tractor a intrat în pădurile acestea prin 1947, că întîiul brad a fost doborît cu un fierăstrău electric prin 1949. Îi ascultam cu luare aminte cuvintele care oglindeau cît de mult înseamnă mecanizarea aici în inima pădurii atît pentru producție cît și pentru ușurarea muncii oamenilor și făceam din nou apel la datele primite de la ing. Ludovic Magyar. Locul joagărelor îl iau treptat fierăstraiele electrice sau acționate cu motor cu combustie internă. După doborîre, trunchiurile și catargele sînt trase de puternice tractoare sau transportate cu funicularе. Își spune apoi cuvîntul calea ferată forestieră (125 km.) care asigură o mecanizare de 100 la sută a transportului.

Bela Sas de pildă, șef de echipă la parchetul din Valea Tireului, este tare mîndru de funicularul la care lucrează. Dar nu numai el. Toți cei 6 frați Sas, începînd cu Iosif (35 ani) și terminînd cu mezinul Ilie (17 ani). Dar cine nu a auzit pe această vale de frații Sas din comuna Glăjărie care au urcat la pădure cu simpli muncitori necalificați și au devenit astăzi mecanizatori de frunte?

Ion Feier este muncitor forestier din tată în fiu. La parchetul Tireul de Sus lucrează acum pe un tractor KD—35. A făcut și școală pentru această meserie întîlnită astăzi tot mai des în exploatările noastre forestiere. Despre cum se lucra înainte la pădure și mai ales cum trăiau oamenii nu are de unde ști decît din cele auzite. „Îmi povestea bătrînul că dormea în bordeie sau chiar afară cu capul pe rană pînă se topea gheața pe el —

Tudor GHEORGHIU

• *(Continuare în pag. 2-a)*

„Giocul șatranci" tălmăcire de F. Rușițchi, anul 1838, aprilie 4 zile. Iași (Coperta manuscrisului românesc 1763 din Biblioteca Academiei R.P.R.).

Prima tălmăcire în românește a unui manual de șah

Fără îndoială că numele șefului de muzică militară de la Iași, Francisc Rușițchi (sau François Rouschitzki) a rămas săpat în istoria muzicii românești prin valoroasa „Culegere de muzică orientală, 42 de cîntece și jocuri moldave, valahe, grecești și turcești", dedicată generalului rus Kisselef și tipărită în capitala Moldovei la 1834. Este cea mai veche culegere de folclor românesc în notație apuseană (pe portative), tipărită în țara noastră, care se cunoaște pînă azi.

Iată însă, că printr-o semnalare a istoricului Bezviconi, în Biblioteca Academiei R.P.R. am dat peste un manuscris românesc în chirilică, datorat lui Francisc Rușițchi despre „Giocul șatranci". Cercetîndu-l cu amănunțime, am constatat cu surpriză că muzicianul nostru tălmăcea în limba română jocul de șah! Pe coperta litografiată la „Institutul Albinei" (are

Viorel COSMA

• *(Continuare în pag. 7-a)*

ANGELA MOLDOVAN

Fotografia: **Mihai POPESCU**

CU ANGELA MOLDOVAN

pe drumeagurile aducerilor aminte și cărările proiectelor...

Nu-i prea lesne s-o găsești acasă pe interpreta cîntecelor populare Angela Moldovan. Mereu e pe drumuri. Ori cutreerînd Ardealul cu orchestra „Barbu Lăutaru", ori la repetiție, ori cuibărită printre grămezile de benzi cu imprimări ale Institutului de Folclor, ori în străinătate.

Oriunde o poți vedea, numai acasă ba. S-o auzi — e drept — e ceva mai ușor. La posturile noastre de radio, sau la radio Sofia, Berlin, Harkov, Pekin ori Phenian... Numai că pentru cititorii „Magazinului" aveam nevoie s-o și vedem, s-o și auzim. Ceea ce pînă la urmă am izbutit.

Dar fiindcă simpatica noastră gazdă e o călătoare convinsă, am colindat laolaltă pe drumeagurile aducerilor aminte și cărările proiectelor și viselor Angelei Moldovan, tînără și atît de apreciata cîntăreață de muzică populară. Iată-ne așa dar, pornind:

— Primele mele apariții în postura de „cîntăreață" nu depășeau cadrul obișnuit al serbărilor școlare. Iar bucata de rezistență de pe atunci era — n-o să credeți, poate — „La oglindă", comic, se resemnează. *Bine, dacă tot știți...*

Pentru că în lumea artiștilor, asemenea „accidente" ale debutului sînt, pare-se, de bun augur, vă voi istorisi ce i s-a întîmplat. După ce cîntă excelent aria și duetul din actul II, își rotește ochii în jur și dă de cei peste o mie de spectatori veniți s-o audă, într-un rol dificil, de prestigiu, ca Gilda. Inspăimîntată, debutanta fuge din scenă. Da' cum opera lui Verdi are patru acte, în pauză, calmată de colegi și încurajată de „galeria" studenților clujeni care o aclamă, Gilda (Angela) își ia inima în dinți și... (...Și poate că niciodată, în lunga istorie a celebrei opere, tragedia nefericitei fiice a bufonului n-a fost trăită pe vreo scenă cu mai multe lacrimi autentice...)

— Dar după Gilda, care a însemnat în fapt un succes, ce ați mai cîntat?

— Cherubin din „Nunta lui Figaro", păstorița din „Dama de pică", și multe alte opere, în total 14 roluri în patru ani de activitate. Apoi, am plecat la București.

— Tot la Operă?

— Nu. Am părăsit Opera clujeană ca să fac operetă la București.

— Operetă?

— Da. E un gen în care cred că m-aș fi simțit în largul meu. Fiindcă îmbină două arte care-mi sînt nespus de dragi: muzica și teatrul. Nu uitați că am și jucat pe scena Naționalului clujan, cîteva roluri. Operetă însă, n-am aruns să fac, căci între timp m-am dedicat muzicii populare.

— Cum se explică această trecere destul de neobișnuită?

— Foarte simplu. Din totdeauna am iubit nespus muzica populară. Cît am cîntat la Operă am activat mult și în cadrul orchestrei populare „Înfrățirea" din Cluj, care abia se înființase, dînd numeroase concerte și făcînd multe imprimări. Hotărîrea mea de a mă dedica exclusiv muzicii folclorice a trezit însă o mulțime de nedumeriri.

Radu MIRON

• *(Continuare în pag. 4-a)*

MODELE NOI DE ÎNCĂLȚĂMINTE ÎN R. CEHOSLOVACA

•

Enciclopedia „MAGAZIN"

•

Începînd cu acest număr, urmăriți în pag. 5-a a revistei, noua noastră rubrică «ACTUALITATEA SPORTIVĂ ÎN IMAGINI»

DIN CULISE

Prin bîlciul occidental al armamentelor

Și în anul care a trecut, lupta de concurență economică ce se desfășoară pe arena țărilor capitaliste nu a încetat nici un moment. S-au efectuat încercări, continuate de altfel și în primele zile ale acestui an, de a se regrupa forțele în vederea unor bătălii decisive pentru cucerirea piețelor de desfacere și a surselor de materii prime. Luptele nu s-au dus numai pe așanumitele piețe ci și pe acelea ale armamentelor.

Ca și în anii precedenți, statele capitaliste au cheltuit sume însemnate pentru înarmare. Țările din pactul agresiv nord atlantic au cheltuit 62 miliarde dolari pentru cursa înarmărilor.

In anul care a trecut, în fața întregii omeniri s-a ivit speranța concretă că această cursă a înarmărilor poate fi oprită. S-a arătat limpede că statele capitaliste pot să-și amelioreze situația economică, nu pe calea militarizării economiei, ci pe calea dezvoltării unei economii pașnice, a dezvoltării producției bunurilor de consum, iar nu a mijloacelor de distrugere, pe calea unui comerț cu mărfuri de larg consum, iar nu a unui comerț cu armamente. Această cale a fost arătată de guvernul sovietic în propunerile sale pe care le-a făcut în fața O.N.U. cu privire la dezarmarea generală și totală. Această cale a fost din nou indicată și în cursul ultimei sesiuni a Sovietului Suprem al U.R.S.S. cînd a fost luată hotărîrea ca Uniunea Sovietică să efectueze o nouă reducere, unilaterală, a efectivelor sale militare, transpunînd în practică propriile propuneri pe care le-a făcut la O.N.U.

Puterile occidentale nu au lăsat să se întrevadă pînă acum că ar fi și ele dispuse să acționeze concret pe drumul dezarmării.

De mînă seamă că dezarmarea nu se poate efectua cît ar bate cineva din palme. Nu e suficient un semn cu o baghetă magică pentru ca industriile din Occident care lucrează pentru înarmare să fie trecute... pe picior de pace. Pentru aceasta trebuie să existe o preocupare. Or, faptele ne arată că cercurile monopoliste nu vor să se gîndească cîtuși de puțin la stoparea cursei înarmărilor ci se preocupă în continuare de lupta de concurență pe piața armamentelor.

Eugen PHOEBUS

Desen de V. CRIVĂȚ

• *(Continuare în pag. 3-a)*

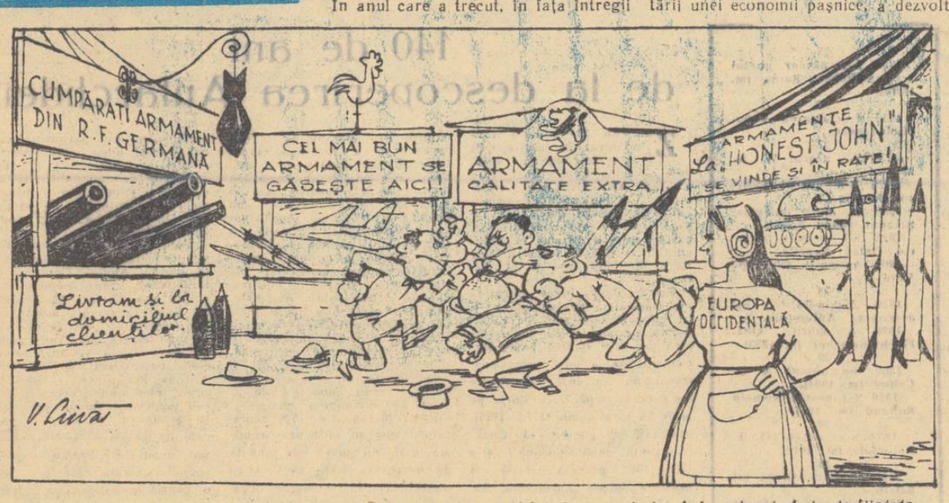

Popoarele din Europa occidentală: *Noi avem nevoie de un altfel de comerț, tarabele astea trebuie desființate*

Angela Moldovan și Silvia Saltâschi în „Hänsel și Gretel"

melodia care, astăzi, la noi ca și peste hotare, dacă este cuprinsă în program, trebuie s-o bisez, iar dacă cumva nu-i prevăzută, publicul insistă s-o cînt... și apoi s-o bisez.

După absolvirea liceului, a trebuit însă să mă înscriu la Facultatea de litere. Pe care, conștiincioasă, am absolvit-o, urmînd în același timp și Conservatorul de Muzică din Cluj, la clasa de canto a profesorului Liviu Hulp. Încă din primul an de studii, am intrat în corul operei clujene, pentru-ca nu peste multă vreme să primesc cel dintîi rol, al Xeniei din „Boris Godunov". Apoi, devenind soliștă, mi s-a încredințat un rol principal, care mi-a fost nespus de drag: Hänsel din opera pentru copii de Humperdink „Hänsel și Gretel", iar după ce am sfîrșit institutul, direcția Operei a hotărît să ne acorde, absolvenților, un debut: un spectacol cu o distribuție de tineret. Iar opera aleasă a fost „Rigoletto", eu jucînd rolul Gildei. Dar știți, ar fi mai bine să sărim peste...

— Peste fuga din scenă, de la debut?, intervin eu.

— *A, știați??*, exclamă amuzată, Angela Moldovan. Apoi, cu un oftat

Punctul diverse...

Ordinea de zi a ședinței era pe sfîrșite. N-am mai apucat să aflu decît cîteva din realizările gospodăriei colective de la Valea Roșie din anul trecut: veniturile au atins aproape un milion și jumătate de lei, iar fondul de bază s-a ridicat la 1.800.000 lei.

Dar cum au fost obținute aceste succese, care a fost factorul hotărîtor în realizarea lor — despre acest lucru nu aflasem nimic și nici n-am mai avut cînd s-o aflu, pentru că președintele Constantin Ghețu, bătînd ușurel cu creionul în carafa de pe masă, a anunțat:

— Trecem la punctul diverse. Cine se înscrie la cuvînt?

„Punctul diverse"? mi-am zis. Probabil că e vorba de lucruri mărunte, mai puțin semnificative. Despre realizări, despre „secretul" lor va trebui să întreb la urmă pe cineva din consiliul de conducere. Și chiar așa părea să fie, judecînd după cele ce au urmat. Oamenii s-au foit în scaune, și-au aprins țigări și nu se prea grăbeau să se înscrie la cuvînt. În prima bancă, doi colectiviști începuseră să discute între ei:

— Măi, dar ce chiciură a căzut azi noapte!

Constatarea o făcuse un bărbat înalt, cu figura prelungă, osoasă, tăiată parcă de linia stufoasă a sprîncenelor, Celălalt, un tinerel roșcovan, găsi că bătrînul de alături, Radu Paceagiu, vicepreședinte al gospodăriei, n-a spus nimic nou și răspunde:

— Ei, și mata, că doar n-ai vrea să pice rouă! Ce te miri așa?

— Nu de chiciură mă mir, răspunse dîrz bătrînul, ci de voi, ăștia din echipa 5-a c-ați lăsat bunătate de strujeni să-i bată bruma în loc să-i aduceți la grajd. Ia gîndește-te, poate te ridici aici să-ți lei angajamentul că faci mîine treaba asta. Ce spui?

S-a ridicat rușinat flăcăul și-a zis:

— Mîine, nu mai vedeți un strujean răsleț. Vă rog să controlați.

— S-a notat, anunță președintele însemnîndu-și pe foaia de hîrtie de dinainte. Altceva?

— Eu aș vrea să pun o întrebare, se ridică Ion Năstase. Tovarășe Mataragiu, dumneata ești specialistul nostru și eu am o nelămurire. Spune mi cît poate să țină o pereche de potcoave la un cal?

Cel întrebat, fierarul colectivei, plin de importanță că secretarul de partid „îl consultă" într-o problemă în care numai el poate da un răspuns, chibzui o clipă înainte de a răspunde:

— Ei, asta depinde de potcovar...

— Uite, să zicem că-i un meșter bun.

— Păi, dacă-i un meșter bun... potcoavele n-au moarte. Trebuie să vină omul cu calul să i le dai jos c-au crescut unghiile prea mari...

— Așa va să zică! s-a minunat Năstase. Atunci cum se face că la cîr-

Ana CRISTEA

• *(Continuare în pag. 2-a)*

Centenarul Cehov în U.R.S.S.

Împlinirea a 100 de ani de la moartea marelui scriitor rus, A. Cehov, va fi sărbătorită în U.R.S.S. prin numeroase manifestări cultural-artistice. In cinstea acestei aniversări, Editura de Stat pentru Literatură și Artă din Moscova a publicat o ediție în 12 volume a operelor lui Cehov care cuprinde aproape toate lucrările scriitorului și parte din corespondența sa. Această ediție dă pentru prima oară publicității, piesa din tinerețe a lui Cehov „Piesă fără titlu" (Platonov). Aceeași editură publică de asemenea cea de-a 4-a ediție completă a lucrării „Cehov văzut de contemporanii săi". Ca ediții comemorative s-au publicat „Opere alese" în trei volume, iar „Istorii humoristice" și „Doamna cu cățelul", prezentată și ilustrată de Kukriniksi, au fost tipărite și separat. Anul acesta numai Editura de Stat pentru Literatură și Artă din Moscova va publica operele lui Cehov într-un tiraj de 2.250.000 exemplare. Operele lui Cehov într-un tiraj de aproape un milion, vor fi editate și de multe Edituri de literatură pentru copii, iar în curs de pregătire se află un volum din ciclul „MOȘTENIREA LITERARĂ", care va conține numeroase documente interesante și texte recent descoperite, povești aproape necunoscute; peste 100 de scrisori inedite ale lui Cehov și amintiri ale contemporanilor săi. Interesant de subliniat este faptul că într-o perioadă de 30 de ani de guvernare țaristă, (1887—1917) toate tirajele apărute ale lui Cehov la un loc, n-au atins nici 700.000 exemplare.

Scena și ecranul sărbătoresc și ele așa cum se cuvine memoria marelui scriitor. 27 teatre din U.R.S.S. pun în scenă piese ale lui Cehov, iar Teatrul de Artă prezintă într-o nouă montare piesa „Doamna cu cățelul". Cinematografele prezintă 20 filme după operele lui Cehov. „Casa de la mezanin", „Vanka", „El a întrecut măsura" și „Doamna cu cățelul" vor putea fi vizionate în curînd pe ecrane.

Dialog prin vitrină

Fotografia: P. POPESCU

In sus, pe valea Gurghiului

(Urmare din pag. 1)

Ne spune Ion Feier. In anii noștri tînărul tractorist a văzut cum pentru muncitorii forestieri din Valea Gurghiului s-au ridicat numeroase barăci din scînduri sau din plăci de stuf, asigurîndu-li-se condiții bune de locuit. De la o vreme și acestea au început să dispară. Le iau locul adevărate case — două încăperi și sală pentru uscatul hainelor — case care se construiesc acum în diferite locuri de pe această vale.

Aici la Isticeu, la peste 700 m. înălțime mai sînt multe de aflat despre viața de astăzi a lucrătorilor forestieri. Un scurt popas la un magazin alimentar ne-a ilustrat, de pildă, preocuparea pentru buna aprovizionare a oamenilor. După datele Serviciului de Aprovizionare a Muncitorilor, prin magazinele acestea din inima pădurii, anul trecut s-au desfăcut printre altele aproape 50.000 kgr. slănină, peste 60.000 kgr. zahăr, 31.000 kgr. preparate de carne, 13.000 kgr. marmeladă, mai bine de 25.000 kgr. fructe și legume proaspete etc. etc.

La citiva pași se zărește și clădirea noului dispensar. Aceasta pe lîngă dispensarul din vale, de la Ierbuș, punctele sanitare existente la fiecare parchet și posturile sanitare volante. Și toate pe aceste locuri unde înainte vreme nu a călcat picior de medic. Păcat însă că se înserează și că nu ne putem continua drumul în sus pe vale. De altfel, din gară, claxonul drezinei ne anunță că-i vremea de plecare.

La întoarcere ne însoțește Francisc Poitinger, președintele comitetului de întreprindere. Este un bun prilej ca pe drum să ne mai completăm datele despre ce se înfăptuiește de-a lungul acestei văi pe care coborîm acum. Gările „trec" cu iuțeală pe lîngă noi, luminate doar pentru o secundă de farurile drezinei. Într-un tîrziu apar în vale primele licăriri care trădează apropierea Ierbușului, gara de destinație. Mai notăm în grabă cîteva date: 414.054 lei folosiți anul trecut pentru lucrări de protecția muncii, 16 cursuri de minim tehnic, cu 480 de participanți, 22 biblioteci volante etc. Și la sfîrșit o doleanță bine întemeiată: Caravana cinematografică a Direcției regionale a economiei forestiere să-i viziteze mai des pe muncitorii de pe Valea Gurghiului.

Un ultim popas în dreptul rampelor de descărcare pentru a lăsa cale liberă unui tren care urcă. Pe aceste rampe va sosi în tot cursul acestui an masă lemnoasă din care se pot face 50.000 garnituri de mobilă, 60.000 m.c. cherestea, traverse pentru 50 km. cale ferată, lemn pentru cca. 5.000 tone hîrtie și cca. 5.000 vagoane lemne de foc. Și totul se va împlini traducînd în viață cuvîntul partidului: o valorificare, superioară a masei lemnoase.

Tudor GHEORGHIU

PUNCTUL DIVERSE...

(Urmare din pag. I-a)

lanuț ăla murg, îl știi dumneata, i-ai pus potcoavele joi și luni era fără ele?

Ion Mataragiu a înghițit în sec. El, care credea că Năstase vrea să-i facă puțină față... A îndrugat ceva, c-a avut niște necazuri, că n-are nici un ajutor mai destoinic, dar pînă la urmă a recunoscut că a lucrat cam în grabă.

— Altă dată însă...

Nu și-a terminat cuvîntul dar puteai citi pe fața lui cum va lucra altă dată. A răsuflat ușurat cînd privirile și atenția oamenilor s-au îndreptat în cealaltă parte a sălii atrase de o nouă întrebare (adresată, bineînțeles, altcuiva).

— Și azi tot cincisprezece litri ai luat, Ileano?

Risetele înfundate stîrnite mai înainte de încurcătura lui Mataragiu au conținut. În tăcerea care s-a așternut pentru o clipă, se simte interesul tuturor pentru răspunsul care urmează.

— Cinșpe jumate a dat Bălțata, dar și celelalte au urcat laptele. De aproape două luni de cînd le hrănesc cu porumb din ăsta siloz nici o vacă nu-mi dă sub 10 litri de lapte pe zi. Dacă o să țină așa, apăi lăsăm în urmă producția din anul trecut.

— Vrei să spui, interveni președintele, că-ți iei angajamentul ca anul acesta să depășești cei 2600 litri de lapte realizați în 1959 de la fiecare vacă furajată?

— Îmi iau, dar cu o condiție: să depășească și cei de la cimp suprafața semănată cu porumb-siloz.

— S-a făcut, răspund în cor cîteva glasuri.

Sînt pe semne „cei de la cimp" care după cîte știam, hotărîseră să însămînțeze anul acesta cu porumb pentru siloz 70 de hectare în loc de 40 cît au avut anul trecut.

Vorbi din nou Radu Paceagiu. De data aceasta, către Ion Vești eman.

— Măi, Ioane, trecui ieri pe la tine. Ce să-ți spun, ți-ai făcut un cotet de porci de toată lauda...

— Mi-am făcut, nea Radule, c-am luat de la gospodărie doi godaci să-l îngraș. Nu știi dumneata, gospodarul fără porc...

— Gospodarul, bine zici. Dar ia spune, știi tu că la maternitate sînt două geamuri lipsă? N-ar trebui să se vadă și acolo mîna ta de gospodar?

— Păi, eu am zis de mult să vină să le pună...

— Ai zis! Dar acasă la tine tot așa al făcut: ai zis? Eu te cunosc pe tine, știu că munceșți și faci treabă bună și că mîine geamurile o să fie puse...

Discuțiile lor au continuat încă multă vreme pe tema bunei gospodăriri și a grijii față de avutul obștesc. E a ședință lărgită a consiliului de conducere. Oamenii nu erau mulți, se cunoșteau bine între ei și nu se fereau să glumească din cînd în cînd. La sfîrșit a luat cuvîntul președintele Constantin Ghețu.

— Și eu vreau să încep tot printr-o întîmplare. Mai deunăzi, seara tîrziu, trec după obiceiul meu pe la grajduri. Înăuntru — curat, măturat, vitele în așternuturi de paie proaspete. Ce mai, ca la farmacie. Bună treabă fac grăjdarii noștri, mi-am zis. Și dau să plec. Cînd colo, ce să vezi? La ușă mă împiedic de ceva. Parc-ar fi fost careva culcat. El fiire-ar... mi-am zis. Cine-o fi băut pînă a căzut lat? M-a plec și abia atunci văd că de fapt era gunoiul din grajd. Era mare lucru să-l fi dus unde trebuie? Încă puțin efort și totul era în bună rînduială...

S-a terminat ședința. Vorbind și glumind, oamenii s-au ridicat să plece. Mi-am amintit că trebuie să ceri lămuriri cuiva din conducere despre „secretul" succeselor gospodăriei lor. Dar revăzînd notițele din timpul discuțiilor la „punctul diverse", mi-am dat seama că nu mai e nevoie. Oamenii care au un asemenea spirit critic și nu numai critic, oamenii care arată grijă și dragoste față de avutul obștesc, fie că e vorba de lucruri mari sau mici, nu pot să aibă decît succes în munca lor.

Ana CRISTEA

LA ADA-KALEH

Prima și cea mai puternică surpriză pe care ți-o oferă insula pe nume Ada-Kaleh, nu este nici cetatea feudală cu catacombele ei unice ca proporții, ingeniozitate, stil și atmosferă, nici smochinii și migdalii cu coroană învoltă, nici barcagiii și gazdele cu afișverișurile lor. Nu, pentru acestea ești sufletește pregătit. Le aștepți din momentul cînd ai pornit-o la drum și le capeți din belșug ca o binemeritată răsplată a perseverenței tale turistice. Ceea ce însă e de natură să te uluiască este mai degrabă descoperirea izvorului marelui torent de țigări „Mărășești". De unde să bănuiești faptul că, de aici, pornesc anual 1.100.000.000 țigări Mărășești (un miliard și o sută milioane) ceea ce ar aduce, după o socoteală sumară, nu mai puțin decît vreo 100 țigări pe cap de locuitor matur al țării? Și totuși aceasta e realitatea pe care reporterul se grăbește a o semnala cu bucurie, avînd în vedere și impresiile sale după vizitarea fabricii, ca urmare a invitației primite, încă în barca bătrînului Ahmet, din partea inimosului director al fabricii de țigarete „Ada-Kaleh", tov. Ioan Popeanga.

Fabrica nu e mare. Privită din ulicioara îngustă printre șipcile gardului, pare mai degrabă o instituție spitalicească, așa spoită în albastru și crem, înconjurată de boschetele de tufănică albă și roză, peste care își înalță fruntea conifere cu frunza aplatizată. Deabia ai făcut însă doi pași în curte și pune stăpînire pe tine izul dulce, tare și persistent de tabac care plutește greoi peste locuri. De aci încolo, datorită bunăvoinței gazdelor afli și cîteva din tainele țigaretei „Mărășești".

Iată de pildă prima sală, cea de umezire a tutunului. Peste frunzele mari de tutun așezate în lăzi mari încăpătoare, se scurge ușurel un fir subțire de apă. Știați că în prima fază tutunul trebuie udat și pus la fermentat? Bine înțeles cu socoteală, iar socoteala o ține aci un dozator electric care dealtfel va urmări de aci încolo gradul de umiditate al tutunului în toate fazele de fabricație. Tutunul nu este de aceeași calitate: o trădează foile verzi, cărămizii, galbene, de nuanțe și forme deosebite, cu gust și miros diferit. Aflăm cu surprindere că în țigara „Mărășești" intră tutun din zece sorturi diferite. Secretul nu-l trădează conducătorul tehnic al fabricii tov. Gh. Șerban. Tot ce la el aflăm că secretul principal al unei țigări pornește nu de la culoarea tutunului care e lipsită de importanță ci de la amestec.

— In asta constă marea artă. De ea depinde dacă dumneata vei gusta plăcere sau vei da lacrimi trăgînd din țigară — ne spune ghidul nostru voluntar. Și misiunea noastră este să-i dăm țigării pe lîngă gust, calități fumative: să evităm tusea lacrimile salivarea puternică, care sînt de obicei rezultatul tutunului insuficient sau prea mult fermentat, al unei țigări prea îndesate pentru a lăsa aerul să pătrundă, prea uscată adeseori. Restul e chestie de tehnică...

„Tehnica" am urmărit-o și noi: un laborator cu aparate care indică cantitatea de oxigen aflat în tutun, aparate de puritate a tutunului, dozatoare, toate acționate de minuscule electromotoare. Vizităm apoi punctul de pornire al benzii rulante în jurul căreia șed zece femei, fiecare alegînd frunzele din coșul cu un sort anume de tutun. Frunzele sînt lăsate apoi să cadă pe banda ce le va duce spre mașinile de tăiat.

Mașina de tăiat toacă neîncetat, cu un uruit surd, fire lungi subțiri subțiri, care sînt luate în primire de mașina de confecționat țigaretele. Aceasta va introduce cu iuțeală și precizie la fiecare mișcare un gram de tutun în fiecare foiță, după care va vîrsa în cutii minuscule de lemn lustruit cîte 1000 sau 3000 de țigarete. De aci încolo începe lupta pentru a scoate umiditatea din țigară (pînă la ieșirea din fabrică ea nu va mai cîntări decît 90 centigrame). O mașină de confecționat pungi, aruncă un val de pungulițe în care mașini semiautomate bagă cu aceeași precizie cîte 20 de țigări. Pungulițele trec apoi prin mîinile uimitoare ale lui Eminé Mardare Omer Refié, Ahmet Vasfié și a tovarășelor lor, care reușesc adevărate performanțe: 10.000 pachete lipite în 8 ore.

Să nu mă întrebe însă cititorul dacă am descoperit pe insulă și secretul țigaretei „Ada-Kaleh". Singurul lucru pe care l-am aflat după investigațiile făcute, este acela că... nu se fabrică pe insulă

M. RADIAN

POSTA REDACȚIEI

D. VORNICU — Fălticeni: Vă vom răspunde pe rînd la întrebările dv.

1. Instituția de care vă interesați are arhivă foto.

2. Adresa Editurii de Stat pentru imprimate și Publicații este: București, Str. Elie Radu nr. 5.

3. Gramaticile cu pricina nu știm cum vi le-ați putea procura întrucît nu au fost publicate astfel de lucrări.

4. Despre cele „șapte lumi" s-a scris în revistă. Nu mai putem reveni asupra lor.

OLGA COSMA — Timișoara, str. Fröbl 38: Luăm act de dorința de a face schimb de vederi cu alți cititori și vă publicăm adresa. În ce privește numărul de revistă ce vă lipsește pentru a vă completa colecția pregătită pentru legat, acest lucru ne este peste putință deoarece — după cum am mai repetat cu diverse ocazii — nu dispunem de un depozit de numere vechi.

ICA B. — Făgăraș: Dacă așa stau lucrurile cum ni le arătați, atunci aveți dreptul la concediu de odihnă. S-ar putea ca rîndurile noastre să vă găsească cumva, într-o stațiune de odihnă. În această ipoteză, vă dorim concediu plăcut.

MARIA N. — Orașul Stalin: Relații mai ample și mai precise le puteți afla scriind Institutului ale cărui cursuri doriți să le continuați. Adresa: Piața M. Eminescu nr. 6, București.

LARISSA — Timișoara: Veți găsi versurile lui M. Codreanu dacă veți merge la una din bibliotecile orașului. Tirajul volumului apărut nu cu prea mult timp în urmă credem că s-a epuizat.

E. FOCHT Hunedoara: Nu puteți debuta cu epigramele sportive în revista noastră, fiindcă încă nu aveți antrenament — ca să folosim un limbaj adecvat. Și în epigramă este nevoie de antrenament metodic, serios.

Încercările dv. nu sînt nici întîmplătoare și n-au nici formă corespunzătoare pentru a fi publicate.

ILEANA ȘERBAN Constanța: Am răsfoit multe pagini și n-am dat de acea poezie a lui Kipling. Bănuim că este vorba de cîntecul pe care mama lui Toomai l-a cîntat copilașului ei, cîntec intitulat „Shiva și lăcusta". Îl găsiți în „Cartea junglei".

JANETA ROBITU — București: Înțelegem regretul dv. cînd ne scrieți:

Și acum mă uit
în calendar,
Dar vai,
mă întristez amar.
De ce nu e
un calendar
Să ne mai scadă
cîte un an?

Totuși au este însă calendarul. Sînt unii oameni care fără un astfel de calendar miraculos, trăiesc cu mulți ani înainte, prin rezultatele muncii lor. E mai bine să vă gîndiți la un calendar asemănător. Ce ziceți?

ALEXANDRU BAICU — Plești (Buzău): Reclamați în scris oficiului P.T.T.R. că nu ați primit abonamentul la revistă.

TEODOR HERMAN — Titu: Întrucît vă interesează lista de cursuri a Băncii de Stat a Republicii Populare Române pentru valutele în cont, vă recomandăm să o citiți pe cea mai nouă, apărută în ziarul „Rominia liberă" de duminică 10 ianuarie 1960.

N. DANCIU — Timișoara: Redăm o parte din scrisoarea ce ne-ați trimis-o: „Iubite „Magazin", sînt fiu de romi din Valea Almașului. Aș dori ca în rîndurile de mai jos să-mi ascultați (citind) glasul inimii mele. Este cunoscut faptul că în timpul celui de-al doilea război mondial, Antonescu și clica sa a dat ordin pentru deportarea țiganilor. Totdeauna țiganii, în timpul regimului burghez au fost socotiți neoameni, au fost batiocoriți și umiliți.

Astăzi, sîntem mîndri că legile țării noastre ne dau drepturi egale, ne ocrotesc. Dintre fiii de romi s-au ridicat mulți oameni de nădejde"

Tovarășul Danciu ne scrie că are 24 de ani, că a terminat o școală tehnică și că este atras de pedagogie. Ca atare ar vrea să urmeze cursurile unei astfel de facultăți, și ne întreabă cum să procedeze. În scrisoarea sa ne mai întreabă care este originea cuvîntului „țigan" și dacă nu am putea să-i dăm adresa unor învățători romi.

La toate acestea, tov. Danciu, vă vom răspunde prin poștă cînd vom fi în posesia tuturor datelor. Pînă atunci, vă dorim succes în munca dv.

B. T. — Vatra Dornei: Scrieți fabricii „Electronica" din București, str. Baicului 82.

ÎNTÎMPLĂRILE LUI MOȘ ANDREI INIMA DE AUR

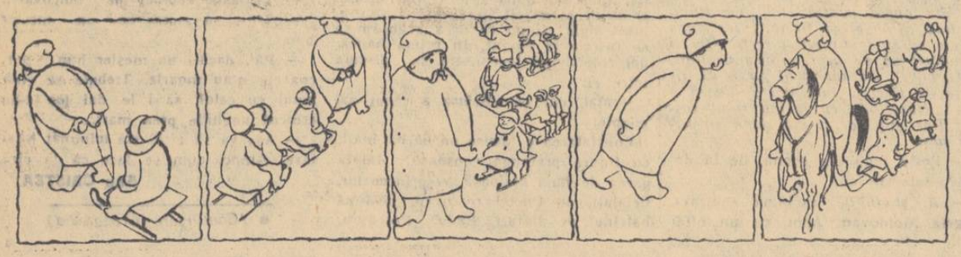

Desene de V. VASILIU

Mic dicționar de expresii celebre

ALFA ȘI OMEGA — Ne putem întîlni destul de des cu aceste cuvinte. Nu ne referim la semnul **alfa** din astronomie, geometrie sau alte științe. Nu ne referim nici la automobilele „Alfa" pe care le-am putea întîlni la șosea, nici la ceasornicele „Omega" pe care le-am putea întîlni în vitrinele Consignațiilor, ci la două expresii legate de Alfa și Omega, care reprezintă, respectiv **prima** și **ultima** literă din alfabetul grecesc (de altfel și cuvîntul **alfabet** e compus din prima și a doua literă grecească).

Prima dintre aceste expresii: **de la alfa la omega** este folosită azi tot mai puțin. Se întrebuința dos pe vremea domnilor fanarioți, cînd influența grecească era foarte mare în țara și în limba noastră. Ea însemna a epuiza un subiect, sau a fi cercetat un lucru, o cauză, de la un capăt la altul. Pe vremea aceea, noi scriam cu litere chirilice, iar lumea cultă care a lansat expresia și care vorbea și citea grecește, nu catadicsea să spună **de la az la gea.** Spunea deci: **de la alfa la omega.**

Astăzi însă, în împrejurări similare, noi zicem: **de la a la zet.** De exemplu: „am citit gazeta de la a la zet".

A doua expresie: **„a fi alfa și omega"** e echivalentă cu „a fi cheia și lacata", sau „a fi pîinea și cuțitul", adică: a fi tot, un om care ține în mînă toate și dispune de toate, un factotum. Expresia se poate aplica și unei științe sau teorii fundamentale.

ALIAS — cuvînt latin care înseamnă „altfel", sau, liber tradus: „după alții". A devenit un termen consacrat, prin scurtimea și precizia lui, pentru a semnala o variantă. De exemplu: Molière **alias** Poquelin; sau Gala Galaction **alias** Gr. Pișculescu; sau, invers, vorbind despre Mado, eroina lui Ilya Ehrenburg din romanul „Furtuna", putem spune Mado alias France cum era numele ei în rezistență; sau, într-o cronică dramatică: Costache Antoniu **alias** Moș Ioan Roată din piesa „Cuza Vodă" ș.a.m.d.

I. FLAVIUS și I. BERG

ENCICLOPEDIA „MAGAZIN"

„Lașii în Carnaval"

În „Lașii în Carnaval" sau „Un complot în vis", piesă reprezentată pentru prima oară la Iași, acum mai bine de 114 ani — în seara de 22 decembrie 1845 —, Vasile Alecsandri dovedește un rar curaj, menit să-i așeze printre cei mai zeloși în pregătirea mișcării revoluționare care trebuia să izbucnească peste trei ani.

Citeva amănunte ne vor da o idee despre starea de spirit din Moldova, în anul cînd s-a reprezentat „Lașii în Carnaval", piesă care satirizează tocmai ceea ce obsedă clasa conducătoare în frunte cu domnitorul: frica bolnăvicioasă de răsturnări: În octombrie 1844 fusese arestat Kogălniceanu și trimis sub pază militară la mînăstirea Risca. „Gazeta de Transilvania", anunțînd faptul, semnala că Mihail Kogălniceanu „cunoscînd căderile societății sale... s-au aruncat cu totul în o carieră literară de unde lovea viițiile și bicîuia groasa nemoralitate a multora din compatrioții săi". Printr-un ofis domnesc din 17 martie 1844, se interzicea revistei Foaia științifică și literară, care nu s-a putut numi Propășirea, *să se mai ocupe de „politica sau de lucrările Cîrmuirei din lăuntru", altfel urmînd să fie suprimată, lucru care s-a și întîmplat; la 13 noiembrie 1844, Costache Negruzzi a fost surghiunit pentru că publicase nuvela „Toderică". În vederea menținerii ordinei publice — între altele cu prilejul unor alegeri comunale s-au desfășurat în mai multe orașe „scene serioase" — s-a procedat în ianuarie 1845, la o nouă organizare a miliției.*

În aceste împrejurări s-a dat premiera „Lașii în Carnaval" cu o intrigă simplă dar cu o temă plină de semnificații inspirată din actualitate. Postelnicul Taki Lunătescu, este revoltat peste măsură pentru faptul că „acum lumea s-a deschis... s-a deschis peste măsură... acum toți vreau să fie deopotrivă, zicînd că toți sînt de o făptură: cu ochi, cu nas, cu gură... și că nici unul nu-i coborît cu hîrzobul din cer". El visează cum că niște „revoluționari", îmbrăcați în costume de irozi, au de gînd să dezlănțuie revoluția. Postelnicul înștiințează de aceasta pe comisarul Săbiuță, promițîndu-i că după arestarea conspiraților va fi trimis agă, adică prefect de poliție. La un „bal mascat", care aduce cu cel din „D-ale Carnavalului", lucrurile se lămuresc. Piesa e presărată cu o mulțime de aluzii satirice la adresa moravurilor clasei burgheze, ne este arătată viața imorală de paraziți a unor boieri, ca Lunu. Iesul și soția sa Tarsița, care, sub aparența unei fidelități față de cusur, se țin de aventuri galante.

Dar scena păpușilor era menită să stîrnească un scandal rămas în istoria teatrului românesc. Unul din personajele piesei, Alecu, improvizat în păpușar, rostind cunoscutele cuvinte usturătoare la adresa orînduirii

sociale, a moravurilor clasei conducătoare.

„Lașii în Carnaval" a prilejuit lui Alecsandri o înfrățire a teatrului popular al irozilor și al păpușilor cu teatrul cult care tocmai își croia drumul.

Cuprinsul îndrăznet al piesei poate ierta unele scăderi de compoziție, ca și unele repetiri întîlnite în piesele din această perioadă.

Premiera piesei „Lașii în Carnaval" a marcat un moment însemnat în schimbarea spiritului public în Moldova, întrucît pentru prima oară, în mod deschis, opinia publică a opus rezistență abuzului autorității, afirmîndu-și totodată aspirațiile pentru un nou regim, de libertate.

Amenințat cu surghiunul, Alecsandri a răspuns, „că piesa nu mai era a lui, ci a publicului și că dacă-l va trimite la mînăstire va face o nouă piesă cu acest subiect („Surghiunirea").

Pentru a sublinia însemnătatea acestui moment în istoria teatrului românesc, vom consemna relatările unuia dintre biografii lui Vasile Alecsandri, Gh. Vîrnav-Liteanu „În anul 1845 se juca la teatrul nostru o piesă națională, care se chiamă „Lașii în Carnaval", și care este în mare parte satira guvernului din acel timp". Privitor la protestele publicului împotriva intenției autorităților de a împiedica reprezentația: „În acea seară publicul, pentru prima oară, opune o rezistență, dovedește o voință, se afirmă, într-un cuvînt prinde a exista".

Așadar, teatrul ajunsese un puternic centru de agitație care reflecta starea de spirit din preajma anului revoluționar 1848 și unde tineretul, care se despărțise de mult de dominitor și de guvern, se manifesta acuma amenințători în prezența șefului poliției. Este de mirare cum pînă acuma scena cînd cohorta bonjuriștilor s-a arătat gata de luptă în teatrul din Iași, n-a ispitit talentul vreunui pictor sau grafician.

Ion BARNA

Ioan MASSOFF

Sofocle

În timp ce Eschyl, părintele tragediei, închidea ochii la Gela, în Sicilia, pe scenele cetății ateniene un alt nume se afla pe buzele tuturor spectatorilor. Debutase la douăzeci și cinci de ani și se afla în puterea vîrstei și a notorietății cînd vestea sfîrșitului lui Eschyl reaminti grecilor opera poetului iubit și totuși uitat.

Și astfel, în vreme ce în Attica și alte republici vechile tragedii erau reluate în aclamațiile publicului, Sofocle își evoca momentul cînd i se atribuise lui, premiul disputat și de Eschyl la competiția pentru cea mai bună tragedie elină, pare-mi-se a anului 464 înaintea erei noastre.

Onorată de atenieni, amintirea lui Eschyl va supraviețui prin elogiul lui Aristofan, pictorul satiric al decadenței democrației ateniene. În „Broaștele", autorul Orestiei va fi numit — și pe drept — cel dintîi poet național al cetății guvernate de Pericle. Chipul lui Eschyl va impodobi frontispiciul teatrelor și va sta alături de statuile urmașilor săi, în for.

Dar cel mai de seamă omagiu pe care arta scenei îl putea aduce marelui ei înaintaș este chiar opera dramatică a lui Sofocle, urmașul direct al ilustrului dispărut. O existență îndelungă, aproape matusalemică (496—405 î.e.n.) i-a permis să fie martorul și cronicarul unei întinse și prospere perioade în care, artele, filozofia (prin Anaxagora și Democrit), medicina (prin Hipocrate) și dreptul se aflau în plin avînt.

Sofocle este autorul unui mare număr de piese, cea mai mare parte pierdute. S-au păstrat numai cîteva, dintre cele de maturitate, mai amintite fiind „Electra", „Antigona", „Oedip rege", „Philoctet", considerate prin intensitatea dramatică, adevărul și măreția destinelor înfățișate drept capodoperele genului.

Efectelor teatrale, căutate din tragediile lui Eschyl, Sofocle le-a preferat studiul minuțios al peisajului sufletesc, uniformității rectilinii a personajelor acestuia el i-a opus frămîntarea caracterelor și modificarea neconștientă a datelor conflictului.

Sofocle a renunțat la forma — oarecum rigidă — a trilogiei spre a da fiecărei tragedii autonomia și unitatea ei bine justificată. Limitînd însemnătatea corului și-a putut individualiza și adînci mai bine eroii, dinamizînd acțiunea și umanizînd-o. Voinței omenești descătușate el îi află resorturile în împrejurările de viață înconjurătoare.

Dintre toate tragediile lui Sofocle, „Oedip rege" evidențiază după cît mi se pare cel mai net virtuțile teatrului său. Datele piesei sînt lesne sezisabile: Oedip și-a omorît tatăl, pe regele Lajus și s-a căsătorit cu Jocasta, mama sa. Este paricid și incestuos fără să știe. Ignorîndu-și condiția de criminal este pus de împrejurări să-l caute pe asasin. Minia zeilor s-a dezlănțuit asupra obștei și el, Oedip — tiranul, promite să pedepsească pe vinovat. Cînd află adevărul se denunță singur.

Enigma desigur, nu-și capătă ușor dezlegarea. Spectatorul urmărește cu o emoție sporită etapele transformării energicului rege theban în victimă.

Își lac aparița în această piesă numeroase personaje. Rolul fiecăruia este gîndit în funcție de ceea ce trebuia să i se întîmple lui Oedip, caracterizarea lui fiind în spiritul conceptelor morale acceptate și slujite de Sofocle. Sfîrșitul lui Oedip, după sinuciderea Jocastei, poartă pecetea pedepsei pe care și-a dat-o nesocotitor. Oedip își scoate ochii și părăsește Theba călăuzit de fiica lui Antigona.

Motivul piesei va fi preluat și tratat de Seneca iar mult mai tîrziu, în perioada clasicismului francez de Corneille și de Voltaire cu al cărui strălucit debut teatral a și coincis.

Cariera lungă și încărcată de satisfacții a venerabilului dramaturg se încheie cu „Oedip la Colona", relatare a ultimelor suferințe încercate de rătăcitorul Oedip ajuns în orașul atic al Colonei. Devotamentul fiicai al Antigonei îi ușurează mult chinurile, astfel încît moartea îi izbăvește numai pe jumătate. Restul săvîrșise pe nesimțite fata cu abnegație și dinăsție

H. ZALIS

Contradansul

Acest dans, care a pătruns în saloanele aristocrației la începutul secolului al 18-lea, este de fapt un dans popular englezesc, cum de altfel arată și numele lui original (country-dance = dans țărănesc), care printr-o interpretare greșită etimologică a fost răspîndit în Franța de francezi contradans. În epoca Regenței. După ce a cunoscut o mare răspîndire la curte și apoi în cercurile nobiliare, contradansul a devenit dans de scenă, fiind adesea utilizat în baletele clasice. În vreme ce în saloane locul lui a fost preluat de cadril. Dansînd-se pe o muzică vioaie, cu caracter cavaleresc, contradansul se dansa în grupuri de cîte două perechi, avînd un număr de tururi fixe și mișcări obligatorii, denumite pantalon, vara, gaina, pastorala și moarița, nume ce confirmă din plin origina populară a contradansului. O veștită pînză a lui Tiepolo, intitulată „Contradansul" imortalizează un moment din evoluția acestui vechi dans.

Primele ecranizări de opere literare românești

În ultimii ani, valorificarea cinematografică a unor opere literare a redevenit o problemă de prim ordin pentru cinematografiile mai multor țări. Cinematografia noastră folosește și ea această valoroasă sursă. Nu se pare interesant de acum amintirea — în decursul istoriei filmului românesc — a principalelor ecranizări a unor opere literare. Nu e vorba aici de alcătuirea unei liste complete de filme, ci doar de semnalarea citorva dintre realizările mai interesante. În privința trecutului trebuie consemnat faptul că din pricina lipsei unui fond de filme, informațiile derivă din presa vremii, din referiri, din amintirile unor contemporani.

Prima producție a genului se pare a fi un film spectacol, realizat la Craiova după un spectacol cu o piesă a lui Vasile Alecsandri și intitulată „Cetatea Neamțului". Filmul pare să se fi produs în jurul anului 1914 pe vremea directoratului lui Emil Girleanu la Teatrul Național craiovean, după un scenariu al lui Corneliu Moldovan și cu concursul artiștilor: I. Stănescu—Popa, M. Fotino, Al. Naum, Coco Demetrescu, Al. Olăreanu, Neamțu Ottonel, Mia Theodorescu, Aura Fotino, ș.a. Interesant este că s-a filmat — după relatarea lui Al. Olăreanu nu numai pe scena teatrului, ci și în exterioare, la Bucovăț, în parcurile Bibescu și Leanca. C. Moldovan scrie că filmul a colindat toate provinciile, după ce mai întîi a rulat în Capitală, obținînd pretutindeni succese.

Mai tîrziu, în 1922 sau 1923 (genericile filmelor neexistînd, datele de producție nu sînt întotdeauna certe) se realizează o coproducție romino-germană, pe baza unui scenariu de Victor Beldiman, adaptarea unei nuvele a lui Radu Rosetti. Filmul se numește „Țigăncușa din Iatac". Subiectul filmului, peltea melodramatică, este realizat astfel de regizorul Jean Mihail: „un tînăr iubea o fată. Tînărul era boier, fata țigancă, slujnică în casa boierului". O acțiune fără prea multe complicații, puțină melodramă — care se desfășura lent în costumele anilor 1821—1830. Era momentul în care burghezia, dîndu-și seama de influența cinematografiei a început a-l folosi pentru scopurile sale, propagînd ideea împăcării între clase a aplanării conflictelor de clasă. De aici încolo se vor produce o serie de filme cu același scop. „Țigăncușa din Iatac" a fost realizat — în lipsa unui studio — pe scena Teatrului Național din București și în exterioarele din jurul Capitalei, cu concursul unor actori ca: Elvira Popescu, Mitzi Wecera (ulterior soția regretatului actor Ion Manolescu) Petre Sturza Ion Morțun, ș.a.

Important însă pentru istoria de mai tîrziu a cinematografiei românești ni se pare curentul pornit de cîțiva realizatori onești care și-au pus talentul în slujba ecranizării unor opere ale clasicilor literaturii noastre, Ion Luca Caragiale, Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu și alții. În felul acesta în producția cinematografică românească apar o seamă de filme care, în opoziție cu produsele lacrimogene și dăunătoare despre care am vorbit, reprezintă o tendință progresistă în domeniul acestei a 7-a arte. Și deoarece lipsa amintită a unui fond de filme nu permite — în afara citorva rare excepții — vizionarea lor, ne propunem ca în limitele prezentei enciclopedii să încercăm a le face mai departe cunoscute. Înainte de toate ne vom opri cu un proxim prilej, asupra ecranizării realizate după operele marelui nostru clasic Ion Luca Caragiale.

Ion BARNA

CALENDAR • CALENDAR • CALENDAR

25

1759 S-a născut poetul scoțian Robert Burns (m. 1796).

26

1950 Proclamarea Republicii India.

27

1756 S-a născut W. A. Mozart.

1826 S-a născut Saltîcov-Scedrin.

1860 A murit matematicianul Janos Bolyai.

1872 S-a născut pictorul Octav Băncilă.

1901 A murit Giuseppe Verdi.

28

1820 Navigatorii ruși descoperă Antarctida.

1898 A murit Alex. Flechtenmacher (n. 1823).

29

1860 S-a născut A. P. Cehov (m. 1904).

1866 S-a născut Romain Rolland (m. 1944).

30

1852 S-a născut I. L. Caragiale (m. 1912).

31

1418 A murit Mircea cel Bătrîn.

1797 S-a născut Franz Schubert (m. 1828).

140 de ani de la descoperirea Antarctidei

Ziua de 28 ianuarie 1820 a intrat în istorie ca data descoperirii celui de-al șaselea continent, care a primit denumirea de Antarctida. Cinstea acestei importante descoperiri geografice revine unor fii ai poporului rus, participanți ai primei expediții antarctice ruse, condusă de F. F. Bellinghausen și M. Lazarev.

Secole de-a rîndul omenirea era frămîntată de legenda existenței unui continent în calota polară de sud, însă repetatele încercări ale unor navigatori renumiți de a găsi acest continent nu au fost încununate de succes. După o călătorie pe mare în jurul lumii (1772—1775), efectuată de englezul J. Cook, în știința vesteuropeană și-a făcut loc părerea greșită a acestuia despre inutilitatea căutărilor pentru a găsi Antarctida.

Navigatorii și oamenii de știință ruși considerau însă necesar de a continua cercetarea mărilor polare de sud. Pînă la urmă, ei au reușit să organizeze o expediție. La 16 iulie 1819, din Kronstadt au plecat într-o cursă lungă vasele „Vostok" și „Mirnîi". A fost o faptă eroică fără seamăn Micile nave din lemn erau permanent amenințate de ciocniri cu ghețarii plutitori. Zăpada abundentă, viscolele ceața de nepătruns, toate acestea cereau încordarea la maximum a tuturor calităților fizice și morale ale participanților la expediție. Curajul și perseverența lor, patriotismul de care erau animați, i-au ajutat la înfrîngerea obstacolelor. La 28 ianuarie 1820 exploratorii ruși au zărit pentru prima oară un masiv de gheață de necuprins, care se ridica mult deasupra nivelului oceanului. Expediția a efectuat o serie de alte descoperiri geografice remarcabile și a pus bazele studierii științifice a celui de-al 6-lea continent.

Ulterior, Antarctida a fost cercetată de navigatori și oameni de știință din diferite țări, ea continuînd să rămînă pînă în ultimii ani un continent enigmatic.

Cei de-al șaselea continent a fost cercetat în amănuntime în cursul Anului Geofizic Internațional, cînd oameni de știință din 12 țări au desfășurat ample cercetări în Antarctida. Înzestrați cu laboratoare și instrumente moderne, oameni de știință și, în primul rînd cercetătorii sovietici, au pătruns în adîncul continentului, efectuînd cercetări de cea mai mare importanță științifică. Recent un grup de cercetători sovietici a atins Polul sud geografic. Pentru oamenii sovietici aceste cercetări sînt o continuare demnă a tradițiilor glorioase ale navigatorilor ruși descoperitorii Antarctidei

Al treilea pol magnetic

În lume sînt cunoscute doar două poluri magnetice: Nord și Sud. Direcția lor este indicată în permanență de către săgețile busolelor. Dar pe planeta noastră mai există și un al treilea loc, care întrunește unele condiții pentru a fi denumit pol magnetic! Al treilea pol magnetic se află pe teritoriul Uniunii Sovietice, în cuprinsul regiunii Kursk. „Polul" este cunoscut sub numele de „anomalia magnetică de la Kursk", în U.R.S.S. fiind indicat mai des prin inițialele „K.M.A." (Kurskaia magnitnaia anomalia"). Denumirea aceasta provine de la un fenomen curios. Pe o mare întindere a regiunii Kursk, acele busolei deviază brusc și, orice le-ai face, nu vor să arate nordul și sudul. Oamenii de știință au numit acest fenomen anomalie magnetică.

O puternică explozie a scos la suprafață bogatul minereu de la Kursk.

Cît un pod de la Pămînt la Lună

Anomalia magnetică de la Kursk este cunoscută de aproape 200 de ani. În 1783, academicianul rus P. B. Inohodțev, întocmind o hartă a teritoriului fostei gubernii Kursk, a observat primul devierea neobișnuită a acului busolei. El și-a publicat observațiile, dar în scurt timp acestea au și fost uitate. În 1897, E. E. Leist, profesor de fizică la universitatea din Moscova, a exprimat pentru prima oară opinia că anomalia magnetică de la Kursk poate fi explicată prin existența în subsolul acestei regiuni a unor uriașe zăcăminte de minereu de fier cu proprietăți magnetice. Problema studierii anomaliei magnetice de la Kursk și a valorificării bogățiilor subsolului de aici a fost însă tratată cu toată seriozitatea abia în anii puterii sovietice.

V. I. Lenin s-a ocupat personal de această chestiune. În 1919 el a semnat un decret pentru înființarea, pe lîngă Academia de Științe, a unei comisii speciale care să studieze anomalia. În timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, lucrările au stagnat, ele fiind reluate abia în 1950.

În timpul acestei munci migăloase, și îndelungate, în legătură cu studierea anomaliei magnetice de la Kursk, oamenii de știință sovietici au făcut unele evaluări a zăcămîntului de minereu existent aici. Teritoriul anomaliei magnetice de la Kursk se întinde pe o suprafață de 120 de mii de km. pătrați, teritoriu pe care ar încăpea patru țări de întinderea Belgiei. Potrivit unor calcule modeste, în bazinul de la Kursk, rezervele de minereu care conțin între 45—65 la sută fier, se ridică la aproximativ 22 miliarde tone, fiind de trei ori mai mari decît toate zăcămintele Statelor Unite ale Americii! Pe teritoriul anomaliei există de asemenea, și cel puțin 10,000 de miliarde de tone de cuarțite feroase — minereuri mai puțin bogate. Cu această cantitate de minereu s-ar putea aproviziona de-a lungul a mii de ani, întreaga metalurgie din lume, iar din metalul ce se poate obține din aceste minereuri s-ar putea construi un pod pe o distanță ca de la Pămînt la Lună!

„K. M. A." a fost supusă

Oamenii sovietici au început să supună și anomalia magnetică de la Kursk („K.M.A."). Înainte de a porni marea bătălie pentru scoaterea la suprafață a bogățiilor minerale de la Kursk, s-a studiat cu minuțiozitate situația geologică și hidrogeologică a teritoriului respectiv, s-a pus la punct organizarea lucrărilor de exploatare după ultimul cuvînt al tehnicii miniere și de săpat, al lucrărilor hidrotehnice.

În aprilie anul trecut a intrat în funcțiune mina Iujno-Korobkovski pentru extracția cuarțitului feros, precum și o importantă fabrică de înobilare. În decembrie, a intrat în exploatare o altă mină și mai puternică, construită pe locul unui cătun cu numele de Lebăda. Piedica pe care o constituie abundența izvoarelor de apă și faptul că unele zăcăminte de minereu se găsesc la o adîncime relativ mică, 170—100 m. la suprafață, a determinat pe specialiști să se orienteze spre construirea cu precădere a unor cariere de suprafață în vederea exploatării mai economicoase a minereurilor.

Dar această muncă nu se putea face numai cu ajutorul excavatoarelor. Era vorba doar de a săpa peste 25 miliarde de m.c. de pămînt și de a scoate 6 miliarde m.c. de apă! Și în acest caz, o forță distructivă, ca apa, a fost pusă să lucreze pentru om. Printr-un sistem ingenios, stratul superior de pămînt, cu o grosime de aproximativ 10 m., a fost îndepărtat cu ajutorul unor puternice drage refulante. Stratul următor de calcar, de aproximativ 30 m. a fost îndepărtat cu excavatoarele. Celelalte straturi de pămînt nisipos au fost îndepărtate cu ajutorul hidromonitoarelor.

Pe măsură ce înaintau lucrările, în groapa de fundație se forma un lac uriaș. Apa era scoasă de dragele refulante și folosea în același timp la transportul minereului dislocat.

Paralel cu munca de la suprafață se desfășura o operațiune tot atît de ingenioasă — de scădere a nivelului apei din interiorul minei.

Momentul întîlnirii cu minereul a fost așteptat cu emoție de mii de oameni angrenați în această muncă. Primul a ajuns la minereu, comandantul unui escavator cu o cupă de 4 m.c., pe nume P. I. Pavlov. Din mii de piepturi a izbucnit un strigăt de bucurie și triumf. „Taina" anomaliei magnetice a fost scoasă la lumina zilei.

În zăcămînt au fost introduse uriașe cantități de explozibil, iar la 26 decembrie 1959 orele 10, o explozie puternică a dislocat părți mari din zăcămîntul de minereu. Peste trei zile, primul transport de minereu a luat drumul uzinelor metalurgice.

Uriașele bogății din cuprinsul regiunii „K.M.A." își vor aduce în acest fel contribuția la îndeplinirea sarcinilor puse de planul septenal.

Vasile IOAN

Ottaviani s-a suparat din nou

În timp ce predică pacea-n ceruri, cei de la Vatican nu agreiază de loc pacea pe pămînt. Că așa stau lucrurile a demonstrat-o acum din nou cardinalul Ottaviani, secretarul congregației Sfîntului Oficiu, una din personalitățile cele mai influente din cetatea pontificală.

E vorba de același cardinal Ottaviani care atunci cînd s-a aflat că N. S. Hrușciov va vizita Statele Unite la invitația președintelui Eisenhower, a traversat special Atlanticul spre a deschide o adevărată cruciadă împotriva destinderii. Dar cruciada n-a dat rezultatele scontate.

Ca urmare a vizitei primului ministru sovietic în S.U.A., destinderea a început să-și facă tot mai mult loc în viața internațională. Cardinalul s-a hotărît atunci să treacă direct la „războiul religios", omițînd, pare-se cu bună știință, că Evul Mediu cu cruciadele și războaiele religioase s-a afundat de mult în negurile istoriei și că azi trăim în epoca atomică și a zborurilor interplanetare.

Folosindu-se de prilejul unei predici rostite în bazilica Santa Maria Maggiore, cardinalul Ottaviani s-a dedat la o ieșire atît de violentă și împotriva destinderii și a tratativelor internaționale menite s-o promoveze, cum nu și-ar permite s-o facă azi nici cel mai belicoși generali. Orbit de ură împotriva a tot ce e progresist, acest „prinț al bisericii catolice" a pierdut în așa fel orice simț al măsurii, încît s-a erijat în acuzator al tuturor oamenilor de stat occidentali care duc tratative cu Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste (inclusiv al președintelui Republicii Italiene, Gronchi, care urmează să viziteze în curînd U.R.S.S.) și a chemat fățiș la continuarea războiului rece.

Diatribele pronunțate de această înaltă personalitate a Vaticanului împotriva destinderii, a coexistenței și colaborării pașnice internaționale, a păcii însăși, au avut darul să zmulgă odată în plus vălul de pe fețele bisericești care, din umbra zidurilor Cetății pontificale, încearcă să se pună de-a curmezișul eforturilor făcute pentru salvarea omenirii de primejdia unui război.

Și toate acestea, în numele bisericii și a creștinătății.

Pe drept cuvînt scria prof. Bernard Lavergne în ziarul burghez „La Tribune des Nations" care apare la Paris: „Pronunțînd cuvinte încărcate de o asemenea ură, cardinalul Ottaviani a reușit să demonstreze că un cardinal roman poate fi un foarte rău creștin, deoarece în zadar s-ar căuta în filipica sa măcar un atom din acea dragoste pentru aproape, care constituie comandamentul de bază al creștinismului".

De menționat, de altfel, că predica acestei înalte personalități a Vaticanului a produs o impresie profund detestabilă asupra unei serii întregi de ziare burgheze din Occident. O seamă de comentatori ai presei din Roma au calificat de-a dreptul „stupefiantă" ieșirea vehementă a cardinalului, care a pus într-o serioasă încurcătură chiar și unele cercuri clericale din Roma. Că așa stau lucrurile reiese, între altele și din faptul că ziarul „Il Popolo", organ al partidului democrat-creștin din Italia, a preferat să publice relatarea despre predica lui Ottaviani sub un titlu nehotărîtor la ochi, îngropat undeva în pagina a doua.

Este și aceasta o dovadă că chiar și cercurilor catolice din Italia le-a devenit acum clar cît de nepopular e tonul folosit de cardinal și că prin asemenea luări de atitudine Vaticanul nu face decît să se demaște și mai mult în fața maselor de catolici.

A. STANCIU

Tradiții...

A existat cîndva torpilorul american „Clacston". În prezent el figurează sub denumirea „Z-4" în flota vest-germană fiind comandat de căpitanul de rangul II, Hans Buch. Sa nu credeți că nava a ajuns în mîinile militariștilor de la Bonn ca un trofeu de război al piraților hitleriști. Nu. Zilele trecute, S.U.A. au predat aliatului lor și partenerului lor în N.A.T.O. — Germania occidentală — acest torpilor. În sunetele fanfarei militare, infanteria marină americană a făcut front în fața noilor prieteni de la Bonn. Aceștia priveau cu îndulgență, gîndindu-se parcă: „de mult trebuia să faceți aceasta".

În anii celui de al doilea razboi mondial, torpilorul „Clacston" făcea parte din escada „Little Beabers" care acționa în partea de sud a oceanului Pacific. În prezent, după cum a arătat contra-amiralul Mac Mains, în fața navei stau sarcini noi. De data aceasta în Marea Baltică. Împreună cu trei nave de același tip, care navighează deja sub pavilion vest-german, și cu alte două torpiloare pe care R.F.G. le va primi în curînd, „Clacston" — după spusele lui Mac Mains, „va continua tradițiile mîndre verificate în lupte ale navelor americane".

Halal continuare de tradiții.

FALSUL DR. SAWADE A FOST DEMASCAT

Tot scandalul a fost dezlănțuit de o emisiune televizată. Doctorul Sawade, prezentat de crainicul televiziunii drept o personalitate marcantă a landului Schleswig-Holstein din Germania occidentală, era, după cum s-a dovedit ulterior, una și aceeași persoană cu profesorul doctor Werner Heyde, fost conducător S.S.-ist, criminal de război dat drept „dispărut". Întîmplarea a făcut ca în fața televizoarelor să se afle și cîțiva antifasciști deținuți în lagărele de concentrare hitleriste și aceștia au arătat imediat cine este în realitate doctorul Sawade.

Heyde, care pe vremea lui Hitler deținea catedra de psihiatrie a Universității din Wurzburg, a fost unul din inițiatorii criminalei acțiuni de „eutanasie" patronată de führer. În urma indicațiilor lui Hitler, Heyde împreună cu un alt „savant", Nitsche, au pus în practică exterminarea sistematică, în proporții de masă, a bolnavilor mintali. În calitate de specialist el a cercetat și pe deținuții din lagărele de concentrare hitleriste alegînd pe cei inapți de muncă pentru a fi transferați „din motive de euthanasie" în camerele de gazare... După cum arată ziarul francez „Combat", Heyde are pe conștiință asasinarea a 20.000 de evrei.

Așadar, aceasta este „personalitatea" lui Heyde-Sawade. Dar, pe bună dreptate se poate pune întrebarea: cum a fost posibil ca criminalul de război Heyde, care trebuia condamnat, să devină „dr. Sawade" și să ajungă chiar să vorbească la posturile de televiziune vest-germane? Numeroase ziare din Occident, care se ocupă de această chestiune, au relatat amănunțit împrejurările în care a evoluat cazul Heyde-Sawade.

După prăbușirea hitlerismului, organizatorii acțiunii de „euthanasie" au fost arestați. Nitsche, colegul lui Heyde, a fost judecat și condamnat la moarte. Heyde a avut o soartă mai norocoasă. Arestat de trupele americane, el a reușit să fugă. Cercetări nu prea zeloase n-au dat nici un rezultat. Curînd, pe dosarul dr. Heyde a apărut inscripția „dispărut". Pe această bază, cînd autoritățile din Germania occidentală au promulgat o lege cu privire la acordarea de pensii familiilor foștilor hitleriști, soția lui Heyde — considerată văduvă — a început să încaseze regulat banii cuveniți drept pensie... Erau însă destui oameni care știau că onorabila „văduvă" se duce din cînd în cînd în orașul Flensburg, — landul Schleswig-Holstein într-o casă la a cărei intrare era pusă firma „dr. Sawade" și unde, în realitate, nu se întîlnea cu nimeni altul decît cu dispărutul Heyde...

Ce se întîmplase cu fostul expert al lui Hitler în materie de „euthanasie"? După ce evadase din închisoarea americană, Heyde și-a făcut rost de acte false pe numele de Sawade și, cu complicitatea unor înalți funcționari din landul Schleswig-Holstein, care-i cunoșteau trecutul și-l protejau, și-a deschis un cabinet medical la Flensburg.

Așa a apărut „dr. Sawade". Că noul „doctor" nu avea nici o diplomă, asta n-a contat prea mult. Cu ajutorul a doi magistrați, dr. Michaelis și dr. Meinicke-Pusch, și al unei alte personalități oficiale, dr. Buresch, președintele unui tribunal social, Heyde a început să practice tacticos vechea lui meserie. Dar Heyde nu s-a rezumat la o existență anonimă, nu s-a dat, cum s-ar spune, la fund. Cunoscînd un foarte mare număr de foste personalități marcante hitleriste care funcționează acum în justiție, poliție și în întregul aparat de stat de la Bonn, Heyde a început să lucreze zgomotos. Falsul dr. Sawade a devenit o somitate a orașului. Numit expert de tribunalul social al landului, Heyde a fost pus chiar în situația să cerceteze dosarele cu pretențiile de despăgubiri ale foștilor deținuți din lagărele hitleriste... Cît de sigur era el că nu i se poate întîmpla nimic se poate vedea din faptul că nu s-a temut să apară și în cadrul unui program televizat.

În fața protestelor vii ale opiniei publice, autoritățile vest-germane s-au văzut silite să-l aresteze pe falsul dr. Sawade și să-l închidă la închisoarea din Wurzburg. Este interesant însă de remarcat că — după cum relatează ziarul elvețian „Die Tat" — barourile de stat din Wurzburg, Flensburg și Frankfurt *„se străduiesc din răsputeri să se eschiveze de la procesul iminent împotriva lui Heyde"*. De ce? Răspunsul îl dă același ziar: *„Este vădit că nimeni nu dorește să preia sarcinile de a dezvălui secretele „societății bune care pe vremuri l-a ajutat fără nici un scrupul pe Heyde dar care nu vede cu ochi buni să i se amintească astăzi despre rolul jucat de ea înainte"*. Mai pe șleau spus, există în rîndul cercurilor influente vest-germane teama ca nu cumva procesul să dezvăluie noi amănunte demascatoare privind poziția puternică pe care foștii hitleriști o dețin astăzi în Germania occidentală. Un amănunt relatat de corespondentul din Bonn al lui „Combat" ni se pare semnificativ: *„În afară de persoanele compromise și deja cunoscute există încă un personaj puternic, bine informat și care l-a prevenit pe Heyde că el urmează a fi prins dacă nu dispare. Numele acestui personaj nu a putut fi relevat"*.

Afacerea falsului Sawade este semnificativă pentru stările actuale de lucruri din Germania occidentală.

U. VALUREANU

„U M A N I S M"

Deși membru al Camerei Lorzilor din anul 1939, cînd a moștenit titlul de baron, Grey de Ruthyn nu și-a ocupat niciodată locul în acest for aristocratic al Parlamentului Britanic.

Motivul? Cheltuielile prea mari și drumul obositor de la domeniul său din Barlborough pînă la Londra.

De curînd însă, în ciuda vîrstei sale de 76 ani, baronul s-a hotărît să treacă peste aceste piedici și să plece la Londra pentru „a lupta cu ghiarele și cu dinții — după cum a declarat domnia sa — împotriva unei propuneri lipsite de suflet": ridicarea costului permiselor pentru cîini.

Pentru că socotește domnia sa: dacă se va mări costul permiselor pentru cîini, stăpînii acestora vor fi nevoiți să-i abandoneze; deci rău pentru cîini întrucît aceștia vor rămîne vagabonzi, dar rău și pentru pensionari deoarece nu vor avea cu ce să-și mîngîie bătrînețele.

Bieții pensionari! Oare n-ar fi mai mingîiați dacă li s-ar mări pensiile de bătrînețe?

Prin bîlciul occidental al armamentelor

(Urmare din pag. I-a)

După cum anunță ziarele din Occident, guvernul olandez a oferit industriei aeronautice vest-germane un nesperat dar în preajma noului an. Olanda a ales pentru înarmarea sa un model de avion de vînătoare vest-german în detrimentul unui model oferit de firmele franceze. Ziarul „Gazette de Lausanne" scria despre tranzacție: *„...Această alegere, care constituie o grea lovitură pentru industria aeronautică franceză, a fost primită în mod defavorabil la Paris... La Paris se vorbește despre o gravă atingere adusă de Bonn și Haga solidarității europene... Este greu de prevăzut de pe acum consecințele politice pe care alegerea făcută de Olanda le-ar putea provoca în sînul alianței atlantice"*.

E numai un exemplu din acerba luptă care se duce pe piața capitalistă a armamentelor. Sesiunea din decembrie 1959 a Consiliului N.A.T.O. a lăsat să se întrevadă amploarea luptei care se desfășoară între țările membre ale acestei alianțe agresive pentru fabricarea de armamente și plasarea lor în alte țări. La sesiune, Strauss, ministrul de război al R.F.G., a vorbit despre „probleme de prestigiu" care *„împiedică achiziționarea unui echipament mai prost"*. Declarația vizează Franța. Aceasta nu i-a împiedicat însă pe monopoliștii vest-germani să semneze chiar în acea seară, cu colegii lor francezi, un contract pentru fabricarea în comun a unor prototipuri de avioane de transport. Vorbind despre această întîmplare, ziarul „Le Monde" scria: *„Această dualitate de atitudine dovedește complexitatea luptelor fățișe sau secrete, angajate în jurul reînarmării germane și a modernizării forțelor N.A.T.O. Miza tranzacțiilor nu se limitează numai la reînarmarea Germaniei. Înzestrarea forțelor germane constituie desigur un punct important, dar aceasta nu este totul"*.

Cînd Watkinson și Strauss se vizitează reciproc

Lupta de culise dintre cercurile monopoliste occidentale, dintre cercurile guvernante care exprimă interesele acestora, se desfășoară cu îndirjire. Anglia a luat o serie de măsuri pentru a înfrunta concurența de pe această piață. Anglia a promovat o politică de duplicitate, acționînd cînd alături de Franța, cînd de Germania occidentală. Watkinson și Strauss, conducători ai departamentelor de război din Anglia și R.F.G., și-au făcut vizite reciproce și au pus la cale încheerea unor contracte. Cei doi miniștri au căzut de acord ca R.F.G. să ia conducerea cercetărilor și producției de automobile Rolls-Royce iar o firmă engleză să construiască, sub licență, în R.F.G. motoare pentru avioane.

Presa occidentală dă publicității tot mai multe amănunte în legătură cu lupta acerbă ce se duce pentru cucerirea piețelor de armamente. Unele ziare pun în legătură această luptă cu disputa care se duce cu privire la integrarea militară a forțelor armate a țărilor din N.A.T.O. Ziarul „Le Monde" scria în legătură cu aceasta: *„Dezbaterile cu privire la integrare s-au purtat în jurul fuzionării comandamentelor și a forțelor. Există însă o formă de integrare și mai constrîngătoare: standardizarea materialelor. O țară care primește din străinătate arme perfecționate, în prezent, chiar dacă construiește o parte sub licență, este incapabilă să ducă o politică independentă"*.

Firma Lockheed intră în acțiune

În toată această afacere, monopolurile americane au și ele un cuvînt de spus. În momentul de față, constrînși de greutățile economice provocate de criză, unii politicieni americani preconizează ideea că S.U.A. să înceteze de a mai oferi ajutor militar țărilor din N. A. T. O. și ca acestea să-și fabrice singure armamentul. Cei ce susțin această idee pretind că în felul acesta S.U.A. ar putea să concureze mai eficace celelalte state capitaliste pe piața bunurilor de consum întrucît o parte a industriei acestor țări ar înceta să mai fabrice asemenea mărfuri în urma intensificării cursei înarmărilor.

Această părere nu este împărtășită de toate monopolurile americane. Împotriva ei se ridică mai cu seamă firmele constructoare de avioane. Referitor la aceasta, tot „Le Monde" aprecia în felul următor poziția respectivului grup de monopoluri: *„Europa are nevoie de aparate militare? Dar aceasta este o ocazie excelentă să se deschidă industriei de peste Atlantic, în pragul marasmului, debușee serioase. Lor li se pare inadmisibil ca creditele americane să-i încurajeze pe europeni să-și fabrice singuri avioanele. Trebuie așa dar să se rezerve ajutorul financiar acelora care acceptă să cumpere sau să producă aparate americane. Cel puțin în acest sens a intervenit la Washington firma Lockheed, care construiește „F-104 Sterfighter", pentru a împiedica Belgia și Olanda să cumpere avioane „Mirage-III"*.

Vorbind despre acest tip de avion „F-104 Sterfighter", atingem o altă latură a problemei. După cum spuneam, la început, acest tip de avion a făcut obiectul unui contract încheiat între Olanda și R.F.G. Ce amestec au însă trusturile americane în această afacere?

Monopolurile americane încearcă din ce în ce mai mult să pătrundă, cu capitalurile lor, pe piața Europei occidentale căutînd să capete participații în societățile care există sau să înființeze altele noi. Se urmărește ca în felul acesta să producă la un preț de cost mai redus, datorită faptului că mîna de lucru este mai ieftină decît în S.U.A. Materialele, costînd astfel mai ieftin, urmează apoi să fie reexpediate în S.U.A... și de acolo reexpediate clienților.

Această luptă care se duce pe piața armamentelor, între trusturile occidentale, arată cine atîtă și cine profită de pe urma cursei înarmărilor. Datele statistice existente ne oferă cîteva elemente interesante în această direcție.

În Statele Unite, două treimi din toate comenzile militare revin unui număr de 100 de firme. Profiturile monopolurilor care produc armament au crescut neîncetat. Societatea „General Dinamics" care produce rachete balistice, submarine atomice, avioane militare și armamente de alt gen, și-a sporit profiturile într-o perioadă de zece ani de la 1,8 pînă la 91 8 milioane dolari. Profiturile societății de aviație „United Air Craft" au crescut într-o perioadă similară de la 16 la 109 milioane dolari. Profiturile societății „General Electric" se ridicau în 1947 la 177 milioane dolari iar anul trecut au trecut de o jumătate de miliard.

Acestea sînt faptele. Monopolurile care produc armament și își au „oamenii lor" în aparatul de stat, sînt interesate în exportul unor asemenea „mărfuri" precum și în exportul de capital care să fie investit tot în industria de armament.

Din această rezultă acerba luptă care se desfășoară pe piața negustorilor de moarte.

Împotriva acestor negustori de moarte popoarele din întreaga lume își intensifică eforturile. În întreaga lume se intensifică eforturile pentru a pune capăt cursei înarmărilor și pentru a îndruma toate statele pe făgașul coexistenței pașnice.

Eugen PHOEBUS

DE PRETUTINDENI

GANI MAVLEANOV, care acum 30 de ani era un simplu colhoznic, a fost ales membru al Academiei de Științe a R. S. S. Uzbece. Absolvind Institutul politehnic al Asiei Centrale, el s-a consacrat studierii apelor subterane, problemă vitală pentru țăranimea din Uzbekistan. Mavleanov a scris 45 de lucrări științifice în această problemă.

O MAESTRIE de artă miniaturală o constituie mica armă ce se află expusă la Muzeul militar din Tula. Este vorba de un revolver minuscul, care a fost realizat în anul 1898 de mîinile iscusite ale unui meșter armurier. Lungimea armei este de 35 mm, greutatea de 10 grame, calibrul 1,5 mm. Lungimea cartușului nu atinge 4 mm. În 1924, mareșalul Budionîi, a încercat miniaturalul revolver, cu ocazia unei vizite la Tula. La o distanță de 3 pînă la 4 metri, e fost perforat un carton de 1½mm.

UN NEGUSTOR de vinuri din Genova a expus în vitrina sa un simplu pahar cu apă, așezînd lîngă acesta un microscop. Pe un carton alăturat se putea citi: „Înainte de a bea apă, aruncă-ți o privire prin acest microscop. Apoi, ca să-ți revii gustă un pahar din vinul nostru!".

LA O JUDECATORIE din Jönköping, o citație pentru un martor la un proces s-a întors cu inscripția poștală: „Adresantul decedat!" — Din greșală, citația a fost expediată a doua oară. De data aceasta, cînd a revenit, purta pe ea cuvintele: Adresantul tot decedat!".

ARHEOLOGII din Leningrad au vrut să verifice în practică timpul ce le-a fost necesar oamenilor preistorici ca să fabrice uneltele lor de muncă. Un avion l-a transportat în taiga, pe malurile Angarei. Materialele erau abundente: pietre, nisip de riu, trunchiuri de arbori doborîți, materie primă de care se servea omul preistoric pentru a-și fabrice uneltele. Fără să aibă la dispoziție cele mai neînsemnate unelțe moderne, membrii expediției fabricară sute de unelte identice cu cele de care se serveau oamenii în epoca de piatră. Fabricarea unui topor de piatră a necesitat 30 ore de muncă.

ULTIMELE date statistice arată că în 1958 media vieții în R. Cehoslovacă a crescut la 67,2 ani pentru bărbați și 72,3 ani pentru femei. În comparație cu anul 1938 media vieții a crescut cu 12 ani la bărbați și cu 13 ani la femei.

LA O EXPOZIȚIE ornitologică, care a avut loc la Londra, au fost prezentate un număr de păsări, pe care stăpînii lor reușiseră să le învețe pronunțarea cîtorva cuvinte. Premiul cel mare pentru o pasăre vorbitoare, a fost acordat unui graur, originar din India, care a salutat juriul prin cuvintele: „Bun sosit. Să vedem ce putem face!".

CAPITALA Japoniei este literalmente invadată de șoareci. Într-adevăr, după o statistică a Serviciului Sanitar, în Tokio misună în prezent 150 milioane de șoareci, adică cca. 18 șoareci la fiecare locuitor.

LA MUZEUL din Georgia sînt expuse nouă scrisori inedite ale lui Balzac. Acestea sînt adresate unui funcționar, fost șef al vămii districtului de frontieră de care depindea Radzvili, unde locuia marele scriitor francez în timpul celei de-a doua călătorii făcute în Rusia, în septembrie 1847.

UN OARECARE Ernst Hovhard din Chicago, a esuat în tentativa unui record. Nimic deosebit în asta, în afară de faptul că tentativa se referea la următoarea probă: timp de 7 ore și 43 minute el a suportat ațiduiturile talpa și la subsuoară. Pînă la urmă a fost descalificat pentru că a adormit.

ÎNTRE localitățile Mumbles și Oystermouth (Anglia) a funcționat, timp de 155 de ani, un tren compus din două vagoane care în locul locomotivei, era actionat prin pînze. Acest mijloc de locomoție, unic în lume, străbătea distanțe de 4 km. în 45 de minute — dacă vîntul era favorabil. Exploatarea liniei a fost suspendată, întrucît s-a arătat că acest mijloc de transport este neeconomic.

ÎN CENTRUL Moscovei, pe cheiul Kroporkinskaia, se află în curs de construcție cel mai mare bazin de înot din Europa. Diametrul acestui bazin e de 130 m. iar capacitatea sa e de 15.000 m³ de apă. În fiecare zi aci vor putea înota sau face bai de soare 20.000 de persoane. Această piscină în jurul careia va fi amenajată o plajă, va fi terminată pînă-n vara acestui an.

PATRU concurenți vor împărți premiul de 500 lire sterline, lăsat de către G. B. Shaw prin testament pentru alcătuirea unui nou alfabet fonetic al limbii engleze. Cîștigătorii concursului, la care au luat parte 467 persoane, sînt trei englezi și o canadiancă. G. B. Shaw a criticat în tot timpul vieții sale alfabetul englez, unde mai multe litere sînt pronunțate în chip diferit, tar unele sunete simple reprezentate prin două litere deosebite. Se afirmă că noul alfabet se va putea învăța în două zile. Se intenționează ca încă în vara acestui an piesa lui Shaw, „Androcle și leul", să fie tipărită cu noul alfabet.

Racheta „URAGAN" nu răspunde!

O aventură în cosmos (Text: Radu NOR; desene: Dumitru IONESCU)

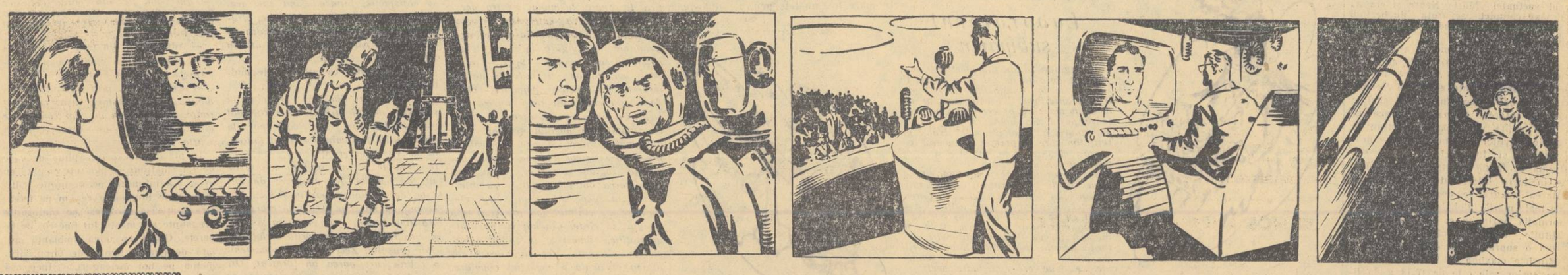

V.

REZUMATUL CAP. IV — Profesorul a încercat să împiedice echipajul rachetei „Uragan" să plece pe Venus, unde au loc puternice erupții vulcanice. Dar străduințile sale au rămas zadarnice).

Profesorul Sokolov l-a chemat la televizofon pe președintele Consiliului astronautic mondial:

— N-am putut să-i conving, tovarășe președinte. Nu vor să renunțe la această călătorie. Vă repet, oamenii aceștia se duc la o moarte sigură.

— Voi convoca imediat Consiliul. Astăzi încă veți avea răspunsul... Între timp, vizita lui Petruț Zarea la stația interplanetară a luat sfîrșit. Petruț a petrecut clipe de neuitat printre cercetătorii cosmosului și ar fi făcut orice să mai poată rămîne măcar cîteva ceasuri pe insula zburătoare. Dar pilotul Savu e neînduplecat. Ziua stabilită pentru întoarcerea „Pescărușului" pe Pămînt trebuie respectată cu strictețe.

„Pescărușul" a decolat. În așteptarea răspunsului Consiliului astronautic mondial, Sokolov încearcă din nou să-l convingă pe Carter și pe Hawkins să renunțe la planul lor. Carter însă îl sfidează:

— Lasă profesore, nu sîntem noi copilași pe care să-i sperii. Am înfruntat noi destule primejdii și știm să ne descurcăm.

Pe Pămînt, la Consiliul astronautic mondial au loc discuții aprinse:

— Domnule președinte, eu susțin că fiecare are dreptul să riște. Asta îl privește personal. Eu văd în încercarea lui Carter și Hawkins un splendid act de curaj.

— Acesta nu este curaj ci nebunie, domnule Sherwood. Cînd vezi că cineva încearcă să-și pună capăt zilelor, ești dator să-l împiedici, chiar dacă vrea s-o facă într-un mod spectaculos. Sper că și ceilalți membri sînt de aceeași părere.

Alo, profesore Sokolov. Îți comunic hotărîrea Consiliului. I s-a interzis echipajului rachetei „Uragan" să plece pe planeta Venus. Dumneata ești însărcinat să împiedici decolarea lui Carter și Hawkins, făcînd, la nevoie, uz de forță.

După convorbirea radiotelevizofonică cu președintele, Sokolov încearcă să-i găsească pe Carter și Hawkins. Dar cei doi astronauți au dispărut. Ieșind pe platforma de decolare, profesorul își dă seama că a venit prea tîrziu. Racheta „Uragan" s-a desprins de pe stația interplanetară și-și mărește treptat viteza.

(Continuare în numărul viitor)

ȘTIINȚA ȘI VIAȚA

Vistula va fi supusă

Puține sînt marile fluvii care n-au fost supuse voinței omului, ci mai curg încă, pe albii nevărsate, după bunul lor plac. De acest „drept" s-a bucurat secole de-a rîndul și Vistula — „regina" fluviilor poloneze: inunda în perioada dezghețului de primăvară, seca sub arșița verii și își risipea din belșug și fără nici un rost marea sa energie. Însă, oamenii muncii polonezi, în scopul valorificării tuturor resurselor de energie ale acestui mare fluviu, au hotărît, ca de acum înainte, valurile Vistulei să nu mai curgă după „bunul lor plac" ci să pună în mișcare turbinele uzinelor electrice. În acest scop, cu cîtva timp în urmă, au început uriașe lucrări de amenajare a Vistulei. S-a întocmit un vast plan de lucrări care va cuprinde întreaga albie a acestui mare fluviu. Sfîrșitul acestor lucrări este prevăzut pentru anii 1975—1980.

Întregul curs al fluviului este o regiune cu o populație densă, cu numeroase bogății minerale și tot la fel de numeroase fabrici. Toate acestea au nevoie de apă, cer tot mai multă energie electrică. Și nu numai aceasta. Nevoie de apă și energie electrică au și marile combinate din Oswiecin, Skawina, Nowa Huta...

Se prevede ca între gurile rîului Przemsza și Cracovia, datorită cascadei pragurilor suprapuse ce se va construi, Vistula să-și schimbe albia. Cele șase baraje din Dwory, Smolice, Laczany, Dable și Przewóz, precum și pragul Kosciuszko, vor zăgăzui furia apelor în timpul dezghețului de primăvară, vor opri inundațiile și vor folosi energia Vistulei pentru punerea în mișcare a șase mari turbine ce se vor instala în apropierea barajelor. Construirea acestei cascade a pragurilor suprapuse nu numai că va înlătura pericolul inundațiilor și va ajuta la aprovizionarea cu apă a orașelor din regiunea Cracoviei și Sileziei, dar, în același timp, va lega bazinele carbonifere printr-o nouă arteră fluvială.

Un lucru deosebit de important îl constituie și faptul că după terminarea acestei lucrări, între Myslowice și Cracovia, Vistula va fi transformată într-un fluviu navigabil, pe care vor putea pluti vase de 1000 tone. În prezent între Sandomierz și Varșovia, Vistula curge domol, revărsîndu-și apele pe o albie de peste 1 km., ocolind cu grijă micile insule și bancurile cu nisipul lor auriu. Acest lucru nu se va petrece prea mult însă, deoarece, și pe această porțiune vor începe în curînd lucrări de regularizare. Astfel, pe ambele maluri, se prevede ridicarea unor baraje de protecție, iar în albia fluviului se vor „înfige" linii dese de stîlpi de piatră, care vor fixa lărgimea albiei la 200 metri. În acest fel, numai în această porțiune, se vor elibera de sub stăpînirea apelor circa 100.000 ha. de terenuri arabile.

La fel și pe cursul inferior al Vistulei, pe o lungime de 450 km. va începe construirea a nouă praguri de fund, iar pe lîngă fiecare va funcționa cîte o turbină hidraulică, care vor da, în total, o producție anuală de circa 3 miliarde kW/ore. Se mai prevede ca, între Plock și Wloclawek, să ia ființă un mare rezervor de apă cu o suprafață de 70,4 km² care va fi închis de un baraj cu 12 trepte, iar pe mal se va construi o mare hidrocentrală menită să alimenteze centrul industrial Wloclawek.

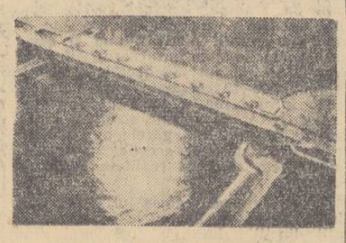

Macheta centralei electrice Rajszew de pe Vistula

Prin toate aceste construcții, Vistula, fiind astfel supusă voinței omului, va aduce o importantă contribuție la dezvoltarea economiei naționale a Poloniei populare.

Vasile OLTEAN

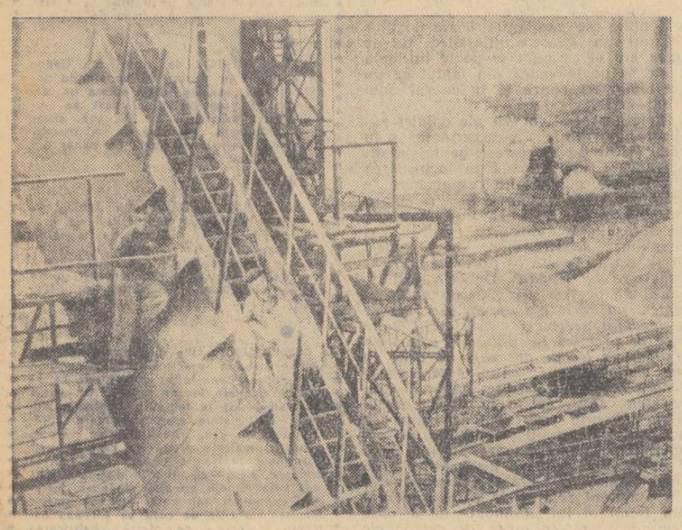

Examen pe scenă

Examenul înseamnă de obicei un dialog între profesor și învățăcel purtat pe deasupra mesei cu postav verde... Pentru un om neobișnuit cu alte metode de verificare a cunoștințelor, o abatere de la această regulă este chemată să-i trezească mirarea. Dar după cîteva clipe de familiarizare, îți dai seama că deși studenții nu stau la doi pași de profesor, ci pe scenă, iar examinatorul nu pune întrebări, că deși sufletul se admite (din cușca sufletului) este vorba totuși de un examen, și încă de unul din cele mai exigente...

Ne aflăm — după cum ați ghicit — într-una din sălile Institutului de Artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale" în plină sesiune de examene. În fața examinatorului și a unei asistențe numeroase se prezintă studenții anilor doi și trei la colocviul de măiestria actorului. Vă veți întreba ce se întîmplă cu anii ceilalți. Pentru anul întîi, spre deosebire de anii imediat următori care prezintă fragmente din piese de teatru cu costume, decoruri, machiaj etc., colocviul constă în probe individuale: improvizații, declamări etc. Odată trecuți în anul patru, studenții încep să participe la punerea în scenă a unor spectacole integrale, în cadrul Studioului Institutului, activitate care se consideră forma practică de învățămînt la disciplina „măiestria actorului".

Majoritatea celor de față sînt studenți ale căror emoții au darul de a se transmite și celui mai impasibil ospețe. — **„Ce-o să facă Pruteanu ?" „Dar Tăpălagă ?" „Dar Dorina ?" „Și Vine maestrul!", „Aplecați-vă să nu vă vadă că stați în picioare !"**

„Maestrul", artistul poporului Ion Finteșteanu, a trebuit, în ciuda obișnuinței sale, să-i accepte în sală și pe cei ce nu aveau loc pe scaune, înțelegînd că o măsură drastică ar fi, față de dragostea de teatru a tinerilor ucenici, pe de-a-ntregul contraindicată...

Sala se cufundă în întuneric, lăsînd spre ușa de la intrare o potecă de lumină. Ușa se deschide și apare, singur și degajat, povestitorul, E. Anton (Mihai Pruteau) din „Cale lungă" de Arbuzov care promite să ne înfățișeze pe scenă povestea comsomoliștilor constructori. Deasupra sălii s-a așternut tăcerea... Cîți dintre cei de față nu se gîndesc la propria lor cale, pe tărîmul anevoios al artei rîvnind în secret speranța frumoasă că această cale îi va purta „ad astram", spre culmile înalte ale măiestriei!

Iată-l pe Marian Hudac, interpretul colonelului Rudeanu din „Ultimul mesaj", al lui Prohor din „Vassa Jelesnova", al doctorului Chasuble din „Bunburry". Calea lui în teatru a început cu efigia unui în urmă ca artist amator. Interpreta rolul lui Bogoiu din „Jocul de-a vacanța", cînd a fost remarcat și îndemnat să se înscrie la Institut. Astăzi, fiul de strungar, artistul amator de ieri se află în pragul realizării unui vis drag. Mîine, locul scenei minuscule de la Institut îi va lua scena mare a unui teatru, iar al profesorilor și asistenței ocazionale, cel mai exigent examinator — publicul!

Ioana Manolescu, interpretă de aleasă sensibilitate, este chemată să continue cu cinste tradiția familiei, adevărată dinastie actoricească. Cu temeritatea caracteristică tinereții, ea abordează marile roluri: Nora, din drama cu același nume a lui Ibsen, Cecily din „Bunburry" de Oscar Wilde, Ludmila din „Vassa Jelesnova". Firește, marile roluri sînt chemate să aducă și satisfacții mari, dar Ioana este încă la început de drum. Mai trebuie să-și cultive vocea, să-și îndrepte dicțiunea...

Pe drumul anevoios dar plin de satisfacții al teatrului, a pornit și Cătălina Murgea, fiica unui cazangiu, capabilă astăzi de interpretarea unor roluri fundamental deosebite, cum e cel al Domnișoarei Linde din „Nora" și al Anei din „Vassa Jelesnova" și Adriana Florescu, fiică de țăran muncitor, interpreta Vassei Jelesnova...

Nume noi, astăzi necunoscute, își așteaptă mîine intrarea pe afiș. În fiecare an pătrund în Institut noi elemente tinere dintre iubitorii de teatru din mișcarea de amatori. Acțiunea de descoperire a acestora începe cu multe luni înainte. Examenul de admitere din toamnă este precedat de consultații duminicale, de cursuri de pregătire, de contactul cu maeștrii teatrului.

Nu este o... scenă rară în aceste zile de iarnă, mai cu seamă duminica, să vezi întîlnindu-se pe culoarele Institutului tineri aspiranți în teatru, veniți la primele consultații și tineri ieșind de la examene unde au avut de susținut, poate, cel dintîi mare rol.

Se vor regăsi oare și pe viitor pe căile artei? De ce nu! În pasiunea pentru teatru, în talentul care mijește, dar, mai cu seamă, în condițiile noi care fac cu putință îzbîndirea celor mai îndrăznețe visuri, se află premizele certitudinilor de mîine.

Valentin BALTAG

Studenta Gabriela Marinescu din anul I, în fața comisiei de examinare.

LITERATURĂ TEATRU CINEMA MUZICĂ PLASTICĂ

Vitrina cu cărți

M. Eminescu:

„Poezii" în „Biblioteca pentru toți" 1960

Mesajul poetic adresat poporului nostru de pe cea mai înaltă treaptă a creației artistice de către M. Eminescu, este reînoit cu prilejul aniversării a 110 ani de la nașterea poetului, printr-o nouă ediție populară a „Poeziilor", apărută într-un tiraj ce depășește cincizeci de mii de exemplare.

Dragostea și prețuirea supremă pentru valoroasa moștenire eminesciană nu se poate manifesta altfel decît printr-o tot mai largă popularizare, prin punerea ei la dispoziția maselor pentru care a fost scrisă.

Cititorii chiar înainte de a răsfoi volumul vor fi plăcut impresionați de formatul elegant și ușor portabil, de prezentarea grafică, care dau cărții un aer sărbătoresc.

Cuvîntul înainte scris de condeiul scăpărător al lui Tudor Arghezi, precum și o cuprinzătoare prefață îl vor conduce pe cititor spre o mai adîncă înțelegere a liricii eminesciene.

Poeziile sînt rînduite în ordine cronologică. Celor publicate în timpul vieții poetului le urmează un mare număr de postume, care ies astfel din manuscrisele Academiei să îmbogățească imaginea celui mai strălucit și mai laborios exponent al poeziei românești.

G. Călinescu:

Enigma Otiliei
Ediția IV-a, E. S. P. L. A.

Apariția unei noi ediții a romanului „Enigma Otiliei" dovedește, fără a fi nevoie de comentarii, buna primire făcută de cititorii acestei valoroase lucrări.

Abordînd o tehnică balzaciană, romancierul G. Călinescu caută în „Enigma Otiliei" să prezinte procesul descompunerii inevitabile a burgheziei românești. El nu-și propune să zugrăvească fresce sociale de mari proporții, ci înfățișează acest proces luînd ca element de bază celula familială, prin prizma căreia privește societatea a cărei viitor nu poate fi decît sumbru.

Familia burgheză, este o junglă domestică, „o lume în care un om nu se poate încrede în nimeni și unde nu ești sigur de ziua de mîine", întocmai cum spunea Felix, unul din personajele principale ale romanului.

După cum judicios remarca criticul literar Paul Georgescu, autorul cuvîntului înainte, „Enigma Otiliei" prin conținutul său „este un unicat, o viziune originală modernă", un roman caracterizat prin echilibrul mijloacelor și în care G. Călinescu, folosind cerințele secolului său a creat clasicismului un cerc mai larg, modern.

O centrală hidroelectrică într-un sac

Într-o zi, acum douăzeci și patru de ani, într-un vagon de tren de pe linia Moscova—Kaluga, controlorul descoperi doi călători clandestini, pe care îi predă unui milițian dintr-o mică stație intermediară. Cei doi băieți priveau triști cum pleacă trenul. Milițianul îi întrebă cine sînt și de unde vin. Ei răspunseră cu toată sinceritatea că se duc la Kaluga pentru a asista la înmormîntarea lui Țiolkovski. Îl cunoscuseră la ei, în tabăra pionierilor, unde marele savant venea de multe ori pentru a face vizite tinerilor constructori de modele de avioane. Se duseseră de asemenea și ei în vizită acasă la Țiolkovski. Aflînd din ziare despre moartea lui, au voit să-i dea un ultim salut, dar nu aveau bani de drum. Pentru aceasta, au recurs la o asemenea soluție. Milițianul, emoționat, îi urcă pe locomotiva unui marfar care se îndrepta spre Kaluga.

Cel mai în vîrstă din cei doi strengari, Boris Blinov, a rămas credincios cauzei marelui său dascăl și, după ce a terminat școala, a intrat la Institutul de aviație. Dar a venit războiul. Pe urmă, suferind de o comoție nu a putut timp îndelungat să se reîntoarcă la munca sa preferată. Cu voință și perseverență însă, urmărind țelul ce și-l fixase el a trecut peste toate greutățile.

Ieșit din Institut, Blinov se consacră exclusiv creării de noi motoare și obține prima mare victorie: o mașină mică și elegantă cu o putere de 1,5 C.P. care se putea ține ușor în mînă. Consumînd mai puțin de jumătate kilogram de ulei greu, carburantul cel mai ieftin pentru moment, motorul acestei mașinuțe face 6.800 de rotații pe minut, greutatea lui fiind numai de 390 grame, iar întrebuințarea lui practic nelimitată. Se poate instala ușor pe orice bicicletă, barcă sau căruță care, înzestrată cu acest motor, poate duce 150 kg. greutate cu o viteză de 20 kilometri pe oră. Se poate întrebuința la lucrările agricole și altele diferite. Blinov a realizat o serie întreagă de motoare de 2,5, de 10 și 50 C. P. Astăzi însă inventatorul este preocupat de o idee nouă: construirea unei hidrocentrale electrice transportabile.

Am găsit pe Blinov într-un cort de campanie la malul unui rîu. În interior străluceau becuri electrice iar dejunul se prăjea pe un reșou electric.

— *Dacă aveți o apă curgătoare, aveți și energie electrică* — ne-a spus inginerul. *Se poate folosi cel mai mic rîu. Uite acesta, de exemplu. Este lat de 60 centimetri, și adînc de 25 centimetri. E mai mult un pîrîu, iuțeala curentului său atinge 2,5 metri pe secundă. Este mai mult decît trebuie pentru a instala o mică centrală care să furnizeze electricitate, nu la un cort ci la 10 corturi turistice. Nu trebuie pentru asta decît o foaie de tablă și o trusă de unelte de instalație. Cel mai primitiv atelier poate transforma foaie de tablă în două jumătăți de cilindri de 10 centimetri diametru, lungi de 50 centimetri și să le monteze pe*

trunchiul cuplat a unui generator producător de slabă viteză, care furnizează curentul. Acest rotor este o veritabilă centrală hidro-electrică, cu toate că este mică.

— Dar putem întrebuința acest sistem în scopuri mai mari, mărind puterea sa?

— *De ce nu? Dacă este vorba de un fluviu și nu de un rîu, nu aveți decît să instalați de-a latul un șirag de rotoare legate de un cablu; fiecare secție va fi o instalație aparte. Va fi suficient pentru a lumina o mică adunare. Nimic nu împiedică în sfîrșit de a plasa cîte șiraguri paralele dorite pe fundul unui fluviu. Energia obținută va fi pe măsura numărului de secții în activitate.*

Viitorul hidrorotorului este promițător. Căci acesta este o centrală hidro-electrică fără baraj care nu cere nici turbine puternice, nici lucrări de terasament, nici betonaj, nici inundarea unei suprafețe imense necesitînd deplasări de aglomerații întregi. Se visa acest lucru de mult timp dar nici unul din proiectele prezentate nu a putut fi aprobat fiind prea greoi.

O centrală hidro-electrică bazată pe rotoare va costa de 200 ori mai puțin decît o centrală obișnuită. Dar ceea ce interesează mai cu seamă, este că va fi ușor transportabilă; se va putea purta într-un sac.

I. T.

Cum obțin căldura cercetătorii polari

Pentru a veni în ajutorul cercetătorilor din Antarctida — unde a fost înregistrată cea mai joasă temperatură de pe suprafața pămîntului, 87,4 grade sub zero, au fost create măști speciale de protecție prevăzute cu încălzire electrică.

Acestea sînt niște căști din lînă cu un ochi de observație din sticlă organică. În interiorul căștii se află un burete din masă plastică, acoperit cu un strat subțire de cauciuc microporos. Buretele constituie un perete despărțitor între ochi și organele de respirație. Buretele are un mic orificiu în care este plasat un element de încălzire miniatural, care se alimentează de la o mică baterie de acumulatoare. Astfel, aerul rece, trecînd printr-un baraj, se încălzește.

Poșta agricultorului amator

SAVA DASCALU — *Cislău:* Pentru stimularea producției de ouă în lunile de iarnă, veți asigura găinilor un adăpost călduros (cu posibilități ca ziua să fie scoase la soare) și mai ales o hrană consistentă. Iată ce trebuie să conțină o rație: 60—70 grame de grăunțe, 30—45 grame de uruială, diferite nutreturi, sare etc. Rația de grăunțe pentru o zi se dă o treime dimineața și restul seara.

ING. M. CRISTEA — *Suceava:* Colaborarea dv. ne-ar fi de folos. Puteți să ne scrieți, bunăoară, despre realizările cercetătorilor de la stațiunea experimentală agricolă unde lucrați. Sîntem în așteptarea scrisorilor dv.

IONEL MANEA — *Orașul Stalin:* Este bine să schimbați pămîntul de la suprafața vasului cu mraniță (gunoi bine putrezit). Dăunătorii citrușilor îi puteți combate prăfuind plantele cu floare de pucioasă sau stropindu-le cu emulsie de săpun. De asemenea, pentru alte gîngănii, puteți presăra pe pămînt praf D.D.T.

Dr. N. BUDRICA — *București:* La întrebarea privind cauza îngălbenirii plantelor dv. de ornament, veți primi răspunsul, în mod amănunțit, de la Institutul de Cercetări horti-viticole din Băneasa.

LAZAR VLADUȚESCU — *Horezu:* Hameiul se cultivă pentru conurile sale care conțin o substanță aromatică și servesc la fabricarea berei, dîndu-i — pe lîngă aromă — putere de conservare. Hameiul e folosit de asemenea și în medicină.

Cititorii întreabă „Magazin" răspunde

GINA G., Oradea. Datele care vă interesează, au fost publicate de multe ori și în revista noastră și în „Flacăra".

UN GRUP DE CITITORI-Tîrnăveni: După cum s-a amintit pe larg cu prilejul încetării lui din viață, Gérard Philipe avea oroare de indiscrețiile asupra vieții particulare a artiștilor considerînd că importantă este numai creația lor și munca pe care o depun pentru desăvîrșirea talentului. Nu putem decît să fim de acord cu acest mod serios de a privi răspunderile artistului față de spectatorii săi.

SATMARI SORIN-București: Deobicei, corespondența se adresează studioului care a produs filmul.

IVAN L. VOICU-Arad: 1) Nu cunoaștem. 2) Este aceeași artistă în două roluri și se numește Lolita Torres. 3) Vîrsta: 37 ani. Cauza s-a anunțat. Nu este cazul să revenim.

ADINCU DUMITRU — Hunedoara: Alla Larionova va apare în filmul biografic închinat vieții și activității marelui poet democrat uzbec Furkat. Titlul filmului după romanul „La miezul nopții va cădea o stea" este „Secretul cifrului". Despre Maria Felix am scris. Urmăriți rubrica de știri.

DINU GEORGE-Ploești: O asemenea carte încă nu există. Poate se va scrie cîndva. Citiți reportajul care vă interesează în nr. 48/59 al revistei „Contemporanul".

MARA și DOINA-Breaza: Despre Tatiana Samoilova am scris în repetate rînduri. Ultima oară în nr. 102. Studioul „Mosfilm" Moscova. Restul nu cunoaștem.

Originea Mării Negre

Actuala Mare Neagră, în forma pe care o cunoaștem cu toții, are o vechime de 600.000 de ani, însă la originea formării ei stă un trecut mult mai îndepărtat, care se numără cu zecile de milioane de ani. Datorită frămîntărilor scoarței pămîntești, în decursul timpurilor, Marea Neagră a fost precedată de alte 11 mări care aveau o cu totul altă configurație. În aceste ape au existat condiții de viață cu totul diferite de cele actuale, aici trăind animale și plante care cu mici excepții sînt cunoscute de noi sub formă de fosile.

În era secundară, 30-40 milioane de ani în urmă, tot sudul Europei era acoperit de apele uriașei mări Thetys, care comunica la vest cu Oceanul Atlantic și la est cu Oceanul Pacific, în apele ei sărate existînd o faună și o floră bogată, azi dispărute. Pe la mijlocul erei terțiare, toată partea de nord a acestei mări se izolează, formînd un golf — Golful Sarmatic — care se întindea de prin locurile unde se află azi Viena și pînă la lacul Aral. Apele lui încep să se îndulcească, datorită riurilor de pe continent, și drept urmare o parte dintre vietățuitoare au pierit în locul lor apărînd noi forme de animale — salmastrele. În acest bazin s-au format strămoșii unora din peștii ce trăiesc azi în Marea Neagră: morunul, nisetrul, păstruga, scrumbia de Dunăre etc.

Spre sfîrșitul erei terțiare se petrece o nouă frămîntare a solului, din care cauză bazinul sarmatic se fragmentează apărînd o nouă mare — cea pliocenică — care se află chiar pe locul actualei Mări Negre și era aproape complet separată de bazinul Mării Caspice, avînd o apă și mai dulce.

Ultima mare scufundare a uscatului s-a petrecut acum 600.000 de ani, cînd pămîntul s-a lăsat în jos spre sud, făcînd ca apele sărate ale Mării Mediterane să năvălească în bazinul euxinic și să-l resăreze puternic. Din această cauză multe vietățuitoare se retrag la gurile fluviilor și limanurilor, supraviețuind și în zilele noastre, sub formă de faună relictă ponto caspică.

Un lucru interesant este faptul că Marea Neagră se deosebește complet de toate mările globului, atît prin conformația bazinului ei cît și prin constituția fizico-chimică a apelor. Avînd o suprafață de 413.488 km și o adîncime maximă de 2246 m., salinitatea apelor sale este de 17-18 g. la litru, adică de două ori mai redusă decît a oceanelor și a Mării Mediterane. În urma influenței apelor mediterraneene, s-au format două straturi de apă, cu salinități diferite, ce nu se amestecă între ele, de la 180 m. adîncime și pînă la fund aproape neexistînd vietățuitoare, din cauza gazelor toxice fabricate de bacteriile anaerobe.

ÎN ȚARA VULCANILOR

Regiunea Camciatca este numită uneori țara vulcanilor. Și aceasta pe bună dreptate. Aici s-au concentrat 67 de vulcani activi, adică aproape a noua parte din numărul total al tuturor vulcanilor activi

din lume. Mulți dintre ei au o imensă energie de erupție. Astfel, puterea exploziei datorită erupției vulcanului norioos Bezimiana de acum trei ani a fost egală cu energia pe care ar produce-o în timp de-un an trei sute de astfel de hidrocentrale puternice ca hidrocentrala „V. I. Lenin" de pe Volga.

Colaboratori științifici ai expediției Academiei de Științe din U.R.S.S., studiază formele și tipurile erupțiilor vulcanice, posibilitatea folosirii practice în economia națională a produselor vulcanice, inclusiv a minereurilor și materialelor de construcție.

S-au cercetat legile acumulării metalelor în apele termale care se scurg de pe pantele vulcanilor. S-a calculat de pildă că apele care se scurg de pe pantele de apus ale vulcanului Ebeco și care formează vîrful Iurev, poartă în marea Ohotsk, în decurs de 24 ore sub formă de soluție, aproape 35 tone de fier și peste 65 tone de aluminiu.

Laboratorul submarin

Imaginați-vă un tub electronic mărit de sute de ori și cufundat în mare la o adîncime de 600 metri. În interiorul lui este instalat comod un om care observă prin luminatoare peștii din adîncuri. La partea superioară a „lămpii" este fixat un reflector care împrăștie o lumină vie asupra ciudatei lumi animale și vegetale din fundul mării.

Așa va arăta în exterior hidrostatul, proiectat de colaboratorii institutului „Giroribfiot" din Leningrad. Corpul de oțel al acestuia este astfel construit că să reziste presiunii imense a apelor mării, iar grosimea sticlei luminatorului va fi de 65 milimetri. Datorită acestui fapt, hidrostatul sovietic va putea să se cufunde la o adîncime de două ori mai mare decît, de pildă, cel italian și de trei ori mai mare decît cel japonez.

„Ploaie de stele"

La 10 octombrie 1959, Pămîntul a întretăiat orbita cometei Iacobini Zinner și a trecut prin partea cea mai densă a roiului meteoric Draconid.

Roiul Draconid s-a format ca rezultat al dezagregării treptate a cometelor, dînd naștere unui roi imens de particule de meteori cu un diametru de aproape un milion kilometri.

Cînd planeta noastră întretaie acest roi, multe particule foarte mici ale acestuia cad în atmosferă și ard cu o lumină vie. În fiecare minut pe bolta cerească apar cîteva sute de meteoriți cu o strălucire diferită, ceea ce creează impresia unei „ploi de stele".

„Ploaia de meteori", un fenomen rar, se produce odată la treisprezece ani. Cercetările roiurilor meteorice prezintă o mare însemnătate pentru studierea

proceselor care au loc în păturile superioare ale atmosferei, și pentru determinarea pericolului meteoric în zborurile viitoare ale omului în cosmos.

CU ANGELA MOLDOVAN

pe drumeagurile aducerilor aminte și cărările proiectelor

(Urmare din pag. 1-a)

Unii colegi de operă mă compătimeau și-mi prevesteau un eșec total. Folcloriștii, pe de altă parte — tot numai unii — mă priveau cu rezervă și-mi prevesteau același eșec. Fiindcă a avea la bază studiul clasic și o practică în operă însemna, pentru aceștia, a nu putea interpreta muzica populară. Cu vremea însă, printr-o strădanie îndelungată de zi cu zi, am reușit să fac dovada — sper — că se poate căpăta un stil autentic de interpretare a muzicii populare, chiar dacă ai cîntat mult timp muzică clasică. Ba chiar aș îndrăzni să afirm că studiul este absolut necesar. Dar unii mai socotesc că este suficient să preiei cu strictețe melodia culeasă din anume regiune a patriei, chiar dacă imprimarea obținută vădește că interpretul nu respectă anumite legi elementare ale cîntului sau pur și simplu nu știe să cînte. Copiind cu fidelitate intonațiile, copiezi și greșelile, defectele, elemente care diminuează calitatea muzicală a melodiei populare. Am stăruit cam mult asupra acestei probleme, dar ea mă frămîntă și unul dintre proiectele mele cutezătoare este de a reuși, cu sprijinul specialiștilor, să găsesc un drum de studiu științific, temeinic, al interpretării cîntecului popular.

— Alte proiecte?

— *Să reușesc să depășesc, printr-o muncă susținută, cunoștințele cîștigate pînă acum, ajungînd să pot stăpîni în egală măsură stilurile specifice din toate regiunile țării.*

— Și acum, cîte ceva despre satisfacțiile avute în carieră.

— *Fiecare concert îmi dă o nespusă satisfacție, fiindcă simt cum trezesc, prin cîntecele interpretate, dragostea pentru muzica populară atît de minunată a patriei mele iubite, atît în țară, cît și peste hotare...*

...pe unde știu că ați fost de multe ori.

— *De 15 ori din 1955 și pînă la sfîrșitul anului trecut. Am colindat prin multe țări, am participat la concursurile festivalurilor, fiind laureată la Varșovia și Moscova. Am avut fericirea de a cînta în fața a sute de mii de oameni. Nu exagerez de loc. Uite, de exemplu, doar în R.P.D. Coreeană, la un concert dat la marginea orașului Keson, au venit să asculte muzica românească majoritatea locuitorilor orașului. Zeci de mii de oameni, o colină care părea un furnicar. Ori în sala de concerte nou construită, de la Pekin, cu o capacitate de 15.000 de spectatori. Spectatorii chinezi, vietnamezi, coreeni, m-au încurajat, apreciindu-felul în care am interpretat muzica noastră populară... și pe a lor. Căci mi-e tare drag să învăț, să cînt și muzică populară din țările prietene. Mai ales cîntece ale popoarelor asiatice. Pe care — după cum spun muzicienii din respectivele țări — se pare că le interpretez binișor. Prietenii chinezi, m-au felicitat pentru siguranța pronunției, deși a trebuit să le mărturisesc că am avut de ales între trei-patru variante de pronunție ale aceluiași text, fiindcă dascălii mei erau ie din sud, fie din nord, ceea ce ducea la explicarea diametral opusă a aceloraș hieroglife. Din fericire, am fost înțeleasă.*

— Admiratorii din țară nu vor avea oare ocazia să vă cunoască și ca interpretă a acestor cîntece?

— *Cred că da, prin intermediul radioului. Telespectatorul însă, cu siguranță, fiindcă voi da un concert de muzică populară din țările Asiei, în scurtă vreme.*

În plăcuta încăpere, plină de vase de lut smălțuite și ploscuțe cioplite cu artă, s-a întunecat pe nesimțite. Ultimele unde luminoase ce vin pe fereastra spațioasă se opresc pe contururile pregnante ale măștii lui Enescu, de pe perete. Odată cu noua ambianță creată de lumina lămpii de birou, drumeții pe noi meleaguri... Încep să fie răscolite sutele de fotografii, răsfoite zecile de tăieturi din ziarele atîtor țări... Și călătoria ar continua încă ore în șir, căci Angela Moldovan este un ghid neostenit și plin de bunăvoință. Ar continua, dacă nu ar trebui să dăm însemnărilor de față un sfîrșit.

Radu MIRON

CU SCRIITORUL DEMOSTENE BOTEZ DESPRE:

Cupa prieteniei tineretului din ţările regiunii Balcanilor şi a Mării Adriatice

Ne mai despart doar cîteva zile pînă la întîlnirea tineretului şi studenţilor din ţările regiunii Balcanilor şi a Mării Adriatice — unul dintre cele mai de seamă evenimente din viaţa tineretului din această regiune a lumii. Şi nu întîmplător această entuziastă reuniune va avea loc la Bucureşti. De aci au pornit în 1957 propunerile tovarăşului Chivu Stoica, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.P.R. pentru realizarea unei multilaterale colaborări balcanice.

Întîlnirea de la Bucureşti a stîrnit un puternic ecou în rîndurile tineretului din lumea întreagă, lucru firesc deoarece pe toate filele agendei întîlnirii este înscris cuvîntul pace în limbile popoarelor ce-şi trimit tinerii reprezentanţi în frumoasa noastră Capitală.

După cum se ştie, în programul întîlnirii sînt prevăzute lucrări în patru sectoare şi anume: 1) probleme culturale; 2) probleme sportive şi turistice; 3) probleme ale vieţii studenţeşti; 4) probleme generale de cooperare.

Pentru a afla amănunte în legătură cu problemele sportive şi turistice care se vor discuta, precum şi cu alte manifestări sportive care vor avea loc cu acest prilej — ne-am adresat tovarăşului DEMOSTENE BOTEZ, preşedintele comitetului naţional de pregătire a întîlnirii.

— Ce competiţii sportive vor avea loc în cadrul întîlnirii?

— Vreau mai întîi să precizez că întîlnirea de la Bucureşti îşi propune ca obiectiv central promovarea următoarei idei — splendidă prin dragostea de viaţă ce o străbate: tineretul să-şi măsoare forţele şi talentul în laboratoare şi institute, pe scenele teatrelor şi pe stadioane.

Sportul a fost întotdeauna mijloc de apropiere între oameni. Pe stadion, disputa se desfăşoară între parteneri şi nu între adversari. Gîndiţi-vă, pe de altă parte, la uriaşa forţă mobilizatoare a sportului şi care pune în faţa constructorilor de stadioane delicata problemă a unei permanente sporiri a numărului de locuri.

Îmi cîntă inima de bucurie cînd aflu pe calea presei sau a undelor despre „echipele comune" ale Germaniei. Şi aci, în apropierea dintre cele două state germane, sportul e un falnic premergător. S-ar mai putea spune multe. Toate vor justifica înalta preţuire ce se acordă sportului şi în cadrul apropiatei întîlniri.

Cu acest prilej, în zilele de 30 ianuarie—4 februarie se vor desfăşura la Bucureşti întrecerile din cadrul Cupei prieteniei tineretului din ţările regiunii Balcanilor şi a Mării Adriatice. Se vor desfăşura competiţii de baschet, şah şi tenis de masă. În vederea participării la aceste întreceri s-au trimis invitaţii tuturor ţărilor balcanice şi din regiunea Mării Adriatice.

— Vă rugăm, totuşi, să ne daţi amănunte în plus, în legătură cu echipele participante.

— Întrecerile sportive care vor avea loc la Bucureşti cu prilejul întîlnirii, au stîrnit un mare interes. La concursul de tenis de masă şi-au anunţat participarea selecţionate de tineret şi studenţi din Turcia, Iugoslavia, Albania şi Bulgaria. La turneul de şah vor participa jucători din Bulgaria, Iugoslavia, Grecia şi Albania; iar la competiţia de baschet şi-au anunţat participarea echipe din Albania, Bulgaria şi Italia. Adăugaţi la fiecare sport şi participarea echipelor selecţionate ale tineretului nostru.

Cred că şi cronicarilor sportivi le vine greu să facă pronosticuri în legătură cu rezultatele care se vor înregistra. Indiferent însă de învingători — victoria va fi a tuturor. Va fi o splendidă victorie a păcii, tinereţii şi dragostei de viaţă.

— Vor mai avea loc şi alte manifestări sportive?

— O mare acţiune sportivă este chiar în curs de desfăşurare. E vorba de ştafeta tineretului nostru. Din cele mai îndepărtate cătune spre raioane, de aici la reşedinţele de regiuni şi apoi la Bucureşti sute şi mii de sportivi poartă mesajele adresate întîlnirii de către tineretul din ţara noastră, tineretul acesta crescut şi educat de partid încrezător în forţele şi viitorul său.

Aş vrea să vă spun, în încheiere, cîteva cuvinte despre sectorul problemelor sportive şi turistice care se vor discuta la întîlnire. Accentul se va pune pe intensificarea legăturilor din acest domeniu, pe asigurarea unor largi şi reprezentative participări la campionatele balcanice cît şi pe masive schimburi de turişti. Reprezentanţii ţării noastre vor veni cu propuneri concrete, cu frumoase iniţiative.

Îmi exprim convingerea fermă că întîlnirea de la Bucureşti şi frumoasele întreceri sportive pe care le prilejuieşte se vor bucura de un mare succes. Şi lucrul acesta reprezintă o însemnată contribuţie la realizarea unei fructuoase şi multilaterale colaborări balcanice, desfăşurată sub semnul păcii biruitoare.

Actualitatea sportivă în imagini

De cîteva zile se desfăşoară în Capitală un interesant turneu de handbal în 7, dotat cu „Cupa oraşului Bucureşti". În clişeu: Un aspect din timpul întîlnirii H. G. Copenhaga — Voivodina.

Fotografia: V. BAGEAC

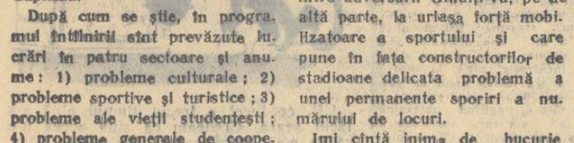

A luat sfîrşit prima parte a campionatului republican de hochei pe gheaţă. Cea mai bună comportare a avut-o echipa Voinţa Miercurea Ciuc care a terminat turul neînvinsă. În clişeu: O fază din timpul jocului Voinţa-Miercurea Ciuc — Ştiinţa Cluj.

Fotografia: C. ANTONIER

VARIETĂŢI

Toni Seiler oferă... clienţi spitalelor japoneze

De cîteva săptămîni cunoscutul campion olimpic la schi Toni Seiler care, după cum se ştie, a trecut la profesionism devenind în acelaşi timp şi actor de cinema, se găseşte în Japonia unde turnează cadrele unui nou film. Vizita lui Seiler pe pămîntul japonez a provocat însă multă bătaie de cap personalului medical din mai multe spitale japoneze. Într-adevăr după cum ne informează ziarul austriac „Neue Zeit", Seiler a făcut ca mulţi japonezi, amatori de schi să devină... clienţii spitalelor. „De cînd „fulgerul pe schi" din Kitzbühler şi-a demonstrat măiestria pe pîrtiile aflate pe muntele Shiga — scrie ziarul — a crescut într-un ritm extrem de îngrijorător numărul schiorilor accidentaţi". Într-o singură zi din prima săptămînă a lunii ianuarie, de pildă, în spitalele din regiunea muntelui Shiga au fost internaţi 30 de schiori accidentaţi. Majoritatea lor sînt studenţi din Tokio care în dorinţa lor de a-l imita pe campionul austriac au uitat lucrul cel mai important: că nu ştiu totuşi să schieze la fel de bine ca Toni Seiler.

Poarta a fost salvată

Spectatorii obişnuiţi ai meciurilor de fotbal au fost desigur martori de-a lungul anilor, la numeroase şi neaşteptate întîmplări petrecute pe terenurile de sport.

O asemenea întîmplare deosebită şi pe care un fotograf a avut marea satisfacţie s-o înregistreze pe peliculă s-a petrecut recent în cadrul unui meci disputat în campionatul englez de fotbal. Lo un atac al echipei adverse, Brown, portarul echipei Tottenham, aflat într-o poziţie foarte dificilă a respins mingea trasă de un înaintaş cu... capul, trimiţînd-o în aut.

Fără îndoială că o asemenea performanţă, un asemenea mod de a-ţi apăra poarta reprezintă un caz aparte. Tot aşa cum poate fi apreciată şi această fotografie.

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMÎNIA LIBERA"

★

Redacţia şi administraţia piaţa Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzori din întreprinderi şi instituţii.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 17.60.10, Interior 1400

SPORT magazin

Carnet olimpic

Începînd de la 1 octombrie anul trecut, 62 de atleţi sovietici au realizat normele olimpice care le asigură participarea la Olimpiada de vară. Dintre ei, Krosilov şi Şavţakadzei au trecut la înălţime ştacheta înălţată la 2,10 m., Igor Ter Ovanisian a obţinut 7,95 m. la săritura în lungime, Krasovski a sărit 4,58 m. la prăjină, Kreer a realizat 16,07 m. la triplu salt, Rudenko — 62,27 m. la aruncarea ciocanului, Artiniuk — 29' 34" 4/10 în proba de 10.000 m. plat, Mihailov — 13" 9/10 la 110 m. garduri, Kuznețov — 7.467 puncte la decatlon.

■ Timp de cîteva săptămîni participarea finlandezi la Jocurile Olimpice de iarnă de la Squaw Valley a rămas îndoielnică deoarece presiunilor exercitate de Uniunea sportivă-gimnastică finlandeză (S.V.U.L.), asupra Comitetului Olimpic finlandez cu scopul de a îndepărta din lotul olimpic pe membrii uniunii sportive muncitoreşti T.U.L. După ce s-a aflat însă că Juhani Järvinen campion mondial la patinaj viteză şi mai mulţi alţi sportivi fruntaşi de frunte, membri ai organizaţiei T.U.L., şi-au manifestat hotărîrea de a nu pleca la Squaw Valley dacă T.U.L. nu va fi recunoscută oficial, Uniunea sportivă-gimnastică finlandeză a renunţat la pretenţiile sale. Această hotărîre reprezintă un mare succes pentru organizaţia sportivilor muncitori din Finlanda.

■ Înotătorul japonez Ischimoto, deţinătorul recordului mondial în proba de 100 m. fluture cu timpul de 1' 1/10 a făcut cunoscut că nu va putea participa la Olimpiada de vară. **„Am comunicat conducătorilor olimpici japonezi să nu mă reţină pentru Jocurile de la Roma, deoarece nu mi se permite să-mi părăsesc serviciul pentru un timp atît de lung"** — a declarat Ishimoto, reprezentantilor presei.

■ Flacăra olimpică va fi adusă pe ultimul traseu, din Sicilia la Roma, de 810 soldaţi ai armatei italiene, care vor parcurge fiecare distanţe de cîţiva kilometri. În legătură cu această ştire, ziarul austriac „Neue Zeit" scrie că nimeni nu a putut să explice încă pentru ce vor trebui să fie folosiţi militari în loc de sportivi. Oare în întreaga Italie nu pot fi găsiţi 800 de alergători?

■ După cît se pare, Jocurile Olimpice de iarnă vor constitui o sursă de mari beneficii pentru proprietarii tripourilor şi cazinourilor din localitatea San Remo, situată la cîteva zeci de kilometri de Squaw Valley. Presa occidentală scrie că aici au loc pregătiri intense pentru „primirea" conducătorilor diferitelor delegaţii sportive din ţările occidentale şi a turiştilor. Diferite ziare americane fac o publicitate zgomotoasă posibilităţilor de îmbogăţire la mesele de ruletă sau alte jocuri de noroc.

Ce au însă de-a face toate acestea cu Jocurile Olimpice — iată o întrebare la care organizatorii Olimpiadei nu au putut da nici un răspuns.

Instantanee sportive

Unele colective sportive irosesc sume însemnate făcînd investiţii inutile sau nerentabile.

— Văd că aţi cumpărat echipament pentru hochei! Aveţi echipă de hochei?

— Nu, dar avem un bal costumat săptămîna viitoare.

Desen de Fred GHENĂDESCU

Mozaic

● ZIARUL milanez „Gazetta dello sport" a anunţat că oferă un trofeu intitulat „Trofeul Fausto Coppi" pentru ciclistul care în fiecare an va cîştiga etapa Milan—San Remo din Turul Italiei.

● REPREZENTATIVA naţională de fotbal a statului Chile va întreprinde un turneu în Europa de la 10 martie. Ii vor fi opuse formaţiile Franţei, R.F.G., Belgiei, Spaniei şi Israelului. Scopul acestui turneu este pregătirea echipei sud-americane pentru campionatele mondiale din 1962 care vor avea loc în Chile.

● ŞTIAŢI că şi la tenis de masă pot fi stabilite recorduri mondiale? Unul din recordurile mondiale a fost stabilit în 1936 cu prilejul campionatelor mondiale pe echipe în cadrul meciului România—Polonia. Prima minge între reprezentantul nostru Paneth şi polonezul Ehnlich a durat... peste 2 ore. Bineînţeles că acest record mondial nu este oficial.

● CITEVA date statistice privind performanţele atleţilor sovietici în sezonul trecut sînt edificatoare asupra uriaşului progres înregistrat de sportul atletic în Ţara Socialismului. Astfel, 14 atleţi au trecut la săritura cu prăjina ştacheta înălţată la 4,40 m.; 8 atleţi au obţinut la triplu salt performanţe de peste 16 m.; 4 sportivi au sărit la înălţime peste 2,10 m., la săritura în lungime unul (Igor Ter Ovanesian) a trecut de 8 m., iar alţi patru au rezultate de peste 7,60 m. În ce priveşte probele de alergări 11 sprinteri au acoperit distanţa de 100 m. plat în timpul de 10" 4/10. La proba de 110 m. garduri, 10 atleţi au „scos" timpul sub 14" 5/10.

Aceste cifre sînt, credem, o dovadă concludentă a faptului că atletismul sovietic merge pe drumul cel bun!

„Explicaţii"

Poezie dedicată acelor studenţi ai I.C.F.-ului care refuză repartizarea la ţară.

Cu patru ani în urmă, avui chef
Să mă înscriu la cursuri la I.C.F.
Aşa speram să stau în continuare
În Bucureşti pîn-la pensionare.

Dar după ce sfîrşit-am institutul,
S-a întîmplat curînd neprevăzutul:
Am fost repartizat la repezeală
La multe zeci de poşti de Capitală.

Inseamnă, cu valiza subţioară,
Să plec din Bucureştiul meu la ţară,
Prin vreo comună unde, ce ghinion,
Nu-s străzi iluminate cu neon.

Pe-acolo nu e ca în Capitală,
Deci seara, să nu mor de plictiseală,
Aş aştepta să iasă stele după-un nor,
Să mă distrez cu număratul lor.

Duminica aş sta mereu în casă,
Chiar dacă vremea-i caldă şi frumoasă.
Doar n-o să-ncep, pentru a mă distra,
Să joc în horă mambo sau ciacia.

Ba ce-i mai rău, în rustica-ambianţă
Nu pot să mă îmbrac cu eleganţă,
Cît timp „Romarta" astăzi, din păcate,
Nu şi-a deschis şi sucursale-n sate.

Unde mai pui, tot prin acele locuri
Nu s-au făcut pe uliţi nişte blocuri,
În care să găsesc la orice ceas
Vreun local ca „Athenee Palace".

Şi n-aş putea să-mi etalez bretonul,
Nici ciocul ultra şic, nici papionul
Într-o plimbare-acolo pe-nserat,
Că — nu-s în ton cu prispele din sat.

De-aceea am decis într-o pornire
Să-mi iau la ţară postul în primire
Atunci cînd aşezările sătesti
Vor fi identice cu Bucureşti.

pt. conf. V. D. POPA

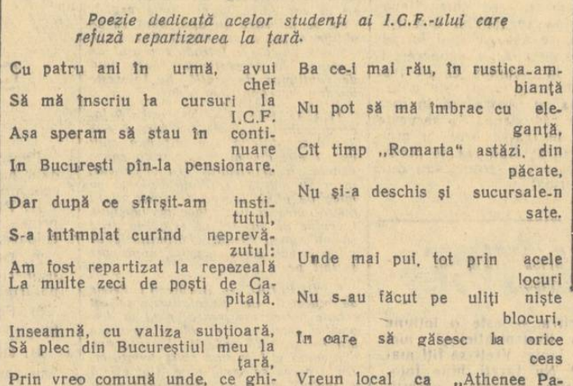

— De fapt ei joacă tenis de cimp, însă azi fiind timpul nefavorabil...

Desen de AL. CLENCIU

Puncte de vedere

UN MECI MEMORABIL

Nam crezut nici o clipă că ai noştri vor cîştiga — nici atunci cînd Bădulescu a egalat, spre sfîrşitul primei reprize, nici cînd Covaci l-a fentat pe Havlik şi ne-a adus — întîia oară — un avantaj de două puncte (19—17) ba, parcă nici chiar atunci cînd arbitrul a fluierat finalul acestui meci infernal şi publicul a izbucnit în ovaţii, iar tabela electrică indica 23—22 pentru Dinamo!

De ce n-am crezut? Din mai multe motive. În primul rînd, Dukla-Praga venea aureolată de cîteva performanţe strălucite. Dukla = 75% din naţionala Cehoslovaciei, care a învins recent Danemarca, R. D. Germană şi Suedia — deci tot ce are mai valoros handbalul în 7 din Europa. Cum jocul ăsta nu prea se joacă pe alte continente, Dukla poate fi socotită la ora de faţă drept cea mai bună echipă de club din lume. Ştiam că nici noi nu sîntem chiar de lepădat, însă oricît...

În al doilea rînd, Dinamo avea la activ o victorie asupra Duklei, tot în „Cupa Campionilor", tot în Bucureşti şi tot... la limită! Ori — latinul zice: Non bis in idem — adică nu se repetă exact acelaşi lucru în aceleaşi împrejurări. Băieţii noştri neflind probabil la curent cu limba lui Ovidiu, au demonstrat că totuşi se mai întîmplă!

Dar cu ce preţ! Rareori mi-a fost dat să văd o echipă luptînd cu atîta tenacitate, zmulgînd pur şi simplu victoria unui adversar care părea de netrecut. Aşa cum începuse întîlnirea, cred că nu numai eu, dar aproape toţi cei de la „Floreasca" eram convinşi că „tricourile portocalii" nu pot pierde! Uşurinţa cu care străpungeau „oricînd" apărarea noastră, în debutul partidei, era de-a dreptul înfiorătoare!..

Din fericire, Hnat, Bădulescu, Covaci et. comp. au ştiut să ţină pasul, înscriind cu promptitudine în replică, nelăsîndu-i niciodată pe praghezi să se distanţeze la mai mult de 2 puncte. Un adversar care nu cedează, care se ţine scai, care răspunde cvasi-matematic cu lovitură la lovitură — un asemenea adversar devine mai întîi enervant, apoi ameninţător, apoi... doamne-fereşte! Cred că exact această psihoză au trăit-o simbăta seara cei de la Dukla, de-a lungul a 60 de minute. Spre cinstea lor, vom recunoaşte că n-au „căzut" nici un moment, că au luptat vitejeşte pentru victorie, care le-a suris, de altfel, chiar în ultimul minut şi i-a trădat în ultimele secunde!

A fost un meci memorabil — în care ambele echipe s-au întrecut pe sine, golurile au abundat, publicul s-a dovedit, încă odată admirabil — iar arbitrul Glagow, uluitor. Să dirijezi cu precizia şi eleganţa unui artist o dispută la maximum de tensiune posibil, nu este, veţi recunoaşte, un fapt banal...

Şi acum — să ne pregătim pentru finală! Ei, da, pentru finală — doar n-o să-mi spună cineva că Dinamo e în stare să nu-şi ia revanşa asupra lui F. A. Göppingen?!

Dan DEŞLIU

Cutia cu scrisori

V. COSTACHESCU — **Bucureşti:** Prima carte românească despre educaţia fizică „Carte de gimnastică", a apărut în anul 1869, autor fiind V. Moceanu. Despre această lucrare, B. P. Haşdeu a scris o recenzie în revista „Columna lui Traian" (nr. 29 — 4 iulie 1869).

A. HAN — **Cluj:** După părerea unor specialişti, consumul cel mai mare de calorii din rîndul sportivilor îl au boxerii şi luptătorii (între 3000 şi 6000 calorii pe oră). Urmează în ordine schiorii 600, scrimerii 500, patinatorii 300 înotătorii 200, mărşăluitorii 150 etc.

R. CORUT — **Brăila:** Vă indicăm datele cerute şi vă rugăm să ne comunicaţi rezultatele la care aţi ajuns. Cine ştie, poate realizaţi ceva deosebit: dimensiunea suliţei la bărbaţi: lungime 2,60—2,70 m.; greutatea 800 gr., diametrul maxim 25—26 mm., manşonul 16 cm., distanţa de la vîrful de metal la centrul de greutate 90—110 cm. Vîrful de metal minim 15 cm. Vă dorim succes!

G. PETRĂCHESCU — **Petroşani:** Dv. aţi cîştigat pariul. Formaţia franceză U.A.S. Perpignan a jucat la Bucureşti în anul 1953 pe stadionul Dinamo. Întîlnind o selecţionată a asociaţiei Locomotiva, oaspeţii au fost învinşi cu categoricul scor de 37—3 (21—3).

C. SZIGETI — **Arad:** Data exactă cînd Iolanda Balaş a stabilit un nou record mondial la înălţime (1,84 m.): 20 septembrie 1959. Ora n-o cunoaştem...

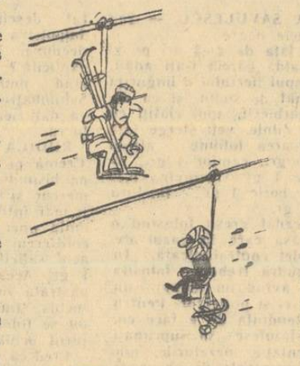

Fără cuvinte

Desen de A. MATTY

„INTRE SUPORTERI"

— Vă recomand stofa asta, bleu petrol!

— Aş prefera un bleu... rapid

Desen de V. VASILIU

Adaptare după I. P. Maghidovici

CUCERITORII

(Istoria descoperirilor geografice)

Lumea Nouă

La 3 august 1492, flotila comandată de Cristofor Columb a ridicat ancora. Corăbiile şi-au întins mîndre pînzele şi-au părăsit portul Palos cu direcţia vest, mereu vest — pînă ce vor întîlni pămîntul binecuvîntat al Indiei cea bogată. Prima escală a fost făcută în insulele Canare, deja cunoscută de navigatori. Şederea în portul Gomera a durat destul de mult, căci a trebuit reparată o spărtură pe care valurile o făcuseră pe „Pinta" La 6 septembrie, cele trei corăbii spaniole au pornit din nou, tot spre vest firesc, pe o vreme liniştită, aproape complet lipsită de vînt, Curînd însă, un vînt favorabil a împins cu viteză flotila. Pierduţi în nesfîrşitul ocean, marinarii au început încetul cu încetul să-şi piardă curajul şi avîntul iniţial.

Dar iată că la 11 octombrie se simte apropierea pămîntului. În adevăr la 13 octombrie, în zori, pămîntul apare în faţa ochilor celor 90 de marinari. O insulă mare, cu o vegetaţie bogată, avînd în mijloc un lac. După 33 de zile de la plecare, expediţia lui Columb descoperă, aşa dar, un pămînt neînsemnat pe nici o hartă a lumii. Pămînt nou — Lumea Nouă. Insula era locuită. Columb descrie el însuşi în jurnalul său, întîlnirea cu populaţia aceasta, care în următorii douăzeci-treizeci de ani va fi complet exterminată de către colonialiştii spanioli: „Le-am dat bonete roşii, mătănii de sticlă şi multe alte obiecte lipsite de valoare, care le-a făcut o mare plăcere. Ei s-au purtat atît de bine cu noi, încît lucrul acesta ni s-a părut o minune. Veneau înot pînă la bărcile unde ne aflam şi ne aduceau papagali, gheme de fire de bumbac, mici darde şi multe ale lucruri, schimbîndu-le pe obiectele pe care le dădeam noi. Mi s-a părut însă că aceşti oameni sînt săraci şi că due lipsă de toate. Toţi umblau goi, aşa cum s-au născut... Iar toţi oamenii pe care i-am văzut erau

încă tineri, bine făcuţi, trupurile şi feţele lor erau foarte frumoase, iar părul aspru, ca de cal şi scurt...

Columb a denumit această insulă — care face parte din grupul insulelor Bahama-San Salvador, nume care s-a păstrat pînă astăzi. Timp de două săptămîni cele trei corăbii spaniole au navigat de la o insulă la alta a arhipelagului Bahama, dar n-au descoperit aurul pe care sperau să-l găsească. Apoi Columb a dat din nou semnalul de plecare mai departe spre vest.

La sfîrşitul lunii octombrie, cele trei corăbii pătrundeau în estuarul unui riu, despre care Columb credea că curge pe pămînt asiatic. De fapt,

spaniolii atinseseră coastele Cubei. Au întîlnit acolo o populaţie care cultiva mai multe soiuri de plante şi în special bumbacul, din care făceau ţesături grosolane şi împleteau plase de pescuit. Bărbaţii şi femeile — notează Columb — „mergeau cu tăciuni în mînă şi cu o iarbă folosită pentru fumat". În felul acesta au luat europenii pentru prima oară contact cu tutunul. Au mai descoperit ei atunci şi alte plante necunoscute, pe care le-au adus apoi în Europa şi anume: porumbul şi cartoful, care au fost după aceea răspîndite pe toate continentele.

Columb era convins că a ajuns în China. De aceea, a pornit de-a lungul ţărmului spre sud-est, cu gîndul că astfel va ajunge la bogatele insule ale Japoniei.

În această etapă a marii sale călătorii, Columb a trăit un eveniment deosebit: Martin Pinzon, unul dintre comandanţii adjuncţi ai flotilei sale, a dispărut cu corabia „Pinta" pe care o comanda. Columb era convins că Martin îl trădase cu intenţia de a descoperi el singur minele

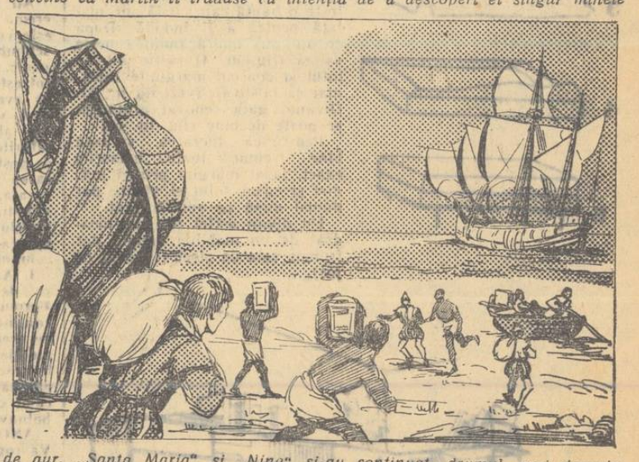

de aur. „Santa Maria" şi „Nina" şi-au continuat drumul mai departe şi, la 6 decembrie 1492, au ajuns în dreptul unei mari insule, căreia Columb i-a dat numele de Espanola, (insula Haiti de astăzi). Pe această insulă spaniolii au găsit mai multe urme de aur decît oriunde debarcaseră pînă atunci. Dar la 25 decembrie vasul amiral „Santa Maria" a eşuat pe un banc de nisip şi a trebuit să fie socotit pierdut. Cu ajutorul indigenilor, Columb a reuşit să mute încărcătura de preţ a corabiei, precum şi o parte din tunuri şi provizii pe „Nina". Problema cea mai grea însă era aceea că „Nina" nu putea cuprinde ambele echipaje. Columb hotărăşte să lase o parte din oameni pe insulă, iar el să se întoarcă grabnic în Spania, în vederea organizării unei noi expediţii.

39 de marinari rămîn pe Espanola de bună voie, cu speranţa că vor descoperi mult aur şi că se vor îmbogăţi.

(Va urma)

SFATURI — COSMETICĂ — MODĂ — GOSPODĂRIE

Modele noi de încălțăminte în R. Cehoslovacă

Călătoria cu avionul de la Praga către sud-estul țării, la combinatul de încălțăminte, de mare renume din Gottwaldov, durează circa o oră. In centrul orașului cu 60.000 de locuitori, se află una dintre cele mai mari întreprinderi de încălțăminte din Europa, întreprinderea de stat Svit. Lucrătorii acestei întreprinderi produc zilnic 45.000 de perechi de încălțăminte din piele, 85.000 perechi încălțăminte din cauciuc și alte tipuri de încălțăminte.

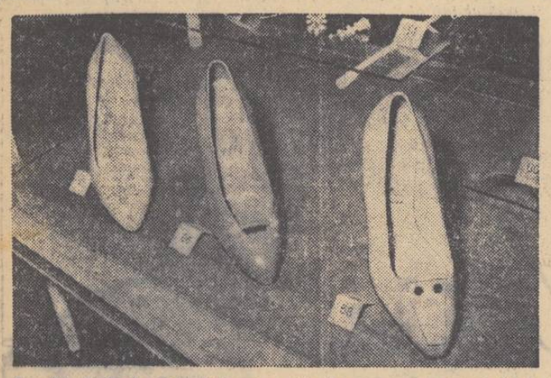

Lucrătorii de la Svit își concentrează atenția, în special asupra calității producției. Acest lucru a fost confirmat, încă la expoziția mondială de la Bruxelles, unde încălțămintea prezentată de întreprinderea de stat Svit a fost distinsă cu medalia de aur. Producția viitoare a fost prezentată publicului, în mare măsură, de către expoziția „Moda 1960", organizată anul acesta în septembrie la Gottwaldov.

Încălțămintea pentru femei și bărbați, va avea în anul 1960, în general, o formă ușor alungită. Încălțămintea va fi în special elastică și ușoară, simplă și netedă. Majoritatea pantofilor de stradă vor avea o croială de mocasin. La pantofii de damă vor predomina modelele cu vîrf mai ascuțit și vîrf teșit denumit „caré". Încălțămintea de damă are un toc fin, svelt, având până la 8 cm. înălțime. Pantofii vor fi împodobiți cu agrafe mari, funde de piele etc. In ceea ce privește materialul și culorile, se poate spune că pînă acum n-a mai existat un sortiment atît de vast. Printre materiale predomină velurul artificial de diferite culori, boxuri moi fără căptușeală, avînd imprimate modele fine și sortimente noi din piele de porc. Culorile care predomină, la pantofi bărbătești, sînt negrul și cîteva nuanțe de maro, iar la cei de damă, culoarea bej, crem, gri argintiu și culori asemănătoare vaniliei, nisipului, mesteacănului și ghețiii.

Rochii de stofă

1) Rochie cu talia netăiată, dintr-o stofă mai plină. La guler și la clapele buzunarelor garnitură din franjuri.

2) La această rochie din stofă tuid, accentul se pune pe corsaj, care, prin linia lui modernă are o mai mare amploare.

3) Variate pot fi modelele din clasica stofă în dungi. Acest model are gulerul mare, foarte adînc, iar pe marginea gulerului și a deschizăturii din față, un bordaj lat în culoarea dungilor.

4) Rochie tinerească din tuid cu talia netăiată, prin să cu un cordon. La decolteul în formă de V și la mîneci se încrustează o bandă lată în culoarea nopeu rilor. În completare, imitînd un scampolo, o vestă și manșete din tricot de lînă.

5) Cu linia fustei puțin evazată, această rochie cu mîneci chimono, revere, clape și manșete are un aspect sportiv, elegant.

6) Un model interesc de rochie din stofă, cu fusta largă. Pe mijlocul corseletei este fixat un cordon care se leagă în față.

Desene de Raia SOLOMONICA

Medicul vă sfătuiește

NINA LUPESCU — **Galați:** Vă sfătuim să vă adresați Institutului O.R.L.-București, Spitalul Vasile Roaită, din Bd. 1 Mai.

C. E. R. — **Gura Ocniței-Tîrgoviște:** Tratamentul negilor trebuie făcut numai de către un medic specialist dermatolog, în raport cu natura lor. În general ele se tratează prin diatermocoagulare, crioterapie Roentgen, etc. Pentru transpirație folosiți următoarea mixtură: acid formic 5 gr.; cloral hidrat 5 gr.; balsam peruvian 1 gr.; alcool 100 grame.

V. I. — **Reșița:** Timpul de cînd ați suferit intervenția chirurgicală este prea scurt pentru ca organismul să se fi adaptat la noua situație. Nu este nici un motiv de îngrijorare, căci totul va intra în normal.

Pe lîngă regimul alimentar ce vi s-a prescris la părăsirea spitalului, folosiți: Viplex 6 tablete zilnic, Vitamina C, tablete de 200 mgr. 3—4 pe zi. Neopehezor fiole sau Pernemyl fiole X. 1 la 2 zile intramuscular, odihnă după masă.

La 6 luni repetați analizele și intrați în supravegherea medicului de circumscripție.

R.M.S. — **București:** Într-adevăr, multe dintre cititoarele noastre solicită sfatul nostru în legătură cu modul în care se poate realiza o cură de slăbire fără a dăuna organismului. În coloanele rubricii noastre, în repetate rînduri, am atins această chestiune. Pentru d-voastră și pentru mulți alții reluăm totuși din nou problema. În primul rînd, regimul alimentar. Trebuie excluse grăsimile, sosurile, pastele făinoase, condimentele, dulciurile și pe cît posibil lichidele. Alimentele trebuie preparate fără sare. O cură de pildă cu Preludin 2 tablete pe zi, o tabletă cu ½ oră înainte de masa de prînz este de asemenea recomandabilă. Dacă la recomandările de mai sus se va asocia și suficientă mișcare, sport sau muncă fizică, atunci putem fi siguri că veți beneficia de tratament. E bine totuși să înainte de a aplica aceste măsuri, să faceți un control la medicul specialist endocrinolog de la policlinica teritorială de care aparțineți.

SORIN G. — **Timișoara:** Vă puteți opera fără nici o grijă pentru amîndouă afecțiunile, despre care ne scrieți. Rezultatele sînt deobicei foarte bune. Fără îndoială că pentru a vă face operație la ochi este necesar să vă internați într-un serviciu de oftalmologie și este bine să începeți cu aceasta. Apoi după restabilire ar urma să vă internați într-un serviciu de O.R.L. dacă și medicul specialist de la policlinica de care aparțineți este de părere că este nevoie de o intervenție. În sfîrșit, în legătură cu părul, o soluție Birkenhaarwaasser care se găsește în comerț la orice drogherie și cu care să faceți fricțiie de două ori pe săptămînă, vă va ajuta.

MICA — **Galați:** Din descrierea cazului d-voastră, pare-se că este vorba de o nevroză astenică. Poate totuși că în cazul d-voastră trebuie făcute o seamă de analize, mai ales pentru a cerceta starea colecistului și acea „hernie diafragmatică". În ceea ce privește medicația care vi s-a recomandat, noi o socotim potrivită. Medicul specialist neurolog din policlinică va trebui să cunoască aceste recomandări și să vă indice ce aveți de făcut în continuare.

RUSALCA — **Lupșa, Cîmpeni:** În cazul d-voastră se recomandă ca la prima ocazie să vi se facă un examen complet endocrinologic. Dar și pînă atunci, sub controlul medicului de la policlinica d-voastră, ar fi foarte bine să faceți un tratament cu Cortizon — 2 tablete pe zi, în total 25 gr.; aceasta timp de 10—12 zile, apoi cîte o singură tabletă. Acest tratament va trebui să dureze cel puțin un an. În ceea ce privește tenul, față o pomadă ce v-ar putea folosi: 40 gr. stearină; 100 gr. glicerină; 250 gr. apă distilată. Se pune totul într-un vas cu fundul sferic și se încălzește pînă la fierbere. După ce s-a retras vasul de pe foc se adaugă 10 gr. amoniac picătură cu picătură, agitînd puternic soluția. Cînd s-a răcit amestecul, puteți pune dacă doriți și cîteva picături dintr-o esență mirositoare: parfum, etc. Folosiți pomada seara înainte de culcare.

LULUCA — **Buhuși:** Folosiți pentru părul d-voastră o pomadă cu care să-l fricționați la rădăcină. Rp. sulf pp. calomel a 1,5 gr., vaselină 30 gr. În seara următoare se spală capul și se folosește următoarea soluție: amoniac 5 gr. esență de terebentină 15 gr. alcool camforat 100 gr. Folosiți de asemenea vitamina A, o fiolă la 5 zile, Paraminol forte 2 tablete zilnic timp de 15 zile. Antelobin 5 fiole pe lună, începînd din a 15-a zi a ciclului menstrual. Astfel veți împiedica sau cel puțin veți întîrzia căderea părului.

Dr. E. ALBU

Cum alegem un porțelan de bună calitate

Calitatea porțelanului se poate recunoaște ușor după aspectul său și în special după translucidității sa. Ca și faianța, porțelanul este un produs de ceramică fină, cu aspect sticlos sau cu pori mărunți, în general acoperit cu glazură (smalț) și decorat în desene și cu procedee diferite. Produsele de porțelan se deosebesc de cele de faianță prin următoarele caracteristici vizibile: au pereții de un alb sticlos și o translucidității mai intensă, chiar la grosimi mai mari de 2 mm. Prin translucidității înțelegem proprietatea de a putea percepe umbre de obiecte, atunci cînd privești prin obiectul de porțelan, așezat în fața unei surse de lumină. Această este și în fapt una din probele esențiale, pe care trebue să le facem cînd vrem să determinăm calitatea obiectului sau veselei de porțelan, pe care dorim s-o cumpărăm. Pentru aceasta ținem obiectul respectiv cu mîna dreaptă în fața unui bec puternic, în timp ce mîna stîngă o plasăm în spatele obiectului. La un porțelan de bună calitate va trebui ca mîna să se contureze clar prin pereții obiectului sau veselei respective. Gradul de alb, care este a doua caracteristică vizibilă a porțelanului, îl vom aprecia cu ochiul liber, așezînd obiectul în diferite unghiuri, față de sursa de lumină, pentru a putea aprecia reflexele luminii.

Pălării de sezon

Pentru completarea îmbrăcămintei noastre în timpul răcoros, dăm patru modele de pălării care reprezintă patru genuri dintre cele mai moderne forme din acest sezon.

1). Pălărie din fetru cu forma înaltă: lărgimea pălăriei este prinsă în față de un cordon fie tot din fetru, fie din piele în culoare.

2). Din stofă sau jerseu, o pălărie tinerească cu borul mic, ușor ridicat în față și calota înaltă croită din patru clini. Toată pălăria este lucrată cu tighele dese.

3). Foarte moderne sînt căciulițele din urson imprimat sau blăniță făcînd garnitură cu gulerul.

4). Din resturile rămase de la haina noastră de urson ne putem confecționa o beretă cu format modern. Banda lată pe care este montată calota, are forma ușor retezată spre ceafă. Calota mai bogată în spate este prinsă de bandă cu crețuri neregulate.

În completare cîteva accesorii din piele.

Povestile lui Top

povestite de el însuși

V

Deseori, tatăl lui Mihu pleca cu locomotiva lui atît de departe, încît nu se întorcea acasă cîte două trei zile în șir. Tare eram curios să aflu și eu ce este o locomotivă și cum arată. De aceea, vă închipuiți bucuria mea, cînd, într-o zi, am auzit-o pe mama lui Mihu spunînd:

— Astă seară mergem să-l așteptăm pe tata.

— Și Top? a întrebat repede Mihu.

Mama lui a început să rîdă:

— Bine. Îl luăm și pe Top!

Uff, ce încet a trecut timpul pînă s-a făcut seară. Credeam că ziua aceea n-o să se mai isprăvească niciodată. Dar, pînă la urmă, a venit și clipa mult așteptată, cînd am plecat toți trei spre gară.

E ciudat cum numai noi, cîinii, știm cîte sînt de făcut cînd mergi pe stradă. Sînt atîtea garduri de mirosit, atîtea vrăbii de alungat și atîta loc de alergat cu coada în vînt, încît nici nu ți mai vezi capul de treabă. Oamenii, însă, merg într-una, fără să se oprească pe la garduri, fără să gonească vrăbiile și fără să și fluture coada, (dar asta nu-i de

mirare, pentru că — săracii de ei — nici nu au coadă). Ce plăcere mai găsesc să se plimbe pe stradă, habar nu am! Ba mai și strigă tot timpul după noi, cum făcea atunci mama lui Mihu cu mine:

— Hai, Top, nu rămîne în urmă!

Sau:

— Stai, Top, nu fugi înainte!

Mă făceam eu din cînd în cînd că n-o aud, dar mi-era teamă să nu mă pierd, așa că nu îndrăzneam prea mult.

După mirosul de fum pe care-l cunoșteam de la tatăl lui Mihu, am știut că

ajunsesem la gară. Acolo era o forfotă și o gălăgie cumplită. Nu mi e rușine să mărturisesc că mi s-a zbîrlit părul de groază, mi am făcut și mai mic decît eram și m-am lipit de picioru lui Mihu.

Dar asta n-a fost nimic, față de spaima pe care am tras o cînd a intrat în gară trenul. Acum știu că era tren, dar atunci mi s a părut că sosise sfîrșitul lumii. Vuietul era asurzitor, pămîntul se cutremura sub mine și, deodată, un abur alb și înnecăcios ne a învăluit pe toți. Prin dreptul nostru a trecut o dihanie uriașă și neagră, care a scos un șuierat ascuțit.

— Tăticu! Tăticu! a strigat Mihu.

Și, în loc să ne ferim de dihania cea neagră am început să alergăm după ea. Mai bine zis alerga mama lui Mihu, cu el în brațe. Eu veneam mai la urmă și, drept să spun nu mă trăgea de loc inima să mă apropii.

Dar, deodată, am auzit o voce cunoscută:

— Top tu nu vii încoace?

Era tatăl lui Mihu, negru pe față și pe mîini și cocoțat sus, pe spinarea dihaniei. Atunci am înțeles că asta trebuie să fie locomotiva și nu mi-a mai fost

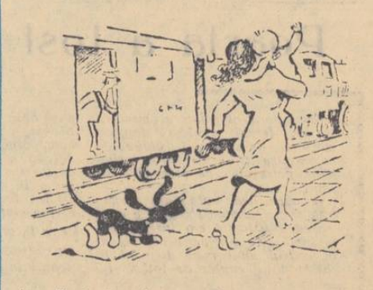

teamă de loc. Am pornit-o în goană spre el, lătrînd vesel, a bun venit.

Dar tatăl lui Mihu nu se dădea jos de pe locomotivă. Cînd am ajuns lîngă ea, am început s-o adulmec. Mirosea a fum și a fier încins. Aș fi vrut să intru în vorbă cu dînsa dar nu știam cum. Deodată, am auzit o că pufnește în ris și că mă întreabă, cu o voce groasă:

— Ia zi drept ți a fost frică de mine?

— Cum să nu-mi fie? i-am răspuns eu, supărat. Nu vezi ce mare ești tu și ce mic sînt eu? Și, pe deasupra, ai mai și șuierat!...

— Nu sînt eu de vină. El a tras de manetă

Am înțeles numaidecît că *el* era tatăl lui Mihu.

Text: N. MINEI; desene: H. LERU

(Va urma)

PRACTIC

Scoaterea petelor de pe covoare

Covoarele se murdăresc chiar la gospodăriile cele mai bine întreținute. Iată deci, cîteva sfaturi pentru înlăturarea petelor de pe covoare:

Petele de cafea, ceai, sînge, se tamponează cu apă rece, apoi cu soluție amoniacală. Se clătește abundent și se svinta cu cîrpe albe, absolut curate.

Petele de grăsime, se tamponează cu cîrpe albe foarte curate, îmbibate cu tetraclorură de carbon sau cu tricloretilenă. Se poate de asemenea, acoperi pata cu pudră de talc, după care se înmoaie cu tetraclorură. Cîrpele se schimbă de fiecare dată, cînd se murdăresc, pînă ce nu mai iese nimic pe ele.

Petele de luminări. Se fărîmă și se ricîie stratul de ceară, fără a se smulge lîna și se suflă fărîmiturile. Se tamponează cu alcool de 90 grade. Se perie, apoi se calcă locul pătat cu un fier cald, trecîndu-l peste o sugativă foarte curată. Apoi, se perie din nou.

Petele de norol. Se toarnă cîteva picături de oțet (două linguriță de supă la un litru de apă) pe locul pătat.

Pentru toate petele, după ce se aplică procedeele indicate mai sus, se va tampona, fără a se trece, cu un burete mare, bine îmbibat în apă călduță, la care am adăugat un detergent obișnuit pentru lînă. După ce se lasă să pătrundă bine soluția, se pune covorul la uscat.

Renovarea divanului

Schimbarea îmbrăcămintei divanului este o operațiune ce se poate executa și în casă, fără a apela la serviciile unui meșter. Și iată cum: tăiem din material (fig nr. 1) o bantă lungă cît perimetrul divanului (plus ceva pentru închieiere) și lată cît marginea divanului plus 10 cm. O coasem așa încît să stea strîns în jurul divanului. Apoi jur împrejur prindem materialul sub niște șipcuțe — frumos finisate și lustruite — bătute în tîntișoare de tapițerie. Îndoind cu grije colțurile (fig. nr. 2) coasem marginile de sus de fața somierei. E bun un ac îndoit iar ața să fie foarte tare, eventual chiar o sforicică. În fig. nr. 3 vedem cum se face îmbrăcarea saltelei. Se croiește lăsînd cîte 2 cm. pentru cusături. Pentru lățime se croiește o bantă cam cu 15 cm. mai lată pentru a fi îndoită. După ce am pus îmbrăcămintea peste saltea (fig. nr. 4) răsturnăm cu totul și coasem marginile întocmai ca la divan (vezi fig nr. 2). Divanul gata renovat arată cît se poate de bine (fig. nr. 5).

Pentru ca lucrarea să iasă bine trebuie luate măsurile exact, lăsat margini pentru înădiri și cusut solid și atent dar numai după ce am încercat.

Un divan astfel renovat încadrat de un mobilier simplu dar frumos este de efect (desenul de jos).

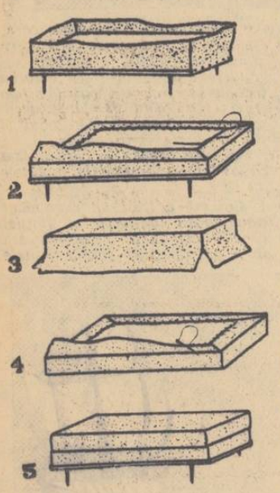

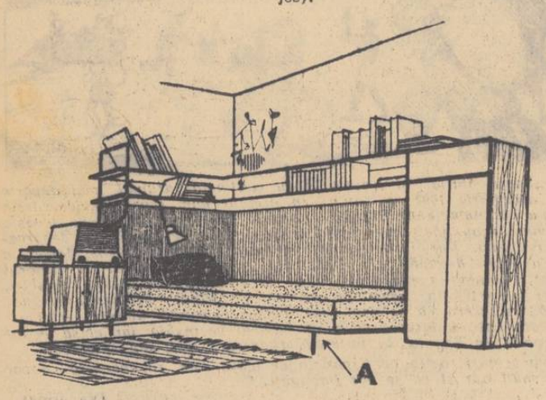

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

25—31 IANUARIE 1960

Mămăliga cu brînză; cîrnați cu piure de fasole; compot de gutui.

Cartofi cu smîntînă; mîncare de prune cu carne; corăbioare.

Borș rusesc; ficat prăjit, cu cartofi; tăiței cu nuci.

Papară de pîine; giscă cu castraveți; salată de fructe.

Supă de morcovi (cremă); chiftele marinate; mere în aluat.

Sufleu de cașcaval; varză cu carne; fructe.

Mazăre sote (conserve) cu crochete de griș; mititei; budincă de biscuiți.

Sufleu de cașcaval

Din albușurile rămase de la maionează sau de la prepararea cozonacilor se poate face un sufleu gustos și totodată ușor de pregătit:

Se amestecă pe foc 2 linguri de făină, cu o lingură de unt, fără să se rumenească și se stinge cu o ceașcă de lapte. Cînd începe să fiarbă se dă la o parte și se adaugă 125 gr. de brînză rasă și 50 gr. de cașcaval sau de șvaițer tăiat în cubulețe mici. Se pune sare și după gust, puțin piper sau nucșoară pisată. Se amestecă ușor cu 6 albușuri bătute spumă și se toarnă compoziția într-o formă rezistentă la foc, unsă cu unt. Se presară deasupra brînză rasă, și se dă la cuptor. Se ține pînă ce crește și se rumenește frumos deasupra. Se servește îndată ce este gata.

Mititei

Dintre specialitățile la grătar ale bucătăriei noastre, foarte prețuiți sînt mititeii, pe care gospodina poate să-i gătească și acasă, și să fie tot atît de gustoși ca și la restaurant.

Cea mai bună carne pentru mititei este carnea de la gît, la care se adaugă seu de vită.

Se curăță de pielițe 1 kg. de carne de vacă și se trece de trei ori prin mașina de tocat, împreună cu 250 gr. de seu. Se săreează cît trebuie și se lasă să stea 2—3 ore la gheață. Se adaugă un praf de piper și puțin chimen sau enibahar pisat fin (facultativ) și un vîrf de cuțit de bicarbonat. Se face separat un mujdei de usturoi cu puțină zeamă de carne, se strecoară și se adaugă în tocătură atît cît trebuie. Se frămîntă bine cu mîna. Se pune la mașina de tocat carne tubul de tablă prin care se umplu mațele pentru cîrnați. Se dă tocătura încă odată prin mașină și, pe măsură ce iese cîrnatul din tub, se taie de mărimea mititeilor și se așează pe un fund udat cu apă. În lipsa acestui tub, se iau cu lingura cantități egale de tocătură și cu mîinile udate în apă se formează cîrnăciori de aceeași mărime. Se frig la foc iute pe grătarul bine încins și uns cu o bucată de seu sau de slănină. În timpul cît se frig se ung cu o pană mușată în zeamă de carne, amestecată cu puțin ulei.

Budincă de biscuiți

Se unge o formă de budincă cu unt și se presară cu zahăr. Se taie mărunt cîteva fructe zaharisite, sau fructe din dulceață și se stropesc cu o lingură de rom. Separat se bat trei ouă întregi, cu 100 gr. de zahăr, peste care se toarnă, amestecînd mereu, ½ litru de lapte clocotit. Se adaugă puțină vanilie tăiată mărunt sau un pachețel de zahăr vanilat. Se așează în formă 250 gr. de biscuiți, alternînd cu fructele zaharisite. Deasupra se toarnă încetul cu încetul, crema de lapte cu ou (dacă se toarnă dintr-o dată crema cade la fund, iar biscuiții rămîn uscați deasupra). Se ține cîteva minute pînă se îmbibă biscuiții cu cremă, se așează apoi forma în alt vas cu apă, se acopere și se fierbe la cuptor cam trei sferturi de oră. Cînd este gata, se lasă să se răcorească în formă și se răstoarnă. Se servește cu sirop de fructe, sau cu cremă de vanilie. Budinca se poate face la fel din pișcoturi sau din cozonac uscat.

E BINE SA ȘTIȚI...

SELI ȘT. — Vișeul de Sus: *Pentru a înlătura petele de lapte de pe plapuma dv. va trebui, în prealabil să-i desfaceți căptușeala. După aceia așezați sub pată o cîrpă îmbibată cu neofalină (sau dacă găsiți, tricloretilenă), iar cu o perie, înmuiată deasemenea în același solvent, bateți bine locul pătat. Pe măsură ce grăsimea se scurge în cîrpa de dedesubt, deplasați-o, astfel ca ea să fie continuu curată. Pentru a înlătura urmele ștergeți apoi cu o cîrpă muiată cu neofalină, fărînd mișcări circulare din exterior spre centrul petei.*

Ca regulă generală bluzele din nylon vor fi spălate, imediat după purtare, pentru ca impuritățile să nu se adune și să nu aibe timp să pătrundă în interiorul fibrei. Dacă se respectă această regulă, atunci, la o murdărire obișnuită, ajunge o spălare ușoară în apă călduță, prin presare între mîini, urmată de călătirea materialului în apă rece. Prin uscare în poziția potrivită — pe umeraș — se menține efectul de călcare imprimat nylonului în timpul fabricării. Pentru păstrarea formei cutelor și falduri lor e suficient dacă materialul se așează cu grijă și se netezește cu mîna, în stare umedă.

AURELIAN C. — Cisnădie: *Curățirea articolelor din piele — deci și în cazul hainei dv. — este în funcție de natura petei. Ca atare încercați să ne lămuriți asupra acestui punct, ca și asupra întinderii petei, aproximativ vechimea ei și starea actuală. Aceasta desigur pentru pete de proporții mici, căci dacă haina este deteriorată, ea trebuie revopsită, lucru pe care nu-l poate face decît o cooperativă de specialitate (în cele mai multe cazuri este necesar să se curețe în prealabil stratul de vopsea de acoperire).*

SILVIA H. — București: *Pasta de șamoată se prepară în felul următor: se ia cantitatea necesară de argilă, care se diluează cu apă, pînă ce se obține o pastă extrem de fluidă. În această pastă se introduce praful de șamoată, în proporție de 50% față de cantitatea de argilă Se folosește imediat la căptușirea sobei.*

TRAIAN PAȘCA — Negrești: *Refacerea culorii naturale a hîrtiei este destul de dificilă, cu atît mai mult cu cît nici dv. nu puteți arăta cauza exactă a degradării. În orice caz, încercați să vă curățați diploma cu miez de pîine (verhe de două zile); operațiunea o veți face pe porțiuni, începînd de sus în jos și avînd grija să nu rupeți hîrtia. Fărîmiturile de pîine le veți peria cu grijă, după care suflați peste hîrtie.*

C. DUPLEAC — București: *Petele de mucegai de pe albituri, se pot scoate astfel: se freacă, pînă la dispariția petei, cu o soluție compusă din 80 la sută apă, 18 la sută apă oxigenată și 2 la sută spiri denaturat. După aceea se spală bine. Mai există și metoda de a introduce locul pătat într-o soluție compusă din 80 la sută părți alcool și 20 la sută părți acid salicilic și se freacă ușor.*

SFATURI COSMETICE

ILEANA SĂVULESCU — Ten gras, puncte negre:

Spălați fața de 2—3 ori pe zi cu apă caldă căreia i-ați adăugat în timpul fiertului o linguriță de carbonat de sodiu, și cu săpun de bărbierit, apoi clătiți cu apă rece. Zilnic, veți șterge fața cu următoarea loțiune: alcool de 70° 100 gr., camfor 1 gr., acid salicic 1 gr., rezorcină 0,50 gr., acid boric 1 gr., tinctură benzoe 1 gr.

Ați procedat greșit folosind o cremă grasă care în cazul dv. este complet contraindicată. În schimb, pudra trebuie folosită zilnic, ea avînd nu numai un rol estetic ci și protector. Pentru că aveți tendința de a face coșuri, vă sfătuiesc să suprimați din alimentație mezelurile, murăturile, conservele de carne și de pește, brînza fermentată, mîncarea piperată, ardelată ori prea sărată, alcoolul. Combateți constipația. Începeți să vă îngrijiți în felul acesta, iar după un timp oarecare reveniți cu o scrisoare, comunicîndu-mi cum vă merge.

I. A. — Topliță: Regeneratorul de păr poate fi folosit? **Formula de care vorbiți dv. conține plumb acetic. Oamenii de specialitate atrag întotdeauna atenția celor care doresc să folosească un regenerator pentru păr că acesta este contraindicat celor care au ochii sensibili sau bolnavi.**

ANGELA — Huedin: ten uscat. **Vă rog să reveniți cu o scrisoare detailată, indicînd exact starea tenului, locul unde apar punctele negre și cremele pe care le-ați folosit. Totodată indicați adresa dv. exactă pentru a vă putea răspunde prin poștă.**

E.B.C. — București: Transpirație excesivă: **Desigur că puteți folosi rețeta apărută în revista noastră. În privința laptelui de demachiat însă, sînteți foarte neclară, deoarece ceea ce menționați dv. — după cît am putut descifra — este o loțiune împotriva transpirației și nicidecum un lapte. Vreți să fiți mai explicită? Nu faceți bine folosind pudra de care vorbiți. Schimbați-o, mai ales că văd că vă dați seama singură de acest lucru.**

RODICA C. — Tg. Jiu: Pistrui. **Crema pe care o folosiți conține bismut și precipitat alb de mercur și sînt de părere să nu o mai întrebuințați. Vă dau formula unei creme decolorante: cold-crem 30 gr., camfor 1 gr., acid salicilic 1 gr., hidrochinon 1 gr. Această cremă trebuie păstrată într-un borcănel bine închis, ținut la loc întunecos și nu se folosește în regiunea din jurul ochilor.**

Cred că știți că soarele este acela care provoacă apariția pistruilor și că deci efectul cremei este temporar. De altfel la 18 ani, cînd sînteți în plină dezvoltare și aveți nevoie de soare, sport, plajă, excursii, mi se pare absurd să vă feriți de soare și cred că dați pistruilor o importanță exagerată.

S. I. MATHILDE — Timișoara: gene scurte: **Pentru a stimula creșterea genelor și a le da o curbură frumoasă se recomandă folosirea zilnică a uleiului de ricin care se întinde cu ajutorul unei periuțe, de la baza firelor spre vîrf. Nu cunosc formula soluției pe care o are verișoara dv.**

OLGA — București. Formula cremei Kovacs-Aiud, **constituie un secret de fabricație și ca atare nu este cunoscută decît de laboratorul respectiv.**

MIHAELA-București — Semne rămase de la acnee: Desigur că soarele și nămolul vă vor fi de un real folos în această chestiune. Pe cît posibil, evitați consumul de mezeluri, conserve de carne și de pește, murături, alcool.

Sanda NOREANU

CURIERUL NOSTRU

MIRCEA — *Reșița.* Ne-a bucurat mult scrisoarea dv. Caracterul ei educativ ne-a inspirat un subiect pentru un articol la rubrica noastră pedagogică. După ce va apare acest articol am vrea să-l citiți și să ne spuneți ce părere aveți.

FLORICA C. — *Sibiu.* Vă mulțumim pentru rețeta de lichior de cacao, dar ne este cunoscută. Materia primă din care se prepară orice fel de ciocolată este cacao, cu adaus de unt de cacao, zahăr, etc.

GH. DUMITRESCU — *Pașcani.* S-ar putea ca între timp să se fi petrecut faptul la care vă așteptați și să citiți acest răspuns în noua dv. situație. Credem că ați făcut bine că n-ați întreprins nimic concret înainte de a pleca. Într-adevăr multe se mai pot schimba în acest timp. De altfel o să vă dați seama și singur din scrisorile pe care le veți primi. Conținutul, frecvența lor, vă vor da mult de gîndit cu siguranță.

M. H. — Ne bucurăm foarte mult că v-ați mai liniștit. Credem că sînteți pe calea adoptării celei mai realiste atitudini. Este adevărat că uneori vă mai gîndiți la lucruri, nu tocmai din cele mai bune. Sînt o urmare firească a stării morale actuale. Credem însă că sînt porniri de moment, sub impulsul enervării. Nu ne îndoim însă că pînă în cele din urmă, puterea dv. de gîndire și de apreciere la adevărata lor valoare a lucrurilor și situațiilor ivite, vă va ajuta să nu procedați cîtuși de puțin greșit. Nu este de demnitatea dv. să răspundeți în același fel la cele întîmplate, oricît de neplăcute sînt urmările faptelor petrecute. Gîndiți-vă că o mică parte de vină aveți și dv. De altfel despre aceste lucruri mai putem sta de vorbă oricînd doriți. Eventual și prin poștă.

LUMINIȚA M. — *Constanța.* Ne puteți trimite scrisoarea respectivă tot pe adresa redacției, specificînd pe plic mențiunea: pentru rubrica „sfaturi cosmetice".

ODISEEA. — Descrieți toate amănuntele cazului respectiv, într-o scrisoare pe care să ne-o adresați cu specificația „pentru medic".

E. U. — *București.* Dacă privim mai mult spre latura practică imediată a problemei, aveți desigur oarecare dreptate. Dar trebuie să vă gîndiți că lucrurile nu pot continua așa la infinit. Ar fi prea greu, chiar imposibil să suportați așa ceva tot timpul. La sfîrșitul scrisorii ne puneți o serie de întrebări. Răspunsuri însă nu există la astfel de întrebări. În asemenea cazuri nu se poate face nimic împotriva voinței cuiva.

TUȚI — *Alba Iulia.* Profesorul are perfectă dreptate. El v-a dat sfaturi foarte înțelepte și nu vedem de ce nu le-ați urma în totul. Pentru dv., aceasta este calea cea mai bună. Nu vă lăsați impresionată de anumite situații de moment ci gîndiți-vă la viitorul, la perspectivele dv.

R. S. — *București.* Vă așteptăm oricînd la redacție pentru a discuta problema respectivă. Dacă nu puteți veni, spuneți-ne unde vă putem scrie.

REBUS MAGAZIN

Jocuri și cuvinte încrucișate

MIȘCARE

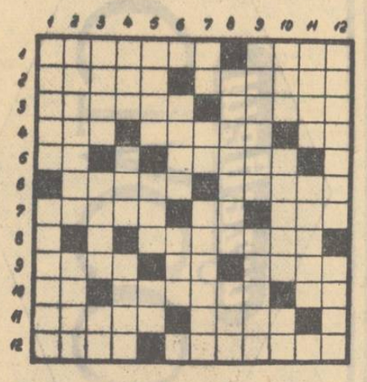

ORIZONTAL: 1) A executa o mișcare oscilatorie — Aparat ale cărui limbi înregistrează mișcarea, viteza, consumul, etc. 2) Pel de a se mișca — A se mișca încet și grațios 3) Se mișcă cu o viteză record! — Nemișcat 4) Somnifer mitic — Abia se mișcă — Cămașă 5) Mișcate la urmă! — Se mișcă toată viața! 6) A se mișca de sus în jos prin propria greutate — Ustensile pentru scrimeri 7) Care se mișcă cu repeziciune — Cal — Produs lactat 8) Parte dintr-o compoziție fie muzicală executată într-o mișcare vioaie, repede 9) Care nu se mișcă, — Speteză — Mișcare în cadență 10) Înainte de masă — Oraș în Elveția — Posezi 11) Se mișcă în voie — — Suport 12) Orășel în Sahara — A rostit celebrele cuvinte, referindu-se la pământ: „Și totuși se mișcă!"

VERTICAL: 1) Reprezentație teatrală constînd din dansuri și mișcări mimice însoțite de muzică — Mișcare bruscă, violentă, de vînt 2) A se mișca lin — Reproduc felul de a vorbi sau mișcările caracteristice ale cuiva 3) Universul în permanentă mișcare — Punctul boltei cerești spre care se mișcă sistemul solar — Nu 4) Măsuri pentru suprafețe — A rămîne pe loc — Iute în mișcări 5) Termen de respect pentru o femeie mai în vîrstă — Oraș în Japonia — Erbiu 6) A topi anumite metale laolaltă — Care se mișcă, domol, fără salturi 7) Bisa! — Literă slavonă — A denatura 8) Încetare a mișcării — Masă de apă în mișcare la suprafața mării 9) Sală unde se prezintă pe un ecran o serie de imagini dînd iluzia mișcării și a vieții — A iuți mișcările 10) Dușmanul insomniilor — Vapori de apă care pun în mișcare locomotivele — Dan Lăzărescu 11) Oraș în India — A executa în apă anumite mișcări ritmice cu mîinile și cu picioarele 12) Astru care se rotește în jurul unei planete, însoțind-o în cursul mișcării ei de revoluție — Actori care exprimă prin gesturi și mișcarea mușchilor feței sentimente și idei.

Radu ȘTEFANESCU

GEOGRAFICĂ

ORIZONTAL: 1) Un produs al uzinei siderurgice „Cristea Nicolae" din Galați — În Fieni 2) Se produce la Iași 3) Șantier din Galați sau Oltenița — In orice direcție — Lazăr Fătu 4) Arbore — „Electroputere" (Craiova), „Solidaritatea" (Oradea) sau cea de rulmenți din Birlad 5) In Năvodari — Plasă de prins pește — Vaporaș olandez pentru transporturile pe canale 6) Cu oase mari — Verb pentru Baneasa 7) Adeseori — A economisi — Aliile 8) La București și la Arad, la Botoșani și Constanța, cel nou a fost întîmpinat cu succese în muncă — Moral — Coastă 9) Veselie — Una din primele termocentrale construite în anii regimului democrat-popular 10) Pun în pahar... — ...ca să mi-o potolesc 11) Drept — Trebuie să fie același de-a lungul întregului proces de muncă 12) O făurim frumoasă și fericită — Loc de muncă, specific Văii Jiului.

VERTICAL: 1) Aici se găsește una din cele mai mari uzine de îngrășăminte din țară 2) Și aci, una din cele mai mari termocentrale — Lazăr Iliescu 3) Producția de bază a unei mari întreprinderi din Roman — Orașul Stalin — Avea cunoștință 4) Fruct — Organizează excursii în țară și în străinătate 5) Mai mult de jumătate de bilet — Oraș muncitoresc în care se află un mare combinat chimic 6) Liviu Constantinescu — Notă muzicală — Efort 7) Operă de Verdi — Transporți — Soare 8) Pentru economiile personale — Dese 9) Cel vechi, colectat prin acțiunile de muncă patriotică este revalorificat la Reșița și Hunedoara — La Măcin se găsește una din cele mai mari 10) Plantă industrială — Intreprinderile Comunale din Oradea — Grăbit 11) Substanță chimică cu reacție bazică (masc) — Literă grecească 12) Oraș transilvănean cu o puternică industrie chimică — In majoritate.

L. MINEA

SCRISORI

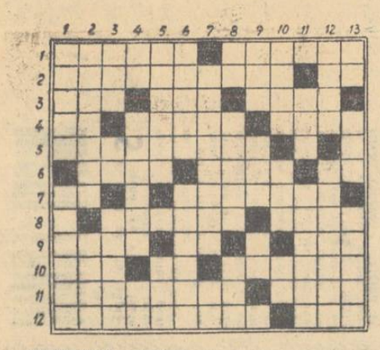

ORIZONTAL: 1) Poet din R.P.R., autorul poeziei „Ultima scrisoare" din ciclul „Cîntece de pierzanie" — Scriitor francez, autorul volumului „Scrisori din moara mea"; 2) Bardul de la Mircești, căruia i-au fost adresate interesantele scrisori ale lui I. Ghica — Nina Cassian 3) Mica tijă metalică folosită la îmbinarea obiectelor — Înlocuiește cuvintele în melodiile necunoscute — Pictor romîn, autorul acuarelei „Scrisoarea" 4) Numeral — A determina prin analiză concentrația unei soluții — Podiș muntos în Asia 5) Autorul cîntecului „Mi-am scris pe note dragostea" 6) Masa de seară — Închisoarea de unde a trimis Antonio Gramsci, luptător comunist italian, scrisori celor dragi, adunate în volumul „Scrisori din închisoare" 7) Tudor Arghezi — „Scrisoarea arsă" de Țezar Kui 8) Fac parte din populația de bază a R.S.S.A. (fem.) — Afluent al riului Aisne (Franța) 9) Munte în Grecia — Șase la romani — Cast 10) Lo-Persia, unde personajul uzbec adresează lui Mohamet Ali o parte din epistolele sale din volumul „Scrisori persane" de Montesquieu — Ochi de lanț — O scrisoare al cărei conținut nu ți-e necunoscut 11) Autorul celor cinci scrisori în versuri cu caracter de satire — Pătrunzător 12) Compozitor romîn — ...bala-portocala.

VERTICAL: 1) Poetă din R.P.R., autoarea poeziei „Scrisoare" din ciclul „Țara fetelor" — Poet din Republica Populară Bulgaria, autorul poeziei „Scrisoare" (Klement) 2) Aparține Greciei (fem.) — Personaj din nuvela „Amintire", cuprinsă în volumul „Scrisori fără adresă" de George Topîrceanu 3) Clar — Buni! — Orașul de unde Ovidiu a scris cunoscutele sale „Scrisori din exil" 4) Capăt de plic — Ochitor — Nuni 5) Și în această localitate a avut Antonio Gramsici domiciliu forțat, de unde a scris „Scrisori din închisoare" — Ardoare 6) „Scrisoare" din cîntecele și graiul nostru popular — Scrisori în plicuri de aluat 7) Povestitori — In scrisori! 8) De unde?! — Inadins, intenționat — Pasărea singurătății 9) A lucra pămîntul — A transmite felicitări scrise sau verbale — In încheierea scrisorilor! 10) A se mira — Diminutiv feminin — Pronume 11) Unități de măsură pentru suprafețe — Ciinele scriitorului I. Păun-Pincio, despre care se vorbește în culegerea sa de „Scrisori" 12) Vechi oraș în Sicilia — Poezie de Eugen Jebeleanu din ciclul „Scrisori de dragoste" 13) Teodor Ciortea — Personaj din „Scrisoarea pierdută" de I.L. Caragiale — Rectificare înscrisă la sfîrșitul unor cărți.

Sofia BUCURESCU

ALB

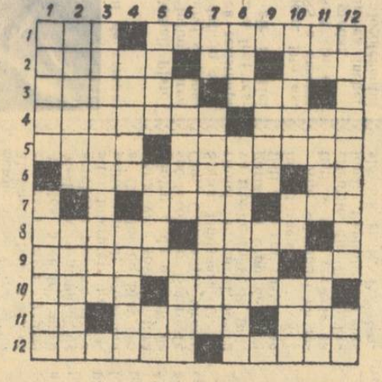

ORIZONTAL: 1) Cînd e alb, e bălan! — E albit și totuși verzui sau roșiatic! 2) Un foc alb din cer s-a rupt / Și se... dedesubt" (Arghezi — „În perdea") — Subsemnatul — Măsură de suprafață (pl.) 3) Șapte lingă Albă ca Zăpada — Cel din sînge conține albumină 4) Pierderi ale echilibrului — S-au făcut ca ceara albă iața... ca un măr / Și atîta de subțire, să o tai cu un fir de păr (Eminescu) 5) S-a-mbrăcat în chiciuri pomul / Albă-i... alb îi omul (Arghezi — „Noapte de an") — Fără culoare 6) Tragere prin la minor (pl.) — Barbu Negulescu 7) Există și una a laptelui... —... iar cînd sînt mai multe!... 8) A-și lua răspunderea — Autorul versurilor „Simt ziua, prin noaptea adîncă, / Spărgîndu-și drum alb spre pleoape" 9) Se folosește la spălarea albiturilor — In sat 10) Un alb negru (în Creangă) — Armă albă 11) Jumătate de rimă — Țesătură deasă de mătase cu o față lucioasă — Cel alb e galben-auriu; cel negru, roșu! 12) Răsăriteni — De treci codrii de..., de departe vezi albind / Și-auzi mîndra glăsuire a pădurii de argint (Eminescu).

VERTICAL: 1) Se găsește uneori în pînzele albe... — Dă carne albă 2) Are albumină în celule. — (În)... negru pe alb 3) Folosește și versul alb 4)... nisam — Rasă de ciini! 5) Făurești — Intreprinderea de canalizări și apă. București — Cusut cu ață albă... 6) Nume feminin — După alb, în raioanele Negru Vodă, regiunea Constanța, Slobozia regiunea București, Trușești regiunea Suceava... 7) Albe fără literele de început. — Ridicați 8) S-a... zăpada albă pe întinsul țării, / S-au dus zilele babei și nopțile veghierii" (Alecsandri) — Emulsie dezinfectantă 9) Bravi — De o parte și de alta a Crișului Alb 10) Interjecție des folosită de personajele lui Caragiale — Precum — Nume feminin 11) Apere!... — La preț în anotimpul alb — Avem cunoștință 12) Fabrică de negru pe alb! — La sfîrșitul iernii...

N. CORNEA

Spre Cosmos!

Se dau următoarele cuvinte: 1) Dată; 2) Floare albă; 3) Izbucnește; 4) A insufleți; 5) Animal cu blană fină; 6) Dat cu ulei; 7) Instrument pentru mărit.

Prin schimbarea inițialelor veți obține noi cuvinte: 1) Fruct 2) Arbore cu frunze rotunde și flori verzui-roșietice 3) Boabe de porumb, de orz, măcinate mare 4) Motorul vieții 5) Unealtă agricolă 6) Individ 7) Trofeu.

Inițialele celor 14 cuvinte: *Denumirea unui ocean al cărui nume a fost dat de îndrăznețul navigator Magellan.*

M. POP

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

SCENA ȘI ECRANUL

ORIZONTAL: Acie — Gopo — AP — Teatru — Operă — Ecran — Feerii — Nu — J — Estradă — Eze — Om — Ie — AT — Uimitor — Tu — A — Ten — Tănase — Sar — Mimă — ONT — C — IS — EP — Paer — Actor — Averse — Lu — Loc — Afacă — Acrobație — Uz.

ÎN CUȘCA LEILOR

ORIZONTAL: Monedă — Fișic — Atalanta — Alo — Răget — Econom — Eri — Oră — LD — O — Itari — Goamă — AE — Risipi — OR — V — Lei — O — Ina — Aman — Adrese — Rubens — Piață — ZE — Uit — ICAR — Ie — Amărît — RA — Serie — Amanet.

MERIDIANE

ORIZONTAL: Lujniki — Asal — Ermitaj — Rusi — Na — Tîi — Kuban — Iii — Tîlu — L — T — Ni — K — N — Inari — G — Sahia — E — IT — Riazan — Taiga — Avram — Bogza — D — Anapa — RA — S — IT — Cocea — Al — Azov — Ral — Ape — Soviet — Yalta.

Prima tălmăcire în românește a unui manual de șah

(Urmare din pag. 1-a)

aceleași raze de soare ca partitura de folclor mai sus amintită) stă scris: „**Anul 1838 april 4 zile. Eși**". Manuscrisul, într-un format mic de buzunar, este legat și pe copertă scrie: „L'Escheque, traduit et dedié à son altesse Le P.R.M.G. Stourza par F. Rouschinski". Documentul are 25 de pagini, cuprinzînd o **prefață** (concepută de muzicianul traducător) și mai multe **capitole** privitoare la regulile șahului.

Iată prefața lui Rușițchi: „**Jocul șătrancii!** Nu să află alt joc mai vechi, mai greu, mai nobil, nici mai iscusit decît acesta. La alte jocuri, hărăctirul este întîmplarea sau norocul, iar la acest joc urmează singur meșteșugul. Chinezii zic, că de dînșii ar fi fost cunoscut acest joc încă cu două sute ani înaintea lui H. Bună știința avem că jocul șătrancii a mers de la India pe la Persia și de acolo prin Arabieni și prin războiul ce urma cu Sarazinii **s-au împărtășit în toată lumea.**

La țările răsăritului să obicinuește acest joc mai mult".

Și acum, capitolele șahului așa cum le redă fostul capelmaestru al muzicii „**Ștabului Oștirii**" de la Iași: „Despre meșteșugul jocului. Pre științi pentru acii cari voesc a învăța jocul șatrancii. Despre regula așezării celor opt pietre care să zic ofițări sau figuri. Despre mărsul petrilor. Despre turnuri sau elefanți. Despre aghiutanți sau nebuni. Despre vizirul căruia zic și împărătească. Despre cavaleri sau săritori. Despre împărat sau șah. La întîmplările următoare, nu este ertat a muta pe împăratul. Pentru luare sau bătaia petrilor. Pentru prețul figurilor. Pentru avansul ce ari aghiutantul către cavaler Avantajul cavalerului către aghiutant. Explicația unor cuvinte întrebuințate la acest joc. Pravila șahului. Pentru deosăbita întrebuințare a ofițărilor. Despre împăratul. Despre vizirul. Despre turnuri sau elefanți. Despre cavaleri. Despre aghiutanți. Despre soldați. Pentru plan și execuția lui".

Manuscrisul se află într-o perfectă stare de conservare și merită să fie cercetat cu mare luare aminte.

Viorel COSMA

★

P.S. Această descoperire reprezintă un interes deosebit pentru istoriografia șahistă din țara noastră. Pînă la descoperirea manuscrisului lui Rușițchi cea mai veche tipăritură șahistă cunoscută în limba romînă era considerată cartea „Amiculu joculu de schach, teoreticu și practicu" **ce A. Albin a apărută în 1873. Intrucît manuscrisul găsit permite să se tragă concluzii importante și cu privire la căile prin care șahul a pătruns în țara noastră, vom mai reveni.**

S-au încheiat înscrierile la cea de a doua ediție a „Cupei Magazin"

La 20 ianuarie s-au încheiat înscrierile la a doua ediție a „CUPEI MAGAZIN", competiție de șah prin corespondență organizată de revista noastră. Organizarea acestui concurs popular de șah prin corespondență s-a dovedit și acum a fi binevenită, un mare număr de jucători de șah trimițînd cereri de înscriere. Peste cîteva zile, cînd va fi încheiată trierea întregii corespondențe, se va cunoaște numărul exact de participanți.

Concursul va începe între 1 februarie și 1 martie 1960, perioadă în care fiecare participant va primi regulamentul de joc, lista cu numele și adresele partenerilor de grupă, precum și o fișă-model pentru notarea partidelor. Componența tuturor grupelor din cadrul celei de-a doua ediții a „CUPEI MAGAZIN" va fi publicată și în revista noastră.

S. NOVAC

— Un nou satelit?
— Nu, un textier de muzică ușoară în căutare de subiecte.

ȘT. COCIOABĂ

Muzică ușoară

„Muzică ușoară"

V. CRIVĂȚ

TEXTIERUL: Cum îl prepari maestre: cu sos sau cu rîntaș?

N. CLAUDIU

Îmi dați voie să mă prezint: Perinița.

FRED GHENĂDESCU

Inspirație

PAUL ȘERBAN

— Dacă-i „ușoară", de ce s-or fi căznind așa rău, săracii!!!

AL. CLENCIU

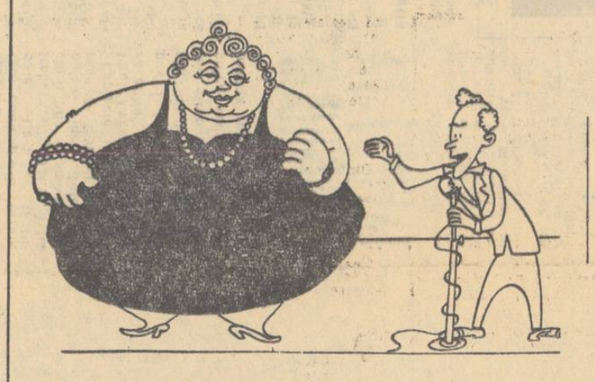

PREZENTATORUL: Dragi spectatori, urmează „Drag mi-e mîndra mititică".

— Ce părere ai de ceau-ceaurile astea?
— Cred că a luat-o puțin cam... HAIS!

ȘT. MUNTEANU

Valabilă placă!...

Serenada

Cînd aud cuvîntul serenadă parcă văd un balcon cu flori, o chitară, el și ea. Toate sînt necesare, și el și ea și balconul și chitara. Poți să vii cu pianul în camion și să-i cînți? E greu. Sau cu basul? Iei garderobul în spate și vii la fereastra ei... zum, zum, zum... Nu merge. Sau o serenadă cu tobă. Au fost pe vremuri și serenade cu tobe. Serenada perceptorului. Era foarte romantic. Se aduna toată mahalaua, el îi cînta pentru ultima cămașă și mahalaua spunea:

— Ce să-i mai ia, doar praful de pe tobă.

Unii tineri din zilele noastre nu mai au timp de serenadă. Se duc la o chermeză, o invită la dans, o aruncă de două trei ori și a lămurit-o. Cazuri din ce în ce mai rare... Totuși o serenadă se cîntă și azi, dar cum?... Ea locuiește în blocul nou. Înainte, acolo era o casă unde ajungeai cu mîna la geam. Dar acum la etajul 9, cît ar avea trubadurul vocea de tare tot nu se aude... Și totuși... există telefonul. Formezi numărul și cu chitara lîngă telefon începi... „Mica serenadă pentru doi îndrăgostiți"... Și cînd termini, o voce bătrînească răspunde: Foarte frumos. Să trăiești maică, dar ați greșit numărul.

...Dar tot o găsește... Tot îi cîntă... Tot o iubește... Și în special... Tot o ia de nevastă. Serenada de adio.

N. STROE

GH. CHIRIAC

Fără cuvinte

Jocuri distractive

Soluțiile jocurilor apărute în numărul 119

Jocul chibriturilor

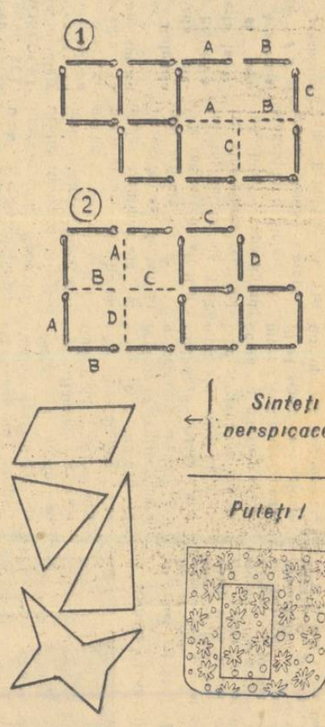

SPECTACOLUL magazin

Evenimente artistice în mișcarea de amatori

Anul acesta, mișcarea artistică de amatori se va desfășura sub semnul a două importante evenimente artistice, la care vor participa numeroși artiști amatori: Festivalul bienal de teatru „I. L. Caragiale" și întrecerea pe Capitală (care va cuprinde toate genurile de artă în afară de teatru și artă plastică) a cărui primă ediție este „Festivalul primăverii".

Pentru pregătirea celor două concursuri, Casa de creație populară a Capitalei și Asociația oamenilor din sectorul teatral și muzical organizează numeroase acțiuni menite să asigure o judicioasă îndrumare a formațiilor artistice de amatori. Astfel, încă de la începutul lunii ianuarie au fost constituite consilii metodice, reunind actori și muzicieni de frunte, care dau consultații în cadrul Studioului artistului amator. Din luna februarie vor avea loc bilunar cursuri pentru instructorii formațiilor artistice: dirijori, regizori, instructori de brigăzi artistice de agitație. În cadrul acestor cursuri se vor preda și noțiuni de estetică. Tot pentru o temeinică îndrumare a formațiilor amatori, la fiecare cuprinzând recomandări de repertoriu, interviu cu fruntași ai artei profesioniste privind măestria interpretativă etc.

LUMINILE RAMPEI

„COLOANA CINCEA" de Hemmingway este una din premierele pe care le pregătește Teatrul Armatei. Acțiunea se petrece în Spania, în timpul războiului civil. Regia piesei este ținută de G. Rafael.

IN CURIND, la Teatrul de Stat „M. Eminescu" din Botoșani, va avea loc premiera piesei „Vlaicu și feciorii lui" de Lucia Demetrius.

TEATRUL de estradă al regiunii București pregătește un nou spectacol „Povestile Dunării".

Concept pe teme folclorice, acest spectacol continuă firul tematic început cu piesa „Ș-am încălecat pe-o șa".

Teatrul de mai sus pregătește și un concert-spectacol.

DO-RE-MI

În ultima vreme, artiștii Operei au obținut frumoase rezultate în direcția organizării spectacolelor pentru oamenii muncii la locul de producție. Această activitate va fi continuată cu o serie de noi reprezentații începînd cu recitalul de canto și balet care va avea loc astăzi pentru muncitorii regionalei C.F.R. București. Alte recitaluri urmează să fie prezentate pînă la sfîrșitul lunii la Palatul Fiorilor pentru tinerii școlari, la întreprinderea „Grigore Preoteasa" și la fabrica de țigarete „București". La această ultimă întreprindere se va deplasa o formație a orchestrei teatrului condusă de dirijorul Alexandru Bismarck, precum și elita prim-soliștilor de frunte ca Valentina Crețoiu, Valentin Teodorian, Zenaida Pally, Ioan Teodănescu, Murdo Ianculescu, Serban Tassian, Constantin Gâbor și Mircea Bucia.

In rolul Santuzzei

După 10 ani, la Teatrul de Operă și Balet din Capitală se prezintă din nou „Cavaleria rusticana" de Mascagni, într-o montare nouă, avînd la pupitru pe maestrul Jean Bobescu și ca regizor pe Hero Lupescu, noul spectacol al Teatrului de Operă și Balet prezintă toate premizele pentru a fi bine primit de public.

Vera Rudeanu este una din interpretele rolului principal — Santuzza.

Am profitat de o mică pauză între repetiții pentru a-i pune cîteva întrebări.

— Rolul Santuzzei vă place ?

— A fost rolul meu preferat încă din Conservator. Am dorit din totdeauna s-o interpretez pe Santuzza pentru că este vorba de povestea unei fete de la țară, simple, cu un caracter nobil. Mi-a plăcut povestea ei, am iubit minunata muzică a lui Mascagni, și în special aria Santuzzei.

— Pregătirea rolului a fost dificilă ?

— Desigur, nu a fost ușor. Maestrul Dinu Bădescu m-a ajutat însă mult în alcătuirea rolului, și același lucru pot spune și despre Viorica Cojocaru, corepetitoare pianistă.

— Ce alteva pregătiți în momentul de față ?

— Filarmonica „George Enescu" a organizat un concert de lieduri, pentru care repet asiduu. Televiziunea pregătește emisiunea „Victor Hugo în operă" la care mi-a fost solicitat concursul lar în cadrul Teatrului de Operă și Balet repet rolul Marinei din opera „Boris Godunov".

— Ați fost solicitată și în întreprinderi ?

— Desigur, am cîntat într-un concert alcătuit de arii și lieduri la fabrica „Acumulatorul" și trebuie să vă spun că am fost primiți și ascultați ca niște oaspeți dragi.

A. M.

„NEGUSTORUL LUI ȘURUBEL" LA IAȘI

Pe scena Teatrului de păpuși din Iași se reprezintă cu succes piesa „Negustorul lui Șurubel" de Valentin Silvestru. Fabula veselă în 5 tablouri pentru cei mici — cum își subintitulează autorul piesa — spectacolul înfățișează aspecte din viața și munca orășenicilor. Subiectul și montarea orientată spre valorificarea ideilor piesei asigură spectacolului un pronunțat caracter educativ.

Profesor și elev

Spectacolul a început și publicul din sală urmărește cu cea mai mare atenție desfășurarea piesei și jocul interpreților. Numai pu. bicul ? Nu ! Undeva, în culise, unul din actori, pînă să-i vină rîndul de a intra în scenă stă, plin de neastîmpăr și priveste cu vădită emoție spre un tînăr debutant care susține unul din rolurile principale ale piesei...

Cine este cel din culise și cine este cel din lumina reflectoarelor ? Primul, artistul poporului, Ion Finteșteanu, celălalt Gheorghe Popovici-Poenaru, Profesorul și elevul ! S-au întîlnit pentru prima oară pe aceeași scenă, pe scena Teatrului Național „I. L. Caragiale". În spectacolul *„A treia Patetică"*, de N. Pogodin.

„Angajat la Teatrul Național „I. L. Caragiale", cu cîteva luni în urmă și distribuit apoi în rolul lui Lenin din piesa „A treia Patetică", am fost pătruns de o subită emoție, aflînd că în această piesă va juca și cel care mi-a insuflat o mare dragoste și respect pentru teatru, cel care timp de patru ani a fost profesorul meu drag la Institut, maestrul Ion Finteșteanu — mi-a declarat tînărul actor Gheorghe Popovici-Poenaru.

Încă de la primele repetiții ale piesei de sub conducerea maestrului emerit ai artei, Mony Ghelerter, am simțit din plin grija părintească de foldeauna a profesorului meu, prinzînd ajutorul său, zi de zi. Și acum, după ce am obținut premiul întîi la cel de al treilea concurs republican al tinerilor artiști din teatrele dramatice, maestrul Finteșteanu continuă să mă îndrume, să-mi arate căile spre îmbunătățirea continuă a interpretării rolului lui Lenin și să-mi urmărească, apropape regulat, jocul din culise, tremurînd, aș putea spune, pentru fiecare replică a mea... Cum altfel decît prin stăruitoare dovezi de atenție și dragoste profesorului meu?"

Artistul poporului Ion Finteșteanu în rolul lui Gvazdilin și Gheorghe Popovici-Poenaru, în rolul lui Lenin — în piesa „A treia Patetica" jucată pe scena Teatrului Național „I. L. Caragiale".

În viitoarea premieră a Naționalului, piesa „Tartuffe" de Moliere, profesorul și elevul vor avea de susținut împreună numeroase replici, ceea ce devine și mai emoționant pentru amîndoi.

...Profesor și elev, împreună pe aceeași scenă ! Am văzut bine ceea ce înseamnă acest lucru și pentru unul și pentru celălalt...

N. SANDU

Peggy Asheroft, una dintre cele mai mari actrițe de azi din Anglia a apărut în rolul Rebeccăi West din *Rosmersholm* de Ibsen, în regia lui George Devine.

5 MINUTE CU artista poporului Lucia Sturdza Bulandra

Pe artista poporului Lucia Sturdza Bulandra o găsești la Teatrul Municipal aproape în fiecare diminează, cu excepția zilelor cînd interese de ordin obștesc o solicită în altă parte. Venerata noastră artistă, e mereu neobosită, ocupîndu-se, în egală măsură, zi de zi și ceas de ceas, atît de treburile

conducerii administrative a teatrului, cît și de cele artistice. Iat-o apărînd, cînd prin culise, printre mașiniști și electricieni, interesîndu-se de bunul mers al aparatului tehnic al scenei, cînd la telefon, discutînd probleme ce privesc instituția unde își desfășoară munca.

Desigur că în astfel de împrejurări, mai ales cînd acestea sînt îmbinate și cu forfota repetițiilor la care participă, îți vine greu să-i soliciți un interviu. Totuși... am îndrăznit să-i răpesc cîteva clipe.

În cabina sa, Lucia Sturdza-Bulandra mă primește binevoitoare, dar și cu o rezervă :

— Te rog să mă scuzi, dar nu am prea mult timp. Peste cîteva minute trebuie să intru în scenă. Repetăm „Mamouret".

— Ce ne puteți spune despre aceasta piesă și rolul pe care îl interpretați ?

— Am ales această piesă a lui Jean Sarment pentru că dramaturgul francez demască putreziciunea familiei burgheze, descompunerea acestei familii, lăcomia de bani și sistemul, bazat pe interese pur materiale, al căsătoriilor. Cred că va fi un spectacol reușit. Îmi place rolul meu — în bătrîna Mamouret — dar trebuie accentuat faptul că prin această piesă teatrul nostru dă posibilitate unui mare număr de actori tineri să apară în roluri importante și interesante ca gen de interpretare.

— Ce ne puteți spune despre tinerii actori ai Municipalului ?

— Avem numeroși actori tineri care nu desmint așteptările profesorilor lor. În ce mă privește, sînt mîndră de ei. Cu prilejul recentului concurs al tinerilor actori, au dat dovadă de frumoase însușiri prin faptul că au adoptat interpretări de gen cu totul noi față de rolurile jucate de ei pînă acum. Acest lucru merită.

— Un cuvînt despre Teatrul Municipal și încurajarea dramaturgiei originale.

— Mergem pe linia adoptată mai de mult și pe tradiția scenei noastre : cît mai multe piese originale. În această stagiune — pe lîngă cele două piese originale : „Dacă vei fi întrebat" și „Vlaicu și feciorii lui" — se vor mai putea juca „Întoarcerea" de Mihai Beniuc, „Explozie intîrziată" de Paul Everac, și „Pasacaglia" de Titus Popovici. Lucrăm, apoi, cu alți dramaturgi, ale căror piese cred că vor putea vedea în curînd lumina rampei.

Miron LIVIU

IN STUDIOURI-PE ECRANE

— A. ZARHI, unul din veteranii regiei sovietice, turnează acum pe platourile Mosfilmului, „NUNTA DE ARGINT" cu apreciatul actor Vasili Merkuriev și Nina Medvedeva în rolurile principale.

— SIMPATICUL actor cehi Jaroslav Marvan deține rolul principal în filmul „OMUL CARE NU S-A RESTITUIT" pe care-l realizează la Bratislava regizorul PETER SOLAN.

— UN FILM biografic, închinat memoriei cunoscutului pictor rus Surikov e în pregătire la Mosfilm. Filmul, în care vor apare personaje ca Repin, Cehov și Ceaikovski, va fi turnat în culori, în regia lui A. RIBAKOV.

— REGIZORUL american John Houston, al cărui film „Moulin-Rouge" a rulat pe ecranele noastre, lucrează în India la desăvîrșirea unui film după povestirea lui Kipling „OMUL CARE A VRUT SĂ FIE REGE".

— SĂRMANII BOGAȚI se intitulează filmul pe care-l realizează acum regizorul maghiar FRIGYES BAN după un roman de Jokai Mor. În principalul rol feminin o vom revedea pe simpatica Margit Bara.

MICUL ECRAN

Un film povestit

„Prima zi de pace"

O producție a studiourilor „Maxim Gorki", cu Ludmila Butenina, Valeri Vinogradov, Piotr Scerbakov. Regizor Iakov Seghel.

Se pare că, în săptămîna ce vine, toate categoriile de telespectatori vor putea găsi emisiunile preferate pe ecranul televizorului.

Așa auzit probabil de frații Gică și Lică ; de cîtva timp ei sînt eroii permanenți ai scenetelor ce se transmit la „Emisiunea pentru sate". Duminică 24 ianuarie diminețea veți putea afla „O veche pățanie a lui Lică". În aceeași emisiune va fi prezentat primul jurnal agricol pe anul 1960 al studiourilor Alexandru Sahia și se va vorbi despre folosirea rezervelor interne la repararea tractoarelor și mașinilor agricole. O formație de muzică populară romînească dirijată de violonistul Nicușor Predescu, avînd ca soliști pe Ileana Grigoriu și Ion Cristoreanu, va asigura partea muzicală a emisiunii pentru sate.

Pentru iubitorii de teatru, Televiziunea a invitat în studio pe interpreții binecunoscuților piese a lui Brecht : „Domnul Puntila și sluga sa Matty", colectivul artistic al Teatrului Municipresc C.F.R. va prezenta spectacolul său început la 25 ianuarie.

Artiștii poporului Coștache Antoniu, Gr. Vasilescu Birlic și artistul emerit Radu Beligan își dau concursul la prezentarea mediaționului A. P. Cehov, care va fi transmis joi 25 ianuarie, cu prilejul celei de-a 100 aniversări a nașterii marelui scriitor clasic rus.

Pentru amatorii de spectacole muzicale, în săptămîna aceasta au fost programate patru emisiuni :

— Concertul orchestrei de muzică populară „Barbu Lăutaru" a Filarmonicii de Stat „George Enescu", dirijată de Ionel Budișteanu, artist emerit, avînd ca soliști pe Maria Lătărețu, Angela Moldovan, Emil Grigoriu, Fănica Luca, artist emerit, Dan Moisescu (duminică 24 ianuarie).

— Transmisia revistei feerice „Și-am încălecat pe-o șa" de Nicușor Constantinescu și George Voinescu. (luni 25 ianuarie).

— Concertul Ansamblului artistic al Uniunii Tineretului Muncitor în întîmpinarea inițiativii tineretului și studenților din regiunea Balcanică și a Mării Adriatice, concert care se va transmite la 28 ianuarie.

— Cîntece populare ruse, noi piese sovietice de estradă, dansuri — iată cuprinsul concertului de iarnă realizat de Studioul Central de Televiziune din Moscova, care va fi transmis sîmbătă 30 ianuarie.

Acestea sînt recomandările noastre. Aprecierile rămîne să le faceți dumneavoastră.

A. S.

Ce pregătesc compozitorii noștri de muzică ușoară ?...

...Iată răspunsul lui Aurel Giroveanu :

— Am în pregătire trei cîntece de muzică ușoară, care vor constitui... debutul meu în 1960. Este vorba de un cîntec al șoferului, al cărui titlu va fi „La volan", versurile aparținînd lui Aurel Storin ; de un cîntec de dragoste „Poate nu e prea tîrziu", pe versuri de H. Negrin și de un cîntec dedicat tinerilor căsătoriți pe versuri de Aurel Felea.

...Și, ceea ce ne-a declarat în această privință tînărul compozitor Iancy Kőrössy :

— Pregătesc un concert pentru pian și orchestră de muzică ușoară. De asemenea lucrez la o bucată orchestrală inchinată rachetelor cosmice.

DIALOG ÎN MANEJ

- **Schimburi cu actorii de circ din alte țări**
- **„Nota zece pe trapez" și...**
- **...o montare de mari proporții**

Prima întrebare ce i-am adresat-o tov. Bălută, directorul Circului de Stat a fost :

— Ce ne rezervă circul în noul an ?

— Mai întîi voi aminti de turneul ansamblului bulgar de circ „Optimiștii" care în prezent ne vizitează țara. De cîteva zile, spectatorii bucureșteni au prilejul să cunoască arta lui Tociko Kozarov, unul dintre comicii bulgari renumiți, să admire numărul de înaltă acrobație pe sîrmă al lui Alexandru Balkanski, să cunoască arta trupei Meșkarov în numărul de acrobație plastică și a altor interpreți. La începutul lui aprilie, un alt ansamblu al Circului de Stat din Sofia va sosi în țară pentru a da o serie de spectacole în București, Cluj, Constanța, Orașul Stalin, Timișoara etc. La rîndul lui, circul nostru va trimite în R. P. Bulgaria un grup de artiști care vor susține un lung turneu.

Alte schimburi de artiști le vom perfecta cu circurile din R. P. Polonă, Republica Cehoslovacă și R. P. Ungară. În fiecare țară dintre acestea urmează să trimitem cîte un colectiv de interpreți, urmînd ca fiecăreia dintre aceste vizite să i se răspundă. Din programul ce-l vom susține peste hotare face parte și spectacolul pe apă „Cu toate pînzele sus !" pe care-l vom prezenta în turneul nostru prin Republica Cehoslovacă. În schimb, spectatorii noștri vor avea prilejul

O lucrare dedicată filmului romînesc

Regizorul de film Jean Mihail, unul dintre pionierii cinematografiei romînești, a terminat recent și a predat Arhivei Naționale de Filme, lucrarea sa dedicată filmului romînesc dintre cele două războaie mondiale.

Lucrarea arată pe larg condițiile grele în care, sub regimul burghezo-moșieresc, au lucrat creatorii celor dintîi filme artistice romînești precum și eforturile depuse în acele vremuri de către cineaștii democrați ai cauzei cinematografiei naționale în pofida lipsei oricărui sprijin, pentru înțelegerea și dezvoltarea unei activități creatoare pe țărîmul acestei arte.

Ea — infirmieră într-un spital de campanie, El — locotenent.

Cînd și cum s-au cunoscut ?

...Era în prima zi de pace. Mihail Platonov a ieșit cu steagul alb în întîmpinarea dușmanului. El s-a adresat cu cuvinte de bunăvoință soldaților germani baricadați în catedrala orașului Lea explicat că rezistența lor este inutilă acum, cînd pacea a fost restabilită, cînd forțele principale ale armatei hitleriste au capitulat.

Dar nu toți doreau acest lucru. Din ascunzișul clopotniței, un maior SS a deschis focul. Platonov a fost ușor rănit. În cele din urmă ostașii germani s-au predat.

Seara, la banchetul dat în cinstea încheierii victorioase a războiului, locotenentul Platonov s-a întîlnit cu prietenul său din copilărie, Anatoli Nefedov. Anatoli era fericit, gîndindu-se că odată cu terminarea războiului își poate îndeplini dorința de a se căsători cu Olea, de a cărei dragoste era atît de sigur încît nu o întrebase niciodată despre aceasta.

Cînd însă Olea l-a cunoscut pe Platonov cei doi tineri au înțeles că se potrivesc atît de bine încît nu se vor mai despărți

Mihail Platonov și-a dat însă seama că dragostea pentru Olea va destrăma prietenia cu Anatoli. Prietenul și colegul său de școală își legă, ca și el, viitorul de căsătoria cu Olea. Cu inima îndurerată, Mihail s-a hotărît să părăsească regimentul chiar în acea zi fără să-și mai fi rămas bun de la

Olea. La periferia orașului el a fost atacat din nou de aceleași oițe fascist care-l rănise cu o zi înainte. Lovit mortal, de astădată, Platonov a fost transportat la spitalul unde lucra Olea. Sub ochii iubitei sale și a tovarășilor de luptă, locotenentul Mihail Platonov a trăit ultimele sale clipe.

Oaspeți de peste hotare

În cadrul schimburilor artistice perfectate de O.S.T.A., în cursul lunii februarie își va petrece vacanța în țara noastră violoncelistul sovietic Mstislav Rostropovici, care va susține cîteva concerte cu Filarmonica de Stat „G. Enescu" din București. Programul

Takashi Asahina

cuprinde Rapsodia II de G. Enescu, concertul pentru violoncel și orchestră de Dvorak, solist Vladimir Orlov și Simfonia V-a de Ceaikovski. Oaspetele japonez este directorul muzical și dirijorul permanent al Orchestrei simfonice din Osaka. El a concertat în numeroase țări din Europa obținînd un mare succes. Cronicarii muzicali îl apreciază ca pe un dirijor talentat, dotat cu un temperament energic și care știe să obțină o interpretare de valoare de la orchestrele pe care le dirijează.

Dirijorul WILKOMIRSKI KAZIMIR din R. P. Polonă va dirija cîteva spectacole de operă în Cluj. Tot din R. P. Polonă este așteptat să susțină un concert simfonic dirijorul STANISLAV WISLOCKI care în a doua jumătate a lunii februarie va concerta la București cu Filarmonica de Stat „G. Enescu" după care va întreprinde un turneu în țară.

Din R. P. Bulgaria vom primi vizita pianistei LIUBA ENCEVA care va concerta la O. rașul Stalin și Iași. Este docenta Academiei de Muzică din Sofia și Laureată a premiului „Gh. Dimitrov". *

I. G.

Noutăți de la Teatrul satiric muzical „C. Tănase"

La Teatrul satiric-muzical „C. Tănase" au început repetițiile cu un nou spectacol revuistic. Este vorba de „Revista oglinzilor" de Mircea Crișan, Al. Andi și Radu Stănescu. Muzica este compusă de Ion Vasilescu, Florența Delmar și Fermon. Deda. Spectacolul va fi pus în scena de Sandu Eliad, în colaborare cu Nicolae Frunzetti.

Conducerea coregrafică este semnată de Oleg Danovski și N. Sever, decorurile și costumele de George Voinescu, iar direcția muzicală de N. Patrichi.

*

„Anotimpuri" este titlul unui nou concert-spectacol care se repetă la Teatrul satiric muzical „C. Tănase".

Noul concert-spectacol va fi reprezentat cu orchestra de jaz „București", dirijată de Gelu Solomonescu. Textul este semnat de Eugen Mirea, iar muzica de Ion Vasilescu, Florentin Delmar, Aurel Giroveanu și Gelu Solomonescu.

Direcția de scenă este semnată de Nicușor Constantinescu, în colaborare cu B. Fetticănean, iar decorurile de Mia Steriade.

IN CÎTEVA RÎNDURI

KOVACS GYORGY

artist al poporului, laureat al Premiului de Stat, după rolurile interpretate stăpînea aceasta în piesele „Arcul de triumf" și „Tragedia optimistă", a reportat recent, pe scena Teatrului Secuiesc de Stat din Tg. Mureș, un frumos succes în rolul lui Bartolomeu Mojloc din piesa „Partea leului" de Constantin Teodoru.

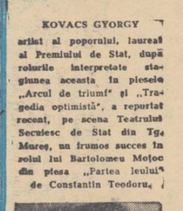

MARCELA RUSU

interpreta femeii-comisar din piesa „Tragedia optimistă", de V. Vișnevski, a Ninei Zarecinaia din piesa „Pescărușul", a Irinei din „Trei surori" de A. P. Cehov pregătește rolul Maslova, din dramatiz rea „Învierea" după Tolstoi, una din viitoarele premiere ale Teatrului Național „I. L. Caragiale".

JURGEN FROHRIEP

care a deținut rolul subofițerului Walter din filmul „Stelele", va interpreta unul din principalele roluri în coproducția germano-sovietică „Cinci zile și cinci nopți", pe care-l va realiza regizorul Lev Arnstam.

ANDREI CALARAȘU

ale cărui creații („Vultur 101" și „Alo, ați greșit numărul") s-au bucurat de aprecierea publicului, a terminat zilele trecute filmările peliculei o producție științifico-educativă cu tema medicală. În prezent încearcă împreună cu scriitorul Eugen Barbu, un scenariu inspirat de actualitate, iar cu H. Negrin și Ion Dacian un scenariu dedicat vieții marelui cîntăreț de operă Mihai Leonard.

VIITOARE PREMIERE PE ECRAN

Printre filmele aflate în pregătire la D.D.F. pentru lunile februarie —martie am aflat numeroase producții inspirate de viața tineretului. „Istețul Sașko" (producție sovietică) este dedicat eroismului tinerilor sovietici care în anii Marelui Război pentru Apărarea Patriei au luptat în rîndurile partizanilor. Alte filme sovietice ca „Despre prietenii mei", „Ea le iubește", trateazâ de asemenea despre viața unor tineri, despre prietenie, dragoste, despre simțul datoriei și patriotism. Tot tineretului se adresează și filmul chinez „Micii eroi", producția studiourilor Defa —Berlin intitulată „Micul Kuno" precum și filmele cehoslovace „La răscruce de drumuri" și „Vise de duminică".

Dintre filmele care vor mai intra în aceste două luni amintim „Mantaua" (sovietic) și „Jucătorul" (franceză) inspirate de lucrări ale literaturii clasice ruse. După cum s-a mai anunțat, „Mantaua" după Gogol are ca protagonist și regizor pe Alexei Batalov. Filmul „Jucătorul" după Dostoievski va prilejui spectatorilor reîntîlnirea cu regretatul Gerard Philipe în rolul principal.

Printre premierele care se anunță în această perioadă se numără și filmele: „Mai lare ca moartea" (sovietic), „Războiul opiumului" (chinez), „H-8" (iugoslav), „Războinicele" (spaniol), „Ultima noapte pe Titanic" (englez), „Oameni și caporali" (italian).

Pe drumul experimentului creator

Studioul experimental al actorilor studenți își continuă cu „Mica stradă" de Pogodin, inițiativa de a investiga dramaturgia de actualitate. Acest studio își formează o tradiție : aceea de a realiza în cadrul său premiere pe țară.

Nu putem spune că pregătirea acestei piese a constituit pentru interpreții un lucru ușor, în cadrul dezvoltării meșteșugului lor artistic. Ei au trebuit să contureze cu precizie caracterele deosebite ale unor ființe în transformare și să știe să identifice în conștiința fiecărui personaj, rezonanța vieții, — aparent deosebită pentru fiecare. Ansamblul interpretativ transmite publicului sufluI vivace al acestei piese pentru că reușește să discearnă esența. Ea constă în aflarea sensului larg și adînc cuprinzător al conștiinței și moralei comuniste, sens în care își vor găsi făgașul și se vor împleti firesc plină la urmă individualitățile tinerilor eroi. „Mica studentă" tratează problemele intelectualității studențești la altitudinea planului de conștiință, unde sentimentele și pasiunile se dezbat în idei ardente.

În spectacolul studioului Institutului de Teatru sînt cîteva realizări lăudabile, aparținînd studenților : Stela Popescu, Anda Caropol, Zaița Brîndușa, M. Tîrloghe, Rodica Popescu și alții.

Noua premieră ne-a amintit prin soluția artistică lipsită de emfază, prin folosirea unui cadru de convenție sugestivă care lărgește posibilitățile interpretative, — de spectacolul cu piesa „Orașul viitorilor noastre" de Arbuzov, — care fusese prezentată anul trecut pe aceeași scenă. Ea oferea un minunat material de studiu viitorilor actori : construcția închegate de caractere evoluînd în situații dramatice turburătoare și oglindirea complexității contradictorii a sufletului omenesc. Era o piesă epică, avînd o formulă oarecum neobișnuită de „piesă corală". Corul avea rolul de interludiu dramatic, legînd momentele reînviate de evocare. Eroii își retrăiau dramatismul vieții închinate construirii orașului Komsomolsk pe Amur, — iar patetismul și eroismul cotidian se valorificau prin retrospectivă.

Urmînd acest drum al experimentului creator, Studioul Institutului de Teatru pregătește acum „Hamlet" în regia studentului Azimioară Laurențiu. Elevul, aceasta e o îndrăzneală pentru un regizor care e încă... student, dar subliniază odată mai mult atmosfera de emulație și rîvna de a reda odată cu marile probleme ale contemporaneității și sensurile actuale din operele marilor clasici.

Jana MORĂRESCU

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Din sumarul acestui număr:

Tehnica calculului în practica economică

Năravuri și moravuri
In jurul unui divorț

CU GOPO despre „Homo sapiens"

VIITORUL SEZON DE FOTBAL

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul IV Nr. 121 ★ Sîmbătă 30 ianuarie 1960 ★ 8 pagini — 1,50 lei

Șantier la Brazi

Cu mai bine de o sută de ani în urmă, la Ritov, lîngă Ploești, a intrat în funcțiune prima rafinărie de petrol din țara noastră. Rafinăria, care nu era altceva decît o rudimentară instalație de felul cazanelor de făcut țuică, avea ca scop distilarea petrolului produs pe Valea Prahovei pentru producerea gazului de iluminat.

Și iată că azi, la mai bine de o sută de ani de la acest eveniment, nu departe de locul unde se află rafinăria de la Ritov, la Brazi, a început să capete tot mai mult contur o gigantică construcție. Scopul construcției nu este greu de aflat. Intrarea ei în funcțiune va asigura iluminatul... de astă-dată nu al Bucureștiului, ci al puternicului centru industrial — orașul Ploești și împrejurimile lui. Sursa de materie primă? Tot petrolul sau mai bine zis diferite reziduri petrolifere care se iroseau. Unii dintre cititorii noștri ar putea întreba: — Bine dar orașul Ploești este deja iluminat. Cît despre lămpile de gaz, acestea au cedat de mult locul lor becurilor electrice, nu numai în orașul Ploești și împrejurimile lui, ci și în toate orașele și chiar în multe sate ale țării.

Pentru acei dintre cititorii noștri care nu știu încă despre ce este vorba precizăm că la Brazi, lîngă rafinăria nr. 7, modernizată în anii regimului de democrație populară, și totodată nu departe de unul dintre cele mai tinere șantiere ale industriei noastre chimice și petrolifere—uzina petrochimică nr. 2 se înalță acum și nu peste mult timp va intra în funcțiune o puternică centrală electrică de termoficare. Folosind ca materie primă rezidurile petrolifere de la rafinăria nr. 7 și de la alte rafinării din Ploești, centrala electrică de termoficare de la Brazi va produce, în prima fază, 200.000 kW/ore de energie electrică. Puterea instalată a centralei termoelectrice va fi de două ori pe atît.

Spre deosebire de termocentralele electrice deja existente, în funcțiune în diverse localități din țară, centrala electrică de termoficare va produce și abur.

Lazăr BACIUCU și I. ILIEȘ

● *(Continuare în pag. 2-a)*

MAGDALENA POPA, laureată a Festivalului Mondial al Tineretului și Studenților de la Viena, elevă a renumitei școli de coregrafie „Vaganova" din Leningrad.

SPRE O VIAȚĂ NOUĂ

Aspecte din viața coreenilor repatriați din Japonia

După cincisprezece ani o parte din coreenii care la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial au fost siliți cu forța de către trupele japoneze în retragere, au revenit în patria lor. Odată cu repatrierea, pentru cei peste 4.000 de coreeni (cîți au sosit pînă în momentul de față în R.P.D. Coreeană) a început o viață nouă, o viață cu adevărat omenească.

La sosirea primului grup de coreeni din Japonia, Li Ciu En, vicepreședintele Cabinetului de Miniștri al R. P. D. Coreene, a declarat: „Dragi compatrioți, acum cînd v-ați întors în patrie, în fața voastră se deschid perspective largi. Totul este pregătit pentru primirea voastră. Vă este deschisă calea spre muncă și învățămînt.

Fiecare poate alege, în mod liber, locul de muncă sau domeniul în care să studieze. Sîntem convinși că veți depune toate eforturile pentru realizarea năzuințelor naționale ale po-

● *(Continuare în pag. 3-a)*

FEMEIA INDARATNICA

Sîntem într-o sală de clasă, cu atmosferă specifică de școală. Se află aici și bănci și catedră, planșe și tablouri pe pereți. Numai școlarii se deosebesc întrucîtva de cei obișnuiți: sînt toți oameni în puterea vîrstei — bărbați și femei — elevi ai cursului agrozootehnic din sat.

Lectorul de azi, inginerul agronom Dobre Afanasie vorbește despre importanța porumbului-siloz în hrănirea animalelor de producție. Toți ascultă cu interes expunerea curgătoare a inginerului. Numai într-un colț, o femeie de vreo 35—40 de ani pare să n-aibă astîmpăr. La un moment dat se scoală și, făcîndu-și loc cu greu spre ieșire, părăsește încăperea.

— Dumitre! Măi Dumitre, la uită-te la Frusina...

Dumitru Brebulescu își ridică ochii de pe caietul lui de notițe și oftă: femeia care părăsise sala era nevasta lui. „Ei, ce să-i faci, își zise el. Nici învățătura nu se poate cu de-a sila". Și mai oftă odată. Îi părea rău pentru că tocmai începuse să creadă că Frusina lui a apucat pe drumul cel bun.

*

La început, cînd s-au făcut înscrierile, Frusina Brebulescu nici nu voia să audă de cursurile agrozootehnice. Zicea că ea, ca femeie, are și așa destule treburi gospodărești. Iar cînd Dumitru Brebulescu s-a oferit să preia asupra lui o parte din aceste îndeletniciri casnice, Frusina a primit propunerea... dar a găsit alte motive:

— Nu mă duc la școală și pace! Ce, vrei să mă întrebe ceva, să nu știu și să mă fac de rîs?

— Deocamdată nu te-a întrebă nimic, măi femeie! Dimpotrivă: tu întrebi dacă nu știi ceva.

— Aha! Ce mi-e Tanda, ce mi-e Manda. Să întreb, să-mi arăt neștiința, ca să aibă cine și de ce rîde?

Dumitru Brebulescu a renunțat să mai lupte cu îndărătnicia femeii lui. La cîtva timp după discuția de mai sus, la maternitatea de scroafe a gospodăriei colective — unde lucrează Frusina Brebulescu — s-a petrecut un eveniment deosebit. Una din scroafele îngrijite de ea, Dolofana, a fătat 22 de purcei. S-a bucurat Frusina, dar s-a și îngrijorat: cum o să hrănească Dolofana 22 de purcei, cînd ea nu are decît 14 sfîrcuri. Nici la alte scroafe nu-i putea da că și acelea aveau „familie numeroasă". Micuții se înghionteau cu botișoarele trandafirii și se vedea că cei mai slăbuți erau dați mereu la o parte și rămîneau flămînzi.

A încercat Frusina să-i rînduiască și pe ei la sfîrcuri, dar fără prea mult spor. Nici Dolofana nu-i mai primea la supt.

Într-una din seri, cam pe la a patra lecție, Dumitru Brebulescu se pomeni cu nevasta că-i spune:

— Azi nu prea am ce face. Mă gîndeam să merg și eu cu tine la școală...

Dar s-a întîmplat ca în seara aceea lecția să trateze despre cu totul altceva — îngrijirea semănăturilor de toamnă în perioada de iarnă — și Frusina n-a aflat răspuns la ceea ce o frămînta. Să întrebe, iarăși nu-i venea la îndemînă; tot se mai temea să nu rîdă careva de ea.

La ieșire însă l-a căutat pe inginer să vorbească „între patru ochi" cu el. Așa se face că încă de a doua zi o puteai vedea pe Frusina Brebulescu înarmată cu două biberoane cu care hrănea pe rînd pe cei opt purceluși rămași fără „locuri la masă".

— Bună treabă cu biberoanele, i-a spus ea mai tumită inginerului care trecuse pe la boxe.

— Da, dar nu e ceva nou. Eu am amintit despre asta chiar într-una din primele lecții. Mă mir că dumneata nu ți-ai amintit-o...

Frusina a tăcut chitic. N-ar fi dorit ca acesta să afle că ea n-a venit decît la o singură lecție. În schimb, din ziua aceea, în fiecare seară își însoțea bărbatul la cursurile agrozootehnice — spre marea mulțumirea a acestuia.

Dar iată că tocmai cînd o credea pe deplin cîștigată pentru învățătură, Frusina se ridică în mijlocul lecției și părăsi sala.

*

„Drept se zice că firea femeii e schimbătoare" — cugetă cu amărăciune Dumitru Brebulescu în drum spre casă. „Schimbătoare și îndărătnică" — adause el, gîndindu-se că ar fi cazul să-i ceară socoteală asupra purtării ei.

Acasă însă, femeia nicăieri. „Sezătoarea! Să știi că s-a dus la sezătoare, își zise el cu ciudă. Taifasul femeiesc îi e mai drag ca orice, ce să mai vorbim!"

Acum era de-a dreptul revoltat. Dar fiind din fire bun la suflet, cînd apăru peste o jumătate de ceas Frusina, n-o luă la rost ci-i spuse cu părere de rău:

— Păcat, Frusino, că n-ai mai rămas. Lecția despre porumbul-siloz a fost foarte interesantă. Aveai, crede-mă, multe de învățat și tu. Zău, păcat c-ai plecat.

— Ba să nu te superi, bărbate, răspunse veselă Frusina, am plecat tocmai pentru că am învățat ceva...

Și la mirarea bărbatului, Frusina îi istorisi toată întîmplarea. Era vorba tot de Dolofana și purceii ei. Frusina observase de la un timp că cei 14 purcei — nu cei

Ana CRISTEA

● *(Continuare în pag. 2-a)*

ACASĂ LA

ION VOICU

De fapt venisem să stau de vorbă cu artistul emerit Ion Voicu, dar a fost, mai ales la începutul vizitei, aproape cu neputință să realizez acest lucru. Mi-au devenit interlocutori, fără să vreau, doi... pui de artiști ,care nu numără, împreună, mai mult de 12 ani... Cine sînt? Mădălin și Raluca, cei doi copii ai violonistului. Deosebit de comunicativi și... dornici de conversație, auzind că este vorba de un interviu, au ținut mortiș s-o ia înaintea tatălui lor...

Revedere cu tăticul...

Raluca, deși n-a împlinit încă cinci ani, este o pianistă de nădejde. Am ascultat-o mai întîi ...ca solistă vocală, interpretînd, cîteva cîntece pe care le-a învățat la grădiniță și apoi i-am admirat calitățile de pianistă... Am înțeles bine că notele muzicale reprezintă pentru micuța Raluca ...jucăria ei preferată. Dar am mai aflat un lucru. Uneori, ea dorește să-și exprime prin cîntece unele simțăminte. Așa s-a întîmplat cu puțin timp în urmă „de ziua lui tătică". În vederea acestui eveniment, Raluca a stat la pian ore de-a rîndul compunînd, fără să spună nimănui, o melodie dragă pentru tăticul ei...

Celălalt pui de artist este Mădălin, elev în

N. SANDU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

Interesanta descoperire a unui tînăr speolog

O NOUĂ GALERIE ÎN PEȘTERA CLOȘANI

Cine a vizitat frumoasa peșteră de la Cloșani știe că pentru a pătrunde în interiorul ei trebuie să mergi de-a bușilea cîtva timp pentruca să te pomenești deodată în fața gurii unei prăpăstii, în care cobori cu ajutorul unei scări de lemn.

Dînd dovadă de tenacitate și curaj tînărul cercetător Matei Ghica, din secția paleontologică a Institutului de Speologie al R.P.R., a descoperit recent o nouă galerie a acestei peșteri, galerie care prin mărimea ei dublează suprafața grotei. Ajungînd în fața scării, pe unde trebuia să coboare, el a zărit pe marginea prăpastiei un început de galerie necunoscută, o mică fantă verticală și foarte îngustă.

Reușind să se cațere pe buza adînciturii, el a ajuns la mica spărtură, pe unde nu putea trece însă un om. Cu ajutorul unei dalte de fier și-a făcut atîta loc cît i-a trebuit pentru ca să se strecoare cu greutate. Dincolo a dat într-un culoar, la capătul căruia se afla o ferestruică. A trecut și prin aceasta, spărgînd mai multe lame de calcar. În fundul celei de a treia săliște a văzut o stalagmită înaltă de un metru și jumătate și groasă cît mina. Apropiindu-se de ea, a dat la dreapta de o galerie cu tavanul scund și după ce a

Simion SĂVEANU

● *(Continuare în pag. 2-a)*

ANUL CHOPIN

Se apropie data aniversării unui secol și jumătate de la nașterea lui Frédéric Chopin. În patria marelui compozitor se desfășoară pregătiri festive, sub auspiciile Comitetului „Anului Chopin 1960".

În capitala Poloniei populare, Anul Chopin va fi inaugurat cu recitalul pianistului Arthur Rubinstein, iar Filarmonica Națională din Varșovia va da, la sfîrșitul lunii ianuarie, un concert festiv la Londra. Un concert festiv va avea loc la New York, sub egida O.N.U.

Vor da recitaluri din operele lui Chopin: Halina Czerny-Stefanska, la Moscova și Londra; Regina Smendzianska și Z. Szymonovicz în țara noastră, R.P. Bulgaria și R. Cehoslovacă; Iakov Zak, A. M. Benedetti în R. P. Polonă. B. Hesse-Bukovska în Elveția; J. Ekier la Stockholm; R. Bakst va concerta în India și în Japonia; Adam Harasiewicz la New York — fără să epuizăm cu aceasta lista manifestărilor memoriale din lumea întreagă.

Printre numeroasele tipărituri muzicale, la loc de frunte citățm Ediția Națională a Operelor lui Chopin, al cărei prim volum va cuprinde Baladele. Se pregătește, de asemenea, un catalog al manuscriselor chopiniene care se află în diverse țări.

Monumentul lui Fr. Chopin din Parcul Lazienki (Varșovia).

ENCICLOPEDIA „MAGAZIN"

„Muza de la Burdujeni"

Cei grupaţi în jurul „Daciei literare", încredinţaţi că, după cum traducerile nu fac o literatură nici exclusiva reprezentare a pieselor traduse nu îndreptăţeşte existenţa unui teatru naţional — s-au străduit să înghebeze în pripă un repertoriu, menit să alimenteze teatrul din Moldova. Şi atunci, în disperare de cauză, cum repertoriul original era ca şi inexistent, au început să prelucreze, să localizeze şi să adapteze piesele, dintre care multe editate de tipograful Mihail Kogălniceanu, au ajuns pînă la noi. Costache Negruzzi a fost unul dintre acei care s-au străduit pentru crearea acestui repertoriu.

Scopul pentru care Negruzzi a adaptat din franţuzeşte „Muza de la Burdujeni" ne este expus într-o notă care însoţeşte piesa : „Noi am fost zis — nu ne mai aducem aminte unde — că sînt mulţi care schinguiesc şi afişie frumoasa noastră limbă şi în loc de creatori se fac croitori şi croitori răi. Asta ne-a îndemnat a compune această mică comedie, crezînd că facem un bine arătînd ridicolul unor asemine neologişti".

„Muza de la Burdujeni" este de observat că pentru a sublinia ridicolul, Costache Negruzzi îşi plasează eroul la Burdujeni, după cum Alecsandri l-a plasat la Sadagura — este cucoana Caliopi Busuioc, un personaj ridicol, un fel de coana Chiriţa, dar de-abia schiţată, care este astfel descrisă de un alt personaj al piesei : „O alcătuire de toate ridiculele trecute, prezente şi viitoare, o fată bătrînă şi nebună, care îşi închipuieşte că nebuneşte pe toţi bărbaţii şi socoate că nu-i poţi zice bună dimineaţa fără să-i faci o declaraţie de amor. Cînd rea şi nesuferită, cînd simţimentală şi cochetă, s-aprinde şi se alintă ca o copilă brudnică şi deodată o vezi că se aruncă în disertaţii metafizice şi în dispute literare, de n-o mai înţelege nici dracul. Toată dorinţa ei e s-audă vorbind de dînsa. Închipuieşte-ţi că se socoate poetă şi muzicantă, încît bietul tîrguşorul nostru geme de versurile şi de sonatele ei ; de aceea noi toţi o numim Muza de la Burdujeni".

Intenţia autorului a fost lăudabilă şi dacă i-ar fi reuşit, „Muza de la Burdujeni" n-ar fi avut astăzi doar valoarea unui document literar.

Caliopi Busuioc, femeie de vîrstă trecută, umblă după măriţiş, deşi are un pretendent, pe şatrarul Trohin ; de ce s-o fi îndrăgostit Trohin, pare-se, după cum vorbeşte, om cumpănit, de Caliopi, este greu de bănuit. Culmea este însă că se vede respins de Caliopi, între altele, pentru felul cum e îmbrăcat, Caliopi fiind în această privinţă un fel de „bonjuristă" : „...să te îmbraci după modă. În locul năzdrăgilor acelor roşi, să pui un pantalon elegant, botine de glanţ, un bonjur făcut după jurnal ca toată lumea bine educată, şi-atunci aş putea suferi vederea dumitale, dar în halul acesta, o ceriule ! Mă sparii!" Din motive de răzbunare, pentru ca să-şi bată joc de Caliopi, nepotul şătrarului Trohin, pe nume Drăgănescu, se înţelege cu actorul Teodorini ca acesta, travestit mai întîi în baron neamţ, apoi în „signior" italian şi în bacan grec, să vină rînd pe rînd să facă declaraţii de amor cucoanei Caliopi, pentru ca, în cele din urmă, tot Teodorini să dezvăluie adevărul şi totul să se sfîrşească printr-o horă în Jurul Muzei de la Burdujeni.

Servitorul Stănică, confident al Caliopei, cel care o ajută să se gătească — „Am încheiat-o de trei ori şi tot s-o rupt sforile ; curgea apa de pe mine. Pe urmă o trebuit s-o văruiesc din cap pînă-n picioare", mărturiseşte el — îşi îngăduie să facă o comparaţie între stăpînă-sa, „albă şi roşă ca o păpuşă" şi o fată din popor :

O feliţă de la ţară,
N-are atîtea fleisesele,
Se gătuie la izvoară
Cu ghioci şi viorele.
Nu ca aste tîrgoveţe
Ce se dau bojma cu humă,
Încît seamănă-a lor feţe
Vizdoci bătute de brumă.

Intrebuinţînd „toate manile linguistice ale vremii", cuvinte ca : „iconvenante, insuferibile, conprins, aşăşiune, pusăciune", „Muza de la Burdujeni" este satirizată, în primul rînd, pentru felul vorbirii. Costache Negruzzi, cu merite atît de mari în lupta împotriva stricătorilor de limbă, în special a latiniştilor, şi-a îndeplinit prin aceasta numai o parte din intenţiile care l-au mînat la scrierea piesei, totuşi slabă în multe privinţe. Despre compoziţie nici nu poate fi vorba, personajele intrînd şi ieşind fără nici o noimă, acţiunea şi deci conflictul sînt inexistente şi nici unul dintre personaje nu este conturat. Din desfăşurarea dialogului, se vede că „Muza" nu-i decît imorală şi ridicolă, în special, pentru pretenţia ei de intelectuală, chiar de artistă.

„Muza de la Burdujeni" a obţinut succes mulţumită interpreţilor, Millo apărînd în rolul titular, iar Teodorini în cele trei „travestiuri", adică în baronul Flaimuc, signior Turlupini şi chir Lacherdopolos.

Ioan MASSOFF

Dansuri vechi

Menuetul

MENUETUL este unul dintre cele mai vechi dansuri de origină franceză, pe care-l dansau, în epoca medievală încă, fiecare din vechiul Poitou, regiune din vestul ţării. Numele îi vine de la caracterul paşilor de joc, mărunţi (menu = mic). Executîndu-se pe o arie în trei timpi, menuetul, e un dans lent, grav, cu evoluţii şi reverenţe, care a fost adoptat de seniorii şi curtenii secolelor al 17-lea şi al 18-lea, răspîndindu-se apoi din Franţa în întreaga Europă, fiind introdus în Rusia, de pildă, pe vremea ţarului Petru cel Mare. Din saloane, menuetul a trecut pe scenă, un celebru dansator, Pécour, maestrul de dans al lui Ludovic al XIV-lea, compunînd cea dintîi coregrafie a unui menuet pentru balet. Prelucrarea galantă a dansului popular a transformat menuetul într-un dans preţios, care să se potrivească pe deplin cu veacul perucilor şi ecarpinilor. Din repertoriul baletului şi operei, menuetul a trecut, grafie lui Lully, în domeniul muzicii culte. Astfel, Haydn şi Stamitz îl introduc ca parte obligatorie a unei simfonii pentru ca apoi la Mozart şi mai ales la Beethoven să-l găsim evoluat în „tempo di minuetto" şi scherzo. Forma clasică a menuetului muzical rămîne celebrul menuet din opera „Don Juan" de Mozart iar coregrafic, dansul clasic cel mai desăvîrşit îl regăsim în creaţia vestitului maestru de balet rus Petipa.

R. M.

Mari cîntăreţi

Şaliapin

Teodor Ivanovici Şaliapin a fost unul din marii cîntăreţi ai lumii, unul din cei mai străluciţi reprezentanţi ai artei realiste ruse. El a ridicat pe culmi fără precedent măestria muzical-dramatică a artistului de operă. Talentul său genial îmbina în chip fericit şi rar întîlnit darul de cîntăreţ cu cel de muzician şi de artist dramatic.

S-a născut în 1873, în familia unui mic slujbaş. Vigurosul său talent s-a vădit din frageda copilărie. Artist profund naţional, arta lui constă, între altele, în îmbinarea armonioasă a sentimentelor vii, nemijlocite, cu redarea precisă, în toate amănuntele, a imaginei scenice. Frazarea fină, nuanţarea meticulos gîndită, folosirea contrastelor din timbrul vocii sale, toate acestea i-au permis să redea nuanţele cele mai profunde ale muzicii şi cuvîntului.

— Numai talentul n-ajunge — obişnuia el să spună — trebuie să înveţi, trebuie să lucrezi... Mereu studiu, mereu muncă...

Credincios acestui principiu, el lucra neobosit, căutînd să se contopească cu personajul căruia îi dădea viaţă scenică şi care vorbea prin vocea sa. În arta operei îl atrăgea în primul rînd dezvăluirea caracterului personajului întruchipat, prezentarea tuturor laturilor lumii interioare a acestuia, psihologia lui.

— „Un cîntăreţ trebuie să pătrundă adînc în fondul cuvintelor, în înţelesul lor cel mai tainic, — spunea el.

El a interpretat cu inegalabilă măiestrie roluri care cereau diapazoane din cele mai diferite, tragice (Boris Godunov şi Ivan Susanin) romantice (Mefisto, Don Quijotte), satirice (Don Bazilio) etc. În acelaşi timp, el a fost un mare interpret de muzică de cameră. Legat prin mii de fire de poporul rus, de poporul de jos din rîndurile căruia s-a ridicat, el a cîntat ca nimeni altul cîntece populare ruseşti, interpretîndu-le cu pasiune sau cu melancolie, dar totdeauna cu inspiraţie, emoţionant. Cine l-a ascultat cîntînd „Jos la vale pe măicuţa Volga" avea parcă aevea în faţa ochilor valuri înalte ce se rostogolesc, cînd line şi joase, cînd umflate şi năvalnice.

A fost un talent multilateral format nu la şcoala vreunei şcoli, ci, aşa după cum afirma : „Ca şi Alexei Maximovici (Gorki), eu n-am învăţat nici la liceu, nici la conservatoare, universităţile mele a fost viaţa însăşi".

În anii primei revoluţii ruse el a dat concerte pentru muncitori, interpretînd cîntece populare şi revoluţionare. După revoluţia din 1917, a fost atras la făurirea culturii teatrale sovietice, dar caracterul său contradictoriu instabilitatea convingerilor sale politice, l-au transformat şi nu i-a dat putinţa să înţeleagă ceea ce se petrece. În anul 1922 a plecat în turneu în străinătate, unde a concertat în diferite ţări, dar acolo n-a creat nimic nou. Moartea nu a dat răgaz cîntăreţului de a-şi realiza dorinţa aprinsă de a se înapoia în patrie.

I. B.

Mic dicţionar de expresii celebre

■ AMICUS HUMANI GENERIS — Cuvînt cu cuvînt, înseamnă : **amicul genului uman**, adică : amicul tuturor. În aparenţă, ar fi un compliment, dar, de fapt, această expresie se întrebuinţează ca o critică la adresa acelora care îşi acordă prietenia, fără nici o alegere, tuturor. Şi acest lucru a fost criticat de către un sever moralist francez, contemporan cu Molière, anume Bourdaloue, care a spus că **„amicul tuturor nu-i amicul nimănui"**. Dar poate că această cugetare n-ar fi cîştigat o faimă universală, dacă ideea ei n-ar fi fost reluată de Molière în comedia „Mizantropul", unde eroul său Alceste reproşează prietenului Philinte că se copleşit cu fel de fel de amabilităţi şi efuziuni pe un om ce-i era aproape necunoscut. Philinte îi răspunde că n-a urmat decît uzanţele din buna societate. Şi atunci Alceste rosteşte o faimoasă tiradă, din care reproducem următoarele versuri în traducerea Ninei Cassian (din „Opere" de Molière, vol. III. E.S.P.L.A. 1956) :

Cel mai ales din semeni
se va simţi om şters,
Văzînd că îl amesteci cu-ntregul univers.
Căci orice stimă are o
pricină anume ;
Nu mai stimezi pe nimeni,
stimînd o-ntreagă lume.
Nu-mi trebuie-o faptură —
oricît la mine-ar ţine —
Ce nu cinsteşte-un merit
aşa cum se cuvine.
Această preţuire vreau
s-o resimt şi eu.
Amicu -ntregii specii nu e
amicul meu!

■ ALTER EGO — cuvinte latineşti care, în traducere exactă înseamnă : **un alt eu.** Expresia e folosită cînd ai dat unui om de încredere depline puteri să te reprezinte, sau să acţioneze şi să vorbească în numele tău, de parcă prin gura lui ai vorbi tu însuţi. Un tovarăş, de fapte şi idei, un amic foarte apropiat, un locţiitor fără cusur, un discipol perfect sînt, în genere **un alter ego al cuiva.**

Ephestion, aghiotantul lui Alexandru cel Mare, i-a fost prieten nedespărţit şi la treabă, şi la petreceri ; a fost, cum s-a spus, un **alter ego al** regelui Macedoniei.

Filosoful grec Zenon, fondatorul stoicismului, a înfiinţat (în anul 340 î.e.n) sub un portic celebru din Atena, şcoala vestită „PORTICA" sau şcoala stoiciană („stoa" pe greceşte înseamnă portic). Discipolii îşi urmau într-atîta dascălul, încît Zenon spunea că fiecare dintre ei e **un alter ego al lui.**

Scriitorul englez Walter Scott consideră că Leicester, favoritul reginei Elisabeta a Angliei, devenise **un alter ego al ei.**

Expresia se mai foloseşte şi în cazul cînd doi prieteni inseparabili, unul fiind parcă umbra celuilalt, îşi reflectă exact părerile şi gîndurile.

I. FLAVIUS şi I. BERG

În plină repetiţie

Acasă la Ion Voicu

(Urmare din pag. 1-a)

clasa întîia elementară. N-a trebuit să-l întreb la ce instrument cîntă pentru că îl avea în mînă: vioara. În schimb, mi-a explicat într-o formă foarte amuzantă, cum a ajuns... violonist.

— Aveam aproape şase ani... Doream mult, încă de mai înainte, să aflu dacă nu cumva pot şi eu să fac să cînte vioara cu care cînta mereu tăticul meu. Într-o zi am... pîndit unde o pune, am luat-o repede şi am început să apăs cu arcuşul pe toate coardele. M-am speriat grozav de ceea ce auzisem... Atunci şi-a făcut apariţia tăticu şi... după ce a văzut că vioara a rămas întreagă, mi-a spus puţin supărat, puţin rizînd : — Bine, bine, tocmai cu vioara mea ţi-ai găsit tu să te joci ?

Dar chiar din ziua aceea Mădălin Voicu a devenit elevul lui Ion Voicu...

Cu mulţi ani în urmă, cînd artistul emerit Ion Voicu era tot în vîrstă de şase ani, tatăl lui, şi el muzicant, actualmente pensionar, l-a învăţat să cînte, după ureche, frumoasa melodie „Steluţa". Astăzi, după un an şi mai bine, Mădălin ia lecţii de vioară cu profesorul George Manoliu de la Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu", dovedind o atracţie deosebită pentru acest instrument, ştiind să cînte printre altele şi tema finalului din Simfonia 9-a de Beethoven...

★

Şi acum să începem convorbirea cu artistul emerit Ion Voicu, plăcut impresionat de felul cum au ştiut să treacă „examenul" primului lor... interviu micuţii Mădălin şi Raluca. Şi, în starea aceasta sufletească, despre ce altceva ar fi putut să-mi vorbească mai întîi dacă nu tot despre familie ? O familie care „cîntă" de 150 de ani, căci şi bunicul tătălui lui Ion Voicu a fost tot muzicant...

Privesc nenumăratele fotografii. Fraţii lui Ion Voicu, Mircea, Marin şi Vasile, sînt toţi muzicieni, doi dintre ei studenţi la Conservatorul de muzică „Ciprian Porumbescu", cel din urmă la Filarmonica de Stat „George Enescu", iar surorile lui, trei la număr, toate căsătorite cu muzicieni.

În continuare violonistul Ion Voicu ne-a împărtăşit unele impresii din concertele date în ultimul timp şi ne-a vorbit despre activitatea sa în viitorul apropiat:

— În ultimele două luni am întreprins un turneu în centrele muncitoreşti, dînd 16 concerte în fabrici şi uzine, găsind pretutindeni un public însetat de muncă, de cultură, dornic să se întîlnească tot mai des cu reprezentanţi ai artei noastre.

Săptămînile trecute am poposit la Brăila şi Galaţi unde am cîntat cu orchestra Filarmonicii din Galaţi, condusă de Ion Nistor, concertul de Paganini. Actualmente mă pregătesc intens pentru un turneu în R. D. Germană pe care-l voi întreprinde între 13 şi 25 martie. Acolo voi da nouă concerte cu orchestra Filarmonicii din Berlin şi Leipzig, precum şi cîteva recitaluri. De asemenea voi face înregistrări pentru posturile de radio.

N. SANDU

O nouă galerie în peştera Cloşani

(Urmare din pag. 1-a)

mers vreo 15—20 metri, a coborît într-un fel de puţ adînc de vreo 3 metri. Aici s-a oprit să se odihnească mărind şi lumina lămpii. Ceea ce a văzut l-a făcut să tresară.

În faţa lui se afla o galerie cu adevărat feerică, nenumărate stalagmite de o frumuseţe rară, impodobind sala, lungă de vreo 20 m., înaltă de vreo 10 m. şi largă cam tot pe atît. Stalagmitele erau cu mult mai numeroase şi mai frumoase decît în sălile cunoscute ale peşterii.

Deodată privirile i-au fost atrase de pereţii galeriei care, pînă la un anumit nivel, erau tapisaţi cu cristale de mari dimensiuni, unele dintre ele de mărimea pumnului de om. Scînteind în culori neasemuit de frumoase atît cristalele de pe pereţi cît şi bazinaşele încinse de jur-împrejur cu un briu multicolor format din cristale de forme necunoscute încă la noi în ţară, mari de 15 cm., ce păreau adevărate pietre scumpe, îi dădeau impresia că se află în lumea basmelor.

Mergînd în genunchi şi ajutîndu-se de mîini ca să nu cadă în aceste bazine, care au cam un metru diametru şi al căror fund este şi el căptuşit cu cristale ascuţite în formă de suliţe, semănînd cu nişte flori răsărite din fundul bazinului, cercetătorul a putut cu greutate să treacă mai departe.

În această nouă galerie, descoperită în peştera Cloşani, s-au găsit numeroase animale nevertebrate care trăiesc în grote, precum şi o mare colonie de lilieci.

Importanţa descoperirii este mare, noua galerie făcînd peştera de la Cloşani să rivalizeze acum cu cele mai frumoase peşteri din Munţii Apuseni.

Simion SĂVEANU

Femeia îndărătnică

(Urmare din pag. 1-a)

hrăniţi cu biberonul — începuseră să tînjească. Slăbită de pe urma naşterii Dolofana nu mai avea lapte destul. Purceluşii sugeau, ce sugeau, apoi asaltau zadarnic sfîrcurile.

— Ţi-aminteşti, bărbate, cînd a spus inginerul astă seară că porumbul-siloz este un nutreţ foarte hrănitor şi gustos şi pentru scroafele cu purcei ? Că dacă vacilor le măreşte producţia de lapte, în aceeaşi măsură le ajută şi pe acestea să-şi sporească laptele ? Atunci am plecat eu, L-am căutat pe Dobre, ne-am dus la siloz şi l-am adus Dolofanei — de probă — porumb murat. Să fi văzut măi omule cum îl mînca, nu-ţi mai venea să iei ochii de la ea ! D-aia, am şi întîrziat. Acum pot să dorm liniştită.

Plină de voioşie, Frusina vorbea în timp ce pregătea masa de seară, iar bărbatul o privea mulţumit şi bucuros că presupunerile lui cu privire la firea schimbătoare, îndărătnică, a femeii, nu se adeveriseră...

Ana CRISTEA

ŞANTIER LA BRAZI

(Urmare din pag. 1-a)

Datorită acestui sistem de producere şi furnizare a energiei, centrala electrică de termoficare de la Brazi, a doua de acest fel din ţara noastră (prima a intrat nu de mult timp în funcţiune la Borzeşti), va produce curent electric cu peste două ori mai ieftin decît cel realizat în termocentrale. În plus, datorită adîncirii procesului de utilizare a energiei şi a folosirii aburului în întreprinderile oraşului Ploeşti, se vor economisi anual circa 200.000 tone de combustibil.

Aşadar, noua centrală electrică de termoficare va aproviziona întreprinderile din oraşul Ploeşti cu energie electrică mai ieftină decît cea livrată în prezent. Totodată, curentul provenit din alte surse şi folosit pînă în prezent va fi dirijat spre alte locuri unde se simte nevoie.

Lucrările pe şantierul centralei electrice de termoficare de la Brazi au început la mijlocul anului 1959. Pînă la sfîrşitul acestui an va trebui să intre în funcţiune primul grup electrogen care va produce energie electrică şi abur. Constructorii şi montorii din cadrul Trustului de Construcţii şi Montaje Energetice şi care lucrează pe şantierul de la Brazi desfăşoară cu entuziasm întrecerea socialistă pentru realizarea acestui obiectiv înainte de termen. În semestrul II al anului 1959 planul de producţie pe şantier a fost depăşit cu 1.38 la sută.

Este de ajuns să faci cunoştinţă cu pricepuţii constructori din brigada de zidari condusă de Ion D. Soare, cu fierari betonişti din echipa condusă de candidatul de partid Mihalache Dumitrescu sau cu entuziaştii tineri din brigada de dulgheri condusă de Gheorghe Badea, spre a-ţi da seama că realizările de pînă acum reprezintă un început promiţător care ne îndreptăţeşte convingerea că centrala electrică de termoficare va intra în funcţiune înainte de vreme şi la construcţia ei se vor realiza importante economii.

Entuziasmul şi preocuparea pentru accelerarea ritmului de lucru şi pentru realizarea de economii domneşte în fiecare punct de lucru al şantierului.

La începutul lucrărilor brigada de zidari condusă de Ion D. Soare s-a angajat să economisească 10 cărămizi la fiecare metru cub de zidărie. Pentru realizarea acestui angajament, colectivul brigăzii a hotărît să lucreze după metoda Orlov şi să execute la zidăria aparentă două lucrări (ziditul şi rostuitul) deodată. Rezultatul ? La 350 m.c. de zidărie brigada a economisit 3.500 de cărămizi, a depăşit cu mult normele de lucru şi a evitat înălţarea schelăriei de două ori.

Dar harnicii constructori nu precupeţesc nici timpul lor liber pentru rezolvarea treburilor şantierului. Tinerii din brigada lui Gheorghe Badea, în frunte cu utemiştii Ion Banu, Victor Militaru, Virgil Nistor şi Constantin Tutunaru, au transportat în timpul lor liber 17.000 de cărămizi şi au descărcat 5 vagoane de nisip care erau necesare de urgenţă pe şantier.

Şi realizări de acest fel au obţinut multe echipe şi brigăzi de constructori de pe şantier. Aşa după cum spun zidarii din brigada lui Ion D. Soare şi dulgherii din echipa lui Gheorghe Badea, succesele de pînă acum sînt o dovadă că întregul colectiv de muncă al şantierului va munci cu entuziasm şi pricepere pentru darea în funcţiune înainte de termen a centralei electrice de termoficare de la Brazi şi pentru depăşirea angajamentului iniţial de a se realiza pînă la sfîrşitul anului economii în valoare de peste 800.000 de lei.

Lazăr BACIUCU şi I. ILIEŞ

POŞTA REDACŢIEI

CONSTANTIN ALEXANDRU — Bucureşti: Sînteţi neliniştit că v-aţi stricat scrisul şi ne întrebaţi ce este de făcut.

Remediul ce vi-l recomandăm este să scrieţi mai încet, avînd grijă să nu lăsaţi literele neterminate, dîndu-le forma corespunzătoare. Totul se rezolvă, în acest caz, cu atenţie şi răbdare. Alt remediu nu poate exista. De altfel scrisoarea ce ne-aţi adresat-o dovedeşte că aţi început chiar cu ea să nu vă mai zoriţi atunci cînd scrieţi. Scrisoarea este îngrijită şi nu trădează neglijenţă. Dacă veţi continua în acest chip, — veţi ajunge să vă placă din nou scrisul propriu.

ŞTEFAN BRĂGĂREA — Bucureşti : E prea devreme să-ţi pui o asemenea problemă : „Îndrăznesc să apelez la dv. şi la rubrica „Poşta redacţiei", cu o întrebare : să merg înainte pe drumul poeziei şi creaţiei sau să mă las de versuri, ştiind că nu voi putea niciodată atinge culmile rimei şi ritmului ?" Fiind de abia elev în clasa IV-a elementară, nu poţi avea pretenţia să scrii versuri care să atingă perfecţiunea. Mai ai multe de învăţat şi mult timp înainte. Te-am ruga să ne răspunzi la o întrebare : care este contribuţia părinţilor la scrierea poeziei şi chiar a scrisorii ? Avem impresia că rolul lor a fost destul de însemnat.

PETRE BRATU — Tohan : Toate detaliile le găsiţi publicate în broşura Ministerului Învăţămîntului şi Culturii privitoare la admiterea în institutele de învăţămînt superior. Urmarea unei facultăţi la cursurile fără frecvenţă, cerea ca să lucraţi, neapărat, în domeniul de specialitate.

AUREL OANĂ — Siria : Nu publicăm corespondenţe adresate unor prieteni. Am încălca în acest fel domeniul poştei propriu zise, adică al P.T.T.R -ului. Poezia „Trag clopote" dedicată unei „stimate prietene" cu care nu vă puteţi înţelege, este o scrisoare în versuri. Trimiteţi-o pe calea obişnuită şi aşteptaţi efectul. Intervenţia revistei, în cazul dv., n-ar putea aduce o soluţionare.

ION CEZAR MANOLIU — Mioarele (Muscel): Prin prezenta, rectificăm greşeala din nr. 116 al revistei noastre, arătînd că frumoasa livadă de pomi pitici se află la Bilceşti, nu la Bălceşti. Ne pare bine că articolul v-a plăcut şi că el reflectă munca ce o depuneţi în staţiunea experimentală.

OLGA COSMA — Timişoara : Asemeneaî (Bănuiţi că vă răspundem la felicitarea ce am primit-o deunăzi).

KALMAN IRINA, str. dr. P. Groza nr. 6 Deva şi C. GHERGHINESCU, Moldova Nouă, reg. Timişoara: Ca şi alţi cititori ai noştri, doriţi schimburi de vederi. Probabil că doritorii de schimburi vă vor scrie. Spre deosebire de ceilalţi de pînă acum, cărora le-am publicat adresele în revistă, credem că dv. ne veţi ţine la curent cu succesele ce le veţi înregistra în această direcţie. Pe curînd deci !

R. BIRNBAUM — Dej : Compozitorului şi cîntăreţului preferat scrieţi-le pe adresa Teatrului de Estrada „Constantin Tănase" din Bucureşti.

ÎNTÎMPLARILE LUI MOŞ ANDREI INIMA DE AUR

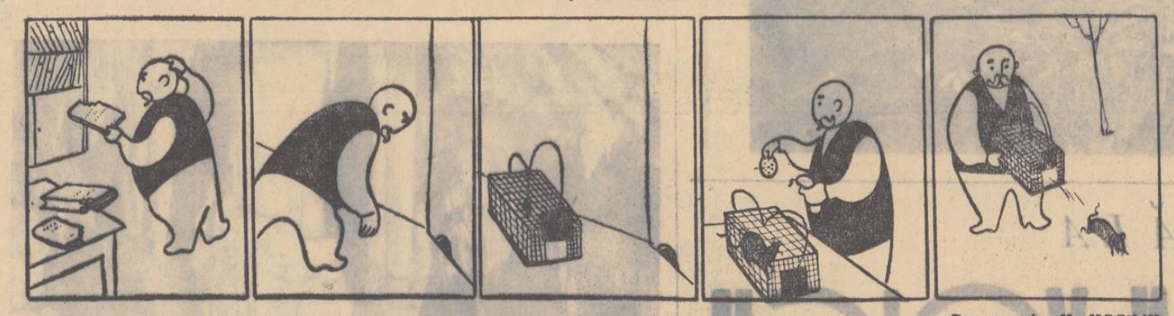

Desene de V. VASILIU

CALENDAR • CALENDAR • CALENDAR

1—7 februarie

1
1933 : Au loc marile lupte ale muncitorilor petrolişti din Valea Prahovei.
1946 : Proclamarea Republicii Ungare
2
1889 : S-a născut savantul romîn Traian Săvulescu.
1933 : A început greva muncitorilor ceferişti de la Atelierele C.F.R.-Griviţa.
1943: Victoria de la Stalingrad.
3
1809 : S-a născut compozitorul F. Mendelsohn-Bartholdy.
4
1881 : S-a născut K. E. Voroşilov.
1948 : S-a semnat tratatul de prietenie, colaborare şi ajutor reciproc dintre R.P.R. şi U.R.S.S.
5
1636 : S-a născut A. Dobrollubov (m. 1861)
6
1919 : A murit I. C. Frimu (n. 1871)
7
1812 : S-a născut Charles Dickens (m. 1870).
1777 : S-a născut Dinicu Golescu (m. 1830)
1834 : S-a născut marele chimist D. I. Mendeleev (m. 1907).

CHARLES DICKENS

Marele romancier realist englez Charles Dickens, născut la 7 februarie 1812 la Portsea, şi-a petrecut tinereţea într-un mediu de oameni săraci, ducînd o viaţă plină de lipsuri. În 1822 s-a mutat la Londra, iar în 1829, după ce şi-a însuşit stenografia, a devenit reporter-stenograf, întocmind cronica juridică ; doi ani mai tîrziu scria reportajul dezbaterilor parlamentare.

Colaborează apoi la diverse publicaţii, iar în 1836 văd lumina tiparului, sub pseudonimul „Boz", tablourile sale din viaţa londoneză, pe care o zugrăveşte cu mare ascuţime critică. De-un mare succes — temelia popularităţii sale — se bucură *„Documentele postume ale clubului Pickwick"* care apar, lunar, între anii 1836—37 sub formă de fascicole, ca de altfel multe din scrierile sale de mai tîrziu. În acest roman, de-o mare plasticitate în descrierea personajelor şi de-un suculent umor ocupă un loc considerabil critica socială, satirizarea rînduielilor democraţiei burgheze din Anglia.

Urmează şirul neîntrerupt al marilor sale creaţii epice : *„Oliver Twist"* (1838), *„Nicholas Nickleby"* (1839), *„Martin Chuzzlewit"* (1844), *„Dombey şi fiul"* (1848), *„David Copperfield"* (1849—50), o măiastră evocare a propriei sale tinereţi nefericite. *„Mica Dorrit"* (1857), *„Poveste celor două oraşe"* (1859), unde zugrăveşte cu vigoare aspecte din Revoluţia franceză din 1789, *„Marile speranţe"*, capodopera dickensiană apărută în 1861.

În aceste scrieri, ca şi în cele pe care nu le-am mai enumerat aci, Dickens atacă cu tărie tematica socială, punînd faţă în faţă lumea oropsiţilor şi pe cea a bogaţilor, demască, în scene zguduitoare, situaţia din şcoli, spitale, închisori etc. În povestirea *„Clopotele"*, apărută în 1854, Dickens dezbate problema şomajului. În romanul *„Casa mohorîtă"* satirizează justiţia burgheză, izvorul atîtor nedreptăţi. După călătoria sa în America (în 1842), Dickens publică *„Note din America"* o ustură-toare critică la adresa orînduirii burgheze din această ţară.

Marele scriitor realist moare la 9 iunie 1870, lăsînd lumii moştenirea unei opere nemuritoare, primită cu dragoste de popor în vremea sa, ca şi în zilele noastre.

Năravuri şi moravuri

ÎN JURUL UNUI DIVORŢ

Inscenare în 4 acte

DISTRIBUŢIA :

EL : Aurel Irimia, responsabil la bufetul „Vilcele", fost jurist, preceput în chiţibuşuri din vechea practică judiciară şi în „arta de a pune beţe în roate".

EA : Eugenia Irimia, planificatoare la I.A.P.-Scala, care acasă, la părinţi, avea „stare" serioasă.

Judecători, martori, salariaţi de la serviciul spaţiului locativ şi T.A.P.L., responsabili de cărţi de imobil etc., etc.

Acţiunea se petrece în zilele noastre, îndeosebi, într-un imobil cu cîteva etaje din Piaţa Amzei din Capitală. Aci, la parter, lucrează dumnealui (bufetul „Vilcele"), iar la etaj dumneaei (I.A.P. Scala). Pe o altă latură a imobilului se află, la parter, oficiul stării civile al sfatului popular raional Stalin, iar la etaj Tribunalul raional Stalin, cu care „eroii" noştri au avut strînse legături... Periodic, acţiunea se mută în diverse locuinţe, săli de tribunal etc. Înainte de ridicarea cortinei, zărim pe birou volumul de opere al lui Topîrceanu, deschis la pagina 286, la cunoscuta poezie „În jurul unui divorţ"...

ACTUL I

EL : Ce fericit sînt ! Vasăzică de azi eşti soţia mea !

EA : Şi eu sînt la fel de fericită, dragul meu. De cînd aşteptam aceste clipe !

EL : Te muţi la mine cît mai repede. Am o locuinţă ca în vis, în str. C.A. Rosseti 46. E la parter, are două camere mari, de cîte 20 m.p. şi 17 m.p., o sufragerie de 14 m.p., baie, bucătărie, cămară, vestibul. Nu vom fi decît noi doi în casă şi cu maica-mea, a cărei cameră are intrare separată...

EA : Imi vine greu, Aurel, să-mi las camera mea din Calea Dorobanţi 184. În ea mi-am ţesut visurile mele de fată... Oricum, chiar dacă mă mut la tine, nu vreau să las camera spaţiului locativ.

EL : Parcă spuneai că faci schimb de locuinţă cu Ion Pallin din str. N. Iorga 5. Ţineai mult ca Paltin să se mute în locul tău... nu ?

EA : Am şi încercat, Aurel. Am depus actele pentru schimb...

ACTUL II

EA : Aurel dragă, sînt tare necăjită că nu mi s-a aprobat schimbul. Cică miroase a aranjament cam suspect : cine-i prostul să lase o cameră cu gaz metan ca a mea, în suprafaţă de 22 m.p. şi cu acces la toate dependinţele, contra unei camere mult mai mici, de 8 m.p., că a lui Paltin, situată şi la subsol ? Şi apoi, mi s-a spus că trebuie să mă mut la tine, la soţul meu...

EL : Şi atunci cum rămîne cu camera ta din Calea Dorobanţi ?

EA : Cu camera mea ? Păi a cerut-o la spaţiu un vecin, şoferul Oprea Staicu, care are o fată de 14 ani şi are dreptul la extindere. M-a văzut cînd m-am mutat şi... gata, a depus cererea ! Noroc că am închis bine uşa la cameră şi am lăsat ceva lucruri în ea, de formă... Ce-i drept, eu l-am sfătuit după patru zile pe Ion Paltin să depună şi el cerere pentru cameră, însă spaţiul nu l-a aprobat-o... Ce facem Aurele dragă, că-mi pierd camera ? !

EL : Dragă, eu i-am spus inspectorului Coadă, de la S.G.L., că te iau acasă dacă i se repartizează camera ta lui Paltin, însă nici n-a vrut să audă...

EA : Şi atunci ?

EL (după un timp de gîndire) : nu există decît o singură soluţie : divorţăm ! Urcăm etajul şi gata, sîntem la Tribunalul raional Stalin !

Ea : Ei şi tu, să ajungem chiar pînă acolo...

El (entuziast) : Da, dar ne trebuie motive, ipoteze. Vorba lui Topîrceanu de aci, din carte :

Mişu St. Popescu vrea să divorţeze.
Lung prilej de vorbe şi de ţepe!

EA : Divorţăm formal. Spun că mama ta îmi face zile fripte, punem martori, etc. etc. Divorţul îl intentez eu.

ACTUL III

EL : Draga mea ,iartă-mă că te-am supus la atîtea cazne la Tribunal ! Uită vorbele ce le-am rostit despre tine ! Ştii doar că te iubesc ! Trebuia să-mi joc însă rolul la înfăţişarea pentru divorţ...

EA : Nu-i nimic, scumpule. În timp ce mă ocarai, în instanţă, am citit în privirea ta cît de mult mă iubeşti, cît suferi pentru mine ! Ne merge însă prost, dragule ! Văzînd că nu-i eliberez camera pe care, între timp i-a repartizat-o spaţiul, Oprea Staicu m-a dat în judecată şi, la prima înfăţişare la Tribunalul raional Stalin, a cîştigat !

EL : Da, dar noi am făcut recurs, iar divorţul l-am transferat de la Tribunalul Stalin — unde prea ni se cunoşteau... faptele — la Tribunalul raional ! Mai, în raza căruia se află şi locuinţa noastră din str. C.A. Rosetti. Nici aici însă n-a mers. Ni s-a spus că n-avem motive temeinice de divorţ. De, prea am făcut-o şi noi de oale : am divorţat după o luna de la căsătorie...

EA : (afectuos, sărutîndu-l pe obraz): Păcat dragă, de vorbele ce le-am spus despre maică-ta ! Dacă ne aproba divorţul, Staicu putea să-şi ia rămas bun de la camera. În orice caz, l-am făcut să umble zile în şir, să cheltuiască ! Cît priveşte martorii noştri, au fost „băieţi buni", nu ne-au făcut de ruşine. Numai Emil Cristodorescu a scrîntit-o, spunînd că vii acasă în stare de ebrietate. A uitat că tu eşti responsabil de bufet şi, ca atare, nu se cade să fii văzut beat...

ACTUL IV

EL : Draga mea, ne-au respins divorţul şi la Tribunalul Capitalei. E-ngrozitor ! Nu mai scăpăm de jugul acesta al căsătoriei...

EA : Ni l-au respins, iubitule ?! Şi Ion Covrig ăla, responsabilul cărţii de imobil din str. C.A. Rosetti, în loc să depună în favoarea noastră, a vorbit tocmai invers. Nici nu ştii cu cine stai de atîţia ani în casă ! Auzi tu, să spuie în instanţă că ne-a văzut seară de seară venind împreună acasă şi că ne-a atras de nenumărate ori atenţia că nu sînt înscrişi în cartea de imobil !

EL : De, am fost şi noi prea imprudenţi. De ce ţi-ai spus colegei tale, Domnica Firca, că nu concepi să trăieşti fără mine şi n-ai nici o intenţie de divorţ ? Cei de la serviciu, de la T.A.P.L. Stalin, tot au aflat de divorţul nostru şi acum fac haz de noi... Maria Brutus, Ana Niculescu şi alţi colegi, ne-au văzut mereu luînd gustarea de dimineaţă împreună, mîncînd la prînz împreună, venind şi plecînd de la serviciu la braţ...

Vineri toată lumea a putut să-i vadă. Amîndoi alături, braţ la braţ, pe stradă...

EA : Şi Oprea Staicu ăsta care nu se lasă! Ţine musai să-şi valorifice ordinul de repartizare ! Eu însă am mai dus ceva din lucrurile mele înapoi, în camera din calea Dorobanţi.

**EL : Între timp, vom lupta mai departe, vom alerga din nou la tribunale

PE MARGINEA MEMORIILOR LUI ANTHONY EDEN

Rufele murdare din Indochina (I)

Intr-una din zilele lui ianuarie 1957, la Londra, un om abătut părăsea vechea dar impozanta clădire de la numărul 10 al străzii Downing. Pentru intiia oară după şase ani în valiză lui diplomatică nu se mai aflau documente de stat. Locul lor fusese luat de simple însemnări personale asupra evenimentelor la care participase în îndelungata activitate de ministru de externe şi prim ministru al Angliei, al cărei sfîrşit lipsit de glorie îl gusta cu amărăciune.

Motivul oficial al demisiei lui Sir Anthony Eden din postul de prim ministru era starea sănătăţii. De fapt la mijloc nu se afla numai condiţia fizică a aceluia care fusese numit de autorii cronicilor mondene burgheze „prim arbitru al eleganţei masculine". Numele lui Anthony Eden fusese serios compromis în aventura Suezului care suferise un ruşinos eşec. Era nevoie de un alt „nume" în fruntea guvernului care să asigure o retragere „onorabilă". De unde se vede că în veacul nostru nu se mai poate cîştiga „glorie" de pe urma aventurilor coloniale. Eşecurile lor sînt inevitabile şi odată cu ele şi falimentul poziţiilor politice. Iar celuia care n-a ştiut să descifreze sensul adînc al istoriei nu i-a rămas decît răscolirea trecutului pentru ca retrăindu-l pentru o clipă să se justifice în faţa opiniei publice engleze. Aşa se explică apariţia memoriilor lui Anthony Eden. Desigur că această operaţie nu ar prezenta un oarecare interes dacă ea n-ar implica în mod inevitabil şi spălarea rufelor murdare în public, ceea ce ne dă posibilitate să luăm cunoştinţă cu frînturi din comploturile urzite în ascuns împotriva păcii şi libertăţii popoarelor. Citind extrasele memoriilor lui Eden publicate pînă acum de ziarul „Times" s-ar putea crede că aventura Suezului ar fi fost înfrîntă nu din cauza frontului puternic al celor care s-au ridicat împotriva ei, ci pasă-mi-te, din cauză că Statele Unite nu au sprijinit făţiş şi pînă la capăt această acţiune iniţiată de cercurile colonialiste engleze. De ce ar fi adoptat S.U.A. o astfel de atitudine? Pentru a răspunde la această întrebare şi a justifica concluzia sa Eden aduce în sprijin o serie de fapte din culisele diplomaţiei burgheze din perioada anilor 1954—1957. Domnul Eden caută să dovedească două lucruri:

1) Statele Unite au căpătat resentimente deosebite faţă de aliaţul lor englez pentru faptul că în anul 1954 Anglia nu a sprijinit planurile americane de a interveni în Indochina cu armele în lupta dintre trupele franceze de ocupaţie şi poporul Vietnamului;

2) Pe cînd în timpul războiului din Indochina, Anglia a eziţat să acţioneze făţiş de teama pierderii poziţiilor pe care le mai avea în Asia, în timpul aventurii Suezului, S.U.A. au eziţat să acţioneze făţiş pentru a cîştiga de partea sa ţările arabe în vederea creării de condiţii favorabile „umplerii vidului", care ar fi fost creată prin eliminarea Angliei.

A explica înfrîngerile suferite de colonialism numai prin divergenţele din tre statele imperialiste înseamnă a omite o parte din cele mai importante a adevărului istoric. Rolul hotărîtor în înfrîngerile suferite de colonialişti l-a jucat noul raport de forţe în lume care face să încline în mod hotărît balanţa în favoarea păcii şi progresului, a mişcării de eliberare naţională. Cu ce s-a soldat încercarea de a impune o soluţie prin forţă în Coreea? Prin înfrîngere. Şi doar acolo au acţionat în comun toate puterile imperialiste. Cu ce s-a soldat încercarea de a impune o soluţie prin forţă în Liban şi în Irak, prin debarcarea trupelor americane în Liban şi a trupelor engleze în Iordania? Prin înfrîngere.

În cele ce urmează vrem să ne ocupăm mai întîi de „spălarea rufelor murdare" din complotul indochinez pentru că această operaţie ne furnizează, bineînţeles fără voie, date suplimentare pentru dosarul ruşinos al colonialismului.

În timpul luptelor de la Dien Bien Fu trupele colonialiste îşi părăsesc poziţiile

La 29 martie 1954 cu mai puţin de o lună înainte de începerea tratativelor de la Geneva în chestiunea păcii în Indochina, Eden află că Foster Dulles, secretarul de stat al S.U.A. se pregăteşte să organizeze intervenţia militară a S.U.A. în Indochina.

A. Eden îşi dă seama că o asemenea acţiune nu ar aduce nici un cîştig şi ar compromite chiar după părerea sa şansele de a mai salva o parte din poziţii la masa tratativelor. La 1 aprilie Eden trimite un mesaj lui Dulles prin care îi atrage atenţia că după „o studiere profundă a factorilor militari şi politici" consideră ca irealistă ignorarea faptului că „condiţiile pentru o soluţie favorabilă în Indochina ar putea să nu mai existe". Dulles însă îi declară ambasadorului englez: „...noi posedăm acum în această regiune o superioritate militară pe care în cîţiva ani s-ar putea să nu o mai avem". De aceea Dulles insistă că acum este momentul cel mai favorabil pentru intervenţia militară. Între timp, trupele colonialiste suferau noi înfrîngeri pe cîmpul de luptă. În această situaţie în loc să se pregătească pentru Tratativele de pace de la Geneva, guvernul S.U.A. iniţiază tratative interoccidentale pentru crearea unui bloc agresiv al Asiei de sud-est la care să participe şi Anglia şi Franţa şi care să intervină în Indochina. Eden arată că guvernul englez a salutat propunerea americană dar a ajuns la concluzia că a forma o asemenea coaliţie înainte de a merge la masa conferinţei „nu ne va ajuta din punct de vedere militar şi ne va aduce prejudicii politice speriind importanţi aliaţi potenţiali". Statul major englez apreciază propunerile americane ca ineficace din punct de vedere militar, şi consideră că forţele de uscat britanice nu trebuie angajate în operaţii militare în Indochina. Motivul? Evident pentru a le păstra pentru nevoile menţinerii imperiului englez.

Dar statul major american era de altă părere. Pornind de la considerentul că Franţa nu mai putea face faţă situaţiei din Indochina nici din punct de vedere militar nici din punct de vedere politic, conducătorii militari ai S.U.A. considerau necesară intervenţia forţelor aeriene şi navale ale S.U.A. Dl. Dulles se declară gata să pună în aplicare sugestiile generalilor americani şi să dea în felul acesta satisfacţie apelurilor de intervenţie făcute de cercurile de dreapta din Franţa. El însă pune două condiţii francezilor, de unde se vede că iniţiativa americană nu era de loc dezinteresată: 1) Guvernul francez să proclame independenţa statelor din Indochina; 2) Conflictul să fie internaţionalizat. În fapt nu e vorba de vreo independenţă reală ci de renunţarea la poziţiile deţinute de Franţa în favoarea penetraţiei politicii şi militare a S.U.A.

Eden arată de mai multe ori că **„Dulles i-a repetat teza despre golul (vacuum) creat de prăbuşirea Franţei ca mare putere".** Notaţi sînt'em în anul 1954. Peste doi ani Eden avea să mai audă această expresie. Dar atunci va fi aplicată de S.U.A. Angliei după criza Suezului. În fapt pentru Dulles internaţionalizarea conflictului însemna intervenţie militară americană, iar independenţă însemna drum liber pentru monopolurile americane. Aşa de altfel s-a şi întîmplat cu „independentul" stat sud-vietnamez.

Fără a mai aştepta răspunsul englezilor, la 16 aprilie Dulles convoacă la Washington o conferinţă a ambasadorilor Angliei, Australiei, Noii Zeelande, Franţei, Filipinelor şi Thailandei pentru studierea „apărării colective" în Asia de sud-est. „Aceasta este o chestiune extrem de serioasă, scrie A. Eden, într-o directivă adresată ambasadorului englez la Washington. **Americanii probabil consideră că a trecut timpul cînd aveau nevoie să ţină seama de simţămintele şi dificultăţile aliaţilor lor. Tocmai convingerea că această tendinţă devine tot mai pronunţată cu fiecare săptămînă, creează în ţara noastră dificultăţi crescînde pentru oricine doreşte menţinerea strînselor relaţii anglo-americane".**

La insistenţele engleze, conferinţa, pentru că nu mai putea fi amînată, este transformată într-un „schimb de idei".

La 23 aprilie 1954 are loc sesiunea N.A.T.O. la Paris. În timpul unui dineu Dulles îi ia de o parte pe Eden şi îi comunică sosirea unei telegrame din partea comandantului francez din Indochina, generalul Navarre, în care se arată că numai o intervenţie militară americană mai poate salva situaţia la Dien Bien Fu.

„Dulles, scrie Eden, mi-a citit apoi extrase dintr-o telegramă a preşedintelui S.U.A. care exprima îngrijorare faţă de veştile militare din Indochina şi conţinea fraze care păreau să implice că noi eram indiferenţi în această chestiune. I-am răspuns, că lucrurile nu stau astfel, dar că, în mod sincer nu cred că condiţiile din Indochina pot fi remediate numai prin intervenţie din afară...".

Referindu-se mai departe la această convorbire Eden notează următoarele reflecţii: **„Dacă ar avea loc o asemenea intervenţie, n-aş putea spune unde se vor opri consecinţele ei".** Afirmînd că nu aceasta-i adversarul cu care trebuie să fie angajată ciocnirea scrie că puterile occidentale s-ar putea îngloda „într-un război greşit" şi „într-un loc greşit".

N. LUPU

Ca protest împotriva proiectatei explozii experimentale a unei bombe atomice în Sahara, Dr. Pierre Martin, membru al Asociaţiei internaţionale de luptă împotriva experienţelor atomice în Sahara, a declarat greva foamei în faţa ambasadei Franţei din capitala Ghanei — Accra. (În fotografia noastră, în prim plan, de la stînga la dreapta: dr. Martin discutînd cu ministrul de Finanţe al Ghanei, K. A. Ghedemah — în picioare — şi cu preşedintele administraţiei oraşului Accra şi preşedinte al Consiliului anti-atomic din Ghana, E. C. Guaye). — Greva foamei declarată de dr. Pierre Martin este sprijinită de populaţia întregului continent african care luptă împotriva reluării experienţelor cu bomba atomică şi împotriva folosirii Saharei pentru asemenea experienţe.

SPRE O VIAŢĂ NOUĂ

(Urmare din pag. 1)

porului nostru — „construirea socialismului şi unificarea paşnică a patriei". Iar unul din repatriaţi a declarat că fiecare coreean care a venit din Japonia în R. P. D. Coreeană, consideră „ziua întoarcerii drept cea mai fericită zi din viaţa lui", iar „zilele grele au rămas de domeniul trecutului".

Este semnificativ faptul că din numărul total al celor care au cerut să fie repatriaţi, 97 la sută au optat pentru R. P. D. Coreeană cu toate că un număr însemnat sînt originari din Coreea de Sud.

În ce priveşte viaţa care îi aşteaptă pe coreenii repatriaţi forţat în Coreea de Sud, sînt cît se poate de semnificative relatările presei sud-coreene. Astfel, ziarul sud-coreean „KENYAN SINMUN" relatează că cetăţeanul Kim En Hva, în vîrstă de 36 de ani, după ce a fost arestat fără nici un motiv de către poliţia japoneză, în oraşul Osaka, a fost aruncat în lagărul de concentrare „Omura" şi repatriat forţat în Coreea de Sud — unde se zbate în mizerie. În contrast cu Kim En Hva, familia Cia Don Ho (fotografia 1), imediat după sosirea sa în R. P. D. Coreeană, a primit o casă nouă, confortabilă, în oraşul Hampho şi i s-au asigurat condiţii de a munci.

Li Ki Su, în vîrstă de 27 de ani, imediat cum a sosit în portul Pusan (a fost repatriat forţat în Coreea de Sud), poliţia lisinmanistă, sub motivul „controlării persoanei", i-a luat un interogatoriu, după care, motivînd, chipurile, că ar fi încălcat legile vămii, i-a confiscat toate lucrurile cumpărate din munca depusă timp de 10 ani şi l-au aruncat în închisoare. Lui Iun Ghi Hva (fotografia 2) repatriat în R.P.D. Coreeană cu întreaga sa familie, i s-au asigurat condiţii minunate de muncă şi viaţă primind o locuinţă nouă şi frumoasă în raionul Veson din Phenian.

La 6 ianuarie 1960, oamenii de artă şi cultură din Phenian, au organizat o recepţie în cinstea oamenilor de artă şi cultură repatriaţi din Japonia (fotografia 3).

★

Faptul că marea majoritate a celor peste 600 de mii de coreeni ce locuiesc în Japonia, sînt împotriva repatrierii lor în Coreea de Sud, nu este ceva întîmplător. Înapoierea coreenilor în patria socialistă constituie o dovadă a forţei de atracţie a socialismului.

Mumă şi ciumă

În oraşul american Chicago există o stradă cu numele de Cermak. Într-o noapte, pe această stradă s-a săvîrşit o crimă, fiind asasinat un oarecare S. Samuel. În aceeaşi noapte la o curăţătorie chimică din apropierea locului crimei, aparţinînd doamnei Seguna Cook, avea loc o spargere. Poliţia care a făcut cercetările a găsit la locul spargerii o pereche de pantaloni — lăsaţi intenţionat de către bandiţi — şi pe care se vedeau nişte pete de sînge. Proprietara curăţătoriei a declarat poliţiei că aceşti pantaloni ar putea să aparţină unui tînăr negru pe care-l cunoştea şi anume Charles Baisden în vîrstă de 16 ani. În baza acestei declaraţii, tînărul negru a fost arestat şi învinuit de uciderea albului S. Samuel.

Presa reacţionară din Chicago, procurorul statului şi alte persoane interesate în atîţarea urii rasiale, au făcut mult zgomot în jurul acestui caz. S-a anunţat chiar că tînărul negru a recunoscut că el ar fi autorul crimei. I se pregătise actul de acuzare, iar judecătorul Daniel A. Covelli care „împărţea dreptatea" în acest caz se pregătea să-l trimită pe Baisden la scaunul electric.

Într-o bună zi însă toată această înscenare monstruoasă împotriva tînărului negru Baisden s-a prăbuşit ca un castel de nisip. Un alt cetăţean s-a prezentat în faţa organelor de anchetă şi a recunoscut că el este acela care l-a ucis pe S. Samuel.

Dar de ce negrul Baisden a fost târît la un pas de moarte pentru o crimă în legătură cu care n-avea nici o vină? Acest lucru se explică prin prigoana rasială la care sînt supuşi negrii în Statele Unite ale Americii.

După cum s-a dovedit ulterior, tînărul negru n-avea nici un amestec nici în ce priveşte crima, nici în ce priveşte spargerea de la curăţătoria chimică. Pantalonii cu petele de sînge, acest fals corp delict, nici nu-i aparţineau. Totuşi, în timpul anchetei, Baisden a fost forţat să se recunoască vinovat. Aceste mărturisiri au fost obţinute de la el sub ameninţarea cu schingiuirea şi moartea.

— Poliţia m-a ameninţat să mărturisesc — declara Baisden ziarului „CHICAGO DEFENDER", după ce s-a stabilit nevinovăţia lui. În timpul cercetărilor, poliţiştii aveau tot timpul la ei un topor. Şi de fiecare dată cînd negam cîte ceva ei mă ameninţau, spunîndu-mi: „Ştii un om de nimic şi spui minciuni. Dacă continui să negi o să te ducem noi jos în beci şi o să te cumînţim cu instrumentul acesta".

În cele din urmă Baisden a fost pus în libertate. Aceasta însă n-a durat mult pentru că el a fost arestat din nou sub pretext că nu ar fi respectat, chipurile, o anumită obligaţie pe care şi-a asumat-o la ieşirea din închisoare. În definitiv, dacă acest negru nevinovat n-a putut fi executat la scaunul electric, de ce să nu mai stea în închisoare, pentru alte închipuite acuzaţii!? Este doar negru şi aceasta înseamnă pentru rasişti, o crimă!... Iată de ce poliţia şi justiţia americană a fost pentru acest negru — şi din păcate acesta nu este un caz izolat — nu mumă dreaptă, ci ciumă.

Dar pentru cine a fost oare mumă bună justiţia americană? Este clar că nu pentru masele muncitoare din S.U.A., indiferent de culoarea pielii muncitorilor. Faţă de oamenii muncii, justiţia, care apără interesele de clasă ale burgheziei aplică cele mai drastice legi. Justiţia americană şi-a manifestat tot „umanismul" faţă de un criminal ordinar, pe nume William Weber. Weber este vinovat de împuşcarea şoferului negru John De Priest. El a fost judecat de acelaşi complet în frunte cu Daniel A. Covelli, care era gata să trimită la moarte pe tînărul negru nevinovat Baisden.

În timpul procesului, Weber a recunoscut că l-a jignit pe De Priest adresîndu-i-se cu epitete rasiste. Seara cînd De Priest îşi terminase serviciul şi îl aştepta soţia ca să plece împreună acasă, Weber a scos pistolul şi l-a împuşcat pe şoferul negru, omorîndu-l.

Avocatul care-l apăra pe ucigaşul Weber „demonstra" în faţa completului de judecată că trebuie luată în considerare nu crima lui Weber, ci pretinsa „ură" a lui De Priest împotriva albilor.

Printre cei 12 membri ai Curţii cu juri, care trebuiau că stabilească vinovăţia lui Weber, s-au găsit oameni care au spus că criminalul nu trebuie condamnat. Juraţii n-au putut cădea de acord într-un caz atît de clar şi Curtea cu juri a fost dizolvată. Ucigaşul Weber a fost pus în libertate în baza unei cauţiuni de 25.000 de dolari. Probabil că i se va pregăti un nou proces, dar după cum remarcă ziarele, pedeapsa pe care o va primi va fi destul de mică.

Iată deci cum un negru nevinovat ca Baisden a fost azvîrlit în închisoare, iar un criminal ordinar ca Weber se plimbă în libertate numai pentru faptul că crima lui slujeşte politica rasiştilor. Pe bună dreptate, ziarul „CHICAGO NAACP" ridica în legătură cu această practică a justiţiei americane următoarea problemă: „Dacă acestui tînăr (e vorba de Weber n.r.) i se va permite să scape de orice urmări de pe urma crimei sale, atunci fărădelnicia judecătorilor de la Chicago poate fi comparată, fără doar şi poate, cu fărădelnicia acelora din statul Mississipi. Oare o Curte cu juri, alcătuită numai din membri albi, de la tribunalul condus de judecătorul Covelli, ar fi ajuns în impas cu privire la necesitatea unei sentinţe de condamnare dacă De Priest ar fi fost şofer alb... şi Weber ar fi fost un tînăr negru...?"

Atitudinea justiţiei în cazul lui Baisden dă răspuns la această întrebare.

V. I.

Diplomaţii americani au nevoie de nervi tari...

Departamentul de Stat a hotărît recent că toţi funcţionarii săi, care urmează să plece în străinătate în calitate de membri ai vreunei ambasade, legaţii sau alte misiuni diplomatice, trebuie să treacă în prealabil prin examenul medical al unui psihiatru.

Medicul trebuie să constate în primul rînd dacă cel ce urmează să plece peste hotare are nervi destul de tari spre a rezista schimbărilor mediului, dar mai ales emoţiilor prin care va trebui să treacă atunci cînd va auzi reproşuri la adresa politicii externe contradictorii a S.U.A.

DE PRETUTINDENI

REPUBLICA autonomă Kara-Kalpakie, care face parte din Uzbekistan, are 73 studenţi la 10.000 locuitori, în această republică, a cărei populaţie nu depăşeşte o jumătate de milion de locuitori, există astăzi 622 de şcoli de cultură generală, 8 şcoli secundare speciale, funcţionează 240 de biblioteci, un institut de cercetări ştiinţifice şi un institut de perfecţionare a învăţătorilor. 15 ziare apar în limbile karakalpak şi rusă.

●

INSTITUTUL central de cercetări nucleare din Rossendorf, lîngă Dresda, a devenit în cei doi ani ai existenţei sale, renumit în lumea întreagă. În prezent, în acest institut sînt produse aproximativ 70 la sută din diferitele feluri de izotopi radioactivi. Institutul de cercetări nucleare întreţine legături ştiinţifice strînse cu Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, Polonia şi cu ţara noastră.

●

UN GAZETAR londonez a ajuns, recent, la o serie de constatări ciudate cu privire la conaţionalii săi. Astfel, el a observat că, deşi Anglia este o insulă există acolo zeci de mii de oameni care nu au văzut niciodată marea. La Birmingham a murit, nu de mult, Florence Mitchell, în vîrstă de 88 de ani, care nu numai că nu călătorise vreodată cu trenul, dar nici nu zărise vreodată acest mijloc de locomoţie. Aproape 70 la sută din locuitorii din provincie nu au fost măcar o singură dată la Londra, cu toate că, printre aceştia, 20 la sută nu locuiesc la o depărtare mai mare de 70 de km. de capitala britanică. Deşi frecventarea cursurilor şcolare este obligatorie, aproape 400.000 de locuitori ai Angliei nu ştiu să scrie şi să citească. Mai mult de un milion de englezi nu au fost vreodată la un film sau la o piesă de teatru.

●

ÎN STEPA siberiană, pe malurile Toborului, se ridică un mormînt datînd de mii de ani. Nenumărate legende îl evocă iar oraşul construit în apropiere a luat numele de Kurgan (kurgan înseamnă colină, dîmb, mormînt).

Decanul arheologilor universităţii din Ural, Salnickov, a descoperit secretul anticului mormînt. După ce s-au scos 25.000 m.c. de pămînt, s-au descoperit mai multe morminte, datînd de trei milenii. În aceste morminte s-au găsit recipiente, obiecte din bronz şi aramă, podoabe femeieşti care ţin de arta şi vîrsta epocii de bronz.

●

ORAŞUL Fréjus, a cărui tristă celebritate se datoreşte catastrofei prin care a trecut recent, a devenit din timpul romanilor, dintr-un port, un oraş de uscat. El fusese fondat de romani în anul 44 î. e. n., în imediata apropiere a locului de vărsare a fluviului Argens şi transformat pe vremea împăratului August într-un port militar. În zilele noastre, oraşul, pe lîngă care se mai întîlnesc ruinele străvechiului său chei, se află situat, din cauza aluviunilor, la doi kilometri de revărsarea fluviului în mare.

●

DIN INIŢIATIVA pictorilor moscoviţi şi a celor din oraşul Harkov, în Uniunea Sovietică se deschid mereu noi muzee de artă săteşti. În prezent, există 52 asemenea muzee, care dispun de peste 3.500 opere plastice de valoare. În cadrul acestor muzee se organizează întîlniri cu „pictorii, cercuri de pictori amatori, conferinţe, discuţii în legătură cu anumite opere.

●

O CURIOZITATE din Republica Guineea: Fotografia noastră nu reprezintă

o stîncă, cum s-ar putea crede, ci un... uriaş cuib de furnici albe.

●

DUPĂ ce a ouat un ou în greutate de 160 gr., o găină dintr-o fermă din Canelli (Piemont) a murit. Excepţionalul ou conţinea trei gălbenuşuri şi trei albuşuri.

●

PESTE 400 de scrisori ale unor cunoscuţi scriitori din străinătate, adresate lui Maxim Gorki, cît şi răspunsurile acestuia, au fost publicate de Academia de Ştiinţe a Uniunii Sovietice în colecţia „Corespondenţa lui Gorki cu scriitorii străini". Majoritatea scrisorilor, care datează din anii 1900—1936, sînt inedite.

●

TELEVIZORUL „Sputnik II" nu are lămpi. Ele sînt înlocuite de semi-conductori. Alimentarea se poate face cu un acumulator de automobil, consumul nu depăşeşte 13,2 w. „Sputnik II" are greutatea de cca. 7 kg.

Acest nou televizor aduce o mare economie de energie şi material. Pe de altă parte durata lui de funcţionare este mărită semi-conductoarele putînd funcţiona timp de zeci de mii de ore.

●

LA GRĂDINA zoologică din München s-a reuşit, nu de mult a se încrucişa lei cu tigri, obţinîndu-se corcituri care au trăit şi s-au dezvoltat normal.

Racheta „URAGAN" nu răspunde!

O aventură în cosmos (Text: Radu NOR; desene: Dumitru IONESCU)

VI.

După plecarea neaşteptată a rachetei „Uragan", profesorul Sokolov a convocat pe membrii colectivului de conducere al staţiei interplanetare.

— Tovarăşi, în clipa de faţă nu avem disponibilă nici o rachetă pe care s-o trimitem pe urmele „Uraganului". O navă cosmică lansată de pe Pămînt n-ar mai putea ajunge la timp. N-avem altceva de făcut decît să cerem „Pescăruşului" să se întoarcă din drum.

— Alo, Savu. Schimbaţi imediat direcţia navei şi plecaţi după „Uragan". Misiunea voastră este deosebit de importantă: trebuie să-i împiedicaţi pe Carter şi pe Hawkins să-şi pună viaţa în primejdie aterizînd pe Venus. Notează coordonatele aproximative.

„Pescăruşul", condus de pilotul Savu a pornit să execute misiunea. Cu toată viteza, nava s-a avîntat în spaţiul cosmic, în direcţia planetei „Venus". Petruţ Zarea e nespus de bucuros că zborul va continua, că va mai trăi şi alte întîmplări pasionante.

Cu zeci de mii de kilometri pe oră, „Pescăruşul" străbate nesfîrşitul spaţiu interstelar. Trec zilele în şir fără ca vreun eveniment deosebit să-i turbure pe astronauţi. Petruţ, pasionat de astronomie, execută observaţii deosebit de interesante şi le trece cu migală în jurnalul său. Într-o zi însă...

— Am recepţionat o radiogramă! Cei de pe „Uragan" ne vestesc că au suferit o avarie gravă la motor. Carter nu izbuteşte s-o repare singur. Ne cere ajutor. Ce facem?

— Comunică să ne dea imediat poziţia exactă. Vom face tot ce este omeneşte posibil.

În urma defecţiunii, racheta „Uragan" a fost nevoită să aterizeze forţat pe un asteroid. Acesta este o planetă pitică, cu numai cîţiva kilometri în diametru, o minusculă insulă zburătoare, care rătăceşte prin imensitatea oceanului cosmic. Aci nu se găseşte nimic decît piatră, stînci golaşe cu margini tăioase, pe care nu le-a mîngîiat niciodată unda vreunei ape.

(Continuare în numărul viitor)

CU GOPO

despre „Homo sapiens"

Pe cunoscutul cineast I. Popescu Gopo — creatorul atitor filme de desen animat — l-am găsit în biroul său de la etajul 7 al Casei Scinteii. Pe birou, nenumărate schițe, desene pe hîrtie de calc și nelipsitele ustensile: pensule, culori, tuș.

— Ce reprezintă această suită de carouri mici conturate cu roșu? îl întreb.

— Este o evidență a stadiului de lucru al ultimului meu film. Din octombrie 1959 lucrez la desenele filmului „Homo sapiens". Mai am puțin și în curînd voi începe filmarea.

— N-ați spus nimic pînă acum despre acest film.

— Am păstrat un secret care mi se pare că-l știe aproape toată lumea. Filmul este foarte simplu. Vreau să înfățișez în el cu mijloacele ce le am la dispoziție, adevărul că lumea este materială, să prezint evoluția omului.

— După cum presupun, pentru filmul acesta a trebuit să vă documentați serios...

— Desigur. Am consultat multe cărți care vorbeau despre apariția vieții pe pămînt, despre om și originea lui. Cel mai mult mi-a ajutat însă geniala lucrare a lui Engels, „Dialectica naturii".

— Care sînt colaboratorii dv. la realizarea lui „Homo sapiens"?

— Cel mai mult mă ajută, ca întotdeauna, tatăl meu, care este un critic foarte exigent. Desenatorii cu care colaborez mai îndeaproape în acest film sînt Ștefan Munteanu și Dumitru Hojbotă. Cît privește muzica, ea

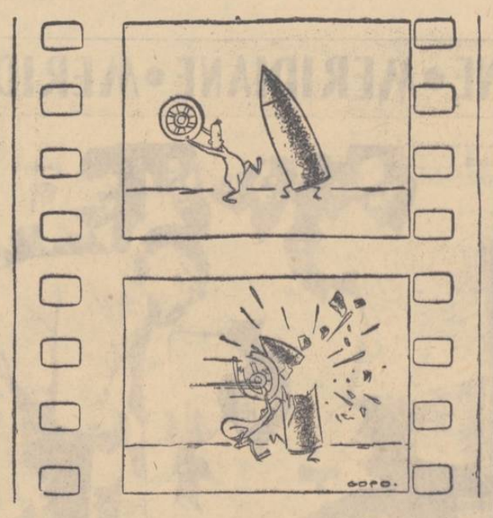

va fi scrisă de Dumitru Capoianu. Cred că va fi o muzică bună. Un cuvînt greu de spus îl are și inginerul Dan Ionescu, operatorul de sunet.

— Cînd va fi gata filmul?

— Nu pot preciza data. Va fi terminat, în tot cazul, înainte de termenul planificat, adică nu peste mult timp.

I-am urat succes și l-am lăsat pe Gopo să-și vadă de desene pentrucă n-aș fi vrut să spună că nu și-a putut îndeplini angajamentul din cauza mea...

G. C.

Vitrina cu cărți

G. Ibrăileanu:

„Adela"

Reeditarea romanului „Adela" ne oferă prilejul de a ne reîmprospăta în memorie figura luminoasă de teoretician social, de critic literar progresist a lui Garabet Ibrăileanu și mai mult decît atît, ni-l dezvăluie pe intelectualul sensibil care a pledat întotdeauna pentru umanism.

Cartea apărută în 1933 înfățișează criza sentimentală a medicului Emil Codrescu care la vîrsta de patruzeci de ani cîștigă dragostea unei femei cu douăzeci de ani mai tînără. Îndoielile, bucuriile, frămîntările pe care le încearcă îndrăgostitul cu „tîmpla brumată", se transformă într-o dramă.

Această dramă însă nu se desfășoară pe plan exterior și nu în proporții epice, ci se consumă în sufletul eroului. Acesta pînă la urmă este învins de propriile-i ezitări. O frază interogativă notată pe fila penultimă a cărții exprimă toată amărăciunea omului care s-a ținut departe de mîrzul clocotitor al vieții. „A trecut fericirea pe lîngă mine și nu i-am pus mîna în piept?"

Paginile cărții ne lasă să sezisăm din plin latura umană a lui Ibrăileanu, arătîndu-ni-l ca pe un liric, de o remarcabilă finețe și pătrundere psihologică. „Adela" de altfel cum am mai spus, nu este un roman de acțiune ci unul de analiză.

Artur Gorovei:

„Cimiliturile Românilor"

Cărticica „Cimiliturile Românilor" prin care folcloristul A. Gorovei scotea în 1898 la lumina tiparului tot ce era mai valoros în domeniul ghicitorii, reapare într-o nouă ediție a colecției „Miorița".

Iubitorii tezaurului folcloric al poporului nostru pot găsi din înțelepciunea populară, condensată în creații scurte, dar de o incontestabilă valoare artistică, iar tineretul are la dispoziție un bogat material pentru șezători, seri literare sau concursuri. Se știe că figura de stil folosită în ghicitori este metafora (comparația prescurtată), căreia trebuie să-i găsești termenul ce-i substituie. Creatorul popular cizelează cu imaginația sa fertilă metafora, pînă cînd găsește echivalentul cel mai plastic al obiectului ce trebuie ghicit. În comparație cu alte specii folclorice scurte cum sînt proverbele, zicătorile, strigăturile, cimilitura prilejuiește un adevărat examen de spontaneitate a inteligenței și perspicacității pentru a afla cît mai repede cheia metaforei.

În afară de această caracteristică a cimiliturilor, de altfel generală, cele selectate în volumul de față închid într-însele o bogată experiență de viață a creatorilor anonimi, o poziție dîrză împotriva claselor exploatatoare, spoliatoare.

Reeditarea „Cimiliturilor Românilor" este binevenită.

Omonime literare

M-am întîlnit în tramvai cu amicul Ionică Popescu. Avea o mină foarte proastă. L-am întrebat dacă nu cumva e suferind.

— Sînt nedormit, dragă, nedormit!

— Ai insomnii?

— Da de unde, am telefon!

— Nu pricep. Și eu am telefon, însă...

— Sigur că nu pricepi. Fiindcă nu te cheamă Popescu, și încă Popescu I! Te-ai uitat cumva, vreodată, în cartea de telefon? Sînt 54 de Popescu I., de Popescu C. I., de Popescu N. I., de Popescu I. I. Și dacă cineva are nevoie de unul din acești Popescu I. și nu-i știe adresa, ia la rînd toate numerele din cartea de telefon. Și te sună la cinci de dimineață și la unu din noapte, la opt, la optsprezece... E îngrozitor! E insuportabil! Și toate acestea pentru că mă numesc Popescu I.! De ce nu s-au gîndit să mă boteze Esculap Ionescu, sau Artaxerxe Ionescu, sau Balzac Ionescu?...

Și, necăjit, amicul Popescu I cobori din tramvai, reflectînd la sărăcia fanteziei nașului său. Am rămas pe gînduri.. Firește, dacă l-ar fi chemat Diogene, sau Esculap sau Balzac... A, nu, nu, dacă-i zicea Balzac risca întrucîtva... Pe semne că nefericitul meu prieten nu știe că în lumea literelor se pot ivi numeroase confuzii, din cauza **omonimelor literare.** Un exemplu e chiar **Balzac,** nume care apare de două ori în istoria literaturii franceze la un interval de două secole. Căci e vorba pe deoparte de **Jean Louis Guez de Balzac,** eruditul epistolier de pe vremea lui Ludovic al XIII-lea și a celor trei muschetari, și pe de altă parte de marele romancier al veacului trecut **Honoré de Balzac,** creator al uriașei fresce a Comediei Umane.

Și pentru că tot am început cu literatura franceză, să mai notăm cîteva omonime care pot duce — desigur, nu la telefon, ci în conversație sau la examene — la regretabile confuzii. De pildă, auzind citat numele lui Rousseau, să nu ne grăbim să exclamăm: „Ah, da, pedagogul! Abia am citit „Contractul social"..., căci poate că e vorba

Sus: *Alexandr Nikolaievici Ostrovski;* mijloc: *Nikolai Alexandrovici Ostrovski;* jos: *Alexei Tolstoi.*

de celălalt Rousseau, mai bine zis de celălalt Jean Rousseau, căci au existat doi și în aceeași epocă: **Jean Baptiste,** poet liric, autorul unor cantate, și **Jean Jacques Rousseau,** proeminenta figură a iluminismului veacului al 18-lea.

Același risc cu **Saint-Simon.** Nu căutați inutil în numeroasele volume de „Memorii" de Saint-Simon, idei ale socialismului utopic, căci memorialistul cu acest nume a fost un aristocrat care a trăit la curtea de la Versailles, pe care a descris-o, cu sinceritate, în toată goliciunea ei aurită, iar utopistul, colegul de idei al lui Fourier și Owen, autorul „Discuțiilor politice, morale și filozofice" a trăit un veac mai tîrziu decît omonimul său.

Și exemple putem culege din mai toate literaturile. Cîte confuzii nu se nasc frecvent, în redactarea unor note și informații, între **Alexandr Nikolaievici Ostrovski** și **Nikolai Alexandrovici Ostrovski,** deși în primul caz e vorba de renumitul dramaturg rus din secolul trecut, părinte al „Fetei de zăpadă" și al „Vinovaților fără vină", iar în al doilea caz, de strălucitul reprezentant al tinereții literaturii sovietice, eroul născut în furtuna Revoluției din Octombrie, autorul neîntrecutului roman „Așa s-a călit oțelul".

De altfel, literatura rusă și sovietică oferă un triplu omonim **Tolstoi,** la care răspund în afara lui **Lev Tolstoi,** titanul romanului modern, doi **Alexei,** în jurul cărora nu rare ori apar confuzii. Primul — în ordine cronologică — e poetul și dramaturgul de la mijlocul veacului trecut, cunoscut îndeosebi prin trilogia istorică „Moartea lui Ivan cel Groaznic", „Țarul Boris" și „Țarul Feodor Ioanovici", în vreme ce al doilea, are și el o trilogie celebră, cunoscutul roman „Calvarul", de curînd ecranizat, și este, precum se știe, unul dintre cei mai de seamă prozatori sovietici.

★

Toț reflectînd la diferitele omonime literare, eram să confund și stația de coborîre din tramvai și să pierd condica. Bine că am curmat la timp meditațiile cauzate de nefericirea bietului Popescu I.

Radu MIRON

Van Gogh pe ecran

Printre noile filme achiziționate de către Direcția Difuzării Filmelor, pentru a fi înfățișate publicului nostru, se află și pelicula care ilustrează pasionanta viață a celebrului pictor de la sfîrșitul veacului trecut, **Vincent Van Gogh.** De origine olandeză, dar formîndu-se și lucrînd întreaga viață în Franța, Van Gogh rămîne unul dintre marii coloriști ai picturii moderne. De aceea, pentru regizorul filmului, **Vincent Minnelli,** au existat deosebite dificultăți de realizare, pentru ca tumultul vieții și creației lui Van Gogh să poată fi redat cu autenticitate și la un nivel artistic corespunzător, în filmul realizat pentru ecran lat și în culori în studiourile de peste ocean.

Pornind de la volumul biografic al eroului **Irving Stone,** scenaristul **Norman Corwin** și regizorul **Minneli** nu au încercat să împingă spre senzațional și „dramatic" o biografie cinematografică a unei vieți și așa plină de dinamism, preferind în schimb să reconstituie climatul social și artistic în care s-a desfășurat scurta viață a lui Van Gogh. Dintre interpreți, desprindem numele lui **Kirk Douglas,** care are dificila misiune de a-l reînvia pe Van Gogh. Alături de el apar și alți actori cunoscuți spectatorilor din diferite filme, ca **Antony Quinn, Reginald Owen, Pamela Brown** etc.

„ARLEZIANA", una din capodoperele lui Vincent Van Gogh

Despre CEHOV în cîteva rînduri

● **V. I. Lenin a prețuit mult și l-a iubit pe Cehov, folosind în repetate rînduri imaginile satirice create de marele scriitor în lupta împotriva dușmanilor partidului, a trădătorilor și reacționarilor.**

● **Din opera lui Cehov, scria N. K. Krupskaia, revoluționarii au învățat să observe și să urască prostia, frazeologia, indiferența, birocrația și să prețuiască la oamenii simpli puterea lor de convingere, talentul, energia și eroismul lor, năzuința spre un viitor luminos.**

● **Au devenit de mult noțiuni negative — și nu numai în societatea sovietică — numele subofițerului Prișibeev, a omului în gaoace, a comisarului Ociumalov și alte chipuri create de Cehov care dispun de o forță satirică ...ișa.**

● **Ales în 1900 membru de onoare al Academiei de științe a Rusiei, Cehov renunță în 1902 (împreună cu O. Korolenko) în mod demonstrativ la acest titlu ca protest împotriva excluderii lui Maxim Gorki din rîndurile membrilor de onoare, excludere ordonată de țarul Nikolai al II-lea.**

● **Printre oamenii cei mai apropiați ai lui se numărau M. Gorki, L. N. Tolstoi, Ceaikovski, Repin, I. Levitan, K. Stanislavski și mulți alții. Gorki i-a dedicat prima sa operă mare, romanul „Foma Gordeev".**

● **Multe piese și povestiri ale lui Cehov au fost ecranizate: „Chibritul suedez", „Omul în gaoace", „Ordinul Anna", „Zvapaiata", „Ursul", „La mere" (producție a studioului „București").**

● **Lucrările lui Cehov au fost traduse în numeroase limbi. Piesele sale se joacă pe scenele a numeroase teatre din lume. Potrivit datelor Camerei unionale a cărții, în U.R.S.S., pînă la 1 octombrie 1959, cărțile lui Cehov au fost editate într-un tiraj de 54.368.000 de exemplare în 74 de limbi ale popoarelor sovietice și în limbi străine. Iar în țara noastră, în ultimii ani au apărut în traducere românească peste 30 de titluri din opera lui Cehov într-un tiraj de 350.000 exemplare.**

TEHNICA CALCULULUI ÎN PRACTICA ECONOMICĂ

Interviu cu acad. Gr. Moisil

Recent au avut loc, la București, lucrările Consfătuirii tehnico-științifice asupra mașinilor electronice de calcul, organizate de comisia de automatizare și de secțiile de științe matematice și fizice și științe tehnice ale Academiei R.P.R.

Într-un interviu acordat revistei noastre, tov. academician Gr. Moisil ne-a dat relatări mai ample în legătură cu lucrările și însemnătatea acestei prime consfătuiri organizată în țara noastră, în legătură cu posibilitățile introducerii cît mai mult în practică a mașinilor electronice de calcul.

— Mai multe grupuri de oameni de știință din țara noastră — ne-a declarat tovarășul acad. Grigore Moisil, lucrează în diferite domenii ale tehnicii calculului. În etapa actuală, a dezvoltării tehnicii și economiei țării noastre, tehnica calculului capătă o importanță deosebită, ea constituind etapa modernă a automatizării. Astfel se realizează ridicarea productivității muncii în industrie și economie. De aici, s-a ivit necesitatea unui schimb de păreri, a comunicării unor rezultate obținute atît în domeniul teoriei cît și al practicii mașinilor electronice de calcul.

Scopul Consfătuirii a fost tocmai de a se analiza posibilitățile introducerii tehnicii calculului în munca organizațiilor tehnice și economice. Pentru acest motiv un mare număr de referate și comunicări au fost orientate în spre aplicarea mașinilor electronice în diverse domenii practice: transporturi, rețele electrice, tehnica curenților tari, marile termocentrale, reactorii nucleari etc.

Deosebit de interesante au fost comunicările care ne-au informat asupra utilizării mașinilor electronice de calcul în lucrările de planificare și evidență, în calculul statelor de plată, în operația de reașezare a prețurilor cu ridicata.

Vorbind de comunicările privind utilizarea mașinilor electronice de calcul, țin să relev că István Aczel din R.P.U. ne-a oferit o comunicare deosebit de interesantă despre utilizarea în republica prietenă a mașinilor electronice de calcul în operații de planificare și dirijare a economiei.

— Au prezentat comunicări și ceilalți oaspeți?

— Da. Cercetătorii sovietici Golovistikov și Korolkov au prezentat comunicări despre construirea circuitelor dispozitivelor aritmetice, cu elemente de impuls și mașina de calcul cu elemente magnetice — lucrări de un interes deosebit iar academicianul Kämmerer din R.D.G. despre mașina de calcul numerică cu programare pe baza aspectului formulei matematice.

— La noi în țară au fost construite pînă acum mașinile electronice de calcul Cifa 1 și Cifa 2. Consfătuirea a adus noutăți în acest domeniu?

— Afară de referatul realizatorului celor două mașini electronice de calcul realizate pînă acum la noi, la Consfătuire am mai aflat pe larg despre munca ce s-a dus în vederea utilizării acestor mașini (problemele de programare pentru aceste mașini). De asemenea s-au arătat principiile de funcționare ale mașinii CIFA-101, a Institutului de fizică atomică și stadiul lucrărilor de construcție a mașinii electronice de calcul ce se află în curs de realizare la Timișoara.

— Tehnica calculului este prin însăși natura ei o chestiune ce ține de preocupările matematicienilor. Care a fost aportul matematicienilor noștri la Consfătuirea de care ne vorbiți?

— Aportul matematicienilor la această consfătuire a fost dublu. Colectivul de matematicieni al Institutului de matematici al Academiei și al Facultății de Matematică și Fizică pe care-l conduc eu, a prezentat lucrările originale efectuate în ultima vreme asupra aplicațiilor logicii matematicii în teoria generală a mecanismelor automate și în special în teoria mașinilor de calcul. Aceasta pe de o parte. Pe de altă parte, nu trebuie uitat că amploarea aplicării mașinilor de calcul impune o fază premergătoare și anume pregătirea și rezolvarea din punct de vedere matematic a problemelor. La Cluj există deja un Institut de calcul care, sub conducerea profesorului Tiberiu Popoviciu, își concentrează atenția asupra acestor probleme de analiză numerică. La Consfătuire s-au și prezentat o serie de comunicări ale acestui colectiv.

— Pe cît am aflat, în alte țări s-au făcut încercări în vederea traducerii automate. Astfel de încercări au fost întreprinse și la noi?

— Într-adevăr, în Uniunea Sovietică și în Statele Unite ale Americii, se studiază posibilitatea utilizării mașinilor electronice de calcul pentru traducerile automate dintr-o limbă într-alta. După cum se știe, au fost obținute și rezultate. La noi, astfel de preocupări sînt destul de noi. Sub conducerea academicienilor Emil Petrovici, Alexandru Rosetti, Miron Nicolescu și a mea, a început să lucreze o comisie de lingvistică matematică care funcționează pe lîngă Prezidiul Academiei R.P.R. Pe baza lucrărilor de pînă acum, la Consfătuire au fost prezentate lucrările cercetătorilor matematicieni și lingviști S. Marcus, E. Vasiliu și E. Domonkoș asupra problemelor de gramatică ale limbii române, în vederea traducerilor automate.

— Regimul nostru democrat-popular, a creat condiții propice dezvoltării spiritului creator permițînd astfel tinerelor elemente să-și afirme cu îndrăzneală talentele.

— Vreți să știți cu ce s-au prezentat tinerii noștri cercetători în domeniul tehnicii calculului?

— Așa e.

— Marea majoritate a celor care au adus contribuții originale la Consfătuire, au fost tineri cercetători de la institutele Academiei și de la facultățile de matematici și fizică. Vreau să-i menționez pe cei mai tineri: P. Baculea și A. Ionel, încă studenți la Institutul de mine din Petroșani, care au prezentat o comunicare asupra automatizării unei instalații de extracție minieră făcută cu scheme cu contacte și relee.

— Pe baza concluziilor consfătuirii, ce credeți că trebuie făcut acum în vederea introducerii mașinilor electronice de calcul, în cît mai multe domenii practice?

— Vă spuneam la început că cele mai interesante dintre conferințele ținute au fost cele în care s-a referit asupra aplicărilor practice în industrie și economie. Trebuie să mergem mai departe, să trecem la introducerea mașinilor electronice de calcul în procesul de producție, în lucrările de proiectare, în lucrările de planificare, evidență etc. Consider că este momentul înființării unor centre de calcul care vor putea să concentreze și să intensifice preocupările pentru aplicările practice ale mașinilor electronice de calcul în industrie și economie.

CHEIUL ELECTRIC

Există numeroase proiecte fantastice și semifantastice de transformare în curent electric a forței deferlării, forța spargerii valurilor de coastă. Este vorba de o forță foarte mare. Însă nici o schemă de centrală electrică în care există ceva intermediar între spargerea valurilor și nașterea curentului nu este avantajoasă din punct de vedere economic. Succesul îl poate asigura numai transformarea directă a energiei mecanice în energie electrică.

În 1944, au fost descoperite proprietățile interesante ale titanatului de bariu, una din substanțele denumite seignetto-electrice. Lovite sau presate, aceste substanțe dau naștere la curent electric. Putem să ne închipuim un chei la care s-a folosit un zid de material seignetto-electric și de care se sparg valurile. Cu fiecare lovitură se creează o nouă porție de energie electrică... Oare nu așa vor fi construite centralele electrice ale viitorului, care vor folosi puterea valurilor?

Deocamdată este încă prematur de a discuta asupra formei pe care trebuie s-o aibă plăcile la căptușitul „cheiului electric". Trebuie subliniată doar trăsătura esențială a acestui dispozitiv: el este avantajos pentru că transformă în mod direct, fără intermediu, energia mecanică în energie electrică.

Dar aceasta nu este singura transformare directă a energiei, a cărei realizare o așteaptă tehnica. Există încă două transformări importante, două probleme a căror rezolvare industria o așteaptă din partea științei. Și anume, transformarea directă în electricitate a energiei termice și a razelor solare. Deocamdată transformările de acest fel au fost realizate numai în condiții de laborator. Ce trebuie făcut pentru ca ele să devină un bun al industriei?

În primul rînd, trebuie găsite procedee simple și ieftine pentru a obține cristale de semiconductori extrapure. De puritatea lor depinde gradul în care vom putea realiza pe deplin aceste transformări. Iar de posibilitatea de a produce în cantități necesare aceste cristale depinde răspunsul la întrebarea dacă vom fi asigurați din belșug cu energie.

Trebuie perfecționată și construcția generatoarelor electrice termice pe bază de semiconductori și a bateriilor solare. Calculele arată că coeficientul lor util poate fi sporit la 22 la sută, ceea ce este considerabil în comparație cu coeficientul la care s-a ajuns.

Savantul care va rezolva măcar una din aceste probleme va săvîrși o adevărată revoluție în energetică.

Agricultorul amator

DISCUȚIE DESPRE FICUS

Într-una din zilele trecute, am fost martorul următoarei discuții:

EL — Aseară m-a vizitat la noua locuință un prieten de la Agronomie și mi-a adus un Ficus, adică un smochin.

EA — Ficus sau smochin?

EL — Păi, tot una-i! Ficus, după cum mi-a spus, e denumirea științifică a smochinului.

EA — Ba nu-i adevărat! Eu cultiv un Ficus de zece ani și nu mi-a făcut nici o smochină!

EL — Da? Înseamnă că... m-a păcălit!

M-am simțit obligat să lămuresc această neînțelegere, în rîndurile de față. În cultură sînt cunoscute mai multe specii de Ficus, care — datorită frunzelor persistente — servesc ca plante de ornament. Printre acestea se află și Ficus carica (smochinul). Deci și EL și EA au avut dreptate și nimeni nu-i păcălit.

Și acum cîteva cuvinte despre înmulțirea și îngrijirea Ficușilor. Înmulțirea se face prin butași: recoltați frunze din vîrful unei plante și puneți-le la înrădăcinat într-o sticlă cu apă sau în nisip jilav. După înrădăcinare, plantați butașii în ghivece în care ați pus un amestec de pămînt de țelină, pămînt de frunze și nisip. Deoarece Ficușii necesită multe substanțe nutritive, în fiecare primăvară îi veți transplanta în pămînt proaspăt.

Deși originari din regiunile tropicale, Ficușii nu sînt pretențioși la căldură; este mai bine să-i țineți în camere potrivit de calde, decît în camere prea încălzite (în acest caz, frunzele se lasă în jos). Frunzele Ficușilor evaporă multă apă, fapt care cere ca udatul să se facă la timp; în timpul iernii udați moderat, altfel pe frunzele Ficușilor apar pete mici de culoare galbenă, din care cauză frunzele cad înainte de vreme. Se mai recomandă și stropirea frunzelor din cînd în cînd, ceea ce dă un aspect sănătos plantelor.

Ing. Vasile CIAUȘU

Creier electronic cu „inițiativă"

Un grup de savanți de la Institutul energetic din Moscova a pus la punct prototipul unui creier electronic înzestrat cu „inițiativă". Capabilă să reacționeze la modificările factorilor externi, această mașină poate să coopereze „în mod inteligent" cu mediul ambiant.

La baza concepției noii mașini stau cercetările fiziologice făcute și mai ales studiul reflexelor condiționate la cîini. Experiențele efectuate pe cîini au dovedit că cunoștințele păstrate în creierul cîinelui sînt folosite de acesta de fiecare dată cînd condițiile exterioare îi impun un „program de acțiune". Și de fiecare dată creierul animalului confruntă noile date cu cele pe care le-a depozitat în memoria sa.

Bazată pe aceste funcții ale creierului animal, „Mașina inteligentă" va fi capabilă să stabilească în mod autonom programele ei de lucru.

Seismoenergetica

Scoarța pămîntului, solul pe care trăim, nu este de loc atît de stabil, de neclintit cum pare la prima vedere, nici în acele locuri unde nu au loc cutremure de pămînt. Ea este dislocată în direcțiile orizontală și verticală. Așa, de pildă, a fost stabilit cu suficientă precizie că în prezent peninsula Scandinavă se ridică. Viteza acestei mișcări verticale este foarte neînsemnată, aproximativ un metru într-un secol. În același timp, ce-l drept cu mult mai încet, o parte a teritoriului Franței se lasă în jos. Drept exemplu pentru dislocări orizontale poate fi amintită Groenlanda. Măsurători absolut precise au stabilit că distanța dintre această insulă uriașă și țărmurile Europei se schimbă într-un an cu peste 30 de metri iar în decurs de 7 ani, din 1926 pînă în 1933, distanța dintre Europa și America s-a modificat cu patru metri și jumătate. Se poate afirma cu certitudine că pe globul pămîntesc nu există nici un punct care să nu participe la dislocările relative, orizontale sau verticale.

Această dovedește că în interiorul pămîntului sub scoarță se desfășoară neîncetat diferite procese fizico-chimice. Ele au început de la nașterea planetei noastre acum 4-5 miliarde de ani, și nu au încetat nici o clipă. Ele continuă și astăzi.

Aceste procese sînt foarte diverse și nu întotdeauna ne sînt clare. Aici intră și degajarea unor uriașe cantități de energie, ca urmare a dezagregării radioactive a unor elemente. Procesele complexe ce se desfășoară trebuie lămurite de seismologie, ea trebuie să le descifreze în primul rînd pentru a putea prevedea cutremurele, fenomen atît de distructiv.

Nu trebuie uitată însă și perspectiva folosirii puterii cutremurelor, care reprezintă o energie colosală. În fiecare an, seismografii înregistrează pe globul pămîntesc aproximativ 100.000 de cutremure. Dintre ele unul este de gradul 12, „cutremur catastrofal", aproximativ zece provoacă distrugeri vaste, o sută au drept urmare zguduituri destructive. Energia care este degajată la un singur cutremur, chiar mai puțin puternic, este de zeci de ori mai mare decît energia degajată de explozia celei mai mari bombe cu hidrogen. Și probabil, cîndva, vor fi găsite metodele de folosire a energiei straturilor din adîncuri, energie care în prezent „zguduie fără folos pămîntul". Și atunci seismologii vor căuta nu regiunile primejdioase, în sensul cutremurelor, ci regiunile de perspectivă pentru obținerea energiei cu ajutorul centralelor electrice seismice. Iar energia, degajată o dată cu explozia și care ar fi provocat distrugeri, va alimenta întreprinderile din orașele situate în zona respectivă.

E. F. SAVARENSKI
doctor în științe fizico-matematice

după „Znanie-Sila" 12/1959

O UZINĂ AMBULANTĂ

Leningrădenii au trecut, primii în U.R.S.S., la o nouă formă de organizare a lucrărilor de construcții. Combinatele de case de locuit — căci despre ele este vorba — fabrică nu numai elementele și piesele separate ci fac și montajul clădirilor.

La sfîrșitul acestui an vor intra în funcțiune 4 asemenea combinate, iar anul viitor încă două.

Pe de altă parte, în regiunea Moscovei poate fi întîlnită o întreprindere de construcție „pe roți". Uzina ambulantă fabrică și montează case din plăci de beton-expandat.

Clișeele reprezintă o locuință — tip, cît și aspectul exterior al uzinei. Aceste locuințe de țară sînt formate din două camere, bucătărie, vestibul, baie, terasă, grajd, și sînt prevăzute cu încălzire centrală.

Nu demult, un ziarist din Danemarca a hotărît să verifice recordul de viteză stabilit de Phileas Fogg, eroul lui Jules Verne din romanul „Ocolul pămîntului în 80 de zile". Asemenea modelului său, danezul Christofferson a încheiat un rămășag cu clubul pe care îl frecventa, obligîndu-se să urmeze aceiași rută și să folosească mijloace de transport de pe timpul lui Jules Verne. Dar, de necrezut și totuși adevărat, a pierdut rămășagul: călătoria lui a durat 129 de zile.

În zilele noastre, folosind mijloace moderne de transport, o călătorie în jurul lumii cu avionul „TU-114", de pildă, ar dura mai puțin decît 80 de... ore. Pentru epoca în care a trăit Jules Verne, 80 de zile însemnau un termen fantastic.

Puțini știu că, încă în timpul vieții renumitului scriitor, recordul lui Phileas Fogg a fost doborît. Iată pe scurt și faptele.

În 1889, Jules Verne a primit o telegramă, prin care era anunțat de intenția unui turist american de a întreprinde ocolul pămîntului. Expeditorul, care semna Bly, anunța, de asemenea, că își va întrerupe călătoria, pentru a-i face o vizită marelui visător. La data anunțată, scriitorul se afla pe peronul gării din Amiens. Nu mică i-a fost mirarea cînd de pe scara vagonului a coborît, îndreptîndu-se spre el, o tînără care s-a recomandat simplu Nelly Bly.

Era în vîrstă de 22 ani, cînd, din proprie inițiativă, avînd consimțămîntul directorului ziarului „World" din New York — Nelly era ziaristă — a hotărît să întreprindă o călătorie în jurul lumii pe traseul New York—Londra — Paris—Brindisi — Suez—Ceylon—Singapore—Hongkong — Yokohama — San Francisco — New York. I se „acordaseră" pentru drum 75 de zile.

Călătoria ei a fost urmărită cu interes în presa mondială a vremii. Va ajunge ea la termenul fixat? Se întrebau ziarele și cititorii. Jules Verne urmărea cu creionul, pe glob, traseul vajnicei turiste care, după o călătorie de 72 de zile, deci cu trei zile înainte, a ajuns la San Francisco. Sosirea ei la New York a fost salutată ca un triumf prin 10 salve de artilerie. Dar cel mai mult a bucurat-o pe tînăra curajoasă telegrama ce o aștepta la redacția ziarului „World".

„Nu m-am îndoit nicio dată de succesul Nellyei Bly. Ea a făcut dovada perseverenței și a curajului. Bravo ei!" Iscălit Jules Verne.

Mozaic

● SPORTIVII sovietici vor participa în anul 1960 la peste 600 concursuri internaţionale.

● ZIARUL „L'Equipe" a întocmit clasamentul celor mai constanţi sportivi francezi în ultimii 10 ani. Primele trei locuri sînt ocupate de D'Oriola (scrimă), Bobet (ciclism) şi Kopa (fotbal).

● DUPĂ cum s-a anunţat, în îngrijirea editurii „Fizkultura i Sport" din Moscova va apare în acest an o enciclopedie sportivă în trei volume. La această lucrare îşi dau concursul aproape 1.000 de specialişti.

● FOTBALISTUL italian Boniperti a sărbătorit săptămîna trecută o aniversare într-adevăr foarte rară. Boniperti a luat parte la 400 meciuri oficiale, joacă de 14 ani neîntrerupt la Juventus şi a marcat în cariera sa 168 goluri.

● PRINTRE premiaţii Academiei sportive franceze pe anul 1959 se află şi renumitul sportiv sovietic Kuznețov.

● SPORTUL R. P. Chineze se bizuie pe o largă bază de masă. La un concurs de tenis de masă organizat în regiunea Ce Fun au participat 500.000 tineri.

● PENTRU calificarea în finala turneului olimpic la polo pe apă, selecţionata noastră va trebui să obţină primul loc în grupa a doua. Adversarii noştri sînt Polonia şi Austria. După cum anunţă ziarul Népsport aceste meciuri vor avea loc la Budapesta în iunie sau iulie.

● GEORG HASLER, secretarul federaţiei internaţionale de patinaj, a declarat că R.D.G. face parte din această federaţie cu depline drepturi şi drapelul ţării va flutura alături de cel din alte ţări cu ocazia campionatului mondial de patinaj viteză care va avea loc în februarie.

Iată o săritură spectaculoasă a atletului cehoslovac Jiri Lanski, care se pregăteşte pentru Olimpiadă. După cum se ştie, Lanski deţine o performanţă remarcabilă: 2,10 m.

La o distanţă de un om... de record

Revista americană „Time" a publicat în primul său număr din anul 1960 extrase din raportul dr. Floyd Eastwood, de la Los Angeles State College, privind numărul cazurilor mortale înregistrate anul trecut pe terenurile de fotbal americane. După cum subliniază acest raport „în sezonul trecut au murit 29 de jucători de fotbal americani, ceeace reprezintă cel mai mare număr din anul record 1957 cînd au fost înregistraţi 30 de morţi". „18 din cele 29 de persoane — a arătat dr. Eastwood — au încetat din viaţă pe teren ca urmare a rănilor primite în timpul jocului".

Cu un asemenea „bilanţ" se naşte în mod firesc întrebarea pentru ce autorităţile americane permit în continuare practicarea acestui sport fără să fie luate măsurile necesare de precauţie.

SPORT magazin

Puncte de vedere

„LA SCENĂ DESCHISĂ!"

Să mă ierte hocheiştii care ne-au apărat culorile sîmbătă şi marţi seara (pe cei de duminică să-i ierte spectatorii, dacă-i rabdă inima!), că nu încep prin elogii la adresa lor. Majoritatea le merită cu prisosinţă şi în deosebi... Dar, despre asta — ceva mai tîrziu.

In primul rînd, cred că este cazul să aplaudăm la scena deschisă admirabila activitate a federaţiei noastre de hochei pe gheaţă — una din cele mai harnice, în general, dar care în acest sezon s-a întrecut pe sine — dacă se poate spune aşa. O scurtă privire asupra calendarului competiţional mi se pare edificatoare:

Imediat după jocurile cu Spartak Brno, o selecţionată divizionară a pornit în turneu prin Cehoslovacia, unde dispută probabil chiar astăzi una din cele şase partide programate. La întoarcerea lotului, vom urmări evoluţia puternicei formaţii suedeze „Västeras", pentru ca ulterior, între 16 şi 20 februarie, să asistăm la un spectacol de gală: „Cupa oraşului Bucureşti", cu Torpedo Gorki, V.Z.K.C. Ostrava şi... evident, băieţii noştri — în rolurile principale! Iată într-adevăr un program de natură să satisfacă şi pe cei mai exigenţi, — desigur, ţinînd seama de actualul nivel al sportului cu pucul şi crosa în R. P. R.

Din acest punct de vedere, recenta confruntare cu hocheiştii din Brno a însemnat un debut bine ales şi promiţător. Oaspeţii au prezentat o garnitură solidă, în care cîteva din vechile „stele" ale ex-campionilor lumii (Pavlik, Novak, Schwach) sînt încadrate de jucători mai tineri de mare talent — Strubl, Zamestil etc.

Ca de obicei, am avut şi de data aceasta ce învăţa de la prietenii cehoslovaci: patinaj cvasi-perfect, subtilităţi de biliard cu mantinela, atacuri şi reţineri fulgerătoare şi — o, desigur! — eternul, nelipsitul, arhidiscutatul bodicec... S-a văzut — pentru a cîta oară? — că foarte mulţi jucători, ba chiar unii dintre arbitrii noştri, interpretează destul de aproximativ redutabilul procedeu tehnic. Ce să ne mai mirăm că o bună parte din public îl confundă cu anumite intervenţii fotbalistice — gen Macri — şi în loc să aplaude un bodicec reuşit, îi gratulează pe realizatori cu diverse epitete ornante?...

Hocheiştii romîni s-au comportat inegal de-a lungul celor trei partide — în funcţie, probabil, de componenţa liniilor ofensive. Ca şi în campionat, echipierii Voinţei şi-au tăiat „partea leului": trioul Ferenczi — Andrei — Szabo I — a fost sufletul selecţionatei A — bine înţeles, alături de inepuizabilul Czaka, secondat cu brio de Ionescu şi Varga. Am regretat că accidentarea lui Szabo II ne-a răpit posibilitatea de a vedea la lucru cel mai bun atac din turul campionatelor.

De la clujeni — menţiuni speciale pentru Nagy şi Biro: golul acestuia din urmă în primul meci a fost o adevărată lovitură de maestru!

In fine, succesul de marţi seara mi se pare îmbucurător, nu atît „în sine", cît mai ales prin semnificaţie. Aşa dar, singura metodă de ascensiune se dovedeşte încă odată lupta cu piscurile! Nu de alta, dar am nişte cunoştinţe care preferă moviles...

Ce-i drept — nu-s de la federaţia de hochei!

(Nici de la cea de alpinism, nota bene).

Dan DEŞLIU

De la Squaw - Valley la Roma

Pregătiri pentru jocurile olimpice de iarnă şi de vară. Flacăra olimpică a fost aprinsă

In oraşelul Morgedal din Norvegia, patria primelor concursuri oficiale de schi, a fost aprinsă, în primele ore ale dimineţii de sîmbătă, flacăra sacră, vestitoare a începerii nobilelor şi paşnicelor întreceri sportive olimpice de iarnă, Squaw-Valley, unde va lumina oglinzile de gheaţă şi zăpezile albăstrii ale munţilor Sierra-Nevada.

Squaw-Valley, care va fi „teatrul" de desfăşurare al celei de-a VIII-a „olimpiade albe", este o minuscula staţiune, adăpostită între contraforturile răsăritene ale munţilor Sierra-Nevada, la înălţimea de 1889 m. Ea se află la o distanţă de aproximativ 300 km. de marele oraş San-Francisco. In limba pieilor roşii, Squaw-Valley înseamnă „valea nevestelor". Numele a rămas, dar vechii locuitori ai munţilor au dispărut chiar de acum 100 ani cînd goana după aur împingea spre aceste locuri mulţimile de aventurieri din Europa şi America. După un secol, febra „căutătorilor" de aur se pare că reînvie la graniţa dintre California şi Nevada, dar de data aceasta metalul preţios are altă însemnătate şi va fi găsit numai în medaliile ce vor răsplăti pe învingătorii olimpici.

La Squaw-Valley se lucrează de 4 ani pentru amenajarea complexului olimpic. Construcţiile au fost terminate la începutul acestui an, cînd a fost inaugurată şi arena acoperită (capacitate 11.000 locuri) unde va avea loc la 18 februarie ceremonia de deschidere, apoi turneul olimpic de hochei, şi concursul de patinaj artistic. Staţiunea mai cuprinde un stadion de gheaţă artificială pentru patinaj viteză, două terenuri de hochei şi trei trambuline.

Pîrtia de coborîre cu plecarea din vîrful Squaw-Valley (2.700 m.) are o lungime de 3.095 m. cu o diferenţă de nivel de 780 m. Austriecii au considerat-o totuşi prea uşoară şi au cerut să fie presărată cu hopuri şi viraje artificiale. A fost amenajată şi o pîrtie de rezervă la 64 km. de Squaw-Valley, în apropiere de Reno, oraşul care îşi datorează celebritatea tripourilor sale, dar mai ales faptului că „lumea bună" americană se poate căsători şi divorţa aici în cîteva minute. Să sperăm că nu va fi nevoie de această pîrtie de rezervă.

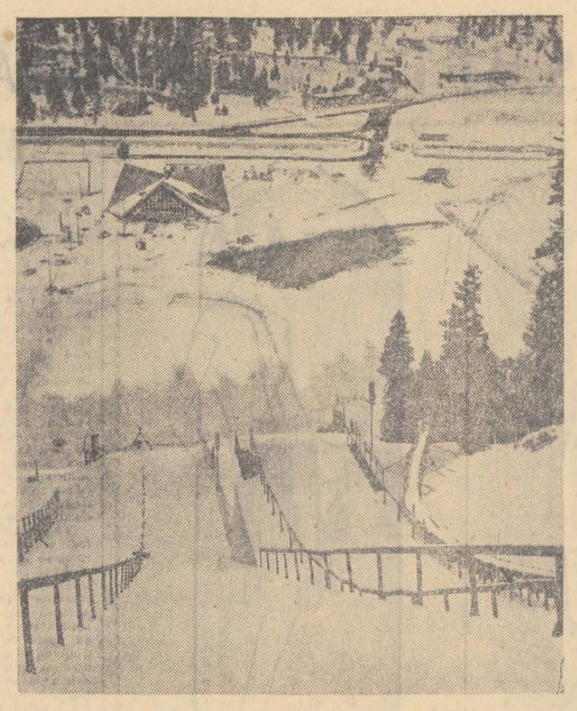

Trambulinele de la Squaw-Valley

Probele de fond vor avea loc la 24 km. de Squaw-Valley, în regiunea riului Mac Kinn. In sfîrşit, s-ar părea că organizatorii au prevăzut totul: pulverizatoare de zăpadă şi chiar o maşină electronică de calculat rezultatele. După declaraţiile experţilor francezi a fost omis totuşi un element important: cazarea în bune condiţii a sportivilor. Satul olimpic nu dispune de încăperi suficiente astfel că participanţii la jocuri vor trebui să doarmă cîte 4 într-o cameră la un loc cu ziariştii, pompierii şi personalul de serviciu. Antrenorilor şi oficialilor li s-au rezervat locuinţe separate în oraşelele din împrejurimi. O despărţire de loc plăcută. Această situaţie a stîrnit nenumărate proteste mai ales printre sportivii delegaţiilor scandinave care obişnuiesc să se culce foarte devreme. Cu toţii nădăjduiesc însă că lucrurile se vor rezolva cu bine pînă la urmă.

In ultimele două săptămîni la Squaw-Valley au căzut mari cantităţi de zăpadă, risipind îngrijorările celor care se temeau că va fi nevoie să se aducă zăpada cu camioanele cum s-a întîmplat la Oslo în 1952. In mijlocul staţiunii se află Turnul Naţiunilor, înalt de 80 de picioare (o idee a cineastului Walt Disney) pe care se vor aplica sculpturi de gheaţă reprezentînd drapelele şi emblemele ţărilor participante. 600 de elevi din şcolile Californiei se antrenează pentru a putea purta fiecare pe distanţa de o milă flacăra olimpică. Squaw Valley este gata. Pregătirile sportivilor sînt şi ele pe terminate...

★

Şi în timp ce ziariştii dau pronosticuri, iar la Squaw Valley se face ultima toaletă a instalaţiilor şi pîrtiilor de schi, la Roma continuă cu febrilitate lucrările de construcţie a bazelor sportive care vor găzdui, începînd de la 25 August, cea de-a XVIII-a ediţie a Jocurilor Olimpice de vară.

In afara stadionului olimpic (105.000 locuri) construit cu cîţiva ani în urmă, în 1959 au fost terminate complet alte baze importante, cum ar fi stadionul de înot cu 10 culoare, „Stadio dei Marmi" pentru hochei pe iarbă, „Il Palazzetto dello Sport" şi stadionul „Flaminio". Acesta din urmă, considerat ca a doua mare bază după stadionul olimpic şi destinat meciurilor de fotbal, a produs multe dureri de cap organizatorilor italieni, deoarece s-a constatat că arhitectul a uitat să-i asigure un sistem de drenaj corespunzător. Totul a fost descoperit cu ocazia meciului de fotbal Lazio-Genova, care a trebuit să fie întrerupt după 20 minute de la începere pentru faptul că terenul de joc se transformase într-o adevărată piscină.

Se lucrează intens la terminarea velodromului unde va fi ridicată şi o statuie a lui Fausto Coppi, se fac finisările la marele palat al sporturilor, se instalează mobilierul şi celelalte accesorii în elegantele locuinţe din satul olimpic, care va oferi tot confortul celor 700 de sportivi.

In primăvară vor fi terminate tribunele (8000 locuri) de pe malul lacului Albano, locul de disputare a probelor de canotaj academic şi canoe. Tot aici se va construi o şosea de acces, vestiare, duşuri şi un atelier de reparat ambarcaţiunile. La stadionul olimpic vor începe lucrări pentru construcţia celui de-al 7-lea culoar şi îmbunătăţirea pistei a cărei elasticitate lasă de dorit. Oraşele Florenţa, Grossetto, Livorno, Pescara, Napoli şi Aquila îşi pregătesc stadioanele pe care vor avea loc eliminatoriile turneului de fotbal. La Roma şi în Sardinia, în oraşele Sassari şi Cagliari, sînt dresaţi 100 de cai ce vor fi puşi la dispoziţia participanţilor la pentationul modern.

In fine, alte 1001 de probleme mai mari sau mai mici trebuie să fie rezolvate de organizatori. Deocamdată, în mare încurcătură se află dirijorul corului olimpic de 2.000 de persoane. Impunătoarea formaţie alcătuită în 1957 a început să scadă văzînd cu ochii în sectorul sopranelor şi altistelor dintre care mulţi şi-au schimbat vocea, iar altele s-au căsătorit şi soţii lor nu le mai permit să cînte. A început şi vînzarea biletelor. Dacă italienii nu s-au îmbulzit în primele zile, străinătatea în schimb a cumpărat cantităţi uriaşe. Se aşteaptă ca în august şi septembrie la Roma să sosească peste 200.000 turişti din peste 80 de ţări ale lumii. In vara aceasta, Roma va fi un oraş deschis participanţilor la Olimpiadă.

I. GOGA

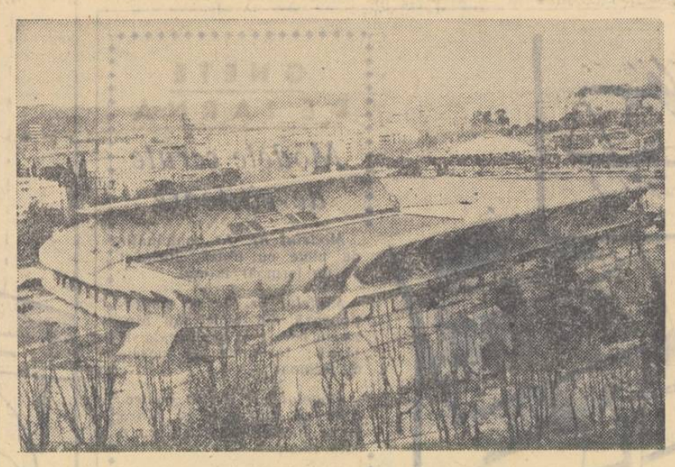

Stadionul Flaminio din Roma

Discuţie despre viitorul sezon de fotbal

cu tov. ION STOIAN, secretarul general al F. R. F.

Au mai rămas numai cinci săptămîni pînă la începerea returului campionatului categoriei A de fotbal, care va marca şi deschiderea oficială a sezonului de primăvară. In acest an, cum se ştie, fotbaliştii noştri fruntaşi vor fi chemaţi să susţină o serie de întîlniri întîrtări de cea mai mare importanţă — contînd pentru preliminariile turneului olimpic şi pentru „Cupa Europei". Ne-am adresat, de aceea, tov. ION STOIAN, secretarul general al federaţiei de specialitate, ca să obţinem o informare competentă, mai ales asupra programului de pregătire a jucătorilor noştri pentru această viitoare activitate.

— A fost definitivat calendarul internaţional? — l-am întrebat, pentru început, pe interlocutorul nostru.

— Pentru echipa noastră A au fost perfectate şase jocuri, după cum urmează: 1 mai, cu R. P. Bulgaria, la Sofia (în preliminariile turneului olimpic); 22 mai şi 29 mai cu R. Cehoslovacă, la Bucureşti şi Bratislava (în cadrul „Cupei Europei"); 26 iunie, cu Turcia, la Bucureşti; 18 septembrie, cu R. D. Germană, la Bucureşti şi 25 septembrie, cu Turcia, la Istanbul. In ce priveşte echipa reprezentativă B, ea va juca la 18 septembrie, în R. D. Germană.

— Mai e posibilă o suplimentare a acestui calendar?

— Firească. Aceasta în funcţie de rezultatul jocului cu R. P. Bulgaria de la Sofia, care poate aduce calificarea echipei noastre în turneul final al Jocurilor Olimpice. Dar aş vrea să adaug că, paralel cu calendarul echipei naţionale, în anul acesta vom avea un foarte bogat calendar internaţional intercluburi, în ţară şi în străinătate, care va începe chiar din februarie. Intîlnirile internaţionale intercluburi se vor desfăşura, în continuare, în timpul campionatului categoriei A. Ele vor fi programate în cursul săptămînii, ca să nu se întrerupă campionatul.

— Care este stadiul actual al pregătirii jucătorilor selecţionabili?

— Echipele din campionatul categoriei A au început anul acesta din vreme pregătirile, pentru că şi returul campionatului va începe mai devreme (n. n.: la 6 martie). S-au luat măsuri pentru asigurarea unei bune pregătiri a jucătorilor care intră în vederile selecţiei. Vă pot spune de pe acum că jucătorii selecţionabili se pregătesc cu multă conştiinciozitate la cluburile lor şi că antrenorii respectivi — pe baza indicaţiilor ce le-au fost date de federaţie — se ocupă în mod special de aceşti jucători. Antrenamentele de pînă acum au scos în evidenţă pe Eftimie (Dinamo Bucureşti), care este complet refăcut şi care, probabil, va deveni unul din jucătorii de bază ai echipei naţionale. El se pregăteşte cu multă rîvnă şi conştiinciozitate. Mai trebuie, de asemenea, amintit pentru sîrguinţa în pregătiri Constantin (C.C.A.), Todor (Rapid), Voinescu (C.C.A.), Nunweiller (Dinamo Bucureşti), Jenei (C.C.A.), Tătaru (C.C.A.), Al. Vasile (Dinamo Bucureşti) etc.

— Pe ce lot de jucători se contează pentru echipa naţională?

— In primul rînd pe lotul de anul trecut, care a fost în general, păstrat. Dar „uşile" lotului sînt deschise tuturor jucătorilor. Partidele primelor şapte etape de campionat, care se vor disputa neîntrerupt pînă în preajma jocului cu R. P. Bulgaria, vor fi cel mai bun criteriu de selecţie. Ele vor ajuta la retuşarea lotului şi la alcătuirea lui definitivă.

— Cînd se vor face primele verificări a gradului de pregătire al selecţionabililor?

— In întîlnirile intercluburi interne şi internaţionale din luna februarie. In cursul lunii martie se va trece apoi şi la jocuri de verificare şi omogenizare ale lotului selecţionat recent, care se vor disputa între etapele de campionat şi cu parteneri din străinătate.

— Ce aşteaptă federaţia de fotbal de la returul campionatului?

— Ca jucătorii să crească în valoare, în aşa fel încît să albă forma cea mai bună în preajma jocurilor întîrtări din primăvară, pentru ca să facă faţă cu cinste grelelor misiuni ce le vor reveni. Mai aşteptăm de la returul campionatului roadele unei mai intense munci educative la cluburi, fără de care nu pot da rezultate eforturile pentru ridicarea măestriei sportive. Antrenorii au datoria să se preocupe cu toată seriozitatea de această latură educativă din pregătirea jucătorilor, — mai ales că prima parte a campionatului ne-a arătat că mai sînt multe de făcut în această direcţie. De asemenea şi arbitrii trebuie să-şi aducă o contribuţie mai substanţială în atingerea acestui scop, dovedindu-se mai exigenţi faţă de abaterile ce s-ar ivi pe teren.

★

Cu efortul comun al tuturor factorilor ce au contribuţii în acest sens, cu efortul sporit al tuturor jucătorilor, putem spera ca returul campionatului să aducă şi o creştere calitativă în general, a fotbalului nostru.

Ion BOCIOACĂ

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul

„ROMINIA LIBERA"

★

Redacţia şi administraţia piaţa Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzori din întreprinderi şi instituţii.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEŞTE LA ADMINISTRAŢIA REVISTEI, tel. 17.60.10, interior 1400.

Adaptare după I. P. Maghidovici

CUCERITORII

(Istoria descoperirilor geografice)

Din resturile corăbiei „Santa Maria", cei 39 de marinari rămaşi pe insula Espanola construiesc o fortăreaţă, pe care o înarmează cu cîteva din tunurile scoase de pe corabie. Proviziile le ajungeau pe timp de un an. Astfel a luat fiinţă prima colonie europeană pe continentul american.

La 4 ianuarie 1493 Columb porneşte cu „Nina" spre patrie. Două zile mai tîrziu el întîlneşte în larg corabia „Pinta", iar căpitanul ei, Martin Pinzon, îl asigură că nu căutase să dispară, ci că a fost nevoit să părăsească flotila fără voia lui. Columb pare că dă crezare acestor afirmaţii, cu gîndul că va face ordine odată ajuns în Spania.

N-a fost însă dat navigatorilor să ajungă acasă fără necazuri. După 4 săptămîni de călătorie, o furtună năpraznică pune în pericol viaţa celor două echipaje. Furtuna a ţinut 4 zile şi 4 nopţi. In cea de a 5-a zi, „Nina" se pierdu de „Pinta" şi se află în apropierea unor coaste: erau insulele Azore. O altă furtună a aruncat corabia pînă la coastele Portugaliei, în

apropiere de Lisabona. In sfîrşit, la 15 martie Columb revenea în portul Palos, în aceeaşi zi în care arunca ancora şi cealaltă corabie, Pinta, al cărei comandant, Martin Pinzon, a şi murit cîteva zile după aceea.

Columb a venit cu vestea că a descoperit Indiile de Vest, bogate în aur. A adus cu el ca mărturie puţin aur şi cîţiva băştinaşi, care au fost denumiţi indieni. Tutunul, porumbul, cartofui, alte plante şi nişte pene de păsări cum nu mai fuseseră văzute vreodată, au vorbit şi ele despre existenţa acelor pămînturi miraculoase, care trebuiau să îmbogăţească pe monarhii Spaniei şi curtea lor.

Prima călătorie aduce lui Don Cristobal Colon, alias Cristofor Columb, — titlurile de amiral, vice-rege şi guvernator al continetului descoperit de el. Este apoi repede echipată o nouă flotilă, alcătuită de astădată din 17 vase, printre care 3 mari corăbii. Pe cea mai mare dintre ele, „Maria Galante", Columb înalţă pavilionul de amiral. Vasele încarcă boi, porci,

cai, şi alte animale pe care nu le întîlnise în insulele descoperite. De asemenea ia cu el seminţe de plante europene şi butuci de viţă de vie. Odată cu Columb, pornesc şi un număr de curteni săraci, mai mulţi călugări şi preoţi, care aveau misiunea să creştinească populaţiile băştinaşe. In total, cele 17 vase transportau circa 2500 de oameni.

La 25 septembrie 1493 flotila părăseşte portul Cadiz, îndreptîndu-se spre Canare. De aici Columb îşi îndreaptă corăbiile pe un itinerariu nou, mai la sud de insula Espanola, deoarece îi auzise pe localnici vorbind despre existenţa unor pămînturi pe care trăiesc oameni care mănîncă oameni şi unde se găseşte mult aur. Profitînd de vînt bun, flotila a ajuns cu două săptămîni mai repede ca în prima călătorie în apropierea pămîntului. Columb a descoperit astfel arhipelagul Guadalupe.

De aici el s-a îndreptat spre insula Espanola ca să afle veşti despre

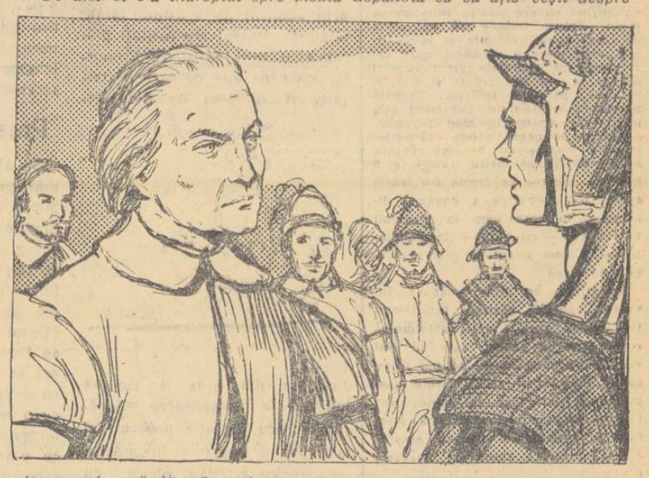

mica garnizoană lăsată acolo în prima sa călătorie. Fortăreaţa de la Navidad nu mai exista însă. Cîteva cadavre de europeni arătau că spaniolii fuseseră ucişi de către băştinaşi. La venirea lui Columb băştinaşii s-au refugiat în interiorul insulei. Un tînăr ofiţer, curajos şi energic, Alonzo Hojeda, a întreprins o expediţie de cercetare şi a raportat la înapoiere că pe insulă trăieşte o populaţie numeroasă formată din indieni paşnici, şi că locurile sînt foarte bogate în aur, aducînd cu el ca dovadă probe de nisip de rîu bogat în urme aurifere.

Entuziasmat, Columb se grăbeşte să comunice vestea regilor spanioli, prin intermediul lui Antonio Tores, care se înapoiază în ţară în fruntea unei flotile de 12 corăbii, ce transporta două mii de oameni pe care Columb nu mai putea să-i hrănească pe insulă. Rămînînd pe insulă împreună cu 500 de oameni, Columb scrie regelui că aşteaptă un nou transport de

provizii, dar că în schimbul acestora va trimite un mare număr de sclavi dintre indigeni. In felul acesta, Columb apare şi el în adevărata lui faţă de pirat şi de negustor de sclavi.

Mai tîrziu, în 1495, cînd va primi noi întăriri şi provizii din patrie, Columb va întreprinde cucerirea, cu violenţă cruzime, a insulei Espanola. Deşi nu dispune decît de două sute de soldaţi, Columb reuşeşte exterminarea în masă a localnicilor, care luptă cu mult curaj. Sînt însă striviţi sub copitele cavaleriei spaniole, şi mai ales pur şi simplu îngroziţi la vederea cîinilor pe care spaniolii îi folosesc în luptă şi despre care află pentru prima oară în viaţa lor.

Pe această insulă a luat fiinţă cea mai veche aşezare europeană din lumea nouă, — oraşul Santo Domingo, capitala Republicii Dominicane de azi.

(Va urma)

SFATURI — COSMETICĂ — MODĂ — GOSPODĂRIE

Rochii de seară

Vă recomandăm patru modele diferite de rochii pentru teatru, din care puteți alege pe cea mai potrivită gustului dv.

1. Rochie simplă, gen sport, din stofă de culoare închisă cu revere bogate paspoalate cu alb. Un cordon de piele completează modelul.

2. Un ansamblu tineresc: bluza din cașmir imprimat; fusta foarte largă în cute duble încrețite, asortată la culoarea bluzei; centură foarte lată din lenaj.

3. Dintr-o mătase plină, această rochie netălată în talie, mulează frumos linia corpului; gulerul croit „en forme" prins într-o broșa, îi dă o notă eleganta.

4. Două piese din tergal sau o stofă ușoară. Fusta plisată mărunt, iar bluza cu mînecă scurtă kimono, cu o ușoară mișcare de drapaj; decolteul prins cu un nasture mare.

Desene de Bebe VARLAM

Medicul vă sfătuiește

HENRIETA — Brăila: Amîndouă afecțiunile de care suferiți (apendicita și Hallux Valgus — bolduri la baza degetului mare al piciorului) sînt boli care se pot vindeca numai pe cale chirurgicala. De aceea, vă îi absolut necesar să vă internați într-un serviciu de chirurgie. Operațiile sînt relativ ușoare și spitalizarea de scurtă durată. Vă sfătuim ca în cazul în care ați avut crize apendiculare cît de cît serioase, să nu amînați internarea. Dacă totuși, așa cum ne scrieți, în momentul de față nu aveți această posibilitate, atunci vă recomandăm următoarele: un regim alimentar din care să eliminați sosurile, condimentele, tocaturile, conservele, alcoolul, cruditățile; ca medicamente luați spasmoverin, cîte două tablete zilnic.

Vă atragem însă atenția că nu are rost să amînați internarea, bolile putîndu-se agrava.

D. N. K — Reșița: Într-adevăr, transpirația excesiva a mîinilor și picioarelor este extrem de neplacută. Această transpirație excesivă (sau Hiperhidroza — cum o denumiți dv.), nu poate fi oprită decît prin distrugerea glandelor sudoripare, fapt care ar putea avea urmări mult mai neplăcute pentru organism decît suferințele prezente. Totuși, aceasta transpirație se poate reduce și apropia de limitele normalului, dacă veți proceda în felul următor:

După baia zilnică (obligatorie) veți trata părțile interesate cu următoarea mixtură: Acid formic 5 gr.; Cloral hidrat 5 gr.; Balsam peruzian 1 gr.; Alcool 100 gr.

În cazul în care transpirația are și un miros neplăcut, atunci folosiți de 3—4 ori pe saptămînă o soluție cu care vă ungeți sub braț, între degetele picioarelor și celelalte regiuni unde transpirația este mai abundentă. Iată și formula acestei soluții: Biclorur de mercur 0,10 gr.; Acid salicilic, 1 gr; Resorcină, 3 gr.; Oleu de ricin 4 gr.; Alcool 100 gr.

Ca tratament general, medicamentele care v au fost prescrise sînt în cea mai mare parte potrivite. Preferați Belergonul luate cîte trei tablete pe zi și Fenergan cîte două tablete.

ANIUȚA — Baia Mare: Septul nazal deformat și în general plastiile pentru nas se fac astăzi cu succes. De aceea nu trebuie să vă îngrijorați. În cazul d-voastra, după cîte înțelegem nu poate fi vorba de o infirmitate, și defectul poate fi corectat ușor. Adresați-vă fie Institutului O.R.L. din București, fie secției de chirurgie a Spitalului Colțea.

G. — Valul lui Traian: În momentul de față, d-voastră puneți în mod greșit pe seama unor obiceiuri dăunatoare suferințe reale, dar care au o altă cauză. De altfel, singură vă puteți da seama că ani îndelungați nu ați avut nici o suferință, deși în cea mai mare parte aveți aceleași condiții. Cred că un regim de viață corect, în care să intervină și munca fizică, eventual exerciții sportive sau în orice caz plimbări lungi, gimnastică, precum și o odihnă activă, ar putea fi folositoare. Pe de altă parte, este necesar și un tratament efectiv medicamentos, compus din Nervatil 3 tablete zilnic, luate timp de 20 zile, și după o pauză de 10 zile, de reluat tratamentul. În aceiași perioadă veți putea lua Glutacid 14—16 tablete pe zi. Acest tratament va fi completat cu ser neurotonic, 10 injecții pe lună. Vă rugăm ca după ce veți efectua tratamentul timp de o lună, să reveniți, scriindu-ne din nou.

Dr. E. ALBU

Cum să ne confecționăm o fustă

O fustă care îmbracă bine orice sfluetă, chiar și pe cele cu o dezvoltare pronunțată a șoldurilor este fusta cu linia puțin evazată. Din stofă în culori închise ea corespunde unei ținute elegante (fig. nr. 1, jos); același model din stofă fantezi, tweed, homespun, carouri etc., corespunde perfect ținutei sport. Dacă avem stofa uni și vrem să dăm totuși fustei un caracter sportiv, adăugăm în partea din stînga un pliu tighelit fat, cordonul închizîndu-se cu un nasture în direcția pliului (fig. nr. 2, jos).

Pentru acest model de fustă, cu sau fără pliu, la măsura 46, respectiv circonferința taliei 68, cea a soldului 98 lungimea fustei 72, sînt necesari 80—85 cm. pe lățimea de 1,30—1,40 metri.

Înainte de croit se calcă stofa cu o pînză umedă pe dos, pînă se usucă pînza pentru că stofa intră și să nu avem dificultăți cînd se descalcă cusăturile.

Pentru croit stofa se pune dublă, pe lungime. Dimensiunile pe tipare sînt însemnate în cm. și nu au rezerve de cusături. Tiparele se asează astfel: tiparul de față la firul dublu netăiat al materialului, tiparul de spate inversat (talia spatelui la tivul feței). Tiparul de spate are cusătură la mijloc, care se pune cu o înclinare de 3 cm., astfel că apare gata, ca o cusătură evazată. Dacă vrem să executăm fusta cu pliu, asezăm tiparul de față cu 2.5 cm. mai înăuntrul stofei pentru a asigura rezerva de 5 cm., care intră la pliu (vezi tiparul de mai sus).

La fiecare tipar, la șolduri lăsăm cîte 3 cm. rezervă, la talie, 1 cm., la tiv 5—6 cm. Dacă stofa este mai lată decît 1,30 cm., cordonul care are lățimea de croit de 4 cm. (aspect gata 3 cm.) se scoate din mijlocul spatelui pe lungime; dacă stofa e îngustă se cumpără 5 cm. mai mult și se scoate pe lățimea materialului ca în schiță. După ce am însemnat stofa cu cretă după tipare, croim dăm semne largi cu ață, despărțim părțile și însemnăm pensele și cusăturile.

Executarea pliului tighelit: schema nr 1, dreapta: de la mijlocul feții se dă un semn, pe talie la 11 cm. pe tiv la 13 cm. Se unesc aceste

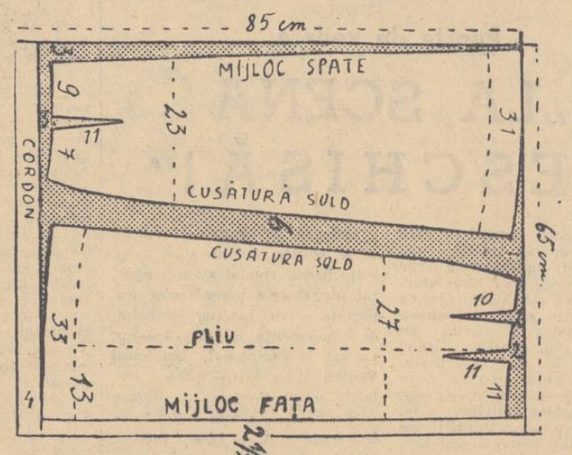

cusătura. Cordonul se aplică în partea cu colț în afara șlițului, cu cusătură interioară la mașină. Dublura cordonului se coase pe dosul fustei, de mînă. Se prinde fermoarul în cîteva ace și se coase cu ață la

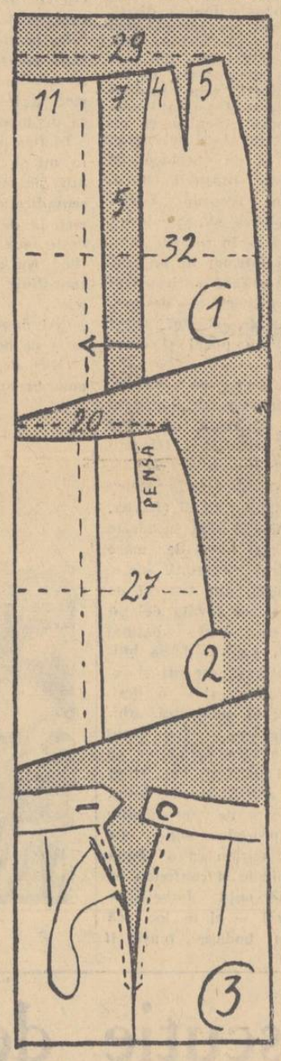

culoare prin tighel, executînd un tighel de mînă, împunsătura acului pătrunzînd pe față și suprapunîndu-se tighelul din jumătate de centimetru în jumătate centimetru.

Text și desene Dora COJOCARU

PRACTIC

CE GĂTIM? CUM GĂTIM?

MENIUL SĂPTĂMÎNII

1—7 FEBRUARIE

Frigănele de praz; Ghiveci (conserve); Coltunași cu brînză.

Ciorbă de perișoare; Varză cu tăiței; Mere coapte.

Andive cu smîntînă la cuptor; Tocană de purcel; Compot.

Limbă cu măsline; Budincă de clătite cu brînză; Fructe.

Supă cu găluște de gris; Fleică la tavă; Plăcintă cu mere.

Salată de praz; Friptură înăbușită cu legume; Halva de casa.

Rizoto cu sos de roșii; Antricoate la grătar, cu cartofi și salată; Melci de cozonac.

Salată de praz

Se curăță 5—6 fire de praz, se taie bucăți și se fierbe în apă cu sare. Cînd este gata, se scurge și se așază în salatieră. Separat se amestecă două linguri de ulei cu puțin oțet sau zeamă de lămîie, un praf de piper, și verdeață tocată. Se toarnă sosul peste praz. După gust, se poate servi cu mujdei de usturoi.

Friganele de praz

Se curăță cîteva fire de praz și se taie rotocoale subțiri. Se înăbușă într-o cratiță, cu puțin unt și sare. Se ține pînă se moaie, fără să se rumenească. Separat se face un aluat de clătite, dintr-o ceașcă de făină, 3/4 ceașcă de lapte, 2 ouă și un praf de sare. Se amestecă cu prazul răcorit. Se ia din compoziție cu lingura și se toarnă într-o tigaie cu untură sau ulei fierbinte. Se rumenesc frigănele pe o parte și pe alta și se servesc fierbinți, cu smîntînă.

Praz umplut cu orez

Se aleg cîteva fire de praz mai gros, se curăță și se taie în bucăți de 6—7 cm. Se țin cîteva minute în apă clocotită și se scurg. După ce s-au mai răcorit, se împinge cu grijă miezul, iar foile de deasupra rămîn în formă de tuburi care se umplu. Miezul scos se toacă mărunt și se înăbușă cu puțin unt. Separat se prăjește o ceașcă de orez cu o lingură de unt și se stinge cu o ceașcă de apă. Cînd orezul începe să se umfle, se amestecă cu prazul înăbușit, se adaugă sare, piper și verdeață tocată. Se umple prazul și se pune într-o cratiță cu unt. Se face un sos din ceapă tocată mărunt și ușor prăjită în unt, cu un praf de făină, bulion de roșii, o linguriță de zahăr și puțină apă. Se toarnă deasupra, se potrivește de sare și se dă la cuptor. Se lasă să fiarbă pînă scade sosul cît trebuie. Se servește fierbinte. Se poate pregăti și cu ulei, în acest caz se servește rece.

Prazul

Printre legumele de iarnă cărora li se pot da numeroase întrebuințări este și prazul. Deși nu este o legumă prea hrănitoare, el cîștigă în valoare nutritivă atunci cînd este gătit, prin adaosul de grăsimi, făină, ouă etc. Prazul are calități diuretice și ușor laxative. Proporția mare de apă pe care o conține, și valoarea nutritivă re-

dusă fac din praz o legumă indicată la prepararea mîncărurilor cu digestie ușoară și care pot fi cuprinse în meniul persoanelor artritice, obeze, cu gută etc.

SFATURI COSMETICE

Foarte multe femei merg iarna la munte, în concediu unele din ele practicînd sporturile de iarnă. În asemenea împrejurare, tenul necesită anumite îngrijiri.

Așadar în primul rînd renunțați la fard și chiar la pudră în timp ce practicați sporturile de iarnă.

Totuși, în special la altitudine mare, unde se practică aceste sporturi, tenul trebuie bine apărat căci frigul și vîntul îi fac rău, îl congestionează, îl usucă și-l fac să se cojească. De aceea protejați fața ungînd-o cu o cremă grasă, iar dacă ați uitat să luați această cremă veți obține același rezultat ungînd fața cu puțin unt. Dacă ziua este însorită, crema vă va face încă un serviciu, deoarece va forma un ecran protector, apărîndu-vă de acțiunea violentă a razelor solare. Iar dacă după efortul depus fața transpiră, ștergeți-o cu un tampon de vată îmbibată cu apă de trandafiri și numai după aceea ungeți-o cu o cremă hrănitoare.

Dacă după o zi de vînt și ger simțiți că tenul s-a uscat și s-a asprit, făceți-i o baie de aburi, aplecînd fața peste un vas cu apă care clocotește și în care ați pus un pumn de ace

de brad. Ștergeți fața și aplicați comprese de tifon muiate în lapte nefiert.

Pentru a activa circulația sîngelui, corpul trebuie fricționat cu alcool înjumătățit cu apă, iar picioarele cu alcool camforat, după care le masați cu o cremă grasă sau chiar cu vaselină.

Mîinile se ung și se masează cu o cremă care intră complet în piele și se feresc de degerături prin purtarea de mănuși groase, îmblănite.

În ceea ce privește buzele, ele trebuie unse cu vaselină, pentru a fi ferite de cojire și crăpături.

Purtați ochelari de soare cu lentile de bună calitate care vă vor apăra ochii de razele solare care vin de sus în jos cît și de „reverberație", adică de reflexul orbitor al acestor raze pe zăpadă. Nerespectarea acestei recomandări poate atrage după sine dureri de ochi, de cap, congestia pleoapelor, conjunctivite. Seara, ungeți pleoapele, care sînt foarte sensibile, cu puțină cremă grasă, iar genele și sprîncenele cu ulei de ricin.

Vîntul și soarele usucă părul. Apărați-l cu ajutorul unui fular ori al unei căciulițe de lînă sau al unei glugi făcută din materialul hanorak-ului. Reîntoarse la cabană periați-l, briantinați-l și prindeți-l într-o bandă tricotată în punct de elastic.

Sanda NOREANU

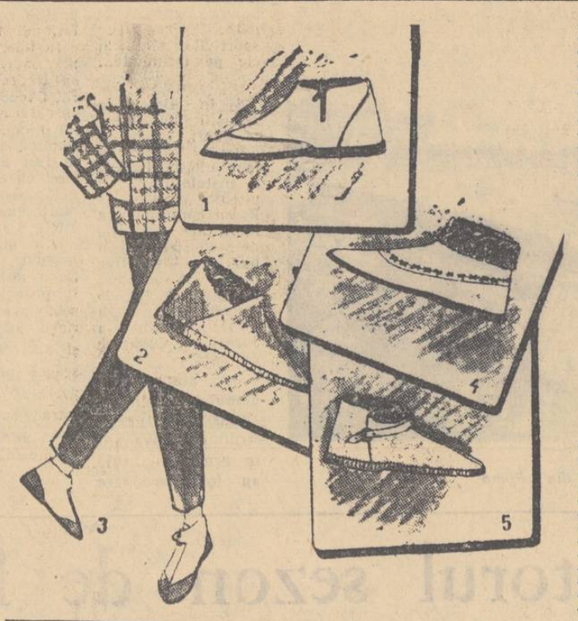

GHETE DE IARNĂ

Modele cerute de cititoare

Modelul nr. 1: combinație de piele cu pînză, încheiat cu un fermoar lateral.

Modelul nr. 2: se confecționează din piele sau pînză cu revere și căptușeală de blană; în spate se încheie cu fermoar;

Modelul nr. 3: se confecționează din piele și pînză și se încheie asimetric cu o cataramă;

Modelul nr. 4: combinație de piele cu blăniță; garnitură din șiret de piele.

Modelul nr. 5: se închele cu o cureluță de piele; înăuntru se căptușește cu blană.

CURIERUL NOSTRU

O. P. — Piatra Olt: Ne bucură foarte mult că părerea noastră a corespuns cu hotărîrea dv. și mai ales că lucrurile încep să reintre în normal. Acordați toată atenția învățăturii, astfel ca și celelalte trimestre să le terminați tot cu bine ca și pe primul. Pentru a primi lămuririle care vă interesează adresați-vă în scris secretariatului Institutului de artă teatrală și cinematografică „I. L. Caragiale" din București, Bd. Schitu Măgureanu nr. 1. Dacă vă veți pregăti cu multă străduință, noi credem că veți reuși. Vă dorim succes.

I. P. — Fălticeni: Prima dv. întrebare este foarte delicată. Un răspuns precis nu se poate da. Luarea unei asemenea hotăriri depinde de atît de multe lucruri încît nu se poate stabili nici măcar cu oarecare aproximație data respectivă. La cea de a doua întrebare, răspunsul nostru este de natură — sperăm — să vă bucure. Într-unul din numerele viitoare, vom publica modele de îmbrăcăminte bărbătească. Faptul că nu publicăm mai des modele bărbătești, nu trebuie să vă mire. Se știe doar că moda bărbătească este mai ...constantă.

C. — Pitești: Maturitatea în gîndire are desigur o strînsă legătură cu vîrsta. Dar nu numai cu aceasta. A gîndi matur nu înseamnă că trebuie neapărat să fii trecut de 60 de ani. De aici pornește și prima și cea de a doua greșeală a dv. Greșelile săvîrșite nu mai trebuie însă repetate. Credem că ați tras suficiente învățăminte din cele petrecute. Cînd le analizați nu vă absolviți de o serie de fapte de care v-ați făcut vinovată. Vă rugăm să ne iertați că răspunsul nostru este oarecum mai drastic, dar vrem să vă spunem foarte răspicat lucrurile acestea pentru a nu săvîrși o a treia mare greșeală. Cele pe care le intenționați dv, sînt niște absurdități nejustificate nici măcar de starea morală grea prin care treceți. Fiți mai curajoasă în a vă aprecia greșelile, gîndiți mai profund, învățați să cunoașteți și să analizați oamenii. Veți avea numai de cîștigat.

RADMILA SIMOVICI — str. Abrud nr. 6, Timișoara: Ca și rîndul trecut, vă spunem și acum că nu trebuie să faceți mai mult în acest caz. Se pare că într-adevăr este vorba de un lucru lipsit de perspectivă. Schimbul de vederi din diferite regiuni ale țării, interesează de-

sigur pe foarte mulți tineri și tinere. Este un bun mijloc de a cunoaște frumusețile patriei noastre. Fără îndoială că veți primi asemenea vederi.

NATAȘA — Tr. Severin: Vă vom răspunde și noi tot pe puncte la întrebările dv.: 1) Nu, așa ceva nu se poate. Totul este inutil și orice încercări sînt de prisos; 2) O astfel de soluție nu are sorți de izbîndă. Veți întîmpina cu siguranță, împotriviri; 3) Da. În această direcție întrevedem și noi o rezolvare mai echitabilă a situației actuale. În acest sens ar fi bine să duceți toate discuțiile, pînă veți reuși. Vă dorim succes.

BETTY: În cazul dv. nu poate fi vorba de probleme de viață în adevăratul înțeles al cuvîntului ci doar de niște distracții tinerești, nevinovate, dar care pot deveni periculoase dacă exagerați. Sfatul nostru este să lăsați toate aceste „probleme" la o parte și să vă preocupați mai atent de școală. N-ar fi de loc plăcut nici pentru dv. și nici pentru părinți să rămîneți în urmă cu învățătura iar la sfîrșitul anului să aveți surprize. Veți avea suficient timp pentru preocupări de acest gen, după ce veți termina școala.

N. P. — București: Ni s-a părut interesantă propunerea dv. și de aceea am trimis-o forurilor respective spre studiere. Vă vom ține la curent cu părerile competente ce vor fi emise.

MIRELA — Rîșnov: Continuarea studiilor sub forma la care vă gîndiți dv. nu este posibilă. Interesați-vă din timp și pregătiți-vă temeinic pentru școala de diriginți care va începe în luna mai a acestui an. Aceasta vă va ajuta foarte mult în obținerea unei calificări profesionale.

MAMA SOACRĂ ÎMPLINEȘTE 70 DE ANI

„Dragi prieteni, frumusețea momentului mă face să-mi înving timiditatea și în cîteva cuvinte, să improvizez în fața dv.,

Desen de Matty ASLAN

PĂȚANIILE lui TOP

povestite de el însuși

VIII

— Vii de departe? am întrebat-o eu.

— Oho! Tocmai de la Cluj!

Nu știam unde e Clujul, dar ca să nu mă fac de rușine, am dat din cap în semn că am priceput.

— Și ești obosită?

— Nu, nu prea. Sînt obișnuită cu drumurile lungi. Și pe urmă, el mă îngrijește grozav de bine. Să vezi că nu se dă jos de pe mine, pînă nu mă duce la adăpost. Acolo mă curăță, mă usucă, mă unge bine pe la toate încheieturile. Abia pe urmă se duce acasă. Știi ce mult mă iubește?

— Și pe mine mă iubește, am spus eu repede. El m-a luat de pe stradă și...

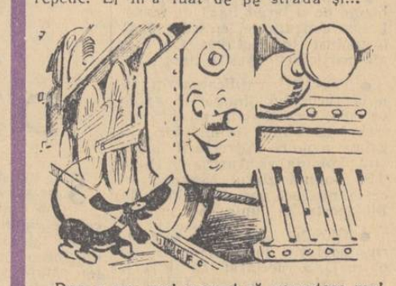

Dar n-am mai apucat să povestesc mai departe. Locomotiva a scos un șuierat prelung, s-a desprins de vagoane și s-a urnit încet din loc, pufăind.

— Îmi pare rău, dar n-am timp să te ascult, mi-a mai strigat ea, pe cînd se îndepărta. Trebuie să mă odihnesc puțin, căci mîine o pornim din nou. Avem de lucruuuu-uuu-uuuuuu!

Și, peste cîteva clipe, locomotiva s-a topit în întunericul nopții.

Cînd am plecat de la gară spre casă, se făcuse noapte de-abinelea. Lui Mihu îi era cam somn, așa că tatăl lui l-a luat în brațe. Eu alergam în jurul lor, ba înainte, ba înapoi, lătrînd în dreapta și în stînga, cum îmi place mie.

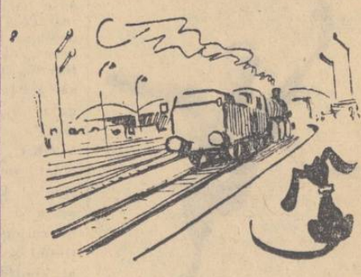

Deodată, o voce batjocoritoare a răsunat undeva, prin apropiere:

— Miaaauuu! Miaauuuu! Ce mi-aauuud urechile? Cine tot latră? De atîta gălăgie, îmi vine să-mi iaaauuuu lumea în cap!

Vocea era a unei pisici tărcate, care ședea ghemuită lîngă un felinar. Se uita drept la mine, cu ochii ei galbeni și lucioși, dar se făcea că nu mă vede și că vorbește cu aitcineva.

După cum vă închipuiți, mie mi-a cam sărit țandăra:

— I atru cit ham-ham-am chef! m-am răstit eu la dînsa. Nu cumva îți închipui

că o să mă oprească o ham-ham amărîtă de mîță ca tine?

— Vai, ce prost crescuți sînt cățeii! s-a căinat pisica, mișcînd disprețuitor din mustăți. Nimeni nu le spune nimic, și ei se bagă în vorbă, nepoliții!... Vai, vai, ce necioplit!

Eu m-am supărat foc:

— Ia ascultă, tărcato, tu te legi de mine și tot eu sînt de vină? Cînd o să te înhaț de blană și o să te zgîlțîi niței, ai să...

— Unii căței au obiceiul să facă pe grozavii, dar tremură de frică, m-a întrerupt pisica.

— Eu? Eu tremur de frica ta? Mie nu mi-e frică nici de locomotive! Abia adineaori am vorbit cu una... Știi tu cum arată o locomotivă? Încap în ea o mie ca tine, și tot mai rămîne loc...

— Locomotivele nu au ghiare, dar pisicile au! Cine nu vrea s-o pățească, ar face mai bine să se ducă să se culce...

Atîta obrăznicie m-a scos din sărite. M-am repezit mîrîind asupra ei, ca s-o învăț să se poarte. Dar tocmai cînd credeam că o s-o înșfac, m-a săgetat o usturime prin bot, de parcă mi s-ar fi înfipt niște ace în el. Pînă să mă desmeticesc, pisica era cocoțată pe un gard și mă privea de acolo foarte încîntată.

— Tare aș fi curioasă să știu ce părere au cățeii despre ghiarele de pisică, a spus ea, căscînd alene.

Mie îmi dăduseră lacrimile de durere, dar m-am prefăcut că nu-mi pasă și i-am strigat:

— Dă-te jos de acolo și să vedem ce părere ai tu despre colții mei!

— Cui nu-i e destul, n-are decît să vie după mine!

Text: N. MINEI; desene: H. LERU

(Va urma)

REBUS - magazin

Geografie literară...

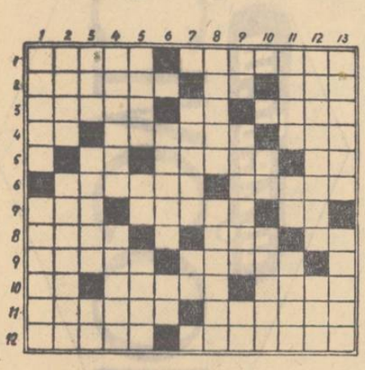

ORIZONTAL: 1) Scriitor sovietic, coautor al cărții despre viața Egiptului antic, intitulată „Țara marelui Hapi" — Autorul volumului de impresii din R. P. Chineză „Impărăția soarelui" 2) „In... de pe Mureș", roman de Francisc Munteanu — Dar — Salut în Roma antică 3) „Letopisețul... Moldovei" de Miron Costin — Cupru — Oraș în Germania, primul în lume parfumat cu apă de colonie! 4) Pronume — Făcut să sfideze — Răsad 5) A exista — București, Iași, Cluj, Timișoara etc. — Interjecție 6) Poet romîn, autorul poemelor „Lazăr de la Rusca" și „Minerii din Maramureș" — Arătat 7) Mă prăbușesc — Romancier contemporan, autorul romanului „Bărăgan" — De la (od.) 8) Apărem — Autorul romanului în mai multe volume intitulat „Algeria" — Alexandru Vlahuță 9) Naș — Autoarea emoționantului poem „Tie-ți vorbesc, America!" 10) Vede în centru! — Autorul volumului de poezii „Stînca de pe Tatra" — „N-am cunoscut tristețea ruinelor, ...fumul înecăcios și jilav al cuiburilor sparte" (Ion Brad: Un cîntec de iubire Bucureștiului) 11) A scris romanul intitulat „Pe văile Argeșului" — Noua... insulă la nordul Australiei 12) Impozit de pe timpuri — Autorul romanului „Clopotul din Islanda".

VERTICAL: 1) Un prozator și un poet: primul a scris „Prin București — odinioară și azi", iar cel de-al doilea „Curcubeu peste Dunăre" — „...Madagascar", este titlul unui volum de schițe și povestiri de I. Grigorescu 2) Se află — Autorul reportajului intitulat „Uriașul din Ural" 3) Divinitate în mitologia romană — Celebru scriitor sovietic, autorul romanului „Răpirea Europei" — Auxiliar al viitorului 4) Zeul Soarelui sau al Luminii adorat în Egiptul antic—Autorul volumului intitulat „Miturile Egiptului antic" 5) Răsuna — Lege! — Săritură 6) Băț lung de sprijin — Ultima și prima vocală 7) „...Balticei", roman de scriitorul sovietic N. Ciukovski — Bețe! 8) A învinui — A pune în plus 9) Notă muzicală — Mare poet sovietic, autorul poeziei „Cunosc o hudicioară pe care-i o fîntînă" — Lux fără început! 10) Exemplar abreviat — Scriitor, autorul povestirii „Domnul de la San Francisco" 11) Țară în Asia de sud-est — Fluviu în Italia — Bare de oțel 12) Inițiala prenumelui și numele celui care a scris minunatele pagini „Rominia pitorească" — Do bemol 13) Scriitor grec, autorul romanului „Copiii Atenei" — Theun de..., autorul romanului „O stafie umblă prin Europa .."

Dan LAURENȚIU

De la Pămînt la Lună

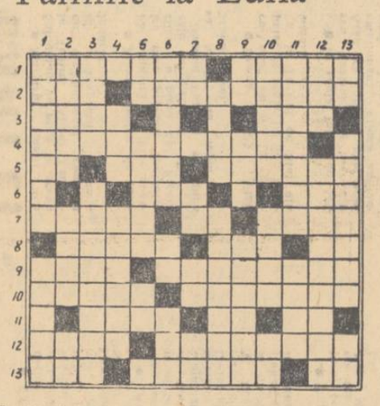

ORIZONTAL: 1) Savant astronom sovietic, care, acum cîțiva ani a descoperit vulcanii activi din Lună — Mișcarea zilnică și alternativă a apelor mării, datorită atracției Lunii și Soarelui 2) Parte din intervalul în care Pămîntul își îndeplinește rotația în jurul său. — Ceva fără de care pămîntenii nu ar putea trăi și care lipsește în Lună, ceea ce face ca diferența de temperatură între zi și noapte să fie de circa 300 de grade 3) Numele convențional al depresiunilor plane din Lună — Un lichid care lipsește cu desăvîrșire în Lună. 4) Pentru prima oară în istorie, datorită geniului savanților sovietici, acest cuvînt a devenit o realitate: el indică atingerea suprafeței Lunii de către un corp aflat în zbor; 5) Arată o repetare — Zeița care cu „degetele-i trandafirii" deschidea Soarelui porțile răsăritului (mit. gr.) — Racheta cosmică sovietică, (de pildă). 6) Spațiul în care se află și Luna — Lac vulcanic pe Muntele Puciosul. 7) Autor a numeroase romane științifico-fantastice, cel dintîi care a preconizat o călătorie de la Pămînt la lună, scriind un roman cu titlul acestui careu — Dialect francez — Cat 8) În mitologia romană era zeița Lunii, a cărei imagine îi împodobea fruntea — Cîntec de laudă pentru preamărirea unui eveniment, unei idei, etc. — Arată direcția; 9) În Lună sînt nenumărate asemenea vîrfuri de munte, ajungînd pînă la o înălțime de 9000 de metri — Corp de natură minerală; un mare număr din acestia cad pe Lună, care nu este protejată de învelișul atmosferei. 10) Cel mai mare afluent pe dreapta Oltului — Cea cosmică sovietică, lansată la 12 septembrie 1959, este, în istorie, cel dintîi sol al Pămîntului în Lună. 11) Pom fructifer — În rachetă! — În portul nostru. 12) Diviziune de timp (reg.) — Autorul versurilor: „Lună tu, stăpîna mării, pe a lumii boltă luneci / Și gîndirilor dînd viață, suferințele întuneci" 13) Sport — Asemenea steguțe purtînd stema Uniunii Sovietice cu inscripția „Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste, septembrie 1959" au fost duse în Lună odată cu cea de-a doua rachetă cosmică sovietică (sing.) — Cel lunar, format din 345 de zile, a fost mult timp utilizat de turci și arabi.

VERTICAL: 1) Astronom sovietic, lector al planetariului din Moscova — Întreaga suprafață a Lunii este formată dintr-un asemenea material de structură spongioasă 2) Așezări omenești importante... — Așa erau numiți administratorii orașului în trecut — Asia! 3) Lumină, rază — Astronom grec, autor al unui tratat despre mărimea și depărtarea Lunii; un munte circular din Lună îi poartă numele 4) Dumnealor — Cabina balonului 5) Un soare... apus de mult! — Epocă geologică cuprinsă în partea inferioară a perioadei paleogene — Dumneata, familiar. 6) Care nu permit să pătrundă un fluid; — Antemeridian — Zăpadă. 7) Extremele unui volum! — Jumătate roșul — Erbiu — În somni 8) Loc cu izvoare în pustiu — Citate (înv.) 9) Mese! — Oceane, mări, fluvii, etc... — Element de compunere însemnînd „Mecanic". 10) Dincolo de limitele unui spațiu închis — Tatăl lui Matusalem — N. 11) Loc determinat prin calcul — Monedă portugheză 12) Epocă — Care se bazează pe examinarea amănunțită a unei probleme. 13) Persoana trei (fem.) — Așezată în rînduri suprapuse — „...romîn în Lună, povestire științifico-fantastică de H. Stahl.

D. BARTOLOMEU

Poșta rebus

SZELIG ANGELA — Oradea: Vi s-a răspuns la poșta rebus. Urmăriți colecția revistei noastre din ultimele două-trei luni.

LIVIU BALICA — Lugoj: Încrucișarea e corectă. Unele definiții sînt însă... neinspirate. Cu mici îndreptări și în limita spațiului disponibil vom folosi jocul.

N CIMPOIEȘ — Timișoara: Se reține.

VASILE IONESCU — București: Se reține.

GERALDINA PEIOȘCA — Berca: Dezlegările sînt corecte.

MARIAN BARBU — București: Avem pregătit un joc pe o temă asemănătoare. Mai trimiteți.

N. SEVERIN — Onești: Mai trimiteți. V.am recomanda să vă orientați spre teme de actualitate.

EUGEN CRIȘMARU — Suceava: Ne-ați trimis numai definițiile. Vă rugăm să reveniți cu dezlegările.

Dezlegările jocurilor apărute în numărul trecut

ALB

ORIZONTAL: Cal — Feldspat — Anina — Eu — Ari — Pitic — Ser — P — Ametiri — Rosa — Tară — Incolor — Laminări — BN — P — T — Cale — Vai — Asuma — Toma — T — Scrobeală — Sa — Arap — Stilet — RI — Satin — Vin — Estici — Aramă.

SCRISORI

ORIZONTAL: Beniuc — Daudet — Alecsandri — NC — Nit — Tra — Aman — Un — Titra — Iran — Sibiceanu — I — A — Cină — Turi — Se — Ta — T — Romanță — Z — Tătare — Aire — Atos — Vi — R — Pur — Com — Za — Citită — Eminescu — Acut — Vasilescu — ALA.

GEOGRAFICA

ORIZONTAL: Tablă — Fi — Penicilină — Naval — Die — LF — Arin — Fabrică — Vo — Ava — R — Cag — Ososi — Decola — Des — Cruța — IR — An — Etic — Rină — Ris — Ovidiu — S — I — Inimă — L — Cădea — Săbii — Rapid — AT — Unt — A — E — Allegro — Elxă — It — Ritm — Am — Geneva — Ai — Liber — Rabd — M — Atar — Galilei.

SPRE COSMOS

Oară — Pară
Crin — Arin
Erupe — Crupe
Anima — Inima
Nurcă — Furcă
Uns — Ins
Lupă — Cupă

OCEANUL PACIFIC

Se mai întîmplă și așa

E. ARNO

METODELE UNOR COOPERATORI

— Doriți „bon"? Sau „bun"?

V. VASILIU

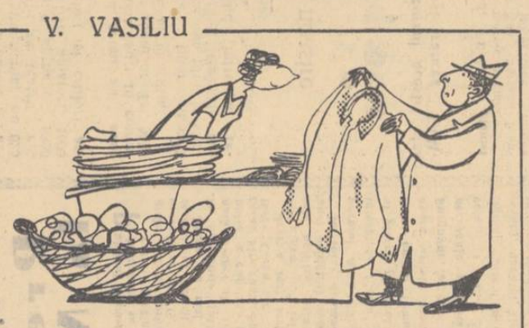

— Bine, tovarășe, asta-i cămașe spălată?
— Dar în schimb priviți ce frumos e călcată!...

PROBLEME MICI... DISCUȚII MARI

...Nu toți bărbații sînt însurați. Nu toate nevestele au pasiunea gospodăriei. Nu în fiecare casă auzi aceeași frază:

— Mitică nu pleca așa! Nu e cămașa bine călcată. Schimb-o! Nu-mi place! E gulerul șifonat.

...Și cînd n-ai de la cine să auzi asemenea vorbe dulci, ce faci?... Fugi la cooperativă.

Problemă mică... discuție mare. Dai cămașa la spălat și în ziua hotărîtă vii să o ridici. Bravo! Admirabil! Minunată! Un vis! Nu mai contenești cu laudele.

Te duci acasă... vrei s-o îmbraci... și... nu merge. Ți s-a mărit gîtul cu 3—4 centimetri? A intrat la spălat? Nici una, nici alta. Nu e cămașa ta.

Înapoi la cooperativă.

— Vă cer laudele înapoi. Cămașa nu este a mea.

— Ne scuzați. Pentru executare ne păstrăm laudele, iar pentru schimbul cămășii ne însușim critica.

— Și cămașa mea?
— A ridicat-o altcineva.
— Și eu ce fac?
— Așteptăm s-o aducă înapoi.
— Și dacă-i place cămașa și n-o mai aduce înapoi?
— O păstrați pe asta.
— Nu-mi vine bine.
— Atunci nu-i vine bine nici celuilalt.
— E o diferență. Mie mi-e mică și nu pot adăuga. Celuilalt îi e mare și o poate micșora.
— Asta așa este.
— Și ce facem?
— Discuții.
— Aș prefera ceva scris.
— Cum anume?
— Să vă las o amintire în condica de reclamații.
— Imposibil.
— De ce?
— E plină!
— Luați alta.
— Nu avem specificat în buget pe trimestrul acesta.
— Atunci să vin în aprilie.
— După cămașă?
— Nu, după condica de reclamații.

N. STROE

FRED GHENĂDESCU

La unele cooperative, numărul funcționarilor de birou depășește necesitățile reale.

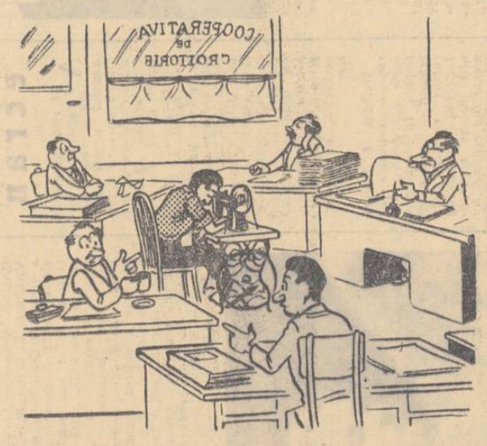

— Teribil zgomot face mașina de cusut...
— Păcat că nu merge cooperativa de croitorie fără croitori, că am angaja în locul său un funcționar...

V. TIMOC

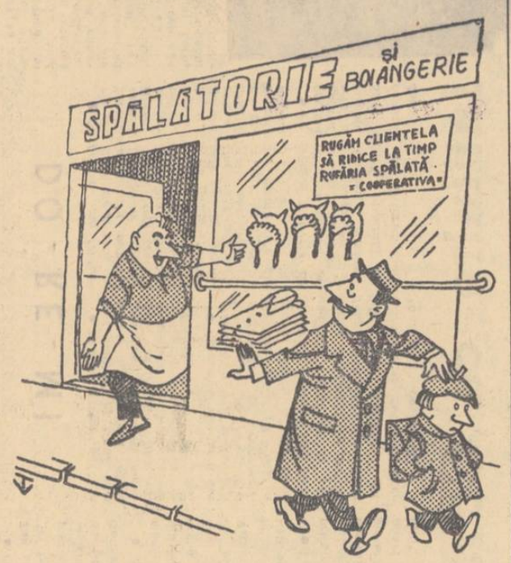

— Scuzați, ați uitat să ridicați scufițele spălate pentru copilașul dvs.
— Mulțumesc! De cînd umblă la școală poartă... bască.

A. POCH

— E defectă firma d-voastră, dar îmi place că spune adevărul...

Nene Magazin,

Halallăier am avut ghiuj Jon toc. Mai cînd măjucam cu fratimiu Mircea în Baie dea Bazinu cu Valurnnn că santepeni-t Robinetu dinte Mircea fîncă ni ci naviam putere săl deschidem dacia naducia ← fratimiu 1 deatrebui-t săne jucăm pornă dea Inundația pînă ache M.A.T. Ma- me la 1 Cooperativă care Nea trimes imediat (adică după 2 3 ile) 1 Nenea instalator care după ce a reparat sport at Robinetu aluat Ba nii fără să Mo dea Bon cazicea că iel nui Biacrat afară de Tata careazis despre ↗că SĂ NU ȘTIE DREAPTA CE FACE NENEA INSTALATORU LA STÎNGA sila recla- M.A.T la Cooperativă care la pedepsil udică a intra-t la MĂ riacum iel poate Vase jaace dea Bazinu cu Valurnnn nuca Mine și fratim iu care nu Mai avem voie să stricăm Robine tu dela → nici măcar dacă daim la Ba - ma 3 Boppnur.

P.S. Se: Desi Nenea instala- torul nusa supăra-t pe Mine si cînd iam întreba-t dece se scrie Cooperativa lui cu 2 o 1000 explicat frumos că dacă sar scrie numa cu un o arfi prea putin iar dacă sar scrie cu trei o arfi prea mult.

Ionel Penel

Pentru conf. H. NICOLAIDE

S. NOVAC

La unele COMEC se greșesc multe perechi de pantofi de comandă.

— Priviți, vă vin ca turnați!!!...

— Deși i-ați schimbat lampa E.C.L. 81 tot nu merge. Ce-i mai trebuie? — O nimica toată: B.A.C.Ș.I.-Ș. 25!...

PAUL ȘERBAN

„Bacșișul e benevol!!!..."

ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH • ȘAH

Cîteva cuvinte despre șahul prin corespondență

Șahul prin corespondență este practicat de multă vreme în țara noastră. Încă din anul 1913 revista „RECREAȚIUNEA", care apărea la Iași, organiza turnee pentru avansați și începători. În anii următori au mai fost organizate sporadic și alte concursuri. În deceniul al patrulea „REVISTA ROMÎNĂ DE ȘAH" a dat sprijin jocului prin corespondență organizînd turnee, publicînd rezultate, partide etc. Se cuvine amintit că între șahiștii care au îndrăgit jocul prin corespondență s-a numărat și maestrul Mihail Sadoveanu. În primele decenii ale secolului acesta, cîțiva jucători romîni au participat la turneele organizate de „LA STRATEGIE" (Franța), „WIENER SCHACHZEITUNG" și alte publicații străine, iar în anul 1935, datorită eforturilor depuse de o mînă de entuziaști, o echipă romînească a participat la prima Olimpiadă prin corespondență a țărilor europene.

Șahul era însă, în trecut, o „cenușăreasă" și slaba sa popularitate în rîndul maselor largi a făcut ca și jocul prin corespondență să aibă o arie de răspîndire foarte redusă. Cîteva cifre sînt semnificative. Între anii 1934 și 1940 — adică în șase ani — „REVISTA ROMÎNĂ DE ȘAH", cu toate îndemnurile publicate în paginile sale, a reușit să organizeze doar 24 de grupe a cîte patru participanți, mulți jucători fiind înscriși în același timp în două și trei turnee deodată! Mai puțin de 80 de jucători în șase ani de zile... Cît de mic ni se pare acest număr azi, cînd la turneele prin corespondență din prima ediție a „CUPEI MAGAZIN" s-au înscris aproximativ 500 de șahiști, fără a-i mai număra pe cei înscriși la turneele de antrenament cu deschideri obligatorii, fără a-i mai număra pe cei care au jucat în campionatul pe echipe, cîștigat de echipa orașului Cluj, în turneele organizate de U.C.F.S. Constanța, în meciurile interorașe și în turneele din rețeaua campionatului mondial individual de șah prin corespondență. (La aceste turnee reprezentanții țării noastre participă cu mult succes, șahul romînesc fiind reprezentat în toate categoriile de joc, inclusiv clasa maeștrilor și în semifinala campionatului mondial). Pentru a asigura o activitate competițională și mai bogată, o subcomisie de șah prin corespondență, care a luat ființă recent în cadrul Federației, pune la punct în momentul de față organizarea primului campionat republican individual la șah prin corespondență.

Este interesant de arătat că șahul prin corespondență e practicat acum de cele mai variate cercuri de șahiști. Maeștrii Gh. Mititelu și Petre Seimeanu joacă în echipa „Petrolul"-Ploești într-un meci cu echipe din R. D. Germană și R. Cehoslovacă. Unii jucători de categoria I-a și a II-a folosesc turneele cu deschideri obligatorii organizate de revista „MAGAZIN" pentru a studia teoria deschiderilor și a experimenta diverse variante.

Alții, mai ales jucători din orașele cu activitate șahistă mai redusă și din mediul rural, practică jocul prin corespondență deoarece nu au posibilitatea decît rar să ia parte la concursuri oficiale.

Bineînțeles însă că progresele mai mult decît evidente din ultimii ani nu pot mulțumi pe de-a-ntregul. Cei 700-800 de șahiști care joacă prin corespondență sînt departe de a oglindi disponibilitatea pentru această formă de practicare a șahului a maselor largi de iubitori ai acestui joc. Viitoarele concursuri vor atrage, desigur, un număr și mai mare de jucători către această formă de practicare a șahului.

Este semnificativ în acest sens că la cea de-a doua ediție a „CUPEI MAGAZIN" pe care o organizează revista noastră, se găsesc, printre cei înscriși, aproape 200 de jucători care vor juca acum, pentru prima oară, șah prin corespondență. Printre noii înscriși am întîlnit și numele campioanei celei de-a IV-a Spartachiade de iarnă a tineretului și a Spartachiadei pionierilor — 1959, eleva Suzana Makai din Oradea, jucătoare de categoria a II-a.

Așa cum am mai anunțat, participanții la ediția a II-a a „CUPEI MAGAZIN" vor fi împărțiți în grupe de cîte șapte jucători. Fiecare va juca cu partenerii din grupă cîte o partidă, urmînd să joace în total șase partide. Cîștigătorii grupelor se vor califica în etapa următoare a competiției, semifinală. Înscrierile la a doua ediție a „CUPEI MAGAZIN" s-au încheiat. Jocurile vor începe între 1 februarie-1 martie 1960, urmînd ca pînă atunci fiecare participant să primească regulamentul de joc, adresele partenerilor de grupă și un model de fișe pentru notarea partidelor.

Jocuri distractive

Un drum greu

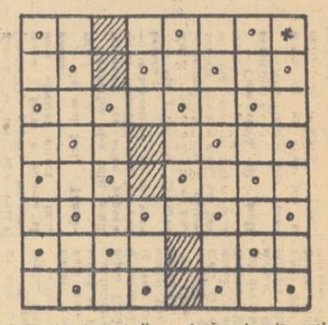

Iată planul unei livezi de meri (punctele reprezintă merii). Grădinarul trebuie să îngrijească toți pomii. El își începe activitatea sa din colțul de sus din pătratul însemnat cu o steluță și vizitează pe rînd toate pătrățelele — atît cele libere cît și pe cele cu meri — fără să treacă de două ori prin același pătrățel. El nu a mers în diagonală și nici nu a trecut pătrățelele hașurate ocupate cu diferite construcții. La terminarea drumului, grădinarul a ajuns în pătrățelul de unde a plecat. Încercați să reconstituiți drumul parcurs de grădinar.

Cum trebu e procedat?

Figura alăturată trebuie împărțită în șase părți în așa fel încît reunite să dea triunghiul neregulat care se vede în dreapta. Cum trebuie făcută împărțirea?

Întrebări...

CINCI MERE. Într-un coș se află cinci mere. Împărtiți-le la cinci copii în așa fel încît fiecare să capete cîte un măr, iar în coș să mai rămînă unul.

CÎT A DORMIT? După ce trenul străbătuse jumătate din distanța pînă la gara unde trebuia să coboare, un călător s-a culcat și a dormit pînă a mai rămas de parcurs jumătate din distanța parcursă în timpul cît a dormit. Ce parte din distanța totală a străbătut-o dormind?

99: Cîte semne de plus (+) trebuie puse între cifrele numărului 987654321, pentru ca suma rezultată să fie 99? (Există două soluții!)

Care?

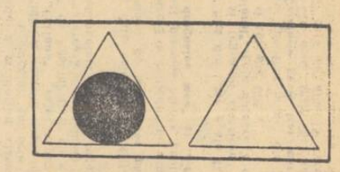

Care din cele două triunghiuri de mai sus, este mai mare? Majoritatea vor răspunde: cel din dreapta. Răspunsul nu este exact. Ambele triunghiuri sînt egale dar cel din stînga din cauza punctului negru pare mai mic.

Un singur chibrit

Luați 12 chibrituri și aranjați-le așa cum arată desenul de mai sus. După cum se poate constata, chibriturile arată 6 minus 4 egal 9. Îndreptați greșeala mutînd un singur chibrit în așa fel încît egalitatea să fie corectă. (Există 2 soluții)

Și în luna februarie

se acordă suplimentar din fondul special

75.000 lei

pentru

„PREMIUL SAPTAMINII"

la

Loto Central

SPECTACOLUL
magazin

Dostoievski pe ecran

Vasta creație literară a marelui romancier rus *Feodor Mihailovici Dostoievski* a prilejuit în ultimii ani numeroase ecranizări.

In U.R.S.S cunoscutul regizor sovietic *Ivan Pîriev* a realizat valorosul film „*Nastasia Filipovna*", care s-a bucurat de mult succes și la noi, prilejuind creației de neuitat actorilor *R. Borisova*, deținătoarea rolului titular și *Iurii Iakovlev*, care a interpretat rolul prințului Mîșkin. Acum, același regizor a turnat o nouă ecranizare a celui de-a doua parte a filmului „Idiotul". Acest film este intitulat „*Noptile albe din Petersburg*", distribuite aparținând *Olegi Strijenov*, *Raia Maximova*, *L. Marcenko*, etc.

Gérard Philipe, regretatul artist francez, a apărut în cele două filme realizate în Franța pe baza operelor lui Dostoievski, „*Idiotul*" și „*Jucătorul*".

Renumitul regizor de teatru și cinema italian *Luchino Visconti* a turnat acum cîțiva ani filmul „*Noptile albe*", inspirat tot de romanul lui Dostoievski, dar într-o versiune adaptată la viața italiană contemporană, ceea ce a dus la pierderea multor sensuri majore ale originalului. In distribuție au apărut actori cunoscuți ca *Maria Schell*, *Marcello Mastroianni* și *Jean Marais*.

Tot *Maria Schell* a mai avut prilejul să întruchipeze o eroină dostoievskiană, pe Gruşenka din „*Fratii Karamazovi*" în filmul american realizat de *Richard Brook*.

Doi interpreți ai prințului Mîșkin : Iuri Iakoviev (sus) și Gerard Philipe.

LA TEATRUL SATIRIC MUZICAL „C. TĂNASE" AU LUAT FIINȚĂ CINCI BRIGĂZI ARTISTICE

Zilele trecute, la Teatrul Satiric Muzical „C. Tănase" s-au înființat cinci brigăzi artistice, în frunte cu N. Siroe, artist emerit, V. Tomazian, Maria Tănase, artistă emerită, laureata a Premiului de Stat, I. Antonescu.Cărăbuș, Elena Burmaz, Horia Șerbănescu, Radu Zaharescu, Dorina Drăghici etc. Aceste brigăzi vor face o serie de deplasări la sate, în întreprinderi și uzine, dînd spectacole axate pe probleme ce interesează direct specificul fiecărei ramuri de producție.

In cadrul unei ședințe ce a avut loc cu colaboratorii teatrului, tov. Sandu Eliad, directorul teatrului „C. Tănase", a solicitat sprijinul compozitorilor și textierilor în vederea organizării cu succes a unor asemenea spectacole.

Au răspuns acestui apel Elly Roman, Sergiu Malagamba, Noru Demetriad, George Grigoriu, Aurel Felea, Florentin Delmar, Mircea Crișan, H. Mălineanu, Horia Șerbănescu, Radu Zaharescu, H. Nicolaide, I. Berg, Aurel Giroveanu, I. Flavius — luîndu-și angajamente concrete.

Festivalul bienal de teatru „I. L. CARAGIALE"

In regiunea București a început să se desfășoare faza intercomunală a Festivalului bienal de teatru „I. L. Caragiale". Participă un număr de 625 formații de teatru cuprinzînd aproape 6300 de artiști amatori, 1500 recitatori și cititori artistici.

Pînă acum au avut loc concursuri în comunele raioanelor Tr. Măgurele și Giurgiu.

Faza intercomunală va continua pînă la sfîrșitul lunii februarie, cuprinzînd întreaga regiune.

Interpreți celebri — oaspeți ai țării noastre

Samson François

Printre muzicienii străini care vor concerta în cursul acestei stagiuni în țara noastră este și cunoscutul pianist francez SAMSON FRANCOIS.

Micul ecran

Ați citit desigur în *Programul de Radio și Televiziune* anunțul despre emisiunea pe care o prezintă orchestra de muzică ușoară „Electrecord" la 31 ianuarie. Cu acest prilej se vor executa și 3 melodii în primă audiție la televiziune : „Ursuleții veseli" de *I. Slavăr*, solistă *Sînta Chicoș*, artistă emerită ; „Undeai fost aseară", de *R. Bartzer*, soliști : *Sorina Dan* și *Nicolae Nilescu* ; „Optimiștii", și o „Melodie pentru orchestră" de *R. Bartzer*.

Simbătă, 6 februarie, o emisiune de filme din Arhiva Națională. In cadrul prezentării cunoscutilor comici englezi Stan Laurel și Oliver Hardy veți viziona și fragmente din celebrul lor film : „Stan și Bran eroi fără voie".

Pentru amatorii de muzică instrumentală, televiziunea aplicări din recitalul violoncelistului Radu Aldulescu, artist emerit, laureat al Premiului de Stat (1 februarie) : Adagio de *Haydn*, Nocturna în do minor de *Chopin* și Serenada română de *Constantin Dimitrescu*.

Orchestra de muzicute a cooperativei PROGRESUL *din Capitală nu se prezintă pentru prima oară la televiziune... Programele de pînă acum s-au bucurat de succes. Credem că o să vă placă și dumneavoastră : „Hora muscelului" ; „Cîntecul" și „Hora lui Dobrică", melodii incluse în programul de marți 2 februarie.*

Cîteva amănunte despre aparatajul spuntnicilor sovietici, imagini de la lansarea rachetelor, date interesante în legătură cu zborul cosmic ; toate acestea sînt cuprinse în filmul sovietic „Automate în cosmos" care va fi transmis în emisiunea de știință și tehnică din 2 februarie.

A. S.

CORTOT l-a angajat să vină la Paris. Aici, el studiază la Școala Normală de Muzică și se înscrie apoi la Conservator, în clasa de pian condusă de MARGUERITTE LONG, unde la absolvire juriul îi decerne premiul I. Prezentîndu-se la concursul de pian Marguerite Long-Jacques Thibaud, tînărul pianist obține marele premiu.

Din 1945 Samson François întreprinde turnee prin țările Europei, în America de Nord și de Sud.

Paralel cu bogata sa activitate concertistică Samson François se ocupă și de componistică. In anul 1950 a compus un concert pentru pian și orchestră. El a participat la numeroase festivaluri muzicale internaționale, colaborînd cu dirijori reputați ca : MUNCH, MITROPOULOS, DORATI, KUBELIK ș.a.

Repertoriul său cuprinde lucrări de : Chopin, Bach, Franck, Liszt, Schumann, Prokofiev etc. Pentru interpretarea pe care a dat-o muzicii lui Chopin el a primit în anul 1953 Marele Premiu al Discului.

Concertele lui Samson François sînt interesante prin profunzimea interpretării, claritate și simț al măsurii, sensibilitate și tehnică perfectă.

I. G.

Coperta noastră

MAGDALENA POPA *este o tînără balerină, elevă a renumitei școli de coregrafie "Vaganova" din Leningrad. In ultimul an de învățămînt, ea pregătește acum pentru examenul care-i va aduce ați de mult rîvnita Diplomă de absolvire a școlii sovietice de coregrafie.*

De Magdalena Popa publicul nostru a auzit cu prilejul Festivalului de la Viena, la care a reprezentat arta baletului romînesc. Ea a obținut la acest festival premiul II, fiind distinsă cu titlul de laureată a concursului. La Viena, Magdalena Popa a dansat dificilul „Pas de deux" al Lebedei negre din „Lacul lebedelor" de Ceaikovski și „Moartea lebedei" de Saint-Saens.

In ultimul timp balerina română s-a pregătit pentru „Lacul lebedelor". In spectacolul programat pentru 27 ianuarie la Teatrul Academic de Operă și Balet „Kirov" din Leningrad, Magdalenei Popa i s-a încredințat rolul lebedei albe (Odette), avînd ca partener pe artistul emerit al R.S.F.S.R. Konstantin Șatilov, prim solist al acestui teatru.

G. B. Shaw

Premieră la Național

Publicul bucureștean va fi invitat în seara de 3 februarie să asiste la un nou spectacol pe care-l prezintă Teatrul Național „I.L. Caragiale". Este vorba de premiera piesei „Discipolul diavolului" de G. B. Shaw, în direcția de scenă a maestrului emerit al artei, Alexandru Finți.

Piesa s-a mai reprezentat la teatrul Național în noiembrie 1945, regia spectacolului fiind semnată atunci de regretatul Victor Ion Popa. Distribuția a cuprins, printre alții, pe Dina Cocea, Nicolae Sireteanu, Sorin Gabor, I. Henter, Sarah Manu, Dody Calan etc.

Deși a fost scrisă în anul 1897, piesa „Discipolul diavolului" își păstrează actualitatea și în zilele noastre, prin accentele sale demascatoare ale unei orînduiri nedrepte, condamnată de istorie.

In rolul doamnei Dudgeon va apare artista poporului Aura Buzescu. Pe Richard Dudgeon îl va interpreta Florin Piersic. Un alt personaj central al piesei, pastorul Andersen, va fi interpretat de artistul emerit Toma Dimitriu. In Judith Andersen va apare artista emerită Maria Botta, în generalul Burgoyne, artistul emerit N. Brancomir. Și iată alte personaje și interpreții din piesa „Discipolul diavolului" : Ess (Sanda Toma), Cristy Dudgeon (Mihai Fotino), doamna Titus Dudgeon (Cristina Bugeanu), unchiul Titus Dudgeon (N. Enache), unchiul William Dudgeon (Ovid Teodorescu), notarul (Marcel Enescu), maiorul Swindon (Gh. Cozorici) etc.

DO - RE - MI

● *Și pentru luna februarie sînt anunțate o serie de spectacole pentru oamenii muncii. La uzinele „Griviția Roșie" va fi reprezentată opera „Bărbierul din Sevilla", iar la uzinele „23 August" opera „Nunta lui Figaro". Cu prilejul inaugurării noii săli de spectacole a uzinelor „Republica", artiștii operei vor prezenta, de asemenea, unul dintre spectacolele permanente ale teatrului.*

● *Pe scenele teatrelor de operetă din Bulgaria se bucură de succes noua operetă a compozitorului Paraschiv Hagiev. „Madame Sans Gêne", inspirată de comedia lui* Victorien Sardou.

Intîlnire cu CYRANO

In fiecare dimineață pînă tîrziu după ora prînzului în sala de repetiții este ocupată de repetiții febrile. Se repetă „Cyrano" intens, pasionat. Regizorul George Rafael este prezent în scenă, unde-l confunzi cu actorii, în șaluri de unde privește cu ochiul critic al spectatorului, în culise de unde observă cele mai mici detalii scenice. Actorii își rostesc rolurile încă nesigur. Cyrano însă — în interpretarea maestrului *GEORGE DEMETRU* este de pe acum precis conturat.

Ne-am apropiat de maestrul Demetru rugîndu-l să ne acorde o scurtă convorbire. După care, sîntem în măsură să transmitem cititorilor acest mic interviu.

— Interpretarea rolului lui Cyrano vi se pare dificilă ?

— Rolul este dificil pînă reușești să te identifici cu personalitatea eroului. In orice caz, Cyrano este unul din cele mai complexe roluri din cariera unui actor. Dar eu sînt îndrăgostit de Cyrano, pentru că mi-e sufletește apropiat. Nu știu dacă și de posibilitățile mele, dar aș fi fericit să fie așa.

Cyrano este eroul pozitiv romantic. El este dușmanul a tot ce este urît și nesincer, mărginit și tiranic, de la actorii proști pînă la marchizii înfumurați, de la mărunții protejați lingușitori pînă la marii protectori ai fărădelegilor. E prietenul oamenilor simpli, dar cinstiți. Lupta lui Cyrano împotriva fortelor întunecate e avintată și voioasă. El glumește și rîde chiar atunci cînd scoate spada. Gluma îi este ascuțită ca și tăișul oțelului. Glumind el se amuză și se tonifică în același timp. In scena morții, în picioare, stînd drept, el se luptă cu dușmanii lui de totdeauna, mincinuna, prejudecățile, prostia, lașitatea. Despre Cyrano aș putea să vorbesc încă mult...

— Eroii moderni vă plac ?

— Modern sau clasic, lubesc eroul pozitiv. Mi-ar plăcea mult să interpretez un astfel de erou într-una din piesele din dramaturgia originală.

— Și după acest rol ce pregătiți ?

— Incă nu s-a fixat nimic. Aștept însă să interpretez pe unul din marii eroi revoluționari.

— Dar fiind actualul stadiu al repetițiilor, cînd credeți că Cyrano de Bergerac va fi prezentat publicului ?

— Probabil la începutul lunii martie.

Alice MIHALCEA

Desen de Paul ȘERBAN

LUMINILE RAMPEI

● Maestrul emerit Ion Șahighian va pune în scenă la Teatrul „Mihai Eminescu" din Botoșani, comedia lui Shakespeare „Femeia îndărătnică".

● Primul teatru de limbă maghiară din țara noastră care prezintă spectatorilor o piesă de Brecht este cel clujan „Domnul Puntila și sluga sa Matti", în regia lui Szabo Iozsef.

● Drama istorică „Vlaicu-Vodă" de Davila se repetă, în regia lui Ion Bologa, la Teatrul de Stat din Galați.

● In regia lui Radu Miron, Teatrul de Stat din Arad va înfățișa publicului emoționanta dramă antifascistă „Lîngă poarta Brandenburg", de Erich-Maria Remarque.

● Lucrarea tînărului dramaturg Dorel Dorian „Secunda 58" va vedea în curînd lumina rampei și la Oradea, fiind pregătită de actorii secției române a Teatrului de Stat, în regia lui Dan Alexandrescu.

● La același teatru, secția maghiară a inclus în repertoriu „Avarul" de Molière, pe care îl va înfățișa în scenă artistul emerit Ladislau Groll, care va juca și rolul lui Harpagon.

● „Pescărușul" de Cehov va vedea în curînd lumina rampei la teatrul din Rostock (R.D.G.) în regia lui Hanns Anselm Perten și decorurile lui Heintz Weimer.

● La Montevideo, în Uruguay, ansamblul „Mascara" a prezentat de curînd un spectacol alcătuit din micile drame de Puskin, „Cavalerul avar", „Mozart și Salieri" și „Oaspetele de piatră".

● Teatrul de Stat din portul dunărean Ruse (R. P. Bulgaria) a prezentat de curînd în premieră „Strigoii" de Ibsen, regia aparținînd lui Pavel Pavlov.

● O comedie sovietică de Zak și Kuznețov, intitulată „O familie fericită", se repreznită cu deosebit succes la teatrul de stat din orașelul Greifswald din R. D. Germană.

● Teatrul Popular al muncitorilor de la metroul din Moscova a prezentat pe scena teatrului din Kremlin nouă premieră cu „Tragedia optimistă" de Vsevolod Vișnevski, în care toate rolurile sînt deținute de artiști amatori.

● La Varșovia a avut loc premiera noii lucrări dramatice a lui Leon Kruczkowski, autorul cunoscutei piese „Germanii". Titlul piesei e „Prima zi a libertății".

● *Pentru prima oară a fost montată pe scena unei opere din Japonia lucrarea „Rusalca". Lucrarea clasicului rus Dargomîjski a fost reprezentată la Tokio cu soprana Miho Nagato în rolul titular.*

● *Ansamblul de operă din orașul Nürnberg (R.F.G.) a fost invitat să dea cîteva reprezentații pe scena operei din Halle (R.D.G.) cu opera „Revizorul" de compozitorul contemporan* Werner Egk, *inspirată de comedia lui* Gogol. *In aceiași timp, cîntăreții din Halle vor oferi publicului din Nürnberg spectacole cu opera „Poros" de* Händel.

IN STUDIOURI - PE ECRANE

● Tînăra E. Prohnițkaia deține unul din rolurile principale ale noului film realizat de studiourile LEN-FILM, „Datoria neplătită", după un scenariu de Iulii Naghibin și în regia lui V. Sredel.

● „Adam trebuie să devină om" se intitulează noua producție a studiourilor din Vilnius (R. S. S. Lituaniană) care povestește destinul unui tînăr în anii Lituaniei burgheze. Pentru rolurile principale, regizorul V. Jalakiavicius a recurs la tinerii debutanți V. Podjukaitis (Adam) și A. Borîarciute (Liuța).

● După o nuvelă de scriitorul ceh Jan Olcenasek s-a realizat, în regia lui Jiri Weiss, emoționantul film „Romeo, Julieta și beznă", în care este vorba despre dragostea dintre un tînăr praghez și o frumoasă evreică, în timpul ocupației hitleriste. Rolurile celor doi nefericiți îndrăgostiți ai anilor de beznă sînt deținute de Ivan Mistrik și Dana Smutna.

● Celebra „Operă de cinci parale" a lui Brecht, va fi din nou ecranizată, într-o producție vest germano-spaniolo-americană, regia semnînd-o Helmut Kautner și Ladislao Vajda, iar în distribuție grupîndu-se actori ca Frank Sinatra și Curd Jürgens.

● O altă lucrare de Brecht care se transpune cinematografic este „Mutter Courage", cu interpreții de la Berliner Ensemble, în frunte cu Helene Weigel, Ernst Busch, Angelika Hurwitz. Regia filmului aparține lui Manfred Weckwert și Peter Palitsch.

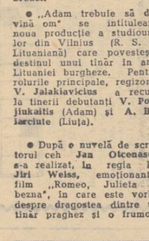

● Și o dramă de HENRIK IBSEN a inspirat un compozitor, pe danezul RISSAGER, al cărui balet, „Femeia mării" va fi prezentat în martie pe scena Teatrului Metropolitan din New-York, în concepția maestrei de balet suedeze Birgit Cullberg.

● Ansamblul new-yorkez „AMERICAN BALLET THEATRE" va sosi, în primăvară, în această an în Europa, fiind programat pentru un turneu de 20 de zile în Uniunea Sovietică.

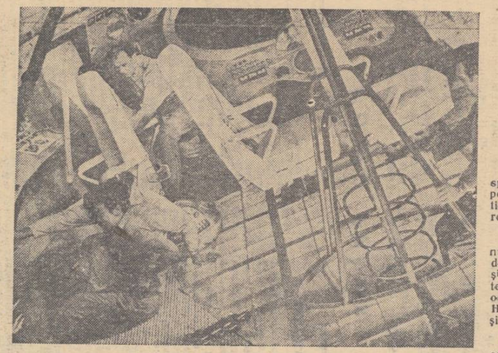

Cu astronava pe Venus

In studiourile DEFA din R.D.G. au loc ultimele lucrări de manipulații ale unui film artistic de aventuri științifico-fantastic, care se anunță deosebit de pasionant. El va stîrni un neobișnuit interes atît prin mărunchiul de colaboratori, cît și prin subiect. Căci la realizarea lui contribuie creatori din diferite țări, scenariul aparținînd romancierului polonez Stanislaw Lem, *regizor fiind apreciatul* Kurt Maetzig, *iar în rolul călătorilor care se îndreaptă spre planeta Venus fiind distribuiți actori de șapte naționalități. Astfel, rolul căpitanului sovietic al astronavei îl deține* M. N. Pistnikov, *rolurile secundului american și pilotului german au fost încredințate actorilor germani* Kurt Reckelmann *și* Günther Simon, *alături de care apar japoneza* Jako Tani, *cehul* Oldrich Lukes, *polonezul* Ignac Machovski, *chinezul* Tang Hua Ta *și în fine, studentul negru din Africa,* Jules Ogenewe, *în rolurile celorlalți membri ai misiunii științifice ce se încamată să „avanseze", adică să ajungă pe această planetă-soră a pămîntului.*

Cît despre subiect, el ne transportă în viitor, în anul 1976, urmărind călătoria pînă în perimetrul a pasagerilor astronavei, spre telul urmărit. O dată ajunși pe Venus, pămîntenii au ocazia să constate că planeta e lipsită de orice urmă de viață din cauza foștilor locuitori, care ajunși la un grad înalt de civilizație au descoperit puterea energiei atomice, dar folosind-o în scopuri destructive au nimicit tot ce era suflare pe astrul lor. Semnificația ideii care stă la baza filmului, ca un avertisment pentru cei de pe pămînt, care mai nutresc încă gîndul de a se sluji de uriașa energie nucleară în scopuri agresive, face ca acest nou film german să adauge unei plăpînde desfășurări, un tîlc adînc.

Amploarea realizării acestui film, ale cărui decoruri pline de fantezie se datorese arhitectului polonez Anatol Radpolsky, *a dus la turnări pe platourile berlineze, poloneze și cehe, peliculă fiind concepută pentru cru ecran lat și în culori.*

Portativ

● In acest an va apare la Editura muzicală din Moscova prima ediție a Simfoniei în mi bemol major de Ceaikovski scrisă în anul 1890. Compozitorul n-a terminat această lucrare, dar a folosit ulterior materialul muzical în concertul nr. 3 pentru pian.

● Vestitul ansamblu al OPEREI CLASICE din Pekin a întreprins de curînd un turneu în Islanda, bucurîndu-se de un imens succes.

● La SCALA din Milano a fost reluată, după 200 de ani, opera „Ascanio în Alba", pe care MOZART a compus-o la vîrsta de 15 ani...

● In biblioteca Academiei Suedeze de Muzică din Stockholm a fost descoperită de către muzicologul ANDREW MC. CREDIE partitura originală a unei opere de HANDEL : „Richard I".

● Teatrul de operetă METROPOL din Berlin a prezentat în premieră lucrarea lui IURI MILIUTIN, „Sărutul Juaniței", în regia lui Hans Pitra, cu Margot Dörr în rolul titular.

● Cea dintîi operă albaneză a fost prezentată pe scena Teatrului de Stat din Tirana. Titlul ei e „Marika" și e opera compozitorului PRENKO IAKOVA, pe libretul lui L. SILIKI.

● La Praga a avut loc premiera operetei lui ȘOSTAKOVICI, „Moscova-Ceriomușchi", pe care o montează, cu oaspețe, prima regizoare al Teatrului de Operetă din Moscova, V. A. KANDELAKI.

● „Cenușăreasa", baletul lui SERGHEI PROKOFIEV, a fost pus în scenă pentru prima oară în R.D.G., la teatrul din Gera, în regia și coregrafia lui Ruth Wolf.

● Compozitorul grec, MIKIS THEODORAKIS, a scris un balet inspirat din tragedia lui SOFOCLE, „Antigona". Premiera mondială a avut loc la începutul lunii ianuarie la Londra cu coregrafia lui John Cranko.

● Și o dramă de HENRIK IBSEN a inspirat un compozitor, pe danezul RISSAGER, al cărui balet, „Femeia mării" va fi prezentat în martie pe scena Teatrului Metropolitan din New-York, în concepția maestrei de balet suedeze Birgit Cullberg.

● Ansamblul new-yorkez „AMERICAN BALLET THEATRE" va sosi, în primăvară, în această an în Europa, fiind programat pentru un turneu de 20 de zile în Uniunea Sovietică.

La taifas cu „TĂNDĂRICĂ"

O baracă la moși—Un spectacol cu actori adevărați — Festivalul Internațional al Teatrelor de Păpuși și Marionete de la București

Și deodată — în timp ce mă aflam în culisele Teatrului „Tăndărică" — ce să vezi ? Tăndărică, păpușa miraculoasă a făcut o piruetă și mi-a aterizat direct în... palmă.

— Ce mai faci, Tăndărică ?

Tăndărică și-a rotit ochii fotogenic (ca orice păpușă ce se respectă) și a început — înțelegîndu-vă — să vorbească :

— Mă pregătesc de premiera... Sau mai bine zis, la teatrul pe care îl patronez cu numele meu, voi interpreta rolul principal la... moși.

— Cum adică, îți mai domiciliul ?

— Nicidecum. Dar premiera ce va avea loc în curînd se numește „TANDĂRICA LA MOȘI". Eu am o baracă în care însă nu servesc nici turtă dulce, nici gogoși. Este o baracă de tras la tînă.

— Și pînă la urmă nimerești... tînta !

— Despre. Adică o nimeresc copiii care nu învață bine, care sînt chiulangii și în felul acesta se autolitează. Cum este de pildă Gică Notă Mică, ți o surpriza. De data aceasta voi avea parteneri nu numai păpuși ci și... actori adevărați.

— Care anume ?

— Cei de-al II-lea Festival Internațional al Teatrelor de Păpuși și Marionete ce va avea loc la București între 15 și 30 septembrie.

Apoi Tăndărică a... tăcut. Ce credeți că se întîmplase ? Regisorul încheiase butonul magnetofonului și deci eloevenții Tăndărică de atunci... lăsați... păpușa Tăndărică !

D. TABACU

Premiera unei operete romînești în R. Cehoslovacă

La 14 februarie va avea loc la Teplice (Republica Cehoslovacă) premiera operetei romînești „Plutașul de pe Bistrița" a compozitorului Filaret Barbu.

După succesul obținut anul trecut la Berlin, pe scena Teatrului „Metropol", — unde a intrat în repertoriul permanent — „Plutașul de pe Bistrița" se va juca acum într-o altă țară prietenă. Autorul operetei, compozitorul Filaret Barbu, a fost invitat să asiste la premieră.

Cum teatrul din Teplice își întinde cercul de activitate și în alte patru orașe industriale și balneare din R. Cehoslovacă, „Plutașul de pe Bistrița" va mai fi jucată rînd pe rînd, la Aussig, Usti, Laben și Karlovivary.

Ce pregătesc compozitorii noștri de muzică ușoară

Ne răspund Radu Șerban, Emanoil Ionescu și Sergiu Malagamba

Să notăm, mai întîi, declarația lui Radu Șerban: — In ceea ce privește muzica ușoară, vă pot spune foarte puțin, căci lucrez la o singură compoziție : „Pomul cu vrăbii", pe versuri de Constantin Cîrjan. Pentru o bucată de timp mă dedic operetei „

Compozitorul Emanoil Ionescu ne-a precizat : — Lucrez la muzica spectacolului „Dacă n-ar fi, nu s-ar povesti", viitoarea premieră a Teatrului de Estradă al Regiunii București. Voi fi prezent și în spectacolul „A 13-a lună", pe care-l pregătește Teatrul de Estradă din Constanța. Și, totodată, pot anunța două compoziții, pe versuri de H. Negrin, intitulate „Poate c-ar fi fost altfel", și „Alune prăjite".

...Și iată acum răspunsul lui Sergiu Malagamba.

— Voi prezenta cîteva bucăți într-un nou concert-spectacol la Teatrul Satiric-Muzical „Constantin Tănase". De asemenea, lucrez la o parafrază pe cele mai cunoscute teme de muzică ușoară pentru orchestra mare simfonică de jazz.

Spectacolul „PACALA" în Republica Cehoslovacă

Recent a văzut lumina rampei la Teatrul de Păpuși din Nitra (R. Cehoslovacă) piesa romînească de păpuși „Păcală", de Zaița Brîndușa, în regia Floricăi Teodoru.

La reprezentarea acestei piese — prima piesă romînească de păpuși de se joacă în limba slovacă — au participat peste 200 de reprezentanți ai artei păpușerești veniți de la teatrele de păpuși din Bratislava, Kosice, Jilina, Teplițe și Kladno. După spectacol s-a organizat de către Uniunea păpușarilor din Slovacia o ședință, în care specialiștii au analizat punerea în scenă și scenografia. S-a subliniat optimismul și ritmul viu al spectacolului, precum și grija regiei ca această comedie să fie înțeleasă de copii, iar eroul popular Păcală să fie iubit de spectatorii de toate vîrstele.

Fragmente din spectacol au fost filmate și televizate. Totodată Teatrul de păpuși din Nitra a fost invitat să prezinte spectacolul la studioul de televiziune din Bratislava.

De la Teatrul de Stat din Pitești

Cu secția de estradă în regiune

In ultima săptămînă, secția de estradă a Teatrului de Stat „Al. Davila" din Pitești s-a deplasat în diferite localități ale raioanelor Rm. Vîlcea, Băbeni, Drăgășani și Topoloveni, cu spectacolul „*Cunoștințe cu cîntec*" de Sandu Darian, C. Zărnescu și I. Jugănaru. In cadrul acestui spectacol a figurat și un program special alcătuit pentru brigada artistică de agitație model a teatrului șarilor din Slovacia o ședință, în care specialiștii au analizat punerea în scenă și scenografia. S-a subliniat optimismul și ritmul viu al spectacolului, precum și grija regiei ca această comedie să fie înțeleasă de copii, iar eroul popular Păcală să fie iubit de spectatorii de toate vîrstele.

Fragmente din spectacol au fost filmate și televizate. Totodată Teatrul de păpuși din Nitra a fost invitat să prezinte spectacolul la studioul de televiziune din Bratislava.

De la Teatrul de Stat din Pitești

Cu secția de estradă în regiune

In ultima săptămînă, secția de estradă a Teatrului de Stat „Al. Davila" din Pitești s-a deplasat în diferite localități ale raioanelor Rm. Vîlcea, Băbeni, Drăgășani și Topoloveni, cu spectacolul „*Cunoștințe cu cîntec*" de Sandu Darian, C. Zărnescu și I. Jugănaru. In cadrul acestui spectacol a figurat și un program special alcătuit pentru brigada artistică de agitație model a teatrului

Noutăți cinematografice

● DZIGA RITENBERG, cunoscuta spectatorilor noștri din filmele „Maiva și Dragostea nu se cumpără", joacă rolul principal în noul film al studiourilor din Riga, „PERICOLA VA", în regia ANNEI NERETNEKOVA.

● Eroul principal al noului film sovietic „*Cel de o vîrstă cu secolul*", care se lucrează în prezent pe platourile studioului „Mosfilm", este Ermakov, unul din conducătorii construcției de automobile sovietice.

● Soții Thorndike, care au creat documentarele „*Tu și camarazii tăi*" și „*Acțiunea sabia teutonă*" pregătesc un film al cărui eroi sînt popoarele Uniunii Sovietice. Filmul începe imediat după Marea Revoluție Socialistă din Octombrie și va urmări pînă în zilele noastre. Cronicarii au și filmat pînă acum peste 100.000 metri de peliculă dintre care 10.000 se află la masa de montaj.

● „*E lung drumul pînă acasă*" și „*Spre libertate*" se intitulează cele două filme pe care le pregătesc studiourile maghiare în cinstea celei de a XV-a aniversări a eliberării Ungariei. Creatorul scenariului celui de al doilea film este dramaturgul, regizorul și actorul Zoltan Varkony care s-a născut la Viena.

● Cunoscutul cineast italian Cesare Zavattini, care a fost anii trecuți și oaspetele țării noastre, a plecat în Cuba. El a declarat că scopul călătoriei sale este de a-i ajuta pe cineaștii cubanezi să-și creeze o industrie cinematografică modernă.

● „*Festivalul filmelor despre muncă*" (ediția III-a) va avea loc la Stockholm, în ultima săptămînă a lunii mai. Festivalul este organizat de Institutul Internațional al Filmelor despre Muncă.

● Arta desăvîrșită a scriitorilor clasici ruși continuă să ofere cineaștilor occidentali subiecte pentru noi producții. Așa de pildă, o recentă coproducție italo-americană intitulată „*Furtuna*" este inspirată după nuvela „Fata căpitanului" de Puskin. Deși nu e lipsit de unele calități, filmul demonstrează cît de cît cît de bine cum derabii alit opera lui Puskin cît și evenimentele istorice legate de viața lui Pugaciov.

● A fost fixată data celui de al XIII-lea Festival Internațional al Filmului de la Cannes pentru 4—20 mai.

● Asociația franceză a criticilor de cinema și de televiziune a acordat premiul Méliès pentru anul 1959 filmelor „*Hiroșima, dragostea mea*" și „*Cele 400 de lovituri*".

● Cel mai lung film din lume poate fi socotit cel realizat de actorii și regizorii americeni Marlow Brando cu titlul „*Jack chiorul*", care durează 7 ore. Ceea ce nu înseamnă că este și cel mai bun...

● Oleg Strijenov, cunoscut la noi din filmele „*Tănușa*", „*Ai 41-lea*" și „*Călătorie peste trei mări*" este protagonistul noului film în două serii închinat evenimentelor din februarie 1917 care se află în curs de turnare la studioul „Maxim Gorki" din Moscova în regia lui Leonid Lukov. Titlul filmului este „*Două vieți*".

● IN STUDIOURILE DEFA se turnează un nou film polițist „CEI DIN STRADA SEILER NR. 6" în regia lui Joachim Kunert, cu Martin Flöchinger, Manjya Behrnes și Dieter Perlwitz în rolurile principale.

IN CITEVA RÎNDURI

ION GHEORGHIU

laureat al Premiului de Stat, cunoscut publicului ca interpret al rolurilor : Bessemenov din „Micii burghezi", Vijelie din „Nepoții Gornistului", Tralan din „Hotel Astoria", Borozdin din „Zboară Cocorii" și altele, pregătește în prezent pe scena Teatrului Nottara rolul pastorului Frederich din piesa „Cuibul de piatră" al scriitoarei finlandeze Hella Voljiky.

LIU JEN-ȘEN

De mare succes s-a bucurat, la Pekin, reprezentarea cunoscutei piese a lui Friedrich Schiller „Intrigă și Iubire", pe scena Teatrului de artă al tineretului.

In chipul : Liu Jen-șen, în rolul Luizei, alături de Cien-Șui, în rolul bătrînului Miller.

FLORIN PIERSIC

Actorul Teatrului Național „I. L. Caragiale", Florin Piersic, interpretul lui Alexei din „Tragedia optimistă", de S. Vîșnevski și a lui Valerik din „A treia, Patetica", de N. Pogodin, pregătește rolul lui Richard Dudgeon din „Discipolul diavolului", de G. B. Shaw, viitoarea premieră a Naționalului.

JEAN GABIN

Cunoscutul actor francez este protagonistul noului film „Strada Prairie", realizat de către regizorul Denis de la Patelier. Filmul zugrăvește viața unei familii de muncitori.

BIBLIOTECA CENTRALĂ
SIBIU

Proletari din toate țările, uniți-vă!

magazin

Anul IV Nr. 122 * Sîmbătă 6 februarie 1960 * 8 pagini — 1,50 lei

UN ORĂȘEL ÎNTR-UN ORAȘ

Complexul de locuințe social-culturale din Piața Republicii

Despre noile blocuri de locuințe din Piața Republicii din București s-a scris mult în presa noastră. S-a scris despre amploarea lucrărilor, despre remarcabilele fapte de muncă ale constructorilor, despre ingeniozitatea soluțiilor tehnice adoptate și nivelul ridicat de confort de care se vor bucura viitorii locatari.

Noi vom vorbi, de aceea, mai mult în cifre și date, care vor oferi — sperăm — cititorilor, în aceste zile care preced darea în folosință a noilor blocuri, o privire de ansamblu asupra acestui adevărat orășel crescut într-un an în centrul Capitalei.

Un ritm încă neîntîlnit în construcția de locuințe din țara noastră

Complexul de locuințe din Piața Republicii este format din 10 blocuri, cu 1008 apartamente, însumînd 36.300 m.p. suprafață locuibilă. Socotind cel puțin cîte trei persoane pe apartament, aceasta înseamnă că PESTE 3000 DE luni *(cu excepția blocului 10, a cărui construcție a început mult mai tîrziu. Secretul? Experimentarea pentru prima oară și cu succes a unui nou sistem de construcții: turnarea betonului sistem fagure în cofraje recuperabile și montarea pereților exteriori din prefabricate de beton. Prin acest sistem s-a putut planifica construirea unui etaj în 9—11 zile, realizîndu-se în medie în 7 zile. Au fost cazuri, la blocul 3 și blocul turn (nr. 9), cînd UNELE ETAJE AU FOST RIDICATE IN 5 ZILE.*

— Cînd am început fundația la primul bloc, ne-a spus Mircea Chițu, directorul șantierului București al Trustului I Construcții, un bloc construit după metodele clasice, situat pe str. Brezoianu, era „la roșu". El a fost predat locatarilor cu doar o lună înainte de a fi recepționat primul nostru bloc. Exemplul este, cred, concludent în ce privește avantajele noului sistem de construcție.

Un nou centru comercial în inima Bucureștiului

O caracteristică pozitivă a marelui șantier de locuințe care înconjoară noua sală a Palatului Republicii este că numeroasele magazine de la parter vor fi deschise — în linii generale — în același timp cu darea în folosință a apartamentelor. Este un lucru lăudabil, dacă ținem seama de faptul că în Capitală ritmul de amenajare a magazinelor de la parterele noilor blocuri a fost în general nesatisfăcător.

În Piața Republicii va apare deci în curînd un nou cartier comercial, pe o suprafață de circa 13.000 metri pătrați. Să enumerăm, în ordinea situării lor în blocuri, principalele magazine ce vor fi deschise: magazinul-expoziție de prezentare a noilor tipuri de mobilier, un atelier de coafură și frizerie, un magazin de desfacere a mobilei, un bufet-expres automat, un mare magazin de încălțăminte cu expunere deschisă, un magazin de artizanat, un magazin O.C.L. „Tutunul", un mare magazin de prezentare și desfacere a produselor industriei chimice pe întreg parterul blocului 6, o cabină telefonică pentru convorbiri urbane și interurbane, o florărie, un atelier foto, o cofetărie-braserie, un cafe-expres, un oficiu P.T.T.R.

Intrarea în magazinele din blocurile situate în fața Sălii Palatului, se va face prin portice spațioase care vor da parterelor blocurilor nou construite un aspect pitoresc. În aceste zile amenajarea noilor magazine se află într-un stadiu avansat. Impresionează plăcut grija pentru prezentarea cît mai elegantă și mai originală a noilor magazine, care vor constitui, cu siguranță, o surpriză plăcută pentru viitorii vizitatori. Primul dintre aceste magazine a și fost dat în folosință la parterul blocului 1 A de pe calea Victoriei, la finele lunii ianuarie.

In ce constau noile blocuri...

Cu excepția blocului nr. 5, care are o arhitectură și o amenajare aparte, dictate de considerațiuni de sistematizare și a blocului turn, a cărui formă și înălțime diferă de celelalte, complexul de locuințe din Piața Republicii este format din blocuri de cîte 9 etaje cu apartamente între 1—4 camere. Ponderea cea mai mare a apartamentelor, circa 65 la sută o au apartamentele formate din două camere, corespunzînd celor mai frecvente necesități ale noilor locatari.

Paul MARIAN
și Mircea SCRIPCA

• *(Continuare în pag. 2-a)*

Imagine a noilor blocuri din Piața Republicii.

BUCUREȘTENI SE VOR MUTA IN CASA NOUĂ IN SAPTAMINILE CE URMEAZĂ. Peste trei mii de locuitori ai Capitalei se vor bucura în curînd de confortul modern, pe care s-au străduit să le ofere proiectanții și constructorii. 3000 de locuitori înseamnă populația unui orășel!...

Impresionant la noul complex de locuințe este ritmul lucrărilor, încă neîntîlnit în țara noastră. Primele lucrări de săpătură au început în cursul lunii mai 1959. Deci cele peste 1000 de apartamente vor fi terminate în numai 10

In acest număr:

Pe marginea memoriilor lui Anthony Eden

Rușele murdare din Indochina (II)

•

Năravuri și moravuri

Copiii îngrijesc de pomi și grădinarul de copii

•

PUNCTE DE VEDERE
de Dan Deșliu

•

Pagina noastră specială:

SPECTACOLUL

ACELE CARE VINDECĂ!

O terapeutică străveche și mereu actuală: Acupunctura

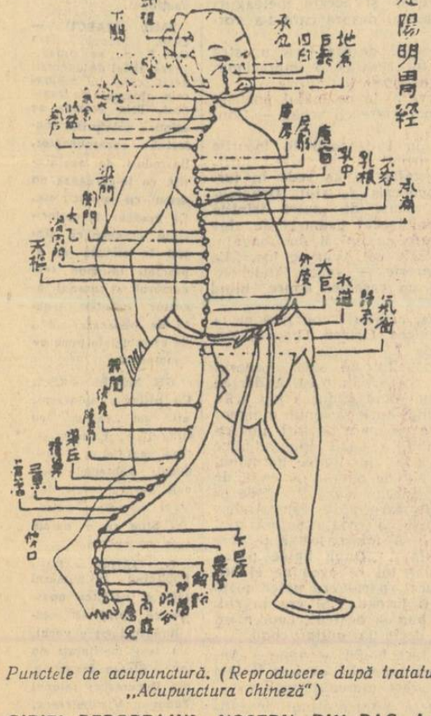

Punctele de acupunctură. (Reproducere după tratatul „Acupunctura chineză")

CITIȚI REPORTAJUL NOSTRU DIN PAG. 4-a

AU FOST LANSATE RACHETE DIN ALTE LUMI?

La această întrebare încearcă să răspundă reportajul nostru din pagina 4-a

Chipuri noi pe scenele noastre: tînăra soprană LIDIA POPESCU, al cărei debut pe scena Teatrului de Stat de Operetă din București în rolul feminin principal din opereta „Lăsați-mă să cînt" de Gherase Dendrino, s-a bucurat de o bună primire din partea publicului spectator.

Fotografia: Mihai POPESCU

PEȘTERA CORALILOR

Palpitantă este povestirea unui grup de speologi care au descoperit peștera coralilor — denumită de localnici **Cioaca cu brebenei.** Aflînd despre existența unei grote pe partea opusă a locului unde se află peștera de la Cloșani, o echipă de tineri speologi — Anca Decu, Vasile Decu, Ion Tăbăcaru și Dan Dăncău — au pornit în miez de noapte s-o găsească și eventual s-o cerceteze.

Iată, pe scurt, cum ne-a descris tovarășul Dan Dăncău, unul din membrii echipei de speologi, descoperirea noii peșteri:

„Din inima satului Cloșani pornește o potecă ce duce spre satul Motru. Urmînd acest drum, ne-am pomenit în dreptul unei șei de calcar; de aci spre dreapta se deschidea o altă potecă ce tăia de-a curmezișul dealul. Drumeagul se strecura discret, domol, aproape inexistent în unele locuri, trecînd prin terenuri golașe, de calcar. După vreo 20 de minute ajungem pe culme—locul unde se găsește noua peșteră. Cioacă, în expresia locală înseamnă culme sau coastă iar brebenei, gingașele flori de primăvară.

Anca a coborît prima și după cîteva secunde am auzit cu toții strigătul ei voios. Ne aflam într-adevăr în fața unei peșteri. În viteză ne-am aranjat lămpile și am coborît pe rînd într-o prăpastie adîncă de vreo cinci metri, aflîndu-ne apoi într-o mică sălițâ unde se puteau observa cîteva stalactite frumoase. De aci am pornit în călătoria noastră subterană. Din sălița se făcea o deschidere de trei metri pe doi, rotundă, după care urma o pantă înclinată cam de 40 de grade, plină cu bolovani mari. Trebuia să fim foarte atenți la cea mai mică mișcare, deoarece ne puteam oricînd pomeni cu o piatră uriașă în cap, numeroase blocuri fiind suspendate, gata să cadă la cea mai mică atingere. În timp ce coboram, nu știam la ce să fim mai atenți: la minunățiile ce le vedeam sau la pericolele ce le prezentau acești bolovani mobili. Formații uriașe de calcită ne luau ochii prin strălucirea lor multicoloră.

După ce am coborît grohotișul, am pătruns într-o sală care ne dădea impresia că ne aflăm pe fundul unei mări. Aici întreaga pardoseală era formată din concrețiuni cristaline asemănătoare cu coralii.

Ne aflam în sala mare a peșterii, care cobora în pantă lină. Pereții acesteia erau acoperiți cu un strat de calcită gros de 1,5—2 centimetri, care cădea la cea mai mică atingere, lucru deosebit de rar întîlnit în peșterile din țara noastră.

Ajungem apoi lîngă un bloc prăbușit, coborîm vreo doi metri printr-o fantă foarte îngustă, fiind foarte atenți spre a nu sparge cristalele. Dăm de un culoar, al cărui tavan era pictat cu măiestrie de mîna nevăzută a naturii. Formațiuni cristalifere, încă nezărite de ochi omenesc—helictitele — arătau ca un cuib de șerpi ale căror cozi se zbăteau în aer. Presărate cu diverse flori de gheață foarte frumoase, aceste ornamente naturale pun din nou în fața mineralogilor problema formării lor, lucru care încă nu a fost complet explicat".

*

Cititorii noștri au fost informați nu de mult despre prima stație-laborator instalată într-o peșteră din țara noastră și anume în peștera de la Cloșani, aflată pe teritoriul comunei Călugăreni, raionul Baia de Aramă. Aflăm acum că **s-a terminat construirea stației, în momentul de față aceasta aflîndu-se în faza de finisare, urmînd ca la sfîrșitul lunii aprilie sau începutul lunii mai speologii să înceapă interesantele lor lucrări științifice.**

Avînd în vedere scopul creării laboratorului, Institutul de Speologie al R.P.R. a trimis pe teren echipe de tineri cercetători pentru a descoperi peșterile din jurul viitoarei stațiuni, urmînd a se transporta din acestea — pentru experiențele necesare — animalele cavernicole vii găsite.

Interesant este faptul că această regiune este foarte bogată în grote și că majoritatea n au fost cunoscute pînă acum. **Astfel, din cele 57 de peșteri cercetate, 35 au fost descoperite de curînd și toate prezintă un deosebit interes științific, fiind printre cele mai frumoase și mai spectaculoase peșteri în țară.**

Organele locale de partid și de stat au acordat un prețios sprijin acestei acțiuni de mare interes științific.

Simion SĂVEANU

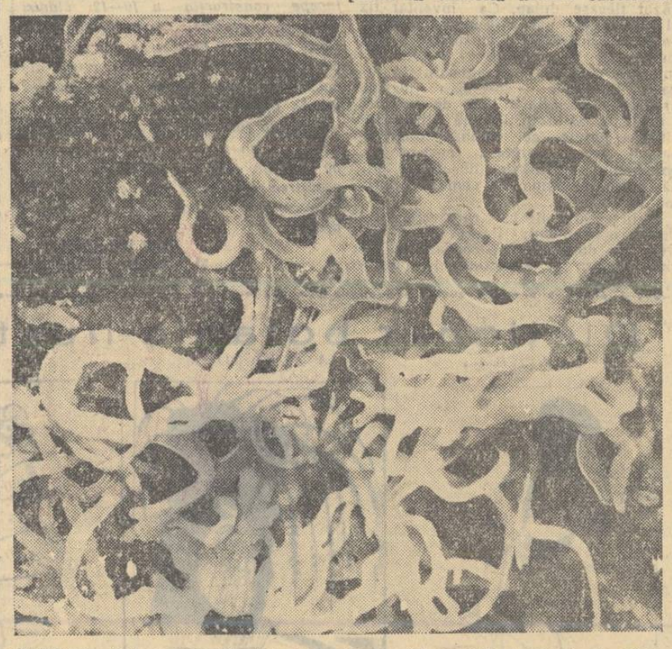

Helictitele dădeau cercetătorilor impresia că văd un cuib de șerpi, ale căror cozi se zbăteau în aer...

Fotografia: T. ORGHIDAN

MECANIZATORII

Acum, nu de mult, am fost la Răscruci, în părțile Gherlei și s-a întîmplat să-l ospetesc pe colectivistul Ion Baciu. Îndatoritor foarte, omul mi-a istorisit o mulțime de lucruri despre el, despre gospodăria în care lucrează cu hărnicie de mai mulți ani. A adus și un album cu scoarțe tari și am început să-l răsfoim împreună. Dădeam așa, filă cu filă, depănînd întîmplări legate de imaginile pe care le vedeam, cînd deodată ceva mi-a atras luarea aminte. Pe una din pagini am văzut fixate, unul lîngă altul, chipurile a trei oameni tineri. Judecînd după sepcile pe care le purtau pe cap, ca și după salopetele cu care erau îmbrăcați nu puteau să fie altcineva decît niște mecanizatori. Dedesubtul pozelor am citit: Grigore Baciu, Füleki Francisc și Grigore Budu. M-am uitat la gazdă și am întrebat:

— Îți sînt cumva rude?

Omul a căzut pe gînduri.

— Vezi, dacă e să ne luăm după acte, nu. Dar de fapt...

Cîteva minute mai tîrziu, Ion Baciu mă făcea să înțeleg ce însemna pentru el acest „de fapt".

Mecanizatorii pomeniți fac parte din brigada a patra de la S.M.T. Bontida. De vreo cîțiva ani încoace lucrează numai la gospodăria colectivă din Răscruci. Și pun în muncă toată priceperea pe care o au, toată pasiunea lor tinerească. Ară tarlalele cu meșteșug, sparg telina, discuiesc, seamănă, treieră, prășesc. În mîinile lor, mașinile cîntă. Iar pe acolo, pe unde trec, pămîntul parcă renaște. Rodul crește văzînd cu ochii. Nu mai departe decît în 1959, aici, la Răscruci, grîul a dat cîte 2500 de kg. la hectar, porumbul cîte 3000 de kg., iar sfecla de zahăr cîte trei vagoane.

Sînt mecanizatorii aceștia și niște oameni tare săritori. Oricînd ai apela la ei, dacă-i vorba de gospodărie, lasă totul, vin, pun umărul oricît ar fi de greu. Și chiar fără a le-o cere cineva sar, ajută colectiva.

S-a întîmplat, de pildă, astă vară un lucru care arată cum nu se poate mai bine, cum se poartă ei, de ce sînt în stare. Era pe la sfîrșitul lui iulie. Se terminase de secerat. Grîul fusese strîns de pe cîmp și clădit în stoguri mari, țuguiete. Urmau doar să vină batozele să înceapă a-l treiera. Și batozele au sosit. Le-au adus cei trei mecanizatori: Baciu, Füleki, Budu. Dar cînd să le pună la cumpănă și să dea de veste brigadierilor să-și adune oamenii, s-a stricat vremea. Fuseseră călduri mari și norii coborau dinspre munți burzuluiți și prăpăstioși. Toată bolta s-a acoperit. Bubuiau tunete și scîntei lungi spintecau văzduhul. Oameni prevăzători, mecanizatorii au scos mașinile din arie. Doar le-au tras la o parte că s-a și întîmplat nenorocirea. Trăznetul a lovit un stog. În primul moment, cei trei au rămas înmărmuriți. Se afla acolo munca pe-un an întreg a colectiviștilor și a lor. Flăcările puteau s-o mistuie cît ai clipi. Oamenii și-au dat seama că de ei depindea, în primul rînd, să nu se ajungă la acest deznodămînt. Doi au pus mîna pe pompe și au început să stingă, iar al treilea a rupt-o la fugă să-i cheme pe colectiviști. La vestea acestuia din urmă s-au adunat oamenii. Împreună cu mecanizatorii au cărat apă, au aruncat asupra flăcărilor nisip, au răpus incendiul înfricoșător care izbucnise. Pîinea a fost salvată.

...Și eu l-am întrebat pe Ion Baciu dacă cel a căror chipuri le-am aflat prinse în album îi erau rude! Văzusem că-s mecanizatori. Puteam să-mi dau și singur seama că-i erau mai mult decît rude. Îi erau frați.

Ion PAVELESCU

O sală a Muzeului Teatrului Național

Teatrul românesc în imagini și documente

Pietonul grăbit care se abate într-o dimineață prin pasajul „Comedia", nu observă, poate, modesta fațadă cu plăcuța de sticlă ce indică orele de vizitare a Muzeului Teatrului Național. Și e păcat. Căci un popas chiar fugar prin cele cîteva încăperi ale acestui original monument de cultură este pentru amatorul de teatru un prilej de informare și de mîndrie.

Încă de la intrare te întîmpină stampe, măști, machete și piese arheologice, ilustrînd îndepărtatul început al spectacolului dramatic pe meleagurile noastre. Saluți în treacăt pe Vasilache și Mărioara, strămoșii teatrului de păpuși de azi, sau personajele tradiționale ale Vicleimului, forme embrionare ale teatrului românesc de mai tîrziu, pentru a trece în sala închinată primelor începuturi ale teatrului românesc cult, a cărui cheie de boltă a constituit-o înființarea în anul 1857 a Teatrului Național. Într-adevăr, vitrinele de sticlă găzduiesc manuscrise și tipărituri ale primelor texte dramatice traduse în limba română, începînd cu tragedia „Fanatismul" de Voltaire, tradusă în 1831 de Ion Eliade Rădulescu. Afișe tipărite în bizarele caractere semicirilice, vestesc reprezentații în care apar pentru prima dată numele unor ilustri înaintași ai teatrului românesc (actori, dramaturgi și animatori) în frunte cu Matei Millo și Mihail Pascally. Portrete pictate în stilul epocii și fotografii îngălbenite de vreme, păstrează încă viu în ochii privitorului farmecul unor frumuseți de mult apuse, actrițe al căror renume a trecut nu odată hotarele țării.

În mijlocul sălii se află o masă de scris. Pe ea s-au așternut replici celebre care au biciuit tarele unei „societăți fără prinți". E masa de scris a lui Caragiale.

Personajele caragialești au prins viață la lumina rampei împrumutînd

Ana ROMAN

• *(Continuare în pag. 4-a)*

ENCICLOPEDIA „MAGAZIN"

„Cîntec despre oastea lui Igor"

Frămîntarea statului rus — din perioada feudalismului — în numeroase cnezate și nesfîrșitele războaie interne care au urmat acestei fărămîtări, au slăbit forța Rusiei, i-au subminat prestigiul, lăsînd loc liber intervențiilor străine, care au culminat — în secolul al 13-lea — cu năvălirea hoardelor mongole, cînd Rusia și-a pierdut independența.

Cîntecele eroice din perioada premergătoare dezastrului sînt un apel fierbinte către cnezi pentru unirea lor, pentru încetarea războaielor fratricide, în scopul apărării pămîntului rusesc. Pe baza acestor cîntece — pe care le executau cîntăreții populari, ca vestitul Bolan „prigvihetoareq vremii vechi". la curțile cnezilor s-a născut „Cîntecul oastei lui Igor", care descrie campania cneazului Igor din Novgorod împotriva polovecilor „pentru Țara Rusiei", din anul 1185.

Episodul descris capătă sub pana autorului anonim, o mare forță generalizatoare. Autorul caracterizează situația de pe întregul pămînt rusesc. De aceea, descrierea luptelor și a înfrîngerii oastei lui Igor devine un simplu pretext pentru poetul patriot, care cugetă la soarta patriei lui și care, aruncîndu-și privirile asupra vremilor de glorie ale trecutului și asupra întinderilor nesfîrșite ale Rusiei, că și asupra popoarelor care o locuiesc, se înduioșează la vederea restriștei care „a umblat după slavă, dar fără slavă, a vărsat sînge de păgîn" și „în rîul Polovet, / pe fundul apelor Kalaiei / a scufundat belșugul, / aurul rusesc l-a prăpădit".

Cugetările poetului se concentrează asupra imaginei centrale a „Cîntecului", cea a pămîntului rusesc, pe care îl slăvește și-i deplînge, iar cuvintele — „O, Țară, tu, ruseasc㔠de-acum ești dincolo de culme!" — care răsună ca un refren de-a lungul poemului, îi dau o coloratură lirică deosebită. Totodată, slăvindu-i pe marii cneji, care au reușit să reunească teritorii întinse sub stăpînirea lor și mai ales cîntînd frumusețea muncii pașnice a plugarului, poetul transformă „Cîntecul despre oastea lui Igor" într-o chemare fierbinte la unire, în numele muncii și păcii, în numele patriei.

Invazia cotropitorilor mongoli și nenorocirile cumplite suferite de popor au dus la distrugerea sau pierderea minunatelor opere de artă și literatură, printre care și „Cîntecul oastei lui Igor", descoperit ulterior, abia la sfîrșitul secolului al XVIII-lea și publicat în 1800.

Deși descoperit tîrziu, „Cîntecul" și-a păstrat nealterat fondul lui popular de idei și imagini, ca și sentimentul patriotic care îl animă și, datorită acestor calități remarcabile, a intrat de îndată în fondul de aur al creațiilor eroice, alături de alte cîntece ale altor popoare. Iar sufletul patriotic al poemului l-a transformat într-un stindard al luptei poporului rus împotriva cotropitorilor, ideile lui animîndu-i pe oamenii rusi în timpul invaziei napoleoniene din 1812, ca și a celei hitleriste din zilele noastre.

Poeți, ca Met, l-au transpus în limba rusă modernă. Compozitorul Borodin a creat pe baza acestui poem celebra lui operă „Cneazul Igor", în care reapar figurile lui Sviatoslav, Vladimir și mai ales a soției lui Igor, Iaroslavna.

În limba romînă poemul a fost tălmăcit de poetul Mihai Beniuc.

Galina MAIEVSKI

INTERPREȚI CELEBRI

I. Bezrodnîi

În afară de David Oistrach, în stagiunea aceasta îl vom asculta și pe Igor Bezrodnîi, unul din reprezentanții cei mai străluciți ai școlii violonistice sovietice.

Igor Bezrodnîi s-a născut la Tbilisi, în anul 1930, dintr-o familie de muzicieni, atît tatăl cît și mama lui fiind profesori de vioară. Primele îndrumări muzicale le-a primit chiar de la părinți. Începînd de la vîrsta de 7 ani Igor Bezrodnîi a urmat cursurile Școlii Centrale de Muzică pentru copii din Moscova, primind aici o temeinică educație muzicală.

Cînd a împlinit vîrsta de 17 ani s-a înscris la cursurile Școlii Superioare de Muzică, unde și-a desăvîrșit cunoștințele sale tehnice ca violonist și cultura sa muzicală, avînd ca profesor pe marele pedagog A. I. Yampolsky, îndrumător a nenumărați tineri artiști sovietici.

Igor Bezrodnîi, înainte chiar de terminarea studiilor, a concertat atît în țară cît și în străinătate, remarcîndu-se la Praga în anul 1947, într-un concert. În primăvara anului 1949, tot la Praga, a fost distins cu premiul I la concursul internațional „Kubelik".

Succesul acesta a surprins desigur, mai ales că la acest concurs fuseseră întrecuți de Igor Bezrodnîi, violoniști mai vîrstnici și de mare renume, ca Waimann și Gorochow.

De relevat, concluzia juriului, care a fost fermă în a recunoaște că tînărul artist, prin interpretarea sa relaxată, dezinvoltă, prin stilul său omogen, a întrecut cu mult pe compatrioții săi mai în vîrstă.

Igor Bezrodnîi nu poate fi etichetat ca violonist romantic sau clasic, în clasificări de acest gen neputînd fi încadrat.

Interpretările sale se remarcă printr-o interiorizare lipsită de sentimentalism, printr-un stil universal, caracteristic fiind de asemenea și faptul că Bezrodnîi evită aproape întotdeauna opere în care virtuozitatea pură primează. Această ultimă trăsătură este comună și altor artiști, ca violonista Barinova, pianista Tatiana Nicolaevna, violoncelistul Rostropovici. Atît tehnica cît și căldura unui anumit stil, se trag deopotrivă din tradiția rusă.

Stilul lui Bezrodnîi este sobru, însă nu sec și lipsit de emoție. Astfel, el este unul din marii interpreți ai concertului pentru vioară de Brahms, concert pe care adeseori, unii violoniști îl interpretează într-o manieră romantică, strălucirea detaliilor acoperind frumusețea lucrării.

Igor Bezrodnîi găsește aici echilibrul just, rod al unei profunde cunoașteri a partiturii, îmbinat cu simțămîntul unei purități totale, elemente care caracterizează noua și admirabila școală violonistică sovietică.

I. GHEORGHIU

O podoabă a Carpaților: CHEILE

Biblioteca Universitară din Cluj posedă printre raritățile sale și o colecție de cărți liliputane. Ca să vă dați seama de dimensiunile acestei colecții, vă oferim următoarele repere: într-o casetă 22/26 cm. intră 56 de volume totalizînd cîteva zeci de mii de pagini. De-altfel, fotografia pe care o publicăm este concludentă în acest sens.

Una dintre frumusețile munților noștri o constituie Cheile, minunate monumente ale naturii, care au luat naștere prin eroziunea apelor în plan vertical. Acest fenomen se explică prin aceea că rocile asupra cărora s-a exercitat eroziunea, fiind rezistente, nu au permis o săpare în plan orizontal.

Cheile cele mai frumoase din țara noastră sînt, fără îndoială, Cheile Bicazului din Carpații Orientali. Valea îngustă, cu pereți abrupți, avînd o înălțime de cîteva sute de metri se întinde pe o distanță de 5 km., oferind vizitatorilor o privelițte încîntătoare. Apa Dîmboviței, străbătînd o regiune calcaroasă a format Cheile de la Zărnești și Cheile Dîmbovicioarei, aproape la fel de maiestoase ca și cele ale Bicazului.

Sînt, de asemenea, de remarcat cîteva chei de un pitoresc remarcabil: Cheile Tătarului și Zănoagei precum și Cheile Oarzei de pe Ialomița.

Apusenii ne oferă și ei chei deosebit de frumoase. Este vorba de vestitele Chei ale Turzii precum și cele ale Crișului Repede (Vadul Crișului).

În Banat, pot fi admirate Cheile de la Cazane și Coronini de pe Dunăre, apoi cele ale Nerei, Minișului și Carașului.

Primele ecranizări de opere literare românești (II)

După „Țigăncuța din Iatac" se pare că în următoarea lor selecție cineaștii romîni au ancorat la opera lui Ion Luca Caragiale. Realitatea este că, în primul rînd, proza marelui nostru scriitor este privită și cu ochiul de astăzi, foarte apropiată de cerințele pe care filmul le ridică față de un scenariu. Această primă alegere a avut ca obiect nuvela „Păcat". Filmul — din păcate — nu este însă de găsit astăzi, după știința noastră. Dar sîntem în posesia unor mărturii ale realizatorului, din care putem, afla o sumă de notații interesante.

Realizarea i-a aparținut unuia din veteranii cinematografiei romînești, regizorul Jean Mihail.

Distribuția cuprindea pe actorii Georghe Aurelian (Niță), Gh. Popescu (Culiței), Ion Niculescu-Brunâ (Mitu), Pepe Georgescu (procurorul) și o serie de interpreți din afara teatrelor, printre ei fostul portar al hotelului „Imperial" din Capitală).

Filmul a fost realizat în condiții neînchipuite de rudimentare. „Păcat". — scria „Rampa" — a fost realizat cu mijloace foarte restrînse. Aparatura tehnică care a stat la dispoziția cutezătorilor pionieri ai filmului romînesc a fost cu totul rudimentară: fără studio, fără lămpi, fără decoruri..." În privința rentabilității sale, deși realizat cu asemenea mijloace modeste, totuși filmul — după mărturisirea regizorului — „n-a reușit să acopere decît cheltuielile ocazionate de realizarea lui și un minimum de beneficii — din cauza impozitelor excesive și de care oficialitatea n-a voit să-l scutească". Premiera filmului a avut loc la 23 octombrie 1924 și se pare că „Păcat" a avut succes, presa timpului îl lăuda în genere fără a insista însă asupra calităților adaptării ca atare. La premieră au fost și aplaudate cîteva scene și „Rampa" îi felicita în coloanele sale pe tînărul realizator.

În legătură cu „Păcat" a avut loc dealtminteri și un mic, dar semnificativ, scandal relatat de Jean Mihail. Mitropolia din Iași s-a sesizat de filmul în care un preot comitea o crimă și a dispus oprirea lui. Revenindu-se însă, în urma protestului intelectualității tinere, care-l apăra pe Caragiale, filmul a continuat să ruleze cu succes.

„Păcat" inaugurează o serie a adaptărilor cinematografice după opera lui Caragiale. Urmărind în continuare prezența operelor literare românești pe ecran, vom avea prilejul să ne oprim asupra lor.

Ion BARNA

Dansuri vechi

Pavana

E un vechi dans de curte spaniol, despre care se știe că era la modă încă din veacul al 13-lea la sîrbările nobilimii aragoneze. Dans foarte lent, cu mișcări și ațitudini trufașe, el își trage numele de la infoiatul păun, cu al cărui mers țanțoș se aseamănă figurile pavanei. În restul Europei vestice pavana se răspîndește în secolul al 16-lea, pentru a ceda apoi locul mai violului menuet. Azi pavana este un dans care mai apare pe scenă, în piesele epocii respective, fiind citată de Shakespeare în „Nevestele vesele din Windsor" sau de Lope de Vega în „Profesorul de dans". Forma muzicală a pavanei, în prelucrări și transcripții moderne, apare în muzica lui Fauré, Ravel sau Prokofiev.

Mic dicționar de expresii celebre

— A —

● TARIA LUI ANTEU — erou vestit din mitologia greacă, fiul lui Poseidon, zeul mărilor și al Geei, zeița pămîntului. De o forță gigantică, Anteu și-a biruit toți vrăjmașii. Părea de neînvins. De ce? Pentru că, ori de cîte ori simțea o slăbiciune, el se atingea de pămînt, adică de mama lui și căpăta de îndată puteri noi. Hercule, aflînd acest lucru, l-a desprins pe Anteu de pămînt și numai astfel, ținîndu-l în aer, a izbutit să-l sugrume.

● ANTEREUL LUI ARVINTE — Arvinte e un personaj comic din snoavele noastre populare. L-au zugrăvit Vasile Alecsandri în comedia „Arvinte și Pepelea" și Al. Donici în fabula „Antereul lui Arvinte". E tipul zgîrcitului ridicol, care, avînd coatele roase la antereu, le-a peticit tăind din mineci. Cum însă lumea se prăpădea de rîs, și-a făcut mineci, tăind din poale.

Celor ce se comportă la fel, adică celor ce strică într-o parte, spre a drege, chipurile, în altă parte, li se spune că procedează ca Arvinte cu antereul său.

I. FLAVIUS și I. BERG

Năravuri și moravuri

Copiii au grijă de pomi și grădinarul de copii

Din inițiativa deputatului raional, pe strada noastră s-au sădit în primăvara anului trecut 12 pomișori. 12 pionieri au luat în seama lor îngrijirea pomișorilor. Fiecare pionier — un pomișor. Copiii au dovedit preocupare deosebită pentru această îndeletnicire. Au turnat apă la rădăcina pomilor, le-au smuls iarba din jur și au vegheat zi de zi la creșterea lor, bucurîndu-se nespus de fiecare frunzuliță. Așa au crescut pomișorii, care între timp au căpătat denumiri... omenești: pomul lui Gheorghiță, al lui Mircea, al Corneliei, al Ilenuței și așa mai departe.

Lucrurile s-au desfășurat în firea lor pînă într-o zi, cînd pe strada noastră s-a iscat mare mîhnire între copii și nu numai între ei. Faptul s-a tras de la nechibzuința răutăcioasă a unei gospodine (altfel ar trebui poate să-i spunem) care a aruncat un lighean de apă fiartă la rădăcina pomișorului Ilenuței. Firește că nimeni n-a văzut delictul comis de gospodină. Dacă ar fi fost cunoscută fapta și făptașa lucrurile ar fi luat o altă întîmplare. Așa însă, copiii (și în primul rînd Ilenuța) au observat într-o bună zi cum frunzele pomișorului se ofilesc. Se îngrijorau cu toții. Ca niște medici la căpătîiul unui bolnav copiii cercetau cu luare aminte pomișorul, încercînd să-i găsească cauzele ofilirii. I-au pus mai multă apă la rădăcină, au smuls fiecare firicel de iarbă din preajma lui (ca nu cumva aceasta, doamne ferește, să-l lase fără hrană), au afînat pămîntul. Dar toate s-au dovedit zadarnice! Frunzele au îngălbenit și una cîte una au căzut. Pomișorul, care putea să devină un copac falnic, a rămas o jordie, care sub razele fierbinți ale soarelui de vară s-a uscat. Nu știu dacă Ilenuța a plîns. Mîhnirea ei însă (și nu numai a ei) n-aș mai dori-o nimănui.

Aspect dintr-o bodegă, mai precis de la bufetul „Slătioara" de pe str. Polonă din București. Consumatori, băuturi de tot felul, miros de mititei fripți și altele întîlnite la orice bodegă. Doi lăutari, nechemați, de nimeni, necăjesc instrumentele de care dispun. Ușa se deschide și înăuntru intră trei clienți: doi bărbați de vîrstă mijlocie și un copil de 7—8 ani. Oamenii comandă vin și mici. Consumă și discută de-ale lor. Între timp copilul intervine și se adresează celui cu mustața-n „furculiță":

— Hai tată și cumpără-mi cartea din Cosmos.

— Acuși, puiul tatei.

Oamenii consumă și discută, țîrește. Pe masă se adună sticle goale, sub masă sifoane goale. Oamenii sînt din ce în ce mai preocupați. Vocea copilului se aude și ea din cînd în cînd:

— Hai tată că se-nchide librăria.

— Mergem, puiul tatei, mergem!

Și oamenii stau. Bosumflat (pe bună dreptate), copilul insistă:

— Vreau cartea din Cosmos.

Cei doi nu mai aud cererea copilului. Nici nu-l mai iau în seamă. Îl urmărește doar pe ospătar.

— Inc-o fumate.

O bodegă ca toate bodegele. Și înăuntru, afară de toate cele cunoscute, o floare mai frumoasă și mai gingașă decît toate florile. Și floarea aceea glăsuia:

— Tată, vreau cartea din Cosmos.

. . . . . .

Tatăl și-a întors buzunarele pe dos. A adunat tot mărunțișul și-a mai cerut o jumătate. Au plătit și-au plecat cu toții. Pe stradă, cel mic i-a condus pe cei mari. S-au oprit cu toții în fața librăriei.

— Aici e cartea din Cosmos. Cumpără-mi-o tată.

Tatăl își scotocește din nou buzunarele, în ele... vînt.

— Lasă pe altă dată, Gheorghiță.

— Dar mi-ai promis, iată.

Omul se încurcă. Găsește însă de îndată salvarea:

— Nu vezi că librăria-i închisă!

Era într-adevăr închisă. Gheorghiță reproșează:

— Dar cînd am pornit de-acasă era deschisă. Și lacrimile îi curg șiroaie. Nu va avea nici astăzi cartea din Cosmos!

. . . . . .

Lucrurile s-ar fi oprit la cele relatate pînă aici. Realitatea mă obligă însă să adaug următoarele:

Pe strada noastră, în locul vrejului uscat, s-a sădit în zilele astea primăvăratice un nou pomișor. Ilenuța și ceilalți pionieri se află în culmea fericirii. Îl vor veghea ca pe ochii din cap.

L-am întîlnit zilele trecute și pe Gheorghiță. L-am întrebat:

— Ai căpătat cartea din Cosmos?

Copilul a rămas surprins. Nu mă cunoștea. Nu-și dădea seama de unde știu. Mi-a răspuns totuși:

— Mi-a făcut-o cadou tovarășul învățător.

D. TARNAUCEANU

UN ORAȘEL ÎNTR-UN ORAȘ

(Urmare din pag. I-a)

Parte din blocuri dispun de o „curte engleză" cu boxe pentru depozitarea motocicletelor, bicicletelor, cărucioare. lor de copii etc. De asemenea, la etajul 9, blocurile au cîte o uscătorie de rufe. O inovație interesantă este introducerea creșelor de bloc. Trei asemenea creșe, ocupînd o suprafață de circa 150 m.p., vor fi amenajate în blocurile 3, 4 și 7.

O amenajare interesantă o au apartamentele, formate toate din 3 camere și situate în blocul nr. 5. Ele sînt construite în sistem „duplex", avînd cîte o scară interioară care leagă camerele de jos (sufragerie, bucătărie) cu cele de la etaj (două dormitoare, baie). Trebuie menționat că toate planșeele au izolație fonică, alcătuită din pîslă minerală, protejată cu o șapă flotantă armată din mortar de ciment, peste care s-a montat pardoseala. În acest fel este asigurată o liniște deplină în interiorul apartamentelor.

...Și noile apartamente

Proiectanții și constructorii s-au străduit să asigure viitorilor locatari maximum de confort posibil, corespunzător spațiului locativ al fiecărui apartament, recurgînd în acest scop la soluții ingenioase.

Fiecare apartament are nișe și dulapuri spațioase în pereți, economisindu-se astfel spațiul ocupat îndeobște de garderoburi. Dulapuri mari în perete au și oficiile care fac legătura între camerele de locuit și dependințe.

Bine și ingenios utilate sînt și bucătăriile. Pe un perete întreg se află aici o masă-dulap fixă, în care este fixat și spălătorul pentru vase. În interiorul acestei mese-dulap prevăzută cu mai multe sertare, alimentele vor fi păstrate în condiții optime, dat fiind sistemul de aerisire cu care este prevăzut fiecare dulap. Ca inventar fix al bucătăriei mai figurează o masă de lucru, un dulap suspendat, un raft suspendat și un taburet. Pentru eliminarea gazelor și a mirosului în fiecare bucătărie — deasupra mașinii aragaz — se află o hotă de aerisire.

Cochete, băile în faianță albă, sclipitoare, dotate cu oglindă, dulăpior pentru trusa sanitară, port-prosop, port-pahar, port-hîrtie, dușuri de mină, oferă maximum de confort viitorilor locatari.

În inventarul fix cu care este dotat fiecare apartament, figurează și lustrele (în dormitoare lampadare cu picior modern și aspectuoase), faluzelele din lamele de aluminiu eloxat, galerii pentru perdele etc. Pereții în calcio-vechio sau cu tapet semi-lavabil, ferestrele mari, triple, oferă încăperilor un aspect plăcut, luminos.

Mobila specială, adaptată construcției noilor locuințe, va fi vîndută locatarilor în rate, în condiții avantajoase. Pentru alegerea ei s-a și deschis la parterul blocului I A un magazin elegant, care constituie în aceste zile un punct de atracție pentru trecătorii de pe Calea Victoriei.

Încă un parc în Capitală

În viitoarea piață din jurul noii săli a Palatului Republicii, în aceste zile pămîntul este încă șfîrtecat, plin de materiale de construcție de tot felul. Nu vor trece însă multe zile pînă cînd în acest loc va apare un nou și îngrijit parc al Capitalei, străbătut de alei și drumuri asfaltate. De pe acum Întreprinderea de drumuri și Întreprinderea horticolă „1 Mai" — ambele ale sfatului popular al Capitalei — au început lucrările de amenajare. Prima va construi trotuarele și partea carosabilă a noii piețe, iar a doua va amenaja spațiile verzi. În piață vor exista mai multe peluze cu verdeață, flori, arbuști, despărțite de alei, precum și spații pentru parcarea mașinilor.

Prin grija secției de gospodărie locală a sfatului popular al Capitalei s-au efectuat și se efectuează, de asemenea, un mare volum de lucrări pentru amenajarea conductelor de apă, canalizare, electricitate, telefon, etc.

Ce se va mai construi

În curînd vor începe lucrările de construcție dintr-o nouă etapă a amenajării Pieții Palatului Republicii. Va începe construcția a 10—12 clădiri (blocuri, plombe, completări, etc.). Două asemenea blocuri se vor construi, de pildă, la cele două extremități ale actualului Pasaj Romîn, alte două pe strada Luterană, etc.

Capitala țării noastre se îmbogățește astfel cu un mare și modern complex de locuințe, care va contribui la îmbunătățirea condițiilor de locuit, la înfrumusețarea Bucureștiului nostru drag.

Paul MARIAN și Mircea SCRIPCA

Artistul și uneltele sale

Pictorul Miklossy Gabor, maestru emerit al artei din R.P.R., autorul a numeroase opere de artă, printre care „Grivița 1933", „Greviștii de la Lupeni" și altele, în laboratorul său de lucru.

Fotografia: I. MICLEA—Cluj

CALEIDOSCOP

Vieți ascunse în cuvinte

Există o sumedenie de cuvinte pe care le folosim curent fără să ne amintim, și adeseori fără să știm chiar, că poartă numele unor oameni. De pildă, rostim adesea cuvîntul mansardă, *dar uităm că a existat un arhitect parizian* François Mansard, *care a conceput acum peste trei veacuri camerele de locuit din partea anterioară a podurilor, devenite sărmanele adăposturi ale boemei pariziene. Sau cînd vorbim de* prișnițe, *nici nu știm că a existat în secolul trecut un medic german* Priessnitz, *autor a unor metode de tratament hidroterapic, al cărui nume îl poartă și azi compresele aplicate în diferite cazuri de boală. La fel, citind despre cazurile frecvente de* linșaj *din Statele Unite, uităm că numele vine de la* Lynch, *judecătorul american din veacul al XVII-lea care a inventat această barbară pedeapsă, așa cum la originea cuvîntului* boicot *descoperim figura trufașului căpitan englez* Charles Cunningham Boycott, *care nesocotind voința populației irlandeze, pe care o socotea rasă inferioară, a trebuit să suporte o totală izolare, fiind părăsit de slujitori, refuzat de birtași și morari, respins de cărăuși, într-un cuvînt boicotat de întreaga populație. Cîți știu, vorbind despre* baremul *din comerț sau cel al arbitrilor de sport, că numele provine de la aritmeticianul francez* Barrême, *care și el a trăit acum 350 de ani. Cît despre* ghilotină, *obîrșia ei este numele inventatorului acestui instrument de decapitare, introdus în timpul Revoluției franceze, doctorul* Joseph Guillotin, *în timp ce de la diplomatul francez* Jean Nicot, *care a adus în secolul al XVI-lea din Portugalia la curtea regilor Franței tutunul, își trage numele* nicotina, *substanța otrăvitoare izolată mult mai tîrziu din tutun de chimiștii germani Posselt și Reimann. Diferitele măsuri din domeniul fizicei poartă numele unor savanți, ca voltul, unitatea electrică de forță electromotrice, care poartă numele fizicianului italian* Allessandro Volta; wattul, *unitate de putere electrică, botezată după* James Watt, *inginer scoțian; amperul, de la fizicianul* Ampere; ohmul *de la fizicianul german* Georg Simon Ohm; *și tot astfel* hertz, joule, coulomb *și alte unități din domeniul științelor fizice.*

N. RADOMIR

Andersen a călătorit prin Romînia

Cine poate uita basmele și povestirile lui Hans Cristian Andersen, care ne-au încîntat anii copilăriei? Pe cine n-a zguduit povestea, pe cît de tristă pe atît de adevărată, a sărmanei „Fetițe cu chibriturl" — un copil a cărui soartă o împărtășesc și azi mulți alții în țara lui Andersen, sau în alte țări capitaliste.

Numai că autorul, fiul umilului cizmar dintr-un mic orășel din Danemarca, n-a fost doar un povestitor cu renume mondial, ci și un poet, nuvelist, romancier și autor dramatic, libretist de opere și vodeviluri, precum și... un neobosit călător. Andersen a fost mereu pe drumuri și a cutreerat cele mai îndepărtate ținuturi.

Cam prin jurul anului 1840, într-una din peregrinările sale — Sicilia, Malta, Smirna, Constantinopol — se întîlnește cu un compatriot, cizmarul Langa, care se stabilise de mai mulți ani în orașul Galați. Așa se naște hotărîrea lui Andersen de a se întoarce spre casă călătorind pe Dunăre, pentru a vedea și aceste meleaguri necunoscute, deosebit de interesante, despre care i-a vorbit entuziast prietenul său.

Iată și istoria prețioaselor pagini despre țara noastră în care Andersen consemnează tot ceea ce a impresionat ochiul lui atent de observator neobosit.

Primul popas a fost mica așezare de pe malul povîrnit al mării, cu stînci calcaroase, încrustate cu scoici — Constanța.

Ceea ce îl impresionează în mod deosebit în locurile acestea este peisajul cu totul neobișnuit pe care-l întîlnește. „Nici un copac, nici un tufiș nu se vede în jur. Doar colibe fără geamuri cu acoperiș de stuf. Debarcaderul este format din blocuri uriașe de piatră trintite una peste alta, printre care s-au așezat grămezi de alge ca să niveleze locul". Cîteva care cu boi îi duc bagajul la un han „foarte curat", iar călătorii vin pe jos. „La o primă impresie — spune Andersen — totul are un caracter danez, blînd și zîmbitor".

Mai departe, călătoria continuă pe la Giurgiu, Zimnicea, Ostrov, Orșova, Mehadia, Cazane.

La un popas într-un sat, vaporul austriac pe care călătorea Andersen a ajuns tocmai cînd pădurea era scăldată în lumina aurie a unui minunat apus de soare. Și mare i-a fost uimirea cînd, debarcînd, a auzit spunîndu-i-se un „bună seara" în limba germană, de către un pui de om — un copil de țăran. Adam Marcu — așa îl chema pe băiatul despre care povestește Andersen — învățase la școală puțină germană și știa să folosească bine cele cîteva cunoștințe. „După haine părea tare sărac, dar tot ce avea pe el era nespus de curat, părul era neted piept㔠ochii îi luceau. Și era în chipul lui ceva bun și deștept, cum n-am mai întîlnit decît la puțini copii".

„De aș fi fost bogat — spunea Andersen — fără îndoială, că l-aș fi luat cu mine pe acest minunat copil".

Sînt cuvintele neîntrecutului povestitor, ale unui mare cunoscător de oameni, Hans Cristian Andersen.

M. DASCALU

POȘTA REDACȚIEI

TRAIAN ILIESCU — Craiova: „Omul zăpezilor" despre care s-a vorbit mult în ultimul timp este o pură născocire. A ceastă a declarat-o recent, prof. Kiril Staniukovici, conducătorul expediției complexe sovietice care a efectuat cercetări în Pamir pentru găsirea omului zăpezilor. Toate cercetările ce s-au făcut timp de nouă luni, nu au dus la nici un rezultat pozitiv.

CH. CIRESEANU — Constanța: Citind cu regularitate revista noastră, — după cum ne spuneți — ați observat probabil că nu publicăm versuri. Făcînd această precizare, vrem să vă facem să nu regretați că nu v-ați văzut lucrările publicate. Dacă aveți vreo 30 de poezii și dacă vreți să ne cereți o părere asupra lor, o puteți face fără nici o sfială.

TUDOR DINCĂ — București: Răspunsul dat tov. Gh. Cireșanu din Constanța, este valabil și pentru dv.

EMIL COMAN — Vulcan: Transmitem pe această cale felicitările dv. în numele unui grup de mineri pentru rezultatele frumoase obținute de excelenta noastră atletă, Iolanda Balaș. „Noi, cei de la mina Vulcan, secția VII, o asigurăm pe Iolanda, că vom munci cu tot elanul și vom fi și noi... la înălțime".

La întrebarea dv., ce promite Iolanda Balaș pentru Jocurile Olimpice de la Roma, n-am putea să vă dăm un răspuns precis și credem că nici Iolanda. Sperăm cu toții că stacheta va fi ridicată mai sus decît a fost pînă acum.

Romanul lui M. Șolohov, „Pămînt desțelenit", volumul II, va apare și în limba romînă. Cînd? Deocamdată nu sîntem în măsură să vă spunem. Desigur, nu peste prea multă vreme.

BARBU SĂRĂTEANU — Oradea: Organizarea de noi concursuri stă în atenția revistei noastre. Sugestiile dv. vor fi studiate de colectivul nostru redacțional.

EMIL MARCU — Ocna Mureș: Prin O.N.T. nu se organizează altfel de excursii decît cele cu mijloacele obișnuite de transport. Prin aceasta se asigură călătorilor confortul corespunzător, lipsindu-i de neplăcerile ce le-ar cauza un drum cu motocicleta. Ca posesor de motocicletă credem că sînteți în măsură să apreciați în mod real numărul și gradul acestor greutăți, legate de oboseala dv., de eventualele pene de cauciuc etc.

GH. MOZEȘ — Cluj: Cu ultimele epigrame, ați dat „calcat cu stîngul". Concentrați-vă mai mult și eliminați subiectele de baale cărora le-ați dedicat recentele catrene. Știm că o puteți face cu succes.

O. TRIFU — Dej: Publicînd în numărul 118 al revistei noastre că doriți să achiziționați numere vechi, am fost înștiințați de tov. Ștefan Blanștein din București: raionul Tudor Vladimirescu, str. Haiducul Șujor nr. 23 că vă poate pune la dispoziție o colecție.

CALENDAR • CALENDAR • CALENDAR

8—14 februarie

8
1828: S-a născut Jules Verne (m. 1905).

9
1887: S-a născut Ceapaev.
1881: Moare F. M. Dostoievski (n. 1821).

10
1837: Moare A.S. Puskin (n. 1799).
1898: S-a născut Bertolt Brecht, cunoscut dramaturg și om de teatru german.

11
1875: S-a născut poetul A. Toma (m. 1934).
1847: S-a născut Thomas Edison, inventator american (m. 1931).
1948: A murit regizorul Serghei Eisenstein

12
1809: S-a născut Charles Darwin (m. 1882)
1958: A murit Marcel Cachin, fruntaș al Partidului Comunist Francez.

13
1883: A murit Richard Wagner (n. 1813)

14
1950: A fost semnat Tratatul de prietenie, colaborare și asistență mutuală între U.R.S.S. și R. P. Chineză.

Jules Verne

Jules Verne, scriitor francez de mare popularitate, autor, printre altele, al unei serii de romane științifico-fantastice, s-a născut la Nantes, la 8 februarie 1828. După terminarea studiilor în orașul său natal, a plecat la Paris, unde a urmat studiul dreptului. Activitatea sa literară a stat sub semnul progresului tehnic, al cercetărilor științifice și al descoperirilor geografice ale secolului al XIX-lea, care au dat un puternic avînt fanteziei sale creatoare.

După unele încercări minore în domeniul comediei, Jules Verne a obținut un răsunător succes cu primul său roman științifico-fantastic „Cinci săptămîni în balon", apărut în 1863, creînd astfel un nou gen literar.

În perioada 1863—1905 a scris 57 de romane, sub denumirea generală „Călătorii extraordinare" care, rod al unei imaginații deosebit de fecunde, s-au bucurat de-o potrivă de aprecierea tineretului, cît și de cea a cititorilor maturi. Amintim aici cîteva din ele, a căror faimă a rămas nestirbită pînă în zilele noastre: „O călătorie spre centrul pămîntului"

(1864), „De la pămînt la lună" (1864), „Copiii căpitanului Grant" (1867—68), „20.000 de leghe sub mări" (1870), „Insula misterioasă" (1870), „Ocolul pămîntului în optzeci de zile" (1872).

Au mai apărut, printre altele, „Căpitan la 15 ani", „Mathias Sandorf", „Stîncul ghețarilor", „Uimitoarele peripeții ale domnului Antifer", „Robur cuceritorul", o „Geografie ilustrată a Franței" și dramatizarea, în 5 acte și 15 tablouri, a „Ocolului pămîntului", ambele scrise în colaborare.

Jules Verne a murit în anul 1905, după o prodigioasă activitate scriitoricească. În operele sale îi duce cu mînă sigură pe cititorii de toate vîrstele prin cele mai ascunse colțuri ale globului pămîntesc, cît și pe căile lumilor necercetate, într-o strălucită îmbinare de realitate și ficțiune, de știință și previziune.

Cărțile sale — traduse în mai toate limbile, transpuse în nenumărate versiuni pe ecran — sînt populate de eroi iubiți, ca Paganel, căpitanul Nemo, Phileas Fogg, pentru umanismul, pasiunea pentru știință și adevăr de care sînt animați

---

Dicționar botanic ilustrat

...gura leului ...salcie plîngătoare

Desene de Gh. CHIRIAC

RUFELE MURDARE DIN INDOCHINA (II)

Cu toate că în primăvara anului 1954 statul major englez ajunsese la concluzia că planurile americane de intervenție militară în războiul din Indochina nu aveau nici o șansă de succes, militarii și diplomații americani continuă, după cum relatează Anthony Eden, pe atunci ministru de externe al Angliei, să facă presiuni asupra aliaților lor pentru acceptarea punctului de vedere american.

Pe marginea memoriilor lui Anthony Eden

In ziua de 24 aprilie, la Paris, la o întrevedere la care asista și Dulles, amiralul Radford, conducătorul statelor majore ale S.U.A., îi declară lui Eden: **.....atunci cînd Dien Bien Fu va cădea, este mai mult decît probabil că întreaga situație militară din Indochina va scăpa de sub control în cîteva zile. Ar putea avea loc turburări la Saigon și Hanoi, și întreaga populație s-ar putea ridica împotriva francezilor. Singura cale pentru a preveni acest lucru este să se demonstreze că Franța are acum aliați puternici în luptă".** Notați: amiralul Radford vorbește de folosirea forței pentru a intimida întreaga populație!

După această întrevedere Eden trimite următoarea telegramă la Foreign Office: **„Acum a devenit cu totul clar că va trebui să luăm o hotărire de prim ordin, respectiv dacă să spunem americanilor că sîntem gata să aprobăm planul lor sau nu. Este necesar să discut această problemă cu colegii mei și de aceea mă reîntorc azi noapte la Londra".**

In aceeași seară secretarul de stat la Externe al Franței, Maurice Schumann, îl cheamă la telefon pe Eden și îi comunică că primul ministru Laniel și George Bidault, ministrul de Externe, sînt în favoarea reîntoarcerii lui Eden la Londra, sperînd că el va insista pe lîngă colegii săi pentru aprobarea liniei lui Dulles.

Dar, îndată după sosirea la Londra, în aceeași seară, lui Eden i se înmînează o telegramă a ambasadei engleze din Paris, în care se arată că după mai multă chibzuială Bidault **„ar fi departe de a fi entuziasmat de propunerile americane. Dacă Dulles va insista, este probabil ca Bidault să-l sfătuiască pe Laniel să nu accepte intervenția americană".**

In discuțiile avute cu primul ministru Winston Churchill și cu alți membri ai cabinetului englez, Anthony Eden argumentează astfel slăbiciunea planurilor americane: **„I-am spus primului ministru că nu sînt de acord cu părerea americanilor că o asemenea intervenție ar putea fi eficace și că ea ar putea fi limitată doar la folosirea forțelor aeriene. Mă îndoiam că intervenția ar putea avea vreun efect substanțial în sensul cîștigării opiniei publice în Indochina, și eram sigur că ar fi privită cu ochi buni în general de cercurile naționaliste din Asia de sud-est. Din punct de vedere militar, nu am crezut că măsurile limitate luate în considerare de S.U.A. ar putea aduce rezultate substanțiale; nici un fel de ajutor militar nu ar putea fi eficace dacă nu ar include și trupe terestre, Sir Winston a tras concluzie, spunînd că nouă ni se cere de fapt să dăm o mînă de ajutor la înșelarea Congresului în vederea aprobării unei operații militare ineficace, care ar putea aduce lumea în pragul unui război mondial".**

Pe baza acestor considerente (și se poate observa că în nici un moment nici una din personalitățile citate nu s-au referit la criterii morale sau la principiile Cartei O.N.U.) guvernul englez a respins în mod oficial planul american de intervenție militară în Indochina.

In această atmosferă, la sfîrșitul lui aprilie începe la Geneva conferința pentru stabilirea păcii în Indochina. Eden sintetizează astfel poziția delegației S.U.A.: **„Americanii continuă să creadă că trebuie întreprinse unele acțiuni în afara Conferinței".**

Aci, la Geneva, deși se adunaseră delegații a cinci puteri — U.R.S.S., S.U.A., R. P. Chineză, Anglia și Franța — pentru a discuta problemele păcii în Indochina, în culise delegația americană continuă să pună în centrul discuțiilor purtate cu partenerii occidentali planul lor de intervenție militară.

Intr-o seară, la o întîlnire între delegațiile Statelor Unite și Angliei, americanii vin cu o nouă variantă: pregătirea de trupe noi, compuse din mercenari din Vietnamul de sud, pentru a îndepărta astfel acuzația de război colonialist dus de trupe străine.

„Indiferent de atracția pe care o prezenta acest plan, scrie Eden, **americanii recunoșteau că vor fi necesari aproape doi ani pentru organizarea lor. Se punea problema: ce se va întîmpla între timp? Cînd lordul Reading l-a întrebat pe dl. Dulles ce părere are despre aceasta, el a răspuns că va trebui menținut un fel de cap de pod... Lordul Reading a spus apoi că aceasta înseamnă că pentru cîțiva ani de acum încolo lucrurile vor continua să fie în fierbere, la care d-l Dulles a răspuns că aceasta ar fi foarte bine".**

Eden arată că a raportat la Londra toată această convorbire care a fost dominată de divergențe, subliniind convingerea sa că **„americanii erau profund supărați de refuzul nostru de a sprijini măsurile militare pe care ei le considerau necesare".**

Diplomația americană nu se mulțumea numai să-și exprime supărarea față de aliații englezi. Ea acționa cu înfrigurare în afara conferinței, pentru a o torpila și a-și pune planul în aplicare.

In ziua de 15 mai ministrul de externe englez află cu surprindere din ziarele elvețiene că au loc tratative separate secrete franco-americane cu privire la posibilitatea unei intervenții militare a S.U.A. în Indochina.

„L-am întrebat imediat pe domnul Bedell Smith (S.U.A.) scrie Eden, **dacă aceste știri sînt adevărate și el mi-a spus că NU ȘTIE NIMIC. Cînd Bidault m-a vizitat mai tîrziu în cursul dimineții l-am întrebat dacă poate să confirme aceste svonuri și EL MI-A RĂSPUNS printr-o dezmințire vagă căreia i-am dat crezare.**

Totuși, la sfîrșitul întîlnirii noastre, domnul Margerie, principalul său consilier, m-a luat de o parte și mi-a spus că posedă un document ne care are instrucțiuni din partea domnului Bidoult să mi-l citească. ACESTA CONȚINEA CONDIȚIILE PENTRU INTERVENȚIA S.U.A. IN INDOCHINA. I-am spus: „Atunci, ceea ce scriu ziarele este adevărat?"

Margerie răspunde: „Desigur, foarte adevărat". El m-a informat despre condițiile pentru înfăptuirea intervenției. Ele după eșecul conferinței de la Geneva sau mai devreme, dacă francezii doresc; el a subliniat că americanii și-au exprimat în mod clar preferința pentru o dată mai apropiată".

Mai tîrziu în cursul zilei, a sosit ziarul New-York Herald Tribune, cuprinzînd detalii complete asupra negocierilor franco-americane.

Am simțit o ușurare pentru că astfel aveam prilejul să-i pun această problemă lui Bedell Smith fără să dezvălui că fusesem deja informat de francezi. BEDELL SMITH A EXPLODAT DE INDIGNARE CONDAMNIND INCAPACITATEA WASHINGTONULUI DE A PASTRA SECRETUL ORICAROR CONVORBIRI".

Pentru un timp conferința de la Geneva se întrerupe iar primul ministru englez Churchil și ministrul de externe Eden pleacă, la 24 iunie, la Washington. Consemnînd conversațiile avute la Departamentul de Stat, Eden scrie că Dulles părea mai accesibil ideii împărțirii Vietnamului în două părți dar considera că împărțirea poate fi eficientă. **„NUMAI DACA FRANCEZII AR PUTEA FI CONVINȘI SA ABANDONEZE ACAPARAREA ECONOMIEI VIETNAMEZE". După cum se vede, cînd în secret cu francezii, fără să știe englezii, cînd în secret cu englezii fără să știe francezii, domnul Dulles urmărea unul și același lucru: satisfacerea aspirațiilor monopolurilor americane de a pune mîna pe Indochina.**

Dezvăluirile lui Anthony Eden cu privire la planul de intervenție americană în războiul din Indochina au produs o impresie penibilă în întreaga lume ca și în Statele Unite.

La una din conferințele sale de presă președintele Eisenhower a fost întrebat dacă sînt adevărate dezvăluirile fostului om de stat englez.

Președintele Eisenhower a răspuns că Statele Unite nu au preconizat niciodată intervenția armată în Indochina și că probabil fostul prim ministru englez a interpretat greșit luînd o ipoteză formulată de către domnul Dulles drept o propunere. Dar după cîteva zile ziarul francez „Le Monde" **reproduce o serie de materiale confidențiale care demonstrează că de fapt nu a fost vorba de un singur proiect american de intervenție ci de cinci.** „Ni s-a părut interesant—scrie ziarul „Le Monde". în introducerea la aceste documente, să adăugăm o altă piesă la dosarul dezbaterii: este vorba de extrase semnificative dintr-o lucrare intitulată „Sfîrșitul unui război" (Indochina 1954) pe care colaboratorul nostru Jean Lacouture și Philippe Devilliers o vor publica peste cîteva săptămîni". Aceste documente dezvăluie clar că principalul plan american de intervenție militară în Indochina purta și un nume: „operația Vautour". După cum se vede numele era franțuzesc.

Și ca și cum toate acestea nu ar fi fost suficiente, alt ziar francez „Express" își asigură publicarea prealabilă în exclusivitate a unor extrase dintr-o carte care urmează să apară sub titlul „Secrete de Stat", sub semnătura lui J. R. Tournoux, extrase care, aduc și ele completări, la dosarul Indochinei, sau mai bine zis la spălarea rufelor murdare în public.

Tournoux, arată că la 26 februarie 1954 analizînd înfrîngerile militare suferite de trupele franceze în Indochina, generalul Ely scrie în raportul său: **„Noi nu vom putea probabil să obținem o SOLUȚIE MILITARA, maximum ceea ce putem spera este de a obține condițiile militare cele mai favorabile pentru o soluționare politică a problemei.**

NOI NE LOVIM DE UN ADVERSAR CARE ȘTIE SA FOLOSEASCA IN AVANTAJUL SAU TOATE RESURSELE PE CARE LE CONFERA UNUI POPOR REZISTENȚA FAȚĂ DE FORȚE STRAINE INSTALATE PE TERITORIUL SAU..."

In ciuda faptului că dezvoltarea evenimentelor confirma recunoașterile generalului Ely, demonstra că nu poate fi obținută o victorie militară împotriva unui popor care luptă pentru eliberarea sa, dl. Dulles se încăpățînează. Tournoux descrie următoarea scenă petrecută la ministerul de externe francez:

„La Quai d'Orsay", domnul Georges Bidault tresare, crezînd că a auzit greșit:

„Și dacă vi s-ar da două bombe atomice pentru a salva Dien-Bien-Fu? Omul care vorbește este Foster Dulles. Cei doi miniștri discută în picioare, lîngă fereastră. „Bombe atomice? Dar vom distruge garnizoanele noastre, în același timp cu cele vietnameze!" răspunde pe loc domnul Georges Bidault. Tournoux dezvăluie că tratativele secrete cu privire la operațiunea „Vautour" erau completate de alte „negocieri" ultrasecrete: legarea intervenției cu arme clasice de un proiect de intervenție cu arme atomice".

In cele din urmă însă planurile irresponsabile ale cercurilor imperialiste cu privire la Indochina s-au prăbușit. Pacea a fost încheiată în Indochina. Spălarea în public a acestor rufe murdare nu arată numai chipul hidos al imperialismului în acțiune. Ea ne dă posibilitatea să măsurăm totodată, tăria acelor forțe care au știut să dejoace aceste planuri agresive și să impună singura soluție rațională: tratativele pașnice. Și în cazul altor planuri agresive, istoria a demonstrat că aceasta este singura cale posibilă. Dar despre aceasta în numărul viitor.

N. LUPU

Alegerile pentru Miss America, un business

Cine își închipuie că alegerea „reginelor frumuseții" se face în Statele Unite pe baza unor considerente estetice, comite o greșeală gravă. Alegerea unei „Miss America" este o simplă afacere din care profită mai puțin aleasa decît... alegătorii.

„Concursul de frumusețe", care din 1921 încoace se organizează în fiecare an în stațiunea climaterică Atlantic City, situată la 200 km. sud de New York, este în primul rînd menit să atragă la sfîrșitul sezonului un plus de 150.000 de vizitatori în stațiune. Aceasta înseamnă în sine un profit în plus pentru hotelierii, restauratorii și în general pentru toate întreprinderile comerciale din stațiune. Dar businessul nu se reduce numai la atît. Participantele la alegerile pentru „Miss America" sînt obligate să-și ia în scris angajamentul ca în toată perioada acestora vor acorda organizatorilor concursului drepturi depline de a le folosi fotografiile, semnătura și apariția în public pentru scopuri de publicitate comercială. Astfel societățile care doresc să stimuleze vînzarea mărfurilor lor cu ajutorul fotografiei, semnăturii sau chiar apariției personale a unei „Miss America", trebuie să plătească organizatorilor concursului sume respectabile. De pildă societatea americană de radio și televiziune Philco, care s-a ocupat asiduu de popularizarea ultimei „Miss America", Mary Ann Mobley, și a cheltuit pentru aceasta o sumă frumușică, a reușit în schimb să vîndă 35.000 televizoare cu ajutorul direct al „reginei frumuseții" care a activat ca agentă de propagandă în serviciul acestei firme.

Pe bună dreptate scria ziarul „Die Tat" din Zürich: „firma care organizează concursul nu e altceva decît o agenție care angajează tinere bine făcute și talentate, în vîrstă de 18—28 de ani ca agente de recrutare a clienților". Cu alte cuvinte pentru business.

Senatul american „cercetează" situația bătrînilor

Pentru a-și cîștiga cît de cît popularitate în rîndurile alegătorilor, Senatul american a organizat, anul trecut, o anchetă în legătură cu situația materială a persoanelor în vîrstă din Statele Unite. In cadrul acestei anchete și-au spus părerea despre situația bătrînilor, diferite organizații sindicale, asociații sanitare, medici, organizații ale pensionarilor și un mare număr de persoane particulare în vîrstă.

Concluziile la care s-a ajuns în urma anchetei dezvăluie tabloul sumbru al situației materiale a persoanelor în vîrstă din S.U.A., tragedia lor.

In California, de pildă, unde după cum se afirmă ar exista un program „mai bun de ajutorare" a vîrstnicilor, în comparație cu alte state din S.U.A., bătrînii au ajuns într-o situație deplorabilă. Ziarul american „PEOPLE'S WORLD" rezumă astfel această stare de lucruri:

— Peste 16 milioane de americani consideră că situația bătrînilor a ajuns la un punct grav. Aproximativ trei cincimi din cele 16 milioane de persoane în vîrstă din S.U.A., au un venit anual cu mult sub minimum vital.

— Sănătatea vîrstnicilor este lăsată la voia întîmplării. Ei nu primesc îngrijire medicală corespunzătoare și din lipsa de asistență medicală, ei sînt adeseori victime ușoare pentru tot felul de șarlatani și falsificatori de medicamente.

— Multe persoane în vîrstă ar dori să mai lucreze pentru a se putea întreține, dar nu găsesc de lucru. Mulți au nevoie de locuințe corespunzătoare, dar nu le pot obține.

— Sistemul social al S.U.A. aruncă bătrînii la marginea societății ca „un material uman de prisos". Din această cauză, un număr mare de sinucideri din S.U.A. se înregistrează în rîndurile persoanelor de peste 65 de ani.

Situația dezastruoasă a bătrînilor din S.U.A. a fost confirmată chiar și de persoane oficiale cum este senatorul Pat Mc — Namara, din statul Michigan, președinte al subcomisiei Senatului pentru problemele persoanelor în vîrstă. Demascînd afirmațiile cu privire la așa zișii „ani de aur" pe care i-ar trăi persoanele în vîrstă, acesta a arătat că „pentru mulți dintre cetățenii noștri mai în vîrstă, chestiunea dominantă pare să fie teama de nesiguranța zilei de mîine". O altă persoană de răspundere, George McLain, președintele Institutului pentru asigurări sociale al statului California, vorbind despre cauzele situației materiale grele a bătrînilor a arătat că una din acestea — o cauză principală — este economia de război a S.U.A., care nu dă posibilitate țării să folosească resursele în mod adecvat și pentru asigurările sociale. El a insistat pentru luarea unor măsuri practice. „Luînd măsuri practice și eficiente pentru a asigura anii de bătrînețe ai cetățenilor noștri — a spus el — vom cîștiga mai mulți prieteni în străinătate decît putem spera să atragem prin laudele despre faptul că fabricăm rachete și alt armament. Mulți dintre prietenii pe care i-am avut în străinătate au rămas deziluzionați despre idealurile Americii. Ei sînt alarmați de preocupările noastre febrile de a produce tot felul de bombe și alte arme de război".

Discuțiile care se duc în jurul situației grele a celor 16 milioane de bătrîni americani, au mai mult un aspect propagandistic, iar declarațiile unor personalități au iz de demagogie. In fond, statul american nu intenționează să ia măsuri în vederea îmbunătățirii traiului celor vîrstnici. Aceasta, chiar și pentru faptul că pentru un stat capitalist, în fruntea căruia se află marile monopoluri, grija principală este obținerea profiturilor, prin sărăcirea maselor. Avem de a face cu nedreapta lege a lumii capitaliste: la un pol o mînă de îmbuibați, la celălalt milioane de oameni aruncați în mizerie.

Și situația aceasta nu durează de ieri. Ea s-a înrăutățit an de an. Dacă în 1900 existau în S.U.A. doar 3 milioane de persoane în vîrstă peste 65 de ani care nu beneficiau de asistență socială, numărul lor a crescut în prezent la 16 milioane. După unele date numărul lor se va ridica în viitorii zece ani la 20 de milioane. O persoană de răspundere ca Bertha S. Adkins, subsecretar de stat la Departamentul Sănătății, a declarat răspicat că potrivit datelor oficiale, „pînă în 1965, aproximativ alți aproape 8 milioane de oameni în vîrstă nu vor beneficia de asistență medicală!"

In această situație ce le rămîne de făcut vîrstnicilor din S.U.A. aruncați în mizerie? In această situație disperată mulți recurg la sinucidere. Alții însă considera că singura soluție este lupta pentru îmbunătățirea situației lor. Acest punct de vedere a fost sintetizat în declarația bătrînului Philip Ickler, în vîrsta de 78 de ani, membru de peste 58 de ani al Asociației Americane a Muncii. „Am luptat pentru ajutorul de șomaj și vom lupta și pentru asigurările sociale"...

V. I.

HALAL SOCIETATEI

Doamna Cross are un cîine, Sticky, pe care îl vedeți în fotografie. Fiecare plimbare a lui Sticky costă 5 lire (aproape salariul pe o săptămînă al unui muncitor). Banii îi încasează domnul elegant care păsește cu respect în spatele cîinelui. El este detectivul particular Albert Rowe, angajat să-l păzească pe Sticky ori de cîte ori se plimbă.

Se spune că în zilele însorite, Sticky se plimbă chiar de două ori pe zi. Și afacerea aceasta merge. Doamna Cross plătește pentru că trăiește din exploatarea muncii. Domnul Rowe încasează o sumă frumoasă pentru că îndeplinește cu distincție o „misiune nobilă". Iar Sticky, mai ales Sticky, este „fericit".

NOTE

Asociații „onorabile"

Poliția din Chicago (S.U.A.) „veghează". Spărgătorii din Chicago „operează". Polițiștii stau la pîndă. Ei au misiunea de mare răspundere de a prinde pe orișicine s-ar încumeta să-i deranjeze pe spărgători în timpul „operației"!

Cu aceasta se îndeletnicesc aproape 200 de polițiști — inclusiv ofițeri de poliție — din orașul Chicago. Tot ei asigurau și transportul capturei cu mașinile de serviciu ale poliției.

Scandalul e răsunător, fiindcă numărul polițiștilor implicați este mare, dar nicidecum fiindcă sistemul acesta ar fi nou. Asemenea asociații onorabile au mai ființat în S.U.A. și în alte țări capitaliste. Ele sînt reprezentative pentru lumea în care stăpînii sînt jefuitorii și modul de viață e bazat pe jaf.

Școală... pentru rasiști

Lee Davidson, „marele dragon" al Ku-Klux Klanului, adică șeful suprem al acestei organizații teroriste de tristă faimă a rasiștilor din S.U.A., a anunțat zilele trecute că Klanul intenționează să înființeze o școală în orașul Atlanta din statul Georgia. Școala, în care vor fi primiți numai cei mai credincioși aderenți ai rasismului, își propune să dea Ku-Klux-Klanului „cadre" de nădejde și... bine calificate.

Intenția „marelui dragon" — așa cum a afirmat el — e să obțină din partea statului Georgia fondurile necesare pentru finanțarea școlii. Avînd în vedere că dezmățul rasist se desfășoară în Georgia sub privirile binevoitoare ale autorităților, e foarte ușor posibil ca Lee Davidson să reușească...

DE PRETUTINDENI

MUZEUL societății Chopin din capitala R.P. Polone deține numeroase manuscrise originale ale marelui compozitor, iar arhivele lui conțin 25.000 de fotocopii și tipărituri chopiniene. Colecțiile Muzeului se îmbogățesc necontenit. Au fost achiziționate nu demult manuscrisul Sonatei în sol minor pentru violoncel și pian, schițele Barcarolei și ale ultimei Mazurci etc. Totodată au fost obținute o serie de scrisori ale familiei și prietenilor, autografe pe diverse albume, opere dedicate lui Chopin și multe alte amintiri prețioase.

●

DE PESTE 20 de ani, spaniolii joacă tenis cu mingi care sînt aduse prin contrabandă de peste hotare. Spania nu fabrică mingii de tenis și din motive necunoscute importul de mingi este interzis. Fără contrabandă, tenisul din

Spania ar fi încetat de mult să fie practicat. Este probabil singurul caz din istoria sportului în care succesele sportive depind de „succesele" contrabandiștilor.

●

UN CĂȚEL a salvat deunăzi viața marinarului Cordes din Haaren, în timp ce acesta din urmă dormea pe nava sa, ce ancorase în portul Brema. Pe vas izbucnise un incendiu, iar cîinele trăgea cu putere de pătura cu care se acoperise stăpînul său, astfel încît marinarul se trezi și se putu salva în ultimul moment. Micul salvator patruped pieri însă în flăcări.

●

ACADEMIA de Științe din Uzbekistan a creat un parc național în Delta fluviului Amu-Daria. Cercetătorii rezervației vor studia flora și fauna; ei se vor ocupa cu aclimatizarea de plante și de animale ale regiunilor învecinate. S-au și descoperit peste 300 de specii de păsări, mai ales numeroase varietăți de berze, cormorani și pelicani. Delta este populată cu specii prețioase de pești. Se mai găsesc aici și tigri.

●

ANTRENORUL american de baschet Mark Gregor s-a întors dintr-o călătorie în Europa. El a călătorit nu în calitate de turist sau în vederea schimburilor de experiență cu colegii săi. Scopul călătoriei sale a fost achiziționarea de

jucători pentru clubul său. Așa el l-a „cumpărat" pe cel mai înalt jucător din Franța, Lefeore. De asemenea a „cumpărat" expediind în S.U.A. cinci suedezi și un jucător din Grecia. Fiecare dintre acești jucători are peste 2 m.

●

O PENSIONARĂ din Kiev, Zelinskaia, a adunat în 40 de ani o interesantă colecție de cărți poștale ilustrate. Albumele ei cuprind peste 10.000 cărți poștale ilustrate, publicate în diferite țări ale globului, în ultimii 70 de ani. Multe din acestea reproduc capodopere ale artei mondiale. Colecția Zelinskaiei îngăduie să se studieze arta rusă începînd din secolul XI pînă-n zilele noastre.

●

PE UN LAC din regiunea Stargard (R.P. Polonă) se găsesc trei insule plutitoare, dintre care una își schimbă poziția cu sute de metri în timpul vremii furtunoase. Suprafața insulei este de un sfert de hectar, iar din vegetația ei fac parte și copaci de 8 metri înălțime.

●

UNA din cele mai frumoase opere de artă care s-au păstrat nealterate din epoca de piatră este desenul pe o stîncă a unui rinocer, care are o vechime de 35.000 de ani, desen ce se găsește în Transvaal. Redarea animalului și a mișcărilor sale este făcută cu atîta perfecțiune, încît poate rivaliza cu opera unui artist din zilele noastre. Pe spatele rinocerului se află așezate cîteva păsări care îi ciugulesc insectele. Asemenea zburătoare sînt și azi însoțitorii permanenți ai acestor animale.

●

IN ORAȘUL cazah Kzyl-Orda a fost deschisă o stație de taxiuri aeriene. In fiecare zi, avioane ușoare sînt puse la dispoziția pasagerilor care merg la sate. Țăranii se folosesc de transporturile aeriene nu numai pentru deplasările lor, ci și pentru a-și duce produsele la piață.

●

ANUL TRECUT, Uniunea Sovietică a primit un număr record de turiști americani: aproape 11.000, față de 1500 cît reprezintă cifra turiștilor americani în 1956.

Racheta „URAGAN" nu răspunde!

O aventură în cosmos (Text: Radu NOR; desene: Dumitru IONESCU)

VII.

Racheta „Uragan" a aterizat forțat pe un asteroid, a cărui orbită tocmai îi încrucișa drumul. Carter și Hawkins, neputînd să repare stricăciunea, au chemat în ajutor „Pescărușul". Ei așteaptă cu înfrigurare sosirea salvatorilor care nu întîrzie să sosească.

— N-aveți nici o grijă, domnule Carter. Dincă va repara motoarele. Am însă o nedumerire: de ce ați plecat la drum fără mecanic de bord?

— Vedeți, domnule Savu, racheta noastră nu poate lua decît doi pasageri. Intre un mecanic și geologul Hawkins a fost preferat ultimul...

— De ce oare? Urmările unei asemenea hotărîri puteau fi deosebit de grave.

— Vă voi face o destăinuire: trustul care finanțează expediția noastră este interesat să-și asigure posesiunea zăcămintelor de minereuri radioactive de pe Venus. De aceea a fost luat Hawkins și din același motiv am fost siliți să întreprindem zborul în ciuda condițiilor nefavorabile.

Cu toate că și-au dat cuvîntul că nu vor pleca mai departe fără încuviințarea lui Savu, cei de pe „Uragan", profitînd de faptul că echipajul „Pescărușului" se odihnea, au decolat. Treziți de zgomotul motoarelor „Uraganului", Savu, Dincă și Petruț s-au îmbarcat imediat ca să continue urmărirea.

Se pornise o adevărată cursă cosmică. Treceau zilele în șir, fără ca „Pescărușul" să poată ajunge din urmă „Uraganul". Distanța dintre cele două nave cosmice devenea însă din ce în ce mai mică.

Intr-o zi, în cabina „Pescărușului" se auziră zgomote curioase. Era ca și cînd o grindină deasă ar fi lovit învelișul exterior al rachetei.

— Meteoriți! Un roi de o densitate extraordinară! Poate să perforeze din clipă în clipă blindajul.

— Sînt convins că va rezista. Totuși, pentru orice eventualitate, să ne îmbrăcăm costumele de protecție.

(Continuare în numărul viitor)

ȘEZĂTOARE LITERARĂ

Sîntem obișnuiți să facem coadă la un film, la un concert și mai puțin la... poezie. Și totuși fenomenul acesta se întîmplă. E și acesta un semn care evidențiază gustul maselor pentru arta noastră realist socialistă.

La șezătoarea literară de la Vălenii de Munte am văzut destui oameni necăjiți. De ce? Pentru că în sală erau numai 300 de locuri. Pentru că mulți alții au fost nevoiți să stea afară. Fapt pentru care vor să-și materializeze cît mai grabnic un ideal: o sală cu mult mai spațioasă, pentru manifestări cultural-artistice.

Asistența, în timpul șezătorii.

Elementele majore ale poeziei

La începutul șezătoarei, poetul Eugen Frunză, care venise în localitate în urma unei invitații a Casei de cultură raională, a întrebat:

— Ce fel de poezii vreți să vă citesc? Răspunsurile au venit dintr-o dată.

Un muncitor: *Patriotice.*

Un tînăr: *De dragoste.*

O fată: *De dragoste și pentru pace.*

Iată deci elementele majore ale poeziei: patriotismul, dragostea, pacea. Poetul, subordonîndu-se cerințelor, s-a executat.

Citiți pînă la miezul nopții!

O șezătoare literară poate să țină un ceas, două, trei, sau chiar mai mult. La Vălenii, bunăoară, ea a durat peste trei ceasuri și jumătate. Totul depinde de poezie. Muncitori, profesori, elevi, activiști, gospodine — s-au regăsit în poezie întrutotul. Rezultatul? O profesoară de limba romînă, i-a adresat poetului invitația:

— *Citiți pînă la miezul nopții!*

Să se aplice poezia!

Am urmărit cu atenție felul în care reacționau ascultătorii. Pe tînărul Adrian Popescu l-a mișcat „Cîntec pe schele"; pe Lucica Iurceag și pe alte cinci colege de-ale ei, poeziile patriotice, iar pe un electrician care stătea lîngă subsemnatul, poezia adresată birocraților l-a îndîrjit să spună gesticulînd:

— *Să se aplice poezia! La dosar cu birocrații!*

Să nu ne uitați!

Faptul că șezătoarea de la Vălenii a ținut mai bine de trei ceasuri și jumătate evidențiază un lucru: oamenii iubesc poezia noastră nouă. La sfîrșitul șezătoarei zeci de tineri l-au rugat pe poetul Eugen Frunză să le dea autografe. Tovarășul Paul Ciocodeică, secretar al comitetului raional de partid Teleajen, a ținut să spună: *„Mulțumim Partidului nostru care ajută pe scriitori să dea opere tot mai frumoase, puse în slujba construcției socialiste".*

La plecare, o mulțime de cetățeni l-au înconjurat pe oaspete:

— *Să nu ne uitați! Să mai veniți pe la noi!*

G. MINIȘAN

Poetul Eugen Frunză în mijlocul oamenilor muncii.

ȘTIINȚA ȘI VIAȚA • ȘTIINȚA ȘI VIAȚA • ȘTIINȚA ȘI VIAȚA

Acele care vindecă

O terapeutică străveche și mereu actuală: Acupunctura

Acupunctura, cunoscută și utilizată de chinezi de peste 30 de secole, se află în prezent în atenția cercurilor medicale de pretutindeni. Străvechea metodă de tratament, denumită în China antică „cien", pornește de la un principiu deplin verificat de cercetările moderne. Ea constă în înțeparea cu ace a anumitor porțiuni din piele în scopul vindecării unor boli.

Baza ei științifică o constituie reflexul nervos. Punctele de pe piele care sînt înțepate, se află în legătură, prin intermediul sistemului nervos, cu anumite organe interne. Această legătură se realizează pe calea reflexului nervos, a arcului reflex, acel circuit nervos declanșat de o excitație periferică. Oamenii de știință, în frunte cu Secenov și Pavlov, au arătat că reflexele guvernează activitatea tuturor organelor noastre interne. Astfel, mecanismul acupuncturii este explicat în parte. Spunem „în parte", deoarece această metodă mai are multe puncte obscure. Cu clarificarea lor se ocupă însă, în prezent, savanți din multe țări ale lumii din China, U.R.S.S., Franța etc.

Înțepături după schemă!

Cum se aplică acupunctura în mod practic? Metoda este foarte simplă și foarte puțin costisitoare. Bolnavului i se introduc sub piele (în derm) ace din aur, argint, platină sau alte metale mai puțin prețioase. Unii medici susțin că se obțin rezultate la fel de bune, chiar cu ace simple de seringă, metalul folosit neavînd nici o importanță.

Locul înțepăturii are însă o deosebită însemnătate. După schemele transmise de medicina tradițională chineză, locul înțepăturii nu corespunde regiunii dureroase. Pentru durerea de cap, de pildă locul înțepăturii se află la nivelul degetului mare al mîinii. Pentru durerile produse de crizele hepatice — la nivelul degetului mare al piciorului și la jumătatea inferioară a gambei etc.

Ce boli se pot vindeca?

Bolile care profită cel mai mult de pe urma acestui tratament, sînt în primul rînd cele funcționale, adică tulburările intervenite în funcționarea

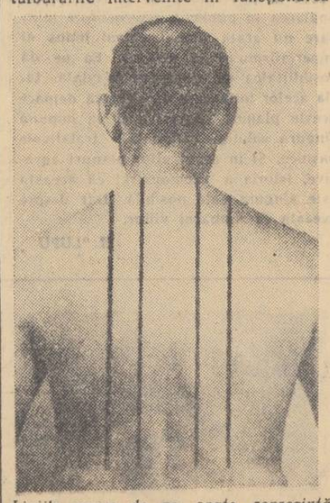

Liniile negre de pe spate reprezintă „meridianele" pe care sînt așezate punctele ce acționează asupra bolilor cronice ale tuturor organelor corpului

diferitelor organe. Dintre acestea fac parte: nevralgiile sciatice, nevralgiile intercostale, suferințele vezicii biliare, ale tubului digestiv, nevrozele cardiace, durerile de cap, migrene etc. In aceste afecțiuni procentul de vindecare se ridică la 90 la sută. In celelalte boli, ca cele de rinichi sau alte boli cronice, acupunctura, alături de tratamentele obișnuite, dă rezultate încurajatoare.

Oricine poate experimenta personal eficacitatea acupuncturei, în caz de guturai. Pentru aceasta, se introduc două lingurițe în apă fierbinte și apoi se atinge cu ele fața posterioară a ambelor mîini, între degetul mare și degetul arătător. Dacă guturaiul este la început, nasul înțundat se desfundă numaidecît.

Acupunctura atomică?

In Republica Populară Chineză acupunctura este studiată în mod special la Institutul experimental de acupunctură din Pekin. Tovarășul Mao Tze-dun a invitat numeroși medici chinezi de formație occidentală să învețe tehnica metodei, să o studieze și să colaboreze cu medicii „tradiționaliști", pentru a-i îmbunătăți rezultatul.

Acupunctura este experimentată cu deosebit interes și în Uniunea Sovietică. Anul trecut, a avut loc la Gorki, o conferință asupra acupuncturii, organizată de Institutul de medicină din acest oraș, care a reunit reprezentanți din Moscova, Leningrad, Kuibișev etc. Rapoartele profesorilor N. Gratcenkov, V. Vogralik, G. Novinski și alții au contribuit la interpretarea științifică a metodei.

Recent se vorbește în Uniunea Sovietică de o „acupunctură atomică", în care acele vor fi înlocuite cu fascicole de particule atomice, care ar bombarda locurile respective de pe suprafața pielii.

După părerea biologului francez, doctorul Jacques Menetrier, acupunctura constă pur și simplu în a descărca condensatorii electrici ce se formează în mod natural în corpul uman, cu ajutorul unor ace metalice. Dacă această teorie este exactă, noua tehnică sovietică ar putea da rezultate extraordinare. La Clermond-Ferrand, în Franța, s-au ținut la sfîrșitul anului trecut „Zilele internaționale ale acupuncturii". Numărul medicilor francezi și străini care se interesează de această veche metodă de tratament chinezească crește neîncetat.

...Și la spitalul Colțea

Acupunctura a pătruns și în țara noastră. Încă din 1958, la spitalul Colțea din București a luat ființă primul serviciu de acupunctură, condus de conf. dr. N. N. Gheorghiu. De atunci, pînă în prezent, au fost tratate prin această metodă nenumărate cazuri. Majoritatea bolnavilor au urmat în prealabil tratamente îndelungate, fără rezultate.

Cu ajutorul acupuncturii, medicii romîni au obținut rezultate foarte bune în 70 la sută din cazurile de afecțiuni ginecologice, dureri reumatice, migrene, spasme digestive etc.

Desigur, acupunctura mai necesită multe studii și cercetări pentru a deveni o metodă perfectă. De pe acum, însă putem afirma că viitorul ne rezervă multe surprize în aplicarea ei pe scară largă.

I. ROMAN

Vivariumul de la Iași

O împărăție a șoarecilor albi, a iepurilor și pisicilor. Deși trăiesc ca în raiul lui Adam, anumite dușmănii atavice n-au fost depășite și deoarece fiecare specie își are sectorul său, custile sale, regimul său alimentar. Peste tot curățenie ca de farmacie, temperatură reglată și hrana la oră fixă, pe bază de rețetă.

Astfel, șoricelii au drept tain grîu, lapte, biscuiți; iepurii de chinchilla morcovi, fîn uscat, lucernă, iar pisicile — nu este greu de ghicit — carne, lapte, pîine și din cînd în cînd... șoareci ca desert.

Fiecare din pensionarii vivariumului — care în permanență se află sub supraveghere medicală — are un rol important. Produsele fabricii de antibiotice de la Iași — vivariumul se află acolo, — după ce au trecut prin toate controalele tehnico-raimice, trec și printr-un control biologic. Ca și celelalte fi efectuează S.C.T.-ul — serviciul controlului tehnic, care numără peste o sută de salariați, majoritatea specialiști de înaltă calificare ce veghează la asigurarea calității irreproșabile a antibioticelor românești.

Cu ajutorul șoricelor se fac probele de toxicitate ale penicilinei. De la fiecare șarjă se iau cinci flacoane de penicilină și se injectează la cinci șoricei. Dacă nu moare nici unul, — șoricei sînt foarte sensibili la toxine — penicilina este bună. Ajunge să moară unul singur, iar cauza poate fi cu totul alta, se repetă încercarea, de astădată cu alți zece șoricei. Dacă din acești zece moare numai unul, întreaga șarjă se rebutează. Iepurașii la rîndul lor au o mare sensibilitate, care se manifestă imediat prin modificări de temperatură, iar antibioticele n-au voie să provoace creșteri de temperatură. Asupra pisicilor se fac încercările cu streptomicină, deoarece ele sînt foarte sensibile la hipotensivitatea pe care aceasta ar putea-o provoca. Niciun fel de deviere de la normele prescrise nu se admite.

M. TREBLA

Parcul zoologic din Moscova

Parcul zoologic din Moscova, fondat în 1864, este în prezent un important centru de cercetări științifice, vizitat în fiecare an de trei milioane de persoane. În el viețuiesc peste 3.000 de animale, din 440 de specii diferite.

Aici se află, de pildă, cel mai rar animal din lume, ursul de bambus, originar din China, care răspunde la numele de „pin.pin": numai opt animale din această specie trăiesc în captivitate, șase la Pekin, unul la Londra și unul la Moscova. Altă raritate este felina hibridă, obținută prin încrucișarea tigru.leu.

Animalele venite din toate colțurile lumii se aclimatizează foarte bine în grădina zoologică de la Moscova. Lebăda neagră din Australia sau papagalul creț, de pildă, care se află tot anul sub cerul liber, suportă ușor o temperatură care coboară pînă la 40 grade sub zero.

In parc au fost create laboratoare. Personalul studiază problemele de alimentație, bolile animalelor, ca și profilaxia acestora, ceea ce are ca efect reducerea constantă a cazurilor de boală și prelungirea vieții animalelor în captivitate.

Această activitate științifică se desfășoară în strînsă legătură cu mari Institute științifice sovietice ca: Universitatea de la Moscova, Academia veterinară, Institutele biologice ale Academiei de Științe a U.R.S.S., iar 27 de eminenți biologi sovietici participă la cercetările de aclimatizare efectuate în acest Parc.

Tot aici a luat ființă, acum 32 de ani, din inițiativa unor grupuri de elevi moscoviți, un cerc de studii al tinerilor naturaliști, condus în prezent de savanți cu renume. Observațiile făcute de tineri prezintă uneori interes științific. Astfel, un membru al cercului, Nikolai Iordanski, a scris un studiu despre particularitățile biologice ale salamandrei uriașe în captivitate, studiu care a apărut într-una din publicațiile științifice ale Parcului zoologic.

Animalele sălbatice în captivitate se reproduc rar. In Parcul zoologic din Moscova au fost create toate condițiile pentru reproducerea lor, ceea ce demonstrează leoaica și puii ei, din fotografie.

Teatrul romînesc în imagini și documente

(Urmare din pag. 1-a)

chipul unor celebri slujitori ai scenei romînești. Iată și costumul coanei Joița purtat cu decenii în urmă de Aristizza Romanescu și de Maria Ciucurescu.

Printre costumele păstrate în muzeu se află și acel al lui Luca Arbore purtat de Constantin Nottara în „Viforul" și cel al lui Hamlet purtat de Aristide Demetriad și cel al Aghatei Bîrsescu din „Magda".

Vitrinele următoare adăpostesc obiecte, fotografii și documente care ilustrează zbuciumata istorie a teatrului romînesc și viața slujitorilor săi, printre care întîlnim, sub diversele înfățișări, prilejuite de rolurile interpretate de-a lungul anilor pe: Grigore Manolescu, Maria Ventura, Tony Bulandra, N. Soreanu și alții.

Ultima sală prezintă vizitatorului aspecte ale impresionantei dezvoltări a Teatrului Național în perioada care a urmat lui 23 August 1944. Tot aci sînt păstrate cu grijă amintiri ale unor actori de frunte ai scenei romînești, dispăruți în anii din urmă. Trecem cu emoție pe lîngă portretul Soniei Cluceru semnat de pictorul Al. Ciucurencu, pe lîngă vitrina în care printre fotografii și manuscrise se zărește într-o cutie de catifea Ordinul Muncii ce a strălucit cîndva pe pieptul lui Mihai Popescu.

Am amintit doar cîteva dintre exponatele Muzeului. Cît despre istoricul lui, l-am rugat pe însuși conservatorul Muzeului, tovarășul George Franga, să ne spună cîteva cuvinte:

„In trecut n-a existat un muzeu al teatrului romînesc. Din fericire, pietatea și recunoștința față de acei ce au luptat pentru propășirea teatrului național a îndemnat pe cîțiva iubitori de artă să păstreze, să colecționeze și după un timp să doneze Teatrului documente de preț care au format nucleul muzeului de azi. Muzeul propriu zis a luat ființă mai mult cu numele la începutul războiului, dar adevărata lui viață începe după 23 August 1944, Cînd Teatrul Național a intrat în posesia sălii „Comedia" a căpătat și Muzeul un local propriu, acel în care ființează astăzi. In clipa de față însă, îmbogățirea neîncetată a colecțiilor noastre și înmulțirea sarcinilor privind cercetarea istoriei teatrului romînesc fac neîncăpător și acest local. De aceea exponatele pe care le-ați văzut aci reprezintă doar o parte din patrimoniul muzeului. Doar cu ocazia expozițiilor ocazionale organizate în foaierul teatrelor, mai ies la lumină unele documente care din lipsă de spațiu mai zac în depozitele noastre. Aș aminti printre achizițiile noi, care sînt deabia în curs de clasare: o colecție de scrisori, autografe și obiecte personale care au aparținut Eufrosinei Popescu, documente ale lui Al. Davilla în legătură cu conflictul Nottara-Davilla, documente privitoare la personalități teatrale, ca Maria Ciucurescu, Tony Bulandra, N. Soreanu, Ion Sava, Paul Gusty, etc.

In ciuda aparențelor modeste ale localului nostru, vizitatorii nu lipsesc. E deosebit de mișcătoare afluența tineretului de toate categoriile, muncitori, elevi, studenți, militari. Ei manifestă, prin aviditatea cu care cercetează fiecare exponat în parte, o mare dragoste pentru mișcarea noastră teatrală de-a lungul vremurilor. Pe lîngă amatorii de teatru, muzeul mai este solicitat de specialiști din diverse domenii de activitate. De pildă realizatorii filmului „Darclee" au venit aci să se documenteze asupra vieții și activității celebrei cîntărețe, scriitorii cercetează documente privind viața unor înaintași ai teatrului nostru cărora li se consacră monografii, scenografi de la diverse teatre, studiază costumele și cadrul plastic în care au fost reprezentate spectacole clasice".

Convorbirea noastră, care s-a desfășurat paralel cu o ultimă privire asupra prețioaselor vestigii ale teatrului romînesc, s-a întrerupt. Un grup de tineri vizitatori s-a apropiat de directorul muzeului cerîndu-i cîteva lămuriri suplimentare.

Ana ROMAN

ERNST BUSCH LA 60 DE ANI

La sfîrșitul lunii ianuarie a celui dintîi an al veacului nostru s-a născut în portul german Kiel, în familia unor muncitori sărmani, ERNST BUSCH, unul dintre cei mai mari artiști de astăzi ai teatrului din R.D.G. Laureat al Premiului Național, Busch este creatorul a nenumărate roluri din dramaturgia contemporană și clasică, și în deosebi incomparabilul interpret al cîtorva personaje brechtiene, ca bucătarul din „Mutter Courage", judecătorul Azdak din „Cercul de cretă caucazian" sau Galilei din piesa cu același nume. În acest ultim rol a putut fi admirat și de spectatorii romîni, care i-au urmărit măestria artistică cu prilejul turneului întreprins de vestitul „BERLINER ENSEMBLE".

Debutează pe scena teatrului din orașul natal, cu rolul lui *Gessler* din „Wilhelm Tell" de Schiller, încredințîndu-i-se apoi rolul lui *Marc-Antoniu* din „Iuliu Cezar" de Shakespeare. Trece apoi la teatrele din Frankfurt pe Oder și Berlin unde este angajat de regizorul *Erwin Piscator*, jucînd în piesele cu caracter progresist, antifasciste, ale lui *Toller, Wolff, Brecht*. Actor popular și realist, profund legat de originea sa proletară, Ernst Busch nu se mulțumește doar a da viață pe scenă unor reprezentanți ai progresului, ci devine un militant activ al mișcării antifasciste, în anii din preajma preluării puterii de către hitleriști.

În afara scenei, este angrenat și în activitatea cinematografică, fiind în acea perioadă de început a filmelor sonore germane protagonistul a trei importante filme cu caracter social realizate la începutul celui de-al patrulea deceniu și anume „Tovărășie" regizat de *G. W. Pabst* în 1931, „Țara nimănui", o vehementă înfierare a războiului, în regia lui *V. Trivas* (1931) și în fine, „Kuhle Wampe", film regizat de *Slatan Dudow* pe un scenariu inspirat dintr-o piesă a lui *Bertolt Brecht*, în 1932. Un an mai tîrziu, Ernst

Ernst Busch în rolul secretarului de partid din piesa „Uraganul"

Ernst Busch în „Mefisto"

Busch, laolaltă cu Brecht și cu mulți alți oameni de artă și cultură antifasciști, la drumul exilului. Neputînd juca decît arareori, artistul rămîne însă alături de oamenii simpli prin cîntecele lui care îmbărbătează pe luptătorii republicani spanioli, pe greviștii din Statele Unite sau pe luptătorii din rezistență, rămași în patria lui încătușată de svastici. Cîntecele muncitorești, executate cu o forță de pătrundere mare, nu le-a abandonat Busch nici după revenirea lui în Germania cea nouă. Marele interpret al rolurilor politice, al teatrului de luptă, nu putea găsi un alt colectiv mai apropiat spiritului său, decît „Berliner Ensemble", teatrul condus de Brecht. Și astfel, după o scurtă trecere pe la Deutsches Theater unde înscrie un neuitat succes cu Iago din „Othello", se alătură echipei lui Brecht, unde activează și astăzi. În afara rolurilor din piesele renovatorului conducător al ansamblului, Busch mai deține roluri de seamă în „Uraganul" de Bill-Bieloterkovski (secretarul de partid), în „Bătălie de iarnă" de Johannes Becker (comandantul) sau în dramatizarea „Mamei" lui Gorki (Semion Lapkin), dovedindu-se cu fiecare prilej un autentic actor al poporului.

Conservarea obiectelor de lemn găsite în săpăturile arheologice

Deși ar părea straniu, totuși, la uscat lemnul se deteriorează mult mai repede decît în pămîntul umed. Dacă apa care impregnează lemnul se evaporează, nu mai rămîne decît un „schelet" uscat care se transformă în praf dacă este presat în mîini. De aceea, arheologii înțeleg în iarbă umedă obiectele de lemn găsite în cursul săpăturilor arheologice, și le pun într-un recipient cu apă.

La muzeu însă nu pot fi expuse vase cu apă în care să plutească bucăți de lemn. Cum să fie atunci debarasate de apă obiectele găsite, fără să se distrugă lemnul? La această problemă se lucrează la laboratorul chimic al atelierului de restaurări din Moscova.

Elena Trostianskaia, doctor în științe chimice, a recomandat chimiștilor să folosească rășine sintetice incolore, care se dizolvă bine în apă în primul stadiu al polimerizației și care mai au tendința să se unească cu elementele din care este compus lemnul. Aceste rășini lac solide obiectele descoperite de arheologi și păstrează diferitelor sorturi de lemn aspectul lor natural.

Cititorii întreabă — „Magazin" răspunde

EDUARDO CAMBERRA-Craiova: 1) Am apreciat epigrama dv. Are tot ce-i trebuie ca să vă răspundem. Dar chiar la prima întrebare am răspuns de multe ori la această rubrică: deobicei, corespondența se adresează studioului care a produs filmele în care a interpretat actorul preferat. 2) Dv. sînteți în măsură să apreciați care dintre reviste se ocupă mai mult și mai bine de problemele filmului. 3) V-am împlinit dorința.

MARCELA DAMIAN-Roman; *GANCEARUC AL.*-Giurgiu; *PASCU I.*-Tulcea; *MARIETA DIMANCEA*-Tr. Măgurele; *LETA, ALY, IANA*-Cugir: Amănuntele care vă interesează le aflați în corespondența transmisă din Paris și publicată în revista „Contemporanul nr. 48/1959 sub titlul „La înmormîntarea lui Gérard Philipe".

GRAMA MIRCEA-Oradea. Acelas răspuns. V. Drujnikov, locuiește la Leningrad.

HERȘCOVICI GITTA-Tg. Frumos: Despre Raj Kapoor am scris în repetate rînduri. Citiți interviul luat cu prilejul vizitei sale în țara noastră, publicat în „Magazin" nr. 15/1958.

Un oaspete din Cosmos

Au fost lansate rachete din alte lumi?

Literatura științifico-fantastică este bogată în descrierea unor zboruri interplanetare întreprinse de locuitorii altor corpuri cerești spre pămîntul nostru. Să amintim doar de cartea lui Efremov, „Corăbii astrale" în care, în provincia Sican din R. P. Chineză, se descoperă urmele trecerii unor oaspeți din univers, sosiți pe Pămînt cu 70 de milioane de ani în urmă.

Iată însă că și această problemă a trecut din domeniul fantasticului în cel al cercetărilor științifice. În anul 1958 a apărut la Moscova, în Editura pentru Literatura Geografică cartea lui Alexandr Kazanțev *„Oaspetele din Cosmos"*. În această lucrare se ridică o ipoteză fascinantă cu privire la misterioasele întîmplări petrecute în dimineața zilei de 30 iunie 1908 în taigaua siberiană, în regiunea Tungusk.

Bolidul de foc

Ce s-a petrecut de fapt în acea zi memorială de la începutul secolului nostru? După cum reiese din declarațiile celor peste o mie de martori oculari, pe cer a trecut în zbor razant un glob incandescent, avînd toate particularitățile unei stele căzătoare. S-au auzit tunete asurzitoare și imediat după aceea un uragan cumplit s-a năpustit asupra Pămîntului, cauzînd distrugeri pe o suprafață de mai multe sute de kilometri. Copacii au fost aruncați la pămînt, acoperișurile caselor smulse și un cutremur puternic a zguduit solul. Unde de șoc au înconjurat de două ori globul pămîntesc, iar în multe regiuni din Europa și Africa de Nord, pe cer, la o înălțime de 86 kilometri, au apărut nori luminoși, care transformau noaptea în zi. Cei mai mulți oameni de știință au atribuit aceste fenomene căderii unui meteorit gigantic. S-au făcut comparații cu alte căderi de meteoriți cunoscute din istorie și acum 20 de ani o expediție științifică, care a cercetat locul catastrofei, a confirmat această părere.

Totuși au existat o seamă de amănunte, care nu au putut fi lămurite.

Intîi și întîi, în centrul regiunii deasupra căreia a avut loc explozia, Iujnoie-Boloto, nu s-a descoperit nici o urmă a corpului ceresc despre care se credea că ar fi izbit Pămîntul. Lipsea craterul caracteristic ciocnirii meteoritului cu solul, în centru rămaseră părți de pădure neatinse, în primele zile din adîncuri țîșnise un jet de apă, iar printre evenții nomazi care trecuseră atunci prin apropiere, se înregistraseră cazuri de îmbolnăviri ciudate.

O explozie atomică?

Dacă aceste lucruri s-ar fi petrecut în zilele noastre, le-am fi atribuit desigur unei explozii atomice. Toate amănuntele cunoscute par să ducă la această concluzie. Dar acum 50 de ani, în fizica atomică se făceau abia primii pași, primele tatonări. Tainele exploziilor nucleare, ale bombelor atomice și cu hidrogen, nu fuseseră încă dezlegate.

Atunci: O explozie a unei nave cosmice cu motor atomic venită dintr-o altă planetă? De pe Marte, de pildă?

Să analizăm și această posibilitate. Se știe că există perioade favorabile unor zboruri spre alte planete, în funcție de depărtarea de Pămînt la care se află aceste corpuri cerești. Distanța maximă Pămînt—Marte este de 400 milioane km., distanța minimă de 55 milioane km. Tocmai în anul 1908, cînd a avut loc explozia din regiunea Tungusk, n-a fost un an propice zborului spre Marte și deci nici călătoriei de pe Marte spre Pămînt. În schimb, dacă o rachetă ar fi pornit de pe Venus și „astronauții" de pe această planetă ar fi calculat timpul cel mai potrivit pentru decolare în vederea unei utilizări cît mai economice a combustibilului, nava ar fi sosit pe Pămînt exact la 30 iunie 1908.

Iar 30 iunie 1908 este tocmai ziua cînd misteriosul glob de foc a fost semnalat de-asupra taigalei tunguse.

Atunci, acei ce au încercat acum o jumătate de secol să aterizeze pe Pămînt au fost ființe de pe Venus? Astrobiologii ne vor combate cu vehemență, spunînd că pe această planetă nu pot exista ființe atît de evoluate, capabile să întreprindă zboruri interplanetare!

Ne aflăm pare-se într-un impas. Cele două ipoteze, „Marte" și „Venus" sînt contrazise de argumente puternice. Există însă o a treia: astronauții au pornit într-adevăr de pe Marte dar nu spre Pămînt ci spre Venus. După ce au stat un timp pe această planetă, ei au ales perioada cea mai favorabilă ca să ajungă pe Pămînt. Aveau de gînd să aștepte pe planeta noastră pînă în 1909, cînd distanța dintre Pămînt și Marte este minimă și deci potrivită zborului.

Calculele profesorului Monozkov

„Meteoritul" tungus a dat mult de lucru savanților. Printre alții, cunoscutul specialist în aerodinamică și constructor de avioane A. I. Monozkov a încercat să stabilească viteza cu care presupusul meteorit a trecut de-asupra regiunii.

Bazîndu-se pe declarațiile unor martori oculari el a întocmit o hartă cu traiectoria misteriosului bolid și a ajuns la concluzia că acesta trecuse peste taigaua tungusă *frînînd*. Viteza lui a fost de numai 0,7 km pe secundă, deci nu mai mare decît cea a unui avion cu reacție modern.

Acesta este unul din argumentele cele mai puternice în sprijinul teoriei că de-asupra regiunii Tungusk a explodat o rachetă interplanetară, sosită de pe o altă planetă.

Pentru a putea răspunde cu precizie la întrebarea dacă această navă cosmică a pornit într-adevăr de pe Marte, ar trebui să se știe mai întîi dacă pe această planetă există viață într-o formă evoluată, ființe înzestrate cu o tehnică dacă nu superioară, cel puțin egală celei actuale de pe Pămînt. După calculul savantului Fesenkov, în univers ar exista — la un milion de stele — un singur sistem planetar locuit. Desigur că procentajul acelor planete, unde viața organizată a atins nivelul zborurilor cosmice, este încă mult mai redus.

Alte ipoteze

In legătură cu fenomenul din taigaua tungusă s-au emis și numeroase alte ipoteze. Profesorul Mihailov, de pildă, care în 1948 opina pentru explozia unei rachete interplanetare, a emis mai tîrziu o nouă teorie, după care „meteoritul" nu ar fi fost altceva decît o cometă.

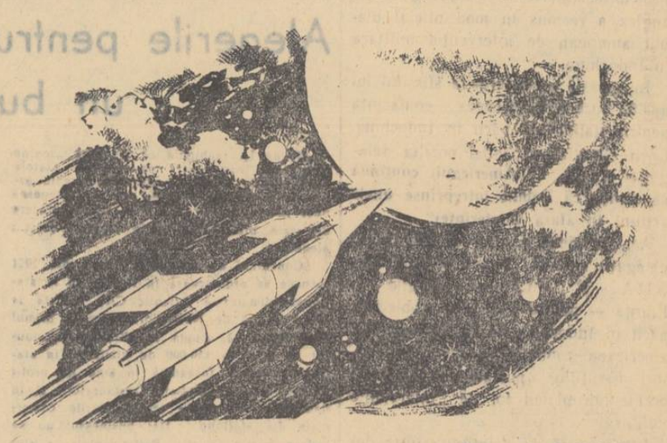

Desen de I. DRUGA

★

Expediția organizată în 1958 sub conducerea lui K. Florenski a adus multe elemente noi în disputa științifică cu privire la meteoritul tungusk. El susține ideea că ar fi fost vorba de explozia în aer a unui meteorit, produsă în urma unei încălziri și a unei amestecări a substanței lui cu oxigenul.

După B. Vronski, explozia s-ar fi datorat unui enorm meteorit dietros, amestecat cu puțin fier nichelat, care s-a dezintegrat în contact cu atmosfera.

Ipoteza lui V. Solianik este aceea că un meteorit, zburînd prin atmosfera terestră, a acumulat o puternică sarcină electrică, și apropiindu-se de Pămînt, s-a descărcat de-asupra regiunii Iujnoie-Boloto.

Cert este că pentru ciudatul fenomen înregistrat acum 52 de ani în taigaua tungusă nu a fost găsită încă o explicație precisă. Prin interpretarea datelor culese de expediția Florenski, prin discutarea amănunțită a tuturor părerilor emise de oameni de știință și eventual prin organizarea de noi expediții, misterul va fi negreșit dezlegat.

Poate în curînd vom ști dacă globul de foc ce a iluminat cerul taigalei la 30 iunie 1908 a fost un meteorit, o cometă, sau după cum afirmă Kazanțev o rachetă cosmică venită de pe o altă planetă.

Radu NOR

SPORT

Săptămîna viitoare la București

Primul campionat internațional feroviar de volei

Între 10 și 14 februarie se va desfășura în Capitală prima ediție a campionatului internațional feroviar de volei feminin, la care participă reprezentativele feroviare a șase țări: U.R.S.S., R. Cehoslovacă, R.P. Polonă, R.P. Bulgaria, R.P. Ungară și R.P.R.

Campionatele internaționale ale feroviarilor din Europa, recent desfășurate și la alte discipline sportive, au cunoscut un frumos succes, datorită valorii ridicate a participanților. Spectatorii noștri, de pildă, își amintesc cu plăcere de desfășurarea campionatelor feroviare de box, care au avut loc în București, prilejuind **dispute pasionante și de un înalt nivel tehnic. Aprecieri elogioase au obținut și disputele campionatului feroviar de fotbal, în care țara noastră a fost reprezentată de Rapid București.**

Întrecerile din cadrul campionatului de volei, care încep miercuri, se impun, de asemenea, prin valoarea echipelor participante. Țările ale căror echipe evoluează în competiția aceasta dețin și supremația voleiului feminin continental și chiar mondial. Ne gîndim, în primul rînd, la echipa Uniunii Sovietice, care va fi alcătuită pe osatura formației Locomotiv Moscova, campioana U.R.S.S. Aprecieri asemănătoare se pot face și asupra celorlalte echipe participante pentru că despre voleiul feminin din R.P. Bulgaria, R. Cehoslovacă, R.P. Polonă etc., comentariile tuturor specialiștilor sînt dintre cele mai elogioase.

Echipa țării noastre va fi alcătuită pe scheletul formației Rapid în rîndul căreia joacă și trei componente ale lotului nostru național: Sonia Colceriu, Alexandrina Berezeanu și Cornelia Moraru II, pe lîngă alte jucătoare de bună valoare: Ana Păunoiu, Elena Codoi, Antoaneta Mericuță, Lia Chițu etc. În campionatul republican ediția 1959–60, echipa Rapid a avut în toamnă o bună comportare, păstrîndu-se nelovinsă pînă în ultima etapă a turului, în care a fost întrecută de Dinamo București, liderul turului. În perioada premergătoare primei ediții a campionatului internațional feroviar de volei, jucătoarele ceferiste s-au supus unei intense pregătiri cu ajutorul căreia să poată face față unei competiții în care au o misiune dintre cele mai dificile.

Partidele campionatului se vor desfășura în zilele de 10, 11, 12 și 14 februarie, clasamentul final alcătuindu-se pe bază de adiționare de puncte. Echipei cîștigătoare i se va atribui o „Cupă Challange", cu care este dotată competiția, și o cupă definitivă oferită de Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor.

Patinatoarea sovietică Clara Guseva, în vîrstă de 22 ani, campioană mondială la 1000 m., este principala favorită a concursului de patinaj viteză la Jocurile Olimpice de iarnă.

Puncte de vedere

Numai învingători!

Un grup de participanți la întîlnirea tineretului și studenților din țările regiunii Balcanilor și Mării Adriatice. În mijlocul grupului se află maestra emerită a sportului Iolanda Balaș, recordmenă mondială la săritura în înălțime.

De astădată, rezultatele tehnice interesează mai puțin, pentru că — practic — în „Cupa Prieteniei" toți concurenții au cîștigat!

Timp de cinci zile, la București, tinerii atleți din Balcani și de pe țărmurile Adriaticei s-au întîlnit în jurul meselor de joc, sub panourile de baschet sau în sălile de antrenament, într-o admirabilă demonstrație despre ceea ce înseamnă, în esență, Sport și Sportivitate. Partidele spectaculoase n-au lipsit. Baschetbaliștii români și bulgari au realizat faze de înaltă clasă, șahiștii iugoslavi — celebrități ca Ivkov și Parma — împreună cu Maria Polihroniade și surprinzătorii albanezi Pustina și Konci, au strălucit în disputa șahistă. Tenisul de masă ne-a oferit cîteva jocuri „de zile mari", printre care finala de la dublu-băieți, cîștigată entuziasmant de Covaci și Rethi în fața consacraților Markovici-Teran. Bulgarii au confirmat progresul lor în domeniul sportului cu mingea de celuloid, în vreme ce reprezentanții Eladei, în frunte cu Anges, au luptat curajos pe arena cu 64 de pătrate.

Spectatorii prezenți în aceste zile la Floreasca sau la „Dinamo", ca și în aula Institutului de Petrol și Gaze, n-au avut ce regreta. Lupta sportivă a fost dîrză, pasionantă, deși a lipsit acea tensiune teribilă, aproape de limitele rezistenței nervoase, care a devenit, pare-se, un atribut de bază al marilor competiții contemporane. Personal, n-aș putea spune că nu agreez confruntările inversunate — însă, în mod obiectiv, trebuie să recunosc că în cadrul concursurilor importante, „cu miză mare", cum se mai spune — ceva din ideea majoră a Sportului dispare. Goana după puncte, secunde și centimetri are, desigur, un anumit farmec, dar, totodată, latura ei negativă. Sportul adevărat înseamnă mult mai mult decît triumful unui individ sau al unei echipe: e vorba de succesul speciei umane, de armonie între mușchi și rațiune.

Ce mi-a plăcut îndeosebi în „Cupa Prieteniei", a fost tocmai această concordie a tinerilor atleți în lupta pentru un țel mai înalt decît simpla sau chiar marea performanță. În competiția despre care vorbim, n-a existat decît un singur învins: vechiul campion la aruncarea cu bita sau cu fraze otrăvitoare — detestabilul Marte.

Fie ca asemenea reuniuni ca aceea de la București, să contribuie la urgenta și definitiva lui descalificare, pe toate meridianele și paralelele!

Dan DEȘLIU

CARNET OLIMPIC

● CEA de a VIII-a ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă care vor începe la 18 februarie la Squaw-Valley va cuprinde 16 probe de schi și sărituri, 8 de patinaj viteză, 5 probe de patinaj artistic și 28 meciuri de hochei pe gheață. Primul start se va da în ziua de 18 februarie ora 8 dimineața în proba de 30 km. fond. Festivitatea de deschidere va avea loc 3 ore mai tîrziu. Diferența de timp dintre Squaw-Valley și țara noastră este de aproximativ 10 ore. Cînd la Squaw-Valley este ora 12 la noi este ora 22.

● PATINATORII artistici Alain Giletti și Alain Calmat, care vor reprezenta Franța la jocurile olimpice, au efectuat în acest scop 6500 ore de antrenament pe patinaurul din Chamonix.

● BOB MATHIAS, dublu campion olimpic la decatlon (la Londra și Helsinki) intenționează să reia activitatea sportivă deși are aproape 30 ani. Ba mai mult, el a solicitat un loc în echipa americană la Jocurile Olimpice de la Roma. Într-adevăr Mathias a aruncat la disc 53,60 m. dar participarea sa la olimpiadă este aproape imposibilă deoarece este cunoscut acum ca un sportiv profesionist. Printre altele el a primit o mare sumă de bani de la o casă de filme pentru a interpreta rolul unui atlet.

● RECORDMANUL mondial la săritura în înălțime, sovieticul Iuli Stepanov, a reintrat după o lungă absență cauzată de boală. El a sărit într-un concurs de sală, la Leningrad, de mai multe ori peste 2 m și antrenorul său consideră că în curînd își va regăsi forma pentru a putea fi inclus în lotul olimpic. În același concurs Tamara Press a aruncat la greutate 16,17 m.

● SPORTUL olandez a suferit o grea pierdere la începutul acestui an. Canotorul Ebbe von Veetenbeek, unul din favoriții probelor de simplu pentru jocurile olimpice, s-a accidentat mortal în timp ce curăța o pușcă de vînătoare.

Campionatele mondiale și europene din anul 1960

În centrul atenției sportivilor și amatorilor de sport stau, în anul acesta Jocurile Olimpice de iarnă de la Squaw Valley și cele de vară de la Roma. Din acest motiv în majoritatea sporturilor cuprinse în programul J. O. nu se organizează campionate mondiale, totuși au mai rămas pe programul marilor competiții o serie de întreceri de nivel mondial sau european.

PROGRAMUL CAMPIONATELOR MONDIALE..

6—7 februarie: patinaj viteză, bărbați, Davos (Elveția), femei Göteborg (Suedia).

21 februarie: ciclocros, Toulouse (Franța).

2—5 martie: patinaj artistic, Vancouver (Canada).

De la 15 martie: șah, Moscova (U.R.S.S.).

15—18 aprilie: Criteriul mondial de scrimă pentru juniori, Moscova (U.R.S.S.)

12—19 iunie: handbal feminin, (Olanda).

3—15 august: ciclism, Leipzig (R.D.G.).

august: parașutism, Sofia (R. P. Bulgaria).

8—12 septembrie: aeromodelism, Budapesta (R.P. Ungară).

17—25 septembrie: călărie, Veneția (Italia).

4—12 octombrie: volei-bal, Brazilia.

16 octombrie — 9 noiembrie: olimpiada de șah pe echipe, Leipzig (R D.G.).

22—23 octombrie: ciclobal, Moulhouse (Franța).

...ȘI CAMPIONATELE EUROPENE

3—10 aprilie: tenis de masă, Zagreb (R.P.F. Iugoslavia).

3—7 mai: haltere, Milano (Italia).

3—12 iunie: baschet feminin, Sofia (R.P. Bulgaria)

22—26 iunie: călărie feminin, Kopenhaga (Danemarca)

24—28 iunie: popice, Zagreb (R.P.F. Iugoslavia).

1—10 iulie: călărie, masculin, Achen (R.F.G.)

12—14 august: canotaj academic feminin, Londra (Anglia).

Nu au fost încă stabilite datele definitive ale următoarelor competiții: campionatele europene masculine de canotaj academic, campionatele mondiale de zbor fără motor în R.F.G.

Varietăți ● Varietăți ● Varietăți

Un „sport" nou în S.U.A.: Autoball

Două echipe, îmbarcate fiecare în cîte trei automobile, încearcă timp de 80 de minute, împărțite în patru reprize, să introducă o minge în poarta adversarilor. Acesta este în rezumat, regulamentul autoball-ului, unul din cele mai noi „sporturi" descoperite peste Ocean, căruia presa americană îi face o largă publicitate.

De cele mai multe ori însă, „meciurile" de autoball se întrerup înainte de fluierul final, din cauză că jucătorii se găsesc în... ambulanțele care gonesc în mare viteză spre spitale. După cum relatează presa occidentală, într-un asemenea meci, de cele mai multe ori numai arbitrul scapă fără să fie rănit. Celelalte persoane aflate pe teren termină jocul cu gîturile și oasele frînte, iar automobilele sînt transportate direct de pe teren la depozitele de fier vechi.

Bursa a fost schimbată

A devenit cunoscut faptul că unele universități din S.U.A. încearcă să-și creieze un renume internațional nu atît prin cunoștințele oferite studenților cît prin achiziționarea unor sportivi talentați de peste hotare. Așa s-a petrecut recent și cu universitatea Furman care a oferit o bursă de studii pentru „calități atletice" sportivului englez Dave Segal. La această tranzacție s-a opus însă British Amateur Atletic Board (Federația engleză de atletism) care i-a interzis lui Segal să plece în S.U.A. motivîndu-și hotărîrea prin aceea că bursa a fost acordată sportivului englez pentru calitățile sale atletice și nu pentru cunoștințele sale intelectuale.

Cum era și de așteptat conducătorii universității americane Furman nu au rămas inactivi. După cum scrie ziarul „Combat" după ce a aflat despre interdicția aplicată lui Segal de a pleca în Statele Unite, antrenorul universității Furman, Chuck Rohe a anunțat anularea bursei acordată pentru „calități atletice" și înlocuirea ei cu alta, de data aceasta pentru „cunoștințe excelente de cultură generală".

Probabil că la ora actuală Dave Segal își face bagajele să plece în S.U.A. Obstacolul principal în calea călătoriei sale peste Ocean fiind înlăturat atletul englez va lupta de acum înainte pentru gloria sportivă a universității americane Furman. Cît privește „excelentele sale cunoștințe de cultură generală" însăși modul în care i-a fost atribuită bursa de studii arată seriozitatea celor care conduc învățămîntul superior din Statele Unite.

Un arbitru hotărît

Alf Sturgeon, un polițist londonez însărcinat cu reglementarea circulației, a ajuns la ora actuală cel mai discutat arbitru de fotbal din Marea Britanie. În cursul unui meci desfășurat recent între echipele Dartford și Gravesend, în cadrul diviziei de sud a campionatului englez, Sturgeon a eliminat de pe teren pe toți cei... 22 de jucători.

După cum scrie presa occidentală, este pentru prima oară cînd un asemenea caz se petrece în Marea Britanie și poate în întreaga Europă, ceea ce a pus în mare încurcătură pe conducătorii Federației engleze.

Cu 10 minute înainte de sfîrșitul meciului Sturgeon a fluierat de o manieră hotărîtă ceea ce i-a făcut pe cei 2000 de spectatori din tribune să creadă că arbitrul s-a înșelat asupra duratei partidei. El a continuat însă să facă gesturi invitînd pe toți jucătorii să părăsească terenul. „Cînd am văzut un jucător lovit în stomac de un altul, după un joc extrem de brutal — a declarat mai tîrziu arbitrul — am considerat că este destul și i-am eliminat pe toți".

magazin

revistă săptămînală editată de ziarul „ROMINIA LIBERA"

★

Redacția și administrația piața Scînteii tel. 17.60.10

★

Abonamentele se primesc la toate oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii din întreprinderi și instituții.

★

PUBLICITATEA SE PRIMEȘTE LA ADMINISTRAȚIA REVISTEI tel 17.60.10 Interior 1400

Adaptare după I. P. Maghidovici

CUCERITORII

(Istoria descoperirilor geografice)

În 1496 Columb s-a înapoiat în Spania și a stăruit să obțină fonduri pentru echiparea unei noi expediții. Șase mici corăbii, cu un echipaj de 300 de oameni, au părăsit portul Sanlucar de Barrameda la 30 mai 1498. Columb a îndreptat trei corăbii spre insula Espanola, iar el, comandînd alte trei corăbii, a pornit spre sud, în direcția Capului Verde. La 31 iulie corăbiile au descoperit o nouă insulă împunătoare, căreia Columb i-a spus Trinidad (Sfînta Treime).

Columb descrie în felul următor primul contact cu locuitorii acestei insule: „Erau tineri și bine făcuți, pielea lor nu era neagră, ci mai albă decît a tuturor acelora pe care i-am văzut în Indii, erau zvelți și aveau trupuri frumoase. Părul le era lung și moale; erau tunși la fel ca și castilienii și legați la cap cu basmale din țesătură de bumbac multicoloră, bine lucrată... Unii aveau basmale legate în jurul șoldurilor și se acope-

reau cu ele în loc de pantaloni. Oamenii din barcă au început să ne vorbească pe cînd se aflau încă la distanță mare de corăbii. Dar nici eu și nici însoțitorii mei nu i-am putut înțelege. N-aveam nimic care să-i atragă să se apropie de corăbii. De aceea am poruncit să se scoată în turnul de la pupa o tobă și am dat ordin unor tineri marinari să danseze... Dar îndată ce au auzit muzica și i-au văzut pe dansatori, ei au lăsat vîslele, au luat arcurile și au început să le întindă, iar apoi, acoperindu-se cu scuturi de lemn, ne-au împroșcat cu săgeți. Muzica și dansurile au încetat și am poruncit să se tragă în ei cu arbaletele. Atunci s-au îndepărtat și s-au apropiat repede de o altă cavarelă, apărînd pe neașteptate sub pupa ei"...

Mergînd mai departe, Columb a cercetat țărmul și descoperind o mare cantitate de apă dulce, a ajuns la concluzia fiind că acolo se varsă un fluviu foarte mare, care nu poate să curgă decît de pe un continent în-

tins. Dar ce fel de continent o fi acesta? — iată întrebarea care-l frămînta, fără răspuns, în timp ce trupul îi era chinuit de febră și friguri.

La 20 august, mica flotilă a ajuns și ea în apropierea insulei Espanola și Columb a aflat că pe insulă izbucnise o răscoală printre coloniști; iar în fruntea răsculaților se afla judecătorul principal din Espanola, Francis Roldan. Debarcînd, Columb a găsit o situație dezastruoasă. Nobilii hidalgi refuzau să recunoască autoritatea comandanților numiți de Columb, de în fruntea acestora se afla însuși Bartolomeo Columb, fratele amiralului. Columb a potolit răscoala, făcînd însemnate concesii răsculaților, împroprietărindu-i cu loturi mari de pămînt și cu numeroși sclavi.

Între timp însă, visteriile regale continuau să sufere. Veniturile de la pămînturile descoperite de Columb erau mereu neînsemnate. Astea sînt bogatele Indii? Hotărît, Columb a mințit... Columb e un fleacar și un mincinos...

În anul 1500 a fost trimis în Espanola un nou guvernator, Francisco de Bobadillo. Acesta s-a instalat în chiar casa lui Columb, a pus mîna pe lucrurile și pe documentele acestuia, iar pe Columb l-a ferecat în lanțuri și l-a expediat în Spania.

Cînd a sosit în patrie, Columb s-a prezentat în fața celor doi suverani și a căzut la picioarele reginei Isabella, care s-a arătat foarte zguduită. I s-a făgăduit lui Columb că va fi copleșit cu daruri și repus în toate drepturile, dar cei doi suverani — ca toți suveranii — nu și-au ținut promisiunile.

În schimb, cîțiva „rivali" ai lui Columb, printre care cîrmaciul Pedro Alonzo Nino și Cristobal Guerra, fratele bancherului Luiz Guerra, au fost

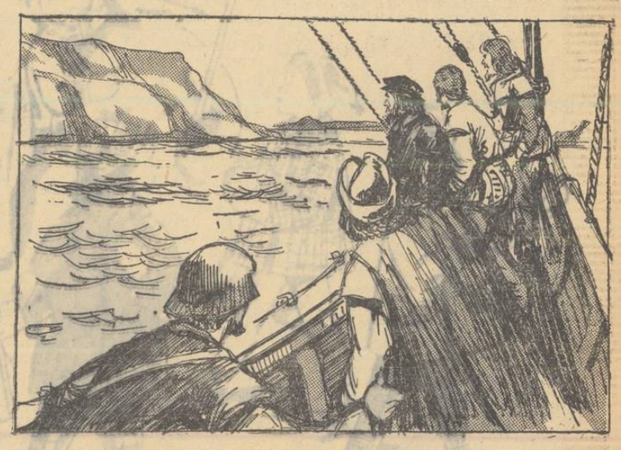

încurajați să înarmeze o corabie, care după o croazieră de un an pe urma locurilor descoperite de Columb, s-a înapoiat în țară cu o asemenea pradă, cu asemenea bogății — și în special cu perle — încît au fost organizate după aceea o serie întreagă de expediții particulare. Hojedo, Vicente Pinzon, Diego Lepe, au contribuit fiecare la descoperirea în întregime a țărmurilor Americii de Sud.

Paralel cu expedițiile spaniole de la sfîrșitul secolului al XV-lea, au început să exploreze „drumul spre Indii" prin vest și navigatorii englezi. Cea mai cunoscută expediție a fost cea a lui John Cabot, pe numele lui adevărat Giovanni Caboto, originar din Genova.

(Va urma)

INSTANTANEE

CORESPONDENȚA DE SEZON

Scumpică cumnată!

Mai întîi și întîi lasă-mă să-ți adresez îmbrățișările mele cele mai fierbinți, fiindcă știi că îmi ești mai rău ca o soră, că de aia l-am și luat pe Dănuț al tău cel drăguț și scump, să stea la noi pînă termină clasa, drept care te și rog să-l iei imediat înapoi acasă! Ia-l înapoi cît nu-mi albește părul de tot, că și așa din cauza lui am început să măresc consumul de șampon.

Și nu pentru că n-ar fi bălaie cuminte sau n-ar învăța bine, dar auzi și tu și minunează-te: ieri îmi spune deodată că „tanti, mă duc la înot, fiindcă-i sport de sezon".

Dar atîta lucru mai știu și eu din sport cînd e sezon de vară și cînd de iarnă, că zilnic citesc calendarul și timpul probabil. Așa că mi-am dat seama că bălaiul tău vrea scutire de la școală pe bază de guturai acut, că altfel n-ar merge la înot în toiul iernii. O jumătate de zi mi-a explicat că bazinul e acoperit. Ca să scap de gura lui, l-am lăsat să meargă și l-am pus în sacul de sport tot echipamentul: chiloți de baie, papuci, cască, opt ventuze plus sticla cu spirt alb în loc să-mprospătez vișinata, că au rămas boabele solo.

E drept că ieri n-a răcit încă. Ieri a scăpat. Dar eu nu-mi mai iau răspunderea lui, fiindcă știu că ulciorul nu merge de multe ori la apă. Așa că ia-l înapoi acasă cît are temperatura normală, că eu nu sînt post de prim-ajutor.

A ta cumnată care te iubește,
LIZICA

. . . . . .

Mămico!

Eu sînt bine sănătos. Eu sînt cuminte și eu învăț. Eu o duc bine la tanti Lizica. Ea este o tanti bună, dar ea îmi face greutăți în sport. Eu îi spun că înotul dezvoltă corpul omenesc. Ea răspunde că asta-i adevărat, fiindcă înotul meu îi dezvoltă ei inima, că i-o umflă de supărare. Ea nu înțelege că la bazinul Floreasca e cald, e curat, e acoperit și sînt tovarăși instructori. Ea îmi strigă: — Vrei să te înec în apă murdară, ca să te lase corigent la igienă?... Eu acum îmi fac lecțiile în fața geamantanului, pentru că mîine la 6,40 eu am tren. La 9,20 să mă aștepți la gară.

Eu te sărut,
DĂNUȚ

. . . . . .

Dragă Lizico. Stop. Nu pricep de ce Dănuț nu a venit. Stop. Sînt trei săptămîni de cînd anunțat întoarcere. Stop Nu cumva nenorocire? Stop. Răspunde urgent. Stop.

. . . . . .

Dragă cumnată!

Ho și tu cu frica ta care-o ai de cînd te cunosc, că numai din cauza asta ai împlinit 15 ani de cînd arăți ca de 40... Nu s-a întîmplat nimic cu Dănuț, mînca-l-ar tanti de cuminței. Cum o să ți-i trimit înapoi, că fără el rămîne casa atît de pustie, încît ar trebui s-o umplu cu mobilă de 7.000 în rate. Da, o să ți-i trimit cînd și la voi în oraș o să existe un bazin acoperit Floreasca. Cum să lipsești copilul de o asemenea plăcere care-i face plin de armonie și contrapunct. De cînd mi-am călcat pe principiile mele antiacvatice și l-am condus prima dată la bazin, să ne vezi cum mergem cvasi-zilnic la lecțiile de înot. Și în timp ce clasa lui își ia lecția, eu îmi iau andrelele ca să nu stau de pomană cît ține antrenamentul la diversele stiluri. Pînă acum am croșetat un pulover „brass", două șosete „fluture" și un fular „liber". Acum am în lucru una pereche mănuși „piuță". Și cînd ți-oi spune că de la un timp m-a cuprins un dor să iau și eu lecții de înot, o să-mi recomanzi Glutacid. Dar eu abea aștept să se inființeze și cursuri pentru adulți, ca să mă înscriu. Și aș avea tot dreptul, fiindcă eu sînt adultă de vreo 25 ani.

Te sărut dulce,
LIZICA

P.S. Asta cu 25 ani de cînd sînt adultă să n-o spui la nimeni, chiar dacă te întreabă, că doar tu nu ești „Poșta-Magazin".

Aceiași
P. coni. Fred FIREA

SFATURI — COSMETICĂ — MODĂ — GOSPODĂRIE

Părinți și copii

Și totuși...

Mi-a spus mai de mult o mamă, cu îngrijorare în glas: „Poate mă poți ajuta. Fetițele mele sînt mai tot timpul triste, parcă nu sînt copii. În zadar ne străduim, eu și soțul meu, să aflăm cauza. Și cînd te gîndești cît de preocupați sîntem să aibă o viață mai bună!"

Pe moment n-am putut să-i dau vreo povață, pentru că îi cunoșteam copiii doar din vedere. M-am mulțumit, de aceea, să-i spun numai cîteva generalități, socotind însă că într-o zi mă voi achita mai onorabil de apelul ce l-a făcut la mine. Și iată că acum a sosit ziua...

Mai întîi, trebuie să vă spun că este vorba de două fetițe, Doina și Rodica. Prima are 6 ani, iar cea de-a doua 5.

De la discuția cu mama lor, întîmplarea mi le-a adus în față de cîteva ori și într-adevăr m-a izbit tristețea privirilor reflectată și în răspunsurile monosilabice ce le dădeau.

M-a izbit, m-a intrigat această tristețe și m-a determinat să provoc unele discuții cu ele. Așa am aflat — completînd și cu amănunte obținute din surse mai mature — ce le răpește bucuria și veselia obișnuită vîrstei lor.

Tatăl a așteptat în locul Doinei un flăcău. L-a necăjit cînd a văzut că e vorba de o fată. Apoi a mai așteptat un flăcău. Și-a venit Rodica. S-a necăjit rău cînd a văzut că și de astă dată „dorința-i" a rămas neîmplinită. Apoi le-a acceptat pe amîndouă și le-a cuprins într-o singură denumire, căruia a încercat să-i transmită căldură: Fetițele tatii! Oricum pentru el... nu-s băieți. Nu poate să le ia la un meci de fotbal și nici la vreo întîlnire de box, să trezească în ele — cum îi place să spună — pofta pentru sport. (Dar de ce nu s-o fi ducînd cu ele la volei, baschet, handbal, înot, patinaj etc.? Căci atunci să vedeți poftă!)

Mama, ca să vorbesc acum despre ea, cînd a venit și Rodica pe lume, a rămas acasă, la îndemnul și al soțului, renunțînd la servici, ca să le crească. Cînd erau mici de tot, le-a iubit de nu lăsa măcar un vînțuleț să bată asupra-le. Mereu și mereu în preajma lor, găsea toate cuvintele de alintare cu care să-și mărturisească sentimentele ce le are pentru ele. Cînd au crescut puțin, în atitudinea ei a început să-și facă loc o schimbare, care s-a adîncit treptat.

Se preocupă acum prea puțin de ele? Le-a dat uitării? Dimpotrivă. Spusele ei sînt confirmate de realitate: nu-și pierde copiii din ochi. Cît e ziua de mare vrea să-i aibă numai în preajma ei, îi dăruiește de le-a zăvorît vorba, gesturile, inițiativele, dorințele firești vîrstei: „Să nu vă duceți în curte, că răciți"; „Să nu vă văd cu copiii de pe stradă", „Jucați-vă în liniște, ce-i hoinăreala asta?", „V-am spus să nu vă mișcați de la măsuța voastră. Aveți păpuși, jucați-vă cu ele", „Rodica, nu împinge scaunele, nu vezi că citesc", „Nu puneți radio-ul. Ce-o să pricepeți voi din ora copiilor?" „Așteptați să am timp și o să mergem să ne plimbăm în parc".

La aceasta se adaugă de multe ori un ton răstit și amenințător, iar alteori și mîini folosite să lovească în loc să mîngîie. În schimb, timp să-i ducă la plimbare nu reușește să-și facă din atîta treburi ala în jurul lor prin casă. Iar singure să le lase pe afară nici vorbă: e cald sau — după împrejurări — e frig; e soare sau e umbră, e praf sau e zăpadă. Și așa mereu..

Am mai văzut și-am auzit și despre altele — la care am renunțat însă pentru rîndurile de față — așa că, cred, pot să dau ambilor soți, ce-și iubesc totuși copiii, povața solicitată: în „filmul" prezentat în aceste rînduri, crîmpei din viața familiei voastre, puteți găsi fără efort greșelile ce le făptuiți în educarea copiilor voștri. Veți găsi și ce a făcut să se piardă surîsul copiilor voștri, dar și căile care să corecteze ceea ce de fapt simțiți și voi că sînteți acum: o familie cu prea puțin surîs, ca o casă fără copii — o familie care nu știe să-și găsească și de la copii bucuria.

Alice MIHALCEA

• PRACTIC • PRACTIC • PRACTIC •

Apretarea țesăturilor colorate din bumbac

Țesăturile colorate din bumbac trebuie apretate într-un mod deosebit de cele albe, pentru ca masa cleioasă obținută prin simpla fierbere a amidonului să nu se depună pe suprafața țesăturii, formînd după uscare, un strat fin alb, care ar acoperi sau denatura culoarea. Pentru evitarea acestui inconvenient este necesar ca amidonul să fie transformat într-o masă solubilă, avînd pe cît posibil, aceeași putere de apretare ca și amidonul care însă să nu acopere culoarea după uscare.

Această transformare a amidonului poate fi obținută prin folosirea unor substanțe numite scindanți. În gospodărie poate fi folosit ca scindant soda caustică în proporție de 0,5% față de cantitatea de amidon solid necesară. Astfel, la 200 gr. amidon se va adăuga 1 gr. sodă caustică solidă. Pentru obținerea apretului se procedează în felul următor: se amestecă bine amidonul cu apă călduță (rece 30°C), se încălzește la 40°C, se ia de pe foc și se adaugă sodă caustică dizolvată în puțină apă; se amestecă timp de 10..15 minute, apoi se continuă încălzirea pînă la fierbere.

O altă metodă pentru obținerea unui apret pentru țesăturile colorate constă în prepararea lui din amidon solubil. Amidonul solubil se poate prepara în felul următor: se pun 2 kg. amidon într-un vas smălțuit, fără știrbituri și se toarnă peste el 2 litri apă, încălzită la 15 20°C, în care s-a adăugat 100 cm.C. apă de clor. Se amestecă bine, apoi se lasă să se odihnească timp de 24 ore. Amidonul solubil se depune pe fundul vasului, iar cel de deasupra se aruncă. Peste amidonul rămas se toarnă apă proaspătă, se amestecă și se lasă să se așeze. Această spălare se repetă de 2 3 ori, după care se scurge apa, iar pasta rămasă se usucă la temperatura de 50°—60°C. Se obțin granule albe, cu care se pregătește soluția de apret prin fierbere cu apă. Se folosește în aceleași cantități ca ale amidonului obișnuit.

Apretul pregătit cu amidon solubil este sticlos și nu denaturează nuanțele țesăturilor colorate.

Doina POPA

Întreținerea încălțămintei din cauciuc

Deși acest sezon nu ne-a obligat încă prea mult la folosirea încălțămintei de iarnă din cauciuc (șoșoni, galoși) totuși considerăm utile aceste sfaturi. Această încălțăminte exterioară, de protecție a celei de piele — sau chiar portabilă singură, cum e cazul anumitor cizmulițe din cauciuc pentru femei, are nevoie de o anumită îngrijire care diferă de cea indicată pentru celelalte tipuri de încălțăminte de cauciuc. Curățirea și spălarea încălțămintei din cauciuc se face de preferință cu o bucată de piele de căprioară, bine înmuiată în apă și apoi stoarsă. În lipsa pielei de căprioară, se poate folosi tricot plușat sau altă țesătură moale. Uscarea se face normal, fără a expune încălțămintea la soare sau la altă sursă de căldură (sobă, calorifer etc.).

Încălțămintea lăcuită trebuie ferită, în mod deosebit, de contactul cu produse petrolifere (benzină, gaz, păcură, motorină etc.), deci nu se va curăța în nici un caz cu asemenea produse. Nu are de asemenea rost ungerea cu cremă de ghete, care distruge imediat lacul. Nu se recomandă nici așa zisa „reparare" a lacului și nici lăcuirea din nou, deoarece lacul acestei încălțăminte este aplicat printr-un procedeu special la cald și nu se pretează la astfel de reparații sau relăcuiri; acestea nu fac altceva decît să strice aspectul.

La șoșoni de postav se procedează la curățirea postavului cu peria, iar eventualele pete se îndepărtează cu alcool sau acetonă. Nu se va folosi benzină sau alte produse petrolifere în acest scop.

O bună parte a acestei încălțăminte are părți metalice, cum sînt butonii, cataramele, fermoarele, care la rîndul lor trebuie curățate și unse. Această din urmă operație se poate face cu ulei sau vaselină, iar în lipsa acestora cu săpun neutru sau chiar ulei comestibil.

Dulapul vechi se poate transforma

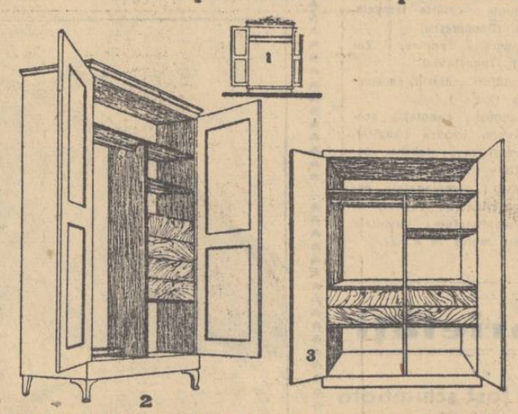

Relativ ușor putem transforma un dulap demodat (fig. nr. 1) într-unul modern în interior. Lăsați raftul de sus așa cum este, pentru a așeza pe el obiecte mai grele: draperii, fețe de masă, s.a. Rezistența acestei despărțituri se mărește prin peretele vertical din mijloc, care împarte dulapul în 2 părți. Partea stîngă amenajați-o pentru haine, (fig. nr. 2), iar dreapta pentru lenjerie și alte mărunțișuri.

Puteți face și altfel însă: partea stîngă s-o rezervați, pentru hăinuțele copiilor, (fig. 3) cu sertare și un loc pentru lucrurile pe care și le pot lua copiii singuri, iar în dreapta să faceți 1—2 rafturi de lenjerie și sertare ca și în partea stîngă.

Realizarea rafturilor este simplă: 2 șipci orizontale în stînga și în dreapta pe cei 2 pereți prinse în cuie, pe care se așează placa tăiată la dimensiunea respectivă. Aceleași șipci le batem orizontal. Pe ele vor aluneca sertarele.

Căciulițe practice

1) Un guler mare rotund, poate deveni o glugă foloitoare. Faceți din același material jumătatea de sus care se prinde tie cu nasturi tie cu capse. În tivul părții din față se pune un mic elastic ca să nu alunece.

2) O bantă lungă de cca 120 cm. poate fi înfășurată pe cap și în jurul gîtului cum se vede în schiță.

3) Un pasee-montagne din jerseu care se face după indicațiile date în schița nr. 3 a. Se croiește dublu și se coase numai pe liniile punctate, restul numai tivit.

4) O mică pălăriuță croită dintr-o bantă dreaptă din diftină, postav sau jerseu după schița nr. 4 a. Linia mare curbată este marginea pălăriei, iar la cele două colțuri extreme se fac butoniere și se pun nasturi; Clapa mică triunghiulară intră la spate sub cele două colțuri încheiate.

PALTONAȘE PENTRU COPIII NOȘTRI

Desene de Radu SOLOMONICA

Sfaturi cosmetice

Există manifestări alergice în legătura cu tenul? Produsele cosmetice pot provoca alergii? Iată ce mă întrebau mai multe cititoare, cărora le răspund cele ce urmează:

Prin alergie se înțelege o intoleranță sau o sensibilizare a unui organism față de anumite substanțe sau produse, nevătămătoare în sine și inofensive pentru alte organisme. Alergia poate să apară la orice vîrstă și la orice fel de ten, dar apare în primul rînd la persoanele cu piele sensibilă, ca de pildă la cele care au tenul uscat din lipsă de grăsime sau din lipsă de apă, la persoanele suferind de cuperoză, etc.

Toleranța pielii față de săpun, farduri, creme și alte substanțe aplicate pe suprafața ei diferă de la om la om. Dintre produsele capabile de a provoca alergia tenului, pe primul loc se situează briantinele și vopselele de păr. Urmează rujul de buze, fondul de ten, cremele grase, depilatoarele, lacul de unghii, parfumurile. Iar dintre substanțele de bază folosite în cosmetica pot provoca alergii în primul rînd lanolina, bromul, chinina etc.

În contact deci cu un produs care nu-i convine, pielea reacționează prin iritații însoțite de congestia feței, urticarii, eczeme, edeme etc. Deobicei, dacă un organism prezintă o alergie, ea se datorește unor anumite substanțe și numai după observații atente și de lungă durată se poate determina care este substanța care a provocat alergia. Acest lucru este de multe ori destul de greu chiar și pentru medicul dermatolog care trebuie consultat și al cărui tratament trebuie urmat cu strictețe. De îndată însă ce diagnosticul a fost pus este suficient în cele mai multe cazuri să se suprime folosirea substanței sau produsului care a declanșat intoleranța pentru ca să se obțină o vindecare rapidă.

Desigur problema devine mai complicată atunci cînd este vorba de cei care lucrează în medii sensibilizante, cum ar fi de pildă laboratoarele și fabricile de chimicale, produse cosmetice, vopseluri etc. La acești oameni organismul trebuie „desensibilizat", și acest lucru se face introducîndu-se în organism, pe cale de injecții, soluții conținînd mici cantități chiar din substanța care a provocat alergia. În felul acesta organismul se obișnuiește cu substanța dăunătoare, care, în cele din urmă, devine inofensivă.

Pentru a preveni — în limita posibilităților — accidentele de natură alergică, fabricile de produse cosmetice obișnuiesc să supună fiecare preparat nou, înainte de a-l pune în vînzare, unui „test de folosire", care este o metodă de control. Procedeul este următorul: se dă spre încercare produsul respectiv unui număr destul de mare de persoane care nu au nici un fel de manifestări alergice generale sau cutanate și li se explică cum trebuie folosit, urmărindu-se îndeaproape reacțiile. Controlată de un medic de specialitate această metodă permite să se obțină rezultate practice satisfăcătoare.

Mi s-a întîmplat uneori să aud persoane învinuind vehement o anumită cremă sau pudră de a le fi pricinuit o urticarie sau o eczemă. Este o greșeală căci aceeași cremă sau pudră, întrebuințate de multe alte persoane nu dăduseră loc nici unui accident.

În concluzie: dacă în urma întrebuințării unui produs cosmetic constatați o reacție supărătoare a pielii (roșeață, urticarie, ușoară eczemă etc.), încetați imediat de a mai întrebuința acel produs și observați dacă iritația a dispărut. După cîteva zile încercați să-l folosiți din nou; dacă și de data aceasta se produce o reacție, înlăturați cu totul produsul în chestiune.

Sanda NOREANU

Budincă de varză

Se alege o varză dulce mijlocie. Se taie mărunt, împreună cu o ceapă și se pun într-o cratiță cu două linguri de unt, la foc mic. Se ține, amestecînd din timp în timp, pînă se moaie de tot, dar fără să se rumenească. Se adaugă puțină verdeață tocată și se dă la o parte. După ce s-a mai răcorit, se adaogă două linguri de pesmet, trei ouă bătute ca pentru omletă, două linguri de brînză rasă, sare și piper. Se amestecă bine. Se unge o formă de tablă cu unt, se presară pesmet și se pune compoziția. Se așează forma în alt vas cu apă fierbinte, se dă la cuptor, acoperit, cam o oră. Cînd este gata, se lasă cîteva minute la o parte, în formă, apoi se răstoarnă. Se toarnă deasupra unt proaspăt, topit, și se presară pesmet. În loc de unt, se poate pune sos de roșii. Se servește foarte fierbinte.

Tartă cu fructe

Se face un aluat din 150 gr. făină, 90 gr. unt sau margarină, 2 linguri de lapte, o lingură de zahăr, un gălbenuș și un praf de sare. Se frămîntă repede, se adună la un loc în formă de minge și se lasă să se odihnească la rece o oră. Se întinde o foaie de aluat, apăsînd cu degetul pe margini, ca să formeze o mică bordură în sus, iar restul de aluat care iese afară se taie. Se fac cu vîrful unei furculițe cîteva înțepături, pentru ca aerul de dedesubt să nu umfle aluatul. Se coace la foc potrivit.

Separat se face o cremă de vanilie, din 2 ouă, 1/4 litru de lapte, 75 gr zahăr, 2 linguri de făină și un pachețel de zahăr vanilat. Se fierbe pe mașină amestecînd mereu, ca să nu se facă cocoloși. Cînd crema este legată se dă la o parte; după ce s-a răcorit, se așează în forma de aluat de asemenea răcorită. Deasupra se pun în ordine fructe din compot (caise, cireșe, mere, pere, etc.), bine scurse de zeamă, și se acopăr cu un strat subțire de jeleu de fructe.

Balonseide bărbătești

Balonseidele pentru bărbați se poartă anul acesta mai scurte, deasupra sau la mijlocul genunchiului. Cele sport au o linie dreaptă și cele elegante puțin conică. Sînt foarte elegante și moderne balonseidele căptușite cu material ecosez. Pentru vreme mai răcoroasă pot fi căptușite cu o slavută demontabilă. Reverele sînt mai scurte și mai înguste. Gulerul poate să fie mai lat decît reverul; ele au buzunare mari aplicate, laisturi și două-trei tighele la poale și la mîneci. Diversitatea coloritului este mult mai mare. Se recomandă totuși ca nuanțele să fie pastel.

Modelele nr. 1, 2, 3 și 5 au o linie sport. Tighelele sînt late, buzunarele mari aplicate. La modelul nr. 3 se remarca gluga care se formează din guler. Acest gen este specific pentru ploaie.

Modelele nr. 4 și 5 au o ținută mai elegantă. Linia este puțin conică, tighelele fine și clapele de la buzunare sînt mai înguste.

Desene de Carmen HRISTESCU

Ce gătim? Cum gătim?

Curierul nostru

MENIUL SĂPTĂMÎNII

8—14 FEBRUARIE

— Ciorbă ucraineană; budincă de varză; griș cu lapte.

— Scrumbii rasol; cartofi umpluți; friganele de mere.

— Fasole bătută, cu murături; vrăbioare cu legume; compot.

— Supă de conopidă; musaca de tăiței; cremă de lămîie.

— Brînză cu smîntînă; creier pane, cu salată de andive; prăjitura cu marmeladă.

— Salată de cherci, cu ceapă; linte cu costiță afumată; colțunași cu magiun.

— Budincă de ficat; pilaf de pasăre; tartă cu fructe.

LICA F. — **Petroșani:** Propunerile ca și obiectiile critice făcute de dv. ni se par întemeiate. În ce privește prima propunere, aceasta va fi transpusă în viață chiar din numărul următor al revistei. Cea de a doua propunere o vom traduce în fapt ceva mai tîrziu.

M. M. — **București:** Răspunsul nostru va fi foarte scurt. Aceasta, deoarece, prietena și mama dv. v-au sfătuit foarte bine. Noi vă recomandăm să urmați sfaturile lor. Faceți mai mult apel la puterea de judecată, la voința dv. și înfrînați aceste porniri, dăunătoare în cazul de față. Este, desigur, foarte greu așa ceva. Nu este însă imposibil și acest lucru trebuie să-l reușiți. Noi vă credem capabilă de a realiza un lucru pe care vi-l impuneți.

TITI S. — **Focșani:** La prima întrebare am răspuns deseori la rubrica „Medicul vă sfătuiește". În plus, nu avem nimic de spus pentru cazul dv. Pentru a primi răspunsuri mai ample la cea de a doua și a treia întrebare, vă dăm două adrese la care să trimiteți scrisorile dv.: 1) Oficiul O.N.T. Carpați, București, Bd. Republicii nr. 10 și 2) Institutul de artă teatrală și cinematografică „I.L. Caragiale" București, Bd. Schitu Măgureanu nr. 1.

MARIA V. — **Anina:** Sînt o serie de lapte care vă dau dreptul să fiți mai atentă. Nu este cazul însă, să vă faceți prea multe probleme acum. Este totuși bine să mergeți acolo și să discutați printre altele și despre lucrurile din ultimul timp care v-au creat unele semne de întrebare.

L.T. — **Cîmpina:** Dacă lucrurile stau exact așa cum ni le descrieți dv., atunci într-adevăr, ați dat dovadă de slăbiciune, de o bunătate rău înțeleasă. În acest caz, noi nu vedem decît soluția la care v-ați gîndit și dv. Lucru ușor de spus pentru noi, mai greu de realizat pentru dv. Dacă socotiți că mai există o cît de mică speranță de a îndrepta lucrurile, folosiți-vă de ea, mai încercați. Această însă numai dv. personal puteți aprecia.

NELI — **Suceava:** Un singur lucru vă poate ajuta să ieșiți din această situație: rațiunea. E cazul ca acum să judecați realist lucrurile, așa cum sînt. Ați greșit atunci cînd ați procedat în acel fel. Numai dv. singură sînteți de vină. Dar de aici nu trebuie să trageți concluzii nepotrivite. Aceasta vă va ajuta să depășiți clipele grele prin care treceți.

Medicul vă sfătuiește

Profilaxia personală

Acela care este pus în situația de a citi sutele de scrisori ce sînt trimise revistei noastre pentru rubrica „Medicul vă sfătuiește" trebuie să-și pună întrebarea: de ce adeseori cazuri care la început lor ar fi putut fi rezolvate simplu, devin cu timpul alît de complicate? Răspunsul care se impune imediat este că oamenii știu numai în mică măsură să-și ingrijească sănătatea.

Desigur că niciunul dintre cititorii noștri nu așteaptă un răspuns stereotip la întrebarea: „ce trebuie să facem ca să fim sănătoși?" Fiecare om are particularitățile lui, trăiește și muncește în condiții diferite. Totuși, există o seamă de măsuri ce pot fi luate de fiecare pentru apărarea propriei sale sănătăți. Aici nu ne referim la acela care își cunoaște boala și care nu ține seama de sfaturile date de medic, contribuind astfel la dezvoltarea bolii lor fără sînt unii bolnavi de hipertensiune, ulcer, insuficiență cardiacă, etc.). Nu ne referim la aceste cazuri, deoarece vrem să atragem atenția asupra faptului că sănătatea se soruncina și se subrezește nu numai datorită „evenimentelor mari din viața organismului", ci și datorită celor mici și repetate relativ des.

Guturaiul, amigdalita, bronșita, constipația, începuturile de îngrășare care se transforma în obezitate, durerile sistematice de cap, dermatitele și altele asemenea afecțiuni „minore", iată cauzele care diminuează puterea de muncă și în cele din urmă ne întrerup activitatea.

A-ți păzi sănătatea nu înseamnă însa, așa cum își închipuie unii, să cocolosești organismul, să te temi de tot ce ți s-ar părea că ar putea fi dăunător. Unii oameni nu deschid nici măcar fereastra ca să nu răcească. Dar nu așa trebuie procedat. Organismul trebuie antrenat sistematic și treptat pentru a rezista la condiții diferite. Plasticitatea, puterea de adaptare a organismului sînt imense, dar nu știm toți să ne folosim de aceste prețioase calități. Arta păstrării sănătății consta în primul rînd în antrenarea organismului, în educarea lui, pentru a-l face să reziste diferitelor condiții nefavorabile. Acesta este unul din „secretele sănătății".

Legat de aceasta este cazul să ne oprim în treacăt și asupra problemei fumatului, deși vom reveni asupra acestui subiect într-un alt articol destinat special acestui scop. Ceea ce putem spune acum este că o seamă de boli ca infarctul de miocard, cancerul pulmonar și altele sînt mult mai frecvente la fumători. Dar consecințele negative ale fumatului nu constau numai în efectul dăunător al nicotinei; ele se datoresc mai ales faptului că la fumători plămînii nu funcționează bine. Dacă unii nu au puterea să renunțe la acest obicei, atunci cel puțin să fumeze numai la aer sau numai prima jumătate a țigării, știind că a doua jumătate e mult mai dăunătoare, deoarece în arborele respirator ajunge mult mai multă nicotină.

O altă condiție hotărîtoare a menținerii sănătății este munca, și în primul rînd munca fizică. Interesul față de muncă, atitudinea creatoare față de ea fac să scadă oboseala. De aceea este bine ca fiecare să-și stabilească regimul cel mai favorabil de muncă și datorită unei atente auto-observări să constate de ce în unele zile obosește mai mult decît în altele. E drept că problema oboselii este mai complexă, că oboseala rapidă, puterea de muncă scăzută, somnolența pot fi legate și de lipsa din alimentație a unor vitamine, ca de pildă a vitaminei C., etc.

Nu numai munca ci și odihna trebuie organizate. Odihna nu înseamnă a nu face nimic. Odihna trebuie să fie activă. Dar, de pildă, ore întregi de joc de domino, într-un aer închis nu înseamnă odihnă activă, după cum nici chiar un joc cum e ping-pong-ul nu va odihni pe un om care și în restul zilei a trebuit să-și încordeze atenția. În aceste situații trebuie avute în vedere plimbările și sportul adecvat fiecăruia în parte.

Pentru apărarea sănătății este deosebit de important să posezi arta de a trăi în raport cu vîrsta, în raport cu resursele organismului tău. Din păcate puțini sînt aceia care știu să-și proporționeze comportarea cu forțele organismului lor. Ori acest echilibru este extrem de necesar pentru menținerea sănătății. În sfîrșit prezentarea la medic, la primele semne de boală, tratamentul făcut din timp și numai după prescripții, iată alte condiții pentru menținerea sănătății. Mai toți care ne scriu ne vorbesc despre faptul că nu s-au arătat din timp medicului, sau că de îndată ce au simțit o ameliorare au întrerupt tratamentul. Am scris aceste rînduri nu cu intenția de a epuiza marea problemă a profilaxiei personale, ci pentru a trezi gîndul necesității preocuparii pentru sănătatea proprie și pentru străduința de a găsi echilibrul care convine cel mai bine organismului său.

Dr. E. ALBU

PĂȚANIILE lui TOP

povestite de el însuși

IX

Aș fi venit eu cu dragă inimă după ea, dar cum să te cațeri pe gard cînd ești cățel? Am sărit pînă m-a apucat amețeala, dar gardul era înalt și nici pomeneala să ajung pînă sus. Afurisita de pisica nu mai spunea nimic, dar mă privea atît de zeflemitor, încît aș fi dat cel mai bun os din lume numai s-o pot apuca măcar de coadă.

Dar toate străduințile mele au fost zadarnice. Mă întrebam tocmai cum să ies cu fața curată din povestea asta, cînd l-am auzit pe tatăl lui Mihu, care mă striga:

— Top, ce faci tu acolo? Hai, mai repede, că-i tîrziu!

Am încetat atunci să mai sărr și l-am spus pisicii:

— Ai mare noroc că mă cheamă stăpînul meu. Altfel praf te făceam-ham-hamham!

Și am plecat în grabă, cu coada în sus. Dar tot am mai auzit-o din urmă pe pisică:

— Totdeauna mi-aaauuu plăcut mie cățeii lăudăroși.

„Lasă, lasă, îmi spuneam eu în gînd, fierbînd de ciudă. Ne-om mai întîlni noi și să vedem dacă și atunci o să-ți mai ardă de rîs!"

Tot de pe vremea cînd eram abia un cățelandru, aș mai vrea să vă istorisesc o întîmplare. Și anume, întîmplarea cu iepurele.

Pe iepurele ăsta l-am vînat... Adică nu, l-am vînat... Ba da, se chiama că tot l-am vînat, dar fără să-l vînez... Uff, ce greu e de explicat așa! Hai mai bine s-o iau de la început.

Într-o zi de primăvară, tatăl lui Mihu m-a luat la vînătoare. Trebuie să știți că și pentru el, și pentru mine, era prima oară cînd mergeam la vînătoare. Și a fost și ultima oară. De ce? O să vedeți numaidecît!

Așadar într-o duminică, am pornit amîndoi la vînătoare. Tatăl lui Mihu nu era vînător. După cîte am înțeles eu, l-au luat niște prieteni de-ai lui, care voiau zor-nevoie să-l facă vînător. Am plecat dis-de-dimineață, cînd Mihu mai dormea și cînd și mie mi-era încă somn. Și ne-am dus la gară. Acolo, ne-am întîlnit cu încă trei cîini, însoțiți de stăpînii lor și cu toții am așteptat să vie trenul.

Cei trei cîini erau cu mult mai mari decît mine. Se țineau foarte mîndri și serioși și abia mi-au răspuns cînd le-am dat bună-ziua.

— Ce-o fi căutînd un șorțcar la vînătoare? a întrebat unul din ei.

— Și încă unul atît de mic și pricăjit! a adăugat al doilea.

— Ei, cînd eram eu tînăr, unde s-ar fi pomenit una ca asta! a oftat al treilea, care era și cel mai bătrîn din toți.

Eu mă trăsesem mai la o parte și nu mai cutezam nici să răsuflu, atît de mărunt și neînsemnat mă simțeam pe lîngă

vlăjganii aceia. Cînd a sosit trenul, m-am uitat la locomotivă, să văd dacă nu cumva e cehea mea prietenă. Tare mi-ar fi plăcut să schimb cîteva cuvinte cu ea, cu să mă pot făli și eu cu ceva față de ceilalți trei. Dar n-am avut noroc. Era o locomotivă mică și obosită, care gîfîia de zor și pe care n-o cunoșteam.

Text: N. MINEI; desene: H. LERU

(Va urma)